

Giới thiệu Lửa Tình

Bạn đang đọc truyện Lửa tình của tác giả Su (ball_4m) trên website đọc truyện online. Lửa Tình Tôi yêu nhưng giấc mơ bay xa vượt thời gian, không gian.... Tôi ước ao được như những cánh diều no gió nhưng vẫn nổi dây với mặt đất này..... Tôi thèm!

..... một cảm giác mới... ..Thèm một cái gì bùng cháy mãnh liệt..... Thèm một cái gì luôn khiến người ta phải khát khao... ..Khát! Khát một cuộc sống rực cháy đến hết mình!Khát một lần được yêu... Nhưng lại là mãi mãi...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Đàn Ông Ai Cũng Như Ai !

Ngọc Hân khẽ nện mang đồ bước ra khỏi sân bay một cách vội vã...

Ôi!

Hà nội nắng nóng!

Hà nội của những cơn mưa mùa hạ...

Hà nội của những xác lá khô...

Tôi về rồi đây!

Ngọc Hân đã về rồi đây!!!!

Vấy một chiếc taxi, Hân nói địa chỉ về nhà ở khu đô thị mới. Ngồi trong xe, Hân ngẩn ngơ ngắm nhìn những đường phố tấp nập người ùn ùn kéo ra từ mọi những góc ngách lớn nhỏ của Hà nội- một cảnh đẹp mà chỉ Hà nội mới có.

Hân nhếch mép cười, mới hôm nào cô rời khỏi nơi đây... thế mà thoát một cái cô đã lại trở về, tìm chút hơi ấm trong lòng Hà nội, khuất lấp đi nỗi cô đơn lẻ bạn của con chim nhỏ bơ vơ, khát những chân trời lạ.

Hà nội vẫn thế, vẫn là quê hương của cô, vẫn là nơi đã nuôi ước mơ của cô lớn...

Nhớ!

Thực sự cô nhớ nơi này!

Ring...ring...ring...

- Con chào mẹ! Vâng... con vừa xuống sân bay! Ha ha... mẹ đừng lo! Con thu dọn xong sẽ

về nhà ăn tối! Con chào mẹ...

Quá quen với những chuyến đi xa của Hân, không ai còn ra đưa đón cô mỗi lần từ sân bay về nữa. Nhưng cô lại nhớ cái cảm giác đó, nghĩ đến lần đầu tiên xa đất mẹ, Hân bật cười! Thôi! Giờ đã 24 tuổi đầu rồi, còn vợ vẫn làm gì nữa chứ!

Chiếc xe rẽ vào khu đô thị, ngôi nhà cô mua không phải là một ngôi biệt thự, đơn giản chỉ là một ngôi nhà ống 4 tầng bình thường, giống y hệt với những ngôi nhà bên cạnh, một khuôn vườn nhỏ và chiếc cổng gỗ màu trắng xinh xắn. Hân nhăn nhó cười, có vẻ giống Ngôi nhà hạnh phúc- đây từ nay sẽ là nơi mỗi khi mỗi một cô quay bước chân trở về.

Bước xuống xe, Hân bấm chuông cửa. Một người đàn bà trung niên ra mở cửa. Người đàn bà thấy Hân thì mỉm cười rạng rỡ:

- Hân! Di cứ tưởng con tới đêm mới về!!!!

- Di Lan! Di khỏe không?

- Di khỏe!- Di Lan chăm chăm nước mắt- con gầy đi đấy! Nhưng mà xinh lên nhiều!

- Ha ha... Di lại trêu con rồi!

- Vào nhà thôi con !

Hân mỉm cười bước vào, dì Lan là người giúp việc của Hân từ khi cô mua ngôi nhà này. Hân về nước không nhiều, nhưng dì là người đáng tin cậy luôn coi sóc nhà rất cẩn thận. Tuy là người làm nhưng Hân coi dì Lan như người trong nhà vì cô quen dì từ nhỏ. Dì Lan là người quê, dì không lấy chồng và cũng không sinh con, nhà dì ở bên cạnh nhà ông bà nội Hân nên từ nhỏ khi cô thường xuyên về thăm ông bà đã quen và thân với dì.

Cảm giác với dì Lan là một cảm giác họ hàng và Hân tin dì rất mực.

Bước vào nhà, đúng như tưởng tượng, căn nhà lúc nào cũng sạch bóng thơm tho, không một tí vết, dì Lan lúc nào cũng rất cẩn thận, kể cả Tiểu Bạch của Hân cũng rất mũm mĩm.

- Ô ! Tiểu Bạch xinh đẹp ! Chị Hân thật sự rất nhớ em !

Con chuột nhỏ màu trắng chỉ kêu chút chút, liếm liếm vào ngón tay Hân ! Hân cười sung sướng đùa nghịch với Tiểu Bạch bên những cuộn len. Về nhà cảm giác thật thân thương.

- Dì ơi ! Dì đừng nấu bữa ! Tối con với dì qua nhà mẹ con ăn cơm !

- Vậy à ? Ừm ! Vậy con đi tắm mau đi !

- Vâng !- Hân đáp rồi đứng dậy, để Tiểu Bạch ngồi trên vai, hát vu vơ- Ngày nắng trời nắng, lặn đi tắm nắng. !!!!!

Sau gần 1h đồng hồ ngồi kì cọ trong nhà tắm, Hân mặc một bộ váy màu vàng nhẹ hai dây để lộ bờ vai mỏng mảnh. Đứng trước gương, Hân vuốt ve Tiểu Bạch và tự ngắm mình.

- Tiểu Bạch, thấy chị Hân xinh đẹp không ?

Nói rồi cô tự cười mình.

- Mình đi thôi !- Hân nói rồi hôn chụt Tiểu Bạch.

Hân xuống gara lấy xe và phóng ra đường. Chiếc xe đã lâu không được sử dụng vẫn còn chạy tốt. Trên xe dì Lan hỏi Hân không ngớt về nước Mỹ xa xôi, Hân cũng trả lời rất nhiều, nói chung Hân quanh quẩn chỉ nói cuộc sống bên đó rất tốt.

20p sau đã đến nhà mẹ, Hân dắt xe xuống bên lề đường rồi bước bộ cùng dì Lan vào nhà.

Ngay sau tiếng chuông cửa đầu tiên, một người đàn bà đã ngoài lục tuần trong bộ đồ lụa quý phái nhanh nhẹn ra mở cửa , đó chính là mẹ Hân :

- Đưa con giò đánh !- mẹ Hân ôm chặt lấy Hân rồi rom róm nước mắt.

- Ha ha... bà mẹ xinh đẹp tuyệt vời của con lại khóc rồi !!!!

- Còn nịnh mẹ nữa !!! Vào nhà thôi con !

Nói rồi bà cầm tay Hân bước những bước dài qua khoảng sân vào nhà. Mẹ Hân được thừa hưởng một mảnh đất khá rộng ngay giữa Hà nội chật chội ồn ào, căn nhà hai tầng xây rất đơn giản, một vườn hoa nhỏ và khá nhiều cây cối. Đây thực sự là một nơi rất yên tĩnh để sống thanh thản bên con cháu. Nhưng đáng tiếc bà chỉ có mỗi đứa con gái bướng bỉnh là Hân mãi vẫn chưa chịu « xuất giá » nên giấc mơ con cháu của bà vẫn còn rất xa.

Bữa cơm diễn ra rất vui vẻ và thân mật, và một nội dung không thể thiếu.

- Hân, nghe tin con về thằng Vũ nó mừng lắm đấy !

Thìa canh đang đưa lên miệng bỗng nhiên nhạt thếch, Hân lơ đãng nói :

- Vũ nào hả mẹ ?

- Ô hay ! con bé này ! sao đã quên nhanh thế được ! Cao Vũ- tổng giám đốc công ty Long Hải lần trước đã gặp con mấy lần đó !

Hân khẽ nhún mày :

- Thạch rau câu Long Hải ạ ?

- Con bé này! Thạch gì mà thạch, người ta là đại thiếu gia họ Hoàng, kinh doanh địa ốc với

bất động sản đấy con ạ!

- Bất động sản bây giờ rớt giá thê thảm lắm mẹ ơi!- Hân vẫn uống canh thản nhiên.

- Người ta là con nhà danh giá đề ý đến con mà con cứ một chả hai nem là thế nào?

- Con đâu có quan tâm tới anh ta ! Nếu không nhớ tức là con không có tình cảm gì rồi!

-..... Abc xyz.....

Mẹ Hân còn nói rất nhiều nhưng Hân chẳng buồn để ý nữa. Đàn ông trên đời này với Hân chẳng qua chỉ là một cái gối ôm để đi ngủ mà thôi. Sống quen ở xã hội phương Tây không nặng nề thành kiến, tình yêu trong tim Hân nó cũng rệu rạo dần, mặc dù Hân rất thích các anh chàng đẹp trai (haha). Sống 24 năm trên đời, tình yêu với Hân cũng đã đủ trên vài chục mối, nhưng tình yêu thật sự, có lửa, có đam mê thì Hân chưa thấy và cũng đã từ bỏ dần về điều đó rồi. Hân quay về với suy nghĩ đơn giản, bản năng, cần nhau để làm chuyện đó! Xong là xong! Đàn ông thẳng nào chẳng thế!

Hân cũng không mong sẽ kiếm được một đức ông chồng, xã hội Việt Nam không hợp với Hân, quá nặng nề và ngọt ngào! Cố buộc mình vào một mối quan hệ lâm tượng thì chỉ bằng tự bảo quản lấy cho mình hai chữ Tự do! Tình yêu là một đóa hoa nhưng khi nó trở thành gia đình thì sẽ héo rũ ra thôi! Hân tự cười mình, tự phục mình quá cool!

Sau bữa tối, mẹ Hân còn tiếp tục thao thao bất tuyệt về mấy cuộc gặp mặt, Hân chỉ ậm ừ cho qua, dán mắt vào màn hình tivi, ở đó có một chương trình hài làm Hân cười muốn chảy nước mắt.

Côp!

Mẹ Hân đánh mạnh lên đầu Hân. Hân chỉ cười hề hề. Bà thực sự đã bắt trị đứa con này rồi!

10h tối Hân và đi Lan trở về nhà, vừa mở cửa đánh ô tô vào gara thì chuông điện thoại của Hân reo.

- Alô!

- Alô cái con khỉ! Con lợn, về lúc nào sao không báo cáo gì hết!

- Ha ha! Bò cô nương đây à ? ta cũng mới về từ chiều, vừa sang nhà mẹ làm bữa cơm đoàn viên.

Đây là cô bạn thân nổi khổ của Hân- Kim Thư, học chung nhau từ hồi cấp 1, bằng tuổi nhau mà Thư đã lấy chồng và nàng đã sồn sồn hai nhóc. Tuy nhiên về độ ăn chơi thì cô nàng vẫn sánh ngang nhóc con 18 tuổi.

- Đến đây đi ! Ta cũng đang muốn làm bữa đoàn viên với mi đây !

Nghe tiếng nhạc là Hân biết cô bạn đang ở bar. Thôi thì đi hưởng tí hương Hà nội xem thế nào nhỉ ?

Hân nói đồng ý rồi gấp điện thoại, nói với đi Lan sẽ sang nhà Thư, cô quay xe lại ra đường lớn.

Step Bar là một bar khá lớn, tuy không thể bằng một bar thứ thiệt ở Mỹ nhưng nói chung ở đây cũng là khá ổn rồi. Hân bước vào, ánh đèn chớp nhoáng làm Hân chóng mặt, nhìn xuống giữa sân mấy cô cậu đang uốn ** hò hét, Hân lắc đầu, muốn lên một đẳng cấp mới thì còn cần nhiều yếu tố lắm !

- Ê !!!!!

Đờ mắt công nhìn quanh, Hân đã nhìn thấy cô bạn mình đang vẫy tay nhiệt tình. Hân cười rồi bước đến chiếc bàn. Thư là một cô gái xinh đẹp, dù đã hai baby nhưng vẫn hây hây, tính Thư trẻ con kết quả là ông chồng muốn quản cũng khó, đánh lúc nào cũng kè kè bên vợ. Được một người yêu mình như vậy cũng là cái phúc của Thư !

Hân gần như ngạt thở khi cô bạn ôm chầm lấy mình.

- Ôi ! Con lợn ! Gặp mi ta mừng quá ! Tưởng mi chết mất xác bên đó không chịu về chứ !

Lợn với bò là hai cái biệt danh hai nàng gọi nhau từ nhỏ.

- Có nhất thiết trù eo người ta khiếp thế không ?

- Ha ha... hay bên đó có anh nào nó xích mi vào rồi !

- Ta đâu có dại như mi !

- Đúng là con lợn ! Chỉ ăn chứ để ý cái gì ! O ! Mà dạo này gầy nhỉ ?- Thư nhìn Hân cười tí- Xinh ra nhiều đấy ! Khúc nào vào khúc đấy !

- Con khỉ ! Nói nhảm !- Hân đánh vào tay Thư khi cô để ý xung quanh có mấy người đang nhìn mình chằm chằm.

Thư cười ha hả rồi kéo Hân ngồi xuống, bên cạnh ông chồng nó đang nhâm nhi ly rượu. Hai người chỉ chào xã giao, tuy là anh ta đang mang hạnh phúc đến cho Thư của cô, nhưng cái về sát thủ lúc nào cũng kè kè cạnh vợ này làm cô khó mà thích anh ta cho nổi. Mỗi người đàn ông đi qua nhìn vợ là anh ta lại long lên như con hổ bị thương. Thật sự là có ông chồng như vậy rất mệt mỏi. Rất may tính Thư trẻ con nên chẳng để ý ! coi như là một đôi cũng không đến nỗi nào ! Ha ha.

Dính chặt lấy cô, Thư hỏi han không ngớt, cô bạn xoắn xuýt nói cười không ngớt. Nhận thấy ánh mắt không mấy thiện cảm của người ngồi đối diện, Hân cười trừ rồi đẩy cô bạn với ông chồng ra sàn trong điệu valse lãng mạn.

Ngồi một mình, Hân ngắm nhìn ly rượu của mình rồi uống sạch. Một người bước lại gần cô.

- Chào người đẹp ! Anh ngồi đây được không ?

Hân ngoảnh mặt nhìn sang, anh chàng đã ngồi đối diện cô nở một nụ cười cổ nhếch ra cho nó quyến rũ. Nhìn anh ta khá sành điệu, tóc vuốt keo bóng ngược, mắt đóng đũa. Chỉ tiếc là cỡ này Hân chẳng buồn để ý :

- Cái loại vô duyên !- Hân cười khênh- Chưa đặt *** đã đặt mồm !

Nói xong Hân quay mặt ngay đi, không thèm nhìn anh ta đến 1s. Mặt anh chàng từ tái mét chuyển sáng tím ngắt ! Cái cục tức nó ùn ùn ở cổ, đập mạnh cái ly xuống đất vỡ choang, anh ta gầm lên :

- Cô nói cái gì ?

Tất cả mọi người đều hướng cái nhìn về phía Hân và anh ta. Việc đánh lộn ở bar chẳng có gì là mới nhưng tò mò thì cứ tò mò đâu có chết ai ! Hân vẫn điềm nhiên uống ly rượu của mình.

- Anh bị điếc hay máu lên não chậm ?

Lần này thì anh ta nổi điên thực sự, lao đến. ...

Nhưng mới chỉ nhích người, một ly rượu lạnh toát hắt mạnh làm mặt anh ta đông cứng, anh ta chột đứng khựng lại.

Cạch !

Hân đặt ly xuống bàn, nhìn anh ta bằng ánh mắt sắc hơn dao, giọng nói lạnh lẽo đầy đe dọa :

- Cút ngay trước khi tôi tát vỡ cái mồm anh !

Không chỉ anh ta đông cứng mà tất cả mọi người xung quanh đều đông cứng. Hơi lạnh, sát khí toát ra từ lời nói của Hân làm ai ai đều chột thấy dè chừng. Thư thì quá hiểu cái tính dã man của cô bạn mình rồi, chạy ngay lại, cười nhìn Hân :

- Vẫn phong độ như xưa nhì ?

- Xi ! Mất toi ly rượu ngon !

Hân quay sang, anh chàng kia ngã bật ra ghế, mặt nhìn Hân cắt không còn giọt máu. Ngay sau đó, hai tên bảo vệ to con vào tóm lấy tay anh ta lôi đi, miệng không ngừng xin lỗi quý khách.

Ngồi thêm một lúc, Hân thấy hơi choáng, cô bạn và ông chồng vẫn đang nhảy bên nhau tình cảm. Hân gơ hai tay ngáp một cái thật dài chẳng buồn để ý xung quanh đang chú mục vào cô sau màn « giới thiệu » đầy kịch tính, cô mệt mỏi xách túi đứng dậy ra về.

Bước ra ngoài, không khí thoáng đang đập vào lá phổi cô thật sáng khoái. Đột nhiên cô muốn đi lang thang, hưởng khí đêm Hà nội, đã lâu lắm rồi còn gì.

Khẽ vén mái tóc dài làm một mùi hương nhẹ nhàng bay trong gió khiến cho kẻ đằng sau xao xuyến, Hân bước đi thong thả mà không biết đằng sau có một bóng người đang tiến lại gần.

Xoẹt !!!!

Một luồng điện giật làm Hân thấy xây xẩm mặt mày, chân tay cô run run, nhẵn mặt, phút chốc cô đã ngã xuống, ngất xỉu không biết gì nữa.

Đằng sau một gương mặt gian tà nở nụ cười tự mãn.

- Để anh cho cô em biết dám sỉ nhục anh sẽ nhận được kết quả gì !

Hắn ta chính là gã đã bị Hân cho ăn ly rượu lúc nãy, hắn đã phục bên ngoài này giờ tìm cơ hội tóm được Hân. Bây giờ thì người ngọc là của hắn rồi, nhưng vừa đưa tay định tóm lấy bờ vai xinh đẹp kia thì tay hắn đã bị bẻ ngược ra đằng sau, chiếc chìa điện trong tay hắn bị người đó giật lấy.

- Tên khốn ! Chắc ta phải đưa người vào đồn thôi ! Để xem người sẽ bị xử thế nào !

Hắn đau đôn quay mặt lại, một khuôn mặt đàn ông lạnh lùng đang nhìn hắn trừng trừng. Minh Tùng nở nụ cười nửa miệng nhìn hắn đầy khinh bỉ, ném hắn mạnh ra đường. Hắn vùng dậy định chạy trốn, Tùng ra lệnh :

- Đuổi theo và cho nó một trận !

- Vâng !

Hai người từ đâu vọt ra và chạy vội theo cái bóng của tên xấu xa.

Minh Tùng cúi xuống, bế Hân lên một cách nhẹ nhàng, xem ra không cần mắt công đi theo cũng có được với người đẹp rồi ! Anh nở một nụ cười đẹp như ánh sao đêm rồi đặt một nụ hôn lên trán Hân :

- Anh đã đợi em rất lâu rồi !

Đầu nhức nhối là cảm giác đầu tiên của Ngọc Hân khi tỉnh lại... Mơ màng, Hân mở mắt, cố dựng dậy thân hình mệt mỏi đến rã rời, toàn thân cô đau nhức. Đưa tay lên chạm chạm trán, Hân giật mình và phát hiện ra....

Mắt Hân mở to hoảng hốt.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng hét vượt sức tưởng tượng của Hân làm Tùng giật mình trong nhà tắm. Anh phì cười sảng khoái, đúng là anh muốn cô ấy phải hét lên nhưng hét như vậy thì thật sự là vượt cả sức tưởng tượng của anh.... Không ngờ sau 5 năm không gặp, cô ấy lại trưởng thành cả về thể chất và tinh thần như vậy. Một cảm giác hưng thú vây lấy anh, thả mình để được thư giãn, anh nghĩ xem Hân sẽ phản ứng thế nào khi nhìn thấy anh. Chắc là một tiếng hét khác, Tùng khúc khích cười.

Vợ vội cái chăn mỏng vào người, Ngọc Hân đỏ mặt tía tai, cô lúng búng nhớ lại chuyện tối qua, khi đang đi dạo, cô đã bị một tên sờ khanh nào đó chích điện, đến bây giờ chân tay cô vẫn còn run rẩy. Tên khốn dám lợi dụng lúc cô ngất xỉu, dám đưa cô vào khách sạn giờ trò đồi bại! cô phải cho hắn chết không toàn thây.

Lừa hận bốc lên ngàn ngút trong lòng Hân, hàng trăm mối tình nhưng Hân chưa một lần thất tiết, thế mà tên điên kia dám một đêm làm Hân sôi hồng bỏng không! Hân chỉ cảm không thể phan thây hắn ra.

Có tiếng nước rào rào trong nhà tắm, Hân cắn môi thật chặt, chắc chắn là tên sờ khanh còn ở trong đó. Mặc vội chiếc váy vào người, Hân nhìn quanh, khả dĩ không có thứ gì có thể ngăn chặn cơn giận điên cuồng của Hân lúc này. Cầm cái đèn chụp trên bàn, Hân đứng lăm lăm trước cửa nhà tắm, chỉ cần hắn bước ra cô sẽ cho hắn nếm đủ.

Xoẹt....

Cánh cửa khẽ mở....

Một bóng người bước ra...

- Tên khốn!- Hân nghiêng chặt răng, cầm chiếc đèn trong tay lao tới...

Nhưng một bàn tay rắn chắc đã nhanh chóng tóm lấy tay cô. Trong lúc Hân còn đang bàng hoàng thì cô đã bị kéo giật về phía vòng ngực rộng lớn của người đó.

- Ngọc Hân của anh, em đón chào anh nồng nhiệt quá đấy!

Sau vài giây định thần, đôi mắt Hân mở to hết cỡ. Sống mũi thẳng, mái tóc hơi xù màu hạt dẻ, đôi mắt dài như hút hồn, đôi môi cương nghị luôn thường trực nụ cười nửa miệng quyến rũ.

- Minh Tùng...- Hân khẽ nói, đôi tay cô run run thả rơi chiếc đèn.

Tùng nhanh chóng đỡ lấy chiếc đèn, anh cười khúc khích. Anh cứ nghĩ cô ấy phải hét toáng lên cơ, ai ngờ cô ấy nhìn anh như sinh vật lạ thế này. Ngọc Hân của anh lúc nào cũng vậy, đầy màu sắc và đầy thú vị....

- Sao...anh lại ở đây?- Hân khẽ nhún mày.

Minh Tùng mỉm cười, anh vòng tay ôm lấy Hân trong khi ánh mắt cô vẫn bàng hoàng. Anh thích cảm giác chiếm hữu được cô, thích thấy cô xù lông với hàng trăm thằng đàn ông khác nhưng riêng với anh thì không thể chống đỡ, cô ấy chỉ có thể mở to mắt nhìn anh một cách ngây ngô, trái tim nhỏ bé đập thình thịch và đôi tay run không đủ sức đẩy anh ra. Tùng thích cảm giác đó, dù có xa cô 5 năm hay thậm chí có thêm 5 năm nữa, anh vẫn thích cô, thích cái cảm giác đó, thích cảm giác một người phụ nữ là của riêng mình, dù mình đã bỏ cô ấy thì trái tim cô ấy cũng chỉ lồi nhịp khi ở bên mình.

- Hôm qua anh nhìn thấy em ở Step bar...

- Vậy anh là kẻ chích điện?- Hân mỉm môi thật chặt.

Minh Tùng cười thích thú:

- Em nghĩ anh cần phải làm cái trò hèn hạ ý sao? Lúc em ra ngoài anh đi theo em và nhìn thấy tên sờ khanh bị em cho ăn một cốc rượu định hại em, anh đã đánh cho hắn một trận và đuổi đi.

Hân chau mày. Đúng! Cô cũng không tin Tùng có thể làm được điều đó! Lời anh nói có vẻ hợp lý. Nhưng với cô, thì Tùng còn khôn hơn cả tên khôn đó! Dù tất cả phụ nữ trên thế gian này có nói anh là người tuyệt vời thì với cô anh vẫn là thằng khôn nhất trong tất cả các thằng khôn.

- Thả tôi ra!- Hân giãy giụa, cổ sức đẩy thân hình lực lưỡng đang cố ép sát vào mình.

Hân càng giãy giụa thì Tùng nhìn cô càng thích thú và đắm đuối, đã lâu anh không được nhìn vào khuôn mặt này. Anh để yên cho cô giải tỏa nỗi bức xúc trong lòng, những nắm đấm run rẩy đâm vào ngực anh, mặt cô ửng đỏ bừng, đôi môi hồng mím chặt, cong lên uốn ướm một cách đầy ma lực, đôi mắt to đen ẩn dưới đôi long mi cong vút nhìn anh đầy cảm phần nhưng anh biết trong đó tình yêu dành cho anh còn mệnh mang hơn. Chiếc mũi xinh xắn thờ những hơi ngắt quãng và gấp gáp... làn da cô ửng trắng bóc, mát và mượt như một con gió... Dù anh đã thức cả đêm chỉ để nhìn vào khuôn mặt, vào thân hình ấy nhưng vẫn chưa thấy đủ... cũng giống như Hân, dù anh xa cô bao nhiêu năm tháng, tình yêu của anh dành cho cô vẫn là một niềm đam mê bất tận...

Anh khát Hân như Hân khát anh và yêu cô ấy mãnh liệt bằng tất cả ngọn lửa của trái tim mình... Anh đã đợi chờ 5 năm, 5 năm đè nén chỉ cho một giây phút này, được hôn cô ấy bằng tất cả những gì nồng cháy nhất...

Đôi mắt Hân mở to, đột nhiên vòng tay của anh siết chặt rồi đôi môi đầy cuồng bạo ấy chiếm lấy môi cô một cách nhanh nhẹn, giống như một con thú đi săn mỗi vòn chặt con mồi khi biết nó không thể thoát... Đôi chân cô bỗng nhiên trở nên mềm nhũn, trái tim đập thình thịch, 5 năm trời dài đằng đẵng, cô không thể tìm được một đôi môi nào ngọt ngào như thế này, không thể tìm được một nụ hôn khiến cô tan chảy như thế này... Dù xa cách thế nào, dù có hận người đàn ông này đến đâu thì cô cũng không thể phủ nhận cô yêu anh ta, yêu một cách điên cuồng...

Mình Tùng thả lỏng tay khi anh thấy Hân gần như muốn ngất xỉu trên tay anh, cô ấy thở gấp gấp vì thiếu dưỡng khí. Hôn nhẹ lên má Hân một cách thích thú, anh bế bổng cô lên một cách nhẹ nhàng. Hân lúc nào cũng thế, cũng là của anh, thuộc về anh...

Tùng đặt Hân lên giường và ôm cô một cách gọn gàng, anh hít nhẹ mùi hương trên tóc cô... Anh thật sự nhớ mùi hương này, nhớ đến phát điên! Dù mỗi lần nhớ cô, anh lại tìm đến những cô gái khác nhưng không một ai cho anh cái cảm giác muốn cháy hết mình như khi ở bên Hân. Hân thực sự là chất kích thích, chất gây nghiện với anh...

Run run vì cái động chạm của Tùng, Hân cắn môi thật chặt. Cô yêu Tùng nhưng cũng hận Tùng... hận hân đã bỏ cô mà đi, bây giờ lại trở về, coi cô như của hân và thích thú khi cô không thể cưỡng lại nỗi sức hút của hân. Đúng là tên khôn nhất trong những tên khôn!

Nhưng Hân cũng không thể dối lòng, dù sống bình thường và có những lúc vui vẻ, nhưng trái tim cô thực sự hóa đá bên mọi thằng đàn ông khác, vậy mà Tùng chỉ chạm nhẹ đã làm nó trở nên rạo rực và nóng bỏng. Hân ghét bản thân mình quá yếu đuối, cô đã tưởng tượng ra bao nhiêu lần cảnh cô và Tùng gặp lại nhau, cô sẽ vênh mặt lên với hân, sẽ ném cho hân cái nhìn sắc như dao và những lời nói như gọt tim hân ra, thậm chí cô sẽ đánh cho hân thừa sống thiếu chết. Thế nhưng bây giờ thì chân tay cô mềm nhũn, đầu cô bốc hỏa nhưng trái tim cứ quyết định đi theo cái nhịp của nó.

Một hơi thở khẽ phả vào gáy làm Hân khẽ rùng mình, một nụ hôn ấm, uốn ướm làm toàn thân cô rung động, đôi tay kia khẽ siết chặt lấy cô, đôi môi mềm tham lam hôn khắp cổ Hân, cắn nhẹ vào tai cô...

Tùng xoay người Hân quay lại, nhìn vào mắt cô một cách đắm đuối. Anh mỉm cười nhận ra trong ánh mắt Hân sự bất lực, cam chịu với một tình yêu không thể chối cãi. Rất nhẹ nhàng, anh đặt lên đôi môi đang hé mở mong chờ một nụ hôn...

Đầu óc Hân trở nên hỗn loạn, cô thở gấp gấp, cô day dứt trong lòng những đấu tranh dữ dội. Không được! Không được yếu đuối! Anh ta đã bỏ rơi mày một lần Hân ơi! Anh ta chỉ muốn chơi đùa với thứ tình cảm ngu ngốc của mày thôi...

Đôi tay Hân đặt trên vai Tùng đột nhiên siết chặt, những móng tay bầu chắt vào da thịt làm Tùng nhăn mặt, anh dừng lại khi môi anh chỉ còn cách môi cô vài centimet. Dừng hết sức bình sinh cả chân và tay, Hân đẩy thật mạnh, chạy thật nhanh ra khỏi Tùng.

Tóm lấy chiếc túi của mình, Hân ôm tay lên ngực thở dốc, cô trừng mắt nhìn Tùng:

- Tôi sẽ không bao giờ làm món đồ chơi cho anh nữa! Anh là tên khôn! Khôn nhất trong mọi thằng khôn! Tôi sẽ không bao giờ ngu dại một lần nữa... Dù một giây một phút tôi cũng chỉ muốn anh chết đi! Đừng bao giờ lại gần tôi nữa!!!

Hân vội vã chạy ra cửa, đóng rầm cánh cửa sau lưng, cô chạy đi thật nhanh.

Tùng ngồi im vài phút rồi đột nhiên anh phá lên cười, cười như nắc nẻ. Thế mới đúng là Hân của anh! Vậy là Hân của anh đã lớn nhiều rồi... Nhưng Hân vẫn cứ là của anh, bàn tay anh xò ra và Hân sẽ lại chạy vào... Em cứ chạy đi Hân! Chạy thật nhanh và chạy thật xa vào.... Chỉ như vậy thì khi anh tóm được em, anh sẽ yêu em hơn!

Tùng nằm xuống thích thú, anh bắt đầu nghĩ đến Hân, có Hân bên cạnh cuộc sống của anh lúc nào cũng thú vị... Dù anh có thể không có bất cứ thứ gì trên thế giới này nhưng riêng Hân, Hân phải là của anh! Điều đó đã luôn khắc sâu trong lòng anh khi anh gặp cô lần đầu tiên. Hân 18 tuổi, Tùng 23 tuổi.

Hân yêu anh bằng một tình yêu trong sáng, ngây thơ của tuổi mới lớn. Anh cũng yêu cô bằng một tình yêu trân trọng và nâng niu. Hân luôn nhìn anh bằng ánh mắt ngỡ ngàng và cần sự chở che của một cô bé. Yêu nhau được 1 năm thì Tùng quyết định đi du học, anh ra đi không nói một lời chỉ gửi lại cho Hân hai chữ "chia tay". Chắc chắn là Hân rất hận anh, nhưng anh muốn Hân hận anh, hận anh càng nhiều thì Hân càng yêu anh, hận anh càng nhiều thì càng không thể quên được anh. Và anh đã đạt được mục đích mà mình muốn, Hân vẫn yêu anh, thậm chí còn yêu anh nhiều hơn xưa...

Cô ấy đã mạnh mẽ lên rất nhiều, không còn là cô bé luôn bám theo anh ngày xưa nữa, cô ấy đã biết đi theo ước mơ của cuộc đời mình, đã biết chôn giữ

tình yêu thật chặt để sống vui vẻ... Nhưng chính lúc này, khi cô ấy muốn rời xa vòng tay của anh thì anh sẽ kéo cô ấy lại, để cô ấy biết rằng chỉ có anh là người đàn ông duy nhất của cô ấy trên đời này.

Ring...ring...ring...

Tên Kim Thư hiện lên trên màn hình.

- Chào em!

- Ha ha... thế nào rồi anh?

- Mới sáng sớm em đã sợ anh ăn thịt cô bạn của em rồi à?

- Ngược lại ý chứ!

Tiếng Thư cười sảng khoái trong điện thoại. Tùng cười, chắc Hân cũng đã gọi điện than phiền với cô rồi.

- Đúng đấy! Anh bị cô ấy quật cho một trận không dám ngó mặt đi đâu nữa đây này!

- Anh cứ nói thế! Mà sao anh không giải thích cho Hân mọi chuyện có phải dễ dàng hơn không? Tự nhiên bày trò làm gì để nó nổi giận dè dè...

Tùng mỉm cười.

- Em nghĩ anh nói Hân sẽ tin sao?

- Sao lại không tin?

- Thôi...không có gì! Em cứ yên tâm đi! Chuyện này anh giải quyết được mà!

- Anh lúc nào cũng không chịu nói với em! Uống công em 5 năm qua giúp đỡ anh phá tình duyên của nó!

- Ha ha...công trạng to lớn đó của em thì anh sẽ không bao giờ quên đâu!

“Thư! Em nói chuyện với anh nào thế?”

Anh Tùng ý mà!

Tùng nào? ”

Tùng nhếch mép, anh nghe thấy rõ một tiếng “hừ” không mấy gì vui vẻ của ông chồng quý báu của Thư.

Giống như Hân, anh chẳng thể nào ưa nổi cái ông chồng mắc bệnh đau lưng vì ghen nhiều đó. Nói thêm vài câu qua loa rồi Tùng cúp máy. Lắc vai thật mạnh, Tùng vươn vai, nhìn mấy vết móng tay hằn sâu trên da mình, Tùng mỉm cười, cần phải cho cô ấy thêm thời gian để chấp nhận sự xuất hiện đột ngột của anh...

Nhưng nhất định Hân không thể bỏ trốn khỏi anh được.

Bước ra khỏi phòng, Hân thấy tim mình đang hoạt động một cách quá sức, cô thở dốc một cách mệt mỏi trên taxi. Gọi điện cho Thư cũng không làm Hân cảm thấy khá hơn, con bạn không hiểu ăn phải cái gì mà cứ nói tốt nói hay cho Tùng.

Lặng lẽ nhìn ngoài trời mờ sáng...

Vậy là bóng ma quá khứ đã quay về... Không biết rồi đây cô sẽ còn phải gặp những điều gì nữa đây! Nhớ đến cái ôm thật chặt của Tùng, nụ hôn cháy bỏng khi đó vẫn làm Hân cảm thấy run rẩy... Hân ôm hận, trách bản thân mình quá yếu đuối trước Tùng... Dù ngày trước hay bây giờ, với Tùng, Hân vẫn cứ là một cô bé không hơn không kém, dù hận anh, nhưng thật sự Hân vẫn nhớ anh, nhớ rất nhiều...

Sau cuộc tình tan vỡ mà chỉ nhận được hai chữ “chia tay” như một gáo nước lạnh dội thẳng vào mặt, Hân đã khóc, khóc như mưa, khóc như chưa bao giờ được khóc, khóc và hi vọng tất cả chỉ là một giấc mơ. Suốt một thời gian dài, cô bé Hân đã nuôi mộng tưởng một sáng thức dậy, Tùng sẽ đợi cô trước cửa nhà hay sẽ gọi cho cô 1 cú điện thoại... Nhưng không, anh ta đã ra đi...thậm chí còn không thèm ngoảnh mặt lại...

Hân tiếc cho những giọt nước mắt đang bào mòn cơ thể mình, nắm hai tay thật chặt, Hân viết lên tên anh ta một chữ Hân. Vứt hết, đốt hết tất cả những gì mà Tùng đã tặng, chôn vùi mọi thứ liên quan đến Tùng, Hân quyết định đứng dậy, quyết định trở lên mạnh mẽ và sẽ vênh lên vào gương mặt đáng ghét đó nếu một ngày gặp lại.

Quyết tâm ra đi, Hân ra sức học hành kiếm học bổng và Hân đi ngay sau đó không bao lâu. Những chân trời mới làm Hân cảm thấy hứng thú, Hân chăm chỉ học hành và đi làm thêm tự kiếm tiền cho những chuyến du lịch khắp nơi trên thế giới của mình. Đó là chính là niềm vui, niềm đam mê duy nhất của

Hân. Lần này trở về Hân chỉ muốn tìm một chốn dừng chân trước khi tìm được một cái đích đến mới cho chuyến đi của mình. Nhưng khi gặp lại Tùng, đột nhiên cảm xúc trong Hân đang bị đảo lộn hết... Bối rối, hỗn loạn, hoang mang xen lẫn cả hạnh phúc... Phải chăng thật sự Hân đang mong Tùng trở về... Nhưng dù bất Hân chết, Hân cũng không bao giờ để người khác đùa giỡn với lòng tự trọng của mình. Tùng đã bỏ Hân, mặc kệ Hân chết dần chết mòn, Tùng không xứng đáng dù chỉ cái móng tay tình cảm của Hân... Dù cả đời chỉ yêu một mình Tùng nhưng sẽ không bao giờ Hân chấp nhận để Tùng bước vào cuộc đời Hân một lần nữa!

Hân cắn môi thật chặt, nước mắt ở đâu đã rơi xuống mặn chát trên môi... Tên khốn! Mong là sẽ không bao giờ phải gặp lại hân nữa!

Trở về nhà, Hân lao ngay về phòng, leo lên giường, ngủ tiếp! Khi tỉnh dậy nhất định Hân sẽ cảm thấy khá hơn. Cô đâu còn là con nhóc ngày nào nữa... Ngọc Hân bây giờ là một Ngọc Hân 24 tuổi đã trải qua quá nhiều đau khổ rồi.

Cứ như vậy, những ngày sau đó, Hân không hề muốn rời khỏi nhà, cô chỉ quanh quẩn ở nhà chơi với Tiểu Bạch và tìm hiểu về nước Đức- nơi mà cô muốn đi sau đó. Cuộc sống bắt đầu trở lại những vòng quay bình thường, hình bóng của Tùng một lần nữa lại bị Hân tạm quên đi.

Tiếng chuông cửa làm Hân giật mình, cô vẫn đùa nghịch với Tiểu Bạch...

Tiếng dì Lan...

Một tiếng lành lốt nữa mà không cần thấy mặt cô đã biết là ai...

Nhìn thấy dáng nằm ườn lười biếng của Hân, Thư ngời phịch luôn vào mông cô làm cô kêu oai oái!

- Bò cô nương! Mì xuống giùm ta đi, ngồi thế này có ngày ta gãy xương cụt vì mì!

Thư phá lên cười.

- Con lợn, nhà mì mà cũng biết hối lỗi thế à? Từ hôm đó nhà mì làm gì mà không liên lạc gì với ta hết!

- Ta ở nhà thôi làm gì đâu!- Hân nói rồi kêu chít chít với Tiểu Bạch.

Thư nhìn Tiểu Bạch.

- Không dám vurt con chuột của anh Tùng tặng thì sao không nói là vẫn yêu anh ấy luôn đi! Mì cứ chạy trốn làm gì!

- Mì điên à? Ta không vurt chẳng qua Tiểu Bạch là một sinh vật sống thôi!

Thư không nói nữa mà chỉ cười khúc khích, cô chán cái cảnh bày trò cho hai kẻ cứng đầu này lắm rồi! Chẳng ai chịu nhường ai một lần! Tùng ngang tàng và Hân cũng ương bướng.

- Mì định ở nhà chơi chán thế này thôi à?

- Mì định rủ ta đi đâu chơi à? – Hân nhìn Thư chớp chớp!

- Ồ hay nhỉ? Có đi thì ta với chồng ta, hơi đâu ta đi với mì!

- Xi! Rõ là hiểu lòng mì rồi!

- Nhưng ta nghĩ mì nên đi kiếm một công việc làm xem sao!

- Việc?

- Ủm! Kiếm một công việc tạm thời, ở nhà mì cũng có làm gì đâu! Kiếm thêm kinh phí mà lượn chẳng tốt hơn à?

- Ồ ha! Mì nói cũng có lý!- Hân cảm thấy có chút hứng thú.

- Ta biết công ty này tốt lắm nè, đang tuyển thư kí riêng cho tổng giám đốc! Lương cao... Ta định đi phỏng

vấn rồi nhưng mà ngoại ngữ ta không tốt, tự nhiên ta nghĩ đến mì.

Thư nở nụ cười rạng rỡ nhất có thể, đưa cho Hân tờ giấy:

-Nè, địa chỉ phỏng vấn đó, mai mì đi luôn đi! Nghe đâu ông tổng giám đốc đó còn trẻ mà lại đẹp trai mê toi nữa! Hô hô!

Hân nhìn khuôn mặt hám zai của con bạn mà lắc đầu:

- Không sợ ông chồng tú bà của mì hả?

- Xời! Kệ lão! Mà mì cũng mê chết đi được còn chê ta!

- Ta lấy cái bệnh đó của mi mà! Ha ha... Thôi được ! Mai ta đi!

Cầm tờ giấy trong tay, đột nhiên Hân cảm thấy thích thú kì lạ. Hân chưa từng làm việc ở trong nước, bất kì một cái gì mới mẻ đều kích thích trí tò mò và hứng thú của cô. Ông tổng giám đốc mà Thư cũng khen đẹp trai thì chắc chắn là không đến nỗi tệ, gặp một trai đẹp cũng không phải là quá uổng công ! Ha ha !

Ngay sáng hôm sau, Hân chọn một bộ váy công sở đơn giản, tóc búi cao. Nhìn vào gương, cô hoàn toàn hài lòng với bề ngoài của mình. Vuốt ve Tiểu Bạch để lấy may mắn, Hân hôn chụt :

- Tiểu Bạch ngoan sẽ mang may mắn đến cho chị !

Sợ bị coi là phô trương quá, Hân không dám lái xe đến nơi phỏng vấn mà gọi taxi, cách 2 tòa nhà, Hân xuống xe đi bộ những bước thong thả. Phòng phỏng vấn chỉ là một phòng nhỏ trong tòa cao ốc công ty A&T, theo những gì mà Hân biết thì đây là một công ty chuyên kinh doanh dịch vụ du lịch và khách sạn với một hệ thống lớn ở rất nhiều nước. Chắc chắn đòi hỏi thư kí riêng của tổng giám đốc phải khá khế lắm đây!

Hân cũng đã cố gắng tìm hiểu qua về vị tổng giám đốc kia nhưng không có được nhiều thông tin lắm, chỉ có một vài những cuộc phỏng vấn nhỏ và ông tổng giám đốc này kiêu kì không muốn trưng ảnh của mình lên mặt báo. Xem ra ngày hôm nay của Hân hoàn toàn phải dựa vào may mắn của cô rồi!

Nhìn quanh một lượt khắp căn phòng, Hân thấy rất nhiều người cũng đến tham gia phỏng vấn, già trẻ có cả, nhìn họ đều là những người có kinh nghiệm và có vẻ rất tự tin vào khả năng của mình. Hân cảm thấy có chút hồi hộp.

- Mời cô Hoàng Ngọc Hân!

Một cô gái đeo cặp kính cận đứng ở cửa ra vào phòng phỏng vấn xướng rõ tên cô. Ngọc Hân đặt ly trà xuống rồi theo chỉ tay của cô gái bước vào trong.

Bàn phỏng vấn gồm 3 người, tương đối đều rất trẻ, nhìn thấy cô bước vào, họ đều mỉm cười.

- Mời cô Ngọc Hân ngồi!

- Vâng! Cảm ơn!

- Chúng tôi đã đọc qua hồ sơ của cô, phải nói là rất ấn tượng...Chúng tôi có thể kiểm tra khả năng ngoại ngữ của cô được chứ!

- Vâng!- Riêng điều này thì Hân hoàn toàn tự tin.

Hân là người có khả năng về ngôn ngữ, cô cũng đặt chân đến rất nhiều nước và tìm cách học hỏi ở đó. Cô có thể nói đến 4 thứ tiếng- điều này không phải một thư kí bình thường nào cũng có thể làm được.

Minh Tùng ngồi trên bàn làm việc, anh thích thú ngắm nhìn Hân qua camera theo dõi cuộc phỏng vấn. Ngọc Hân của anh thật sự đã trưởng thành hơn rất nhiều, trở thành một người giỏi giang và xinh đẹp rồi!

- Minh sẽ sớm gặp lại nhau thôi Ngọc Hân của anh!- Tùng nở một nụ cười nửa miệng tinh nghịch.

3 ngày sau, Ngọc Hân nhận được thông báo tuyển dụng của công ty A&T. Cầm tờ giấy trong tay, Hân run run sung sướng, dù đã từng đi xin việc nhiều lần nhưng Hân cũng biết đây là một công việc tốt rất khó kiếm. Ngay sáng mai cô sẽ đến công ty A&T và kí hợp đồng. Như vậy là cô có thể yên tâm cho vấn đề kinh phí đến Đức rồi! Hân hào hứng, tung Tiểu Bạch lên cao làm nó kêu chít lên sợ hãi.

Sáng hôm sau, mặc một bộ váy công sở đơn giản, Hân đi taxi đi làm! Có lẽ cô cần tìm hiểu nơi làm việc của mình trước khi quyết định có nên đi xe riêng hay không. Hân biết xã hội Việt Nam không giống như xã hội Âu Mỹ, hơn nữa chức thư kí riêng của tổng giám đốc đẹp trai chắc hẳn không phải ai cũng sẽ yêu mến cô! Tốt nhất là nên “ẩn mình chờ thời” đã!

Bước vào công ty với một tâm trạng hồi hộp, Hân đi thang máy lên lầu 13- văn phòng làm việc của tổng giám đốc.

- Cô Ngọc Hân!

Hân quay lại và nhận ra anh chàng trong nhóm phỏng vấn cô buổi hôm trước. Anh ta cao, gầy, chiếc mũi hơi khoằm rất ấn tượng nên Hân còn nhớ rất rõ. Hân mỉm cười:

- Chào anh!

- Tôi đợi cô này giờ! Mời cô vào phòng tôi làm hợp đồng.

- Vâng!

Ngọc Hân bước theo anh ta, cô nhìn lên biển vàng đề trên một cánh cửa lớn bằng gỗ “ Tổng Giám Đốc”, bên cạnh là một cửa nhỏ hơn với biển “ Thư kí”. Anh ta mở cửa mời Hân vào, trong phòng chất đầy những giấy tờ, một vài người đang mải mê làm việc. Tất cả đều là nữ. Nhìn thấy Hân bước vào

thì bọn họ đều ngẩng mặt lên, Hân không muốn làm phiền nên chỉ khẽ cúi đầu chào, không ai nói gì, tiếp tục quay vào bàn máy tính của mình.

Đến một bàn uống nước nhỏ, anh ta cười:

- Mời cô ngồi!

- Cảm ơn anh!

- Đây là hợp đồng!

Anh ta đưa cho Hân một tờ giấy A4 ghi những điều khoản rõ ràng. Hân đọc một lượt, không có vấn đề gì chỉ có một điều làm cô thấy nghi ngại “ bên B không được hủy hợp đồng trong bất kì trường hợp nào” “ trong trường hợp bên B cố tình vi phạm, bên A có quyền cưỡng chế bên B tiếp tục hợp đồng và bồi thường tổn thất”.

Hân ngi ngại hỏi :

- Tôi muốn hỏi... điều này quy định như vậy có hơi quá không?

- À... - anh ta mỉm cười- thật ra công ty rất nhiều việc mà tuyển chọn một thư kí rất mất thời gian, vì vậy nên chúng tôi chỉ không muốn xảy ra sơ sót gì thôi!

- À...- Mặc dù không thỏa mãn lắm với câu trả lời của anh ta nhưng Hân cũng không có ý định xù công việc này, đây là một việc mang lại cho cô khá nhiều tiền mà! Hân kí lên hợp đồng.

- Chào mừng cô đến với ban thư kí công ty A&T. Tôi là Hoàng Anh, là thư kí trưởng của công ty! Từ nay cô sẽ làm việc dưới quyền của tôi! Tất cả nhân viên trong văn phòng này đều là thư kí riêng của Tổng giám đốc.

Hân tròn mắt, có một ông tổng giám đốc mà sao lại cần nhiều thư kí thế? Như hiểu được câu hỏi của cô, Hoàng Anh mỉm cười:

- A&T là một công ty lớn, chúng ta có công ty con ở rất nhiều nước. Mỗi thư kí gần như sẽ chịu trách nhiệm ở một khu vực sau đó tôi sẽ là người duyệt báo cáo trước khi nộp lên tổng giám đốc. Nói một cách chính xác thì các cô chính là người làm việc cho tôi chứ không phải cho trực tiếp tổng giám đốc!

- Vâng tôi hiểu!

- Hiện nay công ty đang chuyển trụ sở chính từ Mỹ về Việt Nam nên công việc ở đây còn rất bẽ bộn do đó công ty luôn ở trong tình trạng thiếu nhân lực chất lượng cao, nhất là một thư kí tháo vát như cô!

Ngọc Hân khẽ mỉm cười, không hiểu anh ta có ý gì khi khen cô!

- Công việc chính của cô là đi theo tổng giám đốc!

Không chỉ Hân mà tất cả các nhân viên trong văn phòng đều tròn mắt lên nhìn Hoàng Anh.

- Tổng giám đốc đi công tác khá nhiều và cần có một người bên cạnh nhắc nhở cũng như lên lịch trình, ghi chép báo cáo. Từ trước đến giờ, tôi luôn đảm nhiệm công việc đó nhưng bây giờ cô sẽ lo việc đó.

Anh ta nói xong đẩy một chồng giấy tờ lớn đến trước mặt Ngọc Hân.

- Đây là các tài liệu liên quan đến công ty A&T tại Hồng Kông, tôi sẽ đưa cho cô list công việc cần làm khi đến đó. Hãy chuẩn bị và chuyển công tác 3 tuần sẽ bắt đầu vào đầu tuần tới. Kia là bàn làm việc của cô! Không làm phiền các cô làm việc nữa! Cố lên nhé!

Hoàng Anh đứng dậy, vỗ nhẹ lên vai Hân rồi bước ra ngoài.

Hân thở một hơi dài, nhìn vào đống tài liệu ngồn ngộn trước mắt. Đầu tuần tới, hôm nay là thứ 5, cô chỉ có 3 ngày để đọc hết tất cả chỗ này. Đúng là kiếm được đồng tiền không dễ chút nào, lương cao thì phải chịu khó vất vả hời công sức.

Hân bê chồng tài liệu đứng dậy bước về bàn của mình, đầy đủ tiện nghi máy tính, điện thoại, một chiếc ghế xoay thoải mái, vậy là tốt rồi!

Nhìn xung quanh, các nhân viên khác đang nhìn cô tò mò, Hân khẽ mỉm cười:

- Chào mọi người! Từ nay mong mọi người giúp đỡ...

Một vài người mỉm cười lại với Hân, cô gái ngồi bàn bên cạnh nhìn Hân tươi cười:

- Chào! Tôi là Lan...

Đó là một cô gái còn khá trẻ và xinh xắn, nụ cười cởi mở dễ gần.

- Tôi là Hân! Chào bạn !

- Bạn thật là may mắn ! Mới vào mà đã được đi công tác với tổng giám đốc rồi !- Lan nhìn Hân đầy ngưỡng mộ.

- Cái đó....tuyệt lắm hả ?- Hân hỏi có phần ngạc nhiên.

- Tất nhiên !- Lan hào hứng, đẩy ghế đến ngồi bên cạnh Hân nói, đôi mắt mơ màng- Tại bạn chưa nhìn thấy tổng giám đốc thôi, đó là một người vô cùng quyến rũ !! Lan chưa từng thấy ai đẹp trai hơn anh ấy nữa !!!Tổng giám đốc rất nhẹ nhàng với phái nữ, nụ cười hiền ời là hiền !!

- Vậy hả ?- Hân cũng có chút hào hứng. Nói chung với những người đẹp trai thì Hân cảm thấy thích ngắm nhìn họ cũng không phải một cái tội.

- Trước giờ toàn ông Hoàng Anh mới được đi cùng tổng giám đốc, bạn may mắn thật đó ! Ôi ! Lan ghen tị với bạn quá đi mất !

- Bạn chưa đi với tổng giám đốc bao giờ hả ?

- Chưa....còn chưa được nói chuyện nữa ý chứ ! Toàn cái ông Hoàng Anh kia hết à !!!

Rầm !!!!!!!

Tiếng cửa đóng lại như muốn tung ra khỏi bản lề.

Cả Hân và Lan đều giật mình nhìn ra cửa, Lan thì thào vào tai Hân :

- Đó là người đẹp Quỳnh Chi, cô ta lúc nào cũng tự mãn là hoa khôi ở đây, cứ tưởng tổng giám đốc đang để ý đến mình, đúng là bị điên ! Bây giờ thấy bạn được đi với tổng giám đốc, cô ta chắc tức chết quá ! Ha ha..

- Trời...- Hân khẽ rên- sao cô ta tức mà bạn vui quá vậy ?

- Tất nhiên !- Lan bĩu môi- Cô ta kiêu kì lắm, lúc nào cũng vênh váo là nhà giàu, xinh đẹp không coi ai ra gì hết ! Thấy tổng giám đốc nói chuyện nhẹ nhàng với cô ta thì cứ tưởng mình ngon lắm !

- Tổng giám đốc nói chuyện với cô ta hả ?- Hân tò mò.

- Tại cô ta cứ bám lấy anh ấy đấy chứ ! Giờ ăn trưa nào cô ta chẳng tìm cách lân la... Đúng là mặt trời mà !

Hân phì cười, không dám bình luận gì thêm. Lan là một cô gái vui vẻ, cởi mở, vẫn cứ thao thao bất tuyệt.

Phải đến khi mấy người khác kêu lên thì Lan mới trở về chỗ của mình. Khi về vẫn không quên nói nhỏ với Hân khi ăn trưa sẽ chỉ cho cô tổng giám đốc đẹp trai và sẽ kể tiếp cho cô câu chuyện về anh chàng « quyến rũ » đó.

Nghe thật nhiều chuyện thành ra Hân lại có chút tò mò về ông tổng giám đốc kia. Chăm chú vào đồng tài liệu trước mặt, Hân tự cười, đến giờ ăn trưa cô sẽ có cơ hội chứng kiến tận mắt thôi mà !

Thời gian trôi qua thật nhanh, Hân cũng không để ý nhiều lắm, cô chăm chú vào đồng tài liệu trước mặt, Không ngờ chỉ là một chi nhánh mà công ty A&T cũng lớn mạnh như vậy.

- Hân ơi !

Tiếng Lan réo rất làm Hân giật mình.

- Đến giờ ăn rồi ! Đi thôi !

Không đợi cho Hân kịp phản ứng, Lan đã vui vẻ kéo Hân đi. Trên đường xuống canteen cô bạn không ngừng kể những câu chuyện về anh chàng tổng giám đốc trong mộng.

Sau khi chọn thức ăn, Lan kéo Hân về chiếc bàn gần giữa, trên bàn đều là những người làm cùng phòng thư kí.

- Ngồi đây đi Hân !

Hân ngồi xuống, tất cả đều nhìn cô mỉm cười và làm quen, chỉ riêng có một ánh mắt nhìn lại cau có, đó là Quỳnh Chi. Nhìn kĩ thì cô ấy đúng là rất đẹp, cao, dáng người mảnh khảnh nhưng rất gợi cảm, làn da trắng trẻo, mái tóc vàng. Hân phải trầm trồ Quỳnh Chi có một dáng người mẫu giống như cô vẫn hay thấy trên mấy tờ quảng cáo. Nhìn thấy Hân, cô ta kiêu kì quay đi, xung quanh những anh chàng đang đưa mắt liếc nhìn Quỳnh Chi nhưng cô ta khẽ xì một tiếng coi thường

Lan cười rất vui vẻ, vừa ăn Lan vừa kể chuyện không dứt khiến mấy người khác cũng phải phì cười. Mọi người đều nói chuyện khá cởi mở và hình như đều có mối quan tâm chung đến tổng giám đốc.

- Ý ! Mà sao hôm nay không thấy tổng giám đốc nhỉ ?- Lan thắc mắc.

- Chúng ta làm sao quần được điều đó !- chị Mai cười.
- Làm em ăn mất cả ngon !- Lan chọc chọc vào đĩa cơm đã gần hết của mình.
- Chào các cô !- Hoàng Anh từ đầu bước đến, ngồi xuống một chiếc ghế, cười rất tươi.
- Chào anh !- mọi người đều vui vẻ đáp

Lúc này người đẹp Quỳnh Chi mới cất lời vàng ngọc, ánh mắt hiền dịu nhìn Hoàng Anh

- Anh Hoàng Anh, sao hôm nay tổng giám đốc không xuống canteen ?
- À... !- Hoàng Anh mỉm cười- Người đẹp mi anh một cái rồi anh sẽ trả lời..
- Woa !!!!!- cả bàn đều nhìn Quỳnh Chi
- Cái anh này....- người đẹp làm một cử chỉ hờn dỗi vô cùng quyến rũ.
- Ha ha... anh đùa đấy !Hôm nay tổng giám đốc bận thôi !
- Vậy...có cần em mang com lên không ?- nàng lại buông lời vàng son

Lan bĩu dài môi

- Tổng giám đốc mà ăn com của cô chắc chết tắc ý chứ !
- Cô... !!!!- người đẹp tím mặt lại .
- Thôi nào !- Hoàng Anh cười hòa hoãn- không cần đâu ! cảm ơn em Quỳnh Chi ! Tổng giám đốc tự biết lo mà !

Lan thở dài châm chọc :

- Cũng nên như vậy, nếu không tổng giám đốc bị đầu độc xuân được thì Lan buồn lắm !

Người đẹp nghe đến đây thì nổi giận đùng đùng, nhưng chỉ nắm bàn tay xinh đẹp lại thật chặt, đập bàn cái ruỳnh người đẹp quay gót bỏ đi làm các chàng cứ nhìn theo mãi. Lan cười khúc khích.

- Lan, em đùa hơi quá đấy !- một chị lên tiếng
- Em nghĩ như vậy còn nhẹ đấy ! Nếu mụ phù thủy ấy mà làm còn kinh khủng hơn ấy chứ !

Mọi người thật là hết chịu được cái lý của Lan nên chẳng ai nói gì nữa.

- Em cảm thấy công việc ỏn không Hân ?- Hoàng Anh quay sang vui vẻ hỏi Hân
- Vâng ! Em cũng quen rồi ạ !
- Ủa ! Anh Hoàng Anh đã tìm tía người đẹp rồi đấy à ? Sao lúc em vào công ty chẳng thấy anh hỏi thăm một lời !
- Như vậy là không được đâu !- mọi người châm chọc
- Trời !Đến chịu các cô !

Hân ngồi cười khi mọi người nói qua nói lại. Cô bắt đầu thích không khí vui vẻ nơi đây.

- Tổng giám đốc !
- Cậu vào đi !- Tùng mỉm cười- Cô ấy ỏn chứ ?

Hoàng Anh bước đến ngồi thoải mái trên ghế, cười tươi :

- Cô ấy dĩ nhiên là ỏn ! Mà cô ấy là gì của cậu mà cậu quan tâm thế ?

Tùng phì cười, Hoàng Anh là bạn thân bên Mỹ cũng là người Tùng tin tưởng nhất. Trong chuyện làm ăn Tùng không giấu gì Hoàng Anh, nhưng quá khứ của Tùng khi ở Việt Nam thì hai người chưa bao giờ nói nhiều.

- Cậu chỉ cần biết cô ấy rất đặc biệt với tớ là được !

Hoàng Anh cũng cười, trêu chọc :

- Hôm nay Quỳnh Chi hỏi thăm cậu đấy !

Cốc ! Cốc !

- Cậu ra xem ai ?- Tùng khẽ cau mày

Hoàng Anh nhanh nhẹn bước ra cửa, chưa đầy một phút sau người đẹp Quỳnh Chi bước vào.

- Em chào anh...

Tiếng cô ta bẽn lễn làm Hoàng Anh ở phía sau cổ bụm miệng cho khỏi phát ra tiếng cười. Tùng khẽ thở dài, anh ta đang sung sướng trước nỗi khổ của anh đây mà.

- Có chuyện gì thế ?- Tùng hỏi nhẹ nhàng nhất có thể.

- À...em...em có chuyện muốn nói với anh !

Hoàng Anh nháy mắt về hiểu biết :

- Tổng giám đốc ! Nếu không có việc gì nữa tôi xin phép về phòng làm việc !

Cánh cửa vừa khép lại, Tùng mỉm cười :

- Có chuyện gì ?

- Dạ... em muốn hỏi về... việc chọn thư kí đi công tác cùng anh...

- Cô có bất mãn gì với quyết định của tôi à ?- mặt Tùng lộ rõ vẻ không vui.

Khuôn mặt lạnh lùng bất ngờ của Tùng làm Quỳnh chi phút chốc giật bản mình, đôi lông mày anh chau lại làm cô ta bắt đầu thấy toát mồ hôi.

- Không ạ ! Em chỉ...chỉ thấy là cô Hân mới vào làm, chưa hiểu rõ về công việc, có thể làm việc không tốt...ảnh hưởng đến công tác của...sếp!

Tiếng sếp vang lên làm Tùng mỉm cười. Anh ghét phụ nữ xen vào công việc cũng như tìm cách áp đặt lên anh. Nếu cô ta định dùng sắc đẹp để tạo áp lực với anh thì chắc chắn là nhầm đối tượng rồi.

- Cô hãy lo làm tốt công việc của mình đi!

- Vâng... em xin phép ra ngoài!

Nói rồi cô ta bước những bước vội vã ra ngoài. Cánh cửa vừa khép lại Tùng đã thở dài, phụ nữ thật là rắc rối.

Rầm!!!!

Tiếng cửa phòng đóng lại một cách thô bạo, người đẹp Quỳnh Chi trong bộ mặt hầm hầm bước vào phòng. Lan thì thầm với Hân:

- Vừa nãy tôi thấy bà vào phòng Tổng giám đốc, chắc bị quạt cho một trận rồi, thật là đáng đời!

Lan cười khúc khích làm Hân cũng không dám cười, nhìn đôi mắt người đẹp tóe lửa nhìn vào mình thật không dễ chịu tí nào. Hân cúi mặt xuống đồng tài liệu trước mặt. Cô cũng không quan tâm lắm anh chàng tổng giám đốc sẽ đẹp trai cỡ nào, cô chỉ đang mơ màng và vui vì cô sắp được đến Hồng Kông, Hân nghe nói đó là một cảng khẩu rất đẹp mà luôn muốn có cơ hội đến một lần. Bây giờ thì không cần tốn tiền và tốn công sức cô cũng được đến đó. Máu du lịch khám phá nó đã ăn vào tiềm thức của Hân rồi và cô rất mong chờ chuyến đi sắp tới.

Thời gian chậm chậm trôi, mấy ngày sau Hân cũng đã hoàn thành được đồng tài liệu cũng như sắp xếp được lịch trình cho chuyến đi. Hân đã cố gắng sắp xếp để cô có nguyên 3 ngày rảnh rỗi trong 3 tuần để đi khám phá những nơi mà cô thích.

Từ hôm đó, Hân cũng không có cơ hội nào được nhìn thấy mặt vị tổng giám đốc mà Lan luôn khen hết lời, cô nàng cũng tiếc hùi hụi vì mấy ngày “mỹ nam” chẳng xuất hiện, giờ ăn trưa nào cũng là Hoàng Anh xuất hiện với câu cửa miệng “tổng giám đốc bận”. Việc này thì Hân hiểu khá rõ, thường thì mấy khi các sếp chịu ăn cơm cùng với nhân viên đâu, chắc anh chàng tổng giám đốc này cũng chỉ đang cố gắng tạo ấn tượng tốt với nhân viên mà thôi! Anh ta còn có một đầu bếp riêng ấy chứ! Hân khúc khích cười, cô không muốn làm cô bạn của mình mất hứng nên cũng không muốn nói, dù sao để người ta có một chút niềm vui cũng hơn là tước đi sự đợi chờ của họ.

Cánh cửa bật mở và Hoàng Anh bước vào đến trước bàn làm việc của Hân, anh hỏi gấp gáp:

- Hân, em chuẩn bị đến đâu rồi!
- Dạ, đây là báo cáo của em! Anh xem qua đi ạ!

Cầm lấy tập giấy, Hoàng Anh cười :

- Được rồi ! Có gì anh sẽ gọi cho em ! Em chuẩn bị visa hộ chiếu đủ rồi chứ !
- Vâng !- Hân mỉm cười.
- Tốt lắm ! Sáng thứ 2 đúng 8h em có mặt ở sân bay nhé ! Tổng giám đốc sẽ gặp em ở đó !
- Vâng !

Nói xong Hoàng Anh bước ra ngoài. Lan lập tức nhảy sang chỗ Hân :

- Woa !!! bạn thích ghê ! Nhớ phải mua quà về đấy nhé !
- Ừm !- Hân cười

Rầm !!!!!- tiếng cánh cửa kêu cọt kẹt đến thảm thương

- Người đẹp lại nổi giận rồi ! cô ta thật là biết cách ghen tị mà !- Lan bĩu môi.
- Kệ cô ấy ! Tôi đi vì công việc mà !
- Dù sao được ở cùng với tổng giám đốc đẹp trai trong 3 tuần cũng thật là hạnh phúc !- Lan mơ màng.
- Thôi đi cô ạ !- Hân khẽ đánh vào vai Lan

Sáng thứ 2, Hân thức dậy thật sớm, mặc dù đi Lan đã giúp cô chuẩn bị đồ từ hôm trước nhưng cảm giác bồn chồn làm cô không ngủ thêm được. Lăn nảo chuẩn bị bước chân đến một miền đất mới đều làm Hân cảm thấy hứng thú đến không ngủ được như thế. Không thể mang Tiểu Bạch đi, hôn chụt Tiểu Bạch một cái, Hân thì thầm :

- Tiểu Bạch ngoan ! Khi về chị Hân sẽ mua cho Tiểu Bạch một chiếc vòng tròn mới !

7h15 Hân có mặt ở sân bay Nội Bài.

Ring....ring....ring....

- Alo !
- Hân ! Anh Hoàng Anh đây!
- Vâng! Em chào anh!
- Em tới sân bay chưa?
- Dạ em vừa mới đến!
- Em đến cửa 3A nhé! Tổng giám đốc đang đợi em rồi đó!
- Vâng!
- Chúc em đi công tác vui vẻ! Nhớ mua quà cho anh! Ha ha
- Vâng!- Hân mỉm cười rồi cúp máy.

Bây giờ cô mới để ý còn có mấy tin nhắn của Lan nhớ mua đủ thứ nữa! Phì cười, tắt nguồn điện thoại, cô tiến về cửa 3A, một hàng dài đang chờ làm thủ tục lên máy bay. Chuyến bay Hà Nội- Hồng Kông hiện lên bảng điện tử.

Hân đứng xếp hàng, cô tự hỏi tổng giám đốc của cô là ai. Lúc này cô cũng quên mất là cô không biết mặt sếp, sếp cũng chưa từng gặp cô, như vậy thì làm sao mà nhận ra được. Lôi điện thoại ra, cô định gọi cho Hoàng Anh hỏi.

- Có chuyện gì thế em?
- Anh Hoàng Anh, em không biết mặt sếp thì làm sao nhận ra sếp được...
- Sếp biết em rồi đừng lo!
- Sếp biết em?- Hân hỏi ngạc nhiên

Một mùi nước hoa nhẹ nhàng bay đến rất gần Hân, rồi đột nhiên chiếc điện thoại trong tay cô bị giật, Hân giật mình quay lại, đôi mắt cô mở to nhìn vào người đàn ông ở sau mình.

Tùng đưa điện thoại lên tai:

- Cậu yên tâm! Tôi tìm được cô ấy rồi! Công việc ở đây tạm thời cậu thay tôi quản lý!

Tắt nguồn, Tùng nhìn Hân nở nụ cười quyến rũ:

- Sao thế? Em không có ý định chào sếp của em à?

Sếp??? Sếp??? Hân ngạc nhiên đến đần mặt ra, đôi mắt cô mở to hết cỡ nhìn vào con người trước mặt. Minh Tùng là sếp của cô!!!!!!

Tùng thích thú nhìn vào khuôn mặt ngạc nhiên không thốt lên lời của Hân. Hân của anh lúc nào cũng vậy, chỉ cần là anh xuất hiện, cô ấy sẽ không thể điều khiển mình được nữa. Anh thích được yêu Hân như vậy và thích Hân yêu anh như vậy.

- Đi thôi! Mình cần làm thủ tục!- Tùng nắm lấy tay Hân kéo đi.

Như sức tỉnh con mê, Hân giật ngay tay lại, cô nhìn Tùng bằng đôi mắt vẫn lên giận dữ, mím môi thật chặt, cố giữ cho mình được bình tĩnh, Hân cố gằn từng tiếng:

- Tôi không muốn đi với anh!

Tùng nhìn thấy Hân tức giận thì cảm thấy trái tim mình nhảy nhót reo vui, Hân lúc nào cũng thật thú vị. Nhìn những biểu hiện trên gương mặt của cô lúc nào cũng đầy màu sắc và quyến rũ kì lạ. Anh bước lại gần làm Hân lùi ngay lại:

- Tránh xa tôi ra!
- Đây là công việc!
- Tôi không có việc gì với anh hết!
- Anh đang là sếp của em đấy! Nếu những nhân viên khác mà dám trừng mắt với anh thế kia là bị đuổi việc chắc rồi!
- Tốt !- Hân cười khềnh- Nếu biết là anh thì có chết tôi cũng không vào đó làm !

Hân quay đi, đi vài bước cô đã bị Tùng kéo lại, đôi tay anh siết chặt lấy eo cô :

- Anh làm gì vậy ?- Hân giận đến đỏ bừng mặt, cố gỡ tay Tùng ra
- Em quên em đã kí hợp đồng thế nào à ?- Tùng mỉm cười
- Tùy anh ! Dù phải bồi thường đến phá sản tôi cũng không muốn đi với anh !- Hân bặm môi

Tùng cười khúc khích :

- Em có thấy mọi người đều nhìn chúng ta không ?

Hân giật mình, cô nhìn quanh đứng là hàng trăm cặp mắt đang nhìn cô chằm chằm, vài người còn cười những tiếng rình rích.

- Nhìn em rất giống một cô vợ trẻ chạy trốn chồng vào tuần trăng mật đấy !- Tùng nói thầm vào tai Hân,

tùng hơi thở ấm áp làm cô thấy tim mình run rẩy.

Mặt Hân phút chốc từ đỏ bừng thành một ngọn núi lửa, chân tay cô run rẩy cố gắng phản kháng :

- Nếu anh ghét mọi người nhìn như vậy thì buông tôi ra !
- Ngoan nào ! Nếu em còn giãy nữa anh sẽ hôn em ngay tại đây ! Mà anh không dám đảm bảo nếu dính vào em rồi anh sẽ ngừng lại được đâu ! Anh sẽ

vác em vào một góc và chuyện gì xảy ra thì em tự biết !

- Anh...là tên xấu xa !- Hân cắn răng thật chặt

Tùng phì cười :

- Tốt nhất là em hãy ngoan ngoãn đi !

Thấy Hân không chống cự nữa, Tùng mỉm cười. Anh hiểu là trái tim cô đang dao động, cô cũng không hề muốn xa anh. Hân của anh là thế, chính vì Hân ương bướng nên Hân cũng ương bướng với chính tình yêu dành cho anh, Hân sẽ không bao giờ từ bỏ.

- Anh...buông tôi ra...Tôi tự đi được...

- Tốt lắm !

Tùng buông tay nhưng anh vẫn nắm tay Hân thật chặt, nếu lỡ Hân có chạy thì sẽ khổ công anh chạy theo lắm mà cô ấy thì không ai biết được cô ấy sẽ muốn làm gì !

Đến khi ngồi yên chỗ trong máy bay chuẩn bị cất cánh, Tùng mới buông tay Hân. Hân bóp bàn tay đau của mình vì bị Tùng nắm quá chặt, cô nhìn anh đầy cảm hận. Quay mặt đi không thèm nhìn anh thêm nữa, Hân cảm thấy nổi bức xúc đang dâng lên cổ nghèn nghẹn. Lúc nào cô cũng giống như một món đồ chơi trong tay Tùng, nhìn cô tức giận anh cười, cô càng tức thì anh càng cười. Hình như chưa bao giờ Tùng yêu cô một cách nghiêm túc. Ngã người ra ghế, Hân cảm thấy lòng nhói đau, con người này dù đáng ghét nhưng vẫn là người cô yêu, cô có thể chạy trốn anh ta nhưng không thể chạy trốn tình cảm của mình.

Nổi hận trong Hân đã có lúc Hân tưởng như không thể xóa sạch được nhưng bây giờ khi ở cạnh Tùng, trái tim Hân chỉ run rẩy, những ý nghĩ hận thù không biết đã bay sạch đi đâu hết. Vòng tay của anh, nụ cười, giọng nói đều làm đầu óc Hân trở nên mù mịt, cô sợ một ngày cô sẽ lại yếu lòng trước anh để lại bị bỏ rơi thêm một lần nữa... Nhưng cứ ở gần anh, cô dường như không điều khiển được mình nữa...

Hân thở dài, khẽ nhắm mắt lại, cầu mong cho giấc ngủ mau đến... 3 tuần, không biết cô sẽ thế nào sau 3 tuần nữa...

Tùng ngồi im lặng, anh thích nhìn Hân, nhìn những nét biểu cảm thay đổi trên mặt cô. Anh khẽ mỉm cười thấy cô bắt đầu ngủ, tiếng thở đều đều... Kéo đầu Hân ngã vào vai mình, một cảm giác gần gũi ấm áp làm trái tim anh đập nhanh, đưa tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt Hân, anh hôn lên tóc cô.

Hân giật mình tỉnh giấc, khẽ cựa mình, trong khoang máy bay tối lơ mờ, cô nhận ra mình đang gối đầu lên vai của người mà ai cũng biết là ai rồi đấy ! Thậm chí cô còn vòng hai tay ôm lấy ngực Tùng và Tùng cũng ôm nhẹ một tay lên vai cô. Khuôn mặt anh ti lên tóc cô và từng hơi thở đều đều khe khẽ phả lên đỉnh đầu làm Hân chợt đỏ bừng mặt. Cô nhẹ nhàng ngồi dậy, cố gắng thoát khỏi vòng tay của Tùng. Anh ta mà tỉnh dậy thấy gương mặt đỏ như gấc chín của cô thế này thì cô thật sự không biết giấu mặt đi đâu !

Tùng cố gắng nhin cười, anh chỉ giả vờ chứ không hề ngủ. Ti hí một mắt, anh cố nhìn xem Hân sẽ loay hoay chui ra khỏi tay anh kiểu gì. Đôi bàn tay bé nhỏ của cô ấy cố đẩy tay anh ra khỏi vai mình, Tùng khẽ cựa mình, anh quay hẳn sang vòng cả hai tay quanh eo Hân rồi dựa hẳn vào người cô ! Sức nặng của anh bỗng chốc làm cô ngã dựa hẳn vào thành ghế.

Hân cắn môi thật chặt, cố gắng đẩy thân hình lực lưỡng gần gấp đôi trọng lượng cơ thể mình ra nhưng không được, cô không phải loài kiến lực sĩ.

Thở dài một hơi mệt nhọc, Hân nhìn xuống gương mặt ngủ ngon của Tùng, trái tim cô bỗng nhiên đập rộn rã. Một thứ tình cảm dâng lên trong lòng làm Hân không thể kìm giữ lòng, đưa tay run run đặt lên từng đường nét yên bình trên khuôn mặt anh. Cô đã nhớ anh biết bao nhiêu, dù không có anh cô vẫn có thể sống vui vẻ nhưng thật sự cuộc sống của cô là một khoảng trống không gì bù đắp được, cô vẫn yêu anh, rất yêu anh...

- Em đang quyến rũ anh đấy à ?

Tiếng Tùng cất lên thật nhẹ làm Hân bỗng giật nảy mình, cô thu ngay tay lại. Tùng ngược mắt lên nhìn Hân, trong bóng tối lơ mờ, cô nhận ra ánh mắt sáng bừng và nụ cười nửa miệng của anh, trái tim cô bỗng nhiên đập thình thịch, đặt tay lên vai Tùng, cô cố gắng đẩy anh ra :

- Anh...anh nói linh tinh gì thế ?

Tùng nắm chặt lấy vai Hân làm cô khẽ nhăn mặt vì đau, hai tay cô run run giống như hai cái cột yếu ớt không thể ngăn thân hình rắn rỏi của Tùng đè sát xuống. Từng hơi thở của anh phả vào mặt cô rất gần làm Hân thấy run rẩy, trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhìn vào đôi mắt anh, đầu óc cô trở nên trống rỗng.

- Chính em làm anh không thể kiềm chế được đấy nhé !

Tùng nói rất khẽ, nhưng cũng đủ để toàn thân Hân khẽ rùng mình. Khi môi anh vừa chạm vào môi cô thì ý nghĩ phản kháng trong đầu Hân đã bay đi hết sạch. Đôi môi anh nhẹ nhàng lướt nhẹ trên môi cô rồi dần dần chìm đắm trong đó cuồng nhiệt và nồng cháy như muốn đốt cháy cả hai. Hân thở gấp gấp, không biết từ lúc nào cô đã vòng tay lên ôm lấy cổ anh.

Roẹt.....

Tiếng khóa bị kéo xuống làm Hân giật mình, toàn thân cô run rẩy khi Tùng bắt đầu mân mê nhẹ lên lưng cô. Cố gắng tránh nụ hôn của Tùng, cô ấn mạnh lên vai anh :

- Anh... làm gì vậy?...

Đôi môi anh vẫn không dừng lại, lang thang khắp trên khuôn mặt Hân, hơi thở anh gấp gấp phả vào mặt Hân làm cô khẽ rùng mình.

- Chúng ta đang ở trên máy bay....- Hân khẽ nói.

Đến lúc này, đôi môi Tùng mới dừng lại trên vai Hân, mím môi thật chặt rồi anh cắn mạnh. Hân nhăn mặt vì đau, cô mím môi để không phát ra tiếng kêu. Tùng kéo Hân ngồi dựa vào người mình, cố gắng điều hòa nhịp thở của mình, khẽ kéo khóa váy lên cho Hân, anh thì thầm :

- Tí nữa xuống sân bay em đừng hòng thoát khỏi anh !

Hân không đáp, cô dựa vào ngực anh như không còn sức lực, toàn thân cô vẫn không ngừng run rẩy, trái tim cô đập như trống trận và cô nghe được bên tai mình một trái tim khác cũng đập những tiếng vội vã như thế. Cảm xúc của cô bên Tùng chưa bao giờ phai nhạt đi, dù là bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, anh cũng có thể làm cho trái tim và cảm xúc của cô bùng nổ. Hân nhắm mắt lại, cứ thế này, cô sẽ lại không thể rời xa anh được, rồi sẽ lại phải khóc vì anh mất thôi !

Tùng dứt nhẹ mấy sợi tóc, mỗi lần chìm trong mùi hương của Hân là anh lại không thể khống chế được mình, cảm xúc trong anh nổ tung và anh không cần biết xung quanh anh trái đất có quay hay không nữa. Chính vì sự cảm giác này nên ngày trước anh mới chọn cách ra đi, anh hi vọng anh sẽ trưởng thành hơn, Hân sẽ trưởng thành hơn và đến với nhau được vững bền hơn. Nhưng bây giờ khi gặp lại, anh thấy tình cảm của mình so với hồi đó còn mãnh liệt hơn và Hân cũng trở nên quyến rũ với anh hơn. Ở bên cô ấy, anh thấy mình không còn là mình nữa.

11h 05, máy bay hạ cánh tại phi trường Chep Lak Kok, làm thủ tục và lấy hành lý xong, 12h xe đón Tùng và Hân đến khách sạn Royal Plaza cũng chính là trụ sở chính của công ty A&T tại Hồng Kông. Người đến đón Tùng và Hân là một người đàn ông trung niên, ông ta nói giọng chuẩn Hà Nội và khá cởi mở. Tùng nói chuyện với ông ta cũng khá thân thiết, giống như hai người đã quen biết nhau từ rất lâu rồi.

- Hai cháu đi đường mệt không ?

- Cảm ơn chú !- Tùng mỉm cười- không phải bay đường dài nên cháu cũng ổn !

- Cô ấy là thư kí của cháu ?

- Vâng ! cũng là vợ chưa cưới của cháu !

- Ồ !- ông ngạc nhiên.

Hân giật mình, cô quay sang nhìn Tùng trân trối định phản đối nhưng ánh mắt anh nghiêm nghị nhìn cô làm cô bất giác đỏ mặt quay đi không nói gì. Bao giờ anh cũng chế áp được cô, nhìn vào ánh mắt đầy uy lực ấy, cô chỉ giống như một con thỏ yếu đuối.

- Hai đứa bao giờ sẽ cưới ?

- Sớm thôi chú ạ !- Tùng cười khúc khích

- Cháu gái, cháu tên gì ?

- Cháu....- Hân giật mình bối rối.... Ngọc Hân ạ !

- Một cái tên đẹp, giống như công chúa Ngọc Hân vậy ! Cái tên rất hợp với cô bé xinh như cháu !

- Cháu cảm ơn chú !- Hân đỏ mặt

- Đừng ngại ! Chú là Lâm, vốn là bạn thân của bố mẹ Tùng, chú coi nó như con, nhưng nó chuyện gì cũng giấu chú hết !

- Chú còn biết cô ấy trước cả bố mẹ cháu đấy !- Tùng cười tươi

- Ôi ! thế thì chú phải sửa lại rồi !!!! Ha ha...

Hai người cười vui vẻ làm Hân chỉ biết đỏ mặt quay đi. Đừng một cái Hân gặp lại Tùng ! Đừng một cái Hân thành thư kí của Tùng ! Đừng một cái Hân thành vợ chưa cưới.... Hân thở dài ! Nếu thêm một cái đừng một cái nữa Hân sẽ thành vợ của Tùng thật mất ! Vỗ tay lên trán một cách phiền não, Hân ước đây chỉ là một giấc mơ. Nhưng lòng cô cũng tự hỏi, điều Tùng nói là sự thật hay chỉ anh chỉ tiện nói thế mà thôi ? Cảm giác về anh bao giờ cũng mơ hồ và không ai biết anh sẽ bỏ cô mà đi lúc nào !

Ông Lâm đưa hai người về khách sạn, sau khi đưa đồ cho nhân viên mang lên phòng, ông Lâm đưa Tùng và Hân vào phòng ăn riêng, nơi đã bày sẵn những món ăn ngon lành. Trong suốt bữa ăn, ông Lâm và Tùng nói chuyện rất nghiêm túc về công việc ở Hồng Kông. Nhận thấy hai người có nhiều chuyện muốn trao đổi riêng, Hân nhanh chóng kết thúc bữa ăn và theo một cô nhân viên về phòng nghỉ ngơi.

Royal Plaza là một khách sạn lớn cấp 7 sao có đầy đủ các dịch vụ dành cho các đại gia lớn nhất từ những hồ bơi phơi nắng đến hồ bơi trên cao, hệ thống sân golf và sân tennis đạt chuẩn quốc tế, nhà hàng sang trọng và quán cà phê ngắm toàn cảnh Hồng Kông. Ngay bên cạnh là trung tâm mua sắm TsimShatsui sầm uất. Cô nhân viên dẫn Hân lên tầng 20, một căn phòng không có số, mở cửa cho Hân, cô gái mỉm cười, nói tiếng Trung rất chuẩn.

- Đây là phòng riêng của tổng giám đốc mỗi khi đến đây ! Mời cô nghỉ ngơi ! Nếu cần gì cô hãy nhấn chuông !

- Cảm ơn cô !- Hân mỉm cười.

Bước vào bên trong, Hân không khỏi kinh ngạc trước sự rộng rãi của căn phòng. Được phối màu rất ấn ý giữa màu trắng, kem, tím lục và ghi, căn phòng trông rất tiện nghi và sang trọng phong cách hiện đại. Chiếc giường lớn nhìn ra một màn hình tinh thể lỏng lớn. Căn phòng rộng và đầy đủ tiện nghi giống như một căn hộ nhỏ với tủ sách, tủ đựng rượu, bồn uống nước nhìn ra một bức tường bằng kính trong suốt. Hân thích thú bước đến, kéo nhẹ tấm rèm màu ghi, Hồng Kông đang thu lại dưới mắt cô là một thành phố cảng hiện đại và hối hả. Hân háo hức ngắm nhìn khung cảnh tuyệt vời trước mắt mình, chợt nhớ ra ngày mai mới bắt đầu công việc, Hân nhanh chóng dọn đồ rồi quyết định đi tắm, bắt đầu chuyến đi khám phá của mình.

Ngâm mình trong nước nóng, những cánh hồng tỏa hương dịu dịu. Hân thích thú nghĩ đến chuyến đi thú vị của mình. Trên đường đến khách sạn, cô đã đi qua cầu Thanh Mã- cây cầu treo đẹp nhất Hồng Kông, cô thật sự muốn đến ngắm lại một lần nữa, muốn được đi lang thang cả đêm nay ở Ladies Market. Ngày thứ hai cô sẽ đến thăm vịnh nước cạn, đỉnh núi Thái Bình, Đại lộ Star, Đền Huỳnh Đại tiên, quảng trường Hauhina. Ngày cuối cùng cô sẽ dành trọn vẹn cho đảo Lạn Đầu- là phổi xanh của Hồng Kông có bức tượng Đại Phật Thiên Tân nổi tiếng. Nghĩ đến những nơi mình sẽ đi Hân không khỏi bồi hồi, cô cảm thấy toàn thân mình đang run lên vì phấn khích. Nước nóng làm Hân cảm thấy khỏe khoắn ngay trở lại, vội vã bước ra khỏi bồn, quần khăn tắm quanh người, cô vui vẻ phi ra bên ngoài, dự định to lớn là sẽ thay đồ thật nhanh và bay ngay đến những nơi mà cô thích.

- Aaaaaaaa !!!!!

Tiếng hét của Hân làm Tùng khẽ nhăn mặt, anh đưa tay lên che lỗ tai khốn khổ của mình.

Nhìn thấy Tùng ở trước mặt làm Hân giật mình, không chỉ như vậy, anh còn đang thản nhiên cời áo, Hân đỏ bừng mặt, cô quay lại ngay vào nhà tắm, thập thò sau cánh cửa :

- Anh làm gì ở đây thế ?

Tùng cười khúc khích, anh vẫn thản nhiên kéo mạnh chiếc cà vạt trước ngực rồi cời bớt cúc áo. Nhìn đôi mắt thẳng thốt của Hân, khuôn mặt cô đỏ bừng run run đứng sau cánh cửa làm anh không nhịn nổi cười. Anh bắt đầu thấy tim mình đập nhanh khi thấy Hân chỉ quần một chiếc khăn tắm, làn da trắng bóc hiện ra, mái tóc ướt vẫn còn nhỏ từng giọt nước lên bờ vai xinh đẹp . Một mùi hương dịu dịu... tỏa ra từ Hân kích thích cánh mũi của Tùng.

Nhận thấy ánh mắt khác lạ của Tùng nhìn mình, đôi mắt anh dán chặt vào cô không dứt, Hân chợt dạ, cô nhận ra mình đang ở trong tình trạng sexy hết mức có thể. Giật mạnh cánh cửa, Hân chốt lại đứng bên trong, hơi thở của cô từ lúc nào cũng trở nên gấp gáp, tim đập thình thịch, cô nói to :

- Lấy cho em bộ đồ !

Im lặng...

- Em bảo lấy cho em bộ đồ!- cô hét lên

- Anh nghe rồi!- Tùng khẽ đáp. Hân nghe rõ cả tiếng anh đang cười.

Chỉ một lát sau:

- Em định cứ chốt cửa mà lấy đồ à?

Hân quay lại, cái bóng của Tùng in rõ trên lớp kính mờ, tay anh hình như đúng là đang cầm một bộ váy. Đặt tay lên chốt cửa, Hân thấy run run, cảm giác với Tùng chưa bao giờ làm cô hết ngạc nhiên làm cô hơi lo lắng. Tuy nhiên, cũng không thể cứ cả ngày đứng trong nhà tắm được, cô sẽ chết vì mỏi và lạnh.

Hân run run mở cửa, cánh cửa vừa hé ra đã bị một bàn tay giật mạnh, Hân mất thăng bằng ngã vào lòng người đối diện. Một nụ cười tinh quái, chớp mắt, cô đã bị Tùng bế bổng lên ra khỏi nhà tắm.

- Á!!!! Thả em ra!!!!

- Này! Em làm ồn quá đấy!- Tùng nhìn vào gương mặt đỏ bừng của Hân- Em càng giãy thì chiếc khăn càng tuột ra nhanh hơn đấy!

Hân giật mình, co hai tay giữ chặt lấy chiếc khăn, mặt cô muốn bốc hỏa, nhìn vào mặt anh càng làm cô thấy ngượng muốn nhanh chóng thoát ra khỏi tình trạng này, nhưng bàn tay đang siết chặt lấy eo của cô không có dấu hiệu gì là sẽ buông lỏng. Hân cảm thấy tốt nhất là nên ngoan ngoãn trước khi cô sẽ tự làm hại mình.

- Sao anh lại vào được đây?- Hân cố trừng mắt nhìn Tùng.

Tùng nhìn thấy Hân ngoan ngoãn trong tay mình thì cảm thấy rất thích thú:

- Đây là phòng anh mà!
- Em muốn một phòng khác!
- Dù là phòng nào thì cũng là phòng của anh!- Tùng nở nụ cười nửa miệng quyến rũ.

Hân bặm môi:

- Sao em phải ở cùng phòng với anh? Em muốn một phòng riêng!
- Anh là chồng chưa cưới của em, sao em lại phải ở phòng riêng!
- Toàn là anh tự nói! Em không đồng ý!- Hân bức xúc, cô cố đẩy vai anh ra.

Tùng phì cười :

- Em không đồng ý cũng không được !
- Cái gì ?- Hân cau mày bức bối- Buông em ra ! Anh gia trưởng vừa thôi ! Em không phải nô tì của anh- cô bắt đầu giãy giụa.

Đột nhiên, một nụ hôn âm ỉ đặt nhẹ lên xương quai xanh của Hân làm cô rùng mình, mặt cô bỗng chốc lại đỏ rần. Chưa đầy 2s sau, Hân đã có cảm giác mình bị đặt mạnh lên giường, khuôn mặt Tùng sát gần với đôi mắt mở to thảng thốt của cô, từng hơi thở gấp gáp của anh phả vào mặt làm tim cô đập như trống trận. Toàn thân cô run rẩy

- Anh...anh làm gì vậy?- giọng của cô ngắt quãng, đầu óc cô bắt đầu trở nên trống rỗng.
- Anh đã nói rồi đúng không? Khi xuống sân bay anh nhất định sẽ không để em chạy thoát!
- Anh nói linh tinh gì vậy? Mau tránh ra!- Hân cắn môi, cố gắng đẩy mạnh lên vai Tùng nhưng anh không hề nhúc nhích.
- 5 năm không gặp...anh nhớ em phát điên....

Tiếng Tùng làm Hân giật thót, cô nhìn vào ánh mắt đang ngậy đại nhìn mình, từng tiếng nói đánh bật từng chút ý chí phản kháng của Hân.

- Em có biết anh đã phải sống khổ sở thế nào không? Anh nhìn thấy em... nhưng không dám bước lại gần... Anh biết em hận anh nhưng anh vẫn phải nén lòng mình... Anh yêu em Hân à! Dù là 5 năm hay 10 năm anh vẫn yêu em...

Hân run rẩy, cô trân trối nhìn Tùng, trái tim cô đã bị những lời nói thiết tha ấy đánh gục hoàn toàn. Nước mắt cô khẽ chảy xuống... Đôi môi anh tiến lại thật gần, thật gần... cái chạm nhẹ đầu tiên đã làm cả hai muốn bùng nổ, cảm giác đè nén trong 5 năm đang dội về, cả hai trái tim cùng thổn thức trong ngọn lửa tình yêu tưởng như đã tắt ngúm nhưng lại cháy rực lên một lần nữa.

Chiếc khăn tắm bị kéo mạnh ra khỏi người Hân, một làn da nóng bỏng áp chặt vào người làm Hân thoáng rùng mình, đôi mắt cô bây giờ đã ngập đầy nước mắt nhưng vẫn mở to ngỡ ngàng trong khi những nụ hôn vẫn như mưa khát khao trên gương mặt cô, bàn tay thon dài đầy mê hoặc không an phận trên từng tấc da thịt thơm mùi hoa cỏ của cô, hơi thở phất phốc trở nên gấp gáp nhưng thần trí cô lại đột nhiên minh mẫn giống như một kẻ đứng bên bờ vực sống chết sẽ luôn bùng lên thần trí thông minh.

Đôi môi mềm của Tùng trượt nhẹ xuống cái cổ nhỏ xinh trắng nõn làm Hân thoáng rùng mình, đôi tay cô run run cố chống lên bờ vai cứng rắn đang rung lên vì từng trận kích động của Tùng. Lợi dụng lúc Tùng còn đang say mê trong miền da thịt êm ái của Hân, cô đã xoay người, thúc mạnh đầu gối vào bụng làm anh kêu á một tiếng đau đớn, Hân loạng choạng bước xuống giường.

Ngồi phịch xuống nền gỗ lạnh giá, trí óc cô dần dần trở nên tỉnh táo. Ngược mắt nhìn lên giường, một thân hình đang ôm bụng, đôi lông mày khẽ nhíu lại, răng cắn chặt môi chịu đựng. Nhưng Hân biết với sức của cô chẳng thể làm anh đau được, chỉ một thoáng, Hân đã thấy Tùng nhúc nhích, môi anh còn khẽ nhếch lên một nụ cười làm trái tim cô run rẩy... Đôi mắt cô ngỡ ngàng nhìn anh xoa nhẹ trên bụng, ngồi dậy... Như lò xo, Hân bật ngay dậy, vơ lấy chiếc váy rơi trên nền đất, cô lao vào nhà tắm như tên bắn trước khi cánh tay vững vàng kia lao nhanh theo cô.

Rầm!

Hân chốt mạnh cánh cửa, đôi chân Hân đột nhiên mềm nhũn ngồi phịch xuống nền nhà tắm. Cô nghe rõ trái tim mình đang đập thình thịch đến không thờ nổi, trán cô lâm lâm mồ hôi. Những cảm giác vừa rồi vẫn hiển hiện rất rõ trong tâm trí cô đến ám ảnh làm hai má cô nóng bừng.

- Hân...

Tiếng Tùng làm Hân giật bắn mình, cô quay lại thấy bóng anh in trên cửa, bất giác, Hân giữ tay lên ngực, toàn thân cô run rẩy vẫn chưa thể bình tĩnh.

- Mở cửa cho anh...- tiếng Tùng dục dăng

Hít một hơi thật sâu, Hân cố gắng bình tĩnh lại, bám vào thành bồn tắm, tay cô run run cố chống lại cảm giác yếu ớt trong lòng. Cô khẽ đáp:

- Anh đi đi...

- Hân...- tiếng Tùng thiết tha

Hân thờ dài:

- Để cho em yên tĩnh một lát được không?

Cô nghe thấy tiếng Tùng bên ngoài cũng khẽ thờ dài, anh bắt đầu dĩ nói:

- Được rồi...

Bóng Tùng xa dần rồi mất hẳn trên cánh cửa... Một lát sau, cánh cửa phòng cũng đóng lại.

Còn lại một mình, Ngọc Hân sụp xuống thờ dài bất lực, nhớ lại gương mặt của Tùng lúc nhìn thật gần vào cô, ánh mắt thiết tha làm tim cô loạn nhịp, cô tự trách mình sao lúc nào ở bên Tùng, cô cũng yếu mềm thế này. Dù hận anh đến mức cô nghĩ mình có thể đánh cho anh đến chết đi sống lại nhưng... khi đối diện với anh thì cô vẫn cứ là một cô bé nhút nhát và yêu anh bằng cả tâm hồn như ngày nào.

Tùng đường nét trên gương mặt ấy làm Hân đã phải đau khổ suốt một thời gian dài... Đã 5 năm rồi, Tùng bây giờ đã là Tùng 28 tuổi, so với Tùng 23 tuổi thì đã có vẻ trưởng thành hơn rất nhiều, đôi mắt sáng tinh nghịch ngày nào đã trở nên điềm tĩnh và chín chắn hơn, khuôn mặt vẫn thon gọn, làn da trắng đã hơi rạm chút phong trần, đôi môi rất mềm như một mảnh lụa... Hân còn nhớ rất rõ, nụ cười nửa miệng lãng tử ngày nào đã đánh gục trái tim cô thì bây giờ đã trở nên quyến rũ và nam tính hơn... Nụ hôn đầu tiên là của cô trao cho anh, vụng về và đầy dục vọng của một cô bé mới lớn... Anh thì khác, anh tự tin và đầy dịu dàng, bên cạnh là tiếng sóng rì rào, một hoàng hôn màu đỏ, dưới con mắt của hàng trăm cô, anh hôn cô, dịu dàng và ngọt ngào như ánh nắng đỏ rực còn sót lại của hoàng hôn khi đó... Mọi thứ Hân còn nhớ rất rõ, rất rõ...

Mắt cô mờ mờ...

Nước mắt ch潋 rơi...

Tại sao mọi chuyện lại có thể xảy ra như vậy? Lòng cô chợt nhói đau, trái tim như có ai đó đang bóp chặt... Vì sao khi cô không thể chấp nhận một ai khác thì cô có thể dễ dàng chấp nhận anh đến thế? Tùng bước vào cuộc đời cô như một cơn gió, vô tình quét và cuốn đi tất cả, rồi một ngày lại trở về... Giống như một cơn ác mộng nhưng sao trong lòng cô dường như lại luôn chờ mong nó... Không thể từ chối cũng không thể chống trả... Với anh, cô chỉ là một sự bất lực... Cô biết phải làm sao đây? Hận thì cũng đã hận rồi! Yêu thì cũng yêu quá nhiều rồi! Đau đớn thì cũng đã đau đớn rồi! Hạnh phúc thì cũng đã hạnh phúc rồi! Cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ đợi chờ điều gì ở cuộc sống này nếu như anh trở lại như thế này? Cô mong đợi ở Tùng điều gì? Mà anh có thể làm được gì cho cô?

Gục mặt xuống tay, nước mắt Hân cứ rơi rồi lại rơi... Cô không phủ nhận cô mong đợi điều này, mong đợi được nằm trong vòng tay anh an toàn như ngày xưa, mong đợi được yêu anh như ngày xưa, nhưng còn nỗi đau đớn trong lòng cô, cô không thể bỏ qua mà anh thì luôn phớt lờ, coi như cô là một con búp bê trong tay anh, chỉ có quyền nghe lời và không được lên tiếng... Vì sao khi bên anh, cô lại tình nguyện trở thành một con ngốc như vậy? Mà cô không thể oán than, không thể căm ghét anh- một người đàn ông xa xa?

Tùng ngồi lặng yên bên li cà phê trên tầng cao nhất của khách sạn Royal Plaza, anh khẽ thờ dài, lòng anh cũng chợt nhói đau... Anh nghĩ đến Hân, phản ứng mạnh mẽ của cô... Anh biết lòng Hân vẫn còn đau, cô vẫn còn hận anh.

Khẽ thờ dài, Tùng thương cho Hân, thương cho chính mình, khẽ nói:

- Anh sẽ không bao giờ buông tay em một lần nữa...

Hãy cho anh thời gian... Đến một lúc anh sẽ nói với em tất cả! Tùng khẽ siết chặt bàn tay của mình, anh rất sợ sẽ mất Hân... 5 năm với anh là một canh bạc, anh biết mình có thể mất Hân, nhưng anh không có đường lui, anh phải làm như vậy... Và anh biết mình phải giữ Hân cả cuộc đời này, dù anh có phải làm gì, anh cũng sẽ phải giữ Hân... Hân là của anh, mãi mãi là như vậy... Bây giờ thì anh đã trở lại, và bàn tay anh sẽ không ngu dại một lần nữa...

Quá khứ 6 năm trước, vịnh Vinpearl Land Nha Trang- Khánh Hòa.

Một bờ biển dài toàn cát trắng xóa như một bờ biển Manila hay Hawaii chứ không phải ở Việt Nam. Nước biển xanh rì từng ngọn sóng trắng xóa đập vào bờ, đổ bóng dưới nền cát trắng mịn là những thân dừa đang rì rào trong gió biển mặn mòi. Vinpearl Land là một khu du lịch nổi tiếng với tiêu chuẩn quốc tế, bãi biển xanh và sạch không như những nơi khác. Đến nơi đây, du khách cũng toàn là những người sang trọng, họ nằm dài trên ghế phơi nắng, thưởng thức nước dừa thơm ngọt và lịm lịm hương thụ dưới tầng kính râm mát... Xa xa vài chiếc canô lượn vun vút kéo theo những vận động viên cử khôi với thân hình rắn rỏi rậm nắng đùa giỡn với sóng trên những ván lướt sóng.... Một khung cảnh tuyệt đẹp làm cho người ta có cảm giác bị mê hoặc... Ngọc Hân ngồi thẫn thờ trên ghế, ngắm nhìn xa xa khung cảnh yên bình của bờ biển, từng luồng gió mang theo tiếng sóng đập vào tai cô êm ru...

- Hey!

Hân giật mình quay lại nhìn Kim Thư trong bộ bikini màu tím nhạt nổi bật làn da trắng và thân hình bốc lửa. Kỳ nghỉ hè năm nay, Hân chỉ rủ Thư đi cùng vì vốn cô cũng chẳng có đứa bạn nào thân hơn nữa. Sang năm hai đứa cùng bước vào kì thi đại học nên các đồng sinh thành mới quyết định cho hai đứa một mùa hè thoải mái vui chơi, rồi sau đó tập trung vào ôn luyện. Hân không mấy để ý vì cô không phải giỏi giang gì nhiều nhưng để chọn lựa một trường

đại học dể thi vào thi cũng không phải khó khăn mấy, quan trọng là cô muốn được đi chơi. . .

- Trời còn nắng mà đã muốn đi bơi rồi sao ?- Hân tròn ghẹo

Kim Thư bĩu dài môi, cúi xuống bê quả dừa trên bàn lên hút một hơi rồi nói trong ánh mắt mơ màng:

- Thì vì bây giờ bờ biển rất vắng nên ta mới muốn bơi. . . Phải làm cho mình thật đặc biệt thì các chàng công tử

đẹp trai mới để ý đến mình chứ!

Hân há mồm sững sốt nhìn, trong khi Thư vẫn long lanh đôi mắt nhìn đáo dác xung quanh:

- Xem kia! Toàn những anh chàng nóng bỏng. . . Thật sự là nơi này rất tuyệt! A! Anh ý vừa nhảy mắt với ta!....

- Ôi! Ta có cảm tưởng mình đã bị hút hồn!!!

Đập mạnh vào vai Thư làm cô bạn đau điếng quay lại:

- Này! Lợn cô nương! Mi làm gì thế?

- Ta nhìn cái mặt mi tức cười quá thôi!- Hân bật cười ha hả

- Ý! Mà sao mi ra bờ biển mà ăn mặc kiểu gì thế hả ? Đồ bơi đâu ?- Kim Thư tay chống nạnh, neho mắt nhìn Hân trong bộ váy hoa không tay màu xanh ngọc. Hân cũng cúi xuống nhìn mình, rồi nhìn lên con bạn, hỏi:

- Có vấn đề gì sao?

Kim Thư bặm môi, chỉ ra xa một cô nàng siêu sexy trong bộ bikini cũn cỡn hết mức có thể, vron cánh tay dài qua đầu hướng thụ trên ghế dài trong khi một anh chàng đang mỉm cười, xoa những bọt kem chống nắng lên làn da nâu nâu của cô nàng.

- Đó! Thấy chưa ? Phải như vậy đó!

- Tròi!- Hân cười khỏ - Ta không có giống như vậy được! Mà ta vốn cũng không biết bơi, nên không cần mặc như vậy!

- Mi. . . .

- Chào hai em!- một giọng nói ngọt ngào vang lên sau lưng làm giọng của Kim Thư đột nhiên dừng lại.

Cùng một lúc Hân và Thư đều quay sang nhìn hai anh chàng đã bước đến chỗ hai người từ bao giờ. Đi trước là một anh chàng đeo cặp kính cận có vẻ rất trí thức, thân hình cao lớn nhưng hơi gầy, làn da rám nắng với từng cơ bắp lộ ra. Đó là một anh chàng khá bảnh với nụ cười mỉm, đôi mắt sâu và cái mũi thẳng. Kim Thư ngay lập tức bị anh chàng thu hút trong khi Hân thì chỉ khẽ cười trừ. Bước đến gần, anh ta nói chuyện khá cởi mở:

- Nhìn thấy hai em từ xa anh đã rất muốn bước đến làm quen. . . Nhất là em. . - ánh mắt anh ta chỉ rõ vào Kim Thư làm má cô nàng phớt đỏ bừng.

Ngọc Hân ngồi im nhìn hai người nhìn nhau, xem ra Thư đã đúng khi mặc một bộ bikini bắt mắt như vậy, cố nén không bật cười nhưng nụ cười trong miệng nhưng Hân cũng không ngăn được đôi vai khẽ run lên. Cô không để ý rằng hành động của cô đã bị một người nhìn thấy, khúc môi khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười nửa miệng quyến rũ trong ánh nắng.

Chỉ kịp biết tên anh ta là Nam Thành thì hai con người đã vui vẻ dất tay nhau đi. . . Nhìn thấy bóng hai người bước đi, Ngọc Hân mới bật cười ha hả, bỏ cô nương đệ nhất đánh đá chanh chua mà cũng có lúc thật dịu dàng.

- Nhìn em có vẻ rất vui. . .

Hân khẽ giật mình, nụ cười trên môi cô khựng lại, cô khẽ quay sang nhìn. . . Cô đã quên mất sự tồn tại của một người đi cùng Nam Thành và đến bây giờ cô mới để ý đến. Đôi mắt cô mở to có chút ngỡ ngàng nhìn vào người trước mắt, đó là một anh chàng thực sự rất đẹp trai với thân hình cao lớn rắn chắc, vòng ngực rộng lớn với những đường nét cơ bắp nổi rõ, khuôn mặt thon gọn với đôi mắt sáng tinh nghịch ẩn dưới mái tóc đen hơi xoắn khẽ bay bay, cái mũi thẳng, làn môi như một mảnh lụa hồng nhếch lên tạo thành một nụ cười nửa miệng lãng tử, làn da trắng như con gái càng tạo thêm cho anh chàng một nét công tử hào hoa.

Giây phút cứng đờ của Hân làm Minh Tùng khẽ cười, anh biết mình thực sự đẹp trai nhưng cũng không đến mức làm cho cô nàng phải tròn mắt nhìn sững sờ như vậy, thậm chí cô còn không thêm che giấu sự ngạc nhiên của mình, cứ trần trối nhìn anh. Đúng là một cô gái thú vị! Tùng bước đến gần, anh cúi xuống nhìn Hân, khuôn mặt càng lúc càng tiến lại gần, bốn ánh mắt nhìn nhau, anh nói thật khẽ:

- Anh đẹp trai lắm sao ?

- Cái gì ?- Ngọc Hân thoáng chốc giật mình đánh thót, hai má cô hồng lên như hai trái đào, khẽ lùi lại tránh ánh mắt Tùng, cô bỗng cảm thấy mình như một con ngốc. Tùng vẫn chưa chịu buông tha, giọng anh càng lúc càng ngọt:

- Không phải em cứ nhìn anh chăm chăm sao ?

Vài s bất động nữa, Hân nhìn Tùng , đôi lông mày khẽ nhíu lại, đột nhiên cô thấy trái tim mình đập nhanh, không thể phủ nhận là cô đang bị anh ta hấp dẫn. Hít một hơi, Hân cố trấn tĩnh lại:

- Như vậy thì có vấn đề gì không ?

Tùng bật cười thích thú, cô ấy thật kì lạ!

- Anh cười gì ?- Hân nhìn Tùng có chút không hài lòng – Chắc đây đâu phải lần đầu tiên có người nói anh đẹp trai! Anh cứ coi như đây là một trong hàng trăm lần đó đi! Không cần phải để ý!

Đôi mắt Tùng càng sáng lộ ra nét tinh nghịch, nụ cười càng thêm phần ngọt ngào. Đúng là đây không phải lần đầu tiên có người nói anh đẹp trai, nhưng đây là lần đầu tiên có người nói anh đẹp trai một cách bình tĩnh như vậy... Giống như anh đẹp thì rất đẹp nhưng điều đó không có nghĩa tôi phải thích anh! Hoa đẹp thì ai chẳng phải nhìn nhưng nhìn xong thì cũng chỉ bằng một câu tán thưởng là đủ rồi!

- Anh làm quen với em được chứ ?- Tùng mỉm cười nhìn Hân

- Được!- Hân đáp- Dù sao làm bạn với một người đẹp trai cũng không đến nỗi tệ!

- Có vẻ như em rất thích anh!- Tùng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Hân.

Hân bật cười:

- Là con người ai mà không thích cái đẹp!

- Em cũng rất đẹp....

Nụ cười trên môi Hân bỗng trở nên gượng gạo, cô nhìn Tùng bối rối. Hân là người phóng khoáng, tính tình cởi mở và lối suy nghĩ năng động. Xung quanh cô có rất nhiều mối quan hệ xã hội, những người nói thích cô, khen cô đẹp không phải là ít nhưng không hiểu sao khi câu đó phát ra từ miệng anh lại làm tim cô đập nhanh. Phải chăng vì anh ta đẹp trai hơn những người khác ? Nghĩ đến đây Hân bật cười, sự bối rối cũng theo gió bay đi.

Tùng nhìn những biểu hiện thay đổi trên gương mặt Hân thì cảm thấy rất thoải mái. Anh nhìn vào đôi mắt to và trong vắt của Hân, anh đọc được những suy nghĩ chạy liên tục trong đó. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thay đổi liên tục theo những suy nghĩ mới, đôi môi hồng nhỏ xinh chợt bật một nụ cười nhẹ như tiếng nước. Mái tóc đen dài như một dòng suối khẽ bay bay trong gió, trượt nhẹ nhàng trên bờ vai trắng bóc xinh đẹp... Một cô bé không phải xinh đẹp như tiên, cũng không gọi cảm nóng bỏng như những cô gái từng đến với anh nhưng đó là một nét đẹp trong sáng, thuần khiết của một cô gái mới lớn, một nét đẹp thông minh nhanh nhẹn và tinh nghịch của một cô nhóc vô tư.... Với anh đó là một sức hút mới mẻ....

- Em rất đặc biệt....

Hân nhìn Tùng, mỉm cười giống như điều đó với cô cũng không có gì mới mẻ.

- Em sẽ coi đó là một lời khen!

Tùng cũng cười:

- Anh là Minh Tùng!- anh xòe bàn tay trước mặt Hân

- Em là Ngọc Hân!- ngập ngừng một chút Hân cũng nắm lấy tay anh nhưng nhanh chóng rút ngay lại.

- Em vẫn còn học cấp 3 đúng không ?

- Vâng... sau kì nghỉ này em sẽ học lớp 12!- Hân ngả lưng xuống ghế, mắt hướng về xa xăm bầu trời trong vắt, ánh nắng dịu dịu

- Anh thì năm nay sẽ ra trường... Sau kì nghỉ này anh sẽ bắt đầu đi làm...- Tùng cũng ngược về xa xăm, trong ánh mắt anh có nhiều suy tư.

Nghe giọng Tùng có vẻ chùng xuống, Hân quay sang nhìn anh nhưng cũng không có ý định hỏi thêm. Tò mò những chuyện không phải của mình không phải là phong cách của Hân, huống hồ cô cũng biết những chuyện làm người ta suy nghĩ không phải lúc nào cũng nói ra được. Cô chọn cách im lặng, thả lỏng cơ thể, Hân khẽ nhắm mắt lại, tiếng sóng êm ru làm cô có cảm giác buồn ngủ....

Rì rào....,

Rì rào.....

Minh Tùng quay sang nhìn Hân, anh bật cười khi cô đã ngủ từ lúc nào. Mi mắt cong cụp xuống ngoan ngoãn, đôi môi anh đào khẽ hé mở, từng lọn tóc bay bay theo gió vương vãi trên gương mặt trắng nõn hồng hào của cô... Một cảm giác kì lạ chợt đến với anh! Không có những lớp son phấn dày, không có những đường cong nóng bỏng nhưng dường như cô bé này đang cuốn hút anh, mùi đinh hương nhẹ nhàng theo gió bay vào cánh mũi làm tim anh phút chốc đập mạnh. Một cô bé thông minh và kì lạ.... Anh thích như vậy! Đôi mắt anh bị khuôn mặt khi ngủ của Hân làm cho miên man, anh nhìn vào

đó không dứt, tiếng sóng biển làm lòng anh khoan khoái... Đôi mắt anh từ lúc nào cũng sụp xuống!

Trời về chiều, gió mát, mặt trời đang chiếu những ánh nắng nhẹ cuối cùng xuống bờ cát trắng. Tiếng ồn ào í ới gọi nhau đùa giỡn trên sóng biển làm Hân giật mình tỉnh giấc. Ánh sáng đập vào mắt cô, khẽ nhủu mày, Hân ngồi thẳng dậy, nhay nhay cái trán nhưng nhức và cái cổ mõi vì nằm ngiêng, Hân nhìn ra xa, trời chiều, bờ biển đã đầy nhóc những chiếc phao nhấp nhô và những dáng người cười đùa trên sóng. Nhìn đồng hồ đã gần 5h chiều, cô ngủ đã gần được 1h. Vươn vai một cách thoải mái, Hân giật mình nhìn sang bên cạnh Tùng vẫn còn đang say ngủ, chớp chớp mắt vài cái, Hân bật cười. Khi anh thức đã đẹp trai, khi ngủ còn đẹp trai hơn nữa, giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn...

Hân đứng dậy, vẫy vẫy người cho thuê ghế, một cậu nhóc với làn da đen sạm vì nắng, đôi mắt cười tươi sáng:

- Dạ...chị gọi em!

- Shhhh!- Hân khẽ ra hiệu, nhìn Tùng vẫn không có dấu hiệu thay đổi, cô mỉm cười- Cho chị thanh toán cả hai ghế nhé!

- Dạ!- thằng bé vui vẻ đáp, lúi trong túi một cái bút và tập hóa đơn

Trả tiền xong, Hân tươi cười:

- Nhóc! Cho chị mượn bút và giấy được không? Nếu anh ấy thức dậy mà không thấy chị sẽ tức giận lắm!

- Dạ được ạ!

Hân cầm lấy một tờ hóa đơn hí hoáy viết rồi đưa trả thằng nhóc, không quên một lời cảm ơn. Đặt tờ giấy dưới quả dừa, nhìn Tùng một thoáng, không hiểu sao lòng Hân khẽ chùng xuống, cô mỉm cười:

- Chúc anh ngủ ngon!

Bước những bước chậm rãi trên cát, qua những rặng dừa xanh ngát, Hân trở về khách sạn. Lòng cô có chút nuối tiếc, gặp được một người đẹp trai như vậy đâu phải dễ, nhưng cô cũng hiểu một người như vậy vốn không thuộc về cô, bước đi cũng là một ấn tượng không tồi.

Tùng bật cười nhìn theo bóng Hân đang đi khỏi, cầm tờ giấy cô để lại trong tay “Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên gặp mặt bất tương phùng”, lòng anh chợt dâng lên cảm giác thích thú. Đúng là một cô gái rất đặc biệt! Nhưng anh vốn không phải tên ngốc trong tình yêu! Nếu anh đã thích thì dù là trời ngăn cản anh vẫn sẽ đến được với cô... Đứng dậy nháy mắt với cậu nhóc cho thuê ghế, anh bước theo Hân, cho đến khi cô bước về khách sạn và trở về phòng, nụ cười trên môi anh càng lúc càng rộng mở, hóa ra cô ấy ở ngay bên cạnh anh bấy lâu mà anh không hề biết.

- Ngọc Hân xinh đẹp... Anh sẽ gặp lại em sớm thôi!- Đứng bên cạnh cửa, Tùng mỉm cười rồi quay lại bãi biển, anh muốn tắm một chút.

Vừa ra đến bãi biển, cảnh Nam Thành và Kim Thư đang đùa giỡn nhau trên cát đã đập vào mắt anh. Không muốn phá hỏng giây phút riêng tư của cả hai nên cầm ván lướt trong tay, Tùng gọi một canô rồi bước đi trước ánh mắt si mê ngây ngốc của biết bao cô nàng.

Sau 30 phút, Tùng bước lên bờ, cầm ván trượt trên cát, anh ngồi xuống, vuốt những giọt nước còn long toang trên khuôn mặt, cảm giác thoải mái làm anh cảm thấy phấn khích.

- Hey!

Tùng quay lại thấy Nam Thành và Kim Thư đang bước đến gần mình, cả hai dường như đều rất vui vẻ, Tùng bật cười.

Nam Thành ngồi xuống cạnh Tùng, ngo ngác hỏi:

- Woa! Sao lại một mình thế này? Em ấy đâu rồi?

- Em nào? - Tùng giả ngo hỏi

- Thì bạn của Thư... Đừng nói là trình độ của cậu xuống cấp rồi nhé! - Thành bật cười khanh khách

Thư cũng nhìn Tùng thông cảm:

- Anh thông cảm, bạn em khó tính lắm! Mà nó cũng không biết bơi...

- Hân không biết bơi? - Tùng nhìn Thư

- Vâng! Hân sợ nước!

- Đừng nói là cậu chăm cô bé rồi nhé! - Thành đùa cợt, khoác tay qua vai Tùng nói nhỏ

Tùng khẽ nhếch mép lên mỉm cười:

- Có lẽ thế đấy!

- Woa!!!- Cả Kim Thư và Nam Thành đều nhìn Tùng kêu lên.

- Kim Thư... anh muốn nhờ em giúp một chuyện được không ?- Tùng nháy mắt nhìn Thư làm cô nàng có chút choáng ngợp, người đầu mà đẹp trai thế!

- Vâng...vâng...!- cô đáp bồi hồi.

Khi Kim Thư bước về phòng thì Ngọc Hân từ phòng tắm bước ra, nhìn con bạn không ngớt cười cười nói nói, Hân không khỏi sùng sốt:

- Này bò cô nương! Chưa gì đã trứng sết rồi sao ?

- Hi hi... Có lẽ đúng như vậy mất rồi! – Thư nhìn Hân với đôi mắt mơ màng, hai má đỏ bừng- Anh ấy vừa thơm tó và khen rằng tó rất xinh!

- Trời đất!- Hân bật cười, không còn biết nói gì với cô bạn.

- Thôi ta đi tắm!- Thư nói rồi phất tay đi vào nhà tắm.

Ngay khi cánh cửa khép lại, Hân khẽ lắc đầu, đứng ra ban công, xa xa là bãi biển đang dần chìm vào bóng tối, hình ảnh Tùng đột nhiên hiện lên trong đầu Hân làm cô khẽ giật mình, vỗ tay lên trán, Hân cố xua đi.

Sau bữa tối Hân và Thư trở về phòng. Hân nằm dài trên giường, lật lật quyển sách chăm chú. Bỗng Kim Thư giật quyển sách khỏi tay Hân:

- Này lợn cô nương, thay đồ rồi đi chơi thôi!

Hân ngạc nhiên nhìn bộ dạng phấn khởi của Thư, giật lại quyển sách:

- Ta đi mãi chán rồi! Còn đi đâu nữa !

- Nhưng anh Thành nói muốn mời hai đứa mình đi dạo !

- Mời gì mà hai đứa ! Anh ấy mời ta cho có lệ thôi ! Nhà mi đi đi ! nói ta mệt không muốn đi được rồi !

Chợt Hân giật mình, cô nhớ ra Tùng hình như là bạn với Thành, có khi nào anh cũng đi cùng Thành không ?

- Thôi đi đi ! Ta là ta lo lắng đi một mình với anh ấy ! biết tốt xấu thế nào ! Thôi mi đi cùng ta đi !- Thư nhìn

Hân bằng ánh mắt nũng nịu không thể chịu nổi.

- Mi chắc là anh ấy đi một mình chứ ?- Hân hỏi dò

- Chứ mi nghĩ có ai nữa !

- À....không có gì !

- Thôi nào đi thôi !- Thư kéo tay Hân. Thở hắt một hơi, Hân đành đứng dậy !

Con đường dài sáng trưng nhộn nhịp, những gian hàng trưng bày ra rất nhiều đồ vật đẹp mắt bằng vỏ ốc và vỏ sò... Hân lững thững trong bộ váy lụa màu cam nhạt điểm vài mảnh satin mỏng, bước theo hai người đang vui vẻ nắm tay nhau cười đùa. Hân khẽ lắc đầu, một con ốc nhỏ với những xoắn cuộn đầy gai màu nâu đỏ sậm đập vào mắt cô, những hoa văn trên vỏ ốc thật đặc biệt Hân vui vẻ tiến đến gian hàng. Một bà lão mỉm cười với cô :

- Cháu gái ! Nhìn cháu thật xinh đẹp !

- Cảm ơn bà !- Hân bồi hồi, cầm con ốc trong tay, Hân áp lên tai mình, tiếng sóng biển ào ào mạnh mẽ mà êm dịu.

Hân mỉm cười :

- Bà ơi ! Con muốn mua vỏ ốc này !

Bà lão cầm lấy tiền nhìn Hân mỉm cười :

- Vỏ ốc này thực ra có một đôi, lúc nãy một chàng trai đã mua một chiếc.... Hai cháu chắc chắn là có duyên...

- Dạ...- Hân ngẩn người một chút rồi cũng mỉm cười. Nhìn vỏ ốc trong tay mình:

- Duyên phận. ...- Hân khẽ nói

Xa xa một bóng người đứng hòa lẫn trong dòng người nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào thân hình nhỏ nhắn trong chiếc váy màu cam tươi mát, nụ cười như bùng sáng dưới ánh đèn trắng xanh huyền ảo... Một nụ cười rất đẹp nở ra từ một đôi môi xinh đẹp... Tùng dứt tay vào túi, anh lôi ra một con ốc màu nâu đỏ với những hoa văn đặc biệt, ngắm nhìn nó anh cũng mỉm cười, khẽ nói:

- Duyên phận. ...

Đến khi Hân ngược mắt lên nhìn thì Thành và Thư đã đi khuất xa mất từ lúc nào. Nhìn quanh một cách bất lực, tiếng sóng vỗ nhẹ nhẹ xa xa làm Hân cảm thấy khoan khoái, một luồng gió khẽ phả vào gương mặt cô mát lạnh, nấn nấn mùi biển... Đối hướng, Hân bước những bước thật chậm về phía bờ cát hướng thẳng ra biển, từng đợt sóng bạc đầu trong đêm xô vào bờ đẹp như một bức tranh... Trên bờ cát trắng phau, bầu trời đêm đầy sao, rất nhiều người cũng đang đùa nghịch với sóng và những đóm lửa trại xa xa, từng vòng tròn người nhảy nhót vui vẻ hòa tan vào tiếng sóng vỗ bờ trong đêm yên lặng... Xách dép, Hân để mặc cho sóng biển đập nhẹ vào đôi chân bé nhỏ, cô bước những bước chậm rãi, một cảm giác thoải mái như sóng biển lăn nhẹ trong lòng cô...

.....

- Chào người đẹp!

Một giọng nói bất chợt vang lên làm Hân giật mình. Trong thanh âm của người đó có nguyên sự cợt nhả bất hảo, xung quanh còn có những tiếng cười rinh rích. Đôi mắt Hân nheo lại đánh giá khi nhận ra bước ra từ bóng đêm sau những rặng dừa không chỉ một mà là những 5 thân hình con trai. Đi đầu là một tên có gương mặt phốt đời, thân hình gầy gò, chiếc khuyên mũi lấp lánh sáng và mái tóc vẫn còn vàng rục trong đêm tối. 4 tên theo sau cũng có ngoại hình không tốt đẹp hơn bao nhiêu. Nhìn quanh bãi biển vắng tanh không bóng người, Hân chợt cắn môi, chợt dạ giật lùi lại vài bước. Mãi mê bước đi theo những con sóng, cô đã không biết bước chân của mình đã đi đến đâu.

- Sao thế người đẹp ? đi chơi với bọn anh chứ? - tên đi đầu lên tiếng

- Đứng đấy! Biển đẹp mà sao người đẹp lại đi một mình làm gì ?

- Trời lạnh lắm! Hay để anh ôm một cái cho ấm nha!

- Ha haha ha!

.....

Những tiếng cười vang lên càng lúc càng gần, Hân bước lùi lại. Cô không thể ngăn cản trái tim đang đập thình thịch vì sợ hãi. Nhìn bãi cát rộng, Hân tự biết mình có chạy cũng không thoát được, cát sẽ làm chậm bước chân cô, vốn dĩ thể lực của cô cũng không tốt gì. Dù có hét lên, tiếng sóng và tiếng những tên bất hảo này cũng sẽ dễ dàng át được đi. Một tình huống hết sức tồi tệ! Hân tự nghĩ, bàn tay nắm chặt chiếc túi nhỏ... Cô có một ít đồ phòng thân nhưng khi rơi vào trường hợp này cô cũng không chắc là mình có thể làm gì!

- Để cô ấy yên!

Một tiếng nói chắc nịch vang lên từ phía rặng dừa làm cả Hân và mấy tên bất hảo cùng quay đầu nhìn. Từ trong bóng tối lờ mờ, một thân hình cao lớn thông dong bước lại gần, dưới ánh sáng mờ mờ, đôi mắt sáng rực như sao ẩn hiện dưới mái tóc khẽ bay bay, cánh môi khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười nửa miệng quyến rũ. Sự xuất hiện của Tùng làm cảm giác sợ hãi trong Hân bay đi đâu mất, chỉ còn lại sự ngỡ ngàng và trái tim đập rộn ràng những tiếng rung động. Anh bước lại thật gần, nhìn vào đôi mắt đang mở to của Hân, Tùng không khỏi mỉm cười làm mặt cô bùng đỏ. Hân vội vàng cúi xuống tránh ánh mắt của anh.

- Hình như là chúng ta hữu duyên....- tiếng Tùng rất nhẹ

- Anh...

- Thì ra người đẹp có vệ sĩ!- tên cầm đầu lại cười khểnh

- Anh bạn! Tốt nhất không nên xen vào chuyện của người khác! Sẽ không có kết quả tốt đẹp!- một tên phụ họa

- Làm anh hùng thời này không phải dễ đâu!

- Ha hahahaha. ...

.....

Đáp lại những tiếng trêu chọc của những tên đó, Tùng cười trừ, khuôn mặt anh không hề biến sắc cũng không lộ vẻ sợ hãi. Tay rút túi một cách nhàn nhã, Tùng nhìn từng tên bằng ánh mắt đã có vài phần lạnh giá:

- Nói nhiều như vậy để làm gì ? Chỉ bằng xông cả vào đi!

- Cái gì ?- tên cầm đầu nhăn mặt- Mày dám thách thức bọn tao à ?

- Thằng này chán sống rồi đại cai!

- Đập chết nó đi!

- Đập chết nó!

Tên cầm đầu khẽ gạt tay để bọn đàn em im lặng, nhìn Tùng đánh giá cũng không phải hạng tầm thường, hắn khẽ cười khềnh:

- Tốt nhất mày nên chạy ngay trước khi tao đổi ý!

Tùng cười lạnh, không thèm trả lời tên kia mà anh quay sang nhìn Hân:

- Em mau đi đi... chỗ này để cho anh!

Hân ngược nhìn Tùng, đôi lông mày khẽ nhíu lại:

- Vì sao em phải đi? Anh không đủ sức đánh lại bọn nó nên sợ em nhìn thấy anh bị bọn nó đánh à ?

Cả Tùng và mấy tên đều quay sang ngơ ngác nhìn Hân giống như lời cô nói là của một sinh vật lạ. Tên cầm đầu phá tan không gian yên lặng bằng một tràng cười ha hả.

- Thật thú vị! Người đẹp! Anh thực sự bắt đầu thích cá tính của em đấy!

- Đó là lời nhạo báng nhất mà tôi biết!- Hân nắm chặt tay nhìn hắn. Không hiểu sao đứng bên cạnh Tùng, cảm giác sợ hãi trong cô đã mau chóng tan biến. Không cần biết anh có đánh lại bọn chúng hay không, cô sẽ đứng ở đây, đứng bên anh và không bỏ chạy.

Hân không phải là một cô gái yếu đuối như bề ngoài, cô có tính cách động là lối suy nghĩ linh hoạt, cô không tin một người đầu óc như cô có thể dễ dàng bị đánh gục bởi mấy tên ngu si tứ chi phát triển này.

- Người đẹp! Tốt nhất em nên đi theo anh để tránh thằng kia bị đánh cho bầm dập!

- Bầm dập hay không phải đợi xem anh còn đủ tỉnh táo để mà nhìn không ?- Hân cười lạnh.

- Woa.... Anh thực sự thích em đấy cô bé đừng cảm!- tên cầm đầu vuốt cằm, nhìn Hân đánh giá.

Bên cạnh, Tùng nãy giờ im lặng bỗng bật cười khúc khích. Anh đã nghĩ mình sẽ có một màn anh hùng cứu mỹ nhân hoàn hảo và tranh thủ vài giọt nước mắt của nàng nhưng xem ra anh đã nhầm. Hân mạnh mẽ và can đảm hơn anh đã nghĩ.

- Anh cười gì?- Hân nhìn Tùng, cô捏 mạnh vào tay anh làm Tùng hơi nheo mắt.

Tùng cúi xuống nhìn Hân thật gần, anh nở một nụ cười thật quyến rũ làm tim cô giật thót, giọng anh ngọt ngào:

- Anh chỉ không muốn em nhìn thấy cảnh anh đánh người bầm dập thôi! Nhưng nếu em muốn ở lại thì cũng không có vấn đề gì cả!

- Hân huyền đủ rồi! – tên cầm đầu và mấy tên đều lùi từ đầu ra nhị khúc còn khẽ văng vẩy trong không khí- Tao vốn không có ý định dùng đến thứ này với người đẹp, nhưng với thằng ki đà như mày thì là chuyện khác!

- Bọn mày định dọa tao bằng thứ đồ chơi con nít đó à ?- Tùng vẫn đút tay vào túi một cách nhàn hạ.

- Tao nghe mày hạ nhục đủ rồi! Xông lên đi!- tên cầm đầu cười lạnh

- Tao mới là người phải nói câu đó!- Tùng vẫn đứng im không nhúc nhích.

Hân lùi lại vài bước, với những cảnh đánh nhau thế này cô vẫn thực sự không thể thích ứng ngay được. dù nói cứng như vậy nhưng cô không thể phủ nhận trong lòng có chút sợ hãi, đưa tay vào túi, cô luôn chuẩn bị sẵn một ít bột tiêu và bột ớt, chắc chắn trong lúc này có thể dùng đến. Hân căng thẳng quan sát không khí sắc mùi thuốc súng xung quanh mình.

Đột nhiên Tùng bước lên vài bước, cả 5 tên cùng xông đến, những nhị khúc còn văng mạnh trong không khí xung quanh Tùng, những mũi sắt lấp lánh sáng. Những tiếng hừ hự vang lên. Hân gần như nín thở nhìn, trong bóng tối lơ mơ cô nhìn thấy rất rõ một vài khúc còn đã đập lên cánh tay và đôi vai mạnh mẽ của Tùng, anh hơi nhăn mày nhưng không hề kêu lên làm trái tim Hân giật thót vì lo lắng. Tùng nhanh nhẹn tránh những nhị khúc còn văng đến tới tấp nhưng không thể cản toàn bộ. Đột nhiên anh xoay người, một đòn làm một tên quay ngoắt và giật lấy nhị khúc còn trong tay hắn.

Tình huống đột ngột thay đổi, Tùng chiếm thế thượng phong với nhị khúc còn trong tay, anh như rồng phượng được chấp thêm đôi cánh. 5 tên đó sức chịu đựng cũng thật đáng nể khi những nhị khúc còn bay tới tấp đến mặt, đến chân và tay chúng. Một tên nữa nhanh chóng bị đánh bại, Hân khẽ nở nụ cười nhẹ nhõm. ... Cô ngắm nhìn Tùng một cách say sưa. ... trong ánh sáng mờ ảo, đôi mắt anh vẫn rực sáng, nụ cười nửa miệng như lăng tử, như trêu đùa với những bị thịt xung quanh. Cô thấy trái tim nhỏ bé và ngây thơ của mình dường như đang loạn nhịp!

- Hân! Cần thận !- Tùng hét lên

Bỗng một bàn tay tóm chặt lấy tay Hân làm cô giật mình tỉnh mộng. Cổ tay cô đau nhức, đôi mắt cô mở to nhìn vào nụ cười đùa giả đang nhìn mình.

- Người đẹp! bắt cần quá đấy!

- Thả cô ấy ra!- Tùng hét lên, anh cố gắng tiến lại gần nhưng mấy tên còn lại vây lấy anh như liều chết mặc cho những nhĩ khúc côn của anh văng đến tới tấp. Đôi mắt anh lộ rõ vẻ lo lắng.

Tên cầm đầu nở nụ cười khoái trá, bàn tay nắm chặt lấy cổ tay Hân:

- Cô ấy là của tao!

- Thằng khốn !- Tùng cắn môi đầy căm phẫn.

Hân nhăn mặt vì đau, cô cố giật lại tay mình nhưng chỉ làm cho mình càng thêm có cảm giác đau đớn, cảm giác như xương cổ tay đang bị đốt cháy. Cổ gài lại con đau ở cổ tay đang làm cả cánh tay cô run rẩy :

- Buông tay tôi ra !- Hân kêu lên

- Đàn ông không ai lại buông tay người đẹp ra cả !- Tên cầm đầu nhìn Hân mỉm cười, khuôn mặt hấn tiến lại gần làm Hân nhìn rõ chiếc khuyên mũi đang lấp lánh sáng trong bóng đêm.

- Anh sẽ phải hối tiếc vì đã coi thường tôi !- Giọng Hân trở nên thâm trầm sắc lạnh. Nhanh như cắt, cô với bàn tay bé nhỏ tóm lấy chiếc khuyên trên mũi hấn và giật mạnh.

- Á !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Một tiếng hét thê thảm như xé màn đêm. Hân cảm nhận rõ một vật bé nhỏ ở trong tay mình, bên tay kia được buông lỏng làm cô bất chợt mất thăng bằng ngã nhào xuống cát.

- Ui !!!!- Hân khẽ kêu lên.

Trong lúc cô chưa kịp lấy lại bình tĩnh thì tên kia đã nhanh chóng tóm lại được cổ tay đã sưng đỏ của Hân làm cô hét lên vì đau. Đôi mắt hấn đỏ vẫn lên giập dữ nhìn xoáy vào khuôn mặt hơi nhợt nhạt vì đau của Hân, trên mũi hấn, một dòng máu đỏ tươi đang chậm chậm chảy nơi chiếc khuyên đã bị đứt đứt. Hấn nhìn Hân như muốn ăn tươi nuốt sống, giọng nói hấn học :

- Con khốn này ! Dám giật khuyên của tao à ? Tao sẽ cho mày thấy địa ngục !

Hấn nói rồi lòi mạnh cánh tay làm Hân càng thêm đau đớn, cô cắn răng để không kêu lên. Bên kia Tùng nhìn Hân đầy lo lắng, nhưng mấy tên lâu la cứ bám anh không ngừng. Anh hét lên giập dữ :

- Để cô ấy yên ! Mày có giỏi thì đến đây !

Tên kia cũng hét lên :

- Cả mày và con nhỏ này tao đều không tha cho đứa nào hết !

Tùng cắn chặt môi, nhìn hình ảnh chật vật của Hân làm tim anh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhìn 4 tên đang vây lấy mình đã có biểu hiện đuối sức, Tùng càng vội vã vung nhĩ khúc côn trong tay, tiếng kêu thảm thiết vang lên càng nhiều. ...

Lấy lại tinh thần, Hân cố gắng nhin đau, nhìn tên cầm đầu bằng ánh mắt giập dữ, cô cắn môi thật chặt, cố gắng đứng dậy. Tên kia quay sang nhìn cô không dứt, bàn tay càng bóp chặt cổ tay sưng tấy của Hân :

- Tao sẽ xử lý cả mày và thằng đó ! Không cần phải vội vàng

Hân nhếch mép cười :

- Có khả năng đó sao ?

Trong khi tên kia mở to mắt nhìn Hân thì một nắm bột tiêu lẫn bột ớt đã bay vù vù vào mắt, vào mũi, vào tai, vào miệng hấn. Một luồng cay xè xộc thẳng vào phổi, vào họng , vào hốc mắt làm hấn bất giác nhắm tịt mắt lại hét lên, bàn tay úp chặt lấy khuôn mặt đau đớn. Lần này rút kinh nghiệm, Hân không bị mất thăng bằng ngã thẳng ra nữa mà đứng vững trong khi tên kia thì loạng choạng lùi lại rồi vấp ngã. Giật lấy nhĩ khúc côn trong tay hấn, Hân xông lên một cách hung hăng, đá mạnh vào chỗ hiểm làm hấn kêu lên thảm thiết, hai mắt vẫn nhắm tịt không mở ra được.

- Dám đánh ta này !

- Cho chết !

Hân kêu lên từng tiếng khi nhị khúc côn trong tay vẫn không ngừng đập liên tiếp lên thân hình rên rĩ phía dưới.

Cảnh tượng trên làm Tùng và mấy tên đằng xa đều trở mắt lên nhìn.

- Đại ca!!!!!!- mấy tên lâu la lập tức mất hết tinh thần chiến đấu, nhìn đại ca đang bị Hân đánh đập một cách tàn bạo mà hồn vía như bay đi đâu hết. Tùng chớp chớp mắt rồi đột nhiên bật ra tiếng cười khúc khích, anh cũng chẳng muốn làm mấy tên kia bầm dập thêm nữa.

Nhìn cảnh Hân đang đánh đại ca một cách hùng hực lửa giận, cả 4 tên đều khóc thầm nhìn nhau không dám tiến lại gần sợ tai bay vạ gió. Nằm bẹp trên cát, tên cầm đầu quay qua quay lại một cách khổ sở, muốn đứng dậy nhưng cả mặt và phần dưới của hắn đều đau đến ngất đi, chỉ biết rên hừ hừ.

Tùng vội bước đến, tóm lấy nhị khúc côn trong tay Hân, giữ chặt hai vai cô:

- Thôi đủ rồi Hân!

- Chưa đủ! Tên khốn này! Em phải đánh chết nó!- Hân vẫn còn đang say mê trong lửa giận bốc lên ngùn ngụt

- Thôi nào!- Tùng vòng tay qua eo nhấc bổng cô lên.

Đột nhiên Hân thấy tim mình đập thật nhanh, lửa giận nhanh chóng biến mất, khuôn mặt cô bỗng đỏ bừng, nhị khúc côn trong tay cô rơi bộp xuống nền cát trắng, ngược lên nhìn Tùng bằng ánh mắt bối rối, cô cố đẩy vai anh nhưng không được:

- Anh làm gì vậy? Thả em xuống!

Tùng nở nụ cười nửa miệng quyến rũ, anh nhìn Hân bằng ánh mắt đắm đuối sáng rực như ánh sao:

- Em làm ồn quá! Mình đi thôi!

- Anh....

Mặc kệ tiếng kêu phản đối của Hân, mặc kệ tình cảnh thảm thương của 5 tên đang khóc thầm nhìn nhau chạy đến diu đại ca đi, Tùng mang Hân bước đi thật nhanh trên cát.

- Thả em xuống! Em tự đi được!- Hân nhìn Tùng, gương mặt cô đã đỏ bừng bối rối

- Tay em bị thương....- Tùng nhìn Hân nghiêm nghị- Em không cần phải nhịn đau! Mặt em trắng bệch ra rồi. Để anh đưa em đi có gì không tốt!- Tùng mỉm cười

Hân bậm môi, khuôn mặt cô đã đỏ lại càng thêm đỏ. Đúng là cô rất mệt, rất đau nhưng không có nghĩa là bước đi cũng không nổi. Nhưng khi nghe giọng nói ngọt ngào của Tùng, trái tim và trí óc của cô lại hoàn toàn xin thua. Tùng bước đi rất vội vã, mặc kệ những ánh mắt soi mói xung quanh, nhưng Hân khi khác, cô cố giấu khuôn mặt đang đỏ như gấc chín của mình trước ánh mắt của hàng trăm người nhìn theo mỗi bước chân anh.

- Em sao thế ?- Tùng lo lắng hỏi khi thấy Hân tóm chặt lấy vai anh một cách run rẩy

- Anh còn hỏi nữa- Hân nói lí nhí, đôi môi cong lên bất bình- Anh không thấy mọi người đều nhìn chúng ta à ?

- Thì mặc kệ người ta là được rồi!- Tùng bật cười thích thú

- Anh....- Hân cắn môi

Tùng đưa Hân đến một phòng khám nhỏ. Bác sĩ vội vàng chăm chú vào chỗ sưng đỏ nơi cổ tay Hân một cách cẩn thận, xoa thuốc và băng lại. Cuối cùng là không quên kê một đơn thuốc. Hân khẽ thờ phờ, nhìn vào cổ tay đã băng một màu trắng xóa, cô khẽ cử động ngón tay, một luồng nhức nhối làm cô nhăn mặt.

Một tiếng cười nhẹ vang lên từ góc bên kia của phòng khám làm Hân quay lại. Ở đó Tùng và một cô y tá còn rất trẻ và khá xinh đang nói chuyện vui vẻ, cô y tá nhẹ nhàng dán miếng cao lên những vết bầm tím trên đôi tay mạnh mẽ của anh, đồng thời không ngừng ngược lên nhìn anh ngại ngùng nở nụ cười e lệ. Còn Tùng thì cũng không hề tiếc rẻ nụ cười nửa miệng quyến rũ và giọng nói ngọt ngào của mình. Nắm chặt bàn tay, Hân khẽ cau mày nhìn Tùng có chút tức tối. Mới vừa xong anh còn ngọt ngào và quan tâm với cô thế mà bây giờ đã thân mật với người khác ngay được. Quay mặt đi, Hân cảm thấy không thể ngăn cản nổi bức dọc trong lòng trong khi tiếng cười xa xa cứ vang đến tai cô như trêu người.

- Liên quan gì đến mình đâu chứ!- Hân khẽ lăm bầm một mình- Thật là bức mình!- cô không thể ngăn nổi tức giận đang dâng lên cổ nghẹn nghẹn.

Vụt đứng dậy, Hân bước nhanh ra cửa phòng khám, thậm chí còn không thèm ngoảnh mặt lại.

- Hân! Em đi đâu thế?

Tùng nhận thấy bước đi trầm trọng của Hân thì gọi giật ngay lại.

Hân dừng bước, cô quay lại nhìn Tùng, nụ cười e lệ của cô y tá đang mon man trên đôi tay anh đập vào mắt cô thật chướng. Cấn răng tức tối, về tối sầm trong mắt cô tan đi rất nhanh, nụ cười nhạt nhẽo hiện lên trên môi cô:

- Anh ngồi đó băng bó cho xong đi! Em đi lấy thuốc!- giọng cô nhẹ nhàng hết mức có thể, nhưng vẻ châm chọc và sự nhấn mạnh của Hân vào chữ “băng bó” đã không qua được ánh mắt của Tùng.

Tùng chớp chớp mắt nhìn theo bóng Hân vội vã bước ra khỏi cửa. Mắt vài s anh mới bật cười, hóa ra cô ấy đang ghen! Nghĩ đến biểu hiện tức giận của Hân làm Tùng thấy thích thú, tim anh đập nhanh thêm mấy nhịp. Anh đứng bật dậy, mỉm cười với cô y tá:

- Cảm ơn em! Còn lại để anh tự làm được rồi!

- Anh cứ để em!- cô y tá nhìn anh mỉm cười mê hoặc- Còn một chút nữa là xong thôi mà!

- Được rồi! Cảm ơn em!- Tùng nói rồi vội vã bước nhanh ra cửa, bỏ lại sau lưng ánh mắt tiếc nuối của cô.

Ngoài đường, nhận nhịp những con người đi lại. Tùng đảo mắt tìm kiếm bóng dáng của Hân, đôi mắt anh dừng lại ở một thân hình xa xa đang hướng về phía Green Hotel, bước chân nhanh nhưng vẫn thật hằm hằm đầy tức giận. Mỉm cười, anh vội vã chạy đuổi theo bóng Hân. ...

- Dê xôm! Yêu râu xanh. ...

- Đúng là khôn mà!...

Hân tức giận lắm lắm, chân không ngừng đá những hạt cát trên đường. Cô cũng không hiểu sao trong lòng lại tức giận như vậy khi thấy Tùng thân mật với cô gái khác. Anh với cô vốn không có quan hệ mà cũng chỉ mới quen, cô tức vì anh chẳng phải vô lí lắm sao? Càng nghĩ càng thấy muốn giận điên lên!

- Tên khôn!- Hân cắn môi, lấy chân đá mạnh bụi cây bên đường.

Một tiếng cười khúc khích vang lên đằng sau rất gần làm Hân giật mình, quay lại nhìn vào khuôn mặt và nụ cười nửa miệng quen thuộc càng làm Hân muốn điên lên, cô hừ lạnh một tiếng rồi bước thật nhanh, không thèm nói thêm một lời nào với Tùng.

- Này! Sao em đi nhanh thế?

Hừ!

- Anh tưởng em đi lấy thuốc mà! Sao lại bỏ đi như vậy ?

Hừ!

- Hình như em đang giận ? Có chuyện gì thế?

Hừ!

- Sao tự nhiên em lại im lặng không thèm nói chuyện với anh?

.....

- Không thích! Được chưa?- Hân quay lại hét lên, thờ ơ đầy giận dữ, Hân xoay người lại bước đi.

Đột nhiên bước chân của cô dừng lại khi một thân hình cao lớn đứng chặn ngay trước mặt cô, đôi mắt sáng như sao mà nụ cười nửa miệng quyến rũ làm tim cô đập thình thịch. Trong phút chốc , mặt cô lại đỏ bừng:

- Anh làm gì?... Mau... tránh ra!- Hân cúi xuống bối rối cố tránh Tùng nhưng mỗi lần cô di chuyển anh cũng di chuyển chắn đường cô.

- Anh muốn làm gì?- Hân hét lên tức tối

Hàng trăm con mắt xung quanh đều quay lại nhìn hai người, những tiếng cười rinh rích vang lên lên khe khẽ làm mặt Hân đỏ đến tận tai, cô nhìn Tùng vẫn nở nụ cười đáng ghét càng thêm tức tối.

- Anh mau tránh ra!

Tùng khẽ lắc đầu, nụ cười vẫn thường trực trên môi anh.

- Em bảo anh tránh ra!

Tùng lắc đầu.

- Anh có tránh ra không?

Tùng lại lắc đầu.

Hân cắn môi tức tối:

- Anh muốn gì?

- Em đang ghen.

Tiếng anh nhẹ như một cơn gió nhưng trong phút chốc trong lòng Hân như bùng sáng rồi lại chợt đóng băng. Ghen? Cô đang ghen sao? Ghen? Nhưng sao lại ghen? Nhưng nếu không phải ghen thì cô đang tức tối điều gì? Ghen? Cô ghen vì Tùng sao?

Ngước đôi mắt nhìn Tùng, anh vẫn mỉm cười, Hân bối rối quay đi:

- Anh đừng có nói lung tung!

- Em biết là anh đang nói đúng!

Mặt Hân nóng bừng, tim cô đập thình thịch, Hân đẩy Tùng tránh ra rồi bước đi:

- Em không muốn nói chuyện với anh!

Tùng bước theo Hân, giọng anh vẫn thật ngọt ngào:

- Sao thế? Chỉ nói là em thích anh mà khó khăn thế sao?

Hân cười lạnh:

- Anh có đủ vệ tinh xung quanh rồi còn cần em thích anh sao?

- Anh chỉ cần em thích anh là đủ rồi!

Đột nhiên bước chân Hân dừng lại, gáy cô nóng bừng vì một ánh mắt đang thiêu đốt phía sau. Trái tim bé nhỏ và thơ ngây của cô đang bị những lời đường mật làm cho đập nhanh rộn rã.

- Anh đã nói thế với bao nhiêu người rồi?

- Anh chỉ nói thế với em!

Mỉm cười, Hân thấy đôi mắt mình trống rỗng:

- Cả câu đó nữa! Là với bao nhiêu người rồi?

- Anh vẫn nói là chỉ có em!- Tùng nghiêm giọng.

- Em giống một đứa con nít để cho anh đùa giỡn à?

- Anh không đùa giỡn!

- Điều gì chứng minh anh đang nói thật?- Hân quay lại, cô nhìn vào mắt anh.

Tùng mỉm cười:

- Em quan tâm đến điều đó chứng tỏ là em thích anh!

Hân cắn môi tức giận, khuôn mặt cô đỏ bừng, anh đang coi cô là đứa ngốc. Tùng nắm lấy tay Hân kéo lại, cô căm phẫn nhìn anh:

- Thả tay em ra!

- Anh sẽ không thả nếu em chưa nói thích anh!

- Điều đó làm anh sung sướng lắm sao?

- Dĩ nhiên là sung sướng!- Tùng mỉm cười, trong đôi mắt anh là sự chân thành nhưng trong mắt Hân lại đang tưởng tượng anh là một con yêu râu xanh chuyên đi quyến rũ con gái nhà lành.

- Vậy thì anh cứ nằm mơ đi!- Hân trừng mắt nhìn Tùng

Tùng bật cười:

- Hãy để anh ở bên em 1 tuần....nhất định anh sẽ làm em nói thích anh!

Hân nhếch mép cười lạnh:

- Với anh tình yêu chỉ đến vậy thôi sao?

Nụ cười trên môi anh trở nên gượng gạo, hình như Tùng cũng biết mình đã nói sai điều gì. Giật mạnh tay lại, Hân nhìn Tùng không mấy thiện cảm:

- Cảm ơn vì lúc nãy đã cứu em! Nhưng em không có hứng thú chơi trò chơi tình ái với anh! Tạm biệt!

Hân nói rồi quay mặt bước đi thật nhanh. Trong lòng không ngừng lăm bầm tức tối trước thái độ cợt nhả của Tùng. Khốn thật! Tại sao mà mình có thể để ý đến một người như anh ta chứ? Với anh ta tình yêu chỉ đơn giản là một trò chơi!

Nhìn theo dáng Hân đi khỏi, Tùng ngơ ngàng rồi bật cười. Anh không có ý định đuổi theo Hân mà đứng yên ở đó, dưới ánh sáng của ngọn đèn đường, nụ cười của anh vụt sáng. Xem ra khuôn mặt và nụ cười của anh không thể đánh lừa cảm giác của cô ấy! Thực sự là rất thú vị!

- Lộn cô nương! Dậy mau! Cùng ta đi ngắm bình minh trên biển nào!

Tiếng Kim Thư phá tan giấc mộng đẹp của Hân. Đêm qua trở về phòng trong tình trạng vô cùng mệt mỏi, cộng với một thương tích làm Kim Thư giật nảy nhưng Hân chẳng buồn kể lể, cô chỉ nói là bị ngã rồi lăn ngay xuống giường ngủ ngon lành. Đến bây giờ cảm giác mệt mỏi, muốn ngủ vẫn còn đang bám lấy cô. Trùm chăn lên đầu, Hân nhắm mắt lại:

- Ta không muốn đi! Mi đi đi!

- Ở kia! Dậy mau! Anh Thành và anh Tùng đang đợi bọn mình ở cửa!

Cái tên Tùng làm Hân giật thót, đôi mắt cô mở to tỉnh cả ngủ, căn môi, cô càng giữ chặt chiếc chăn:

- Ta muốn ngủ! Ta không đi! Mi đi một mình đi !

Kim Thư kéo chiếc chăn một cách thô bạo :

- Mi làm sao thế ? Dậy mau đi ! Để người ta đợi như vậy sao được !

Hân cố kéo lại chăn :

- Ta đã nói là không muốn đi !

- Này ! Lộn cô nương !- Thư hai tay chống nạnh, quát lên- Người ta có lòng đến mời mi đi dạo biển buổi sáng mà mi lại như thế hả ?

- Người ta có lòng hay không còn chưa biết được ! Tóm lại là ta không đi !

Thư nhìn Hân bất lực rồi bước ra ngoài. Thấy Thư đi ra một mình Thành cười :

- Sao thế em ?

Thư đóng cửa phòng lại bất đắc dĩ cười khổ :

- Hân không chịu đi anh ạ !

Thành khoác tay lên vai Tùng trêu chọc :

- Xem ra lần này cậu cũng phải bó tay rồi !

Tùng nhếch khóe môi tạo thành một nụ cười nửa miệng đẹp như mặt trời buổi sớm :

- Không sao ! Hai người đi đi ! Để tớ tự thuyết phục Hân !

- Được rồi ! Minh đi thôi Thư !- Thành cầm lấy tay Thư

- Như vậy có...được không ạ ?- Thư ngập ngừng

Thành phá lên cười ha hả :

- Em yên tâm đi ! Bạn anh là người tốt !

- Ý em không phải thế ! Cái anh này...- Thư đánh nhẹ vào cánh tay Thành giận dỗi. Tiếng hai người trò

chuyện cười đùa xa dần rồi xa dần...

Tùng nhìn theo bóng hai người đi khỏi rồi mỉm cười, mở cửa thật khẽ, Tùng bước vào... Trên giường chăn gối lộn xộn nhưng Hân thì không còn ở trên giường nữa... Bên trong nhà tắm vang lên tiếng nước chảy ào ào... Tùng mỉm cười ngồi xuống ghế salon bên cửa ban công, từng cơn gió mát lạnh mang theo hơi biển, tiếng sóng biển đùa giỡn lên tóc anh mát lạnh, xa xa, mặt trời màu đỏ rực như lửa cháy đang lên tỏa từng tia ánh nắng yếu ớt của ngày mới. Mặt biển êm ru gợn từng loạt sóng lăn tăn xanh thẳm... Hòa lẫn trong tiếng sóng là tiếng cười đùa, tiếng người í ới gọi nhau trên bãi cát... Một phong cảnh thật đẹp và nên thơ !

- Á !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Ui da !!!!!!!!!!!!!!!

Tùng giật mình đánh thót, anh quay lại và thấy Hân đang ngồi bệt trên mặt đất, khuôn mặt đỏ bừng nhăn nhó vì đau. Vừa tắm xong nên trên người cô chỉ quấn một chiếc khăn tắm dài đến đùi để lộ ra làn da trắng ngần như tuyết trắng không một tí vết, lóa xòa trên đôi vai bé nhỏ từng lọn tóc đen nhánh ướt đầm vẫn còn đang nhỏ từng giọt nước loong toong. Đôi mắt cô nhìn anh đầy giận dữ, cánh môi anh đào ươn ướt thật mê người làm tim anh phút chốc đập thình thịch như trống trận. Anh mở to mắt nhìn cô, ngỡ ngàng rồi thất thần... Một mùi hương nhẹ nhàng bay đến cánh mũi anh làm đôi má anh cũng có chút bừng đỏ...

Hân cố gắng nén cơn đau đang truyền đến từ cái mông đang êm ả của mình, cô tay cô đập xuống sàn đau điếng. Nghe tiếng mở cửa nhưng cô không nghĩ đó là Thư nên bước ra khỏi nhà tắm một cách vô tư. Ngay khi nhìn thấy người đang ngồi bên lan can là Tùng, cô giật mình, bàn chân ướt đầm trơn trượt trên sàn gỗ làm cô ngã bệt xuống đất. Nhận ra ánh mắt Tùng nhìn mình thật khác lạ, tim Hân đập nhanh, khuôn mặt cô đỏ bừng vì thẹn cũng là vì giận dữ.

- Sao anh lại ở đây ?- Hân nhăn mặt

- À...- Tùng ậm ờ, anh không có ý định trả lời câu hỏi của Hân. Đôi mắt anh vẫn dán chặt vào thân hình mềm mại thơm mùi đinh hương đang hấp dẫn trái tim anh kia .

Nhận ra ánh mắt nguy hiểm đang nhìn vào mình, Hân lầm bầm mấy câu vô nghĩa rồi vội vàng đứng dậy, Hân vơ vội bộ váy cô để sẵn trên giường và lao lại vào nhà tắm...

Cánh cửa đóng rầm một cách thô bạo làm Tùng như sực tỉnh. Khuôn mặt anh khẽ giãn ra để lộ một nụ cười.

Trong nhà tắm Hân nhìn vào gương và bắt gặp khuôn mặt đỏ bừng của mình, trái tim cô đập như muốn phá vỡ lồng ngực. Để Tùng bắt gặp tình trạng này làm cô hết sức xấu hổ... Nhưng cũng không thể phủ nhận, lòng cô có chút vui sướng khi bắt gặp ánh mắt anh si ngốc nhìn mình đến không nói lên lời.

- Trời ơi !- Hân khẽ kêu lên- Đúng là oan gia mà !

Mặc nhanh bộ váy, Hân quấn lại mái tóc ướt đầm trong một chiếc khăn khô, cố gắng điều hòa lại nhịp thở, Hân đẩy cửa bước ra ngoài... Tùng vẫn ngồi im bên lan can như cũ, nghe tiếng cửa mở, anh quay lại và nở nụ cười quyền rũ...

Khuôn mặt Hân bắt gặp lại đỏ bừng, cô nheo mắt nhìn vào anh có chút căm phẫn :

- Sao anh lại vào được đây ?

- Thư cho anh vào....

Kim Thư ? Hân khẽ nắm chặt bàn tay, mím môi, nhất định phải cho bà con nương này một bài học. Dám để con trai vào phòng một cách tùy tiện, lại còn bắt gặp cảnh xuân quang của cô nữa chứ! Đúng là rất đáng giận mà!

- Xin lỗi em...- giọng Tùng ngọt ngào, đôi mắt như hối lỗi- Lúc này...anh thật sự không cố ý!

- Giờ anh ra ngoài được rồi!- Hân lạnh nhạt

Nhìn vào ánh mắt đầy kiên quyết của Hân, Tùng thờ dãi đứng dậy:

- Được rồi... Nếu em không chào đón anh như vậy thì...

Bước qua Hân, đột nhiên đôi chân anh dừng lại, một nụ hôn nhẹ nhàng ấm nóng lên gáy làm Hân bỗng chốc như muốn hóa đá. Tiếng anh ngọt ngào, từng hơi thở ấm nóng đầy nam tính phả vào tai cô:

- Em thực sự rất đẹp.... Anh chưa bao giờ có ý muốn trêu đùa em... Lời anh nói hôm qua là sự thật... Nhất định anh sẽ làm cho em thích anh!

- Anh nói cái gì?- Hân bắt gặp lùi ngay lại, mặt cô đỏ bừng đến tận tai.

- Anh thích em!

- Tôi không tin anh!- Hân cắn môi, cô bước ra xa anh, cô sợ tiếng tim đập mạnh mẽ của mình do cái đụng chạm khi nãy sẽ làm anh nghe thấy. Đôi chân cô mềm nhũn vô lực, run run cố gắng để đứng vững. Cô không thể phủ nhận rằng toàn thân cô đang dần trống rỗng, cả lời nói cũng đang trở nên vô nghĩa khi anh tiến lại gần cô.

Tùng dứt tay vào túi một cách thong thả, anh mỉm cười, đôi mắt anh chân thành và giọng nói nghiêm túc:

- Nếu anh có ý đồ xấu thì ngay hôm qua, lúc nãy hoặc cả lúc này nữa em cũng không thể chạy thoát... Nhưng anh thích em là thật... Và nhất định anh sẽ làm cho em thích anh! Đó là một lời hứa!

Hân nín thở không nói, cô nhìn Tùng dò xét, từ lúc nào cô đã tiến vào đến tận cạnh tường, dựa lưng vào đó, Hân không ngừng thờ dốt.

- Em hãy nhớ lời anh! Tạm biệt....

Tùng định bước đến lại gần Hân nhưng rồi lại đổi ý. Anh xoay người bước nhanh ra cửa, bước ra ngoài và đóng cửa lại.

Cánh cửa vừa khép lại, Hân đã tụt ngay xuống đất, cô thở một cách khó nhọc và toàn thân không ngừng run rẩy, ngay cả trái tim cũng đập liên hồi. Không thể phủ nhận nụ hôn ấm nóng của Tùng, hơi thở và mùi nước hoa nam tính phảng phất từ người anh đang làm trái tim cô dao động mãnh liệt... Dù đã quen biết nhiều người, cũng không phải chưa từng biết thích một người nhưng cảm giác mạnh mẽ này đến với cô là lần đầu tiên... Tùng là người đầu tiên khơi lên trong cô ngọn lửa tình yêu mù mịt đến như vậy... Đưa tay lên trán làm đầu óc trở nên dần thoải mái, Hân nhớ đến Tùng, từng lời nói của anh vây lấy cô:

- Như vậy là ý gì?- Hân khẽ thở dài. Nếu anh thực sự tấn công thì chắc chắn là cô cũng sẽ không thể chống lại, trái tim cô dường như đang mềm yếu... Nhưng cô thậm chí không biết gì về anh ngoài một cái tên, anh cũng vậy... Thích? Yêu? Cả hai đều dường như thật xa vời... Anh nói thích cô vì cái gì? Vì thật sự hay vì ý đồ?

Hân khẽ đưa tay lên trái tim mình và lắng nghe tiếng nó đang thật sự rung động...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Kim Thư cả ngày hôm đó cũng không trở về phòng. Hân nằm dài trên giường một cách buồn chán, giờ quyển sách lên rồi lại hạ xuống, hình ảnh của Tùng khi hiện hiện trong tâm trí cô. Ánh mắt lo lắng của anh nhìn cô đêm qua, rồi sáng nay ánh mắt đó cũng rất chân thành khi nói thích cô...

- Anh ta thích mình thật sao? - Hân khẽ lẩm bẩm rồi chợt thở dài.

Quăng quyển sách sang bên cạnh, Hân vùng dậy đến bên lan can. Trời đã về chiều, ánh nắng đang dần tắt, từng cơn gió thổi đến mon man từng sợi tóc mây đùa giỡn trên vai cô. Hít một hơi thật dài, Hân cố gắng trấn tĩnh lại cảm giác muốn gặp lại Tùng. Câu nói sẽ làm cho cô thích anh là thật hay đùa? Không hiểu sao lòng Hân có chút tò mò anh sẽ làm gì?

Tự cười mình, Hân chợt thấy phân vân... Cô thích Tùng thật sao? Nếu không thích tại sao cô lại nghĩ đến anh nhiều như vậy? Thích một người thật sự là khó giải thích lắm a...

Để giải tỏa tâm trạng u uất của mình, Hân vợ vội chiếc túi xách nhỏ rồi bước ra ngoài. Khóa cửa, Hân muốn ra biển, nằm yên ở đó và nghe tiếng sóng vỗ nhẹ cuốn trôi mọi bức xúc hỗn loạn trong lòng đi.

Vừa quay người lại, Hân đã bất chợt giật nảy khi nghe một giọng nói quen thuộc

- Thật là trùng hợp!

Ngước mắt lên nhìn, Tùng đã đứng trước mặt cô, nụ cười trên môi anh càng thêm ngọt ngào. Tùng chỉ mặc một chiếc quần bơi màu đen để lộ ra thân hình rắn chắc và mạnh mẽ làm hai má Hân lại nóng bừng. Cố tránh không nhìn anh, Hân bực dọc nói:

- Sao anh vẫn còn ở đây?

Cái cảm giác Tùng đứng đây đợi cô làm Hân có chút chột dạ, trái tim cô lại đập nhanh những tiếng thành thịch.

Tùng bật cười thích thú:

- Anh ở ngay bên cạnh em mà !

- Hà ?- Hân mở to mắt nhìn Tùng- ngay bên cạnh ?

- Phải...- Tùng chỉ vào căn phòng bên cạnh- Đây là phòng anh !

Chúa ơi ! Người đang trêu con hay sao ? Hân bắt gặp cười khở.

- Em muốn ra biển à ?

- Không liên quan đến anh !- Hân lạnh nhạt nói rồi quay người bước đi thật nhanh.

Tùng bước theo Hân, giọng anh vẫn dịu dàng, cô nghe trong đó còn lẫn cả tiếng cười của anh :

- Mình có thể cùng đi mà !

Hân không đáp

- Em có muốn thử lướt ván không ?

Im lặng

- Này ! Em vẫn giận anh đấy à ?

Im lặng

- Sao em không nói gì với anh thế ?

Im lặng

Tùng thở dài :

- Anh phải làm gì thì em mới bình thường với anh đây?

.....

Hân không nói, cô vẫn bước thật nhanh và Tùng vẫn cứ lèo đèo theo sau không ngừng nói. Trong lòng cô không hiểu sao lại có chút ảm áp kì lạ, khác mỗi Hân đột nhiên nhếch lên tạo thành một nụ cười mỉm khó nhận biết.

Ra đến bãi biển, Hân đến thuê chiếc ghế quen thuộc, gọi một quả dừa và mỉm cười với thằng nhóc đội nón lá, Hân ngả lưng nhìn lên bầu trời trong xanh. Tùng cũng ngồi xuống bên cạnh Hân.

- Hân! Em nói gì với anh đi chứ?

- Anh thật phiền phức! – Hân khẽ nhắm mắt lại.

Tiếng cười của Tùng làm cô chợt mở mắt. Đôi mắt anh lấp lánh niềm vui

- Chỉ cần em chịu nói chuyện với anh là được rồi!

- Anh là đồ khủng!- Hân quay mặt đi, giọng cô đã trở nên dịu dàng hơn, cô không muốn anh nhìn thấy hai má đang ửng hồng của mình. Nhưng biểu hiện đáng yêu đó của cô đã không lọt ra được khỏi mắt anh.

Tùng đứng dậy, cầm ván lướt trong tay, anh mỉm cười nhìn Hân:

- Em ngồi ở đây nha! Anh sẽ cho em thấy lướt ván tuyệt như thế nào ?

Hân không đáp. Cô nhìn theo bóng anh đi dần ra biển. Bơi nhẹ trên những con sóng, hai bờ vai anh vững vàng rắn chắc dưới ánh nắng cuối buổi chiều. Cầm lấy tay cầm nối với canô, Tùng điều khiển chiếc ván dưới chân lướt như bay trên sóng biển êm ru hát lên những bọt nước như những chiếc đuôi màu trắng một cách điệu nghệ. Canô lao đi vun vút, nhưng trong nắng chỉ nhìn thấy nụ cười của anh quyến rũ và rạng rỡ hơn cả nắng chiều. Những cô gái trên bờ không ngừng ánh mắt dõi theo anh, những tiếng huýt sáo dài và những nụ hôn gió đầy ngưỡng mộ. Hân khẽ mỉm cười, có lẽ anh là một người thật sự tuyệt vời...

Chiếc canô dừng lại, Tùng bơi trở lại bờ, tháo mũ và kính bơi, anh vuốt lên khuôn mặt ướt sũng của mình. Dưới ánh nắng, thân hình khuôn mặt và nụ cười của anh càng trở nên quyến rũ. Cầm ván lướt lên bãi cát, Tùng ngược lên tìm hình bóng của Hân nhưng tầm mắt anh bị che khuất khi những cô gái trong những bộ bikini bốc lửa nóng bỏng tiến lại gần anh.

- Chào anh! Anh lướt ván tuyệt quá! Có thể dạy em không? - một cô trong bộ bikini 2 mảnh màu trắng nhìn anh đầy mê hoặc, mái tóc nâu đỏ bay bay trong gió

- Em làm quen với anh được không?- một cô khác nói

- Em thực sự rất ngưỡng mộ anh!- một cô tiến lại gần, dựa nhẹ lên ngực anh, bàn tay không an phận trên những vòng cơ rắn chắc.

.....

Tùng mỉm cười, anh bước ra tránh những cái đụng chạm của những cô gái:

- Cảm ơn các cô! Nhưng tôi đang có hẹn với người khác!

- Anh thật là.....

- Anh có hẹn với ai?

- Anh đừng từ chối mà!

.....

Con gái thật rắc rối! Tùng cố giữ nụ cười nhưng trong lòng anh thì cảm thấy chán ghét muốn nhanh chóng thoát khỏi vòng vây.

Ngồi trên ghế, Hân nhìn Tùng đang bị vây quanh bởi một đàn con gái trong những bộ bikini sexy và siêu sexy. Không hiểu sao mà trong lòng cô lại tức tối kì lạ. Đừng phát dậy. Hân gọi thằng nhóc trông ghê đến thanh toán và bước đi để lại những dấu chân trầm trọng trên cát.

Đột nhiên Hân có cảm giác tay mình bị ai đó kéo lại và ngay sau đó eo cô đã bị một vòng tay mạnh mẽ khóa lại và nhấc bổng lên khỏi nền cát nóng.

- Em bỏ đi đâu đấy?

Hơi thở ấm nóng của Tùng phả vào gáy làm Hân chột rùng mình, khuôn mặt cô lại đỏ bừng, cố gỡ cánh tay anh khỏi eo mình nhưng không được.

- Anh làm gì vậy?

Tiếng phản đối của Hân nhanh chóng bị át đi bởi một loạt những tiếng con gái khác.

- Người yêu anh đây sao?

- Ủ!- Tùng mỉm cười

- Hình như nhìn cô ấy không vui...

- Cô ấy đang giận anh đó mà!

Hả? Hân mở to mắt ngơ ngàng nhìn vào khung cảnh đang diễn ra trước mắt mình. Cô chớp chớp mắt, cái gì người yêu? cái gì đang giận?

Hân bặm môi, ngược mắt lên nhìn Tùng đầy tức tối, cô hét lên:

- Anh nói linh tinh cái gì thế hả?

- Xin lỗi các cô nha!- giọng anh vẫn ngọt ngào- người yêu anh hay ghen.....

Hả? Cái gì?

Mấy cô gái đều nhìn sẫm soi vào gương mặt bùng bùng của Hân như dò xét, như đánh giá. Một vài biểu hiện không mấy thiện cảm nhưng nhanh chóng biến mất khi nhìn lên khuôn mặt cuốn hút của Tùng.

- Thật là đáng tiếc!

- Em có thể hẹn anh một lúc nào đó được không?

Giọng các cô đầy luyến tiếc. Tùng mỉm cười:

- Để anh hỏi cô ấy đã! – anh cúi xuống và nhìn Hân một cách đắm đuối làm mặt cô đã đỏ lại càng thêm đỏ. Hân cố giẫy giụa khỏi tay Tùng nhưng vòng tay mạnh mẽ của anh không có dấu hiệu buông lỏng:

- Anh đừng có nói linh tinh! Tôi không phải người yêu anh!- Hân hét lên

- Kia! Em yêu! Em đừng giận anh nữa chứ!- giọng anh đầy hối lỗi làm các cô xung quanh anh đều có vẻ cảm thông với con người đẹp trai chung tình kia, còn cô thì đang giống một cô người yêu trẻ con và chẳng hết chịu nổi.

- Mau buông tôi ra!- Hân cố gắng nhẹ giọng

- Thôi nào! Anh đã hứa dạy em lướt ván mà!

- Tôi không muốn!- Hân bặm môi

- Đừng giận anh nữa mà! Anh biết lỗi rồi!- Tùng nhìn Hân bằng ánh mắt thiết tha giống như hai người đang yêu nhau thật vậy.

Bước chân anh rời nhanh ra khỏi chỗ những cô gái. Những ánh mắt nhìn theo anh đầy nuối tiếc rồi nhìn vào Hân không mấy cảm tình. Những ánh mắt đó làm Hân không được tự nhiên, đột nhiên cô rùng mình và thấy lạnh sống lưng.

- Em không sao chứ?- Tùng hỏi quan tâm

- Không phải là tại anh sao?- Hân tức tối- Còn không buông tôi ra! Tôi không phải người yêu anh cũng không liên quan đến những chuyện này, sao anh vô duyên vô cớ lại lôi tôi vào?

- Sớm muộn em cũng là người yêu của anh mà! Sao lại tức giận như vậy ?- Tùng nhìn Hân mỉm cười.

- Anh có bị chập mạch chỗ nào không thể? – Hân hét lên

- Không!- Tùng bật cười thích thú

Nước biển mát rượi đập nhẹ vào lòng bàn chân làm Hân giật mình. Trong lúc cô không để ý cô đã bị đưa ra biển từ lúc nào, bước chân Tùng càng lúc càng tiến ra xa. Tùng con sóng lấp lánh dưới ánh nắng cuối ngày tung bọt trắng xóa dưới chân cô.

Nước càng lúc càng dâng lên....Khôn mặt Hân từ hồng chuyển sang đỏ rồi lại xanh, đột nhiên cô quay người lại ôm chặt lên cổ Tùng hét lên:

- Cho tôi lên bờ! Tôi sợ nước!

Tùng nhìn gương mặt căng thẳng của Hân thì mỉm cười trấn an, vòng tay anh qua eo cô siết nhẹ:

- Không sao đâu! Có anh ở đây mà!

- Tôi đã nói là không muốn mà!- Hân hét lên hoảng loạn, đôi tay cô vẫn gắt gao ôm lấy cổ Tùng- Mau cho tôi lên bờ!

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!

- Anh là tên khốn! Mau cho tôi lên bờ!

- Buông tôi ra!!!!

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!

- Nào...nước rất mát mà!- Tùng dịu dàng

- Tôi không muốn! Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!

.....

Tiếng hét của Hân làm không gian càng thêm náo động, trên bờ và xung quanh trên bãi biển có những tiếng cười khúc khích vang lên. Hân không còn sức để ý đến xung quanh, mặt cô trắng bệch sợ hãi khi nước càng lúc càng dâng lên. Cô đâm mạnh lên người Tùng, cầu trên bờ vai anh, miệng không ngừng kêu la nhưng Tùng chỉ mỉm cười, giọng anh vẫn ngọt ngào trấn an cô.

Nước dâng lên đến tận ngực làm Hân chợt có cảm giác khó thở, bàn chân cô không còn chạm được vào mặt cát. Sức lực của Hân này giờ do la hết quá nhiều đã theo gió mà bay đi hết, cô chỉ còn đủ sức ôm chặt lấy cổ Tùng như bám vào một chiếc phao sóng.

- Anh là tên điên....- giọng Hân thều thào, mắt cô nóng hổi vì sợ hãi...

Nước mắt cô khẽ rơi xuống...

Tùng nhìn nước mắt cô rơi, lòng anh có chút xót xa, đưa bàn tay lên gạt nhẹ trên mi cô, anh nhìn sâu vào mắt cô thật dịu dàng:

- Anh hứa là có anh ở đây em sẽ không sao mà... Nhìn này...nước biển mát lắm... Con thuyền kia cũng rất đẹp....

Hân vẫn ôm chặt lấy cổ anh không rời... Một lần suýt chết đuối làm Hân sợ nước từ nhỏ và mặc dù thích biển nhưng cô chưa bao giờ xuống nước mặc

cho ai có nói gì và trấn an thế nào. Cảm giác ở trên bờ an toàn hơn nhiều khi không có áp lực của nước... Cô thường bị ám ảnh khi nước sộc vào miệng, mũi... Cảm giác sợ hãi đó làm cô không bao giờ an tâm khi động vào nước. Toàn thân cô run rẩy, vòng tay cô càng lúc càng siết chặt sợ hãi, cô không muốn kêu gào nữa, chỉ để mặc nước mất khề rơi xuống, gục mặt xuống bờ vai trần vững chắc của Tùng làm lòng cô dần bình yên trở lại...

Bên tai cô, giọng anh vẫn ngọt ngào:

- Hân...nhìn kia! Nước biển rất êm mà... Con sóng kia đẹp quá!
- Ý! Em bé kia đừng cảm ghê.... Ngồi một mình một phao... chiếc phao hình con vịt dễ thương lắm!
- Em bé kia vẫy tay với em kia! Nó đang cười em đấy!- tiếng Tùng cười khúc khích.

.....

Cảm nhận rõ sự hoảng loạn của Hân đang dần qua đi, Tùng vuốt nhẹ lên tóc cô:

- Hân nhìn đi... biển rất đẹp mà...
- Có anh ở đây rồi... sẽ không có gì đáng sợ nữa....

Hôn nhẹ lên tóc Hân, vòng tay anh càng lúc càng siết chặt thân hình mềm mại ướt sũng vì nước biển của Hân. Tùng dùng cong áp chặt vào người làm tim anh bỗng chốc đập thật nhanh. Một cảm giác ấm áp len nhẹ vào lòng anh...

Vòng tay qua cổ Tùng khẽ loi lóng, Hân nhận thấy mình đã có chút yên tâm hơn. Hơi ẩm và vòng tay vững chắc của Tùng làm sự hoảng loạn trong cô đang dần biến mất. Thay vào đó là cảm giác rung động thật nhẹ nhàng, tim cô đập thành thịch, bên cạnh cô cũng có một trái tim đập mạnh mẽ như thế. Mặt cô đỏ dần nhưng không còn vì sợ hãi mà vì ngượng ngùng e thẹn...

Giữa biển, mọi người nhìn một đôi trai gái ôm chặt lấy nhau, người con trai nhẹ nhàng vỗ về trong khi khuôn mặt cô gái trắng xanh vì sợ hãi, nhưng ẩn lấp trong đó một nụ cười gượng chột hiện ra. Tình yêu thật đẹp mà lòng người cũng thật ấm áp.

Hít một hơi thật dài, Hân khẽ quay mặt lại... đập vào mắt cô là nước biển xanh thăm thẳm xa ngút ngàn, từng luồng gió mon man trên khuôn mặt lấm tấm nước của cô... Xa xa, một vài con thuyền khẽ chòng chành giữa sóng biển nhấp nhô... Đẹp thật!

- Chị ơi!

Hân cúi xuống nhìn bên cạnh một cô bé ngồi trong chiếc phao nhỏ màu hồng giương đôi mắt to đen láy nhìn Hân, nụ cười trong vắt như nước suối:

- Chị sợ à ?

Hân mỉm cười gượng gạo:

- Ủ...chị sợ...

Cô bé nhoèn miệng cười để lộ hàm răng chuột:

- Chị nhìn nè! Bé không sợ nè! Nước biển mát lắm! Chơi với nước thực thích a!

Cô bé quấy nhẹ đôi tay bé nhỏ, từng hạt nước bắn tung tóe lên. Nhìn bộ dạng đáng yêu đó của cô bé, Hân bật cười khanh khách.

- Chị là người lớn mà! Mẹ bé nói người lớn không được sợ !

- Ủ...- Hân mỉm cười- Cảm ơn bé...

Cô bé chớp chớp mắt nhìn Hân rồi quay sang nhìn Tùng :

- Anh chị yêu nhau giống bố mẹ bé hả ?

- Hà ?- Hân tròn mắt nhìn- Không....

- Đúng đấy !- Tùng bật cười át đi tiếng phản đối của Hân- anh chị yêu nhau !

Con bé bật cười ý tứ rồi quay phao đi :

- Vậy bé đi đây ! Bé không làm phiền anh chị nữa nha !Tạm biệt chị nhát gan và anh đẹp trai!

Hà ? chị nhát gan ? Hân bắt gặp cười khổ trong khi Tùng thì bật cười sảng khoái. Hân đỏ mặt, đấm lên người Tùng :

- Anh cười gì ? Tất cả là tại anh đấy !

- Ủ... được rồi ! Tại anh...

Tùng mỉm cười, cúi xuống nhìn Hân một cách đắm đuối làm mặt cô càng thêm đỏ, không biết nói gì, cô khẽ cúi xuống tránh ánh mắt của Tùng :

- Anh là tên xấu xa...

- Ủ....

Đột nhiên một nụ cười hiện lên trên môi Hân, nhưng cô không có ý định sẽ để anh nhìn thấy... Không hiểu sao cảm giác ấm áp cứ lan nhẹ trong lòng cô và Hân cảm thấy luyến tiếc, luyến tiếc sự ấm áp của anh, luyến tiếc sự yên tâm khi ở bên anh, luyến tiếc sự an toàn ở trong vòng tay anh... Bên cạnh anh, dường như mọi thứ sợ hãi đều trở nên ngọt ngào....

Những ngày sau đó, Thành và Tùng thường xuyên có mặt ở phòng Hân. Mặc dù vẫn cố tỏ ra lạnh lùng và xa cách nhưng dường như thái độ của Hân trở nên cởi mở hơn. Dù cô không nhìn ra những trong mắt những người khác nụ cười của cô đang dần trở nên ấm áp hơn khi ở bên cạnh Tùng. Thậm chí cô còn có chút mong chờ anh sẽ đến.

Hai người ngồi bên lan can, nói những chuyện trên trời dưới biển, nói về cả hai... Sự hiểu biết về nhau làm cả hai càng lúc càng trở nên thân thiết. Nhưng có một chuyện về Tùng làm Hân không được thoải mái, mặc dù đã phần nào đoán được gia thế của Tùng không hề tầm thường nhưng cái tin anh là cậu ấm của tập đoàn Advanced Travel làm Hân bất ngờ. Đó là một tập đoàn lớn chuyên kinh doanh du lịch và khách sạn có trụ sở ở rất nhiều nơi trên thế giới. Trong khi gia đình Hân chỉ là một gia đình bình thường, ba cô mất sớm và mẹ cô chỉ là viên chức nhà nước bình thường. Mặc dù cuộc sống khá giả nhưng so với Advanced Travel thì cô không phải là một lựa chọn tốt... Thậm chí cô phải hoài nghi tình yêu của con trai nhà giàu sẽ như thế nào ?

Tùng biết sự phân vân của Hân, ngay khi biết anh là ai, thái độ thân thiện của cô lập tức có sự thay đổi, nụ cười của cô vẫn đẹp như vậy nhưng lại có chút thật ngập ngừng. Nhưng sớm muộn cô cũng sẽ biết và anh cũng không muốn che giấu điều gì cả... Nếu được lựa chọn, anh cũng không muốn có một gia thế như vậy...

- Sao thế ?

Hân mỉm cười :

- Không sao ?

- Em có muốn đi bơi không ?

Hân nhăn mặt, đặt ly cà phê xuống bàn :

- Em không biết bơi...anh biết rồi còn gì !

- Anh đã từng nói là có anh ở đây sẽ không sao rồi còn gì...

Hân ngược lên nhìn Tùng, từng cảm xúc trong chiều hôm đó lại hiện về tim cô bất chợt đập rộn rã.

- Thôi...em không muốn đi...

- Vậy ra biển đi dạo được không ?- Tùng mỉm cười

Lường lự một lát rồi Hân cũng gật đầu....

Bờ biển đang dần tắt nắng, trên sóng biển rất nhiều người đang đùa giỡn... Tiếng cười đùa tan trong không gian. Từng luồng gió thổi mạnh làm tóc Hân bay phấp phới, thật dễ chịu...

- Mình xây lâu đài cát nhé !- Tùng đề nghị

- Được !- Hân vui vẻ gật đầu.

Vơ nhẹ những nắm cát còn ướt sũng nước biển, từng chóp nhọn của lâu đài dần hiện ra. Những tiếng cười khanh khách tạo nên một không gian ấm áp. Cuối cùng một lâu đài cát cũng hiện ra, Hân vui vẻ ngắm nhìn thành quả của mình một cách thích thú.

- Đẹp quá !- Hân khẽ thốt lên

Tùng bật cười, anh gạt nhẹ những vệt cát trên má cô :

- Nhìn này ! Em giống một con mèo nghịch ngợm ghê !

Hân nhìn Tùng bối rối :

- Anh... anh đừng nói linh tinh !

Đột nhiên một bàn tay nhẹ nhàng nhưng nhanh chóng khóa chặt quanh eo Hân, đôi chân cô bỗng chốc lại bị nhấc lên khỏi mặt đất. Hân mở to mắt nhìn Tùng, đôi tay đầy cát của cô tóm chặt trên vai anh phản đối:

- Anh làm gì vậy?

- Mình đi bơi!

Mặt Hân chợt đỏ bừng, cô bắt đầu giẫy lên khi nước biển lành lạnh đang đập vào chân làm cô khê rùng mình.

- Không cần! Buông em ra! Em không muốn!

Tùng không để ý đến sự phản đối của Hân, anh vẫn bước những bước dài về phía trước. Sóng biển càng lúc càng cao dâng lên đập nhẹ vào hai người. Hân cắn môi vì cô biết dù có phản đối anh cũng sẽ không dừng lại, bàn tay cô chỉ biết run run ôm chặt lấy cổ anh. Cô không thể phủ nhận rằng mình đang nhớ cảm giác được anh ôm trong vòng tay như hôm nào, an toàn và vững chắc... Bên cạnh anh, trái tim cô đập thật nhanh và mạnh... Nước biển không còn làm cô sợ hãi như trước, cái cảm giác mệnh mông bồng bềnh trên sóng nước thậm chí còn làm cô có cảm giác thích thú...

Đến khi nước đã ngập gần đến vai, Tùng mới dừng lại. Sóng biển êm ru vỗ nhẹ lên vai Hân, xa xa là một hoàng hôn rực cháy... Mặt biển nhuộm đầy một màu đỏ rực rỡ... Trong ánh nắng sót lại cuối ngày đó, nụ cười của Tùng nhìn Hân càng thêm ngọt ngào làm đôi má cô chợt bừng đỏ.

- Em thấy không? Nước không đáng sợ chút nào....- Tùng dịu dàng

- Ừm...- Hân khẽ đáp

.....

- Hân...Ngày mai anh sẽ rời khỏi đây!

Cái gì? Hân giật mình, cô ngược lên nhìn Tùng, đôi mắt cô mở to ngỡ ngàng trong khi nụ cười trên môi anh vẫn rực sáng... Khẽ cắn môi, Hân thở dài, dù sao cũng đã gần 2 tuần rồi còn gì... Đã là cuối tháng 7 và cũng đã đến lúc cô cần phải về nhà...

Giọng anh vẫn đều đều

- Nhưng dù như vậy... anh muốn mình sẽ gặp lại nhau được không ?

Đôi mắt cô trong suốt nhìn anh, trong đó không biết là đang buồn hay đang giận chỉ hiện lên nguyên thủy là một mảng đen trong vắt, đôi môi anh đào uơn uớt khẽ hé mở, bàn tay cô trên vai anh nhẹ bằng giống như một lớp sương.

Nâng nhẹ cằm cô, Tùng nhìn sâu vào mắt cô... Trong đôi mắt đẹp là hình ảnh của chính anh.

- Anh thích em Hân ạ...

Không phải lần đầu tiên Tùng nói ra điều này nhưng lần này thì khác vì Hân nhìn rõ ở trong đáy mắt anh là sự chân thành và trân trọng dành cho cô. Trái tim cô bỗng chốc đập nhanh, những ngày ở bên anh cô hiểu rõ anh là người tốt, tuy rằng cách ứng xử có hơi tùy tiện và áp đặt... Nụ cười của anh và vẻ phớt đời trên khuôn mặt anh làm trái tim cô điều đứng... không thể phủ nhận là cô bị anh hấp dẫn...

- Em...- Hân thờ dài

Hai người còn biết quá ít về nhau, sự khởi đầu cho một tình yêu bây giờ có phải còn là quá sớm?

Đột nhiên toàn thân Hân như đóng băng chỉ có bờ môi là nóng rực khi có một đôi môi khác ấm áp như gió xuân gắn chặt lên đôi môi trinh trắng của cô. Cánh môi Tùng mềm như một mảnh lụa làm toàn thân Hân phút chốc trở nên vô lực, đầu óc cô trống rỗng khi cái lưỡi mềm tham lam kia luồn vào miệng cô và không ngừng nhấm nháp từng chút mật ngọt trong đó. Đôi tay anh đột nhiên siết chặt lấy Hân, hai trái tim như dính chặt vào nhau nóng hổi, đập thình thịch. Từ giây phút ngỡ ngàng, đột nhiên hơi thở của Hân trở nên gấp gáp trong khi hơi thở nam tính của Tùng đang quấn chặt lấy tâm hồn cô. Đôi tay cô vươn lên ôm chặt lấy cổ anh trong sự hưởng ứng ngọt ngào...

Xung quanh hai người, hàng trăm con mắt đều nhìn vào, những tiếng cười rình rích, ai cũng mặt đỏ tai hồng nhìn vào đôi trai gái trong tình yêu say đắm...

Nụ hôn đầu tiên và cũng là tình yêu đầu tiên...

Hai người đã bắt đầu như thế...

1 năm tình yêu đẹp như một bức tranh. Tùng đối với Hân là một thứ tình cảm nâng niu trân trọng còn Hân đối với Tùng là một thứ tình yêu thuần khiết và đầy đam mê nhất... Hân gần như đã xác định Tùng sẽ là người đàn ông duy nhất cô tôn thờ trong cuộc đời mình...

Nhưng cuối cùng anh vẫn ra đi...

Ngay sau khi được tin Hân thi đỗ đại học, Tùng đã chạy đến bên cô, niềm vui sướng hiện rõ trên khuôn mặt anh. Hai người quay trở lại Vinpearl

Land.... Ở đó, nơi hai người đã gặp nhau và có biết bao nhiêu kỉ niệm, Hân đã trao cho Tùng cả cuộc đời của người con gái với một tình yêu đầy đam mê và mãnh liệt nhất... 2 tuần bên anh khi đó là 2 tuần đầy mật ngọt, Hân ngập chìm trong niềm hạnh phúc hân hoan để rồi sau đó trái tim như vỡ vụn khi Tùng ra đi chỉ để lại cho cô hai chữ “chia tay”....

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Trái tim cô khắc khoải, trí óc cô trở nên lơ mơ không thể tin vào sự thật... Cô đã đi tìm anh như một con ngốc, đau khổ như một người điên... Và cuối cùng cô đã chấp nhận sự thật với anh, cô chỉ là một trò chơi tình ái ngu ngốc! Đứng dậy sau vấp ngã, những gì còn lại đối với Hân là một trái tim đầy khổ đau và một tình yêu tan vỡ không gì bù đắp được... Cô hận Tùng và không tin bất cứ người đàn ông nào trên đời này, tất cả chỉ đến với cô bằng ham muốn tầm thường và cô cười khinh bỉ vào điều đó... Lòng cô lập tức vô cảm và trên mặt cô chỉ còn lại một màu sắc lạnh như băng...

Nguội lạnh! Tình yêu nguội lạnh! Hạnh phúc nguội lạnh! Cuộc sống nguội lạnh! Ham muốn nguội lạnh! Hân chỉ còn là một tâm hồn nguội lạnh vất vưởng trên đời khi không có Tùng... Bao nhiêu lần lang thang trên phố là bấy nhiêu lần cô tưởng tượng mình sẽ gặp lại anh... Bao nhiêu lần trong lòng nhói đau, cảm giác hạnh phúc bên anh ủa về như mới hôm nào là bấy nhiêu lần nước mắt cô lại rơi... Tình yêu đó là không thể phủ nhận, nỗi đau đó càng không thể phủ nhận...

Và khi cô đã chấp nhận cuộc sống của mình đã mãi mãi mất anh thì Tùng quay về... Vẫn với nụ cười như hôm nào, ánh mắt thiết tha như hôm nào nhưng cô không còn phân biệt được trong đó có bao nhiêu phần giả dối... Nỗi đau trong lòng cô làm sao có thể chỉ vì ở bên anh mà có thể xóa tan đi được, những vết thương mà anh gây ra là một nỗi nhức nhối mà Hân cam chịu sẽ sống chung với nó suốt cuộc đời...

Đầu óc Hân trở nên bối rối, nước mắt cô tuôn rơi vội vã... Tình yêu dành cho Tùng là một tình yêu mãnh liệt nhưng cũng đầy xót xa, nó làm cô thấy ngột thở... Anh lúc nào cũng vậy! Đến rồi đi... như một con gió... chưa bao giờ anh nghĩ cảm giác của cô sẽ như thế nào?

Nở nụ cười chua chát, Hân đứng dậy, mặc vội bộ váy, xoa xoa hai hốc mắt đỏ au vì khóc... Kéo cửa, Hân bước ra ngoài... Vợ vội túi xách cô lao thật nhanh ra khỏi phòng... Hân sợ cái cảm giác bây giờ bất chợt sẽ gặp lại Tùng, trái tim cô sẽ lại mềm yếu và ngã vào vòng tay anh. Mà chắc chắn là cô sẽ làm thế!

Bước vội vã ra khỏi Royal Plaza, Hân lang thang vô định trên những con đường nhỏ của ShimTsatsui... Bây giờ mới là tầm trưa nên ở đây còn chưa đông vui! Nếu là ban đêm, nơi đây sẽ rực rỡ ánh đèn và tiếng rao hàng í ới, mùi thức ăn bay đến thơm lừng và những cửa hàng lấp lánh hàng hóa cao cấp... Hân nhếch mép cười yếu ớt, nụ cười trên môi cô cũng lạnh giá như trong lòng cô vậy. Những hứng thú ban đầu tan nhanh khỏi tâm trí Hân và trong đó giờ chỉ còn ngập tràn hình bóng của một người... Tha thứ là hai từ nói ra có vẻ rất dễ nhưng khi làm lại rất khó. Có ai biết cô thêm hai chữ đó đến dường nào để trái tim sẽ lại non nớt như ngày xưa, lại hạnh phúc như ngày xưa bên Tùng... Nhưng cũng có ai biết được cô đang bị hai chữ đó day xéo đến rỉ máu! Hân vẫn còn yêu Tùng, thậm chí còn yêu anh một cách mãnh liệt, tình yêu của cô bây giờ đã không còn là tình yêu của một cô bé mới lớn thuở nào, trái tim cô đã không còn nguyên vẹn mà đã chai sạn, đã đón đau... Cô yêu anh bằng một tình yêu lớn hơn và chín chắn hơn nhưng nó cũng ương bướng hơn...

Nhiều lúc cô rất muốn mình quên đi tất cả để lao vào vòng tay anh, mụ mị trong đó như muốn quên hết tất thảy, chỉ cần biết giữa hai người là tình yêu thì cô sẽ không cần gì nữa! Nhưng lòng tự tôn, nỗi đau khổ gặm nhấm trái tim cô hàng ngày không cho phép cô làm điều đó, nó mong được đền bù, mong được giải tỏa những uất ức bấy lâu bằng cách trừng phạt anh, đẩy dọa anh như cô đã từng bị đẩy dọa.

Người ra đi thì bao giờ hiểu người ở lại sẽ cay đắng đến dường nào... Nước mắt cứ rỉ rỉ chảy xuống, Hân càng cố lau thì chúng càng rơi vội vã... Những người đi đường đều nhìn Hân bằng đôi mắt ái ngại nhưng cô chỉ hé đôi môi nhợt nhạt lên một nụ cười vô nghĩa! Cô biết phải làm gì bây giờ? Thà rằng anh đi luôn đừng trở lại... Thà rằng anh đừng nói vẫn còn yêu cô... Thà rằng anh đừng bao giờ làm trái tim cô đau đến thế... Sao anh không chọn cách tin tưởng và cho cô lựa chọn được ở bên anh? Anh đẩy cô đi như một món đồ chơi đã cũ nát và rồi lại trở về dường như vẫn còn rất nâng niu... Trong đầu anh đang nghĩ điều gì? Anh muốn chơi đùa hay anh thực sự nghiêm túc? Anh chưa bao giờ giải thích cũng chưa bao giờ nói nhiều... Anh chỉ cười...mụ cười đánh gục trái tim ngu ngốc mãi yêu anh của cô... Phải! Cô là một con ngốc, một con ngốc chỉ biết yêu anh...

Ngồi sụp xuống gốc cây ven đường, nước mắt lại rơi xuống như mưa, Hân úp mặt vào hai bàn tay, cô không muốn che giấu nỗi đau trong lòng mình thêm nữa... Một môi! Thực sự quá một môi!

Ngồi thẫn thờ như một người đã mất hết tất cả, Hân không muốn nghe xung quanh người ta đang nói gì với cô... Những câu hỏi thăm, những cái lắc đầu ái ngại... Hân hoàn toàn không muốn để ý! Trong mắt cô giờ chỉ còn lại một khoảng trắng trống rỗng... Trời càng lúc càng tối, con đường nhỏ TsimTsatsui cũng dần trở nên sẫm uất... Người đi lại như mắc cửi, những tiếng reo hàng vui vẻ và mùi thức ăn bay đến thơm phức nơi cánh mũi Hân nhưng cô dường như đang ở một thế giới khác...

Ring....ring....ring....

Chuông điện thoại trong túi xách của Hân không ngừng kêu.

- Cô gái! Điện thoại của cô đang kêu....- một người qua đường khẽ nhắc nhở bằng tiếng Trung

Hân nhếch môi cười, khẽ gạt đầu cảm ơn, cô lại cúi xuống. Thờ một hơi thật dài... Những suy nghĩ chạy dài vô tận trong đầu cô, giây phút bàng hoàng qua đi, đứng dậy cố chỉnh lại nét tiêu tụy trên gương mặt mình. Hân tự cười mình lại là một con ngốc! Vì sao cô cần phải đau khổ vì Tùng? Chẳng phải cô đã quyết định mình sẽ quên anh rồi sao? Từ khi anh bỏ cô mà đi, cô đã quyết định cô sẽ sống thật tốt, sống thật vui vẻ mà không có anh... Tại sao cô phải đau khổ đến thất thần vì một người đã không cần đến cô chứ? Điều đó thật vô lý...

Cô bây giờ đã không còn là cô bé Hân yếu đuối đau khổ như điên vì anh như ngày nào... Hân của ngày hôm nay đã khác, Hân đã là một người phụ nữ trưởng thành và sống một cuộc sống tự lập không có Tùng... Cô đã sống 5 năm như thế và bây giờ cũng sẽ sống được như thế... mặc dù trái tim còn yêu anh, còn đau đớn thì sao? Cô không muốn tha thứ cũng không thể tha thứ... Trong tay anh cô là gì? một món đồ sao? Mỉm cười lạnh giá, Hân tự cảm thấy sự vững tin đang quay trở lại... Nắm chặt bàn tay, Hân tự hứa với lòng sẽ không bao giờ yếu đuối một lần nữa.

Ring.....ring.....ring.....

Chuông điện thoại lại kêu, căn môi thật chặt, cuối cùng Hân cũng quyết định mở máy.

- Alo....

- Trời ơi! Lợn cô nương! Nhà mi đi đâu làm gì mà ta gọi không chịu nghe máy! Mi có biết anh Tùng lo cho mi lắm không hả?

Hân nhếch mép cười, từ đầu đến cuối hình như cô bạn thân nhất của cô đều có phần:

- Bò cô nương! Thành thật khai báo, mi giấu ta những chuyện gì?

- A...Lợn cô nương! Ta giấu mi gì chứ? Đừng có đổ oan cho người tốt! ha ha

- Thôi đi! Chứ mi cho rằng ta là đứa ngốc khi tin tất cả chỉ là trùng hợp sao?

Kim Thư thở dài:

- Được rồi! Ta sẽ nói hết! Ta không có ý định sẽ can thiệp vào chuyện của mi và anh Tùng đâu... Nhưng thực sự anh Tùng là người tốt và vẫn luôn yêu mi... Khi anh Tùng bỏ đi, ta cũng giận vô cùng... Nhưng mi phải hiểu là, trong suốt 5 năm qua anh Tùng luôn nhìn theo mi! mặc dù không xuất hiện nhưng bất cứ khi nào mi trở về là anh ấy cũng trở về, chỉ đứng từ xa và nhìn mi...

- Mi nói gì? - Hân mở to mắt thẳng thốt, chiếc điện thoại trong tay cô khẽ run rẩy như không thể tin vào những gì mình đang được nghe

- Những gì ta nói là sự thật... Ta đã chứng kiến tất cả... Khi mi đau khổ, anh ấy cũng không khá hơn là bao nhiêu đâu! Hôm ở Step bar cũng chính là anh ấy đến để nhìn thấy mi, nếu không có chuyện tên khốn đó muốn chích điện mi thì có lẽ anh ấy cũng sẽ không xuất hiện... Việc ở công ty cũng là anh Tùng nhờ ta! Anh Tùng luôn nói khi đến thời điểm thích hợp, anh ấy sẽ xuất hiện và xin mi tha thứ nhưng sự việc đã lỡ như vậy... anh ấy cũng không có lựa chọn khác.... Hân à! Hãy cho anh ấy một cơ hội để được giải thích!

- Vì sao mi giấu ta tất cả những chuyện này?

- Chính anh Tùng đã yêu cầu ta làm như vậy... Anh ấy nói đây là cách duy nhất để có thể giữ được mi...Anh ấy sợ mi sẽ bỏ anh ấy mà đi...

Hân cười lạnh:

- Chứ không phải chính anh ta đã bỏ ta mà đi sao?

- Lợn cô nương! Tất cả chỉ là hiểu lầm... Anh ấy không hề muốn bỏ đi như vậy... Ta cũng không biết là đã có chuyện gì nhưng ta biết tình cảm anh ấy dành cho mi là chân thành và thực lòng... Hãy cho anh ấy một cơ hội...

- Ta không biết.... Lẽ ra anh ấy đã có một cơ hội cho ta được lựa chọn ở bên anh ấy nhưng Tùng không làm thế... Anh ta chọn cách bỏ đi, để ta phải đau khổ, mi có hiểu không?

- Ta hiểu...- Thư thở dài- đây cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi... Nếu cho mi lựa chọn, với sự yếu đuối và ngây thơ khi đó mi có thể ở bên anh ấy hay không? Mi đâu có biết chuyện anh ấy phải đối mặt kinh khủng đến dường nào? Mi thật sự nghĩ rằng mình đủ vững vàng để cùng anh ấy bước đi sao?

.....

Trái tim Hân như chùng xuống... Tùng ra đi vì có lý do? vì cô không đủ vững vàng để ở bên anh sao? Cô chỉ đang hiểu lầm?

- Lợn cô nương... Tùng chỉ muốn khi hai người đến với nhau sẽ trưởng thành và yêu nhau hơn mà thôi! 5 năm là một thử thách lớn nhưng cũng là một sự chứng minh hai người vẫn còn yêu nhau... Như vậy là đủ để có một hạnh phúc rồi... Mi đừng cứng đầu nữa....

- Hãy bỏ qua tất cả đi... Cả hai đều đau khổ đủ rồi... Hãy cho anh ấy một cơ hội được giải thích....

- Ta sẽ quyết định khi nghe được toàn bộ sự thật...

- Lộn cô nương...

- Mi đừng nói nữa...- Hân đưa tay lên nhay nhay trán một cách nhức nhối- thực sự bây giờ đầu óc ta rất loạn... Ta muốn suy nghĩ thêm đã...

- Được rồi... Tùy mi vậy! Nhưng nếu mi thực sự để Tùng đi thì anh ấy sẽ nghĩ mi không cần anh ấy nữa thật đấy! Nên đừng vì một chút ích kỉ mà đánh mất hạnh phúc của mình!

Hân thở dài, trái tim vừa trở nên vững vàng của cô lại một lần nữa bị làm cho dao động bởi những lời nói của Kim Thư... Tùng đau khổ vì cô sao? Anh thực sự yêu cô sao? Biết được sự thật này... cô nên vui hay buồn đây?

Nhìn vào điện thoại hiện lên gần trăm cuộc gọi nhờ của Tùng, những tin nhắn xin lỗi tìm kiếm bay đến làm bộ nhớ điện thoại của cô trở nên quá tải... Một cảm giác ảm áp quen thuộc đã thất lạc 5 năm lại ủa về trong trái tim lạnh giá của cô, những vết thương rỉ rỉ máu lại được ve vuốt dịu dàng. Anh thật sự vẫn còn quan tâm đến cô sao? Cô có nên không tin vào tình yêu của anh một lần nữa?

Hân đứng thật lâu trước cửa khách sạn Royal Plaza, cô phân vân không biết nên cư xử thế nào nếu gặp lại Tùng. Hít một hơi thật dài, Hân cố gắng vững bước đi vào trong...

Sự xuất hiện của cô dường như làm đại sảnh khách sạn Royal Plaza trở nên nhộn nhịp. Hân chợt nhận ra những nhân viên xung quanh cô đang xì xào, một vài nhân viên nam nói điều gì đó trong điện đài rồi một người chạy đến bên cô:

- Cô Ngọc Hân...

- Vâng...tôi đây!- Hân nhìn anh ta ngạc nhiên- Có chuyện gì không?

- Giám đốc cho người tìm cô... Cô trở lại thật tốt quá!-nụ cười nở rộng trên môi anh ta

Hân chớp chớp mắt không hiểu, anh ta ngay lập tức nói vào điện đài:

- Đội 1, 2, 3 trở về vị trí! Nhiệm vụ kết thúc!

- Thông báo nhanh cho đội 4, 5, 6!

- Thông báo cho giám đốc!

.....

Hân há hốc miệng vì ngạc nhiên... 1, 2, 3, 4, 5, 6 Tùng điều động những 6 đội người đi tìm kiếm cô sao?

- Trời ơi...- Hân khẽ thở dài- Sao lại rắc rối thế này?

Cố gượng cười với những ánh mắt sầm soi nhìn mình, một vài nụ cười hiểu biết làm cô muốn tìm một lỗ nẻ để chui xuống. Sau khi nói một tràng vào điện đài, anh ta quay sang nhìn cô:

- Giám đốc nói sẽ xuống ngay!

- Thôi không cần đâu!- Hân vội xua tay- Tôi sẽ tự lên phòng được mà! Làm phiền các anh quá!

Anh ta nở một nụ cười thân thiện:

- Không có gì! Đây là nhiệm vụ của chúng tôi mà! Hồng kông tuy không rộng nhưng cũng dễ bị lạc lăm, lần sau cô nên cẩn thận...

- Vâng...cảm ơn anh!- Hân bắt đầu cười khổ

Quay người bước nhanh đến cầu thang máy. Cánh cửa thang máy vừa bật mở, Tùng bước ra vội vã làm Hân giật mình lùi lại mấy bước. Trên khuôn mặt anh hiện rõ lên sự lo lắng, đôi mắt anh nhìn cô như muốn trách móc như muốn yêu thương, nhìn thấy cô đột nhiên anh thở mạnh, trên môi khẽ giãn ra thành một nụ cười nhẹ nhõm. Hân cúi mặt xuống, cô muốn tránh cái nhìn của Tùng. Đột nhiên bàn tay cô bị ai đó nắm lấy rồi lôi vào trong thang máy trước khi cô kịp có phản ứng.

- Anh....

Hân định lên tiếng phản đối nhưng rồi lại thôi. Cô cúi mặt không nhìn anh, Tùng cũng không muốn nói gì thêm. Trong thang máy chỉ có một không gian im lặng và tiếng thở của cả hai, đôi lúc có một vài tiếng thở dài, bốn ánh mắt cũng không nhìn nhau. Chỉ có hai bàn tay khẽ nắm chặt vào nhau...

Dừng!

Thang máy bật mở. Tùng lôi cánh tay Hân bước đi vội vã, cô cũng không phản đối chỉ bước theo anh như một cái máy. Hành lang rất dài, trần ngập

trong màu vàng sang trọng, chỉ có tiếng bước chân hai người vội vã nện trên thảm đỏ, một bước chân nhanh nhẹn và vững chắc, bước chân theo sau ngập ngừng như cố gắng chạy theo bước chân nhanh nhẹn kia.

Rầm!

Tùng mở cửa phòng và đóng cửa lại một cách thô bạo.

Cánh cửa đóng lại, không gian chỉ còn lại hai người làm Hân chợt có cảm giác lo lắng... Tim cô đập thật nhanh và hai má nóng bừng vì bối rối... Sự giận dữ và nỗi hận trong lòng cô đã giảm đi ít nhiều khi nghe những gì Kim Thư nói nhưng điều đó không có nghĩa là trái tim bùng binh của cô sẽ quên những đau khổ cô đã chịu đựng suốt 5 năm qua! Trái tim cô đập loạn xạ, đầu óc cô chỉ còn là một mớ bòng bong hỗn độn làm Hân không thể tập trung suy nghĩ cô có thể làm gì và nên làm gì với Tùng... Đối diện với anh vẫn làm cô cảm thấy khó xử! Nên yêu hay nên hận là một sự lựa chọn với cô chưa có lời giải đáp và dường như trong lòng cô đang tồn tại cả hai điều đó...

Còn Tùng thì sao? Len lén ngược mắt lên nhìn anh, cô chợt bắt gặp một tiếng thờ dài, một đôi mắt đẹp trong đó chứa đầy tình cảm đọng đầy hình ảnh của cô... Khẽ giật mình, Hân cúi mặt xuống, cô sợ sự bối rối đang hiện lên làm lấn át đầu óc minh mẫn của mình, cô sợ tiếng trái tim mình đang phản bội những suy nghĩ đau đớn trong đầu cô... Cô đã hận anh nhiều đến vậy rồi tại sao vẫn còn yêu anh nồng cháy được như thế chứ? Bất giác cô cũng thờ dài...

Đột nhiên, bàn tay cô bị ai đó bóp chặt rồi kéo mạnh... Đầu cô choáng váng, đôi mắt cô như long lên rồi tối sầm vì sự mạnh mẽ đó! Rất nhanh, khuôn mặt cô đã dựa vào một vòng ngực rộng lớn và ấm áp, vòng tay của Tùng siết mạnh đến nỗi cô có cảm giác xương cốt đang muốn rơi hết cả ra. Hơi ấm của anh vây phủ lấy toàn thân cô và bên tai cô nghe rất rõ tiếng trái tim anh đang đập dồn dập.

- A... đau quá!- Hân nhăn mặt khi càng lúc vòng tay anh càng siết chặt như muốn bóp nát cái eo bé nhỏ của cô.

Nhưng đôi tay kia dường như vẫn lạnh lùng không buồn để ý đến tiếng kêu của cô, khóa chặt như một vòng thép cứng. Tùng hơi thở phảng phất mùi nước hoa nam tính nhẹ nhàng của Tùng vương vất đến cánh mũi Hân làm hai má cô chợt đỏ bừng, hơi thở từ lúc nào cũng trở nên gấp gáp. Toàn thân anh áp sát vào cô đến không còn một khe hở nhỏ cho gió luồn qua, đôi tay cô cố chống đỡ hai vai của anh để cố hít lấy một ít không khí cho cái phổi đang bị bóp nghẹt nhưng cô biết với sức của mình thì chẳng đủ để làm anh buồn cười.

- Mau buông em ra...- Hân kêu lên- ...Em không thờ được!

Nhận thấy giọng nói ngắt quãng, hơi thở có vẻ thực sự chật vật của Hân, Tùng mới nói lỏng tay nhưng anh không có ý định sẽ buông cô ra. Hôn nhẹ lên đỉnh đầu Hân, trái tim anh nhảy nhót khi nhận thấy một cái rung mình rất nhẹ. Không cần nhìn anh cũng biết khuôn mặt cô nhất định là đỏ bừng. Cúi đầu xuống cọ nhẹ lên cái tai nóng hổi của Hân, Tùng mỉm cười:

- Tai em nóng quá! Nóng đến mức có thể đốt cháy áo của anh được đấy!

Hân bậm môi vì tức giận, cô hét lên giận dữ, bàn tay không ngừng cào cào trên vai anh:

- Anh là đồ xấu xa! Mau buông ra!

- Không buông!

Tiếng anh đồng dục làm Hân chợt khựng lại, đôi tay cô khẽ run run, đôi mắt cô đã rung rung chực khóc.

- Anh sẽ không buông em ra nữa đâu...

- Khi quay lại không thấy em anh đã rất lo lắng, em có biết không hả?

- Không biết!- Hân bĩu môi một cách bùng binh. Lòng cô rối bời bời không biết phải làm gì.

- Anh đã phải đi tìm em rất vất vả đấy!

- Khi trở về em vẫn thấy anh ung dung ở đây mà!

- Không phải thế!- Tùng chợt thờ dài

- Sự thực là như thế!

- Ngọc Hân!- Tùng nắm chặt lấy hai vai cô hét lên- Em đang đùa anh đấy à?

Đôi mắt to long lanh đột nhiên nhìn anh chằm chằm, hai má nhợt nhạt, hai quầng mắt sưng đỏ... Từ trong đôi mắt ấy những giọt nước mắt chảy xuống làm tim anh bỗng nhiên giật thót, đôi tay anh trở nên run run và bối rối...

Hân không tránh cái nhìn của anh, thậm chí còn mở to mắt nhìn anh, đôi môi uơn ướm không biểu cảm, chỉ có nước mắt là thi nhau chảy xuống... Cô đứng im và khóc một cách lặng lẽ, dường như không quan tâm, dường như muốn trừng phạt anh.

- Hân...- Tùng dịu dàng, đôi mắt anh lộ rõ vẻ lo lắng, bàn tay vụng về lau những giọt nước mắt trên má cô. Anh khẽ thờ dài không biết làm thế nào cho

đứng. Chưa bao giờ anh nhìn thấy Hân như thế này, dường như vô cảm nhưng dường như lại đầy đớn đau... Cô cứng rần nhìn anh, cái nhìn không run rẩy nhưng những giọt nước mắt lại tỏ cáo nỗi đau gặm nhấm ở bên trong... Cô không nói cũng không hỏi, cô chỉ nhìn anh và khóc, khóc thắm lặng nhưng đầy đau khổ.

Khi nhận được điện thoại của Kim Thư nói rằng cô đã nói tất cả cho Hân biết, Tùng cũng cảm thấy rất bồn chồn. Anh không phủ nhận anh cũng không biết nên đối diện với Hân thế nào, bắt đầu câu chuyện của 5 năm trước từ đâu và anh lo sợ Hân sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh. Anh sợ những câu hỏi dồn dập của Hân, sợ sự biểu tình nổi loạn của cô và sợ cô sẽ bỏ đi không thèm nhìn anh đến một cái. Nhưng bây giờ Hân đứng trước mặt anh hoàn toàn không như những gì anh đã tưởng tượng... Cô bình lặng như một cành liễu gãy yếu những cũng đầy mạnh mẽ trong sương gió, cô chỉ đứng nhìn anh và khóc... Giá như cô quát anh, mắng anh, đánh anh với anh có lẽ còn dễ chịu hơn bây giờ... Trong lòng cô ấy đang ẩn chứa điều gì đến chính anh cũng không còn biết được nữa ? Sự thâm trầm trong ánh mắt của Hân làm lòng anh bối rối không biết phải làm gì...

Vươn nhẹ cánh tay, Tùng kéo Hân lại gần và ôm lấy cô.... Vuốt nhẹ những sợi tóc của Hân, anh chột thờ dài... Anh thực sự muốn nói tất cả nhưng bây giờ chưa đến lúc... Mình cứ yêu nhau thế này không được sao Hân ?

- Anh xin lỗi....

Tiếng Tùng nhẹ như hơi thở bay đến tai Hân làm đôi mắt cô mở to ngỡ ngàng.

- Xin lỗi vì đã làm cho em phải đau khổ như vậy....- Tùng thờ dài- Nhưng anh yêu em là sự thật Hân à... Anh chưa bao giờ có ý định sẽ bỏ rơi em cả ! Tha thứ cho anh được không ?

Tìm cô đập thình thịch, tóm chặt lấy áo anh, tay cô khẽ run run...

- Anh biết 5 năm qua em rất hận anh... Em đánh anh đi, mắng anh đi hoặc làm bất cứ điều gì cũng được... Anh chỉ mong em hiểu anh làm như vậy cũng chỉ vì anh yêu em... 5 năm... chưa có phút giây nào anh thôi nhớ về em... Em biết rõ những gì anh đang nói là sự thực mà ! Hân, tha thứ cho anh nhé !

- Em muốn nghe tất cả sự thật !- cô khẽ nói

Tùng thờ dài :

- Hân, bây giờ anh chưa thể nói với em được....

- Điều đó kinh khủng lắm sao ? Em bây giờ vẫn không đủ vững vàng để anh tin tưởng sao ?

Đẩy nhẹ vai Hân, Tùng nhìn sâu vào đôi mắt cô, gạt nhẹ nước mắt trên mi, anh nhìn cô nở nụ cười buồn :

- Anh sợ điều đó sẽ làm em rời xa anh....

- Sao anh chắc chắn như vậy ?- Hân nhìn Tùng có chút căm phẫn, 5 năm trôi qua, với anh cô vẫn cứ là một cô bé sao ?

- Đến khi mọi chuyện kết thúc anh sẽ nói tất cả với em được không ?- Tùng nhìn Hân, ánh mắt chứa đầy sự cung chiêu.

Hân cau mày, môi cô khẽ cong lên phản đối, đầy anh thật mạnh, Hân giận dỗi nói :

- Vậy thì từ giờ đến lúc đó em sẽ không tha thứ cho anh !

- Hân....

Lau nước mắt, Hân nhìn anh rồi bước đi đầy nghiêm trọng, Tùng chạy đến kéo cánh tay cô :

- Em lại muốn đi đâu ?

- Em đi tắm !- Hân gạt tay rồi không ngoảnh mặt lại, cô bước vào nhà tắm rồi đóng sập cửa lại.

Tùng nhìn theo dáng đi bực bội của Hân mà không nén được tiếng cười, nhưng nhớ đến câu chuyện kia không khỏi làm anh bất đắc dĩ thờ dài. Bây giờ mặc dù anh đã trưởng thành nhưng anh cũng không chắc mình có thể bảo vệ được Hân, đến với Hân lúc này vẫn là quá sớm... Nhưng trái tim anh đã sớm không còn do anh điều khiển nữa rồi ! Bây giờ anh chỉ có thể ngồi im và chờ đợi... Lòng anh ngập tràn những lo lắng bất an, 5 năm anh chôn vùi tình yêu của mình để đợi đến một giây phút hạnh phúc mãi mãi, nắm chặt bàn tay, trong mắt Tùng chỉ còn lại cái nhìn đầy kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Rầm !

- Ui da !!!!!!!!!!!

Tùng khẽ kêu lên thân hình cao lớn của anh bị đôi chân bé nhỏ yếu đuối của Hân đá rơi xuống giường. Ngẩng mặt lên nhăn nhó, anh nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Hân, đôi lông mày thanh tú co lại, hai cánh môi anh đảo mím chặt đầy giận dữ.

- Em làm gì vậy ?- Tùng nhìn Hân khó hiểu

- Anh phải ngủ dưới đất !- Hân tuyên bố chắc nịch

- Ngủ dưới đất ?- Tùng chớp chớp mắt nhìn Hân như không tin được vào điều mình đang nghe.

- Đúng vậy !- Hân gật đầu thần nhiên- Nếu không thì anh tự chọn một phòng khác là được rồi !

Tùng nhìn Hân, cái nhìn bất động vài s rồi chợt anh bật cười nắc nẻ.

- Anh cười gì ?- Hân quát lên, cô ném cái gối về phía anh đầy tức tối

Tùng nhanh nhẹn đỡ lấy cái gối mềm rồi trong khoảnh khắc anh đã nhảy lên giường, kéo cánh tay cô và trong tích tắc Hân đã nằm gọn trong vòng tay anh đến không nhúc nhích được

Đắm liên tiếp lên người Tùng, Hân nhìn anh đầy căm phẫn :

- Anh làm gì vậy ? Mau buông em ra !

Tùng nhìn Hân, nụ cười nửa miệng quyến rũ vẫn hiển hiện trên môi anh, giọng anh ngọt ngào làm trái tim cô phút chốc lại đập nhanh :

- Hân, em cũng biết đang là mùa du lịch, khách sạn làm gì còn phòng trống !

- Vậy thì anh có thể chọn bữa một phòng nhân viên hay phòng dụng cụ nào đó cũng được !- Hân cố nói nghiêm túc nhưng trong giọng cô đã ẩn chứa ý cười đùa.

- Trời !- Tùng thiếu não- thế thì ngay sáng mai anh sẽ được lên mặt báo trang nhất, một câu chuyện của một giám đốc bị vợ chưa cưới ruồng bỏ phải ngủ ở phòng dụng cụ mất !

- Anh không thích thì xuống đất ngủ đi !- Hân giãy giụa nhưng đôi tay anh vẫn mạnh mẽ khóa chặt lấy eo cô.

- Giường rộng thế này...em ngủ cũng có hết chỗ đâu ! Sao phải bắt anh ngủ dưới đất ?

- Em không thích ngủ cùng anh !- Hân hét lên

- Vợ sao lại không thích ngủ cùng chồng được!

- Em không phải vợ anh!

- Sớm muộn cũng sẽ phải!- Tùng bật cười

- Anh đừng có mơ! Còn lâu em mới tha thứ cho anh!- Hân nói cứng những gương mặt ửng hồng và đôi mắt lộ ý cười đã nhanh chóng phản bội lại lời nói của cô.

Tùng mỉm cười:

- Anh hứa sẽ nói hết với em mà...chỉ là không phải lúc này thôi!

- Bao giờ anh nói rồi hãy tính! Từ giờ cho đến lúc đó đừng lại gần em!

- Em ở gần như vậy không động vào em làm sao anh chịu được...- Tùng nói ngọt ngào, trong ánh mắt anh đã có vài phần khác lại. Hít một hơi thật dài, vừa tấm xong, thân hình mềm mại trong tay anh tỏa ra một mùi hương dịu dịu tươi mát làm tim anh đập thật nhanh.

Mặt Hân bị ánh mắt kia thiêu đốt bỗng chốc đỏ bừng vì bối rối, càng tìm cách giãy giụa thì thân hình cô càng áp sát vào anh... Đôi mắt Tùng khẽ nheo lại như chịu đựng. Có trời mới biết anh đang khó chịu như thế nào! 5 năm xa cách, thèm khát một hương thơm mật ngọt mà bây giờ cô ấy cứ liên tục khiêu khích sự nhẫn nại đang cạn dần trong đầu anh thực sự làm Tùng muốn phát điên, chỉ muốn mang cô ấy ra ăn cho sạch sẽ. Chỉ cần nghĩ đến làn da trắng như tuyết kia sẽ tràn ngập những dấu vết đỏ hồng do anh để lại là đầu óc Tùng trở nên mù mịt.

- Mau buông em ra!- Hân vẫn không ngừng hét lên, bàn tay cào cào lên người càng thêm kích thích anh.

Nhắm chặt mắt lại, Tùng hít một hơi thật dài rồi anh mở mắt nhìn Hân đầy khổ sở:

- Hân... nếu em còn giấy nữa thì anh sẽ không nhịn được nữa đâu đấy! Em có biết là anh đang rất rất rất khó chịu không hả ?

Đôi tay Hân ngay lập tức dừng lại, cô nhìn vào ánh mắt nguy hiểm kia đang nhìn mình, hơi thở anh thực sự gấp gáp, các cơ dường như căng cứng. Cấn môi, đột nhiên má cô đỏ bừng khi dục vọng trong ánh mắt kia đang làm cho tim cô đập thình thịch, không gian quanh hai người tràn ngập hơi thở dồn dập mỏng manh như một màn sương rất mỏng. Hân không dám cử động nữa nhưng sắc đỏ mê người trên gương mặt và làn môi của cô lại đang khiêu khích Tùng mãnh liệt. Cố gắng lấy lại bình tĩnh, nhắm chặt mắt lại, Tùng bắt đầu lầm nhảm những câu vô nghĩa:

- 1 con cừu, 1 con dê, 1 con ngỗng...

- 2 cốc coca, 3 hộp popcorn, 1 thìa cà phê đường...

- 5 người nông dân, 2 cái cây, 1 cái bừa, 4 con trâu...

.....

Hân ngược lên, chớp chớp mắt nhìn Tùng... Đột nhiên môi cô giãn ra nở một nụ cười. Một cảm giác ấm áp hạnh phúc len lỏi vào trái tim cô, những đau đớn, giận dữ trong 5 năm trời dường như đang trôi tuột đi đâu hết ! Chỉ còn lại sự ngọt ngào... trái tim cô lại rung động, rung động như lần đầu tiên anh nói yêu cô...

Vơ lấy chiếc chăn đắp lên người tạo khoảng cách an toàn, Hân nhích lại gần Tùng, vòng tay ôm lấy anh, mắt cô khẽ nhắm lại :

- Ngủ đi anh ! Mai anh phải làm việc mà...

Biểu hiện gần gũi của Hân làm Tùng ngỡ ngàng rồi đột nhiên một cảm giác hạnh phúc dâng lên ngập đầy trong trái tim anh. Ôm lấy vai Hân, anh mỉm cười hôn lên đỉnh đầu cô :

- Anh sẽ không động vào em nếu như em không muốn...- anh chờ dài- nhưng em cứ thế này...thì...

- Anh muốn xuống đất ngủ không ?

- Không...

- Vậy thì nằm im !

- Được rồi !

.....

Một lúc sau

- Này ! Tay anh đang làm gì thế ?

- À...anh...kéo chăn cho em...trời rất nóng mà !

- Không nóng !

- Ừ !

.....

- Chân anh lại làm gì thế ?

- À...anh cho em gác chân mà !

- Không cần !

- Được rồi !

.....

- Anh lại muốn làm gì ?- Hân hét lên mất kiên nhẫn

- Anh muốn đắp chăn !

- Anh vừa kêu nóng mà !

- Bây giờ anh thấy lạnh rồi !

- Cuối giường còn một cái chăn nữa đấy !
- À.....
- Anh mà còn động đây nữa thì em sẽ đá anh xuống đất!
-

Tùng thở dài đánh thượt.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Ơc! Su chưa viết xong làm sao post hết được!

Hjx hjx! Su viết đến đâu là post hết sạch luôn rồi á!

Ánh đèn vụt tắt. ...

Trong đêm một tiếng thở dài vang lên khe khẽ...

Bên cạnh một đôi môi khẽ mỉm cười.

- Anh yêu em.

Hân ngược mắt lên nhìn Tùng, bàn tay anh vẫn nắm chặt lấy tay cô.... Trong đôi mắt anh mênh mông một tình yêu mãnh liệt dành cho cô. Dướn người lên hôn lên môi anh, cô khẽ nói :

- Em cũng yêu anh. ...

- Dù thế nào em cũng sẽ vẫn yêu anh chứ ? Em sẽ luôn ở bên anh đúng không ?

- Em hứa...- cô nhìn anh khẳng định

- Nếu sau này em gặp một người còn tốt hơn anh nữa thì sao ?- khẽ môi anh lại nhếch lên tạo thành một nụ

cười nửa miệng quyến rũ đầy nét tình nghịch.

- Thì em sẽ theo người ta nhé !- Cô chồm lên người anh, cười khanh khách.

Ngay lập tức nụ cười trên môi anh vụt tắt, đôi mắt anh trừng trừng nhìn cô :

- Em dám !

Nhéo nhéo mũi anh, Hân bĩu môi bướng bỉnh :

- Sao em lại không dám... Nếu người ta đẹp trai hơn anh nè, quan tâm và yêu thương em nhiều hơn thì em phải theo người ta chứ !

- Nếu thế thì anh phải đánh vào mông em để cảnh cáo !

Anh vùng dậy , tóm chặt lấy eo cô, bàn tay anh dơ lên đầy đe dọa.

Hân nhăn nhó, cô biết có vùng vẫy cũng không thoát khỏi đôi tay cứng cáp kia :

- Em chỉ đùa thôi mà !

- Anh chẳng biết đùa gì cả ! Lúc nào cũng dọa đánh em !

Hân nhăn mặt đầy tức tối, đây không biết là lần thứ bao nhiêu anh đòi đánh mỗi khi cô mắc lỗi. Cô đã 18 tuổi cũng sắp thành sinh viên rồi, nhưng trong mắt anh, cô chỉ giống một con nhóc to xác mà thôi.

Nhìn gương mặt phùng phiu đến tội nghiệp của cô thì Tùng bật cười ha hả, đôi mắt anh lấp lánh như ánh sao trong đêm tối... Kéo cô ôm chặt vào lòng, vuốt nhẹ lên tóc cô, anh thì thầm :

- Em phải nghe cho kĩ đây... Cả đời này em chỉ được yêu một mình anh thôi biết chưa?

- Anh là đồ ích kỉ...

- Kể cả là như vậy... Em vẫn phải yêu anh.... Hiểu không ?

- Em phải nhớ....anh sẽ mãi yêu em....

Ôm chặt lấy anh, cảm giác hạnh phúc dâng lên ngập đầy trong trái tim bé nhỏ non nớt của cô.

.....

« Chia tay ! »

Cầm tờ giấy chỉ có vón vện đúng hai chữ trong tay, lòng Hân bàng hoàng... Nước mắt cô rơi xuống như một cơn mưa mùa hạ nóng bỏng và thiêu đốt trái tim cô.

- Chia tay....- cô khẽ lẩm bầm- đơn giản thế sao ?

Đôi chân cô sụp xuống, đôi mắt thất thần nhìn vào sự thật quá phủ phàng... Mới chỉ đêm qua anh còn nói yêu cô, tại sao bỗng nhiên có thể đột ngột thay đổi... Phải chăng ngay từ đầu với anh cô chỉ đơn giản là một trò chơi...

Cô không tin...không tin.....

Điều này không thể là sự thật....

Cô không tin.....

Không !

Không !

Không !

- Không !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Không đúng ! Không thể như thế được !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

.....

- Hân ! Ngọc Hân ! Tỉnh dậy mau !

Hân bàng hoàng mở mắt, đôi mắt cô ngập đầy nước mắt, nỗi đau hóm nào như hiển hiện trong tâm trí làm trái tim cô đau dữ dội.

- Em không sao chứ ?- Tùng lay mạnh hai vai cô, nhìn vào đôi mắt thần thờ ngập đầy nước mắt của cô lòng anh không nén được xót xa... Tiếng la hét của cô làm anh cảm thấy bi thương, giống như cô đang chịu một nỗi đau quá lớn.

Nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống, cảm xúc đau đớn như mới hôm qua làm Hân không thể tỉnh táo, úp mặt vào hai tay, cô khóc nức nở.

Tùng nhìn cô lo lắng, anh không hiểu trong mơ cô đã thấy điều gì mà đột nhiên là khóc thảm thiết thế này. Kéo cô vào vòng tay của mình, vỗ nhẹ lên lưng cô, anh khẽ thở dài :

- Chỉ là mơ thôi... Nín đi ! Có anh ở đây rồi... Sẽ không có gì đáng sợ hết !

Tiếng nói dịu dàng của Tùng làm Hân nhận ra mình đang ở đâu... Đó chỉ là một giấc mơ nhưng lại quá thật, nó vẫn còn làm trái tim cô đau đớn... Tất cả là tại anh ! Cảm giác hận thù lại xông lên làm sống mũi cô cay cay, trái tim cô đau đớn giãy giụa đòi được giải thoát, nắm chặt hai tay, cô bắt đầu dậm mạnh lên ngực anh, mặt cô đỏ bừng vì giận dữ :

- Tất cả là tại anh ! Anh là đồ khốn !

- Hân....- Tùng tóm lấy đôi tay Hân, anh không hiểu cô đang nói gì, đột nhiên lại nổi nóng với anh.

Nhưng Hân dường như không nghe thấy tiếng anh, cô còn đang chìm ngập trong nỗi đau do giấc mơ mang lại, cô hét lên và không ngừng quấy đạp anh.

- Chính anh đã bỏ tôi mà đi.... Anh thật là tàn nhẫn ! Anh là tên khốn !

- Tôi muốn đánh chết anh ! Tôi muốn băm anh thành trăm mảnh !

- Tôi hận anh ! Hận anh đến chết !!!! Anh là tên điên....tên điên xấu xa...

.....

Giọng cô nhỏ dần và chùng xuống, đôi tay bé nhỏ ngoan ngoãn dừng lại, toàn thân cô run rẩy :

- Tại sao lại như thế ?....Tôi đã làm gì sai ?

.....

- Sao anh lại tàn nhẫn với tôi như thế ?

- Tôi đã yêu anh bằng cái trái tim mình.... Tôi chỉ là một con bé khờ dại....

- Anh là đồ tồi...rất tồi...

.....

Cuối cùng chỉ còn những tiếng nức nở rất nhỏ....

Tùng nhìn Hân, trái tim anh như bị ai đó vò xé, đôi mắt anh ngập tràn nỗi buồn và nỗi ân hận... Nhìn đôi vai bé nhỏ rung lên từng đợt trong tiếng khóc nghẹn ngào, anh đã không thể tưởng tượng Hân đã đau khổ như vậy, chỉ một giấc mơ cũng làm cô ấy nhớ lại nỗi đau đớn đó... Trong suốt một thời gian dài, cô ấy đã phải sống như vậy... Sống trong những giấc mơ do nỗi đau của anh mang lại... Đau khổ là hai chữ nghe tưởng như rất dễ hiểu, nhưng có lẽ anh đã không hiểu được nó lại làm trái tim cô chịu tổn thương lớn như vậy ! Anh đúng là một tên khốn, vô dụng và tồi tệ.... Anh chỉ biết làm những điều làm Hân đau đớn, anh chỉ tính toán làm thế nào để Hân không thể quên được anh mà anh không nghĩ cô sẽ phải đau khổ như vậy.. Dù anh có cố gắng yêu cô đến thế nào, bù đắp bao nhiêu thì nỗi đau đớn đó cũng không dễ dàng xóa đi được... Anh chỉ là một thằng đàn ông ích kỉ...

Vòng tay ôm chặt lấy Hân, Tùng khẽ thì thầm :

- Em đánh anh đi Hân... đánh thật mạnh vào....

Đôi tay bé nhỏ phút chốc nắm lại rồi dấm mạnh liên tiếp vào ngực anh nhưng Tùng không buồn để ý... Nỗi đau đó làm sao sánh được với nỗi đau trong tim anh...nỗi đau của người làm chính người mình yêu thương nhất phải đau khổ....

- Anh là đồ khốn !

- Em ghét anh....

- Em hận anh....

.....

Tùng thở dài, anh không biết phải nói gì với Hân, chỉ có thể ôm chặt lấy cô.

Hân cự mình, cô cảm nhận rất rõ một bàn tay lạnh lạnh đang đặt lên trán mình. Cô mở mắt và nhận ra gương mặt của Tùng, môi anh khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười nửa miệng dịu dàng :

- Em dậy rồi à ?

Hân chớp chớp mắt nhìn Tùng.

- Em ngủ say quá.... Anh còn tưởng em bị sốt....

Hân nhìn Tùng khó hiểu, anh đang mặc một bộ vest màu xanh sẫm. Cô bỗng giật mình bật dậy :

- Chết ! Em quên mất hôm nay có cuộc họp ! Sao anh không gọi em ? Bây giờ mấy giờ rồi ?

Hân luống cuống tung chăn, vội vã định bước xuống giường thì một đôi tay đã nhanh chóng kéo cô lại và khóa chặt lấy eo của cô.

- Bây giờ là 10h và cuộc họp đã kết thúc rồi !- Tùng nhìn cô mỉm cười

Mặt Hân biến sắc, cô nhìn anh ngạc nhiên :

- Cái gì ? Sao anh không gọi em ?- cô nhìn anh trách móc

- Anh sợ em bị ốm . .

Ôm ? Hân chớp mắt vài cái, cô nhận ra trong ánh mắt Tùng hôm nay rất lạ . . hình như dịu dàng và đầy vẻ cung chiều. Vòng tay anh cũng siết chặt quanh eo cô. Hân chỉ cảm thấy giấc ngủ của mình rất tốt, khi mở mắt là một cảm giác rất thoải mái, làm sao có thể bị ốm ?

Giấc mơ đêm qua ủa về làm Hân chợt giật mình, hai má cô bất chợt ửng hồng, đêm qua cô lại mơ về lúc Tùng bỏ cô mà đi . . Sau đó cô đã khóc, đã đánh anh rất nhiều . . Bàn tay cô bây giờ vẫn còn cảm giác tê tê. Đôi lông mày cô khẽ nhíu lại nhìn Tùng. Về dịu dàng kia vì anh cảm thấy hối lỗi sao ? Nhưng cô cũng phải công nhận cảm giác sáng nay rất thật, thật đến nỗi làm trái tim cô đau đốn giống như đang ở đúng thời điểm địa ngục đó vậy . . . Nhưng cũng chính vòng tay và hơi ấm của anh đã làm cô yên tâm trở lại, cảm giác ấm áp lúc đó làm cô cũng thấy rất dễ chịu . . Sau đó cô ngủ mất lúc nào không biết . . Có lẽ khóc nhiều làm cô mệt mới ngủ đến tận giờ này . .

Len lén nhìn Tùng, Hân nhìn thấy trong mắt anh có chút buồn buồn làm cô thấy chạnh lòng.

- Anh . . không sao chứ ?- Hân khẽ hỏi

Tùng mỉm cười, bàn tay mon man nhẹ lên má cô :

- Anh không sao . . .

- Hân . . Anh xin lỗi . . - đôi mắt anh buồn xa xăm- khi đó anh đã không nghĩ đến việc em sẽ phải chịu đau khổ như vậy . . anh đã quá ích kỉ . . anh chỉ nghĩ làm thế nào để em mãi mãi không quên được anh . .

- Anh có lỗi với em . . . anh xin lỗi . .

Hân nhìn Tùng không dứt, trong đáy mắt anh thể hiện rõ sự chân thành và đau xót. Thực ra trong lòng cô đã không còn quá để ý đến điều đó nữa !

Kéo mạnh tai Tùng làm anh kêu lên vì đau, đôi mắt anh khẽ nheo lại. Cô nhướn môi lên một cách bướng bỉnh :

- Đúng ! Anh là người có lỗi ! Anh là tên xấu xa !

- Ủ !- Tùng thở dài, anh ngược nhìn Hân bằng ánh mắt hối lỗi.

- Anh xin lỗi . .

- Anh sẽ không bao giờ rời xa em một lần nữa . . .

- Em tin anh nhé . . .

Má Hân bỗng đỏ bừng, tim cô đập thình thịch. Cô tự **** mình luôn bị những lời ngon ngọt của Tùng dụ dỗ làm cho mất hết cả suy nghĩ. Bàn tay nhéo lên tai ông bỗng tăng thêm lực đạo

- Á !!!!!- Tùng kêu lên khe khẽ

Hân cố nhịn nụ cười thích thú, giật giật tai anh, cô cao giọng :

- Không bao giờ ! Cho đến khi anh thành thật tất cả với em !

- Được rồi !- Tùng vói lên cánh tay đang tóm lấy tai mình. Chỉ có Hân mới dám cư xử với anh thế này ! Lúc nào cũng là một con mèo nhỏ đầy móng vuốt. Khéo léo, anh gỡ bàn tay cô xuống, môi anh nở một nụ cười đẹp như gió xuân động lòng người :

- Nếu chúng mình kết hôn trước lúc đó thì sao ?

Mặt Hân nóng đến tận tai, đẩy mạnh đôi vai Tùng, cô bịu môi :

- Không có chuyện đó đâu !

Nhận thấy cô muốn chạy trốn, ngay lập tức Tùng vói tay kéo mạnh cô trở lại, nhìn thật gần vào gương mặt cô, giọng anh ngọt ngào :

- Sao lại không ? Anh muốn lấy em ngay bây giờ !

- Anh đừng có nói linh tinh !- Hân giầy giụa, cố gắng tránh ánh nhìn của anh.

- Mặt em đang rất đỏ . . . - hơi thở đầy nam tính của Tùng phả nhẹ vào tai làm Hân rùng mình. Lúc nào bên anh cũng chịu tra tấn thể này thì trái tim cô có

ngày sẽ phải vỡ tung vì hoạt động quá công suất cho phép.

- Chỉ cần em tin anh. ...đừng bao giờ nghi ngờ tình yêu của anh. ...dù có chuyện gì xảy ra Hân nhé ! Em hãy nhớ.anh chỉ yêu em ! người anh yêu duy nhất chỉ có một mình em thôi. ...

.....

Tiếng anh như những lời thề hẹn vang bên tai Hân làm toàn thân cô bỗng chốc run rẩy vô lực. Cô bất giác mỉm cười, vòng tay ôm lên cổ Tùng, cô kéo đầu anh gục vào vai mình... Hân có thể nghe rất rõ tiếng anh khẽ thở dài, đôi tay cũng nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô. Bên cạnh tim cô, tim anh đập những nhịp đập đầy cảm xúc.

- Em tin anh. ...

Bất chấp mọi đau khổ, trái tim cô vẫn hướng về anh. Nếu phải lựa chọn giữa tình yêu và đau khổ thì thà rằng cô chấp nhận quên đi tất cả để lại được yêu anh một lần nữa. ... Cô sẽ cho anh một cơ hội, cũng sẽ là cho chính cô một cơ hội. 5 năm đã đủ để cô nhận ra trong lòng cô, không ai có thể thay thế được Tùng và cô hạnh phúc khi nhận ra điều đó trong trái tim anh. Như vậy là đủ rồi. ...

- Vậy...bây giờ anh có thể động vào em đúng không ?- Tùng nở nụ cười quyến rũ

Hân bỗng giật bắn, mặt cô phút chốc lại đỏ bừng khi bàn tay anh bắt đầu không an phận. Cô hét lên giận dữ :

- Không được !

- Sao thế ? Em nói tin anh rồi mà. ...- giọng Tùng ngọt ngào.

Anh cần nhẹ lên cổ Hân làm cô khẽ rùng mình, đôi tay cô đã bị anh tóm chặt đến đau hết xương khớp.

- Không được cho đến khi em nghe được toàn bộ sự thật !

- Điều đó quan trọng lắm sao ?- Tùng dừng lại, anh nhìn Hân đầy nghiêm túc

Hân cũng nhìn Tùng không chớp mắt, cô nín thở gật đầu lia lịa.

.....

Tùng nhìn Hân thật lâu làm tim cô đập thình thịch, đột nhiên khuôn mặt anh giãn ra, nụ cười xuất hiện trên môi anh như mê hoặc. Anh cúi xuống sát vào mặt Hân, hơi thở nam tính phảng phất hương nước hoa của anh làm hơi thở của Hân trở nên khó kiểm soát.

- Anh mặc kệ...- giọng Tùng nhẹ như một con gió

- Cái gì.

Giọng nói ngờ ngàng của Hân bị chặn lại bởi một nụ hôn cuồng nhiệt. Môi anh phủ lấy môi cô một cách thô bạo, lưỡi anh luồn lách khắp trong miệng cô làm cô không cách nào chống trả được. ... Cả khoang miệng lẫn họng cô đều dường như phải căng cứng trước cái lưỡi nóng hổi đầy thèm khát của anh. Thân hình mảnh mẽ của anh áp chặt xuống người cô, đè chặt lên cái phổi yếu ớt của cô làm mặt cô đỏ bừng lên nhanh chóng vì thiếu không khí. Bàn tay không an phận trên thân hình bé nhỏ không ngừng những động tác mãnh liệt như muốn bẻ vụn hết tất cả xương khớp trên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Ngay khi đôi môi kia vừa trượt xuống cổ, Hân đã cố hóp lấy không khí cho cái phổi đang thiếu đường khí trầm trọng. Cô kêu lên khe khẽ, mặt cô khẽ nhả lại khi Tùng không ngừng cắn lên cô cô như khẳng định quyền sở hữu.

- Đau... !- Hân kêu lên

Nhưng Tùng dường như không để ý ! Sự kiên nhẫn chịu đựng của anh thật sự đã đi đến giới hạn cuối cùng rồi và cho đến giờ phút này thì anh không thể dừng lại cảm giác khó chịu đang xâm chiếm hết cả trí óc anh. Mùi hương của Hân cứ quấn chặt lấy mũi anh, xông lên não và làm trái tim anh đập nhanh những tiếng thèm khát. Cảm xúc anh đã chôn chặt trong lòng mình suốt 5 năm trời, dù có cố gắng giải tỏa bên bất kì cô gái nào thì cảm xúc của anh cũng không thể bùng nổ vì hương thơm mà anh thực sự khát, cơ thể mà anh thực sự muốn chỉ có một mình Ngọc Hân mà thôi ! Cô không nóng bỏng, không có những đường cong làm người ta phải huyết sáo, phải mặt đỏ tai hồng nhưng làn da mềm mượt như nhung trắng hồng thơm tho, mùi đĩnh hương luôn quấn lấy cô với anh là một chất gây nghiện. Dù đã 5 năm trôi qua, nhưng thân hình cô vẫn bé nhỏ như một cô thiếu nữ mới lên, từng tấc da thịt của cô

đều thơm mùi sữa non làm cả trái tim và đôi tay anh đều không thể kiểm soát được nữa.

Ngày hôm qua với anh đã là một ngày rất khó chịu rồi, chỉ một khiêu khích nhỏ cũng sẽ làm cảm xúc trong anh bùng nổ. Và bây giờ nó đã thực sự bùng nổ và cần phải bùng nổ trước khi anh sẽ phát điên ! Ngọn lửa trong anh chưa bao giờ nguội tắt, nó chỉ chờ một con gió, một cơn gió mang tên Ngọc Hân đến thổi bùng lên những tro tàn nhen nhúm trong đó... Và sau đó sẽ là một ngọn lửa mãnh liệt, thậm chí dù là anh, dù là Hân, hay bất kì ai cũng không thể ngăn cản nó bùng cháy !

Xé rách lớp quần áo phiền phức, hai làn da nóng bỏng áp chặt vào nhau. Tóm chặt lấy hai tay của Hân, Tùng nhìn cô trong hơi thở dồn dập nóng bừng, đôi mắt anh ngây dại dán chặt vào đôi môi đỏ mọng ướt át vì bị anh hôn một cách thô bạo, tiếng anh rất nhỏ :

- Anh yêu em...

Trán Hân đã lấm tấm mồ hôi, cảm xúc bùng nổ trong cô làm cô thật sự thấy khó chịu, toàn thân cô run rẩy vô lực trước nỗi sợ khiêu khích của Tùng. Tiếng anh nói làm đôi mắt cô mở to ngỡ ngàng, khẽ nở nụ cười, hai tay cô bị đôi tay anh giữ chặt đến đau nhức... Cô nín thở đợi chờ khoảnh khắc anh tiến lại thật gần.

Nụ hôn của Tùng rơi xuống mắt, mũi, trán, hai bên má, rồi bỗng nhiên một cảm giác đau đớn làm toàn thân cô gồng lên căng cứng vì đau đớn. Cổ vùng vẫy nhưng không được, Hân kêu lên :

- Aaaaaa !!! Đau quá !!

- Đau... !!!!

Mắt cô rom rớm nước mắt, đôi tay không ngừng vùng vẫy cố thoát khỏi sự kìm kẹp của Tùng mà không được.

Hân rên rỉ đau đớn nhưng trong mắt Tùng lại hiện lên sự vui vẻ mơ hồ. Thực sự là trong 5 năm qua, Hân không hề có một người đàn ông nào khác ngoài anh. Sự kiêu hãnh của một người đàn ông làm trái tim nhảy nhót vui sướng.

Bên dưới, Hân không ngừng gãi gãi khi cảm giác đau đớn không hề giảm vì Tùng không thể ngăn cản được cảm xúc của mình trên người cô.

- Dừng lại ! Đau quá !- nước mắt Hân thật sự rơi xuống. Cổ tay cô đau nhức như muốn gãy rời ra.

Tùng cúi xuống, tiếng anh dịu dàng bên tai cô trong hơi thở dồn dập !

- Cố chịu đựng một chút Hân... Con đau sẽ qua nhanh thôi...

Hân cắn chặt răng, dần dần đứng là cơn đau đã trôi qua... chỉ có cảm xúc của cô đang bị Tùng dẫn dắt phiêu diêu đến tận miền hoan lạc xa lạ...

Tỉnh dậy, cảm giác đầu tiên của Hân là đau nhức toàn thân. Đầu cô nặng trĩu và xương khớp của cô như vừa trải qua một trận sinh tử, đau đến mức chỉ thở cũng làm từng khúc xương nhói lên rung rức. Hân nhắm mắt, cô cố cử động cổ tay đau đớn khi muốn sai khớp. Giờ cổ tay lên trước mặt, mắt cô mở to sững sờ khi trên tay cô không chỉ có vết thâm tím ở cổ tay và khắp cả cánh tay là những dấu hôn đỏ hồng do Tùng để lại. Quên cả cái đau đớn đang hành hạ cơ thể, Hân khẽ vén chăn nhìn xuống người cô tràn ngập những dấu đỏ giống như bị phát ban.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa !!!!!!!!!!!

Hân hét lên kinh hoàng, mặt cô đỏ bừng, quần chặt lấy chân quanh người như một cái kén, mắt cô bùng bùng lửa hận. Trên tấm ga trải giường màu trắng vẫn còn nguyên những vết máu do sự thô bạo của Tùng để lại. Một cơn đau nhức lại xông lên làm cô nhăn mặt rên rỉ.

- Phụt !!!!!

Tiếng hét của Hân làm Tùng đang uống nước ở phòng bên cạnh bỗng sặc. Anh ho khù khụ vài tiếng rồi bất chợt anh nở nụ cười, trong lòng anh nhảy nhót reo vui. Lau vội mái tóc còn chưa kịp khô, quần lại dây áo tắm quanh eo, Tùng bước nhẹ về phía phòng ngủ. Lén nhìn vào, anh nhìn thấy khuôn mặt đỏ hồng của Hân, chiếc chăn quấn quanh người làm cô có dáng vẻ của một bà lão lưng còng, cô đang cố bước đi những bước rất chậm, thì thoảng tiếng rên rỉ đau đớn lại vang lên làm anh có chút hối hận.

- Hân...- Tùng gọi

Oạch !

Bịch !

- Ui da... !!!!!!!!!!!- Hân kêu lên

Hân kêu lên đau đớn khi cái mông đau nhức của cô lại vừa rơi xuống đất một cách thảm hại. Tùng vội vàng bước đến bên cô, ánh mắt anh lộ rõ sự lo lắng :

- Em có sao không ?

- Ui. ...- Hân khẽ rên rỉ, cơn đau nhức từ xương cụt truyền làm tay chân cô đều trở lên tê dại.

Vỗ nhẹ nhẹ lên vai Hân, Tùng nhìn gương mặt đang tái nhợt vì đau đớn của cô mà lòng có chút đau xót. Tất cả là lỗi của anh.

- Đau lắm hả ?- giọng anh dịu dàng

Hân ngược gương mặt bí xị lên nhìn Tùng có chút căm phẫn, đôi môi cong lên buống bình:

- Tại ai chứ ?

Tùng khẽ thở dài:

- Xin lỗi. ...anh không thể kiềm chế được cảm xúc của mình. ...

Hân nhìn gương mặt hối lỗi của Tùng thì bất giác cười khổ. Ai bảo cô yêu một kẻ xấu xa như anh chứ? Thầm than thân trách phận, Hân nghe bụng mình đang biểu tình âm ỉ vì đói. Nguyên lai là cả buổi sáng cô chưa có gì bỏ bụng, đã thế còn bị hành hạ đến thảm thương. Nếu bây giờ nhìn vào gương chắc chắn là cô sẽ không nhìn thấy bóng dáng vui vẻ đầy sức sống của mình khi mới hôm qua nữa! Tất cả đều là kiệt tác của tên đáng chết ở trước mặt cô. 5 năm rồi cô chưa từng qua lại với người đàn ông nào, kể cả là trước đây Tùng đối với cô cũng rất dịu dàng chứ không thô bạo như vừa rồi, ngay cả xương cốt của cô cũng muốn mang ra ăn cho bằng hết. Ngay cả lần đầu tiên cũng không đau đớn như vừa rồi. Hân thở dài, nhưng khổ nỗi là bản thân cô không có cách nào để giận Tùng được, cô yêu anh còn không hết, làm thế nào mà giận anh được đây?

Bỗng nhiên, Tùng bế bổng Hân lên làm cô giật thót, đẩy vai anh, cô nhìn anh hoảng hốt:

- Anh làm gì vậy ?

Tùng mỉm cười:

- Làm cho em thoải mái.

Cái gì? Hân chớp chớp mắt nhìn Tùng khó hiểu nhưng toàn thân cô đau nhức không thể chống lại anh.

Tùng bế Hân một cách nâng niu như sợ sẽ làm cô bị đau, anh bước vào nhà tắm. Trong làn khói mù mịt, một mùi hương dịu dịu như hương bưởi làm Hân cảm thấy khoan khoái. ... Hơi nóng ẩm thấm vào da cô khi Tùng bước vào trong làm những vết đau nhức trên người cô thoải mái hẳn.

Bước đến bồn tắm bằng đá cẩm thạch, trên gờ dài những viên sỏi đủ màu sắc lấp lánh sáng, hương bưởi và chanh thơm ngát. Trong bồn tắm, trong làn nước mờ ảo, từng cánh hồng đỏ sẫm trôi bồng bềnh.

Hít một hơi sáng khoái, Hân cảm thấy những nhức nhối dường như đã đỡ hơn hẳn, thay vào đó cô cảm thấy

thật thoải mái. Cô ngược lên nhìn Tùng thích thú, đôi môi khẽ cong lên vui vẻ:

- Anh chuẩn bị tất cả những thứ này hả ?

- À....ừ!- Tùng cúi xuống nhìn cô mỉm cười. Trong lòng anh tự hỏi không biết cô sẽ phản ứng thế nào nếu biết anh đã phải gọi điện đến tất cả những bác sĩ mà anh biết để nghe những lời khuyên chăm sóc cơ thể sau chuyện phòng the.

Đôi tay mạnh mẽ của anh nhẹ nhàng đặt cô xuống nước. Nước nóng làm cô bỗng thấy khoan khoái kì lạ, hít một hơi thật dài, Hân ngược mắt lên hỏi, đôi mắt cô ánh lên sự vui vẻ:

- Có hương bưởi đúng không anh ?

Tùng nhìn cô vui vẻ thì cảm thấy rất nhẹ nhõm:

- Ủ! Hương bưởi, chanh tươi, một ít muối khoáng và lưu huỳnh. ... giống như suối nước nóng thiên nhiên! Nó sẽ làm em thấy khỏe hơn!

Hân nhìn Tùng chớp chớp mắt, anh làm tất cả những thứ này cho cô sao ? Mà đúng là cô cảm thấy thoải mái hẳn, những vết đau nhức trên người cô cũng đang tan đi rất nhanh. ... Sức lực đang dần trở lại với cô.

Cầm lấy một chiếc khăn tắm, Tùng cúi xuống kì cọ trên vai cô, anh mỉm cười:

- Anh tắm cho em nhé!

Đột nhiên má Hân đỏ bừng, giật lấy chiếc khăn trên tay anh, cô lắc đầu quầy quậy:

- Em tự tắm được rồi! Anh ra ngoài đi!

Cô cố nhích người tránh xa anh. Có anh ngồi đó làm sao mà cô cảm thấy tự nhiên được, chưa kể ánh mắt anh nhìn cô chẳng bao giờ không lộ tia nguy hiểm.

Nhưng cô vừa cử động thì bàn tay cô đã bị Tùng tóm lấy, vết đau ở cổ tay vẫn còn đang nhức nhối làm cô khẽ nhăn mặt lại.

- Nhìn này... tay em đau thế này làm sao mà nắm được!- Tùng nhìn Hân nghiêm nghị. Anh giật lại chiếc khăn tắm trong tay cô, bắt đầu nhẹ nhàng chà sát trên cánh tay non mịn của cô đã đầy những vết đỏ hồng do anh để lại. Đôi lúc anh nhìn tay cô, mắt anh lộ vẻ xót xa, bàn tay anh cố hết sức nhẹ nhàng làm nhiều lúc cô phải bật cười vì cảm giác buồn buồn ngứa ngứa.

- Đau lắm không?- Tùng dịu dàng hỏi

- Đau!- Hân trả lời thành thật

- Anh xin lỗi.- Tùng khẽ thở dài

- Đạo này anh nói câu đó thường xuyên quá!- Hân nở nụ cười châm chọc

Nhìn đôi môi đã lấy lại sắc hồng của cô, Tùng khẽ mỉm cười. Cô ấy vẫn còn sức lực mà đùa bỡn anh được cơ mà! Ngay lập tức anh cúi xuống, hôn nhẹ lên môi trước đôi mắt ngỡ ngàng của cô:

- Vì anh sẽ còn làm chuyện có lỗi với em nhiều lần nữa. ...

Ý tứ rõ ràng trong lời nói của Tùng làm mặt Hân bỗng đỏ bừng, té nước vào anh, cô tức giận quát:

- Anh là tên xấu xa!

- Em biết như vậy là được rồi!- Tùng bật cười khúc khích

Hân tức giận không nói lên lời, cô không ngừng té nước lên làm Tùng nhanh chóng ướt nhẹp. Tùng hít một hơi dài, anh nhìn cô đầy nghiêm trọng:

- Ngọc Hân, em có biết hậu quả của việc này không?

Bàn tay cô lập tức dừng lại trên mặt nước, lùi lùi đầy cảnh giác, cô cười trừ:

- Hôm nay nhìn anh hiền thế!

- Hừ!

- Bộ mặt đáng ghét đó chẳng hợp với anh tí nào! anh cười đi ha!

- Hừ!

Đến nước này thì Hân chỉ còn biết nín lặng, cô chớp chớp mắt nhìn anh và không ngừng cười bất đắc dĩ. Ánh mắt nguy hiểm vẫn không ngừng chiếu tướng làm cô thấy hơi chột dạ. Đột nhiên, Tùng đứng dậy, anh bắt đầu cởi áo.

- Hà? Anh đang làm gì thế?- Hân giật mình nhìn Tùng không chớp mắt.

Hai má cô lại nóng bừng khi thân hình mạnh mẽ của anh đập vào mắt cô bóng rắt. Luống cuống, Hân cố nhích ra xa, nhằm thẳng gờ bồn tắm mà muốn bước lên.

Ừm!

Một tiếng động lớn khi Tùng bước xuống nước, đột nhiên cái eo đau nhức của cô đã bị một bàn tay nhanh chóng tóm lấy và toàn thân cô phút chốc đã bị kéo giật lại. Hân nhìn Tùng hoảng hốt:

- Anh làm gì vậy?

Hân không ngừng quấy đạp làm nước bắt đầu bắn lên tung tóe, bàn tay cô không ngừng đẩy mạnh trên vai anh nhưng cánh tay vô lực yếu ớt của cô chẳng thể làm vai anh suy chuyển.

- Buông em ra!- Hân hét lên, khuôn mặt cô đỏ au au.

- Yên nào!- Tùng chớp mắt nhìn cô đầy nguy hiểm- Em đang khiêu khích anh đấy!

Hân bặm môi nhìn anh đầy tức tối nhưng đôi tay cô thực sự đã ngừng lại, đôi chân cũng không quấy đạp nữa.

- Anh là đồ xấu xa.- cô nói lí nhí đầy bức xúc

Tùng nhìn Hân dịu dàng, trong làn khói mờ mờ làn da cô càng thêm ản ản thêm hiện như trên đũa ánh mắt anh. Bờ môi hồng nhạt ướt át vì nước, mùi hương của cô hòa lẫn trong hương bưởi làm tim anh đập thình thịch. Cả thân hình bé nhỏ run rẩy trong đôi tay anh thật mịn màng. ...

Đặt nhẹ bàn tay lên lưng cô, chiếc khăn tắm trong tay anh khẽ di chuyển dọc theo sống lưng làm Hân khẽ rùng mình, tiếng anh bên tai cô nhẹ như hơi thở :

- Yên nào. ...

- Đừng cử động. ...

Toàn thân Hân run rẩy, bàn tay cô bám chặt trên vai anh từ lúc nào cũng cấu chặt vào vai anh. Khuôn mặt cô đỏ bừng, cắn chặt môi, Hân cảm thấy cảm giác trong tim mình đang dâng lên rất nhanh sau mỗi sự di chuyển của chiếc khăn trong tay anh trên lưng cô. Cô tự hỏi anh đang tìm cách tra tấn trái tim cô chăng ?

Đột nhiên chiếc khăn tắm dừng lại, Hân cảm nhận rất rõ hơi thở đang dồn dập của Tùng bên tai cô. Bàn tay anh bắt đầu không an phận trên làn da ản ướt vì nước nóng của cô.

- Anh làm gì vậy ?- Hân nheo mắt chịu đựng sự khiêu khích của Tùng, đôi tay run run cố tóm lấy đôi tay anh.

Một nụ hôn ản ản rất nhẹ lên cổ rồi trượt xuống vai làm Hân rùng mình.

Ring !!!!!!!!!!!!!!!1

Ring !!!!!!!!!!!!!!!1

Tiếng chuông không ngừng vang lên làm Hân giật thót, cô nghe thấy cả tiếng thở dài của khuôn mặt đang gục trên vai cô. Đẩy nhẹ lên vai Tùng, Hân khẽ nói :

- Hình như có ai đó. ...

Tùng im lặng một lát rồi anh ngẩng đầu lên :

- Anh biết rồi. ...

Khuôn mặt anh lộ ra sát khí lạnh như băng , giọng nói cũng thấp phẫn nguy hiểm :

- Anh sẽ sa thải tất cả mấy người phá đám này !

Hà ?- Hân chớp mắt nhìn anh không hiểu.

- Em ở đây nhé !- Tùng hôn nhẹ lên má cô rồi anh đứng dậy bước ra khỏi bồn tắm. Mặc lại chiếc áo bông trắng, anh bước ra ngoài.

Trong khi Hân vẫn còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì chưa đầy một phút sau 4 người phụ nữ Trung Quốc mặc đồng phục của khách sạn bước vào. Đi trước là một người có vẻ ngoài rất chín chu, có vẻ đã ngoài 30, theo sau là 3 người trên tay bưng đầy những chai lọ và dụng cụ gì đó mà Hân cũng không biết là gì.

Cảm giác có người lạ làm Hân cảm thấy không được thoải mái, cô bất giác lùi lại trốn sau hơi nước mờ mờ.

- Có chuyện gì ?- cô hỏi

- Tôi là Uyên Quân, giám đốc phụ trách Royal Spa thuộc hệ thống khách sạn Royal Plaza Tổng Giám đốc muốn chúng tôi chăm sóc cho cô !- người phụ nữ đứng đầu nói rất nhã nhặn, qua làn hơi nước mờ mờ, Hân nhìn thấy rõ nụ cười trên môi cô ta.

Spa ? Chăm sóc ? Hân chớp chớp mắt rồi đột nhiên đầu cô trở nên sáng rõ, hai má cô chợt đỏ bừng. Tùng lúc nào cũng tự ý quyết định mà không để ý xem cô có muốn hay không ? Mặc dù anh xuất phát từ ý tốt muốn làm cơ thể cô bớt đau nhức nhưng cũng có cần thiết phải phơi bày chuyện của hai người cho thiên hạ biết thế này không ? Hân chợt cười khỏ trong khi hai người nhanh chóng bước đến bên cạnh cô, đôi tay chuyên nghiệp nâng đỡ hai tay phủ đầy những dấu hôn màu hồng nhàn nhạt, những ngón tay mềm bắt đầu di chuyển một cách thành thực làm Hân có cảm giác thật dễ chịu. Cô chợt giật thót ngược lên tìm ý cười cợt trên khuôn mặt hai cô gái trẻ nhưng trên khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp đó chỉ để lộ sự tận tình « khách hàng là thượng đế ». Cô chợt nhận ra mình đang ở trong một khách sạn chuyên nghiệp, mọi phong cách phục vụ đều cần rất chín chu và đúng mực. Một lớp kem màu sáp mỏng mát lạnh trượt trên da cô và bàn tay kia mát xoa nhẹ lên hai vai tê buốt của cô... Hân khẽ nhắm mắt lại ! Thật sự là rất dễ chịu. ...

Khi Hân bước ra khỏi nhà tắm thì đã 3h chiều, cơ thể hoàn toàn thoải mái mặc dù vẫn còn có cảm giác hơi nhức nhối nhưng đó chỉ còn là những cảm giác sót lại mà thôi. Những dấu hôn đỏ hồng trên da cô cũng đã biến mất hết, chỉ còn lại hai vết thâm tím mờ mờ nơi cổ tay. Vấn đề còn lại là... cô đang đói vô cùng !

Căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, khăn ga trải giường được thay mới tinh màu hồng nhạt, khắp nơi thoang thoảng mùi nước hoa rất nhẹ. Người phụ nữ sau khi phân phó 2 người ở lại phòng tắm dọn dẹp liền bước đến trước mặt Hân mỉm cười :

- Cô có cần chúng tôi giúp cô trang điểm và làm tóc không ?

Hân nhìn cô ta có chút bối rối :

- À...không cần đâu ! Tôi tự làm được rồi !

Thực sự là cô không quen với điều đó mà cô cũng biết là bản thân mình không cần đến điều đó. Với cô đó là một loạt các hoạt động thật phiền phức mặc dù cô phải công nhận những gì họ đã làm với cô rất hiệu quả.

- Vậy chúng tôi xin phép !- người phụ nữ hơi nghiêng đầu rồi nhanh chóng bước ra ngoài cùng với 2 cô gái còn lại.

Ngay sau đó, Hân nghe thấy bên ngoài những tiếng nói rất nhỏ rồi ít phút sau, Tùng mở cửa bước vào, nhìn thấy cô bước ra đã khỏe khoắn, gương mặt đã hồng hào trở lại thì anh nở một nụ cười tươi tỉnh. Vẫy tay đuổi hết những người phục vụ đang dọn dẹp trong phòng, anh bước đến bên Hân, anh nhìn cô một lượt rồi mỉm cười :

- Em thấy khá hơn chưa ?

- Em khỏe...nhưng mà lần sau anh không cần phải làm thế !

- Anh làm gì ?- Tùng nhìn Hân có vẻ ngạc nhiên

Cô khẽ cúi mặt xuống, hai má đã nóng nóng. Anh không nhất thiết bức người ta phải nói chuyện xấu hổ như vậy chứ ?

- Chỉ là...em...không quen...- cô dứt dứt tóc một cách khó sở

Đột nhiên Tùng bật cười ha hả, vòng tay qua cái eo bé nhỏ của Hân, anh nhấc bổng cô lên làm trên gương mặt cô đột nhiên sắc đỏ lan đến tận mang tai.

- Anh làm gì vậy ?- Hân nhìn Tùng xấu hổ

- Ở đây không có ai đâu....

- Ý anh là gì ?- Hân đột nhiên thấy chột dạ

Nụ cười trên môi anh càng trở nên rạng rỡ. Đắm nhẹ lên vai anh, Hân nhắm mắt :

- Thả em xuống !

- Em đói không ?

- Đói !- Bây giờ Hân mới để ý bụng mình đang sôi lên.

Tùng bật cười khúc khích, đặt cô xuống , anh cầm lấy tay cô bước ra cửa :

- Anh biết nên đã chuẩn bị rồi !

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Vươn vai và ngáp một cái thật dài, Ngọc Hân bừng tỉnh, cảm giác mệt mỏi làm đầu cô hơi nhức nhối, toàn thân có vẻ rã rời nhưng đã thoải mái hơn nhiều sau giấc ngủ dài. Cô chớp chớp mắt rồi nhìn sang người bên cạnh.

Cảm giác khi thức dậy nhìn thấy người mà mình yêu mến hóa ra lại hạnh phúc như vậy.

Một mảng màu đỏ hân lên trên bắp tay của Tùng vì bị cô gối vào nóng bừng, khuôn mặt anh khi ngủ cũng có thể yên bình đến vậy, từng sợi tóc lăn xoắn rối bù trên cái trán rộng ương bướng, mí mắt dài khê lay động, anh nặng nề thở hắt một hơi dài rồi lại trở nên đều đặn.

Chọc chọc ngón tay mềm mại lên vòng ngực rắn chắc của Tùng, Hân khẽ mỉm cười... Đây là người đàn ông của cô... Sau 5 năm trời xa cách thậm chí đã có lúc cô tưởng chừng mình đang sống trong địa ngục thế mà cũng đã trôi qua và cô lại được ở bên anh... Đột nhiên cô rùng mình, nổi da gà, những sợi tóc sau gáy cũng dựng đứng lên, nghĩ đến quãng thời gian đó bây giờ cô thực sự cảm thấy sợ hãi, không thể tin là cô đã vượt qua...

Một hơi thở rất nhẹ phả trên đỉnh đầu làm Hân có cảm giác vững tin trở lại, vòng tay ôm lấy Tùng, cô rút lấy hơi ấm an toàn tỏa ra từ anh làm trái tim cô trở nên ấm áp. Ấm thật ! Cô tham lam rụi rụi đầu vào người anh , vòng tay cũng tăng thêm vài phần lực đạo.

Sự nghịch ngợm của cô làm Tùng thức dậy. Cảm giác buồn buồn làm anh bật cười, một cảm giác mềm mềm khi Hân cọ má vào ngực anh làm Tùng chợt cười khỏ.

Anh cúi xuống hôn nhẹ lên tóc cô.

Hân ngược mắt lên nhìn anh, ý cười hiện lên trong ánh mắt trong trẻo :

- Anh tỉnh rồi à ?

Đưa tay lên vuốt nhẹ trên hai má phần phần hồng của Hân, Tùng thấy tim mình rạo rục

- Em dậy lâu chưa ?

- Chưa....- Hân nghịch ngợm đưa bàn tay lên xoa xoa má anh rồi chợt bật cười khúc khích.

- Này...- Tùng khẽ nhăn mặt, anh tóm lấy bàn tay không an phận của cô- Em nghịch quá !

Nụ cười trên môi Hân vẫn rạng rỡ như nắng xuân, cô nhóm dậy kéo kéo bàn tay anh :

- Dậy đi anh....em muốn đến Ladies Market!

- Được rồi....- Tùng thở hắt một hơi chịu thua

Ladies Market là một chợ đêm rất lớn ở Hồng Kông. Đúng như tên gọi của nó, ở đây tràn ngập các mặt hàng từ hàng địa phương đến trung ương, những con phố nhỏ tràn ngập ánh đèn và tiếng nhạc như chào mời bước chân khách đến. Đúng là một thiên đường mua sắm dành cho các quý cô.

Hân thích thú đi lại giữa những dòng người chật như nêm cối chen chúc bên những cửa hàng. Cảm chiếc máy ảnh trong tay, cô tung tăng chạy tới chạy lui bên các gian hàng, những chiếc mặt nạ dân tộc đập vào mắt cô thật thú vị, những gương mặt như những diễn viên tuồng. Hời hợt một hồi với người bán hàng, chiếc máy ảnh trên tay cô bấm liên tục, Hân viết vội vàng vào sổ ghi chép, những ý tưởng thú vị đây ấy cái đầu bé nhỏ tràn ngập phần khích của cô. Một lúc sau, Hân lại sa lại cửa hàng hoa quả, những quả dưa hấu vuông vắn kì lạ đập vào mắt cô, những chùm và nho nhỏ xinh xinh màu đỏ chót làm cô chun mũi vì vị chua. Cửa hàng ô mai tỏa ra mùi hương thơm phức, những quả ô mai mơ Thiềm Tây quý hơn vàng có màu vàng xanh đầy quyến rũ, đưa một quả lên miệng lập tức Hân lè lưỡi vì vị chua đến xốt cả cuống họng của cô. Tùng bắt gặp cười khỏ, anh chạy đến đưa cho cô chai nước, nhìn gương mặt nhăn nhó đến tội nghiệp của Hân, lòng anh chợt cảm thấy thật vui vẻ....

Lang thang rồi lại lang thang...

Bước chân của Hân dường như không muốn dừng lại, bất cứ một thứ gì mới lạ đều làm cô thích thú, cô chạy ngay đến và những câu hỏi của cô bay đến như mưa với những người bán hàng. Tùng bước theo Hân, chân anh đã muốn mỏi nhừ, trên tay anh từ lúc nào đã khệ nệ hết túi rồi hộp lớn hộp nhỏ toàn những thứ kì lạ. Anh chỉ nhớ mang máng là có rất nhiều mặt nạ, những củ sâm linh chi mà người bán hàng hót như chim oanh vàng nhưng anh biết chỉ là đồ giả, những chiếc ấm, bình có hình dáng kì cục đầy những cục lớn cục nhỏ....

Lang thang rồi lại lang thang...

Tùng vội vã bước theo Hân, đôi chân anh bước vội vàng hốt hoảng khi cái bóng Hân cứ lúc ẩn lúc hiện giữa dòng người đi lại như mắc cửi. Thi thoảng anh lại phải chạy đến, nắm lấy tay cô kéo lại hoặc vươn lên với chặt lấy bờ vai đang muốn chạy trốn của cô.

Lang thang rồi lại lang thang...

Càng về đêm, Ladies Market càng trở nên nhộn nhịp kì lạ, mùi thức ăn đêm thơm phức bay đến làm Hân chợt cảm thấy đói đói, bàn chân cô cũng đã có chút mệt mỏi, đi bên cạnh cô, khuôn mặt Tùng thực sự đã muốn biểu tình. Cô mỉm cười rồi kéo anh đến một cửa hàng đồ nướng, những xiên thịt thơm phức bay đến cánh mũi cô.

- Ông chủ! Cho 4 phần thịt nướng và bánh bao nhé!- Hân gọi vui vẻ

- Có ngay! Có ngay!

Tùng chớp chớp mắt:

- Em có ăn hết không đây?

Hân lè lưỡi:

- Em biết là anh rất đói mà!

Tùng chợt cười cười, anh lay lay nhẹ bàn tay đồ dừ vì xách đồ của mình.

Cầm xiên thịt trong tay, Hân vui vẻ đưa lên trước mặt Tùng:

- Ăn nào.....

Anh nhìn cô đầy nghi hoặc làm khuôn mặt Hân trở nên hối lỗi:

- Em không đưa anh nữa đâu mà....

Đến lúc này Tùng mới bật cười, anh há miệng và cắn một miếng, thịt rất mềm và thơm phức cay cay nơi đầu lưỡi..

- Ngon lắm!

Hân nhìn Tùng nở nụ cười làm hai gò má cô chợt ửng hồng.

Rời khỏi cửa hàng thịt nướng, Tùng kéo tay Hân lại:

- Muộn rồi... mình về thôi!

Hân quay lại nhìn Tùng có chút nuối tiếc, nghịch nghịch lọn tóc một cách phân vân, đôi lông mày cô khẽ co lại. Tùng bật cười, nắm chặt bàn tay cô, giọng nói của anh chứa đầy sự cưng chiều:

- Nếu em thích thì mai ngày kia hoặc bất cứ hôm nào mình cũng có thể quay lại mà...

Hân nhìn anh mỉm cười:

- Vâng...nhưng...- bàn tay cô chỉ ra xa một cửa hàng đèn lồng tràn đầy trong đủ mọi sắc màu- em muốn vào đó nữa được không?

- Thôi được rồi!- Tùng miễn cưỡng đồng ý

Bước đến cửa hàng bán đèn lồng tên là Tao Lý, khắp trong ngoài đều treo những chiếc đèn lồng đủ mọi hình thức và màu sắc, mỗi họa tiết đều mang đến cho cô những cảm giác thật thú vị, người bán hàng là một người đàn ông đã ngoài 70 tuổi vận một bộ kungfu màu trắng, cặp kính lão hiểu biết và mái tóc màu trắng toát tạo nên vẻ già dặn và trải nghiệm. Hân thích thú hỏi chuyện ông và bàn tay không ngừng ghi chép. Ông cười rất tươi, tận tình giải thích cho cô từng câu chuyện hay nhất được bàn tay của ông khéo léo đưa vào từng chiếc đèn lồng, những gì ý nghĩa nhất đều được ông lột tả một cách trọn vẹn.

Đôi mắt Hân bị một chiếc đèn lồng màu trắng hấp dẫn, bên trong ánh đèn màu vàng đỏ càng thêm ấm áp. Đó là một chiếc đèn hình bầu dục với khung gỗ màu vàng nhạt, dưới ánh đèn là hình ảnh một bạch y nữ tử với phong thái phi phàm, gương mặt như hoa như nguyệt, mái tóc đen dài với dáng đứng thướt tha, dao tri dưới chân nàng như tỏa ánh hào quang tinh khiết trong màu trắng dịu dàng tinh khiết của những đóa sen màu bạch ngọc.

Đẹp!

Đẹp quá!

- Đây là ai hả ông?- Hân khẽ hỏi khi ánh mắt cô bị hình ảnh cô gái thu hút, nụ cười ấm áp như gió xuân làm lòng người chùng xuống cảm thán.

- Là một thiếu nữ..... ông khẽ đáp

- Cô ấy đẹp quá.....

Đôi mắt Hân mơ màng nhìn vào chiếc đèn lồng, hình ảnh người thiếu nữ làm trái tim cô cảm động mà cũng không hiểu vì sao. Đứng bên cạnh cô, Tùng nhìn cô không dứt, cái nhìn ôn hòa đầy cưng chiều, nụ cười của cô cũng dịu dàng như cô gái đó... Nhìn dáng đứng của thiếu nữ trong họa rồi nhìn sang Hân, lòng anh khẽ rung động nhẹ nhàng... Cũng thanh khiết như vậy! Cũng dịu dàng mà ấm áp như vậy! Đôi mắt trong veo nhìn đắm đắm vào chiếc đèn lồng, từng sợi tóc đen dài bay bay nhẹ nhàng trong gió khẽ tỏa hương làm trái tim anh thổn thức.

Ông lão đứng bên cạnh nhìn hai con người trẻ tuổi, lòng ông cũng chợt cảm thấy ấm áp... Ông đã muốn vẽ một nam nhân bên cạnh bạch y nữ tử kia nhưng chưa thể tìm ra được một ánh nhìn có thể lột hết được tình cảm của đôi lứa đang yêu nhau... Bây giờ thì ông đã tìm được!

- Chiếc đèn lồng này rất hợp với con...- ông khẽ mỉm cười

- Dạ...- Hân nhìn ông có vẻ khó hiểu

- Ta sẽ tặng nó cho con....

Hân mở to mắt nhìn ông ngỡ ngàng, ông lão gỡ chiếc đèn lồng xuống:

- Nhưng trước hết...ta muốn hoàn thành bức vẽ này...

Bước đến cuối gian hàng, cầm lên cây bút vẽ, bàn tay ông đưa đi đưa lại như người họa sĩ tài hoa. Hân và Tùng nhìn nhau rồi tò mò bước đến bên cạnh ông...

Bên kia cửa dao trì, dưới gốc cây dương liễu đang tỏa bóng, một nam nhân dần xuất hiện, một thân lục biếc trường sam cao ngất uy phong, khí thế bức người, gương mặt tuấn dật phiêu diêu nụ cười ôn nhuận như nắng sớm, đôi mắt nhìn bạch y nữ tử không dứt... Một mảnh phong tình làm lòng người cảm động...

Một lá sen màu xanh bông bênh, một cánh sen màu bạch ngọc thanh khiết... hai vẻ đẹp như hòa lẫn vào nhau, tôn thêm cho nhau giống như đôi tình nhân đang nhìn nhau bên dao trì...

Đẹp !

Quá đẹp !

Một vẻ đẹp hoàn mỹ !

Một vẻ đẹp bước ra từ trong tranh...làm người ta ngưỡng mộ...

Ông lão đặt chiếc tay cầm đèn lồng vào tay Hân trong khi cô vẫn thấy sững sốt. Ông cười :

- Hãy hứa con sẽ giữ gìn nó cẩn thận...

- Ông...- Hân cảm thấy xúc động

Tùng đứng bên cạnh liền nở nụ cười :

- Chúng con cảm ơn ông !

- Ta mới phải cảm ơn hai con...ta đã quá già để nhớ ra tình yêu là gì... haha...

Khuôn mặt Hân chợt ửng hồng, ngược mắt lên nhìn Tùng, cô cũng nhận thấy anh đang nhìn cô, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô, ấm áp mà vững chắc...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Cánh cửa bật mở, mùi thức ăn thơm phức bay đến làm mắt Hân chợt sáng rõ. Cô nhìn vào chiếc bàn đã chất đầy đồ ăn như một bữa tiệc cho cả chục người chứ không phải chỉ để cho cô. Nhưng Hân không có đủ thời gian để suy nghĩ đến những điều đó, quan trọng là cô đang rất đói và no bụng là quan trọng nhất. Vụt khỏi

bàn tay Tùng, cô bước đến ngồi ngay xuống, cầm ngay lấy đôi đũa, cô gấp một miếng thịt viên...

Thật là thơm !- đôi mắt cô hiện lên vẻ long lanh thỏa mãn

Rau cải cũng rất ngọt !

Món cá này trên cả tuyệt vời !

Sườn thật là đậm đà !

Xá xiu ở đây thật số dzách !

.....

Đôi đũa trong tay Hân không ngừng hoạt động, trong đầu cô đang bay nhảy toàn những món ăn ngon, đôi mắt không giấu được vẻ thích thú. Tùng nhìn Hân bật cười, chỉ nhìn cô ăn như hổ đói thế kia cũng đủ để anh no bụng cả tuần. Những đĩa thức ăn vui dần... Anh cũng không nghĩ là Hân có thể ăn

được nhiều thế ! Anh biết Hân ham ăn, cũng chẳng bao giờ có suy nghĩ ăn kiêng nhưng cũng không đến mức ăn ngấu nghiến ngon miệng thế kia.

Con đói dần dần qua đi, bây giờ Hân mới nhận ra có một đôi mắt đang chăm chú nhìn mình. Cô ngước lên nhìn anh chớp chớp vài cái rồi gắp một miếng gà lẫn xả ớt đưa đến trước miệng anh :

- Nói Aaaa nào !- cô cười cười

Nụ cười trên môi Tùng càng thêm rộng mở, anh há miệng định ăn miếng thịt gà thơm lừng kia nhưng đôi đũa trong tay Hân đã nhanh chóng thu về. Cái miệng nhỏ xinh khẽ cười nụ cười khoái trá :

- Đừng tưởng bở !

Tùng nhìn Hân, cái nhìn ánh lên sự nguy hiểm. Cô gái này cứ nhiên muốn trêu chọc anh ! Bên kia Hân vẫn vui vẻ cho miếng thịt gà vào miệng, mắt cô nhắm lại nở nụ cười thỏa mãn :

- Ngon thật đấy....

- Này !- Tùng quát- Em đối xử với chồng chưa cưới như vậy hả ?

Hân bĩu môi, đôi đũa trong tay cô chọc chọc vào đĩa vịt quay trước mặt , cô khẽ lẩm bẩm :

- Cái gì mà chồng chưa cưới ?

- Lâu rồi anh chưa đánh em nên em có vẻ kiêu ngạo rồi hả ?- Tùng trừng trừng mắt nhìn Hân làm cô thoáng giật thót, đôi mắt nhìn anh cảnh giác, khẽ thu chân để ngay khi có biến thì có giò chạy ngay, dù sao thì cô cũng đã no rồi.

Hân nở nụ cười nịnh nọt :

- Đâu có đâu ! Em làm sao dám kiêu ngạo với anh !

Nhìn thấy bộ dạng của Hân thì Tùng bật cười, anh không muốn cái dạ dày của cô phải hoạt động quá tải hơn nữa nên ngay lập tức giọng anh lại trở nên ngọt ngào :

- Em muốn đi chơi không ?

- Đi chơi ?- Hân ngước lên nhìn Tùng chớp chớp mắt, cốc nước cam trên tay cô sóng sánh

- Ừ ! Tối nay anh dẫn em đi dạo ở Ladies Market được không ?

- Thật chứ ?- Hân nở nụ cười thích thú

- Tất nhiên là thật !- Tùng nhìn cô cười thì cảm thấy rất vui, anh không tiếc vì đã lỡ đọc cuốn sổ ghi chép của cô.

Máu du lịch và khám phá trong Hân lúc nào cũng làm anh cảm thấy khốn đốn. Cô giống như một con chim chích chòe thích đi lang thang khắp nơi làm anh không thể kiểm soát được, nên việc duy nhất anh có thể làm là lang thang cùng cô.

Ngay lập tức, Hân đã chạy đến ngồi bên cạnh Tùng, cô khoác tay anh đầy mong chờ :

- Mình đi ngay bây giờ được không anh ?

- Nhưng bây giờ chưa đến 4h mà.... Hơn nữa...em không mệt sao ?

- Không mệt !- Hân đáp rất vui vẻ

- Không mệt thật không ?- Tùng nhìn Hân nghiêm nghị

- Thật !

- Hết đau rồi chứ ?

- Em đi được mà !- Hân kéo tay Tùng giật dỗi, cô thực sự muốn được đến Ladies Market ngay bây giờ, muốn được lang thang ở đó cả đêm và tìm hiểu tất cả những thứ đặc biệt ở đây.

Tùng mỉm cười, vòng tay qua eo kéo Hân lại gần, bàn tay anh vuốt nhẹ lên mái tóc đen dài của cô. Đôi mắt cô mở to trong suốt chớp chớp nhìn vào anh khó hiểu. Tùng có đôi mắt rất sáng, đen láy và mí mắt rất dài- đôi mắt của sự chung thủy, cứ mỗi lần ánh mắt của anh hướng về cô đều hiện lên rõ sự dịu dàng và cưng chiều. Lúc nào ánh mắt đó nhìn cô cũng không dao động, không chớp và nụ cười như muốn thiêu đốt tất cả.

Sự im lặng kéo dài trong ánh mắt và nụ cười của Tùng làm Hân chợt thấy bối rối... Má cô dần nóng nóng khi hơi thở của anh càng lúc càng trở nên kì lạ

và tiếng tim đập của hai trái tim làm tai cô như muốn ù đi. Bàn tay vuốt nhẹ lên tóc cô đột nhiên hạ nhẹ lên lưng cô và phất chốc tăng lực đạo kéo cô áp sát vào anh...

- Vậy xong việc này thì chúng ta sẽ đi... - Tùng mỉm cười

- Anh...

4 mắt nhìn nhau ở một khoảng cách rất gần, đến hơi thở cũng như phả vào nhau. Hân mở to mắt nhìn Tùng, sự nguy hiểm trong ánh mắt anh làm toàn thân cô trở nên vô lực. Trái tim anh đang áp chặt vào trái tim cô đập thình thịch như muốn làm vỡ tung lồng ngực của cả hai.

- Hân...- giọng Tùng trở nên nhỏ dần, đôi mắt anh nhìn cô một cách si ngốc và ngây dại

- Anh...lại...muốn làm gì? - Hân hỏi Tùng một cách khó nhọc khi toàn thân vừa thoát khỏi đau nhức chưa được

bao lâu lại đang muốn gầy vụn dưới vòng tay khóa chặt của anh.

Nụ cười nửa miệng quyến rũ lại hiện lên trên môi anh làm trái tim Hân muốn tan chảy, hơi thở và mùi hương nam tính tỏa ra từ anh như muốn bao phủ lấy cô, hình ảnh của anh ngập đầy trong đôi mắt cô và trái tim anh thực sự làm mọi ý thức trong đầu cô đều muốn bay vọt đi hết.

- Chúng ta....tiếp tục chuyện lúc này...

- Hà? - Hân ngưng ngừng, sắc đỏ trên gương mặt đã lan xuống đến tận cổ.

Một nụ hôn đặt xuống môi cô nhẹ như một cơn gió, mon man như muốn khiêu khích đôi môi đang đỏ và ướt át dần của cô, bàn tay không an phận của anh làm đầu óc cô trở nên mù mịt và tay chân run rẩy. Với chút ý chí còn sót lại cuối cùng, Hân khẽ nói:

- Đừng...em còn đau mà...

Nụ hôn của Tùng đột nhiên dừng lại rồi bỗng nhiên Tùng bế bổng Hân lên. Cậu lên vai anh, Hân khẽ kêu lên:

- Anh làm gì vậy? Thả em xuống!

- Ngoan nào.....

Khuôn mặt đỏ bừng của Hân nhăn nhó, bặm môi cô không biết nên nói gì nữa vì trái tim lẫn đầu óc của cô đều đang run rẩy trong vòng tay của anh và mọi thứ đều trở nên mù mịt. Bước đi của Tùng rất nhanh, anh đặt Hân xuống giường một cách nhẹ nhàng. Chống hai tay lên ngực Tùng, Hân cố trốn tránh vòng tay của anh:

- Em vẫn còn đau...

Vòng tay anh nhanh chóng khóa chặt eo của Hân, thân hình mạnh mẽ của anh áp xuống làm lồng ngực bé nhỏ của cô lại trở lên thiếu dưỡng khí

- Em nói thật đấy! - Hân cố nói khi khuôn mặt cô vẫn đỏ bừng – sắc đỏ đầy khiêu khích trái tim Tùng.

Nụ hôn của anh lại rơi xuống trán cô, trượt nhẹ theo bên gò má đã nóng bừng thiêu đốt cảm giác của anh rồi xuống đến cái cổ trắng ngần bé nhỏ. Mọi cảm giác đều dường như muốn từ bỏ Hân, toàn thân cô run lên nhe nhẹ trong sự khiêu khích của Tùng, mỗi nơi đôi môi của anh lang thang đến đâu khơi lên ngọn lửa đam mê xa lạ làm chân tay cô bỗng trở nên mềm nhũn.

Hơi thở của Tùng trở nên nóng bỏng và gấp gáp khi hai làn da áp chặt vào nhau, trong vòng tay của anh là một làn da mịn màng, mát mẻ như một cơn gió. Tùng đường cong và tác da thịt êm ái làm cảm xúc của anh bắt đầu trở nên khó kiểm soát.

- Đau...- Hân cầu khẩn lên vai anh, cái cảm giác đau đớn lúc này vẫn làm cô rùng mình. Mặc dù đã hồi phục được nhiều nhưng như vậy không có nghĩa cơ thể cô đã hoàn toàn khỏe mạnh để tiếp nhận anh được như lúc

đầu.

Tùng ngược lên nhìn Hân, đôi mắt anh hiện lên sự thật không thể dừng lại được nữa, bàn tay không ngừng khiêu khích làm Hân khẽ rên rỉ trong ngọn lửa của cảm xúc bùng nổ. Nụ cười của anh đùa trên vai cô, tiếng anh rất nhỏ:

- Lần này anh sẽ rất nhẹ nhàng...

Và sự thật là Tùng đã rất dịu dàng với Hân nhưng dù như vậy thì cảm giác dây dưa đó cũng làm cô thật sự mệt mỏi. Không còn những đau đớn như lúc này, cảm xúc đến với Hân rất nhẹ nhàng nhưng cũng đầy đam mê. Trong bóng tối đang lan dần mờ mờ ảo ảo, hai thân hình quấn quýt nhau không rời, những tiếng rên rỉ và thở dốc vang lên khe khẽ, không khí hoan lạc lan tràn khắp căn phòng lẫn át mùi hương nước hoa dịu dịu. Cảnh xuân kiều diễm làm cho cả ánh mặt trời cũng cảm thấy xấu hổ luôn lách thân mình vào trong mây để rồi khuất hẳn làm cho đêm xuống thật mau.

Gối đầu lên tay Tùng, cúi mặt dựa vào vòng ngực rắn chắc của anh, hương thơm đầy nam tính của anh bao phủ lấy chớp mũi, Hân nhắm mắt lại nặng nề đi vào giấc ngủ yên bình, trên đôi môi đỏ mọng khẽ nở một nụ cười hạnh phúc... Một giọt nước mắt khẽ rơi xuống rồi khô đi rất nhanh, chỉ còn lại tiếng

thở đều đều.

Vuốt nhẹ những sợi tóc lòa xòa trên cái trán đáng yêu của Hân, Tùng nhẹ nhàng gạt những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cô. Anh khẽ cười, chưa bao giờ anh muốn Hân nhiều như thế, nhiều đến chính anh cũng thể ngờ tới. Kể cả khi rời xa cô 5 năm trước, anh cũng không nghĩ cuộc đời mình sẽ gắn với cô chặt đến như thế, chặt đến mức anh biết mình sẽ không thể rời xa cô được. Cảm xúc giống như một bong bóng, khi đã căng quá mức thì nó đòi hỏi cần được bùng nổ và giải tỏa... cảm xúc của anh và Hân cũng giống như vậy, điều đó làm mọi thứ trở nên vô nghĩa kể cả những hận thù... Tùng chợt cười khỏ, say sưa như bị hút hồn nhìn gương mặt say ngủ của Hân, khuôn mặt nhỏ nhắn, hai gò má mịn màng vẫn còn phấn hồng sau những giây phút triền miên, mi cong thanh lệ, đôi môi đỏ mọng ướt át vì những nụ hôn của anh, trên bờ vai xinh đẹp lại xuất hiện những dấu hôn màu hồng hồng nhạt nhạt, bàn tay bé nhỏ trắng ngần non mịn đặt nhẹ lên vòng ngực rộng lớn của anh làm cho người ta có cảm giác thật yếu đuối. Hân của anh là thế, một con mèo bé bỏng và đáng yêu nhưng cũng có thể dùng đến móng vuốt sắc nhọn khi cần.

Bàn tay anh lướt nhẹ dọc theo sống lưng cong cong gọi cảm của Hân, cảm giác mát lạnh làm bàn tay anh run rẩy, cảm xúc trong đầu anh lại bắt đầu tê dại. Hân khẽ trở mình, hơi thở nóng ẩm phả lên cổ anh càng thêm đặc biệt khiêu khích. Tùng chợt cười khỏ, tự hỏi phải chăng anh đang thực sự điên rồi ? điên vì tình ? điên vì Hân ?

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Vươn vai và ngáp một cái thật dài, Ngọc Hân bừng tỉnh, cảm giác mệt mỏi làm đầu cô hơi nhức nhối, toàn thân có vẻ rã rời nhưng đã thoải mái hơn nhiều sau giấc ngủ dài. Cô chớp chớp mắt rồi nhìn sang người bên cạnh.

Cảm giác khi thức dậy nhìn thấy người mà mình yêu mến hóa ra lại hạnh phúc như vậy.

Một mảng màu đỏ hân lên trên bắp tay của Tùng vì bị cô gối vào nóng bừng, khuôn mặt anh khi ngủ cũng có thể yên bình đến vậy, từng sợi tóc lòa xoắn rối bù trên cái trán rộng ương bướng, mí mắt dài khẽ lay động, anh nặng nề thở hắt một hơi dài rồi lại trở nên đều đặn.

Chọc chọc ngón tay mềm mại lên vòng ngực rắn chắc của Tùng, Hân khẽ mỉm cười... Đây là người đàn ông của cô... Sau 5 năm trời xa cách thậm chí đã có lúc cô tưởng chừng mình đang sống trong địa ngục thế mà cũng đã trôi qua và cô lại được ở bên anh... Đột nhiên cô rung mình, nổi da gà, những sợi tóc sau gáy cũng dựng đứng lên, nghĩ đến quãng thời gian đó bây giờ cô thực sự cảm thấy sợ hãi, không thể tin là cô đã vượt qua...

Một hơi thở rất nhẹ phả trên đỉnh đầu làm Hân có cảm giác vững tin trở lại, vòng tay ôm lấy Tùng, cô rút lấy hơi ấm an toàn tỏa ra từ anh làm trái tim cô trở nên ấm áp. Ấm thật ! Cô tham lam rụi rụi đầu vào người anh, vòng tay cũng tăng thêm vài phần lực đạo.

Sự nghịch ngợm của cô làm Tùng thức dậy. Cảm giác buồn buồn làm anh bật cười, một cảm giác mềm mềm khi Hân cọ má vào ngực anh làm Tùng chợt cười khỏ.

Anh cúi xuống hôn nhẹ lên tóc cô.

Hân ngước mắt lên nhìn anh, ý cười hiện lên trong ánh mắt trong trẻo :

- Anh tỉnh rồi à ?

Đưa tay lên vuốt nhẹ trên hai má phấn hồng của Hân, Tùng thấy tim mình rạo rức

- Em dậy lâu chưa ?

- Chưa...- Hân nghịch ngợm đưa bàn tay lên xoa xoa má anh rồi chợt bật cười khúc khích.

- Này...- Tùng khẽ nhăn mặt, anh tóm lấy bàn tay không an phận của cô- Em nghịch quá !

Nụ cười trên môi Hân vẫn rạng rỡ như nắng xuân, cô nhóm dậy kéo kéo bàn tay anh :

- Dậy đi anh...em muốn đến Ladies Market!

- Được rồi...- Tùng thở hắt một hơi chịu thua

Ladies Market là một chợ đêm rất lớn ở Hồng Kông. Đúng như tên gọi của nó, ở đây tràn ngập các mặt hàng từ hàng địa phương đến trung ương, những

con phố nhỏ tràn ngập ánh đèn và tiếng nhạc như chào mời bước chân khách đến. Đúng là một thiên đường mua sắm dành cho các quý cô.

Hân thích thú đi lại giữa những dòng người chật như nêm cối chen chúc bên những cửa hàng. Cầm chiếc máy ảnh trong tay, cô tung tăng chạy tới chạy lui bên các gian hàng, những chiếc mặt nạ dân tộc đập vào mắt cô thật thú vị, những gương mặt như những diễn viên tuồng. Hồi hân một hồi với người bán hàng, chiếc máy ảnh trên tay cô bấm liên tục, Hân viết vội vàng vào sổ ghi chép, những ý tưởng thú vị đầy ắp cái đầu bé nhỏ tràn ngập phần khích của cô. Một lúc sau, Hân lại sa lại cửa hàng hoa quả, những quả dưa hấu vuông vắn kì lạ đập vào mắt cô, những chùm và nho nhỏ xinh xinh màu đỏ chót làm cô chun mui vì vị chua. Cửa hàng ô mai tỏa ra mùi hương thơm phức, những quả ô mai mơ Thiềm Tây quý hơn vàng có màu vàng xanh đầy quyến rũ, đưa một quả lên miệng lập tức Hân lè lưỡi vì vị chua đến xót cả cuống họng của cô. Tùng bắt gặp cười khỏ, anh chạy đến đưa cho cô chai nước, nhìn gương mặt nhăn nhó đến tội nghiệp của Hân, lòng anh chợt cảm thấy thật vui vẻ...

Lang thang rồi lại lang thang...

Bước chân của Hân dường như không muốn dừng lại, bất cứ một thứ gì mới lạ đều làm cô thích thú, cô chạy ngay đến và những câu hỏi của cô bay đến như mưa với những người bán hàng. Tùng bước theo Hân, chân anh đã muốn mỏi nhừ, trên tay anh từ lúc nào đã khệ nệ hết túi rồi hộp lớn hộp nhỏ toàn những thứ kì lạ. Anh chỉ nhớ mang máng là có rất nhiều mặt nạ, những củ sâm linh chi mà người bán hàng hót như chim oanh vàng nhưng anh biết chỉ là đồ giả, những chiếc ấm, bình có hình dáng kì cục đầy những cục lớn cục nhỏ...

Lang thang rồi lại lang thang...

Tùng vội vã bước theo Hân, đôi chân anh bước vội vàng hốt hoảng khi cái bóng Hân cứ lúc ẩn lúc hiện giữa dòng người đi lại như mắc cửi. Thi thoảng anh lại phải chạy đến, nắm lấy tay cô kéo lại hoặc vươn lên với chặt lấy bờ vai đang muốn chạy trốn của cô.

Lang thang rồi lại lang thang...

Càng về đêm, Ladies Market càng trở nên nhộn nhịp kì lạ, mùi thức ăn đêm thơm phức bay đến làm Hân chợt cảm thấy đói, bàn chân cô cũng đã có chút mệt mỏi, đi bên cạnh cô, khuôn mặt Tùng thực sự đã muốn biểu tình. Cô mỉm cười rồi kéo anh đến một cửa hàng đồ nướng, những xiên thịt thơm phức bay đến cánh mũi cô.

- Ông chủ! Cho 4 phần thịt nướng và bánh bao nhé!- Hân gọi vui vẻ

- Có ngay! Có ngay!

Tùng chớp chớp mắt:

- Em có ăn hết không đấy?

Hân lè lưỡi:

- Em biết là anh rất đói mà!

Tùng chợt cười cười, anh lay lay nhẹ bàn tay đồ dừ vì xước đồ của mình.

Cầm xiên thịt trong tay, Hân vui vẻ đưa lên trước mặt Tùng:

- Ăn nào....

Anh nhìn cô đầy nghi hoặc làm khuôn mặt Hân trở nên hối lỗi:

- Em không đùa anh nữa đâu mà...

Đến lúc này Tùng mới bật cười, anh há miệng và cắn một miếng, thịt rất mềm và thơm phức cay cay nơi đầu lưỡi..

- Ngon lắm!

Hân nhìn Tùng nở nụ cười làm hai gò má cô chợt ửng hồng.

Rời khỏi cửa hàng thịt nướng, Tùng kéo tay Hân lại:

- Muộn rồi... mình về thôi!

Hân quay lại nhìn Tùng có chút nuối tiếc, nghịch nghịch lọn tóc một cách phân vân, đôi lông mày cô khẽ co lại. Tùng bật cười, nắm chặt bàn tay cô, giọng nói của anh chứa đầy sự cương quyết:

- Nếu em thích thì mai ngày kia hoặc bất cứ hôm nào mình cũng có thể quay lại mà...

Hân nhìn anh mỉm cười:

- Vâng...nhưng...- bàn tay cô chỉ ra xa một cửa hàng đèn lồng tràn đầy trong đủ mọi sắc màu- em muốn vào đó nữa được không?

- Thôi được rồi!- Từng miễn cưỡng đồng ý

Bước đến cửa hàng bán đèn lồng tên là Tao Lý, khắp trong ngoài đều treo những chiếc đèn lồng đủ mọi hình thức và màu sắc, mỗi họa tiết đều mang đến cho cô những cảm giác thật thú vị, người bán hàng là một người đàn ông đã ngoài 70 tuổi vận một bộ kungfu màu trắng, cặp kính lão hiểu biết và mái tóc màu trắng toát tạo nên vẻ già dặn và trải nghiệm. Hân thích thú hỏi chuyện ông và bàn tay không ngừng ghi chép. Ông cười rất tươi, tận tình giải thích cho cô từng câu chuyện hay nhất được bàn tay của ông khéo léo đưa vào từng chiếc đèn lồng, những gì ý nghĩa nhất đều được ông lột tả một cách trọn vẹn.

Đôi mắt Hân bị một chiếc đèn lồng màu trắng hấp dẫn, bên trong ánh đèn màu vàng đỏ càng thêm ấm áp. Đó là một chiếc đèn hình bầu dục với khung gỗ màu vàng nhạt, dưới ánh đèn là hình ảnh một bạch y nữ tử với phong thái phi phàm, gương mặt như hoa như nguyệt, mái tóc đen dài với dáng đứng thướt tha, dao tri dưới chân nàng như tỏa ánh hào quang tinh khiết trong màu trắng dịu dàng tinh khiết của những đóa sen màu bạch ngọc.

Đẹp!

Đẹp quá!

- Đây là ai hả ông?- Hân khẽ hỏi khi ánh mắt cô bị hình ảnh cô gái thu hút, nụ cười ấm áp như gió xuân làm lòng người chùng xuống cảm thán.

- Là một thiếu nữ..... ông khẽ đáp

- Cô ấy đẹp quá.....

Đôi mắt Hân mơ màng nhìn vào chiếc đèn lồng, hình ảnh người thiếu nữ làm trái tim cô cảm động mà cũng không hiểu vì sao. Đứng bên cạnh cô, Tùng nhìn cô không dứt, cái nhìn ôn hòa đầy cung chiều, nụ cười của cô cũng dịu dàng như cô gái đó... Nhìn dáng đứng của thiếu nữ trong họa rồi nhìn sang Hân, lòng anh khẽ rung động nhẹ nhàng... Cũng thanh khiết như vậy ! Cũng dịu dàng mà ấm áp như vậy ! Đôi mắt trong veo nhìn đắm đắm vào chiếc đèn lồng, từng sợi tóc đen dài bay bay nhẹ nhàng trong gió khẽ tỏa hương làm trái tim anh thổn thức.

Ông lão đứng bên cạnh nhìn hai con người trẻ tuổi, lòng ông cũng chợt cảm thấy ấm áp.... Ông đã muốn vẽ một nam nhân bên cạnh bạch y nữ tử kia nhưng chưa thể tìm ra được một ánh nhìn có thể lột hết được tình cảm của đôi lứa đang yêu nhau... Bây giờ thì ông đã tìm được !

- Chiếc đèn lồng này rất hợp với con...- ông khẽ mỉm cười

- Dạ...- Hân nhìn ông có vẻ khó hiểu

- Ta sẽ tặng nó cho con....

Hân mở to mắt nhìn ông ngỡ ngàng, ông lão gỡ chiếc đèn lồng xuống :

- Nhưng trước hết...ta muốn hoàn thành bức vẽ này....

Bước đến cuối gian hàng, cầm lên cây bút vẽ, bàn tay ông đưa đi đưa lại như người họa sĩ tài hoa. Hân và Tùng nhìn nhau rồi tò mò bước đến bên cạnh ông....

Bên kia cửa dao tri, dưới gốc cây dương liễu đang tỏa bóng, một nam nhân dần xuất hiện, một thân lực biểc trường sam cao ngất uy phong, khí thế bức người, gương mặt tuấn đạt phiêu diêu nụ cười ôn nhuận như nắng sớm, đôi mắt nhìn bạch y nữ tử không dứt.... Một mảnh phong tình làm lòng người cảm động....

Một lá sen màu xanh bông bênh, một cánh sen màu bạch ngọc thanh khiết... hai vẻ đẹp như hòa lẫn vào nhau, tôn thêm cho nhau giống như đôi tình nhân đang nhìn nhau bên dao tri...

Đẹp !

Quá đẹp !

Một vẻ đẹp hoàn mỹ !

Một vẻ đẹp bước ra từ trong tranh....làm người ta ngưỡng mộ...

Ông lão đặt chiếc tay cầm đèn lồng vào tay Hân trong khi cô vẫn thấy sững sờ. Ông cười :

- Hãy hứa con sẽ giữ gìn nó cẩn thận....

- Ông.....- Hân cảm thấy xúc động

Tùng đứng bên cạnh liền nở nụ cười :

- Chúng con cảm ơn ông !

- Ta mới phải cảm ơn hai con....ta đã quá già để nhớ ra tình yêu là gì... haha....

Khuôn mặt Hân chợt ửng hồng, ngược mắt lên nhìn Tùng, cô cũng nhận thấy anh đang nhìn cô, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô, ầm ập mà vững chắc....

Hân nằm gọn trong vòng tay của Tùng, đôi mắt cô không ngừng nhìn lên chiếc đèn lồng đang tỏa ánh sáng nho nhỏ, trong bóng tối mờ ảo càng thêm đẹp lung linh kì lạ... Cô cũng không hiểu tại sao mình lại bị thu hút bởi chiếc đèn lồng kì lạ đó....

Nhìn thấy Hân có vẻ suy tư, Tùng mỉm cười, anh cúi xuống hôn nhẹ lên vai cô, hỏi nhỏ:

- Sao thế ?

Hân khẽ cười, kéo nhẹ một cánh tay anh thêm siết chặt quanh mình, cô trả lời:

- Không sao...em chỉ cảm thấy kì lạ!

- Kì lạ?

- Vâng....không hiểu tại sao ông lão đó lại nói chiếc đèn lồng này hợp với em!

Tùng bật cười khúc khích:

- Có thể ông ấy thấy em giống thiếu nữ kia chăng ?

Trong bóng tối mờ mờ, anh không nhận ra gương mặt cô đang ửng đỏ, với anh, cô thực sự đẹp như vậy sao.

- Thế thì người con trai kia là ai?- Hân hỏi trêu chọc

- Em muốn đó là ai ?- ý cười hiện lên trong lời nói nóng hổi của anh phả vào tai Hân làm cô khẽ rùng mình. Một cái cắn nhẹ làm Hân khẽ nhắm mắt, mặt cô lại đỏ bừng. Cô chỉ muốn trêu anh không ngờ lại bị anh trêu lại, đã thế anh còn làm cô bối rối chẳng biết nói sao.

- Ghét anh thật đấy !- Hân khẽ kêu lên bức xúc

Ngay sau đó là tiếng cười của Tùng bật lên ha hả đầy thích thú. Vòng tay anh siết nhẹ, hít một hơi dài mùi đinh hương thơm ngát trên tóc Hân, anh cười khẽ :

- Em không thấy hai người đó giống chúng ta sao ?

- Em không biết.... nhưng em cứ có cảm giác hai người đó có khoảng cách sao sao đó...rất khó lí giải...

.....

- Có thể là...giống em và anh chăng ?- Hân khẽ nói, trong mắt cô là một khoảng trắng mênh mông. Xa tận chân trời mà lại gần ngay trước mặt...nhưng cũng có thể ở ngay trước mặt mà lại cách nhau cả một con sông Hoàng Hà không thể vượt qua nổi. Cảm giác bất an thường ập đến khi người ta hạnh phúc nhất và bên cạnh hạnh phúc còn có khổ đau... Mặc dù với Hân đã có thể nói cô đã khổ tận cam lai rồi... nhưng thực sự cô đã có thể yên tâm chưa ? Nằm trong vòng tay anh bình yên đến như thế, mọi hận thù đau đớn đều đã buông xuống nhưng sao lòng cô vẫn thấp thỏm không yên. Quá khứ 5 năm Tùng không muốn cho cô biết là gì ? Vì sao anh lại nói điều đó sẽ làm cô rời xa anh ? Thực sự hai người sẽ lại một lần nữa rời xa nhau sao ?

Như hiểu được sự lo lắng của Hân, Tùng hôn nhẹ lên tóc cô, tiếng anh thủ thỉ :

- Hứa với anh... em sẽ không bao giờ rời xa anh dù thế nào đi nữa....

Hân bật cười :

- Em tưởng người nên nói câu đó là em chứ ?

- Bây giờ sẽ chẳng có lí do gì để anh buông em ra nữa Hân à... Nhưng em thì có...

- Em có sao ?

- Có...thậm chí có rất nhiều... Anh rất sợ...rất sợ Hân à....

Vòng tay anh đột nhiên siết chặt bối rối, Hân cảm nhận rất rõ trong hơi thở của anh có sự run rẩy. Điều gì

khiến anh trở nên như vậy ? Rốt cuộc anh đang giấu cô điều gì ?

- Chỉ cần anh yêu và tin em thì em sẽ không có lí do gì để rời xa anh cả!

- Em hứa đi!

- Em hứa!

- Hứa là sẽ luôn yêu và tin anh nữa đi!

- Em hứa!

Một tiếng thở dài nhẹ nhõm vang lên trong đêm tĩnh mịch. Hân cảm thấy lòng mình chùng xuống, hứa là hứa, rốt cuộc cũng chỉ là một lời nói gió thoảng mây bay. Điều gì đang chờ đợi cô còn chưa biết. Nhưng sự bối rối và run rẩy trong cảm xúc của Tùng thì cô hiểu điều cô đang đối mặt sẽ tàn khốc đến mức nào. Thực sự cuộc sống này sẽ chỉ cần tình yêu thôi sao? Liệu chỉ với tình yêu của hai người có thể vượt qua mọi chông gai hay sao ?

Nắm lấy bàn tay Tùng, Hân bắt giác gối đầu lên đó, nhắm mắt lại, cô thêm cảm giác an toàn này biết bao nhiêu.

- Woa! Bàn tay anh to ghê!- Hân chớp chớp mắt nhìn Tùng thích thú

Anh cũng bật cười khi cô không ngừng chọc chọc ngón tay bé nhỏ vào bàn tay anh, nắm lấy tay cô và kéo lại gần, giọng anh ngọt ngào:

- Phải to thì anh mới có thể bảo vệ được em chứ!

Mặt Hân ửng đỏ, nhưng đôi môi buồm bình vẫn khẽ bĩu lên:

- To nhưng yếu lắm- Hân kéo kéo ngón tay anh- Tay con trai gì mà trắng trẻo lại mảnh khảnh thế này! Anh bảo vệ được em thật sao?

Nheo neho cái mũi Hân một cách cung chiêu, Tùng vòng tay ôm lấy cô, anh khẽ hỏi:

- Ắm không ?

- Ắm....

- Anh sẽ bảo vệ cho em cả đời....

Lời nói của anh giống như tiếng nước chảy róc rách vào trái tim bé nhỏ ngây thơ của cô. Tùng lúc nào cũng thế, đối với cô luôn dịu dàng và hết mực cung yêu làm trái tim cô loạn nhịp và tâm tình trở nên bối rối. Nhưng sự thật là bờ vai của anh rất êm ái làm cô cứ muốn cọ đầu vào mãi, vòng ngực của anh rộng lớn làm cô cứ muốn lọt thõm vào trong đó, bàn tay anh rất ấm áp làm bàn tay cô lúc nào cũng không nỡ rời xa...

Ở bên anh, cảm giác duy nhất của cô chính là yên bình và an toàn....

- Kiếp trước anh nhất định là một cái chăn rất ắm...- Hân khẽ nói

Tùng bật cười:

- Cả đời này anh sẽ làm cái chăn cho duy nhất một mình em được không ?

- Anh lúc nào cũng toàn nói lời đường mật!- Hân bĩu môi, cô vòng tay ôm lấy anh thật chặt

Một hôn nhẹ nơi đỉnh đầu làm má Hân ửng đỏ. Cô thắc mắc:

- Anh thật kì cục... lúc thì hung dữ với em...lúc thì cười cợt em...lúc lại rất dịu dàng với em... rốt cuộc với em anh là như thế nào ?

Tùng chớp chớp nhìn những sợi tóc tơ khẽ bay bay trên đỉnh đầu Hân, đột nhiên anh bật cười ha hả. Ngay lập tức, Hân ngước lên nhìn anh không hài lòng, cái môi nhỏ xinh lại bĩu lên, bàn tay bé nhỏ nắm liên tiếp lên người anh:

- Anh cười cái gì?

Đột nhiên gương mặt anh trở về nghiêm túc, ánh mắt anh trong suốt nhìn cô một màu đen láy kiên định và chắc chắn. Tóm lấy bàn tay của cô kéo lại gần, khuôn mặt hai người đã gần nhau trong gang tấc. Hân mở to mắt nhìn Tùng không hiểu, trên đôi môi mềm như một dải lụa của anh hiện lên nụ cười nửa miệng quyến rũ làm trái tim cô khẽ chao đảo, tiếng anh nhẹ như một hơi thở:

- Với em... anh chỉ yêu em thôi... biểu hiện thế nào cũng được...kết luận lại cũng chỉ là yêu...anh yêu em muốn điên lên đây em biết không ?

Lời nói ngọt ngào của Tùng đã biết bao nhiêu lần đánh gục trái tim yếu ớt của cô, giờ lại làm nó nổi cơn sóng gió một lần nữa. Mặt cô đỏ au au, bặm môi lại, Hân chẳng biết phải nói gì trong khi ánh mắt Tùng vẫn hiện lên sự thích thú khi nhìn thấy sự bất lực của cô với anh.

Cô là một con mèo nhỏ luôn thích cào cấu và nghịch ngợm nhưng khi lọt vào tay anh, con mèo đó trở nên bối rối và ngoan ngoãn... Lúc nào anh cũng nói yêu cô vì điều đó, vì cô thật thú vị vì cô sẽ mãi mãi chỉ thuộc về anh.

Thở dài đánh thượt, Hân tự thấy có lẽ Tùng nói đúng, cô sẽ mãi mãi chỉ là một con ngốc biết yêu anh mà thôi... Mà với anh, cô có là con ngốc thì có sao? Anh vẫn cứ yêu cô mà...

Bàn tay của anh lại nhẹ nhàng đưa lên vuốt vuốt tóc cô, anh nói tóc cô rất đẹp....

- Em có thích anh vuốt tóc em không ?

- Có!- Hân cười

- Vì sao?

Cô lẽ lười không nói, làm sao cô có thể nói vì như vậy anh thật dịu dàng, bàn tay anh rất ấm, chạm vào tóc cô làm cô cảm thấy mình thật bé nhỏ, bé nhỏ trong bàn tay anh và bé nhỏ vì được anh chở che.

Kéo lấy tay anh, Hân gói đầu lên đó, cô thích như vậy, thích thế lắm!

- Em thật sự là rất giống một con mèo...- Tùng khẽ nói

Kệ chứ!

Mắt Hân lim dim, anh nói gì kệ anh, cô thích như vậy thì có sao chứ! Nhưng nụ cười trên môi anh đã biến mất, chỉ còn lại sự dịu dàng và cưng yêu hết mực trong ánh mắt đang nhìn cô.

- Hân...em thực sự rất giống một con mèo...- Tùng khẽ cười nhìn Hân

Nhưng cô đã lơ mơ đi vào giấc ngủ yên bình, dù bên tai vẫn còn nghe loáng thoáng lời anh nói nhưng mí mắt cô đã sớm nặng trĩu, cô khẽ lẩm nhẩm:

- Ai bảo bàn tay anh lại ấm như vậy.....

Tiếng thở của cô bắt đầu đều đều... Những giấc mơ hạnh phúc làm đôi môi cô khẽ nở nụ cười trong khi ánh mắt người bên cạnh nhìn vào cô đắm đắm không dứt. Mọi kỉ niệm ngày xưa Tùng vẫn còn nhớ rất rõ vì anh đã sống với những điều đó suốt 5 năm trời cô đơn...Lòng anh chưa có phút nào thôi nhớ thôi hướng về Ngọc Hân. Đưa tay lên vuốt nhẹ những sợi tóc mảnh của cô, anh khẽ thì thầm:

- Tóc em rất đẹp...

Cảm giác hạnh phúc lan nhẹ từ đầu ngón tay đến trái tim anh nhẹ bỗng...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Những ngày sau đó, Tùng dành phần lớn thời gian của mình ở bên Hân, những công việc ở khách sạn cũng như các cuộc họp đều trở nên qua loa, kể cả những chuyến đi thực tế tới các chi nhánh nhỏ ở đảo Lạn đầu cũng bị biến thành những cuộc dạo chơi. Tùng cười khổ, anh biết làm sao được khi đôi mắt Hân cứ ánh lên vẻ thích thú mơ màng nhìn ngắm mọi thứ thế kia, sự vui vẻ trong đó làm anh không cưỡng lại được. Một phần vì cô thích như vậy, một phần vì anh muốn bù đắp cho cô, bù đắp cho những tháng ngày vì anh mà cô đã bị tổn thương rất nhiều. Hàng ngày hai người đi dạo chơi, buổi tối thì Hân sẽ co người trong vòng tay anh hỏi han về suốt 5 năm trời không có cô của anh. Những câu hỏi của cô đến dồn dập làm anh nhiều lúc chỉ biết bật cười ha hả còn khuôn mặt cô vẫn nhăn nhó đỏ bừng, bàn tay bé nhỏ không ngừng nắm lên người anh.

- Anh không được cười! Em đang hỏi anh mà!- Hân bực dọc

Tùng nheo nheo mắt nhìn Hân, nụ cười của anh trở nên dịu dàng. Cô nàng này, từ lúc nào được anh cưng chiều quá lại thành ra kiêu ngạo như vậy? Nhưng không sao, anh thích Hân như vậy, thích một Hân có hơi hung dữ nhưng vẫn rất đáng yêu vì móng vuốt đó của cô không làm cho anh sợ hãi ngược lại còn thấy thật thú vị. Sự can đảm, năng động và tự lập là điều Hân có mà không phải cô gái nào cũng có! Kéo cái eo bé nhỏ của Hân lại gần, Tùng nhìn cô đầy cưng chiều:

- Em hỏi từ từ từng câu một thôi anh mới trả lời được chứ!

Đôi môi khẽ cong lên buống bình, Hân vòng tay ôm lấy cổ Tùng, cô chớp chớp mắt nhìn anh:

- Thực sự là trong 5 năm anh chỉ đi học và đi làm thôi sao ?

Vuốt nhẹ lên tóc cô, Tùng cười khẽ:

- Vậy em nghĩ A&T là của người khác tặng cho anh à ?

- Woa....- Hân khẽ kêu lên, đôi mắt cô ánh lên sự khâm phục. Tùng của cô rất là giỏi a!

Đột nhiên như nhớ ra điều gì, Hân hỏi :

- Sao anh không về Advanced Travel ?

Câu hỏi của cô làm nụ cười trên môi Tùng trở nên cứng ngắt, vẻ u ám hiện lên trong mắt anh rồi tan đi rất nhanh. Những biểu hiện rất nhỏ đó đã không qua được mắt cô.

- Vì...anh muốn có sự nghiệp của riêng mình....

Hân biết câu trả lời không đơn giản như thế... Nhưng cô cũng không muốn gặng hỏi thêm, những câu chuyện về gia đình về Advanced Travel chưa bao giờ là một không khí thoải mái giữa hai người. Tùng ngoài lần đầu tiên khẳng định anh là người thừa kế tập đoàn lớn mạnh đó thì anh chưa bao giờ nói gì thêm, cô cũng chỉ biết ba mẹ anh không hợp nhau nên đã sớm mỗi người một nơi, mẹ anh là một người phụ nữ đầy quyền lực, bà chính là chủ nhân của Advanced Travel chứ không phải ba anh. Hân cũng chưa bao giờ có cơ hội tiếp xúc với hai người. Thời gian 1 năm hai người ở bên nhau quá ngắn, chưa kể lúc đó cô đang bận ôn thi, thời gian dành cho anh còn không có nhiều hướng hồ quan tâm đến những chuyện khác. Hơn nữa, Tùng cũng không bao giờ thoải mái khi nhắc đến chuyện đó nên Hân cũng không muốn nhắc tới, điều duy nhất mà cô quan tâm chỉ là tình yêu của hai người mà thôi....

Ngước mắt lên nhìn Tùng, Hân nhận thấy đôi mắt anh đã sớm rơi vào thâm trầm... Liệu câu chuyện 5 năm về trước có liên quan gì đến gia đình anh không ? Cô cũng biết cô không phải người con dâu phù hợp với anh, có khi nào gia đình anh phản đối anh đến với cô, anh sợ cô bị tổn thương nên mới chọn cách ra đi chẳng ? Có lẽ là như vậy..... Nên anh mới ra đi, anh muốn xây dựng sự nghiệp của riêng mình, như vậy thì gia đình anh sẽ chẳng thể phản đối hai người được nữa... Có lẽ là như vậy....

Nhưng cô vốn đâu có quan tâm đến những điều đó... Cô là người sống có ước mơ nhưng không tham lam, tham vọng của cô chỉ lớn bằng việc cô muốn làm những việc mình cảm thấy vui vẻ... Rất đơn giản mà! Cô yêu Tùng không phải bởi vì anh là ai, thậm chí sự thật anh là ai đã từng làm cô cảm thấy không thoải mái... rất không thoải mái ý chứ!

Hân lặng lẽ thờ dài.....

Không khí trở nên nặng nề và ứ đọng.....

Đột nhiên Hân khẽ nhăn trán, một ý nghĩ xẹt qua đầu làm cô thấy lòng khẽ nảy lên. Ngước mắt lên nhìn Tùng đầy nghiêm trọng, cô vươn tay kéo nhẹ tóc anh.

- Khoan đã....có chuyện này....

Tùng cúi xuống nhìn Hân, anh chớp chớp mắt khó hiểu, nụ cười nửa miệng lại hiện hiện trên môi anh khi nhìn thấy thái độ khản trương của cô.

Hân nheo mắt nhìn Tùng đánh giá:

- Mau nói! Trong 5 năm qua, anh có đi lại với cô nào không ?

- À.....- Tùng bỗng thấy hơi giật mình, nụ cười trên môi anh trở nên ngọt ngào một cách đáng nghi.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!- Hân hét lên tức tối, bàn tay cô dứt mạnh tóc Tùng làm anh kêu lên vì đau

- Hân! Bình tĩnh lại!

-Aaa! Hân! Thôi nào....

- Đau quá! Hân!!!! Nghe anh nói đã!

.....

Tùng nhăn nhó khổ sở, bàn tay anh cố giữ lấy bàn tay bé nhỏ đang cố dứt mạnh như muốn bứt hết cả tóc của anh. Trong khi đó, Hân vẫn bùng bùng lửa hận! Mặt cô đỏ bừng, đôi môi mím chặt vì giận dữ, lòng cô đang sôi lên trong lửa giận ngút ngàn! Tên đáng chết này! Cứ nhiên dám lăng nhăng với người khác trong khi cô vì anh mà thủ tiết như hồn vọng phu! Thật sự là rất đáng giận! Đáng căm hận!

- Aaaaaaa!

- Anh là đồ xấu xa!

- Sao anh lại có thể làm như vậy chứ ?

- Em ghét anh !!!!!!!!!!!!!!!

- Em đánh chết anh !!!!!!!!!!!!!!!

.....

- Trời ơi ! Hân...- Tùng khề kêu khổ, anh cũng không biết làm thế nào để ngăn cản được cơn giận của Hân.

Đàn bà khi nổi cơn ghen là không thể kiểm soát được a !

Nhưng anh cũng không thể giải thích... Làm sao có thể nói với Hân chuyện xấu hổ đó được chứ ! Đàn ông ai mà không có ham muốn, ai mà không có nhu cầu... Nhưng điều đó đâu có nghĩa là trái tim anh đã thay đổi đâu ! Mà thực sự dù có làm chuyện đó với anh cũng chỉ là chuyện ăn bánh trả tiền, thậm chí đó cũng chỉ là cách giúp anh giải tỏa bức xúc chứ chẳng có cảm xúc gì cả... vì người mà anh thực sự thèm khát chỉ có một mình Ngọc Hân mà thôi ! Cô là người duy nhất làm trái tim anh loạn nhịp, là người duy nhất khơi được ngọn lửa đam mê bất tận trong con người anh, là người duy nhất anh không thể không chế cảm xúc của mình... Aidazz ! Nhưng làm sao giải thích được với cô ấy điều này đây...

Đàn bà vốn ích kỷ và nhỏ nhen... nhất là người đàn ông của họ... Nếu Hân không như vậy thì cô đâu phải đàn bà, mà cô còn là một người rất hung dữ nữa ý chứ ! Đột nhiên bàn tay Hân tóm chặt trên tóc anh dừng lại, Tùng ngược lên lên nhìn Hân...

Đôi mắt anh mở to đầy bối rối...

Từ trong đôi mắt đẹp và trong như nước suối, những giọt nước mắt thi nhau chảy xuống tràn trề trên gương mặt... Đôi mắt cô mở to nhìn anh không biểu cảm, chỉ có những giọt nước mắt là rơi xuống không gì kiềm giữ được... Cảm giác lo lắng, sợ hãi tràn ngập trong lòng anh, đôi mắt thần thờ này anh đã nhìn thấy một lần vào đêm Hân bỏ đi, khi trở lại cô cũng chỉ nhìn anh và rơi lệ đau đớn như thế này. Luống cuống, Tùng vội lau những giọt nước mắt trên má Hân :

- Hân...

- Anh xin lỗi...

- Hân... em đừng khóc...

- Anh biết lỗi rồi...

- Em đừng khóc nữa mà...

- Trời ơi...

Đáp lại những tiếng nói âu yếm của anh chỉ có những giọt nước mắt càng rơi xuống vội vã hơn, đôi môi hồng khê mím lại run run tức giận. Tùng bất đắc dĩ thờ dãi, anh vòng tay ôm lấy cô, khẽ nói :

- Anh xin lỗi Hân... anh chẳng biết phải nói thế nào với em...

- Nhưng anh thật sự chỉ yêu một mình em thôi...

- Anh nói thật đấy...

- Anh...- Tùng định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, những ý nghĩ xẹt qua đầu anh rồi lại tan đi... Anh cũng chẳng biết nên nói gì với Hân.

- Oa oa oa oa oa oa !!!!!!!!!!!!!!!

- Hu hu hu hu hu hu !!!!!!!!!!!!!!!

.....

Đột nhiên Hân khóc to lên làm Tùng giật mình đánh thót, tim anh có ngày sẽ bị cô dọa cho mà chết khiếp rồi ngừng đập. Nước mắt vẫn rơi xuống là chã nhưng thêm vào đó, cái miệng nhỏ xinh không ngừng kêu to những tiếng nức nở làm lòng Tùng càng thêm rối bời. Anh rút cuộc không thể hiểu điều gì đang diễn ra trong cái đầu bé nhỏ của Hân nhưng anh đang bị nước mắt của cô làm cho lo lắng đến không thở nổi. Anh phải làm gì thì cô mới ngừng khóc đây ?

- Hân...- Tùng khẽ nói, mắt anh hiện rõ sự đau lòng, đôi tay anh bắt lực vòng ôm lấy cô, đôi mắt nhìn cô đắm đắm.

Đột nhiên bàn tay bé nhỏ không ngừng cào cấu lên người Tùng làm anh nhăn mặt vì đau.

- Em cẩu chết anh !

- Anh là người xấu !

.....

- Anh biết lỗi rồi mà...- Tùng nhăn nhó

.....

- Em đá chết anh !

Bàn chân yêu kiều lại không ngừng quấy đạp loạn xạ làm anh thở dài bất lực.

.....

- Em đánh chết anh !

Bây giờ thì cả chân và tay đều vung vẩy muốn thoát khỏi vòng tay anh.

.....

Tùng chợt cười khỏ. Biết trước sự tình sẽ thế này anh sẽ không thêm động vào mấy cô gái đó đâu !

.....

Một lúc sau thì đôi tay và đôi chân Hân đều dừng lại, Tùng chỉ còn nghe thấy tiếng cô thở dốc... Có lẽ quấy đạp một lúc cũng đã rất mệt rồi mà vòng tay Tùng quanh người cô vẫn chẳng có chút suy chuyển nào... Có lẽ cô ấy cũng đã bớt giận ! Chỉ còn đôi mắt vẫn trừng trừng nhìn anh đầy tức tối, gương mặt đỏ bừng vì mệt ! Đột nhiên nhịp tim của Tùng tăng thêm mấy nhịp... Đôi mắt anh nhìn Hân dịu dàng, nở nụ cười ngọt ngào, anh thở dài :

- Thôi nào....

Đôi mắt Hân nhìn Tùng vẫn chưa biểu hiện chút nhẹ nhàng nào, chỉ có đôi môi hồng là khẽ cong lên như khiêu khích anh.

Đột nhiên đôi môi ấm áp mạnh mẽ áp chặt lên môi Hân làm cô mở to mắt ngỡ ngàng, cả thân hình lực lưỡng của Tùng phút chốc đã đè chặt lên cô làm hơi thở của cô đột nhiên dừng lại. Nụ hôn của anh mạnh mẽ như một cơn mưa mùa hạ nóng hổi đầy khát khao như muốn hút hết sạch hơi thở của cô, không để cho cô dù chỉ có một khả năng phản kháng. Mọi ý nghĩ trong đầu cô lại như đang bay đi đâu hết, kể cả những ý nghĩ giận hờn mới lúc này còn thiếu sót tâm trí cô. Nụ hôn của anh làm môi cô trở nên hồng đỏ, hơi thở cũng trở nên dồn dập... Tiếng anh thì ào ào bên tai cô :

- Em biết mà Hân... Em biết anh muốn ai mà... Em biết cảm xúc của anh thuộc về ai mà... Dù có làm gì người duy nhất mà anh nghĩ đến... chỉ có một mình em thôi...

Nụ hôn và bàn tay của Tùng không buông tha tác da thịt êm ái nào trên người Hân làm toàn thân cô bỗng chốc trở nên run rẩy, từng đợt cảm xúc như thủy triều dâng lên cả trái tim và đầu óc cô đều trở nên trống rỗng.

Tiếng anh vẫn nhẹ nhàng nóng bừng :

- Nói em tin anh đi Hân...

Cảm xúc bùng nổ làm Hân không thể chịu được từng trận khiêu khích của Tùng, cắn chặt môi nhưng những tiếng rên rỉ yêu kiều mê hoặc vẫn phát ra khe khẽ làm các cơ của người bên cạnh trở nên căng thẳng.

- Nói đi Hân... nói em tin anh...

.....

- Em...- hơi thở Hân càng lúc càng trở nên khó kiểm soát- Em...tin anh...

Cô cảm thấy toàn thân mình đang bùng bùng và không ngừng run rẩy trong khi bàn tay anh vẫn không chịu buông tha cho cô. Cảm xúc đang kéo đến làm cô thấy có chút sợ hãi, sợ sự mù mịt đang xâm chiếm dần tâm trí của cô... Nụ hôn của anh lại thêm mãnh liệt cuốn lấy môi cô, lưỡi cô và hơi thở của cô đang dần trở nên mất hết sinh khí. Khuôn mặt cô nóng bừng, sắc đỏ lan ra đến tận cổ càng kích thích Tùng, cắn nhẹ lên tai Hân, anh biết cô đang chịu kích động rất lớn:

- Nói em yêu anh đi Hân...

Ngay cả bản thân Tùng cũng khó có thể chịu được cảm giác đang dằm vò anh, khó chịu, rất rất rất khó chịu... Cảm giác thèm muốn mãnh liệt này chỉ có

Hân mới có thể cho anh mà thôi! Anh muốn Hân hiểu điều đó!

- Em... yêu anh...

Hơi thở của Hân trở nên ngắt quãng và ý nghĩ thèm muốn xâm chiếm làm đôi mắt long lanh của cô trở nên mơ màng, vươn tay lên ôm lấy cổ Tùng, cô khát nụ hôn của anh, khát sự nóng bỏng trong đó, khát sự mãnh liệt và dịu dàng trong đó...

Tùng cúi xuống, anh nhìn Hân một cách thỏa mãn, cảm giác chinh phục làm trái tim anh phấn khích một cách đặc biệt. Cảm xúc không còn gì ngăn cản bùng nổ như một thác lũ ào ào chảy... Trong đêm chỉ còn những tiếng rên rỉ và thở dốc làm người khác mặt đỏ tai hồng.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Hân kéo chân lên người, đôi mắt cô nhìn Tùng chớp chớp. Biết ngay là anh sẽ tìm cách ngăn cản câu hỏi của cô nhưng cô không nghĩ là lúc nào anh cũng có thể dùng cách đó. Chuyện anh đang giấu rất cuộc là kinh khủng đến cỡ nào?

Tùng cúi xuống nhìn vào đôi mắt đang trầm trọng nhìn mình, nụ cười trên môi anh trở nên ngọt ngào. Bàn tay khẽ mon man nhẹ lên má cô làm gò má mịn màng bỗng chốc lại ửng hồng e thẹn... Anh bật cười thích thú.

- Anh cười gì? - Hân giận đến đỏ mặt, bàn tay bé nhỏ tóm chặt lấy môi anh ngăn cản nụ cười.

Tùng thờ dãi, khuôn mặt anh nhăn nhó khi đôi môi anh bị cô giữ chặt đến đau nhức. Hai mảnh lụa mềm trong bàn tay làm Hân chợt có cảm giác nhột nhột, đột nhiên cô bật cười khúc khích khi đôi môi Tùng như đang chu lên trêu chọc cô.

- ha ha ha...

- Hi hi hi...

Hân cười đến muốn chảy nước mắt, gương mặt đỏ bừng phấn khích.

Tùng khẽ nheo mắt nhìn Hân. Lại bắt đầu kiểu ngạo rồi đây! Tóm lấy bàn tay cô, khuôn mặt anh nghiêm túc lộ vẻ nguy hiểm.

- Này! Ngọc Hân... Em đang vui về quá đấy!

- Ha ha... - Hân gạt nhẹ đuôi mắt ướt ướt vì cười nhiều quá, đôi môi hồng khẽ mím lại cố nén tiếng cười. Tùng của cô cũng có thể có gương mặt buồn cười như vậy đó nha!

- Em muốn bị đánh! - Tùng híp mắt nhìn Hân dò xét

- Không! - Nụ cười trên môi Hân đột nhiên nín lặng, cô lùi lùi người lại đề phòng. Cô ghét bị anh đánh, dù anh đánh không đau nhưng những lúc ấy anh cứ coi cô là con nít chẳng hay chút nào. Mặc dù từ ngày gặp lại, anh chỉ đe dọa chứ chưa bao giờ đánh thật nhưng cảm giác bị anh vác lên vai rồi không ngừng đánh vào mông vẫn làm Hân thấy muốn độn thổ.

Tùng nhìn thái độ khấn trương của Hân thì lập tức mỉm cười, gương mặt anh giãn ra vui vẻ làm Hân thở phào nhẹ nhõm.

- Như vậy rất ngoan... - Tùng kéo cô lại gần.

Bàn tay vuốt nhẹ trên tóc cô. Hân nhìn Tùng, đột nhiên cô nhớ ra mình đang quan tâm chuyện gì... Nếu anh đã tìm mọi cách trốn tránh thì chi bằng cô hỏi thẳng.

- Tùng... rốt cuộc chuyện anh đang giấu em là gì? - đôi mắt cô nhìn thẳng vào anh.

Nụ cười trên môi Tùng phút chốc trở nên cứng ngắc, bàn tay cũng dừng lại trên tóc cô... Anh khẽ thở dài, anh biết là cô quan tâm, anh cũng luôn muốn trốn tránh nhưng khi cô đột nhiên hỏi thẳng như vậy làm anh có chút không biết phải làm sao.

- Hân... - Tùng cười gượng - Anh đã nói là khi mọi chuyện kết thúc sẽ nói với em tất cả mà...

Hân bậm môi:

- Em nghĩ lúc đó với bây giờ không khác gì nhau cả!

- Anh biết! Nhưng chuyện đó... em không cần quan tâm được không! Anh sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thỏa!

- Nếu chuyện đó... không quan trọng đến vậy thì anh nói đi... Tại sao phải giấu em? Em hứa khi biết rồi em cũng sẽ vẫn yêu anh, vẫn sẽ ở bên anh mà... chẳng lẽ đến bây giờ anh vẫn không thể tin em?

Tùng thờ dãi, vòng tay anh qua eo của Hân bỗng siết chặt. Lòng anh phân vân không biết có nên nói với Hân tất cả hay không? Nếu nói ra...

Đột nhiên trên môi anh nở ra nụ cười mê hoặc:

- Được... anh sẽ nói cho em biết....

Hân mỉm cười, lòng cô có chút thỏa mãn nho nhỏ liền bị lời nói phía sau của anh làm cho cụt hứng.

-... Nhưng với điều kiện là em phải đồng ý lấy anh!- Tùng bật cười khúc khích.

Hân khẽ nhăn mặt, đôi môi buống bình bậm lại tức tối. Bàn tay bé nhỏ nắm mạnh lên ngực anh:

- Em không đùa với anh đâu!

Tùng lúc nào cũng chỉ coi cô là con nít để anh dễ dàng dọa nạt và điều khiển.

Nhưng đôi mắt anh nhìn cô lại rất nghiêm túc.

- Anh không đùa!- Giọng anh cũng trở nên nghiêm nghị- Chúng mình kết hôn nhé Hân!

Hân mở to mắt nhìn Tùng, tim cô đập thình thịch vì những lời anh nói, gương mặt cô phút chốc lại đỏ bừng. Cúi xuống che đi vẻ e thẹn làm ánh mắt cô bối rối, Hân cố nói cứng:

- Ai muốn kết hôn với anh? Anh thì lúc nào cũng đùa cợt... Nhấn đâu? Hoa đâu? Tự nhiên nói muốn kết hôn... Anh nghĩ em là đồ ngốc chắc?

Tùng nhìn vẻ xấu hổ của Hân thì lòng anh có chút vui vẻ. Anh nhòm dậy bước ra khỏi giường.

- Anh làm gì vậy? - Hân ngồi dậy, nhìn theo dáng Tùng có vẻ khó hiểu

Tùng không nói gì, khoác áo vào, anh quay lại nháy mắt với Hân một cách bí hiểm rồi bước đến góc phòng. Cúi xuống mở một hộp tủ, Tùng nắm chặt trong tay một chiếc hộp nhỏ màu đen rồi bước đến bên cạnh Hân. Hân vẫn ngồi đó, ánh mắt nhìn anh đăm đăm, đôi môi hồng mím lại:

- Có chuyện gì thế?

Tùng vẫn không trả lời, anh chỉ mỉm cười rồi bước đến bên cạnh cô, anh vòng tay ôm lấy đôi vai cô.

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

3 tuần trôi qua nhanh chóng, ngày mai đã là ngày phải trở về Việt Nam. Sau cuộc họp giao ban cuối cùng, Tùng và ông Lâm ngồi lại bàn việc còn Hân trở về phòng. Sự cương yếu của Tùng đối với cô quá rõ ràng làm ngay cả những nhân viên ở đây cũng đều cười tủm tỉm khi thấy cô, điều đó làm Hân có chút ngượng ngùng. Nhất là khi ông Lâm luôn thích nhìn cô chăm chăm và nụ cười của ông làm cô chỉ muốn thờ dãi. 3 tuần ở đây cô đi khám phá cũng đã có thể gọi là thỏa mãn rồi, Tùng đối xử với cô lại giống như ngày xưa làm cô cảm thấy hạnh phúc nhưng cũng cảm thấy lo lắng. Đã 5 năm rồi, tất cả còn có thể như xưa? Mọi việc diễn ra quá nhanh làm Hân có chút sững sốt, cô không biết có nên tin tất cả là sự thật hay không... Ngồi xuống salon, mắt hướng ra bầu trời bên ngoài, đầu óc cô lại bắt đầu mông lung khi ở bên anh, dường như chẳng còn điều gì là rõ ràng... Hân chợt thờ dãi, có điều gì đó làm trái tim cô thật hoảng hốt giống như cô đang làm sai điều gì đó!

Cạch!

Cánh cửa phòng bật mở làm Hân giật mình, quay lại nhìn thấy nụ cười lòng cô khẽ chùng xuống... Cảm giác vu vơ của cô lại bị hình ảnh của Tùng đánh bật đi hết, nụ cười của anh làm trái tim cô khẽ nảy lên. Tùng bước đến bên cạnh cô rồi ngồi xuống, vòng tay ôm lấy cô, nụ cười của anh càng thêm rạng

rồi:

- Ngày mai trở về rồi... hôm nay em có muốn đi đâu không ?

Hân quay lại, vòng tay ôm lấy anh, cười cười:

- Không...

Sự ngoan ngoan đặc biệt, vẻ dịu dàng đáng nghi của Hân làm Tùng có chút nghi hoặc. Những ngày qua anh đã cố gắng đối xử với Hân giống như ngày xưa mà thực lòng anh cũng muốn như thế, mong muốn tình cảm của hai người sẽ quay lại như xưa quên đi hết những thương tổn đau đớn mà cả hai cùng phải chịu đựng. Quan trọng hơn nữa là anh không muốn Hân tò mò câu chuyện của 5 năm về trước, bởi đó là vấn đề của anh, anh sẽ giải quyết nó một cách ôn hòa là được rồi... Nhưng anh cũng biết lòng Hân để ý, thực sự là rất để ý...

- Vậy em muốn hôm nay chúng mình sẽ làm gì ?

Hân nhìn Tùng mỉm cười mê hoặc:

- Nói chuyện!

Nụ cười trên môi Tùng càng thêm rộng mở, anh ngả người xuống ghé để Hân nằm dựa trên ngực anh, đôi mắt anh tình nghịch nhìn cô:

- Chỉ cần em muốn thì với anh chính là mệnh lệnh!

Đôi mắt Hân cũng khẽ nheo lại nghe anh nói. Cô biết là Tùng sẽ chẳng bao giờ dễ dàng nói ra chuyện cô muốn biết nhưng như vậy không có nghĩa là cô không có cách. Vòng tay ôm lấy cổ anh, bàn tay bé nhỏ khẽ gãi nhẹ lên má anh khiêu khích, cô nói dịu dàng:

- Em muốn nghe tiếp chuyện khi anh ở bên Mỹ...

Tùng nở nụ cười nửa miệng quyến rũ:

- Hôm qua anh kể đến đoạn anh đang bắt đầu đi làm đúng không ?

Hân bắt đầu cười khỏ trong khi Tùng bắt đầu kể thao thao bất tuyệt, niềm vui nhảy nhót trong đáy mắt anh. Nhìn thấy vẻ mặt vui mừng đầy say sưa đó của Tùng, Hân không nở gắt lời anh dù những câu chuyện kinh doanh này chẳng làm cô thấy vui mừng chút nào. Điều cô muốn biết là chuyện khác.

Đưa bàn tay bé nhỏ đến chặn trước miệng Tùng, Hân cong môi lên nhìn anh:

- Thôi...chuyện này chán lắm! Em muốn nghe chuyện khác!

Tùng chớp chớp mắt nhìn Hân như đang bị cụt hứng rồi nụ cười của anh dưới bàn tay làm Hân thấy nhột nhột.

Tùng cầm lấy bàn tay Hân, lòng bàn tay cô rất đầy đặn, mềm mại và êm êm như có một lớp phấn làm anh cảm thấy rất thoải mái khi cọ má vào đó. Đột nhiên anh hôn vào tay Hân làm cô khẽ giật mình, hai gò má phồng lên đỏ bừng. Hân định rút tay lại nhưng bàn tay anh vẫn siết chặt, đôi mắt anh đắm đắm nhìn cô nóng bỏng. Nụ hôn dưới lòng bàn tay nhanh chóng trở nên ướt át... Một luồng điện chạy xẹt từ lòng bàn tay đến đỉnh đầu rồi chạy xuống toàn thân làm Hân thấy tay chân cô bỗng trở nên mềm yếu, cô dựa hẳn xuống người Tùng như cố gắng tìm một điểm tựa.

Đôi môi Tùng rời khỏi bàn tay Hân một cách miễn cưỡng, đầu óc anh đang dần dần lấp đầy chỉ còn hình ảnh xinh đẹp đỏ bừng của cô trước mắt. Đưa một bàn tay kéo đầu cô lại gần, hai hơi thở chỉ còn gần nhau trong gang tấc, mùi hương trên tóc, trên gương mặt, trên cánh môi anh đào ướt át của Hân đang khiêu khích cánh mũi của anh... Nhịp tim đột nhiên tăng vọt làm cho cảm xúc của anh cũng tăng vọt...

Tùng mỉm cười nhìn Hân, anh nói rất nhỏ:

- Em muốn nghe chuyện gì ?

Ngay sau câu nói, nụ hôn của anh đã bất ngờ ập xuống xương quai xanh của Hân làm làn da của cô trở nên nóng bừng. Bàn tay của anh từ bao giờ đã đặt lên eo cô thật chặt. Hân khẽ nhăn mặt vì đau, sự mạnh mẽ trong bàn tay và động tác của anh làm xương cốt cô lại bắt đầu kêu than, toàn thân cô rung động và trở nên mềm nhũn... Tùng ý nghĩ bị nụ hôn của anh đánh bật ra khỏi đầu óc cô...

- Em...- Hân nói trong hơi thở gấp gáp, cô dường như cũng đã muốn quên đi mình muốn hỏi điều gì, chỉ còn cảm xúc không ngừng tăng lên.

Cánh môi mềm mại của Tùng vẫn không buông tha, tiếp tục trêu chọc làn da ửng đỏ của Hân. Nhìn vào đôi mắt long lanh đang nhìn mình, Tùng khẽ cười... Ngọc Hân của anh! Con mèo nhỏ nghịch ngợm nhưng không phải anh không có cách! Muốn lừa anh nói ra đâu phải dễ...

- Anh làm sao thế ?- Hân ngược lên nhìn Tùng khó hiểu.

Nụ cười trên môi anh càng lúc càng trở nên ngọt ngào. Nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Hân đưa ra trước mặt, Tùng nhẹ nhàng đeo một chiếc nhẫn lấp lánh vào tay cô một cách nhanh chóng trong khi ánh mắt cô vẫn nhìn vào bàn tay một cách thảng thốt đã có thêm một chiếc nhẫn tròn bóng màu trắng với những họa tiết đặc biệt... nhưng rất quen thuộc....

- Anh đã nói là anh không đùa... Hân.. anh thực sự muốn kết hôn với em... Em sẽ lấy anh nhé!

Sắc đỏ trên gương mặt Hân càng lúc càng lan rộng, lời anh nói làm tim cô đập thành thịch. Đôi mắt cô vẫn dán chặt vào chiếc nhẫn rất vừa vặn với ngón áp út của cô. Xoay vai của Hân quay lại nhìn mình, Tùng khẽ nói:

- Chuyện anh giấu em... thực sự làm anh rất sợ... Anh không muốn sẽ lại để mất em Hân ạ! Chỉ cần em đồng ý lấy anh... Anh sẽ nói tất cả với em...

Đôi mắt Hân bối rối nhìn anh:

- Em đâu có ngốc... Làm sao em có thể đồng ý lấy anh chỉ vì muốn biết chuyện đó ?

- Vậy thì em đừng quan tâm chuyện đó nữa! Chỉ cần quan tâm em yêu anh thôi được không ?

- Nhưng em rất muốn biết chuyện đó!- Hân chồm lên tóm lấy hai má của Tùng khẽ nhay nhay, đôi mắt long lanh phản đối.

Tùng nhăn mặt vì đau, anh khẽ nói:

- Vậy em càng phải lấy anh rồi...

Bàn tay trên má anh đột nhiên nói lỏng, ánh mắt Hân nhìn Tùng ngượng ngùng, đôi môi hồng run run. Chiếc nhẫn trên tay cô lấp lánh những ánh sáng rất nhỏ từ những viên kim cương bé xíu.

Tùng quay sang bên cạnh lấy nốt chiếc nhẫn còn lại trong hộp. Cầm lấy bàn tay của Hân, anh đặt chiếc nhẫn vào tay cô:

- Đeo cho anh...

Hân nhìn chiếc nhẫn trong tay mình, bàn tay cô rung lên, trái tim cô đập thành thịch...

- Anh biết...hoàn cảnh này chẳng có gì lãng mạn... cũng không có cha xứ...không có hoa hồng...không có lễ đường...cũng không có ai chúc phúc...

Hân khẽ cười. Anh thật ngốc! Em chẳng bao giờ quan tâm đến những điều đó...

- Nhưng...trái tim anh hướng về em đó là sự thật... Dù sao thì trong một cuộc hôn nhân điều đó chẳng phải là quan trọng nhất sao ?- nụ cười của anh ngọt ngào- Ngọc Hân, em lấy anh nhé! Anh hứa anh sẽ thành thật tất cả với em... Chỉ cần em là vợ của anh, chỉ cần em sẽ không bao giờ rời xa anh...

Chiếc nhẫn trong tay Hân phát ra ánh sáng dịu dịu, những họa tiết đặc biệt trên đó thật quen thuộc... nó làm cô nhớ đến một vật gì đó... Kết hôn ?

Bàn tay cô khẽ run run nắm chặt lấy chiếc nhẫn, nhìn sang bàn tay to lớn của Tùng ở bên cạnh... Hân bất chợt mỉm cười, cô còn đợi chờ điều gì ? Tình yêu của cô với anh chẳng phải chứng đó là đã chứng minh đủ rồi sao ?

Nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay Tùng, bàn tay cô run run đeo chiếc nhẫn vào tay anh... Có phải từ bây giờ cuộc đời cô sẽ chính thức gắn chặt vào anh hay không ?

Chiếc nhẫn rất vừa vặn, trong ánh sáng mờ ảo khẽ phát ra những ánh sáng trắng đẹp đẽ...

Niềm vui sướng làm lòng Tùng nhảy nhót, nâng gương mặt cô lên, anh nhìn sâu vào khuôn mặt đang bừng đỏ của cô, đôi môi hồng hướng về anh đầy mê hoặc...

Anh thì thầm:

- Anh hứa sẽ yêu thương và bảo vệ cho em cả đời... Anh nhất định sẽ là một người chồng tốt!

Đôi môi của anh tiến lại rất gần, nụ hôn của anh cũng rất nhẹ nhàng và dịu ngọt... Kết hôn ? Điều đó thật đơn giản nhưng cũng thật hạnh phúc... Chỉ đơn giản hai chữ là mọi đau đớn giận hờn dường như đều muốn tan biến đi hết.

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Ngắm nhìn chiếc nhẫn đang phát ra những ánh sáng nho nhỏ nơi ngón áp út, một cảm giác quen thuộc ập đến với Hân... Hoa văn xoáy ốc đặc biệt này dường như cô đã từng nhìn thấy ở đâu đó... Nhưng ở đâu thì cô không thể nhớ nổi!

Tùng nhận thấy vẻ chăm chú của Hân, anh mỉm cười :

- Em đang hồi hận đây à ?

Hân ngược lên lườm Tùng một cái, anh cứ nhiên coi cô là người như vậy.

- Lười anh mọc gai hay sao mà toàn nói những câu làm em thấy bực ?

Tùng bật cười khúc khích, anh cúi xuống hôn lên đôi môi đang khê cong lên hờn dỗi của Hân:

- Được rồi... không trêu em nữa... Em đang nhìn gì thế vợ yêu ?

Tiếng “vợ yêu” phát ra từ miệng Tùng ngọt ngào một cách đặc biệt làm hai gò má Hân lại khê ửng hồng bối rối. Cô vẫn chưa thể thích nghi với sự thật cô sẽ trở thành vợ của anh. Co chân lên che gương mặt đang bối rối của mình, Hân khê nói :

- Không có gì!

Tùng híp mắt đầy dò xét:

- Sao lại không có gì ? Anh đã nói là phải thành thật rồi cơ mà!

Bàn tay anh bắt đầu chọc nhẹ hai bên sườn làm Hân bật cười ha hả:

- Ha ha...

- Buồn quá! Aaaa... anh làm gì vậy?

Hân cố tóm lấy bàn tay không an phận của anh:

- Ha ha...dừng lại...

- Vậy em có nói không?

- Có! Dừng lại!!!!- Hân khê kêu lên.

Đột nhiên vòng tay quanh người cô bỗng siết chặt.

- Nói đi... em nhìn gì ?

- À...em chỉ cảm thấy hoa văn trên chiếc nhẫn rất quen....- Hân nhìn chiếc nhẫn thắc mắc.

Tùng chớp mắt nhìn Hân, cô thực sự không nhớ ? Rồi đột nhiên em bật cười :

- Em không nhớ sao ?

- Nhớ ? Em quên điều gì sao ?

- Ủ ! Nhưng anh sẽ để em tự nhớ ra....

- Sao phải vậy ? Anh nói luôn đi không được sao ?

- Chuyện này em phải tự nhớ... Nếu không nhớ được anh sẽ rất giận đấy !- Tùng nghiêm giọng, đôi mắt anh lộ vẻ nghiêm trọng.

Hân khê giật mình, sự nguy hiểm trong ánh mắt và giọng nói của Tùng làm cô lo lắng. Trong suốt 1 năm trời yêu nhau, cô chưa bao giờ quên chuyện gì... Nhưng hoa văn này thực sự rất quen, chẳng lẽ cô thực sự đã quên điều gì sao ?

Hân đập tay lên đầu một cách khổ sở... Chuyện này sao cô có thể quên được nhỉ ? Hoa văn hình xoắn ốc màu đỏ đồng hiện lên nổi bật trên nền trắng của chiếc nhẫn, những viên kim cương nhỏ xíu lấp lánh sáng... Thực sự rất quen thuộc....

Tùng cúi xuống nhìn Hân mỉm cười...

Cặp nhẫn này đã được anh chuẩn bị từ rất lâu rồi... ngay sau khi hai người bắt đầu yêu nhau ở Vinpearl Land, anh đã đặt cặp nhẫn này. Hoa văn trên chiếc nhẫn chính là hoa văn đặc biệt trên cặp vỏ ốc mà hai người đã vô tình mua giống nhau. Anh cũng không hi vọng Hân sẽ còn nhớ đến vỏ ốc đó mà có lẽ cô cũng chẳng còn giữ nó nữa... nhưng anh thích làm cô phải suy nghĩ, anh thích cô phải lo lắng... Nhìn vẻ mặt khấn trương của Hân với anh là một điều rất thú vị....

Đột nhiên như nhớ ra điều gì, Hân quay lại nhìn Tùng, đôi mắt cô nhìn anh thẳng tắp :

- Em đã đồng ý lấy anh... Bây giờ em muốn nghe câu chuyện kia....

- À....- nụ cười trên môi Tùng chợt đông cứng

Anh bất đắc dĩ thờ dài :

- Được....

Bữa tiệc kỉ niệm Advanced Travel 20 năm ngày thành lập.

Minh Tùng khi đó mới chỉ là một cậu nhóc 14 tuổi.

Liếc mắt nhìn quang cảnh đầy màu sắc bên trong khu biệt thự rộng lớn của gia đình, những tiếng cười đùa vang lên lanh lảnh xen lẫn tiếng nhạc, tiếng ly cốc va chạm nhau cành cạch thanh thúy. Cậu khẽ nhếch mép tạo thành một nụ cười nửa miệng sáng bừng dưới ánh đèn ban đêm, đút tay vào túi quần âu màu đen, Tùng bước đi lững thững trong khoảng vườn rộng lớn. Mỗi lần tiệc tùng cậu đều có cảm giác nhàm chán, ai bảo cậu sinh ra trong một gia đình quyền lực và vương giả như vậy... Mọi người xung quanh đều nhìn cậu sùng nịnh, mọi lời ngợi khen đều đã được cậu nghe đến nhàm chán, từ rất sớm cậu đã biết tất cả chỉ là giả dối, những lời nịnh nọt đưa lời....

Nhàm chán! Cuộc sống của cậu không thiếu thứ gì nhưng dường như lại là thiếu đi mọi thứ... Tình thương, tình cảm chân thật ảm áp là thứ mà cậu không có, chưa bao giờ có... Kể cả gia đình của cậu cũng là một sự thiếu sót nghiêm trọng, mẹ cậu là một người đàn bà đam mê tiền tài quyền lực hơn tất cả mọi thứ trong cuộc đời của bà. Khác với người cha nhu nhược đam mê sắc đẹp của cậu, bà dốc hết tâm huyết và sức lực cho Advanced Travel để xây dựng nó trở thành một tập đoàn lớn mạnh có sức ảnh hưởng thật lớn... Mọi thứ đều thu nhỏ trong bàn tay của bà trừ cha của cậu- người đàn ông luôn sống vì những cái chân dài...

Minh Tùng cười lạnh, cuộc sống của cậu hoàn hảo như vậy đấy... hoàn hảo của một gia đình giàu có, kim tiền lạnh giá... lạnh đến mức đóng băng hoàn toàn những giá trị cơ bản nhất của một cuộc sống đúng nghĩa...

Từ nhỏ, cậu đã cảm nhận rất rõ không khí ảm đạm trong gia đình, cha cậu lúc nào cũng mỉm cười hiền từ với cậu nhưng chưa có một sinh nhật nào ông nhớ tặng quà cho cậu vì gần như không có hôm nào ông có mặt ở nhà. Mẹ cậu luôn tặng cho cậu những món quà đầy giá trị mỗi khi cậu đạt điểm cao và gương mặt bà khinh rẻ khi cậu được điểm thấp... Sự khắc nghiệt không có tình cảm hoàn hảo đó là nơi mà cậu đã lớn lên...

Minh Tùng tự hiểu rằng cậu sẽ sớm trở thành một quân cờ trên bàn cờ tranh đoạt quyền lực của mẹ mình... Mọi mối quan hệ của cậu đều trong vòng kiểm soát của bà để bà có thể đạt được những giao dịch mang về món lợi lớn nhất... Mỗi món quà cậu nhận từ nhỏ đã là một sự tính toán, mọi lời nói của cậu từ sớm đã là sự sắp đặt khéo léo....

Minh Tùng lớn lên với một trái tim thiếu thốn tình thương thật sự nhưng cậu tự ý thức được cuộc sống của mình cần có sự bứt phá... cậu phải bứt phá khỏi vòng vây của mẹ mình trở nên tự lập, trở nên trưởng thành và tự mình quyết định cuộc sống của chính mình... Đó chính là lí do cậu say mê học tập, bởi đó là con đường duy nhất cậu có thể đi và thoát khỏi sự kiểm soát của bà... nhất định đến một ngày, cậu sẽ tự dang đôi cánh của mình và bay đi tìm vùng trời tự do....

Đứng bên cạnh một gốc lan, Minh Tùng lặng nhìn những cánh hoa tỏa hương thanh khiết trong đêm tối, lòng cậu dần ảm đạm và trên môi cậu nở ra nụ cười ngọt ngào...

Xoàng!

Tiếng thủy tinh vỡ làm Minh Tùng giật mình quay lại. Đứng cách cậu không xa là một cô bé xinh xắn trong bộ váy màu cánh sen, ản dưới hàng mi cong thanh lệ là đôi mắt đen to nhìn cậu bối rối, hai gò má ửng hồng, mái tóc ngắn ngang vai khẽ bay bay... Đứng bên cạnh khóm hoa mẫu đơn, vẻ xinh đẹp của cô bé cũng không kém đóa hoa đỏ thắm đang khoe sắc cạnh đó là bao nhiêu.

- Em...a...em xin lỗi...- cô bé bối rối nói, đôi mắt len lén nhìn cậu.

Minh Tùng khẽ cau mày nhìn cô bé, cái nhìn xoáy sâu dò xét, đôi môi không cười làm cô bé khẽ giật mình, gương mặt càng lúc càng bừng đỏ.

Tiên Dung nhìn Minh Tùng lo lắng, cô sợ mình đã làm sai điều gì... Bàn tay cô đã lấm tấm mồ hôi, cô khẽ phân bua:

- Em...thực sự không cố ý...em...em...

Đôi môi nhỏ xinh khẽ run run không biết nên nói gì... chẳng lẽ lại có thể nói vì cô nhìn thấy nụ cười của anh đẹp quá, ảm áp quá làm chiếc ly trong tay cô rơi vỡ... Nói ra điều đó rất xấu hổ!

Minh Tùng cười:

- Không có gì!

Nói rồi cậu quay mặt bước đi, không ngoảnh mặt lại lần nào.

Tiền Dung đứng đó nhìn cậu, định gọi theo nhưng lại thôi, cô bé thở dài buồn bã. ... Minh Tùng là người mà cô hâm mộ từ rất lâu rồi, từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu trong bữa tiệc sinh nhật của cô bé năm 8 tuổi. ... Khi đó Minh Tùng 13 tuổi, nhưng cậu đã cao đến 1m70, dáng người cao ngất ngạo nghe làm cô bé xao động, nụ cười nửa miệng như trên đùa, cái nhìn xoáy sâu đầy hiểu biết làm trái tim cô như muốn ngừng đập. ... Đã 1 năm trôi qua, tình cảm vẫn được che giấu trong trái tim bé nhỏ, một cô bé đứng ở một góc khuất tình yêu và thầm lặng muốn lại gần cậu. ... Cô bé say mê về cậu, tìm hiểu mọi thứ về cậu, chụp trộm rất nhiều ảnh của cậu và tìm mọi cách để có mặt ở bất cứ nơi đâu bước chân cậu đến. ... Nhưng 1 năm qua, đã hao tổn hết bao tâm tư nhưng cậu cũng chưa bao giờ thực sự liếc nhìn cô bé một cái. ...

Bất cứ ai nhìn thấy như Tiền Dung đều khen cô bé xinh tươi, đảm đảm như một đóa hoa mẫu đơn mới khoe sắc còn đang e lệ. Những lời khen đi theo Dung từ khi còn rất nhỏ làm cô bé đã quen với việc mình thật xinh đẹp, không ai là không nhìn thấy, không bị vẻ đẹp của cô hút lấy. Cô bé nhận được những lời tỏ tình hàng ngày, mỗi s một người mới đến làm quen. ... Điều đó làm cô bé rất tự hào về mình. ... Nhưng Minh Tùng thì dường như chưa bao giờ để ý. ...

Bất cứ bữa tiệc nào có mặt cậu, Dung đều xuất hiện, đi theo cậu và càng thấy hâm mộ cậu còn nhỏ mà đã ra dáng một người trưởng thành tuyệt vời. ... Những cô gái đều nhìn theo mỗi bước chân cậu làm Dung khó chịu, dáng người cao ngất mạnh mẽ và ánh mắt dài lấp lánh sáng, nụ cười trên môi hồng như hai dải lụa làm trái tim cô bé điêu đứng. Cô bé đã ước ao bao nhiêu lần được nắm tay cậu và bước đi. ... ước gì ánh mắt cậu chỉ nhìn cô bé mà thôi. ...

Đêm nay là bữa tiệc rất quan trọng với Advanced Travel nhưng Dung thấy Minh Tùng chỉ đi dạo một vòng chào khách rồi bước nhanh ra ngoài. Tiếng thở dài như cổ nén thoát ra khỏi lồng ngực mạnh mẽ. ... Cô bé chưa bao giờ nhìn thấy Minh Tùng như vậy, một người có nét trầm tư, nụ cười trên môi cậu lạnh giá, đáng đi lững thững cô đơn. ... Đứng bên gốc lan, cậu đẹp như một bức tranh, đôi mắt đẹp đầy nét u buồn nhưng nụ cười thì ấm áp đến kì lạ làm cô bé cứ đứng đó si ngốc mà nhìn. ... Thì ra nụ cười thật sự của cậu lại đẹp đến vậy!

Tiền Dung vô tình đánh rơi chiếc ly, hoàn toàn không phải vì muốn Minh Tùng chú ý đến mình nhưng ánh mắt nhanh chóng chuyển sang lãnh đạm của cậu, nụ cười khẽ lạnh lùng làm cô bé thương tiếc. ... Vì sao cậu không thể cười với cô bé một cách ấm áp như với đóa lan kia. ... Cô bé tức, cô bé ghen tị với bông hoa đó. ... Chẳng lẽ cô bé không thể xinh đẹp bằng đóa hoa đó sao ?

Nỗi buồn u uất vương trên mi mắt xinh đẹp, Dung vẫn lững thững bước theo Minh Tùng, nụ cười của cô bé thể hiện một sự tôn sùng đặc biệt. ...

Tiếng cười khanh khách vang lên trên con đường trúc làm Minh Tùng khẽ cau mày, sự tĩnh tại hiếm hoi mà cậu đang có đang bị nụ cười đó phá hỏng, nhưng sự hồn nhiên trong trẻo trong tiếng cười đó làm lòng cậu dịu hẳn đi. ... Bước đi một cách chậm rãi tò mò, một cảnh đẹp lung linh đột ngột làm đôi mắt cậu ngỡ ngàng.

Trên bàn đá cẩm thạch nhỏ đang phát ra những ánh sáng lấp lánh dưới ánh trăng, một cô bé xinh đẹp trong bộ váy màu trắng, mái tóc đen dài gần chạm đất khẽ bay bay trong gió. Khuôn mặt nhỏ nhắn cân đối, mi cong sóng sánh, đôi mắt mơ màng, đôi môi nhỏ hồng ươn ướt khẽ cong lên tạo thành một nụ cười hình trăng khuyết động lòng người. Cô bé ngồi đó, mùi đinh hương tỏa ra thơm ngát. ... Đẹp! Cô bé đẹp về đẹp thanh khiết của một đóa quỳnh lạnh lẽo trong đêm tối. ... Bàn tay bé nhỏ khẽ cù nghịch ngợm con chuột bạch đang kêu chít chít trên bàn, tiếng cười cũng theo đó mà phát ra giòn giã.

Hình như phát hiện ra điều gì, cô bé quay đầu lại và ngay lập tức chạm phải cái nhìn của Minh Tùng. ... Đôi mắt đẹp khẽ chớp chớp nhìn cậu làm cậu bối rối, hai gò má đã hơi hồng hồng. Tùng vốn không quan tâm đến con gái, càng không bao giờ sợ ánh mắt con gái nhìn mình. ... nhưng ánh nhìn của cô bé thực sự làm cậu bối rối. Cô bé nhìn cậu bằng đôi mắt trong vắt, cái nhìn thẳng tắp không trốn tránh, trong đó cậu không nhận thấy có sự yếu đuối hay sùng nịnh nào với mình. ... Điều đó làm cậu có chút không quen! Nhưng ngay sau đó khóe môi cậu đã khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười nửa miệng. Thú vị! Một cô bé rất thú vị!

Nhìn thấy ý cười của cậu, khóe môi cô bé cũng ngay lập tức khôi phục lại vẻ bình thường, nụ cười hiện lên làm đôi mắt cô bé sáng lên thích thú. Chồng tay lên cằm, cô bé nhìn Minh Tùng chớp chớp:

- Anh là ai ?

- À...- Minh Tùng nhẹ nhàng bước đến ngồi xuống đối diện với cô bé, nụ cười trên môi cậu vẫn ngọt ngào- Khách đến chơi!

- Gia chủ tiếp đãi không tốt sao mà khách lại phải đi lang thang thế này?- cô bé nhìn cậu chăm chọc, ý cười đã lộ rõ trong đôi mắt thông minh lạnh lợi.

Câu hỏi của cô bé bất chợt làm Minh Tùng cười khở. Thú vị! Thập phần thú vị! Đôi mắt cậu khẽ nheo lại nhìn cô bé, vì sao lúc này khi đi mời rượu một loạt các vị khách, cậu không nhìn thấy cô bé này. ... Cô bé hình như cũng không biết cậu là ai. ...

Nở một nụ cười, cậu khẽ nói:

- Còn em là ai ?

Nháy mắt một cái đáng yêu, cô bé cười khẻ, ngón tay chọc chọc lên cổ chú chuột.

- Khách đến chơi!

Đột nhiên Minh Tùng bật cười ha hả:

- Để nhiều khách đi lang thang thế này...có lẽ sự tiếp đón của gia chủ thật sự không tốt!

Một cảm giác nhột nhột nơi đầu ngón tay làm Minh Tùng cúi xuống, cậu mỉm cười ấm áp khi con chuột bé nhỏ đang liếm nhẹ ngón tay của mình.

- Xem ra Tiểu Bạch rất thích anh...- cô bé khẽ nói, đôi mắt khẽ nheo lại ngạc nhiên

- Tên nó là Tiểu Bạch ?- cậu hỏi

- Phải

Minh Tùng không đáp, cầm Tiểu Bạch trong tay, cảm giác mềm mại làm lòng bàn tay cậu thích thú.

- Thực sự là một chú chuột đáng yêu...- cậu khẽ thốt lên.

- Tặng nó cho anh đó!- cô bé cười tươi

Minh Tùng chớp chớp mắt nhìn cô bé khó hiểu.

- Coi như đó là duyên phận...- cô bé nói thêm

Minh Tùng khẽ giật mình, cậu mở to mắt nhìn cô bé... Trong đôi mắt trong veo vẫn hiện lên ý cười thích thú, nụ cười trên môi cô bé làm hai má cậu lại chột đo đờ.

- Nhưng...đây là Tiểu Bạch của em mà...

- Không sao...- cô bé đứng dậy- chắc chắn anh sẽ chăm sóc tốt cho nó ! Tạm biệt anh...em phải đi rồi !

Cô bé nói rồi vội vã xoay gót toan bỏ đi. Minh Tùng bối rối, cậu đứng bật dậy bước theo cô bé :

- Khoan đã !

Cô bé quay đầu lại, mái tóc đen dài bay bay trong gió, thực sự là rất dài...mùi đinh hương theo gió bay đến cánh mũi cậu lạ lùng :

- Có chuyện gì ?

- Có thể cho anh biết tên không ? biết địa chỉ nữa...À...anh...anh chỉ muốn cảm ơn em và...và...- đột nhiên Minh Tùng trở nên bối rối, vẻ tự nhiên hàng ngày đã theo gió mà bay đi hết.

Cô bé nhìn cậu mỉm cười :

- Có duyên thì sẽ gặp lại...

Nói rồi cô bé lại xoay người đi, chiếc váy trắng khẽ bay bay.....

- Vậy...cho anh biết tên em !- Tùng vội gọi theo, cậu bối rối khi lần đầu tiên biết quan tâm đến một cô gái.

Cô bé quay lại nhìn cậu, nụ cười sáng bừng trong đêm tối như một đóa hoa tinh khiết:

- Em...là một công chúa!

Câu trả lời của cô bé làm Minh Tùng sững sờ đôi chút...Ngước mắt lên, chiếc váy trắng đã khuất dần rất xa....

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Minh Tùng đứng đó ngơ ngác, Tiểu Bạch trên vai cậu khẽ kêu chít chít nhưng đôi chân cậu lại bối rối không dám chạy theo cái bóng trắng đang dần trở nên bé nhỏ.

Ngọc Hân bước đi thật nhanh, cô bé mỉm cười, trong lòng khẽ xao xuyến... Thực sự là một anh chàng rất bảnh, nụ cười cũng thật quyến rũ. Ba cô bé là nhiếp ảnh gia được thuê đến chụp ảnh cho bữa tiệc ngày hôm nay, cô bé vốn chỉ muốn đi theo ba cho đỡ buồn chán, nhưng cảnh đẹp trong ngôi biệt thự đã thu hút ánh mắt tinh nghịch của cô bé nên cô bé đã lên vào đây cùng Tiểu Bạch... Ý thức được không nên để ai biết sự có mặt không nên có của

mình, Ngọc Hân bước đi thật nhanh... Trên đôi môi hồng ươn ướt khẽ mỉm cười, cô bé cũng không hiểu sao mình lại tặng Tiểu Bạch cho cậu bé đó, chắc chắn là cô bé sẽ bị ba mắng vì đó là món quà sinh nhật mà ba đã phải rất vất vả mới mua được. Nhưng trong lòng cô bé thì lại cảm giác vui vẻ đặc biệt, cô bé tự hỏi liệu mình với cậu bé đó thực sự là có duyên không? Ngóảnh mặt nhìn đáng đứng ngạo nghễ của Minh Tùng, cô bé tự ngầm chắc chắn đó không phải con nhà bình thường, một người như vậy có thể có duyên với cô bé được sao?

Khẽ cười, Ngọc Hân bước đi vội vã... Rồi mọi chuyện sẽ vào dĩ vãng, coi như đó là món quà cho một anh chàng đẹp trai đi!

Cô bé không để ý một bóng hồng bước nhẹ theo mình, đôi mắt đầy oán hận, bàn tay bé nhỏ trắng như phấn nắm chặt lại.

Minh Tùng đứng thất thần, Tiểu Bạch khẽ kêu chít chít bên vai cậu... Một chút hồi hận len nhẹ vào lòng cậu, bước chân cậu cũng trở nên vội vã. Tự nắn mình một tiếng, cậu tự nhủ đáng lẽ phải chạy theo cô bé sớm hơn, một tên ngốc nên mới để cô bé bước đi như thế! Quay trở lại bữa tiệc, cậu tự nhủ nếu cô bé là khách nhà cậu thì chắc chắn vẫn phải còn ở đây hoặc giả phải có một người nào biết... Hỏi quản gia để biết chắc chắn rằng chưa có vị khách nào rời đi, Minh Tùng lại đi chào hỏi một vòng, cậu vô tình như dò hỏi về cô bé kì lạ đó... nhưng chẳng có một dấu hiệu nào chứng tỏ cô bé còn ở đây hay quen bất kì người nào ở đây...

Khẽ thở dài, Minh Tùng cù nhẹ Tiểu Bạch trên vai... Nụ cười lại hiện trên môi cậu:

- Duyên phận...

Biết đâu hai người chính là có duyên... Nếu là có duyên thì mọi chuyện sẽ do trời. Thú vị! Một cô bé thú vị! Sẽ đến lúc cậu tìm thấy cô bé kì lạ ấy...

« em là một công chúa! »

Câu nói của cô bé văng vẳng bên tai cậu. Một công chúa? Âm chỉ là tên cô bé là tên một công chúa chăng?

Công chúa! Minh Tùng cười ảm áp- Dù không có cái tên đó cô bé cũng thực sự rất giống một công chúa bé nhỏ...

7 năm sau.

Minh Tùng 21 tuổi.

Đứng trước gương, anh tự nhìn vào hình ảnh của mình, một anh chàng cao lớn với thân hình mạnh mẽ, dáng người cao ngất trong bộ vest màu đen sang trọng. Khẽ cười với chính mình, Minh Tùng tự thấy chỉ còn một chút nữa thôi... Anh sẽ có được tự do mà mình muốn...

Mặc dù mẹ anh luôn cố gắng đặt anh vào chiếc khuôn của bà, bắt anh làm quen với mọi việc ở Advanced Travel và quen với những con người già đời lờ lợc nhau như chính bà nhưng anh chỉ làm tất cả cho có lệ, hơn nữa việc sớm thâm nhập vào thương trường cũng làm cho đôi cánh của anh trở nên mạnh mẽ hơn.

Đêm nay sẽ diễn ra bữa tiệc sinh nhật thứ 16 của cô con gái tập đoàn SmartMart- một tập đoàn lớn kinh doanh siêu thị và các trung tâm thương mại lớn. Nếu kết hợp với Advanced Travel sẽ trở thành một thế lực không tưởng... Minh Tùng cười lạnh, anh không thể giả ngu mà không biết sự thật trong sự có mặt tối nay của anh ở đó... Mẹ anh xem ra đã phải tính toán không ít... Nhưng anh hiện tại cũng không có ý định sẽ làm trái với mong muốn của bà, anh đã luôn là một đứa con ngoan ngoãn làm bà tự hào 21 năm rồi... Cố thêm một chút nữa cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Biệt thự của tập đoàn SmartMart là một biệt thự lớn, lộng lẫy và xa hoa không khác các biệt thự của các tập đoàn lớn khác là bao nhiêu. Bước ra khỏi xe, Minh Tùng cười khẽ... Rất nhiều gương mặt quen thuộc bước đến gần anh, rất nhiều những tiếng chào, rất nhiều những nụ cười, rất nhiều những cái bắt tay thật chặt... nhưng thật là buồn khi tất cả đều thật lạnh nhạt, tất cả đều như một cái máy chạy theo những lợi ích của mình.

Bên trong biệt thự được trang trí rất đặc biệt, tràn ngập hoa mẫu đơn, giống như tất cả hoa mẫu đơn của toàn thành phố đều quy tụ hết ở đây. Minh Tùng cười khẽ với sự xa hoa này, trước khi đến đây, anh được nghe không ít về cô con gái của tập đoàn SmartMart, đó là một cô gái yêu hoa mẫu đơn. Mẹ anh không tiếc lời ca ngợi cô gái này, nên dù không có chút cảm tình thì cũng có một chút thông tin nào đó lọt vào tai anh, thậm chí anh còn phải giả bộ quan tâm và nên nhớ một chút.

Đã qua 3 vòng rượu, Minh Tùng đứng chào hỏi đã thấy nhàm chán... Thế nhưng mà cô công chúa kiêu kì vẫn còn chưa muốn xuất hiện, chỉ có hai ông bà chủ nhân là đi đi lại lại miệng không ngừng cười. Nhàm chán! Thực sự là nhàm chán!

Đặt ly rượu xuống bàn, Minh Tùng bước đến xin phép ông bà được ra ngoài hít thở rồi bước ra ngoài... Khu vườn rộng bên ngoài hấp dẫn ánh mắt của anh...

Một khu vườn tràn ngập hoa mẫu đơn...

Nhưng những con đường mòn có vẻ rất quen thuộc...

Minh Tùng khẽ cau mày, nếu không phải nơi đây tràn ngập những bông hoa mẫu đơn và những cây cối khác thì anh có thể khẳng định khu vườn này giống hệt với khu vườn trong ngôi biệt thự của gia đình anh. Kì lạ! Một chút kì lạ...

Một con đường trúc quen thuộc đập vào mắt anh làm trái tim anh khẽ thảng thốt...

Kí ức dội về như một cơn mưa lạ...

Cách đây 8 năm cũng trong một con đường trúc như thế này...

Đột nhiên xaxa vang lên một tiếng cười khanh khách trong trẻo...

Tìm anh đột nhiên nảy lên...

Đã 8 năm Tùng sống với những ám ảnh về hoài niệm thời niên thiếu ấy. Bước chân Tùng bước đến chậm rãi nhưng trong lòng anh thì dậy sóng, mọi thứ dù đã mờ nhạt khá nhiều những tiếng cười vui vẻ ấy luôn ám ảnh anh trong giấc mơ. Một cảm giác chân thật đến với anh... cảm giác về sự rung động thật sự...

Minh Tùng bước đến...

Trên một bàn cẩm thạch nhỏ dưới ánh trăng, một cô bé xinh đẹp trong bộ váy màu trắng, mái tóc đen dài gần chạm đất, bàn tay bé nhỏ trắng như phấn khẽ cù lên cổ một chú chuột nhỏ màu trắng tinh... Đôi mắt to cong lại thành hình trăng khuyết một cách vui vẻ... tiếng cười cũng theo đó mà phát ra giòn giã...

Một cảm giác ập đến làm trái tim Tùng gần như muốn ngừng đập... Cô gái này và cô bé ngày đó...

Đột nhiên cô bé quay lại nhìn anh, đôi lông mày thanh lệ khẽ nheo lại, nhưng nụ cười lại nhanh chóng hiện lên cánh môi xinh đẹp:

- Anh là ai?

Tìm Tùng đập càng lúc càng nhanh, vẻ ngỡ ngàng hiện lên trong mắt anh... Nhưng rồi nụ cười nửa miệng quyến rũ lại hiện lên trên môi anh ngọt ngào. Có thể đây là duyên phận chăng?

- Khách đến chơi!

Đột nhiên ánh mắt cô bé nhìn anh có chút bối rối, gương mặt đã hồng hồng.

- Có lẽ gia chủ tiếp đón không được tốt nên mới để khách đi lang thang thế này?

Sau câu nói, nụ cười trong trẻo lại vang lên.

Kí ức hiện lên trước mắt anh như mới hôm qua.

- Em là ai? - anh khẽ hỏi, dường như trong đôi mắt trong vắt kia cũng đã sớm nhận ra anh là ai.

- Em... là một công chúa! - cô bé cười tươi, chú chuột bé nhỏ khẽ kêu lên chút chút

Cô bé chỉ nói một câu rồi đứng dậy bước đi qua anh... Mùi hoa lan bay theo mái tóc thơm ngát... Mùi hương lạ đó làm trái tim Tùng trấn tĩnh lại nhưng nhìn thấy bóng chiếc váy trắng xa dần làm anh thoáng giật mình, vội vã bước theo... Anh đã để cô bé ấy đi một lần... Lần này thì không thể...

Vội vã bước theo cô bé thật nhanh, Minh Tùng nhận thấy cô gái đang bước những bước dài về phía sảnh lớn... Anh mỉm cười, lần này thì cô ấy không thể chạy đi đâu được nữa...

Bước nhanh vào bên trong, đôi mắt anh tìm kiếm hình bóng chiếc váy trắng thanh khiết... Đột nhiên trên bậc thang, tiếng ông chủ vang lên:

- Xin phép giới thiệu với tất cả các vị con gái yêu của tôi - nhân vật chính của bữa tiệc đêm nay - Tiên Dung!

Ánh đèn chiếu đến làm nụ cười cô gái bừng sáng như một bông mẫu đơn đang e lệ, mái tóc đen dài, chiếc váy trắng toát tôn lên thân hình bé nhỏ và thanh thoát, đôi mắt to bừng sáng và nụ cười trong trẻo như pha lê... Chính là cô gái ấy!

« Em là một công chúa! »

Tiên Dung...

Tiên Dung công chúa!

Minh Tùng khẽ mỉm cười ấm áp, đôi mắt anh dừng lại ở đôi mắt trong veo kia và nhận ra trong đó ánh nhìn về anh, ý cười hiện rõ trong đáy mắt và gò má ửng hồng e thẹn.

- Khoan... khoan đã! - Hân nhồm dậy, đôi mắt cô lộ ra vẻ hốt hoảng - Nghĩa là... nghĩa là... anh và cô gái ấy...

- Từ từ đã nào... em muốn nghe thì phải để anh kể hết đã chứ!- Tùng mỉm cười

- Nhưng em muốn nói là...- cô cuống quýt- anh phải hiểu...cô gái đó...

Kí ức cũng chỉ chọt vào về với cô, kí ức về thời niên thiếu... Sự việc đã quá lâu nên cô không còn nhớ quá rõ ràng, cuộc sống đưa đẩy cô đi, sau đó ba cô mất, gia đình cô đã gặp không ít chuyện phiền toái, những sóng gió đã làm cô sớm quên đi kỉ niệm thoáng qua đó.... Không ngờ có người con trai khác lại vì một kỉ niệm thoáng qua đó mà lưu luyến đến tận bây giờ...

Nhưng cô cũng không biết việc mình nói ra lúc này có nên không...có nên cho anh biết cô bé ngày đó chính là cô! Mà cô cũng thật tệ...vì sao lại không nhận ra anh? Mà chuyện qua lâu như vậy...làm sao trách cô được... đến chính anh còn nhận nhầm cơ mà...

Mình Tùng đọc những ý nghĩ đang nhảy nhót trong đôi mắt trong veo của Hân, anh khẽ cười ấm áp, kéo cánh tay cô lại gần, anh nhìn vào mắt cô dịu dàng:

- Anh biết cô gái ấy không phải cô bé ngày đó! Anh biết điều đó...

Đôi mắt Hân mở to nhìn Tùng thẳng thốt:

- Anh nói như vậy là ý gì?

- Dĩ nhiên là không phải ngay lúc đó... Mà là sau đó những 1 năm... Trong suốt 1 năm quen biết, Dung luôn gần gũi và thường xuyên lui tới nhà anh... Chuyện đó thật đúng như mong muốn của mẹ anh... Nhưng cô ấy so với những ấn tượng đầu tiên của anh về cô bé ngày đó thì thật khác xa... Anh đã tự nói với mình có lẽ thời gian làm người ta thay đổi, người của 8 năm sau có thể khác với một cô bé 8 năm trước cũng là chuyện bình thường... cho đến khi anh gặp em... Em làm sống dậy trong anh những kí ức về ngày đó, cho đến khi anh tặng cho em chú chuột nhỏ màu trắng, em đã không ngần ngại mà gọi Tiểu Bạch... Anh thật sự đã khẳng định em chính là cô bé ngày đó.... Đúng không Hân, Ngọc Hân công chúa!

- Mẹ nói sao? - Minh Tùng nheo mắt nhìn mẹ anh- bà Kim San

Bà nhìn anh mỉm cười:

- Con sang năm là tốt nghiệp rồi... Mẹ muốn con và Tiên Dung đính hôn... Hai đứa dù sao cũng đã qua lại tìm hiểu nhau 1 năm rồi...ba mẹ Tiên Dung cũng đã sớm coi con như người trong nhà...

- Con chỉ coi Dung như em gái....- Tùng khẳng định

- Con hãy suy nghĩ thêm rồi hãy quyết định...- bà nhìn anh

Minh Tùng chau mày suy nghĩ, anh cần làm gì để có thể kéo dài chuyện này? Anh không thể kết hôn với Tiên Dung, nhưng cũng không thể cứ đơn giản mà cự tuyệt mẹ anh... Với anh đây không khác hành động tự sát là bao nhiêu! Anh cần có một lối thoát...cần có một con đường khôn ngoan nào đó....

- Con muốn được đi du lịch... Có lẽ sau đó con sẽ suy nghĩ kĩ càng!

- Tốt lắm! Con muốn đi đâu? - bà nhìn anh đã hài lòng hơn.

- Vinpearl Land....

Minh Tùng đến Vinpearl Land với một tâm trạng khá u uất, lòng anh rối bời vì cần phải suy nghĩ một lối thoát cho tình trạng bế tắc của mình. Tiên Dung là một cô gái xinh đẹp, tốt bụng, luôn nhìn anh bằng ánh mắt tôn sùng, điều đó làm những cảm xúc đầu tiên của anh về cô dần biến mất... Trong tâm trí của anh, cô là một cô bé có nụ cười trong trẻo như pha lê, đôi mắt lanh lợi thông minh nhưng kiên định... Tất cả những điều đó đã biến đi đâu mất rồi? Bây giờ Dung đối với anh chẳng khác những cô gái khác là bao, bị hấp dẫn bởi anh, nhìn anh bằng ánh mắt si mê.... Lúc nào đối với anh cũng muốn làm nũng, đôi mắt đẹp thì thoáng lại vương nước mắt! Cô bé thông minh ngày đó đã biến đi đâu rồi? Dù nói rằng khi yêu người ta sẽ thay đổi, nhưng sự thay đổi của Dung chỉ làm anh muốn hướng về quá khứ... Anh thực sự nhớ nụ cười khanh khách làm trái tim anh chao đảo, ánh mắt thẳng tắp nhìn anh không mấy may chút sùng nịnh..... Anh thực sự nhớ những biểu hiện ngây thơ và đáng yêu đó....

Dung bây giờ không còn là cô bé ngày xưa nữa, Tùng biết trái tim mình không thể thuộc về cô, ràng buộc cả hai là một điều bất hạnh.... Anh cần tìm cho mình một lối thoát cũng như cho Dung một lối thoát....

Minh Tùng bất đắc dĩ thở dài, ngả lưng xuống ghế, anh nhìn trời nắng đang tắt dần sau những rặng dừa, tiếng sóng biển êm ru làm lòng anh thanh thản nhưng vẫn không thể nhẹ bớt đi...

- Đây....- Nam Thành đẩy nhẹ cánh tay anh – Nhìn cô bé kia kìa.... Ui chu choa!! Ba vòng đều miễn chê!

Minh Tùng cười lạnh, anh không buồn mở mắt, những cô gái bám theo anh đâu phải là ít mà toàn là những cô sắc đẹp có thừa. Những cô nàng đó từ sớm đã không còn làm trái tim anh quan tâm!

- Ê này !- Nam Thành vẫn lay mạnh- Dậy đi ! Cùng tớ đến làm quen với nàng!

- Tớ không quan tâm! Cậu thích có thể tự đến làm quen mà!

- Không được! Tỉnh dậy! Đi cùng tớ! Không cần nói gì! Chỉ cần đi cùng thôi!

- Đứng làm phiền tớ nữa!- Minh Tùng khẽ cau mày

- Nhanh lên! Không thằng khác lại đến làm quen với cô ấy bây giờ!

Nam Thành ra sức kéo cánh tay Tùng làm anh miễn cưỡng đứng dậy. Anh tự mắng mình đã mời thằng bạn rách việc này đi cùng. Anh bước theo Nam Thành lững thững, khuôn mặt nhanh chóng rơi vào trầm tư, anh chẳng buồn để ý những ánh mắt ngưỡng mộ dành cho mình. Những câu nói của Nam Thành với cô nàng kia chẳng làm anh chú ý, anh chỉ liếc mắt và thấy đó là một cô nàng nóng bỏng trong bộ bikini màu tím.

Ngay khi Nam Thành và Kim Thư bước đi, Tùng bất đắc dĩ cười khổ muốn quay lại chiếc ghế yên tĩnh của mình thì đột nhiên một tiếng cười thích thú vang lên. Thanh âm trong trẻo thanh thủy trong tiếng cười làm trái tim Minh Tùng đột nhiên nảy lên... Đôi mắt anh mở to nhìn xuống chiếc ghế bên cạnh, một cô gái xinh xắn trong chiếc váy xanh nhạt làm nổi bật thân hình bé nhỏ, mái tóc đen dài như một dòng suối nhỏ bay bay trong gió gần như chạm đất, đôi mắt đen láy trong vắt lộ ra ý cười thích thú, đôi môi nhỏ hồng ươn ướt khẽ cong lên thành hình trăng khuyết động lòng người... Nụ cười này...gợi cho Tùng nhớ về quá khứ, về kỉ niệm thời niên thiếu....

Thú vị! Một cô gái thú vị!

Đột nhiên, khóe môi Tùng khẽ nhếch lên tạo thành nụ cười quyến rũ:

- Hình như em đang rất vui!

Ngay khi tiếng nói của anh cất lên, cô gái đã ngược mắt lên nhìn anh, nụ cười vẫn không mất đi mà vẫn ngưng đọng trên đôi môi anh đào ươn ướt. Ánh mắt trong vắt nhìn anh thẳng tắp, cái nhìn không động đậy, không che giấu sự ngỡ ngàng. Anh biết khuôn mặt mình đẹp đến cỡ nào nhưng không đến mức để cô ấy nhìn anh như sinh vật lạ như vậy.

Cúi xuống ghé sát vào khuôn mặt cô, anh muốn nhìn thật kĩ gương mặt này... Về quen thuộc làm trái tim anh khẽ nảy lên.... Đôi mắt này, đôi môi này....vì sao lại làm trái tim anh xao xuyến ?

- Anh đẹp trai lắm sao ?- Tùng cười châm chọc

Nét ửng hồng thoáng qua trên gương mặt cô gái, nhưng đôi lông mày khẽ cau lại đã chứng tỏ sự bướng bỉnh của cô gái.

- Cái gì?- cô gái khẽ kêu lên, nhưng trong thanh âm đã để lộ rõ vẻ khó chịu.

Không hiểu sao biểu hiện đó của cô gái lại làm Tùng hài lòng:

- Không phải em cứ nhìn anh chăm chăm sao?

Đột nhiên đôi mắt trong vắt lại nhìn anh thẳng tắp, vẻ bối rối cũng nhanh chóng biến mất.

- Như vậy có sao không ?- đôi môi cô gái cong lên tình nghịch

Tùng đột nhiên bật cười thích thú, cô gái này làm anh nhớ đến cô bé tình nghịch ngày ấy.

- Anh cười gì ?- cô gái nhìn anh có vẻ khó chịu- Đây chắc đâu phải lần đầu tiên có người nói anh đẹp trai? Anh cứ coi đây như hàng trăm lần đó đi!

- Anh làm quen với em được chứ ?- Tùng mỉm cười nhìn cô

- Được!- cô gái đáp- Dù sao làm bạn với một người đẹp trai cũng không đến nỗi tệ!

- Có vẻ như em rất thích anh!- Tùng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô.

Cô bật cười:

- Là con người ai mà không thích cái đẹp!

- Em cũng rất đẹp....

Tùng cười hồn nhiên, cô ấy thực sự rất đẹp.... Một vẻ xinh đẹp không có những đường cong nóng bỏng nhưng lại làm trái tim anh xao xuyến... Mùi đĩnh hương nhẹ nhẹ bay theo gió đến cánh mũi làm trái tim anh xao xuyến! Vì sao cô gái này lại gợi cho anh cái cảm giác quen

thuộc đến thế... Hoài niệm làm trái tim anh chùng xuống... Một gương mặt khác hiện lên trước mắt anh làm Tùng cố nén tiếng thở dài.

Tùng quay sang nhìn về bối rối trên gương mặt cô gái, những biểu hiện thay đổi trên gương mặt cô làm anh cảm thấy rất thoải mái. Anh nhìn vào đôi mắt to và trong vắt của cô, anh đọc được những suy nghĩ chạy liên tục trong đó. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thay đổi liên tục theo những suy nghĩ mới, đôi môi hồng nhỏ xinh chợt bật một nụ cười nhẹ như tiếng nước. Mái tóc đen dài như một dòng suối khẽ bay bay trong gió, trượt nhẹ nhàng trên bờ vai trắng bóc xinh đẹp... Một cô bé không phải xinh đẹp như tiên, cũng không gợi cảm nóng bỏng như những cô gái từng đến với anh nhưng đó là một nét đẹp trong sáng, thuần khiết của một cô gái mới lớn, một nét đẹp thông minh nhanh nhẹn và tinh nghịch của một cô nhóc vô tư.... Với anh đó là một sức hút....

- Em rất đặc biệt....- Tùng khẽ thốt lên, lời anh nói giống như lời nói cho hoài niệm

Cô nhìn anh, mỉm cười giống như điều đó với cô cũng không có gì mới mẻ.

- Em sẽ coi đó là một lời khen!

Tùng cũng cười:

- Anh là Minh Tùng!- anh xòe bàn tay trước mặt cô

- Em là Ngọc Hân!- ngập ngừng một chút Hân cũng nắm lấy tay anh nhưng nhanh chóng rút ngay lại.

Ngọc Hân!

“ Em là một công chúa!”

Ngọc Hân.....

Ngọc Hân công chúa!

Vẻ ngỡ ngàng hiện lên trong mắt Tùng rồi tan biến đi rất nhanh....

- Em vẫn còn học cấp 3 đúng không ?

- Vâng... sau kì nghỉ này em sẽ học lớp 12!- cô ngả lưng xuống ghế, mắt hướng về xa xăm bầu trời trong vắt, ánh nắng dịu dịu

- Anh thì năm nay sẽ ra trường... Sau kì nghỉ này anh sẽ bắt đầu đi làm...- Tùng cũng ngược về xa xăm, trong ánh mắt anh có nhiều suy tư.

Những lo lắng lại ập về làm trái tim anh xao động, những suy nghĩ trong lòng anh cũng khẽ chùng xuống rất nhanh. Quay sang bên cạnh, Hân đã chìm vào giấc ngủ từ bao giờ, đôi môi anh đào khẽ hé mở,....một màu hồng ươn ướt quen thuộc, mi cong sóng sánh, mái tóc đen dài bay bay, mùi đinh hương bay bay theo gió... Cô ấy vì sao lại quen thuộc với anh đến vậy ?

Vươn nhẹ tay vuốt những sợi tóc trên má Hân, Tùng chợt thấy trái tim anh đang xao xuyến....

Ngọc Hân công chúa!

Lúc đó anh đã nhận ra em sao ?- Hân chớp chớp mắt nhìn Tùng nghi hoặc

- Không!- Tùng mỉm cười- Khi đó anh thực sự gần em vì anh có cảm giác em thực sự đặc biệt và anh thích điều đó... Anh hoàn toàn không có suy nghĩ em chính là cô bé đó mà chỉ là cảm giác em giống với cô bé trong quá khứ đó mà thôi...

- Vậy anh biết tất cả khi nào ?

- À.... Đó lại là một câu chuyện khác....

- Hân....- Tùng kéo cô lại gần vòng tay anh, mỉm cười ngọt ngào- sắp đến kì thi rồi... em có muốn một món quà khích lệ không ?

- Có !- Cô vòng tay ôm lấy cổ anh thích thú.

- Vậy em muốn gì nào ?- đôi mắt Tùng lộ vẻ cung chiêu.

- Em....- Cô chớp chớp mắt suy nghĩ rồi đột nhiên cô mỉm cười- Em muốn một chú chuột bạch !

- Chuột bạch ?- Tùng nhìn Hân thẳng thốt, trái tim khẽ nảy lên- Vì sao lại là chuột ?

- Vì em thích chuột !- Cô chu môi lên nhìn anh ương bướng

Tùng bật cười thích thú, anh ngã người xuống để cô nằm trên ngực anh, gạt nhẹ lên mũi cô, anh dịu dàng :

- Sao chưa bao giờ anh nghe em nói là thích chuột.....

- À....thích thì cứ phải nói ra sao ?

- Không ! Nhưng em thích chuột tại sao không nuôi một con ?

- Chẳng phải bây giờ em đang muốn một con để nuôi sao ?- Hân vươn tay beo má Tùng

Tùng cười khỏ :

- Ý anh là trước bây giờ kia !

- Làm sao anh biết là trước kia em chưa từng nuôi ?

- Nghĩa là em đã từng nuôi đúng không ?

Hân khẽ gạt đầu :

- Vâng ! Hồi nhỏ ba em có tặng cho em một con nhưng mà....- kí ức hồi nhỏ hiện lên làm đôi lông mày cô khẽ cau lại.

- Nhưng mà sao ?- Tùng khẽ hỏi

- Em đãlàm mất !- Hân không biết nên giải thích câu chuyện này thế nào.

- Làm mất ?- Tùng ngơ ngác nhìn Hân

- Cũng không đúng !- Hân khẽ dứt dứt tóc- Chính xác thì em đã tặng nó cho một người khác !

Trái tim Tùng khẽ nảy lên, đôi mắt anh nhìn vào Hân không dứt tìm kiếm trong đó những hình ảnh quen thuộc của cô bé năm nào... Phải chăng Hân chính là cô bé đó ? Nhưng còn Tiên Dung ? Mọi chuyện có thể chỉ là trùng lặp....

- Em tặng cho ai ?- Tùng mỉm cười- Cho Thư à ?

- Không....- Hân nheo mắt- một người không quen biết !

- Tại sao em lại tặng cho một người không quen ? Đó là một chàng trai sao ?- Tùng nhìn Hân dò xét, câu hỏi của anh có vẻ châm chọc nhưng thực sự trong đó lại không hề có sự châm chọc nào. Anh thực sự quan tâm đến sự thực ẩn trong câu chuyện của Hân. Nếu Hân thực sự là cô bé ngày đó thì mọi chuyện đã xảy ra thực kì dị...

- Ủm...một chàng trai !- Hân chọc chọc lên má Tùng nghịch ngợm

- Đây...em dám trêu chọc anh hả ?- Tùng híp mắt nhìn Hân, nụ cười trên môi anh lộ tia nguy hiểm- Mau kể chi tiết cho anh nghe !

Những ngón tay anh bắt đầu chọc nhẹ vào sườn làm Hân cười nắc nẻ

- Aaa....Buồn quá !

- Ha ha... ! Anh thật là nhỏ nhen !- Ha ha....

- Cuối cùng thì em có kể không ?

- Có ! Dừng lại ! ha ha... Buồn quá !

Tùng dừng lại, vòng tay qua eo Hân ôm thật chặt, trái tim anh đang nảy lên từng hồi vì xúc động xen lẫn hồi hộp.... Anh muốn biết được sự thật càng muốn biết nếu Hân thực sự là cô bé đó...

Hân bấu môi nhìn Tùng có vẻ không phục nhưng cô vẫn quyết định sẽ kể cho Tùng nghe tất cả. Mặc dù sự thật này cô đã không nói với ai, kể cả với ba cô khi ông phát hiện chủ chuột yêu quý ông tặng cho cô đã biến mất. Mà cô cũng chưa bao giờ coi kỉ niệm thoáng qua đó sẽ thật quan trọng trong cuộc đời mình...chỉ đơn giản làm cô cảm thấy kỉ niệm đó rất khó quên....

.....

Hân chớp chớp mắt nhìn Tùng, câu chuyện đã kết thúc từ lâu nhưng gương mặt anh vẫn không biến đổi, ánh mắt vẫn dán vào cô thẳng thốt... Hươu hươu bàn tay bé nhỏ trước mắt Tùng, Hân nhìn Tùng nghi ngại... Không phải anh ghen tị với cậu bé trong câu chuyện của cô đấy chứ ?

- Anh sao thế ?- Hân khẽ hỏi

Tùng bất chợt mỉm cười, anh nhìn cô ngọt ngào :

- Bây giờ em còn nhớ mặt cậu bé đó không ?

- Hà ?- Hân ngơ ngác nhìn Tùng hồi lâu, đừng nói là anh ghen buồn cười vậy nha !

- Mau nói !- Tùng nhìn cô khẩn trương

Hân bất giác cười khỏ, cô vội phân bua :

- Trời ! Bao nhiêu lâu như vậy rồi.... em đâu phải người có trí nhớ siêu phàm ! Mà em cũng thực sự không quan tâm đến cậu bé đó thì làm sao nhớ được mặt cậu ta tròn méo ra sao !!!!

- Thật không ?- Tùng híp mắt lại nguy hiểm, anh đang rất khó chịu đấy ! Chỉ vì lần gặp gỡ đó mà anh phải sống trong hoài niệm về cô, thế mà cô gái này lại cư nhiên dám quên bống anh không còn một mảnh.

- Thật !- Hân lùi lùi lại, ánh mắt Tùng đang thực sự lộ ra sát khí đó a ! Mà cô thì có làm gì sai đâu chứ !

- Em khẳng định là không có tí xúu tình cảm với cậu bé đó ?

- Khi đó em mới chỉ 8 tuổi !!!!- Hân hét lên, cô cố thoát khỏi vòng tay anh nhưng không được, đôi bàn tay cứng rắn vẫn khóa chặt eo cô không nhúc nhích .

Tùng cảm thấy thật giận. Vì ai mà anh phải sống khổ sống sở trong suốt một thời gian dài mà cô bé này chỉ vì « một phút hâm dờ »- theo lời giải thích của Hân (t/g :thực ra là cô ấy cố tình nói vậy vì sợ anh sẽ để ý =.=.)mà tặng cho anh Tiểu Bạch chứ không phải vì cô thấy có cảm tình với anh. Thậm chí cô ấy đã quên bống anh không còn một mảnh ! Cô gái này thực đáng giận mà !

Tùng nhìn vào đôi mắt Hân, trong đó lộ ra ý đề phòng mơ hồ... Cô nhóc này ! Anh không trừng trị thì thật sự là không được mà ! Anh bật dậy, vác cô lên vai, bàn tay anh bắt đầu đánh lên mông cô làm Hân vừa đau vừa giận. Cô hét lên khi nước mắt đã bắt đầu chảy xuống :

- Aaaaaaa

- Anh làm gì vậy ?

- Anh không được đánh em !!!!!

- Tại sao lại không ? Em nói dối !- Tùng mỉm cười

- Em nói dối điều gì ?- Hân chột dạ

- Nói lại xem em có cảm tình với cậu bé đó không ?

- Không !

- Vậy anh sẽ tiếp tục đánh !

Bàn tay Tùng giờ lên đây đe dọa. Hân kêu lên vội vã :

- Khoan đã !

- Được rồi...Em nói... đừng là em có cảm tình với cậu bé đó được chưa ? Nhưng đó chỉ là cảm tình bình thường với một người đẹp trai thôi mà.... Khi đó em mới chỉ là một cô bé... Mà em đâu có nói là sẽ thích cậu ta chứ ! Anh thật quá đáng !

Tùng mỉm cười, lời giải thích của Hân làm lòng anh dịu đi rất nhiều. Thả Hân xuống, Tùng nhìn vào đôi mắt giận dữ không cam chịu của cô nở nụ cười hiền :

- Em đau không ?

Hân nheo mắt nhìn Tùng. Không phải là anh có vấn đề đấy chứ ? Tại sao cứ bắt cô phải thừa nhận tình cảm của mình với người khác ? mà lại với thái độ vui vẻ thế kia nữa....

-Anh sẽ tặng cho em một chú chuột bạch....nhưng em đặt tên nó là gì ?

- Tiểu Bạch- tên con chuột đã mất của em....- Hân không ngần ngại trả lời.

- À.....

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

2h chiều ngày hôm sau Tùng và Hân bước xuống sân bay Nội Bài, Hoàng Anh đã đứng đợi hai người ở cửa. Nhìn thấy 2 người, Hoàng Anh cười thật tươi:

- Xin chào! Công tác ổn chứ ?

Tùng cười khẽ:

- Có thể không ổn sao ?

Hoàng Anh bật cười khanh khách, quay sang nhìn Hân, anh hỏi:

- Hân! Em không bị tổng giám đốc bắt nạt đấy chứ? Nhìn thần sắc em không được tốt nha!

Về trêu chọc trong lời nói của Hoàng Anh làm hai má Hân ửng hồng. Cô cúi xuống bối rối:

- Em khỏe. ...

Hoàng Anh nhìn Hân rồi lại ngược lên nhìn Tùng, anh nhận thấy rõ sự thay đổi giữa hai người nên trong lòng cũng có chút vui vẻ. Tùng phá vỡ không gian ửng đỏ bằng tiếng cười của mình, anh hỏi:

- Cầu mang xe đến cho tớ chứ ?

- Dĩ nhiên!- Hoàng Anh ném cho Tùng chiếc chìa khóa

- Tốt!

Tùng cười khẽ rồi nắm lấy tay Hân lôi đi:

- Cậu về công ty trước! Tớ đưa Hân về rồi sẽ quay lại!

- Được!Chào em nhé!- Hoàng Anh

- Hả?- Hân ngược lên nhìn Tùng khi cô đang bị anh lôi đi – Khoan...khoan đã!

Tùng dường như vẫn không nghe thấy cô nói gì, bước chân của anh vẫn thật nhanh làm Hân theo muốn ngã chúi về phía trước:

- Sao em lại phải về nhà ?

- Từ từ đã nào...

- Anh có nghe em nói không thể? – Hân bực dọc kêu lên

Tùng xoay người nhanh, ấn cô ngồi vào xe, anh quay sang ngồi sau vô lăng, vẫn không nói gì chỉ có nụ cười là thường trực trên môi như đang vui vẻ lắm,

- Anh nói gì đi chứ?- Hân tóm lấy tay Tùng- Sao em lại phải về nhà ? Em đến công ty cùng anh không được sao ?

Tùng quay sang nhìn Hân, cười:

- Em nhớ anh quá nên không muốn xa anh sao ?

- Anh nói gì vậy ?- Hân bực tức đấm lên tay Tùng, gương mặt đã đỏ bừng – Ai thèm nhớ anh!

Thực sự là cô chỉ muốn đến gặp những người bạn trong phòng thư kí mà thôi!

- Anh muốn em về nhà nghỉ ngơi thật tốt!- Tùng vuốt nhẹ lên tóc Hân- Tối nay anh muốn đến gặp mẹ em để nói chuyện chúng mình!

- Hà?- Hân nhìn Tùng ngơ ngác

Tùng bẻ tay lái, chiếc Lexus đen bóng nhẹ nhàng quay ngoặt lại con đường nhỏ đi dần ra khỏi sân bay. Hân ngơ ngàng vài s rồi đột nhiên cô nhìn anh lo lắng:

- Nhưng...mà...tôi nay ? Như vậy có nhanh quá không ?

Tùng bật cười:

- Vì thế nên anh mới muốn em về nhà nghỉ ngơi thật tốt...cũng nên nghĩ cách gì đó để mẹ em dễ dàng chấp nhận chuyện này... Tôi nay anh sẽ đến!

- Để một thời gian nữa không được sao anh ?- Hân phân vân, cô thực sự không biết mẹ cô sẽ phản ứng thế nào nếu tự nhiên cô dẫn về nhà một vị hôn phu.

- Không!- Tùng nhìn Hân nghiêm giọng- Chúng ta không có thời gian! Ngay tối nay anh muốn thừa chuyện với mẹ em và ngày mai chúng ta sẽ đi đăng kí!

- Hà ?- Hân tròn mắt nhìn Tùng giống như cô đang nghe một tiếng sét chứ không phải tiếng của anh vậy.

- Chẳng phải em đã đồng ý lấy anh rồi sao ? Dù là ngay bây giờ, ngày mai hay bao lâu nữa thì cũng đâu có khác gì nhau, sao em phải ngạc nhiên như vậy ?

- Nay...anh không phải muốn quyết định mọi chuyện đơn giản như vậy chứ ?- Hân bức dọc nói.

Tùng bật cười thích thú, chiếc xe dừng lại trước cổng nhà mẹ cô từ lúc nào. Anh quay sang thơm lên má cô, giọng anh ngọt ngào:

- Anh biết với trí thông minh của em, giải quyết chuyện này chỉ là vấn đề nhỏ! Tối nay 7h anh sẽ đến!

Hân ngơ ngác nhìn Tùng, cô bậm môi, biết không thể thay đổi sự thật này... Cô miễn cưỡng gật đầu với anh rồi xuống xe.

Tùng nhìn theo Hân cho đến khi cái bóng bé nhỏ của cô kéo lê chiếc vali khuất sau cánh cửa màu trắng rồi mới quay xe đi. Nhìn qua gương chiếu hậu, anh nhìn thấy bà giúp việc còn nhìn theo bóng xe của anh mãi như tò mò... Nụ cười trên môi anh bỗng nhiên đông cứng, một câu chuyện khác đập vào trí nhớ anh làm đôi mắt anh thoáng lo lắng mơ hồ. Đeo tai nghe, Tùng gọi số của Hoàng Anh.

- Alo! Cậu đưa Hân về rồi à ?- Tùng nhếch mép cười khi anh nghe rõ đầu dây bên kia tiếng cười khúc khích.

- Tớ sẽ sa thải cậu vì thái độ cọc nhủ này đây !

- Tớ rất sẵn lòng ! Ha ha

- Đừng đùa nữa... việc tớ nhờ cậu đến đâu rồi ?

Ngay lập tức đầu dây bên kia nói giọng thâm trầm :

- Quay trở về công ty rồi nói chuyện !

- Được ! Tớ sẽ có mặt trong 10p nữa, vào phòng đợi tớ !

- Ok !

Tùng tắt máy, tháo tai nghe, đôi lông mày anh khẽ nheo lại suy nghĩ. Có lẽ sự việc tồi tệ hơn những gì anh đã nghĩ...

Bước xuống xe trong gara tòa nhà A&T, Tùng bước những bước rất dài về phía thang máy. Đáp lại những tiếng chào mừng hồ hởi của những nữ nhân viên, anh chỉ cười trừ... Trong lòng anh đang có những mối lo lắng khác...

Tùng chạm phải người đẹp Quỳnh Chi khi anh chỉ còn cách văn phòng của mình 10 bước chân. Có lẽ lần trước bị anh dọa cho chết khiếp nên thái độ của người đẹp bây giờ cũng mềm mỏng hơn :

- Chào....tổng giám đốc !- người đẹp bẽn lễn nói

- Chào cô !- Tùng nở nụ cười xa cách rồi bước nhanh về phía văn phòng của mình không quan tâm ánh mắt hờn dỗi người đẹp dành cho mình ở phía sau.

Cạch !

Đóng cánh cửa lại sau lưng, Tùng bước nhanh về bàn làm việc, nơi Hoàng Anh đã ngồi đợi anh từ lúc nào.

- Mọi chuyện điều tra đến đâu rồi ?- Tùng nghiêm giọng hỏi
- Vừa về đến nơi chưa thềm đưa quà cho tớ mà đã vắn vẹo rồi !- Hoàng Anh cười giả lả.
- Cậu bớt đùa đi !- Tùng ngả lưng vào ghế, cười khê.
- Được rồi ! Cậu đứng là kẻ nhảm chán ! Đây là những gì cậu cần !- Hoàng Anh nói rồi đẩy đến trước mặt Tùng tập tài liệu.

Tùng cầm lên, đôi mắt anh neho lại suy nghĩ. Đây là tập tài liệu liên quan đến tình hình của Advanced Travel. Ba mẹ anh quyết định li dị cách đây không lâu, cũng chính điều đó làm nên sóng gió trong Advanced Travel. Mặc dù mẹ anh là người nắm thực quyền ở AT nhưng ba anh lại là một cổ đông quan trọng, việc hai người quyết định li dị chính là ngòi nổ cho cuộc tranh giành quyền lực ở AT, trong đó ba anh với sự thao túng của một quý cô chân dài đam mê quyền lực nào đã trở thành đối thủ của mẹ anh.

Bao năm qua, mẹ anh vẫn chấp nhận việc ba anh có bồ và hoàn toàn không còn liên lạc gì với gia đình. Tất cả chỉ vì bà muốn giữ nguyên vị trí của mình ở Advanced Travel, bởi ba anh vốn cũng không quan tâm tới AT, ông chỉ quan tâm đến số lợi tức mà mẹ anh đã hứa chuyển cho ông hàng tháng mà thôi. Việc ông bất ngờ thay đổi vào thời khắc này đối với mẹ anh là một mối lo... Ngay lúc này bà rất cần những đồng minh... Đồng minh đó có thể là SmartMart cũng có thể là A&T của anh, nếu được thì bà rất muốn cả hai. Tùng cười lạnh, mẹ anh sẽ lựa chọn như thế nào đây ?

Tình thế hiện nay với anh là một cơ hội cũng là một thách thức... Điểm yếu duy nhất của anh trong trận chiến này là Ngọc Hân, lẽ ra khi ván cờ này kết thúc mới là lúc anh gặp lại cô... Nhưng mọi việc đã đi ngược lại những gì anh mong muốn... Đến nước này anh chỉ có thể cố gắng hết sức để bảo vệ cô mà thôi ! Không ai có thể biết trong bộ óc siêu việt của mẹ anh đang toan tính điều gì, Ngọc Hân sẽ trở thành một mục tiêu quan trọng nếu bà thực sự muốn đối phó với anh... Muốn giữ bí mật về Ngọc Hân có lẽ cũng không còn kịp nữa...

Đặt tập báo cáo xuống... Tùng thở dài, có lẽ đã đến lúc anh cần đối diện với mẹ anh một cách thẳng thắn...

- Sao ? Không vừa lòng với kết quả này ?- Hoàng Anh cười
- Không hẳn...- Tùng quay người nhìn ra bên ngoài trầm ngâm- Chỉ có điều... dường như tớ đã quên mất điều gì đó trong trận chiến này !
- Quên điều gì ? Ý cậu là Dung ?

Dung ? Tùng khê neho mắt lại, anh chưa bao giờ nghĩ một cô gái yếu ớt có thể làm gì với anh. Dĩ nhiên việc anh sắp nói với cô sẽ là một cú sốc rất lớn vì anh biết 5 năm qua, Dung vẫn luôn đợi chờ và tìm cách đến gần anh. Với việc hai người đã đính hôn, có lẽ cô vẫn luôn hi vọng sẽ được kết hôn với anh... Điều anh làm để trừng phạt cô ấy dường như bây giờ với anh lại trở thành một gánh nặng, nhưng lúc đó anh cũng không có sự lựa chọn khác.

- Cậu nên cẩn thận... Lòng dạ đàn bà không ai đoán trước được điều gì !- Hoàng Anh khê nhắc nhở. Anh biết trong lòng Tùng chưa bao giờ phân vân về Dung ngoài việc hờn trách cô. Nhưng với cảm nhận của mình, anh biết cô gái đó không đơn giản. Ánh mắt thềm muốn sở hữu của cô khi nhìn Tùng, thái độ khi mỗi người con gái đến với Tùng làm anh có cảm giác đó là con người có thể sẵn sàng nhúng tay vào tội ác... Hơn nữa, Tùng đối với Dung mà nói còn quan trọng hơn cả những thứ quan trọng. 5 năm làm bạn với Tùng, người mà anh e dè nhất chính là Tiên Dung, một bông hoa đẹp nhưng đáng tiếc lại là một bông hoa có độc.

- Tớ biết rồi...- Tùng khê nói

- Được rồi ! Bây giờ tớ muốn được biết về Ngọc Hân !- Hoàng Anh bật cười khúc khích. Anh biết với Tùng, Ngọc Hân là một nhân vật cực kì quan trọng, thậm chí là một nhân vật chính luôn ẩn sau bức màn bí mật. Chỉ cần nhìn ánh mắt Tùng là anh biết Tùng yêu cô gái ấy, thậm chí là yêu rất sâu đậm. Nhưng vì lí do gì mà đến bây giờ Ngọc Hân mới xuất hiện, những câu chuyện trong quá khứ chưa bao giờ là đề tài giữa hai người. Tất cả những gì anh biết về Tùng chỉ đơn giản là Tùng muốn được tự do, thoát khỏi sự kiểm kẹp của mẹ mình nên tìm cách gây dựng A&T. Anh rất khâm phục ý chí và lí tưởng của Tùng nên đã quyết định đi theo anh, nhưng mối quan hệ bất bình thường giữa Tùng và Tiên Dung và cô gái bí ẩn mang tên Ngọc Hân thì anh chưa bao giờ được biết.

Tùng cười hiền, cái tên Ngọc Hân làm trái tim anh thật ấm áp, giọng anh vang lên xa xăm giống như đang nói cho một ai đó khác :

- Tớ sẽ kết hôn với cô ấy !

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Ngọc Hân phải rất cố gắng mới thoát khỏi cái ôm của mẹ cô và những câu hỏi dồn dập của bà về anh chàng bí ẩn đã đưa cô về.

- Mẹ ! Mẹ hỏi từ từ thôi...- Hân khẽ cau mày

- Con gái ngốc ! Mau nói anh chàng đó là ai ?- Bà thực sự là rất háo hức đó là ai sau khi nghe bà giúp việc nói đó là một anh chàng rất bánh, chiếc xe anh ta lái cũng rất đắt tiền.

- Đó...đó là...- Hân đáp bối rối. Cô thực sự cũng chưa biết nên nói chuyện mình sắp kết hôn với mẹ như thế nào. Nghe xong tin này không biết bà sẽ phản ứng thế nào .

- Mau nói đi ! Người yêu con đúng không ?

- À...- Hân khẽ thở dài, cô cố gắng hít một hơi thật dài, nhìn vào mắt mẹ, cô cầm lấy bàn tay bà – Mẹ...con muốn kết hôn !

- Hà ? – Bà mở to mắt nhìn Hân, nụ cười trên môi bà đông cứng vài s rồi đột nhiên bà ôm chặt lấy Hân, kêu lên vui sướng – Ôi ! Con gái mẹ cuối cùng cũng đề ý đến một anh chàng nào đó rồi ! Mẹ thực sự là mừng quá

! Mừng quá !

Hân cố thoát khỏi vòng ôm áp của bà :

- Mẹ ! Mẹ bình tĩnh nghe con nói !

- Được ! Được ! Mẹ muốn gặp anh chàng đó sớm ! Sao lúc này con không mời cậu ta vào nhà ?

- Anh ấy còn bận việc ở công ty... Hơn nữa...mẹ à...

- Ừ sao con ?- niềm vui trong mắt bà lấp lánh, nếu đó là một anh chàng bánh và giàu có, lại là sếp thì bà không còn lo lắng gì nữa. Chỉ mong đó sẽ là một anh chàng tốt bụng và yêu con gái bà thật lòng.

- Thật ra...- Hân phân vân, không biết liệu nói ra người đó là Minh Tùng thì bà sẽ phản ứng thế nào, có còn vui mừng thế này không -.... Anh ấy là anh Tùng...

- Tùng ? Tùng...thì sao con ?- nụ cười trên môi bà thoáng u ám

- Đó là...người mà con đã chia tay trước đây !

- Hà ?- Một lần nữa bà lại nhìn Hân bằng cái nhìn đông cứng.

Khoảng thời gian đó lại dường như hiện về ngay trước mắt bà. Đứa con gái mà bà yêu thương rất mực đau khổ, khóc đến mòn mỏi vì chia tay với người yêu. Bà chưa nói chuyện với anh chàng đó lần nào, chỉ vài lần loáng thoáng nhìn thấy cậu ta đưa con gái bà về đến cửa nhà.... Tình yêu tuổi trẻ là một thứ thiêng liêng và bà không muốn cảm đoán vì bà cũng biết Ngọc Hân luôn đúng mực. Nghe qua lời của Kim Thư thì đó cũng là một chàng trai tốt... Người đã từng làm trái tim con bà đau khổ đến mức bà không thấy cô có bất kì người yêu nào sau đó... Bây giờ anh ta đã trở về và muốn cưới con gái bà. Bà neho mắt nhìn Hân nghiêm trọng :

- Hân ! Mẹ muốn con giải thích rõ ràng chuyện này !

- À...- Hân dút dút tóc một cách khổ sở. Cô cũng chưa biết nên nói câu chuyện này với mẹ thế nào vì chung quy lại chắc chắn cảm tình của mẹ với Tùng là không tốt... Nếu cô nói ra toàn bộ sự thật thì bà sẽ càng thêm có một cái cớ để ghét bỏ anh và phản đối hai người... Cô cần nói với bà một câu chuyện mà bà sẽ chấp nhận Tùng...

- Con mau nói đi !- Bà ra lệnh

- Mẹ...- Hân thở dài- Thực ra là lỗi của con....

- Lỗi của con ?- Bà chớp chớp mắt nhìn Hân

- Vâng...- Hân cúi mặt xuống- Khi đó anh ấy nói muốn đi du học... Con đã lo sợ...à...xa nhau như vậy sẽ không giữ được tình cảm nên con đã chủ động chia tay... Anh ấy đã rất cố gắng để níu kéo con nhưng con đã rất kiên quyết ! Mới gần đây con mới gặp lại anh ấy...

Bà nhìn Hân dò xét, câu chuyện này không làm bà thỏa mãn :

- Khi đó con đã rất đau khổ, điều đó không giống với một người chủ động chia tay... Hơn nữa, chẳng phải sau đó con cũng đi sao ? Vì sao không đi cùng cậu ta mà phải chia tay ?

Hân khẽ giật mình, lòng bàn tay cô đã lấm tấm mồ hôi. Hít một hơi thật dài, bắt chợt Hân mỉm cười :

- Là vì mỗi người đều có lí tưởng và ước mơ riêng. ... Con là không muốn cản đường anh ấy... Hơn nữa, thật sự là con cũng muốn thử thách ! Con đã nghĩ...có lẽ gặp lại một lúc nào đó sẽ làm cả hai trưởng thành hơn !- Hân bình tĩnh trở lại

Mẹ cô khẽ lắc đầu :

- Anh chị bây giờ thật là rắc rối ! Thôi, mẹ muốn gặp cậu ta sớm !

- Vâng ! Con đã mời anh ấy đến ăn tối !

- Tốt lắm !

- Con cảm ơn mẹ....

- Đừng cảm ơn mẹ... Tôi nay khi gặp cậu ta mẹ sẽ quyết định ! Hôn nhân là việc cả đời không thể chỉ một thoáng nói được là được !

- Vâng...

Trở về phòng cũ của mình, Hân ngã người xuống giường, cô ấn số điện thoại của Tùng :

- Sao rồi em ?- giọng anh dịu dàng

- Em đã nói chuyện với mẹ rồi...

- Mẹ nói sao ?

- Mẹ nói tối nay gặp anh rồi nói sau !

Tùng bật cười :

- Em đã nói với mẹ thế nào ? Mẹ rất ghét anh đúng không ?

- Đúng ! Mẹ rất ghét anh... Em đã phải bịa ra một câu chuyện sai lệch hoàn toàn sự thật đấy !

- Câu chuyện đó thế nào ?

- Tất nhiên là em gánh hết tội cho anh !- Hân bĩu môi bướng bỉnh

Bên kia bật lên tiếng cười thích thú :

- Vậy anh sẽ đền cho em sau ! Em có thể tính nợ với anh cả đời... Anh là cam tâm tình nguyện!

Hân mỉm cười :

- Anh thì lúc nào cũng đùa được !

- Vậy đúng 7h anh sẽ đến !

- Vâng !

Hân gọi điện cho dì Lan mang Tiểu Bạch qua rồi mới bước vào nhà tắm, cô muốn trút bỏ mọi mệt mỏi trên người. Trái tim cô khẽ đập thật nhanh khi nghĩ đến tối nay.... Mọi chuyện diễn ra giống như một giấc mơ vậy... Cô thực sự sắp trở thành vợ của Tùng thật sao ?Hân bắt gặp mỉm cười... Nếu coi đó là một điều kì diệu cũng được. Cô chưa bao giờ nghĩ mình có thể gặp lại anh và sẽ lại yêu anh... Thật không ngờ tình yêu đó trước giờ vẫn thuộc về cô, vốn dĩ là thuộc về cô mà sẽ mãi là như vậy ! Trái tim Hân trở nên vững tâm kì lạ... Dù có chuyện gì xảy ra thì...cô vẫn sẽ ở bên Tùng, chắc chắn là như vậy !

Rầm !

Bà Kim San đập mạnh tập ảnh thám tử vừa gửi về xuống bàn. Những bức ảnh vương *** tung tóe trên mặt bàn, đó là hình ảnh của Minh Tùng và Ngọc Hân ở Hồng Kông. Viên thư kí đứng bên cạnh sợ hãi cúi mặt xuống. Thời gian gần đây tổng giám đốc luôn ở trong tình trạng cáu bẳn và nóng tính, lúc nào đôi mắt bà cũng vằn lên giận dữ, đôi môi mím chặt lại và khuôn mặt nhợt nhạt khó đỡ. ... Đây không phải là sự việc duy nhất làm bà tức giận nhưng lại rất hiếm khi lại tức giận đến vậy !

Bà đứng dậy rồi bước đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, bà cố gắng kìm nén cơn giận của mình, đôi mắt nhắm lại để lộ những vết nhăn đã lõm sâu hơn trong thời gian qua... Minh Tùng, rốt cuộc là con muốn gì ? Con muốn khiêu khích mẹ hay khiêu khích cả tập đoàn SmartMart ? Quay lại nhìn viên thư

Kí, bà Kim San nói giọng trịch thượng :

- Tiên Dung đã biết chuyện này chưa ?
- Dạ...vẫn chưa ! nhưng chắc là sẽ rất sớm thôi !
- Được rồi ! Chuẩn bị chuyên cơ, tôi muốn về Việt Nam !
- Vâng thưa tổng giám đốc !

Viên thư kí đáp khúm núm rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài...

Còn lại một mình, bà Kim San lặng lẽ nhìn bầu trời Newyork đang chuyển dần về đêm, những tòa nhà cao tầng lấp lánh sáng. Minh Tùng là một đứa con thông minh mà bà đã luôn tự hào... Từ trước đến giờ chưa có chuyện gì anh làm trái với mong muốn của bà, chỉ có lần này... Ngọc Hân...

Bà cúi xuống cầm một bức ảnh lên tay, hình ảnh cô gái trong bức ảnh đập vào mắt bà... Một cô gái có mái tóc đen dài, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn và đôi môi hồng...Nụ cười rất đẹp ! Bà khê tán thưởng, chẳng trách mà con trai bà lại si mê đến vậy ! Thậm chí là Tiên Dung so với sự thông minh lanh lợi trong đôi mắt trong vắt kia cũng chỉ có thể xếp thứ hai... Đáng tiếc cô gái này lại không có thứ bà muốn đó là một cha mẹ quyền lực và một gia đình giàu có... Bà thực sự mong sẽ nhận được một lời giải thích rõ ràng của Minh Tùng cho chuyện này ! Vấn đề không chỉ đơn giản là con trai bà đang chọn một người không phù hợp mà quan trọng hơn, đặc tội với SmartMart lúc này với bà là một địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Thị Kém Hân chọn một bộ váy lụa màu trắng rồi bước xuống nhà, mẹ cô và di Lan đã chuẩn bị xong bữa tối. Trên chiếc bàn dài đã bày đầy những món ăn ngon lành. Hình như sau khi biết tin cô muốn kết hôn, mọi người trong gia đình đều rất háo hức, mặc dù mẹ cô còn chút khúc mắc nhưng nhìn gương mặt bà hình như cũng đã giãn ra đôi chút...

Hân bước đến ôm vòng qua vai mẹ, cười :

- Mẹ cần con giúp gì không ?
- Con ngồi im và đừng làm thứ gì đổ vỡ là được rồi !
- Mẹ... !!!!

Bà bật cười nhìn Hân không nói. Hân giận dỗi bước ra phòng khách, trên chiếc bàn nhỏ, Tiểu Bạch đang đập chiếc vòng tròn nhỏ một cách thích thú. Cúi nhẹ lên cổ Tiểu Bạch, Hân mỉm cười :

- Tiểu Bạch hình như rất thích món quà của chị Hân đúng không ?

Đáp lại cô chỉ có những tiếng chit chít rất nhỏ.

Dìng dọng !

Dìng dọng !

Tiếng chuông cửa vang lên làm tất cả những con mắt trong nhà đều hướng ra bên ngoài chờ đợi. Không gian như nín lặng vài s rồi Hân đứng dậy chạy ra ngoài, trái tim cô không ngừng đập nhanh vội vã.

Bên ngoài cánh cửa màu trắng, Tùng đứng trước cửa, đôi mắt và nụ cười của anh bùng sáng trong đêm tối... Bó hoa ly tỏa hương thơm ngát trước ngực anh...

Cánh cửa vừa mở ra, Tùng nhìn Hân mỉm cười ngọt ngào :

- Anh đúng giờ chứ ?
- Rất đúng giờ !- Hân nhìn anh cười khê, hai gò má cô đã hơi bùng đỏ. Hôm nay nhìn anh thực sự rất tuyệt, bộ vest đen rất vừa vặn, mái tóc bồng bênh, khuôn mặt cũng được chăm sóc kĩ càng làm đôi môi mềm căng thêm nổi bật nụ cười nửa miệng như hút hồn.

- Tặng em !- Tùng đưa bó hoa trước mặt Hân

Cô vội vàng đỡ lấy bó hoa từ tay anh :

- Vào nhà thôi...

Nụ cười trên môi Tùng càng thêm ngọt ngào, anh bước những bước thật chậm theo Hân...

Ba người phụ nữ ở trong nhà đều ngó mắt ra cửa và cùng mở tròn mắt nhìn cảnh tượng đôi trẻ trước mắt. Rất nhanh chóng, vẻ đẹp của chàng trai anh tuấn kia đã làm các bà có cảm tình. Dáng người cao ngất mạnh mẽ, lưng thẳng và bờ vai rộng, khuôn mặt lúc nào cũng ngẩng cao, đôi mắt sáng chân thành và nụ cười thật sự làm người khác phải mềm lòng.

Bước chân của đôi trẻ lại gần làm ba bà luống cuống quay trở lại gian bếp. Mẹ Hân vội vàng ngồi xuống salon trong phòng khách, vờ như bà đang xem một chương trình trên tivi.

- Mẹ...

Mãi cho đến khi bà nghe tiếng Hân mới quay đầu lại.

- Đây là anh Tùng...

- Cháu chào bác !- Tùng mỉm cười rất lễ phép

Chà ! Cả giọng nói cũng rất đúng mực. Bà nhìn anh có vẻ hài lòng :

- Mời cậu ngồi !

- Cháu cảm ơn !- Tùng khẽ nói rồi nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện với bà.

- Con vào bếp cắm hoa !- Hân nói rồi ôm bó hoa vào gian bếp.

Bà vẫn nhìn Tùng không dứt, cái nhìn đầy dò xét nhưng đáp lại ánh mắt của bà chỉ có nụ cười lễ phép của Tùng.

- Nhìn bác thật trẻ trung !- Tùng khẽ cười

Bà cũng mỉm cười :

- Ý cậu là tôi nên già đi sao ?

Muốn nịnh hót bà đâu phải dễ.

Nhưng thái độ Tùng vẫn rất thoải mái, câu nói của bà không làm cho anh phật lòng hay lo lắng. Có lẽ bây giờ anh đã biết Hân thừa hưởng tính cách của ai.

- Cháu không dám có ý đó. Chỉ là cháu biết bác trai đã mất rất sớm, một người mẹ hết lòng hi sinh vì con cái như bác, phải lo lắng nhiều như bác mà vẫn giữ được xuân sắc thật là một điều đáng khâm phục ! Giống như không gì có thể đánh gục được bác vậy !

Mặc dù lời nói của Tùng mang nhiều vẻ nịnh nọt nhưng không hiểu sao lòng bà lại thấy thoải mái khi nghe được những điều đó. Bà chợt mỉm cười :

- Cậu ăn nói rất khéo !

Bà cầm lấy ấm trà rót vào chén :

- Uống nước đi !

- Cảm ơn bác !- Tùng đỡ lấy tách trà trong tay bà và đưa lên mũi ngửi, rất thơm !

- Cậu thấy thế nào ? Đây là trà do chính tay tôi tự *** !

- Rất thơm !- Tùng thành thật rồi nhấp một ngụm trà- Hương vị rất thanh ! Chắc chắn là... kĩ thuật *** lá trà của bác không tầm thường chút nào !

- Tôi rất muốn nghe ý kiến của cậu !- bà cầm ly trà có chút thỏa mãn, chắc chắn là kĩ thuật *** trà của bà là tuyệt chiêu nhưng chưa có ai phát hiện trong đó có bí mật gì.

- Hmm...- Tùng đưa tách trà lên mũi một lần nữa để ngửi mùi hương thơm ngát của nó như đánh giá. Đây là trà sen nhưng mùi vị lại không chất như trà sen bình thường mà lại rất thanh và mát như lá trà xanh, thậm chí còn có một chút hương nhài... Một tách trà ngon !

Đột nhiên anh mỉm cười :

- Đây là trà sen đã được sao kỹ, lửa không thể trên 50 độ, ướp nhụy hoa nhài tươi rồi phơi thêm vài nắng. Nước để pha trà... chắc chắn là những giọt sương !

Bà chớp chớp mắt nhìn Tùng vài giây ngàng rồi bật cười thích thú :

- Tôi bắt đầu thích cậu rồi đấy !

Tùng đặt tách trà xuống rồi :

- Cháu chỉ là... suy nghĩ linh tinh một chút !

- Không ! lời cậu nói cũng gần đúng rồi !

.....

Trong lòng bà thật vui vẻ... Con gái đã lớn, thú vui duy nhất của bà là pha trà, bà thích tìm tòi và sáng tạo ra những kỹ thuật pha trà mới làm cho tách trà có hương vị khác nhau. Nhưng những công sức của bà chưa có ai có thể nhìn ra, Tùng là người đầu tiên... Bà thích thú phân tích những thành quả cũng như những câu chuyện xung quanh lá trà...

Tùng mỉm cười lễ phép lắng nghe những câu chuyện của bà, thi thoảng anh nói thêm vài câu. Nhìn thái độ vui vẻ của bà anh biết mình đã chiếm được cảm tình của bà. Trước đây anh từng nghe Hân nói mẹ cô mê trà đạo, xem ra một buổi chiều nghiên cứu trà đạo với anh đã không uổng phí.

Hân đứng trong nhà bếp nhìn ra cười khẽ. Cô cũng biết rằng sự việc sẽ tiến triển như vậy, Tùng sẽ có được cảm tình của mẹ cô nhưng điều cô không ngờ là sự việc lại diễn ra nhanh và dễ dàng đến vậy. Những thành kiến ban đầu của mẹ cô với anh dường như đã hoàn toàn biến mất!

Hai người còn tiếp tục nói chuyện thân mật trong suốt bữa ăn, Hân và những người còn lại dường như đều đã bị mẹ cô bỏ quên. Khuôn mặt bà vui vẻ rạng rỡ khi lần đầu tiên gặp người hợp ý. Đột nhiên câu chuyện giữa Tùng và Hân hiện lên trong đầu bà và bà khẽ hỏi:

- Cậu yêu con gái tôi ?

- Vâng! Cháu yêu Hân!- Tùng đáp không chút ngập ngừng

- Và muốn kết hôn với nó ?

- Vâng!

Bà mỉm cười:

- Gia đình tôi không phải quyền quý cũng không có tiền tài gì! Con gái tôi càng không phải là ngọc cảnh vàng, thậm chí còn ham chơi ham ngủ, ngang ngạnh, 24 tuổi đầu nhưng cậu cũng thấy đấy, con bé thích đi lang thang hơn là một người phụ nữ biết lo cho gia đình. Cậu vẫn chấp nhận ?

Ngồi bên cạnh, Hân chớp chớp mắt khi mẹ nói xấu cô không chớp mắt.

- Cháu đã yêu Hân 6 năm... những tật xấu của cô ấy cháu đã sớm biết cũng đã sớm quên đi những điều đó!

- 6 năm?- bà khẽ cau mày

- Vâng! Cháu nghĩ thời gian đó đủ dài để cháu quyết định sẽ đi hết cuộc đời với Hân... Nếu trong suốt 6 năm cháu vẫn không thấy phiền với những tật xấu của Hân thì 6 năm sau hay sau nữa vẫn sẽ không thấy phiền!

- Cậu gọi đó là tật xấu... Với tôi thì tất cả những đặc điểm của con bé đều là điểm tốt ! Tình yêu là phải yêu mọi cái xấu của người mình yêu chứ không phải quên đi !

Tùng mỉm cười, bà thậm chí còn ghé ghóm hơn Ngọc Hân của anh nữa. Trong lòng anh chợt thoáng thú vị khi nghĩ đến một lúc nào trong cuộc đời, Hân cũng sẽ trở thành một người phụ nữ như bà... Điều đó rất thú vị a !

- Khi này bác có nhắc đến việc cháu có chấp nhận được Hân hay không, điều đó chứng tỏ bác cũng là người rạch ròi tốt xấu... Tốt thì nói tốt mà xấu thì nói xấu... cháu không nghĩ việc yêu tật xấu thì phải coi nó là điểm tốt ! Tình yêu của cháu với Hân dĩ nhiên là không thể so sánh với tình yêu bao la của bác dành cho cô ấy ! Chúng cháu vẫn còn trẻ và còn có rất nhiều thử thách nữa... Nhưng cháu xin hứa, thời gian sẽ làm cháu yêu cô ấy nhiều hơn !

Bà nhìn Tùng im lặng hồi lâu, đột nhiên trên môi bà nở ra một nụ cười. Một người đàn ông trưởng thành bình tĩnh và giỏi xoay xở sẽ là một chỗ dựa vững chắc cho con gái bà... Người đang ngồi trước mặt bà có lẽ là một chàng trai tốt. Những câu hỏi phía sau của bà cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, đôi lông mày bà khẽ cau lại khi nghe nói về gia thế của anh.

- Ba mẹ cậu đồng ý việc cậu sẽ kết hôn với con gái tôi ?- bà hỏi

- Vâng ! Tất nhiên phải được sự đồng ý của ba mẹ thì cháu mới dám đến thưa chuyện với bác !- Tùng mỉm cười

Hân ngồi nhìn Tùng chớp chớp mắt, lòng cô khẽ nảy lên lo lắng... Ba mẹ Tùng đồng ý lúc nào ? Cô thậm chí còn chưa từng gặp mặt họ.

Bà quay sang nhìn cô :

- Hân ! Con gặp ba mẹ Tùng rồi chứ ?

- Dạ...- Hân nhìn bà lúng túng, bên kia Tùng vẫn cười, trong đôi mắt đẹp không lộ ra tia phân vân nào. Hít một hơi thật dài cô gật đầu- Vâng !

- Ông bà đối với con tốt chứ ?

- Dạ...tốt !- Hân đáp lí nhí, trong lòng không đành mà mắng mình một tiếng.

- Xem ra tôi là người cuối cùng được biết chuyện này...- bà nói có vẻ không hài lòng.

- Dạ...- Tùng cười- Thực ra thì chúng cháu quyết định chuyện này chưa lâu... Hân cũng chỉ vừa mới đến gặp bố mẹ cháu !

- Coi như là vậy ! Vậy khi nào tôi sẽ gặp ba mẹ cậu ?

- Sáng mai !

Bà nhìn Tùng thoáng ngạc nhiên :

- Nhanh như vậy ?

- Vâng ! Hôm nay cháu đến đây ngoài việc được gặp bác còn muốn xin phép bác đồng ý cho Hân kết hôn với cháu !

- Tôi đã nghe Hân nói...- bà trầm ngâm

- Vậy ý kiến của bác là....

Tất cả đều nín lặng nhìn bà. Đôi mắt bà vẫn điềm nhiên lạ, chỉ có cặp lông mày là nhíu lại như đang rất phân vân. Đột nhiên bà ngẩng mặt lên :

- Di Lan, dọn bàn và gọt hoa quả giùm tôi !

- Dạ...- Di Lan nãy giờ đứng bên cạnh bỗng giật mình rồi luống cuống gật đầu- Tôi làm ngay !

Tùng ngồi đó cười khế, bà chính là muốn kéo dài thời gian và lảng tránh câu hỏi của anh. Nếu đã như vậy thì anh cũng sẽ im lặng....

Ngọc Hân ngồi đó nhìn mẹ rồi nhìn Tùng... Mẹ cô đã sớm rơi vào trầm tư, bà dường như không buồn để ý đến chuyện gì chỉ chú mục vào tách trà của mình. Tùng thì vẫn ngồi đó bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, nụ cười trên môi anh vẫn ngọt ngào, ánh mắt điềm nhiên nhìn cô không dứt. Không biết giữa hai người ngồi im lặng này đang xảy ra cuộc đấu tranh gì nhưng Hân biết trên cả hai gương mặt tưởng như bình thản kia đều đang nổi sóng gió. Mọi việc diễn ra quá nhanh, cô cũng biết mẹ sẽ rất khó chấp nhận... Cô chỉ đang thắc mắc Tùng sẽ làm gì để thuyết phục mẹ cô...

Phải đến 30p trôi qua câu chuyện đều ngưng trệ ở đó... Cuối cùng bà cũng khẽ thở dài, nhìn Tùng bà hỏi :

- Hai đứa đã quyết định rồi đúng không ?

- Vâng !- Tùng đáp nhẹ nhàng

Bà quay sang nhìn Hân :

- Bây giờ con đã lớn... Mọi chuyện con muốn mẹ sẽ không can thiệp !

- Mẹ...- Hân nhìn mẹ có chút khó hiểu

Bà quay sang nhìn Tùng:

- Hai đứa định thế nào ?

Tùng nhìn bà hết sức e dè:

- Sáng mai ba mẹ cháu sẽ đến gặp bác để bàn về đám cưới...

.....

Anh ngập ngừng vài s rồi mới nói tiếp:

- Nhưng cháu xin phép bác được đưa Hân đi đăng kí và dọn về sống chung với cháu!

Cả Hân và bà đều nhìn Tùng có chút bất ngờ và có chút hốt hoảng. Bà nheo mắt nhìn Tùng:

- Tại sao phải vội vàng như vậy ?

Tùng mỉm cười:

- Cháu là người thực tế... Bác đã đồng ý để Hân kết hôn với cháu thì sớm hay muộn không còn là vấn đề nữa... Cháu đã đợi 6 năm rồi và cháu nghĩ Hân cũng như cháu không muốn tiếp tục đợi nữa! Đám cưới có thể tổ chức sau, dù sao cháu nghĩ đó cũng đơn giản chỉ là vấn đề thủ tục!

Bà quay sang nhìn Hân, khuôn mặt cô đã ửng hồng khẽ cúi mặt xuống không nói, chỉ có ánh mắt là nhìn Tùng có chút không hài lòng... Lời nói này của Tùng thực sự cũng làm bà khá sững sốt, dù sao bà cũng không muốn Hân kết hôn một cách vội vàng và không đầu vào đầu như vậy... Nhưng dĩ nhiên bà cũng không coi trọng đám cưới rình rang là một điều cần thiết, quan trọng là tình cảm của hai đứa.

Thời gian đã chứng minh là con gái bà yêu chàng trai này rất nhiều... có lẽ thực là sẽ không thể thay đổi được nữa. Dù chưa tiếp xúc nhiều nhưng bà biết đây là một chàng trai ngay thẳng và trung thực... Việc bà cố gắng can thiệp vào lúc này có lẽ là một điều vô ích. Bà nhìn Hân khẽ hỏi :

- Hân, con có muốn như vậy không ?

- Dạ!...- Hân ngược lên nhìn bà có chút bối rối, gương mặt bừng đỏ. Liếc nhìn Tùng, cô thầm mắng anh một tiếng, anh đâu nhất thiết phải làm cô xấu hổ đến mức này. Bên kia bàn, Tùng vẫn điềm nhiên nở nụ cười ngọt ngào, dì Lan và bà giúp việc đứng bên ngoài thập thò cũng như nín thở.

Cuối cùng Hân vẫn không nói được câu gì mà chỉ khẽ gật đầu. Bà nhìn Hân rồi khẽ thở dài, con gái bà thực sự là yêu anh ta đến mất hết tự chủ rồi a!

- Nếu hai đứa đã quyết định như vậy thì mẹ không còn điều gì để nói! Chỉ mong hai đứa có thể sống hạnh

phúc! Đó là điều mẹ mong muốn nhất!- bà mỉm cười, trong lòng thực ra cũng có chút nhẹ nhõm

Tùng nhìn bà cảm kích:

- Xin phép cho cháu từ giờ được gọi bác là mẹ...

Bà khẽ gật đầu, cười hiền với anh.

- Chúng con xin cảm ơn mẹ rất nhiều!- Đây là nụ cười rực rỡ nhất của anh trong buổi tối hôm nay.

Tiền Tùng ra cửa, Hân chợt thở phào... Buổi tối hôm nay thực sự là hành hạ thần kinh của cô đến mệt mỏi rồi... Nhìn thấy những biểu hiện thay đổi trên gương mặt Hân, Tùng kéo cô lại gần, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô.

- Anh làm gì vậy ?- Hân khẽ giật mình – Đây là trước cửa nhà đó nha!

Bàn tay bé nhỏ không ngừng tìm cách đẩy Tùng ra nhưng vòng tay anh vẫn mạnh mẽ ôm chặt lấy cô, nụ cười của anh ngọt ngào bên tai cô:

- Anh ôm vợ anh thì ai cấm được chứ!

- Anh thật là...- Hân khẽ cười khổ, cái tình tùy tiện của Tùng chẳng bao giờ có thể sửa được.

- Hôm nay anh rất hạnh phúc...

- Lúc đến đây anh đã rất lo lắng... Anh không biết liệu mình có thể làm tốt không, có thể thuyết phục mẹ em không. Nhưng đến bây giờ thì ổn rồi...

- Từ ngày mai em sẽ không được rời xa anh nửa bước...

- Sáng mai 7h anh sẽ đến đón em...- Tùng hôn nhẹ lên tóc Hân

- Vâng...- Hân khẽ đáp, niềm hạnh phúc cũng lan nhẹ trong trái tim bé nhỏ của cô làm nó đập nhanh. Lòng cô háo hức chờ đợi đến ngày mai cô sẽ chính thức trở thành vợ của Tùng... Cô sẽ là vợ của anh sao? Điều này thật sự là rất kì diệu. Đột nhiên như nhớ ra điều gì, Hân ngược lên nhìn Tùng hỏi:

- Khoan đã, chuyện liên quan đến ba mẹ anh...

Tùng đưa một ngón tay lên chặn lời nói của Hân, trên đôi môi anh lại nở ra nụ cười mê hoặc:

- Em chỉ cần quan tâm đến ngày mai trở thành vợ anh là được rồi... Mọi chuyện anh sẽ thu xếp!

- Vâng...- Hân mỉm cười, cô dựa vào vòm ngực vững chắc của anh, rất ấm và rất an toàn a. Nếu như có thể dựa vào đây cả đời thì thật sự tốt quá...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Hân đứng nhìn theo cho đến khi xe Tùng đi khuất hẳn sau con đường nhỏ mới quay vào nhà.

Ding... Ding...

Điện thoại của cô kêu, hiện lên màn hình là Bò cô nương. Hân mỉm cười:

- Alo!

Hân vừa bắt máy đã nghe bên kia có tiếng nhạc xập xình... Chắc nàng đang ở bar.

- Lợn cô nương! Hôm nay là ngày mi đi công tác về đúng không? Thế có quà cho ta không?

Tiếng Kim Thư cười khanh khách. Hân cũng đang phân vân không biết nên thông báo cho Thư chuyện của cô với Tùng như thế nào.

- Có quà! Giờ mi qua lấy đi! Ta đang ở nhà mẹ!

- Hôm nay mi ngoan ngoãn đặc biệt thế? Không phải là mang bùa chú về hại ta đấy chứ!

- Khi gió! Mi nghĩ ai cũng quái dị như mi sao?

- Không nhưng riêng mi thì có! Ha ha

- Nếu vậy thì đừng hòng ta đưa quà nữa!

- Quà đó ta sẽ kiểm nghiệm kĩ càng sau đó sẽ quyết định có nhận hay không!

- Thế thì lựa chọn sáng suốt nhất của ta chắc là nên ném nó vào thùng rác!

- A! Phí phạm quá! Thôi để ta nhận!

- Mi ngoan ngoãn như vậy ngay từ đầu có phải tốt không!- Hân cười.

- Ha ha...

.....

- Lợn cô nương...chuyện của mi với Tùng thế nào rồi?- giọng Kim Thư đột nhiên trở nên trầm lắng giống như sợ sẽ chọc giận Hân.

- À...- Hân bối rối ngồi xuống thềm nhà, không biết Kim Thư sẽ phản ứng thế nào nếu nghe được tin ngày mai cô và Tùng sẽ đi đăng kí kết hôn và cô sẽ chính thức sống cùng anh dưới một mái nhà.

- Sao thế? Vẫn chưa ổn à?

- Không...à...ổn rồi!

- Thật không? Hai người quay lại rồi?- giọng Kim Thư phấn khích

- Ủ...này, bò cô nương...ta...

- Ha ha...Tuyệt quá! Thế thì anh Tùng phải khao lớn rồi!- Kim Thư cười sung sướng

- Điều đó thì chắc chắn... bò cô nương nghe ta nói...

- Ủ...- nụ cười của Kim Thư vụt tắt khi nghe giọng Hân có vẻ nghiêm trọng – có chuyện gì thế? mi không vui

à ?

- Không...- Hân khẽ dứt dứt tóc một cách bối rối- Thực ra là...ta....

- Ta....à...sáng mai...ta....

- Hôm nay mi ăn phải thứ gì mà nói lấp hoai vậy ?- Thư cười khẽ

- Lợn cô nương này, mi thích ăn đòn phải không ?

- Không !- tiếng Kim Thư vẫn cười rình rích- Rốt cuộc là chuyện gì mi nói mau !

Hân hít một hơi thật dài :

- Sáng mai ta và anh Tùng sẽ đi đăng kí kết hôn sau đó ta sẽ dọn đến sống cùng anh ấy. Đám cưới sẽ tổ chức sau... Ta muốn sáng mai mi và chồng mi đi làm người làm chứng cho ta ! 6h mi phải có mặt ở nhà ta đấy !- Hân nói một tràng dài rồi thở dốc hồi hộp

.....

Đầu dây bên kia im lặng một lúc rất lâu

Và tiếp sau đó là một tiếng hét làm Hân giật thót....

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Hân vội vã để điện thoại tránh xa khỏi tai, cô nhắm mắt, lỗ tai cô như muốn ù hết cả đi.

- Trời ơi ! Thật không lợn cô nương ?- tiếng Kim Thư oang oang đầy hào sảng

- Ôi trời đất ơi ! Ta mừng quá ! Vậy là cuối cùng hai người cũng kết hôn !

- Nhanh quá ! Mi không đùa ta đấy chứ ?

- Lợn cô nương ! Ta thật sự chúc mừng mi !!!!

.....

Kim Thư tuôn một tràng rất dài làm Hân không kịp phản ứng, chỉ thấy cái loa điện thoại của cô đang biểu tình dữ dội. ...

- Bò cô nương ! Mi bình tĩnh lại đi !- Hân quát

- Được, được ! Ta bình tĩnh ! Mau nói, có thật không ?

- Cái gì thật ?

- Mai mi và anh Tùng đi đăng kí ?

- Mi nghĩ ta mang chuyện đại sự cả đời ra đùa sao ?

- Yeahhhhhhhhhhhhh !!!!!!!!!!!!!!!- Tiếng Kim Thư lại hét lên làm lỗ tai Hân muốn đau nhức.

- Bò cô nương ! Mi còn hét nữa ta sẽ cúp máy !

- Được, được ! Ta không hét ! Mau kể ta nghe...tại sao đột nhiên hai người lại tiến triển nhanh vậy ?

- Chuyện dài lắm... Để khi nào rảnh ta kể cho mi nghe được không ?

- Thế cũng được ! Vậy sáng mai 6h ta sẽ có mặt ! Tối nay mi ngủ ở nhà mẹ à ?

- Ừ.... Chắc mẹ cũng có nhiều chuyện muốn nói !

- Đúng đấy ! Mẹ sẽ dạy mi cách giữ chồng cho tốt...cách hay nhất chính là....

Tiếng Kim Thư rất nhỏ nhưng cũng làm hai má Hân đột nhiên đỏ bừng, tim cô cũng đập nha dồn dập.

- Con khi !- Hân quát lên bối rối- Mi toàn ăn nói linh tinh !

- Ta nói thật đấy !- Kim Thư cười sáng khoái- Nhất định là anh Tùng rất thích !

- Không nói chuyện với mi nữa ! Về ngủ sớm đi mai ta gặp mi !

Hân nói rồi vội vàng tắt máy. Cô bất giác cười khỏ, khuôn mặt vẫn đỏ bừng vì bị cô bạn trêu đùa.

Khi Hân bước vào nhà dì Lan và bà giúp việc đang dọn dẹp trong bếp. Hân bước đến cười với hai bà :

- Hôm nay các dì vất vả rồi....

- Dì không mệt...- dì Lan mỉm cười- Đó thực sự là một chàng trai tốt, dì mừng cho cháu...

- Cậu ấy rất đẹp trai lại giàu có, nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho cháu !- dì giúp việc cười cười.

- Cảm ơn các dì....

- À, mẹ cháu lên phòng rồi ạ ?

- Ừ !

- Vậy cháu xin phép đi nghỉ trước ! Chúc các dì ngủ ngon !

- Chúc cháu ngủ ngon !

Hân bước về phòng thay bộ đồ ngủ bằng lụa mỏng rồi ôm gối sang phòng mẹ, ánh đèn vẫn còn sáng. Hân nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, mẹ cô đang ngồi trên giường, để quyển sách trước mặt, dưới cặp kính lão, đôi lông mày bà khẽ nheo lại chăm chú. Đọc sách trước khi đi ngủ là thói quen của bà từ khi còn rất trẻ.

- Mẹ....- Hân khẽ gọi

Nghe thấy tiếng Hân, mẹ cô ngước mắt lên nhìn cô mỉm cười rồi tháo cặp kính lão, đặt quyển sách lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh. Ngay lập tức, Hân trèo lên giường, nằm xuống ôm lấy bà làm nũng như khi còn nhỏ :

- Mẹ, đêm nay con ngủ với mẹ nhé !

Bà lờm nhẹ Hân :

- Sắp đến lúc xa mẹ rồi mới nhớ đến muốn ngủ với mẹ đây !

- Đâu phải thế ạ...- Hân càng ôm chặt lấy bà

Bà cũng vuốt nhẹ mái tóc Hân :

- Hân... Khi ba con còn sống đã luôn yêu thương con nhất, thậm chí nhiều lúc còn hơn cả mẹ nữa... Ông ấy lúc nào cũng nuông chiều cưng nựng con như một bông hoa nhỏ ! Mẹ...thật sự không đành gả con đi với vả như vậy....

- Mẹ...

- Mẹ biết là con không quan trọng nhưng thủ tục rườm rà... Mẹ cũng biết con yêu anh chàng ấy... Mẹ chỉ mong con được hạnh phúc !

- Con đang rất hạnh phúc... Mẹ đừng lo !

Bà khẽ thở dài :

- Giờ con đã lớn ! Mẹ muốn lo cũng không được nữa....

- Sao mẹ lại nói thế ? Với mẹ con mãi mãi là một đứa trẻ....

Bà mỉm cười :

- Con nhớ không ? Khi con lên 8 tuổi, lần đầu tiên đi tàu lượn con đã khóc thét lên dù ba mẹ cố dỗ dành thế nào cũng không được... Cuối cùng con ốm mất 3 ngày làm ba mẹ lo sốt vó... Khi ba con mất, con lại ốm nặng vì nhớ ba, con càng khóc nhiều thì mẹ càng đau khổ, càng muốn chết... Đã có lúc mẹ nghĩ đến sự giải thoát... Nhưng khi mẹ nhìn con thì mẹ lại không làm được điều đó... Hai mẹ con mình đã dựa vào nhau mà sống bao nhiêu năm qua... Với mẹ, con là báu vật lớn nhất... Mẹ rất nhớ những năm tháng mẹ con vui vẻ có nhau, có khi com cà com dưa nhưng con lúc nào cũng cười an ủi mẹ....

Nước mắt khẽ rơi xuống má bà ươn ướt.

- Giờ thì con sắp trở thành con người ta rồi...- giọng bà xúc động nghẹn ngào

- Mẹ...- Hân vội vàng ngồi dậy, đưa tay gạt nhẹ nước mắt trên má bà, trái tim cô thổn thức- Dù con đi đâu con vẫn là con của mẹ... Con sẽ về thăm mẹ thường xuyên !

- Mẹ không sao.....

Lòng Hân khẽ chùng xuống, chẳng lẽ bất kì cô gái nào trước khi đi lấy chồng cũng có tâm trạng tiếc nuối ngán ngàng thế này. Từ ngày mai cuộc đời của cô sẽ chuyển sang một bước ngoặt mới, đồng hành bên một con người mới... Và mẹ cô sẽ lại cô đơn ! Vì sao nghĩ đến đây lòng cô lại buồn đến vậy. Cô yêu và thương mẹ rất nhiều... Cô đi lấy chồng chắc chắn mẹ rất buồn, từ nay cô không còn đơn giản chỉ là con của bà nữa rồi...

Nhìn bà, Hân cười thật tươi :

- Mẹ ! Con sẽ sống hạnh phúc ! Con sẽ sống vui vẻ và con sẽ luôn là đứa con ngoan của mẹ ! Con hứa đấy !

Với bà, hạnh phúc của cô chính là mong muốn duy nhất ! Hân hiểu điều đó.

Mình Tùng lái xe về nhà, từ khi nhận được cuộc điện thoại của người giúp việc thông báo cả ba và mẹ đều đang đợi anh ở nhà, Tùng lái xe rất chậm. Anh không muốn lái nhanh cũng không muốn phải vội vã. Sum họp gia đình đêm nay là điều mà anh đã đoán từ trước, Tùng không hề bất ngờ, thậm chí sự xuất hiện của ông bà thật là may mắn... Đúng lúc anh chưa biết phải làm thế nào mới khiến ông bà quay về Việt Nam một cách nhanh chóng nhất để kịp cho sáng mai đến nhà Ngọc Hân. Tùng cười khẽ, mọi chuyện tiến triển còn nhanh và thuận lợi hơn những gì anh đã nghĩ... Hãy để ông bà đợi một chút ! Điều đó càng có lợi cho anh... Sự đợi chờ làm người ta mất kiên nhẫn, sự mất kiên nhẫn làm người ta giảm đi sự sáng suốt... Và điều đó với anh là một quân cờ chủ công !

Chiếc Lexus đen bóng di chuyển rất chậm trong bóng đêm, ngoặt vào con đường rộng của khu đô thị Luxurious City, dừng lại trước một ngôi biệt thự lớn ở khu A rồi dừng lại trước cánh cửa sắt màu đen sừng sững uy nghiêm. Sau vài s, cánh cửa tự động mở ra và Tùng lái xe nhẹ nhàng tiến vào con đường nhỏ rợp bóng cây lớn dẫn vào ngôi biệt thự lớn màu trắng được xây theo phong cách châu Âu hiện đại rất bắt mắt và sang trọng.

Ngay khi Tùng bước ra khỏi xe, quản gia đã nhanh chóng bước đến nhìn anh đầy lo lắng :

- Cậu chủ ! Ông bà đợi cậu đã lâu lắm rồi !

- Được !- Tùng mỉm cười- Chú cất xe cho tôi !

- Vâng !

Tùng bước những bước dài vào bên trong. Trong phòng khách rộng lớn bài trí toàn tông màu ghi, đen, trắng và tím lục, ông bà Văn Quý- Kim San đang ngồi đợi anh trên bộ salon sang trọng đặt bên lò sưởi theo lối châu Âu cổ. Ông Quý là người đàn ông có dáng người cao, dù đã ngoài 60 nhưng ông vẫn là người gọn gàng, lưng thẳng, mái tóc lấm tấm bạc được chải ngược ra sau để lộ vầng trán cao và đôi mắt hiền sáng như sao. Nụ cười trên môi ông làm cho mọi người có cảm giác thân thiện và cởi mở, cũng chính vì vậy làm ông luôn là mục tiêu của các quý cô trẻ tuổi háo hức. Tùng khẽ cười

Đối lập với ông là bà Kim San ngồi đối diện với ông Văn Quý, hai người dường như là hai thái cực nóng lạnh. Trong khi ông Quý có vẻ ung dung và vui vẻ thì bà San ngược lại, khuôn mặt quý phái hầm hầm vì đợi chờ và sắc lạnh nguy hiểm trong đôi mắt làm người ta ớn lạnh. Hai ông bà giống như mặt trăng và mặt trời, trái ngược... Nhưng cũng vì trái dấu nên hai nam châm mới hút lấy nhau ! Hai ông bà cũng giống như vậy....

- Con chào ba mẹ !- Tùng nói rất nhẹ khi môi anh nở một nụ cười rất tươi.

Bước đến ngồi xuống chính giữa, anh nhìn ba rồi nhìn mẹ :

- Ba mẹ đi đường có mệt không ?

- Hà hà...con trai- ông Quý vui vẻ nhìn Tùng- Ba nghe nói con muốn lấy vợ điều đó có đúng không ?

- Dạ...vâng ! Sáng mai con và cô ấy sẽ đi đăng kí kết hôn... Ba mẹ về thực đúng lúc !

- Ô !- ông Quý nhìn anh có chút sùng sốt- Chắc chắn đó là một cô bé rất xinh !

Ông khẽ neho mắt, người có thể làm con trai ông điên đảo chắc chắn nhan sắc là không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Khi đánh giá bất kì một cô gái nào, điều đầu tiên ông cũng để ý đến nhan sắc, với ông đó là điều mà phụ nữ cần có nhất.

Bà Kim San nghe ông nói thì bật cười khinh lạnh giá :

- Tốt nhất không nên quá xinh đẹp vì có thể sẽ trở thành mục tiêu tiếp theo của ông !

Nghe lời châm chọc của bà, ông Quý mặt vẫn không hề biến sắc. Mấy chục năm qua, với ông những lời nói đó đâu còn lạ lẫm gì, nhưng điều ông mong chờ trong những câu nói đó chỉ một chút ghen tuông cũng không có. Ông mỉm cười :

- Bà không thấy nói như vậy trước mặt con trai là điều không nên làm của một người mẹ sao ?

- Người mẹ... - bà nhìn ông lạnh lùng- Tôi thấy tôi làm một người mẹ còn tốt hơn một người cha như ông !

- Một người mẹ không tốt thì không có quyền bình phẩm một người cha có tốt hay không !

- Vậy thì ông cũng không có quyền nhận xét về tôi ...

.....

Minh Tùng ngồi im mặc kệ ba mẹ lời qua tiếng lại. Ông bà lần nào cũng vậy, từ khi còn rất nhỏ, anh đã nghe thấy những trận đấu khẩu lớn nhỏ của ông bà mỗi lần chạm mặt. Anh đã mất đi cảm giác của một gia đình hạnh phúc từ rất lâu rồi, lâu đến nỗi quên mất cảm giác đó như thế nào. Tùng cũng đã quen với sự im lặng mỗi khi ông bà chìm trong sự cãi vã và quên đi sự có mặt của anh, nhiều khi bản thân anh cũng không hiểu ông bà còn tiếp tục cuộc hôn nhân vô nghĩa giữa hai người để làm gì. Nếu có một tia sáng nào đó chứng tỏ là vì anh- vì đứa con độc nhất giữa hai người thì chắc trong lòng anh sẽ có một sự vui sướng... Nhưng không, hai ông bà liệu có thực sự coi anh là con không anh còn không chắc nữa... Ba anh luôn hờ hững, mẹ anh luôn coi anh như một con cò trong trận chiến quyền lực của mình... Vị trí của anh là ở đâu anh cũng không còn xác định được một cách rõ ràng nữa...

Minh Tùng cười khê, anh đã qua tuổi thơ ngây để chui vào một góc khóc lóc mỗi lần ba mẹ lạnh nhạt với mình... Mọi cảm xúc của anh chỉ dừng lại ở Ngọc Hân, cô là người đã khơi lên cho anh khát vọng về một gia đình hạnh phúc. Khác hẳn với cảm giác tự do mà anh luôn thèm khát, cảm giác về một gia đình hạnh phúc là một điều mà tâm hồn anh đã đánh rơi từ rất lâu. Nhà là một từ thật ấm áp, nhưng chỉ khi nghĩ đến Hân, từ đó với anh mới thật sự có ý nghĩa....

Tùng nhìn ba rồi nhìn mẹ, mỉm cười rồi đứng dậy.

Trận đấu khẩu đột nhiên dừng lại, Tùng cười lạnh :

- Nếu ba mẹ muốn tiếp tục con xin được về phòng nghỉ... Sáng mai con đã chuẩn bị đầy đủ và chỉ cần ba mẹ có mặt là được !

- Về chuyện của con ba không có gì phản đối !- ông Văn Quý nhìn Tùng cười khê.

- Con cảm ơn ba !

Bà Kim San nhìn anh khê nheo mắt lại, bà cũng đứng dậy bước đi :

- Mẹ muốn nói chuyện riêng với con !

Bà bước lên cầu thang và không nói gì thêm. Nhìn thấy bóng bà bước đi không biểu cảm, trên gương mặt ông Văn Quý hiện lên một tia bất đắc dĩ, ông cũng đứng dậy :

- Sáng mai cho người gọi ba !

- Vâng ! Con đã chuẩn bị phòng rồi... ba đi nghỉ sớm đi !

- Được, con trai !- giọng ông thoáng u ám

Minh Tùng thờ dãi, mối quan hệ kì cục giữa ba mẹ là điều mà anh dường như không thể hiểu được. Anh không được nghe nhiều về chuyện tình cảm giữa hai người nhưng những trận đấu khẩu, những trò đùa làm tổn thương lẫn nhau thì anh đã chứng kiến quá nhiều... Giữa hai người giống như đã được xây lên một bức tường mà ai cũng chờ đợi người kia sẽ phá vỡ nó.

Bước về phòng làm việc của mình, Tùng đã nhìn thấy bà Kim San ngồi trên ghế đợi anh từ lúc nào. Ánh đèn vàng chiếu lên khuôn mặt bà càng thêm hốc hác và trầm tư, những ngày vừa qua với bà thật sự là những ngày mệt mỏi. Tùng nét cứng cỏi và vững vàng trước giờ luôn xuất hiện trên gương mặt đẹp của bà bỗng trở nên thật mờ nhạt, chỉ có những nét tiêu tụy làm đôi mắt bà sâu hơn và thăm thẳm hơn... Lần đầu tiên, Minh Tùng nhận thấy bà cũng là một người phụ nữ, cũng biết mệt mỏi và cũng muốn được nghỉ ngơi...

Bà nhìn Tùng khi anh bước đến ngồi trước mặt mình, cái nhìn của bà đầy dò xét không biểu cảm, gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

- Mẹ nói có chuyện riêng cần nói với con?

- Con không thể cưới Ngọc Hân!- bà tuyên bố chắc nịch

Khuôn mặt Tùng giãn ra nở một nụ cười:

- Con đã quyết định rồi!

- Mẹ đã nói là không thể!

- Vì sao con lại không thể... Con yêu cô ấy thế là đủ rồi... Con không cần thêm lí do nào khác nên cũng không có lí do để không thể!

- Con đã đính hôn với Tiên Dung!- bà neho mắt nhìn Tùng, vẻ tự tin trên gương mặt anh làm bà thoáng ngạc nhiên.

- Con không nghĩ đó là vấn đề lớn! Chuyện của Dung con sẽ tự giải quyết!

- Vấn đề lớn chính là SmartMart, con không thể để Advanced Travel đắc tội với họ lúc này! Sau này đây chính là sự nghiệp của con, người con cần kết hôn là Tiên Dung chứ không phải cô gái đó!

Tùng mỉm cười:

- Con vốn không quan tâm đến Advanced Travel cũng chưa bao giờ có ý định sẽ tiếp quản! Tất cả chỉ là mong muốn của mẹ thôi... Nếu lựa chọn, con vẫn chọn Hân!

- Con nói gì ?- đôi mắt bà Kim San nhìn Tùng nảy lửa.

Trên gương mặt Tùng ý cười vẫn không thay đổi, anh đã chuẩn bị đủ để đối diện với bà rồi. Anh đã đủ lòng đủ cánh để đứng trước mặt bà một cách tự tin.

- Con nghĩ đã đến lúc con và mẹ nên trao đổi một cách thẳng thắn... Lí do mẹ mong muốn con kết hôn với Tiên Dung là gì ?

Bà Kim San neho mắt nhìn Tùng đánh giá. Nụ cười trên môi anh vẫn rộng mở:

- Lí do chính là mẹ muốn giữ nguyên Advanced Travel... Con biết hiện tại mẹ và ba đang có một cuộc chiến giành quyền làm chủ trong Advanced Travel ! Con sẽ để mẹ có hai sự lựa chọn, một là để con và Ngọc Hân kết hôn, con và A&T sẽ giúp đỡ mẹ; hai là mẹ tiếp tục bắt ép con đến với Tiên Dung, cả con, A&T và SmartMart đều sẽ là kẻ thù của mẹ!

Đôi mắt Tùng nhìn bà nghiêm nghị. Từ lúc nào con trai của bà có thể o ép bà như vậy! Chính là đã đủ lòng đủ cánh nên muốn phản lại bà sao ? Nhưng lời anh không phải là không hợp lí, việc bà cố ép anh đến với Tiên Dung lúc này đã là vượt sức của bà đối với anh... Con trai bà thực sự đã trưởng thành rồi, và để đi nước cờ nguy hiểm này, đã phải tính toán không ít.

Bà Kim San ngả người ra ghế, đôi mắt bà nhắm lại:

- Nếu mẹ đồng ý để con kết hôn với Ngọc Hân chẳng phải sẽ đẩy SmartMart về phía Văn Quý sao ? A&T nếu so với SmartMart thì còn nhỏ bé lắm... Điều gì có thể đảm bảo cho mẹ ?

- Con!

Đôi mắt bà mở to nhìn Minh Tùng, nụ cười vẫn nở trên đôi môi anh tự tin.

- Con sẽ là đảm bảo cho chiến thắng của mẹ... Mẹ chỉ cần lựa chọn tin tưởng con một lần!

.....

- Dù sao thì mẹ cũng không có lựa chọn nào khác! Kế hoạch cụ thể sau đám cưới con sẽ trực tiếp bàn với mẹ!

Bà Kim San im lặng hồi lâu nhìn Tùng đánh giá. Chính là con trai của bà a! Đã lên kế hoạch lâu như vậy, sắp xếp lâu như vậy, chính bà cũng bị biến thành một quân cờ trong tay con trai mình. Anh đã dẫn bà vào đường cụt, vốn là đã không có đường khác để đi nữa.

Thở một hơi thật dài, bà nặng nề nói :

- Được....

- Vậy mẹ nên nghỉ sớm... Sáng mai con sẽ cho người gọi mẹ !

Tùng thở một hơi nhẹ nhõm, anh đứng dậy, mọi việc đang đi đúng hướng. Đột nhiên tiếng bà làm anh giật mình.

- Khoan....

Tùng quay lại nhìn bà Kim San, chẳng lẽ bà đã đổi ý ?

- Mẹ muốn nhắc nhở con một chuyện. ...

- Hãy cẩn thận Tiên Dung. . . Mẹ sẽ không là trở ngại cho hạnh phúc của con nhưng hãy cẩn thận cô ta. . .

Tùng khẽ cau lông mày, đây là lần thứ hai có người nhắc nhở anh về Tiên Dung. Trong lòng Tùng đột nhiên cũng nảy sinh những hoài nghi, trong suốt thời gian làm bạn với Tiên Dung, cô không hề có biểu hiện gì khác lạ, cô có thể làm gì mà tất cả những người xung quanh đều nói cô thật nguy hiểm.

- Đừng nên nhìn vào vẻ bề ngoài. . . có thể bám theo con đến bây giờ chứng tỏ cô ta không phải người không có dã tâm. . . cũng không có gì chứng tỏ, cô ta sẽ lương thiện hơn mẹ bao nhiêu !

Sự nhấn mạnh của bà vào chữ « lương thiện » làm Tùng khẽ chột dạ, trong lòng anh nảy sinh những lo lắng mơ hồ. Từ trước đến giờ, anh luôn lo lắng về mẹ anh- bà có thể sẽ động đến Ngọc Hân, việc muốn đưa cô về sống với anh cũng là xuất phát từ lo lắng này. . . Nhưng bây giờ bà lại khẳng định điều lo lắng của anh hướng vào bà là không đúng ! Điều bà nói là cố tình để chuyển sự nghi ngờ của anh hay vì Tiên Dung thực sự là một người đáng lo. . . Việc này anh sẽ cần điều tra thêm. . .

- Vâng, con sẽ chú ý !- Minh Tùng khẽ nói

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Suốt 8 năm trời, cô chỉ dám nhìn anh từ xa.... Và đêm nay, cô sẽ xuất hiện trước mắt anh, thật ấn tượng! Nhất định thật ấn tượng... Đặt chú chuột nhỏ lên vai, Tiên Dung khẽ xúc nước hoa mùi hoa lan vì đó là loài hoa Minh Tùng thích nhất...

Minh Tùng, anh có thể không để ý đến em sao ?

Tiên Dung lặng lẽ cười, cảm giác hồi hộp hạnh phúc làm trái tim cô đập thật nhanh....

Cạch!

Tiếng mở cửa rất khẽ....

Tiên Dung xoay người lại và nhìn thấy cái nhìn đông cứng của Nam Thành

- Dung....em đẹp quá!

Tiên Dung cười khẽ, tên gốc 4 mắt này, bao năm qua vẫn vậy, tận tụy vì cô. Nhưng đáng tiếc vẻ đẹp này của cô không là vì anh ta.

- Em đẹp sao ?

- Đẹp!- Nam Thành mỉm cười, cặp kính của anh những năm qua dường như dày hơn.

- So với Ngọc Hân thì sao ?

- So với em cô ta chỉ là một bông hoa dại....- Nam Thành bước đến gần, nhìn thật kỹ vào khuôn mặt Tiên Dung.

- Minh Tùng đến rồi chứ ?

- Đến rồi...- đôi mắt Nam Thành thoáng buồn rầu

- Anh đã chuẩn bị tốt cả chưa ?

- Tất cả đều hoàn hảo....

Nghe giọng Nam Thành có chút buồn rầu, Tiên Dung ngược lên nhìn anh ta đầy cảm thông:

- Cảm ơn anh những năm qua đã vì em mà phải vất vả...

- Tất cả là anh tự nguyện... Chỉ cần em vui anh sẽ làm tất cả....

Tiên Dung mỉm cười, có một kẻ ngốc si tình như Nam Thành theo đuổi cô...coi như cũng là một điều may mắn.

Không có anh ta tận tình giúp đỡ và chỉ dạy, trong suốt những năm qua, cô không thể có được ngày hôm nay... Chính Nam Thành là người giúp cô tìm hiểu mọi thứ xung quanh Minh Tùng và Ngọc Hân... Chính anh đã biến cô thành một Ngọc Hân vượt trội so với Ngọc Hân thật sự ngày hôm nay và sẽ trở thành một người mà Minh Tùng sẽ không thể ghét bỏ được....

Với cô, Nam Thành sẽ mãi mãi là một người bạn trung thành.....

- Đi thôi...- Tiên Dung khẽ nói rồi bước ra ngoài

Cô cần ngồi trong con đường trúc mà Nam Thành đã dày công tạo dựng trong khu vườn của biệt thự, một khung cảnh giống hoàn toàn với biệt thự của Advanced Travel... Cô cần phải ngồi đó để chờ đợi chàng hoàng tử của mình....

Và quả nhiên Minh Tùng đã đến, đôi mắt anh nhìn cô đã không còn lãnh đạm như xưa, đôi mắt dầy sóng đó làm lòng cô thực ảm áp... Không uống công cô đã vì anh mà phải hao tâm khổ tứ.... Trái tim bé nhỏ của cô bỗng nhiên đập thật mạnh khi đôi mắt anh nhìn cô từ phía sau thật ngỡ ngàng...

Cố gằn lại tiếng trái tim đang đi lạc, Tiên Dung lại bước nhanh ra bên ngoài... Dừng lại trước một cây lan, bàn tay bé nhỏ khẽ mơn nhẹ một cánh hoa đang tỏa hương ngào ngạt.

- Em thích hoa lan ?

Một tiếng nói trầm ồm làm trái tim Tiên Dung muốn nổ tung vì xúc động. Vẫn không quay đầu lại, cô cười khẽ:

- Thích!

- Vì sao nhân vật chính lại bỏ trốn ra đây ngắm hoa lan như vậy ?

Tiên Dung quay lại nhìn Minh Tùng, cô mỉm cười:

- Em không thích những bữa tiệc...

- Vì sao ?

- Chúng thật phù phiếm.....

Nụ cười ảm áp như gió xuân của Tùng làm hai má Tiên Dung khẽ ửng hồng.

- Phải...chúng thật phù phiếm...

Giọng của anh vì sao có thể ngọt ngào và êm ái đến thế! Đến lúc định thản lại thì Tiên Dung đã nhận thấy đôi mắt mình đang nhìn anh một cách si ngốc.

- Chúc mừng sinh nhật- Minh Tùng mỉm cười, nụ cười nửa miệng quyến rũ- Anh xin thề đó không phải là một lời phù phiếm....

Cảm xúc Tiên Dung bùng nổ trong hạnh phúc. Cuối cùng anh cũng đã để ý, thực sự đã để ý đến cô.....

- Cảm ơn anh...- cô đáp lí nhí. Ngược đôi mắt đẹp lên lên nhìn anh, đôi lông mày cô cau lại:

- Nhìn anh rất quen....

- Quen ?- Minh Tùng cười khẽ

Tiên Dung bước lại gần anh, khuôn mặt tuấn mỹ của anh càng lúc càng gần, hơi thở nam tính, mùi nước hoa nhẹ nhàng vương vất xung quanh anh làm trái tim cô đập thật mạnh... Lần đầu tiên cô được lại gần anh như vậy....

Bàn tay bé nhỏ khẽ đặt lên môi anh, Tiên Dung vui mừng khi nhận thấy cái gập mình rất khẽ, đôi mắt anh nhìn cô thảng thốt, hai gò má cũng đã hơi đỏ.

- Anh...có thể cười lại không ? – tiếng cô rất nhỏ

Đôi môi Minh Tùng rất mềm, gương mặt anh siêng siêng nhìn cô rồi đột nhiên giãn ra, nụ cười nửa miệng lại hiện lên trên môi anh như mê hoặc ánh nhìn của cô... Trong khoảnh khắc, chiếc mặt nạ đã bị cô gỡ xuống. Không thể kìm nén được nỗi vui sướng đang ngập đầy trong trái tim bé nhỏ của mình, Tiên Dung vòng tay ôm chặt lấy Tùng, rít lấy hơi ấm mà từ lâu cô đã thèm khát.

- Đúng là anh rồi !

- Em đã tìm anh rất vất vả và.....

- Thực sự rất vất vả và.....

- Em...tìm anh ?

Tiên Dung đem câu chuyện của 8 năm trước ra kể một cách rành mạch. Đôi mắt Minh Tùng nhìn cô từ ngỡ ngàng rồi chuyển sang cái nhìn thật ấm áp.... Cuối cùng ước nguyện của cô cũng đã đạt được.

- Chúng ta thực là...có duyên, anh có thấy thế không ?- Tiên Dung khẽ nói

Minh Tùng đứng bên cạnh cô chỉ khẽ cười...

Nụ cười của anh sao lại đẹp đến thế ? Đẹp đến nỗi những cánh hoa lan ở bên anh cũng cảm thấy thật xấu hổ.

- Chúng ta có thể làm quen với nhau lại từ đầu được chứ ?- cô đề nghị

Nụ cười trên môi anh lại bùng sáng

- Được !

Bàn tay bé nhỏ run run chạm vào tay anh...Bàn tay anh thật ấm, thật vững chắc... Không thể ngờ có một ngày cô sẽ được chạm vào bàn tay này, và được siết nhẹ lấy nó... Niềm hạnh phúc dâng nhẹ trong lòng Tiên Dung...

1 năm ở bên Tùng là một năm thật hạnh phúc... Dù chưa bao giờ nói yêu cô, nhưng Minh Tùng đối với cô là một sự cưng chiều đặc biệt... Chỉ cần nhìn mọi cô gái vây xung quanh anh là cô biết ánh mắt anh chỉ ấm áp khi nhìn về cô...Không sớm thì muộn, trái tim anh cũng sẽ thuộc về cô mà thôi. Trái tim Tiên Dung nhảy nhót reo mừng khi ba mẹ cô nhắc đến đính hôn, cô thực sự đã chờ đợi ngày nay quá lâu rồi....

- Sao ? Anh sẽ đi Vinpearl Land ?- Tiên Dung nhìn Minh Tùng ngạc nhiên

- Phải!- Anh mỉm cười, đôi mắt vẫn dán chặt vào quyển sách trên tay.

Cô vội nín lấy cánh tay anh, nũng nịu:

- Cho em đi cùng được không ?

Tùng nhìn cô chớp chớp mắt :

- Không phải em và ba mẹ chuẩn bị đi Hà Lan sao ?

Tiên Dung thở dài, thì hôm nay cô đến đây chính là muốn rủ anh đi cùng.

- Em muốn đi với anh!- Cô vẫn nhìn anh đầy mong chờ

Đột nhiên, Tùng thở một hơi dài, nụ cười trên môi anh lại đầy mê hoặc, quệt nhẹ lên mũi làm mặt cô đỏ bừng, giọng anh dịu dàng:

- Em không nên làm ba mẹ lo lắng... Đi với anh ba mẹ sẽ rất lo lắng... Hơn nữa, chắc chắn ba mẹ em cũng rất mong chờ chuyến du lịch này để cả nhà sum họp! Em không nên làm ba mẹ mất vui!

- Vậy anh đi cùng em!

- Không được! Anh không phải đi chơi, mà còn vì công việc nữa!

- Công việc gì cũng có thể bỏ mà....

- Dung!- Tùng khẽ quát

Khuôn mặt anh nghiêm nghị rõ ràng làm Tiên Dung chột thở dài, nước mắt lại khẽ rỉ xuống.

- Em chỉ không muốn xa anh....

Tùng khẽ thở dài, anh đưa bàn tay lên vuốt nhẹ tóc cô:

- Ngoan, nín đi... Anh hứa một dịp khác sẽ đưa em đi!

- Thật chứ?

- Thật...- nụ cười trên môi anh thật ngọt ngào....

- Vâng.....- Tiên Dung khẽ đáp.

3 tuần trôi qua thật chậm chạp làm Tiên Dung cứ thấp thỏm không yên, mặc dù lần này có Nam Thành đi cùng Minh Tùng nhưng lòng cô vẫn nóng như có lửa đốt... Những rừng hoa tulip không làm cô vui vẻ hơn chút nào, kể cả ba mẹ có hết lòng chăm sóc cũng không làm cô thấy thoải mái... Cô nhớ Tùng, thực sự rất nhớ anh.... Điện thoại của anh không hiểu sao lúc nào cũng không liên lạc được, kể cả Nam Thành cũng thế... Không biết anh đang làm gì, không biết anh có khỏe không làm trái tim cô đau nhức...

Minh Tùng, cô thực sự nhớ anh muốn chết rồi!

Ngay khi trở về, việc đầu tiên cô làm là lao đến nhà anh... Bỏ qua mọi tiếng chào, cô lao như bay vào bên trong.

- Chú ơi, anh Tùng về chưa ?- cô hỏi quản gia một cách vội vã

- Vâng, cậu chủ đang ở trên phòng... - người đàn ông lễ phép trả lời

Tiên Dung không thể che giấu nỗi mong chờ trong lòng, nụ cười trên môi cô rực rỡ như một đóa mẫu đơn kiêu sa làm mọi người chỉ muốn nhìn theo.

A! Cánh cửa phòng anh đang mở!

Đôi chân cô chậm lại, cổ điều hòa lại nhịp tim đang bất ổn của mình, Tiên Dung chậm rãi tiến lại thật gần.

Rầm !

Chiếc bàn rung lên dữ dội rồi đổ rầm xuống trước sự tức giận của Tiên Dung. Cô đứng đó toàn thân rung lên từng đợt, bàn tay trắng như phấn gầy gao nắm chặt lại đến nỗi gân xanh. Khuôn mặt xinh đẹp như hoa lộ ra những tia sắc lạnh bức người, đôi lông mày sắc lẹm cau lại cứng nhắc, đôi mắt mở to long lên vờn những tia giận dữ, đôi môi nhỏ xinh mím chặt lại cố che hai hàm răng đang nghiến chặt vào nhau.

- Có...cô chủ !- người đàn ông đứng trước mặt Tiên Dung không lạnh mà run. Từng trận từng trận mồ hôi tuôn trên trán ông ướt đầm.

- Cút ra ngoài !- Tiên Dung hét lên lạnh lùng

Người đàn ông vội vã rút lui không dám nói gì thêm cũng không dám đi có tiếng động... Đã rất lâu rồi ông mới nhìn thấy Tiên Dung giận dữ đến đáng sợ như vậy.

Rầm !

Rầm !

Rầm !

.....

Tiên Dung giận dữ trút nỗi căm phẫn trong lòng mình lên chiếc bàn đã đổ rầm xuống trước mặt. Đôi chân bé nhỏ nhanh chóng tê dại vì đau đớn nhưng nỗi đau đó không thể sánh bằng nỗi đau đớn đang ngập đầy trong trái tim bé nhỏ đang thổn thức của cô....

Khóe mắt chột cay cay, từng đợt từng đợt nước mắt chảy dài xuống hai má cô tràn trề... Khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc trở nên trắng bệch không chút huyết sắc...

Vì cái gì ? Vì cái gì mà cô lại phải chịu sự đối xử như vậy ? Vì cái gì mà Minh Tùng không thể yêu cô ? Vì cái gì mà cô phải vì anh si tâm vọng tưởng ?

Vì cái gì ?

Ngọc Hân....

Chính là cô gái đáng chết đó !

Ai có thể hiểu được tâm lòng của một cô bé 8 tuổi đứng ở một góc khuất tình yêu nhìn người mình thương cùng cô gái khác cười đùa trao đổi cái nhìn hiểu biết. Trong lòng Tiên Dung là bao nhiêu uất hận cùng đau lòng.... Trái tim bé nhỏ như chết lặng, cô không xinh đẹp sao ? Vì cái gì mà không thể bằng cô bé kia ?

Bước theo Ngọc Hân, Tiên Dung cố ý muốn tìm hiểu xem cô bé đó là ai.... Cô đã đứng đó rất lâu cho đến khi nhìn thấy cô bé vui vẻ kia bước

vào một chiếc xe, không lâu sau một người đàn ông bước ra, trên tay cầm máy ảnh... Nhếch khóe môi lên cười, cô còn tưởng cô bé là thiêm kim tiểu thư nhà nào, hóa ra chỉ là một cô nàng bé nhỏ vô danh tiểu tốt... Cô- xinh đẹp như vậy, con nhà danh gia thế phiệt như vậy, còn không thể so với cô bé đó sao ?

Nhưng vì cái gì mà nụ cười của Minh Tùng dành cho cô bé đó lại ngọt ngào đến vậy ? Vì cái gì mà ánh mắt cậu nhìn cô bé đó lại yêu mến đến vậy ? Cô vì cái gì mà không thể có được điều đó ?

Nỗi ghen ghét căm hận dâng đầy trong mắt Tiên Dung, những gì cô muốn nhất định phải giành được, nhất định phải có bằng được....

- Dung, sao em lại đứng đây ?

Tiên Dung giật mình quay lại và nhận thấy chàng trai đang đứng ở trước mặt mình – Nam Thành, con trai giám đốc công ty địa ốc Dũng Mạnh, một tên ngốc bốn mắt luôn nhìn cô với ánh mắt ngây dại. Điều duy nhất làm Tiên Dung chú ý đến cậu ta là vì cậu ta là bạn của Minh Tùng, cô bé đã từng nghĩ nếu mình chơi thân với những người bạn của Minh Tùng một chút thì có lẽ một lúc nào đó cậu sẽ chú ý đến cô... Nhưng tác dụng phụ của nó chính là việc cô bé sẽ có thêm những cái đuôi rắc rối.

Quay người đi một cách bức bối, Tiên Dung gắt:

- Không liên quan đến anh!

Nam Thành vẫn nhìn Tiên Dung đầy trêu mến, bước nhẹ theo cô bé, anh mỉm cười:

- Có chuyện gì em có thể nói với anh mà! Anh nhất định sẽ giúp em!

Tiên Dung cười khénh, người như anh ta thì có thể giúp cô được điều gì...

Nhưng một ý nghĩ lại chợt lóe lên trong đầu cô...

Tiên Dung quay lại nhìn Nam Thành:

- Thành....

Lần đầu tiên cô bé gọi tên cậu ta thân thiết như vậy... Tiên Dung có thể nhìn thấy rất rõ vẻ cương chiêu cùng hạnh phúc dâng đầy trong cả bốn con mắt của Nam Thành.

- Anh có thích Dung không ?- giọng cô bé vẫn ngọt mà

- Anh thích...đĩ nhiên là anh thích!- Nam Thành đáp lại không chút do dự

- Vậy khi Dung vui anh cũng sẽ vui chứ ?

- Chỉ cần Dung vui là được....

Tiên Dung bước đến thật gần, bàn tay bé nhỏ run run... Hít một hơi thật dài, cuối cùng cô bé cũng quyết định nắm lấy bàn tay đang gằn trong gang tấc kia. Sự bất ngờ làm Nam Thành giật bắn.

- Dung có thể nhờ anh việc này được chứ ?

- Dung có thể tin tưởng anh đúng không ?

Tiên Dung chớp chớp đôi mắt đẹp nhìn Nam Thành đầy mong chờ.

- Được!- Nam Thành si ngốc nhìn Tiên Dung

- Anh biết nhiếp ảnh gia được thuê đến tối nay không ?

- Tất nhiên là biết....

- Có thể giúp em điều tra về con gái ông ta không ?

Trên gương mặt Nam Thành thoáng sùng sốt:

- Vì sao em lại cần điều tra con gái ông ta ?

- Nếu anh không giúp em thì thôi...- Tiên Dung vờ quay đi giận dỗi.

- Không!- Nam Thành vội vàng kéo cánh tay cô bé- Anh sẽ giúp em! Chỉ cần là em muốn anh sẽ làm!!!

Tiên Dung cúi mặt, cố gắng che giấu nụ cười thỏa mãn:

- Cảm ơn anh nhiều.....

Trong suốt 8 năm trời, Tiên Dung đã luôn lấy hình ảnh của Ngọc Hân để phấn đấu... Cô quyết định để tóc dài, quyết định mình sẽ thích màu trắng, quyết định mình sẽ yêu chuột... Hàng ngày hàng giờ cô đứng trước gương để tập từng ánh mắt, từng nụ cười của Ngọc Hân. Mặc dù Minh Tùng không hề biết nhưng cô thì lại biết rất rõ về Ngọc Hân, biết từng sự thay đổi của cô, từng thành tích học tập. Và Tiên Dung quyết tâm phải vượt Ngọc Hân bằng được, cô phải xinh đẹp hơn cô ta, phải giỏi giang hơn cô ta....

Cho đến một ngày, thời khắc ấy đã đến....

Sinh nhật Tiên Dung 16 tuổi.

Đứng trước gương, Tiên Dung lặng lẽ xoay một vòng.... Mái tóc đen dài khẽ bay bay, bộ váy màu trắng làm làn da của cô càng thêm ản ản thêm hiện... Cô không xinh đẹp sao ? Rất xinh đẹp... Cô không thông minh sao ? Rất thông minh... So với Ngọc Hân thì sao ? Cô đã bỏ qua cô ta rất xa rồi... Nụ cười mỉm xinh đẹp làm khuôn mặt Tiên Dung càng thêm bừng sáng, nếu có Ngọc Hân ở đây, chắc chắn mọi người sẽ nói hai người là chị em sinh đôi... Cô đã vì hình tượng của cô gái đỏ mà dường như đã bỏ quên đi chính mình. Tình yêu của cô với Minh Tùng lớn như vậy đó, và đêm nay anh nhất định phải để ý đến cô...

Ừ...anh vừa về đến nhà....

Bước chân Tiên Dung đột nhiên dừng lại... Minh Tùng đang nói chuyện với ai, vì sao giọng của anh lại ảm áp đến thế ?

Đôi mắt Tiên Dung mở to ngỡ ngàng, trái tim cô đập liên hồi...

- Anh rất nhớ em....

Toàn thân Tiên Dung chao đảo...

- Bây giờ em có làm gì không ? Minh đi chơi đi....

.....

- Anh mặc kệ... Chỉ cần được gặp em thôi....

- Anh không chịu... em phải gặp anh....

- Anh mặc kệ đấy! 10p nữa anh sẽ đón em ở cổng trường!

.....

Tiếng cười của Minh Tùng chà vào lòng Tiên Dung như xát muối... Bước chân của anh tiến lại thật gần mà cô cũng không nghe thấy

- Dung!

Tiếng Tùng gọi làm Hân giật mình, cô ngược lên nhìn anh bằng ánh mắt ngỡ ngàng chờ đợi

- Em về từ bao giờ vậy ?

- Em...em vừa về...- cô đáp như một cái máy – em...đến đưa quà cho anh...

Quà? Gói quà trên tay cô đã rơi xuống đất từ lúc nào. Tùng nhìn cô :

- Em không sao chứ ? Nhìn em không được khỏe....

Tiên Dung vẫn nhìn Tùng ngỡ ngàng như không thể tin được, trái tim cô đập nhanh vội vã.

- Anh....- tiếng của cô như vỡ òa nhưng lại không thể bật ra được tiếp

- Em không sao chứ ?

Cô khẽ lắc đầu

- Vậy anh phải đi có việc... Gặp em sau nhé!

Nụ cười trên môi anh lại làm trái tim cô đau đốn, ánh mắt háo hức đầy hạnh phúc kia là vì cô gái nào mà có ? Tiên Dung chờ đợi nhìn theo

bước chân vui vẻ vội vã của anh, nước mắt từ lúc nào chảy xuống mặn chát trên môi....

Mới chỉ 3 tuần không gặp mà Tùng dường như đã thay đổi... Chỉ 3 tuần, anh đã quên cô không còn một mảnh như vậy sao ? Đã có thể vui vẻ với một cô gái khác ? Anh đâu phải là người như vậy, anh luôn lạnh lùng với mọi cô gái cơ mà! Không! Cô không tin... Suốt 1 năm trời cố gắng ở bên anh, cô không tin anh lại không động tâm vì cô, càng không tin chỉ 3 tuần không gặp mà anh đã có thể có cảm tình với một cô gái khác.

Cô nhất định không thể để yên chuyện này, phải tìm hiểu....cô phải biết cô gái đó là ai ?

Vội vã lấy lại tinh thần, Tiên Dung gạt nước mắt chạy vội xuống cầu thang. Vừa chạy ra bên ngoài thì bóng xe của Tùng cũng vừa lướt qua cô.... Chạy vội ra cổng, cô vẫy một chiếc taxi

- Đi theo chiếc xe bên trên!- Tiên Dung thở hổn hển, đôi mắt vẫn ngóng về phía trước

- Vâng!- người lái xe đáp rất nhẹ

Chiếc xe đen bóng đi càng lúc càng chậm lại rồi dừng trước một trường trung học.

Đỗ xe dưới một gốc hoa sữa cách cổng trường không xa, Minh Tùng bước xuống xe, đứng dựa lưng vào cửa, bó hồng đỏ sẫm trong tay anh thật rực rỡ như trên đầu ánh mắt của Tiên Dung... Nụ cười ấm áp của anh bỗng làm trái tim cô đau thắt.

Đột nhiên một hình ảnh xuất hiện....

Thịch...

Thịch.....

Thịch.....

Tiên Dung cảm nhận rất rõ trái tim mình đang đập thành thịch....

Đôi mắt cô mở to hết cỡ nhìn vào cô gái trước mắt như không thể tin nổi....

Mái tóc đen bóng dài bay bay trong gió vuốt ve nhẹ nhàng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang bừng sáng trong nụ cười đẹp như một cánh hoa đào. Dáng đi của cô gái càng thêm thướt tha trong bộ áo dài yếu điệu... Mâu trắng tinh khiết làm nổi bật lên nước da phấn hồng và mái tóc đẹp bóng bẩy như một dòng suối...

Mới chỉ 1 năm không gặp mà Ngọc Hân đã thay đổi nhiều đến vậy... Tiên Dung thấy mình đang thật khó thở, đôi mắt đẹp long lanh ánh lên sự thông minh, nụ cười trong trẻo tinh nghịch... So với cô gái kia, cô còn kém cô ta một bậc.

Ngay khi bước chân của Ngọc Hân bước lại gần, vòng tay Minh Tùng đột nhiên rộng mở ôm chầm lấy cô. Về ứng hồng thoáng hiện trên gương mặt cô rồi rất nhanh, bàn chân yếu kiều dẫm mạnh lên làm Tùng buông ngay cô ra, cúi xuống ôm bàn chân đau điếng... Tiếng cười khúc khích trong trẻo cũng vang lên làm không gian càng thêm sống động... Tùng cánh hoa sữa khẽ bay bay...

Nước mắt từ khi nào đã rơi xuống vòng quanh mắt Tiên Dung bóng rát....

Vì sao lại là cô ta ?

Ngọc Hân.....

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Tiên Dung cảm thấy từng đợt run rẩy đang lan dần trong cơ thể mình, rồi đột nhiên cảm giác sợ hãi xâm chiếm lấy cô... Minh Tùng đã gặp Ngọc Hân, không phải anh đã biết mọi chuyện đấy chứ ?

- Cô ơi...

Tiên Dung giật mình nhìn lên, người lái xe đang nhìn cô có vẻ ái ngại.

- Chiếc xe đi rồi... cô có muốn đi theo không ?

- Có... mau đi theo !- Tiên Dung vội lau nước mắt trên má.

Chiếc xe dừng lại trước vườn táo của Advanced Travel. Tiên Dung lặng lẽ nhìn hai người nắm tay nhau bước vào bên trong. Bối rối, Tiên Dung quyết định xuống xe và cũng bước vào trong.

Vườn táo của Advanced Travel là một vườn cây rất đẹp dưới sự chăm sóc của một nông dân người Pháp. Khu vườn rất rộng, mỗi khu vực lại trồng một loại táo khác nhau... Những trái táo đỏ mọng đu đưa trĩu trĩu trên những cành cây gầy yếu, nổi bật giữa nền lá xanh thẫm...

Bên dưới, những thảm cỏ xanh mượt và hoa dại đua nhau nở ra màu tím rực rỡ...

Tiên Dung đau lòng, chưa bao giờ Minh Tùng dẫn cô đến đây... Lần nào gặp gỡ cũng là cô chạy đến tìm anh, nếu không vì cô xảy ra chuyện gì, trên gương mặt anh cũng chưa bao giờ có một tia lo lắng... Bây giờ cô mới thấy hóa ra từng đó thời gian, anh với cô cũng chỉ nguyên là một cảm giác hồ hững...

Tiếng cười khanh khách trong trẻo vang lên xa xa làm Tiên Dung giật mình, vội nép sau một gốc táo, cô len

lén đưa đôi mắt nhìn xung quanh...

Một hình bóng màu trắng thướt tha đang đùa nghịch trên một cành táo rất cao, đôi mắt trong vắt nhìn quả táo đỏ chót trong tay mình thích thú.

- Hân ! Em mau xuống đây !

Dưới gốc cây, Minh Tùng đứng chống nạnh một cách giận dữ. Đôi mắt anh ánh lên sự lo lắng

- Ai cho em trèo lên đó ? Mau xuống đây !

- Em không xuống !- đôi môi hồng khẽ cong lên buống bình

Tùng bắt đầu giật mình khi thân ảnh màu trắng bắt đầu di chuyển đến một cành cao hơn. Giọng anh hét lên mất bình tĩnh :

- Ngọc Hân !

- Ách ! Anh làm em giật mình đấy !

- Em tự xuống đây trước khi anh bắt được em ! Đến lúc đó anh sẽ trừng phạt em rất nặng !

Nụ cười trong trẻo lại vang lên khanh khách, đưa quả táo lên miệng một cách vui vẻ, Ngọc Hân ngồi vắt vẻo đong đưa, đôi mắt nhìn xa ra :

- Woa ! Nơi này rộng quá ! Rất nhiều táo nha !

- ANH BẢO EM XUỐNG ĐÂY !!!!!

Tiếng Tùng hét lên giận dữ, Tiên Dung đứng ở xa mà cũng giật mình đánh thót.

- Á !!!!!!!!!!!!!

Một tiếng hét vang lên !

Bịch !

Rầm !

- Ui da ! Đau quá !

- Ai...da.....

Tiên Dung mở to mắt thẳng thốt nhìn phía trước, thân ảnh màu trắng đã ngã xuống từ cành táo và không có gì bất ngờ khi Minh Tùng là người đỡ lấy cô. Một tư thế mà bất cứ ai nhìn thấy cũng nói là mờ ám. Cô gái nằm áp sát lên người Minh Tùng, không gian dường như ứng động khi hai người đều nhận ra sự bối rối trong mắt người kia.

-Ngọc Hân !- Minh Tùng hét lên giận dữ

- Vì sao em lại không nghe lời thế hả ?

Ngọc Hân bật dậy bịt lấy lỗ tai khốn khổ của mình, cô bấu môi buống bình :

- Tất cả là tại anh hết mới làm em bị ngã !

- Có phải anh nuông chiều em quá rồi không ? Bắt đầu kiêu ngạo đấy hả ?- Đôi mắt Minh Tùng híp lại nguy hiểm

Ngọc Hân giật mình, cô cố lùi lại ra xa...

- Không... Em chỉ nói đúng sự thật thôi mà !

- Á !!!! Thả em xuống... !!!!

Đột nhiên Minh Tùng bế xốc Ngọc Hân lên vai.

- Anh là kẻ xấu !!!! Mau thả em xuống !

- Không được đánh !!!!!

Bàn tay anh bắt đầu phát lên mông làm Ngọc Hân phát ra những tiếng kêu lớn.

- Phải đánh thì em mới chừa được !

- Á ! Đau quá ! Tùng xấu xa !!!!!

- Anh thật là đáng ghét !!!!!

- Em còn nói nữa anh sẽ đánh em mạnh hơn !

- Em ghét anh !!!!!

- Không phải anh trừng phạt em nhẹ quá nên em vẫn còn vui vẻ đấy chứ ?

- Không !- Ngọc Hân kêu lên nhăn nhó, gương mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng- Em sai rồi...

- Giọng nhận sai của em sao lại chẳng có chút thành khẩn nào ?

- Em sai rồi...

- Tốt !- Khuôn mặt Minh Tùng giãn ra nở một nụ cười.

Thả Ngọc Hân ngồi xuống bên cạnh, gương mặt nhăn nhó calm phần. Nhìn xuống đỉnh đầu cô, Tùng khẽ nở một nụ cười... Vòng tay ôm lấy vai cô, anh hôn nhẹ lên đỉnh đầu Ngọc Hân :

- Lần sau đừng làm anh phải lo lắng như thế ?

Giọng anh rất nhẹ, cũng rất ấm áp... làm không chỉ cô gái ngồi im lặng trong vòng tay anh phải im lặng, gương mặt nhỏ nhắn nhanh chóng bừng đỏ... Mà ngay cả Tiên Dung cũng cảm thấy tim mình đập dồn dập. Nước mắt cô rơi xuống mặn chát, trái tim như có ai đó đâm vào một nhát thật sâu... Những lời nói đó, ánh mắt đó vì sao...chưa bao giờ anh dành cho cô ?

Đôi chân Tiên Dung khẽ sụp xuống, đôi mắt cô đang mờ dần khi hình ảnh hai con người hạnh phúc trước mặt vẫn hiện lên như một cơn ác mộng trên đầu cô. Bàn tay bé nhỏ run rẩy nắm chặt vào thân cây táo xù xì... Xa xa, tiếng cười đùa vẫn vang lên trong trẻo...

Tiên Dung trở về nhà trong một trạng thái vô hồn, cảm giác trong tim cô dường như đã bị ai đó đánh cắp đi hết. Bỏ qua mọi lời nói hỏi thăm của ba mẹ và của những người làm, Tiên Dung vội vã bước về phòng... Khóa trái cửa lại, đôi chân cô sụp xuống và nước mắt rơi xuống như mưa...

- Dung ! Mở cửa cho ba đi con !

- Có chuyện gì thế con ơi ?

- Cô chủ! Mau mở cửa!

Những tiếng gọi, tiếng mẹ cô đang thút thít khóc... Nhưng thế giới dường như đã trở nên xa lạ với Tiên Dung...

Vì sao lại là cô ta ?

Vì sao hai người có thể gặp lại nhau ?

Vì sao... Minh Tùng lại yêu cô ta ?

.....

Suốt bao năm cố gắng, cuối cùng cô vẫn chỉ là kẻ thất bại trong cay đắng...

Tiên Dung ngồi im trong bóng tối nặng nề, ánh trăng chiếu rọi vào căn phòng làm nước mắt của cô càng trở nên trong suốt đến bi ai...

.....

- Dung... Mở cửa cho anh !

- Em nghe thấy anh gọi không ? Mở cửa cho anh!

Nam Thành! Tiên Dung giật mình khi nhận ra tiếng của anh... Phải! Chỉ có anh ta mới có thể cho cô một lời giải thích rõ ràng.

Vội vàng đứng dậy, lau nước mắt trên mi, Tiên Dung mở cửa trước ánh mắt lo lắng của tất cả mọi người.

- Ôi! Con gái....

- Con không sao chứ ? Con làm ba mẹ lo quá!

- Cô chủ....

Tiên Dung lạnh nhạt nói:

- Con không sao! Mọi người đi đi... Con muốn nói chuyện riêng với anh Thành!

Mọi người đều nhìn cô ngỡ ngàng, Nam Thành bước đến trước mặt trấn an:

- Không sao đâu hai bác! Cháu sẽ khuyên giải Dung... Mọi người đừng lo lắng!

.....

- Được rồi....

Tiên Dung lẳng lặng đi vào trong, Nam Thành bước theo cô....

Cô mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế, đôi mắt buồn hướng ra bên ngoài xa xăm...

Cạch!

Nam Thành nhẹ nhàng đóng chặt cửa lại rồi bước đến ngồi xuống trước mặt Tiên Dung, giọng anh nhẹ

nhàng:

- Nói cho anh nghe có chuyện gì....

Tiên Dung nhìn Nam Thành có chút căm phẫn, từ khóe mắt đẹp, nước mắt lại chảy xuống tràn trề:

- Chính anh mới là người cần phải giải thích! Hãy nói đi, vì sao anh Tùng lại có thể gặp lại cô ta ?

Nỗi đau đớn ngập đầy trong đôi mắt làm giọng nói cô cũng trở nên khản trương, Nam Thành khẽ thở dài:

- Chuyện này...thực sự anh cũng không biết... Đến khi Tùng nói với anh cô ta tên là Ngọc Hân, anh cũng giật mình!

- Vì sao anh không gọi điện thông báo cho em ?

- Anh đã cố...nhưng ở đó sóng quá yếu...lần nào anh cố gắng liên lạc với em đều không được!

Tiên Dung nhìn Nam Thành giận dữ, đôi môi bé nhỏ mím chặt lại run run đầy kiềm chế! Để anh đi canh chừng Minh Tùng mà sao anh có thể để chuyện xảy ra như vậy ?

- Vì sao em biết chuyện này ?- Nam Thành nhìn Tiên Dung bất đắc dĩ

- Anh muốn giấu em sao ?- Tiên Dung cười lạnh giá, anh ta lo cho cô thật thừa thãi.

- Không...anh cũng đang phân vân không biết nên nói chuyện này với em thế nào....

- Nhưng tại sao lại như vậy ?- Đôi vai bé nhỏ khẽ run lên, sự đau đớn đang dầy vò trái tim cô dữ dội, nước mắt bắt đầu chảy dài xuống vạt áo như mưa.....

- Vì sao lại có thể như vậy ? Vì sao anh Tùng vẫn có thể nhận ra cô ta ? Vì sao hai người đó vẫn có thể đến với nhau ? Vì sao suốt 1 năm trời em đã cố gắng biết bao nhiêu anh Tùng vẫn luôn thờ ơ hững hờ... Vì sao ? Vì sao ?

Tiên Dung cúi mặt xuống lòng bàn tay, những tiếng thổn thức không thể kìm nén vỡ òa như những con sóng nhỏ khi thủy triều lên.

- Dung...- Nam Thành vội vàng bước đến vỗ nhẹ lên vai cô.

Tiên Dung trong lòng ngập tràn đau đớn cùng nỗi tiếc, cô vội vã ôm chặt lấy anh như vớ được một cái cọc.

- Anh Thành! Anh luôn tốt với em mà! Luôn giúp đỡ em mà!

- Nói đi anh! Dung phải làm gì bây giờ ?

- Em phải làm gì thì anh Tùng mới trở lại với em ?

- Em phải làm gì ?

Những giọt nước mắt đau khổ vẫn chảy xuống ướt đẫm trên khuôn mặt xinh đẹp... Nam Thành khẽ ôm lấy cô, anh cố nén một tiếng thở dài.

Những ngày sau đó, Tiên Dung không ra khỏi nhà... Cô tự giam mình trong phòng, im lặng như một con búp bê buồn bã, tiếng cười trong trẻo vốn thuộc về cô giờ đã tan biến đi mất... Trái tim bé nhỏ ngập đầy hình ảnh của Minh Tùng, ánh mắt nụ cười của anh bây giờ làm lòng cô thật đau đớn... Những hình ảnh mà cô nhìn thấy trong buổi chiều hôm ấy cứ hiện về ám ảnh lấy mỗi giấc mơ của cô, thật đau đớn và chua xót....

Nhưng trái tim cô vẫn nhớ anh đến muốn điên lên... Giờ này anh đang làm gì ? Có phải đang rất vui vẻ bên cô ta không ? Nắm chặt bàn tay bé nhỏ đến run rẩy, Tiên Dung cắn răng để nước mắt chột ròi... Vì sao cô ta đã biến mất lâu như vậy giờ lại đột ngột xuất hiện cướp đi của cô hạnh phúc đáng giá nhất ?Hận! Cô thực hận! Hận cô ta! Hận nụ cười, ánh mắt đáng ghét đã cướp đi trái tim người mà cô yêu thương nhất! Hận! Cô thực hận!

Giờ cô phải làm gì để đẩy được cô ta ra xa khỏi Tùng ? Cô có thể làm gì ? Anh đã biết gì chưa ? Nếu mọi chuyện ngày xưa vỡ lỡ, liệu anh có còn muốn nhìn mặt cô nữa không ? Liệu anh có căm ghét cô không ?

Những nghi vấn ủa về làm Tiên Dung sợ hãi, cô không dám đối diện với Tùng, không dám đến gặp anh...

Cộc! Cộc!

.....

Tiếng gõ cửa rất nhẹ rồi sau đó Nam Thành bước vào... Nhìn bộ dạng thảm hại của Tiên Dung làm anh khẽ thở dài.

- Dung! Em ăn cháo đi...

Tiên Dung không nói mà chỉ thờ ơ quay mặt đi.

Nam Thành ngồi xuống trước mặt cô:

- Bây giờ nhìn em yếu ớt và xấu xí thế này, liệu Minh Tùng còn có thể để ý đến em không ?

Lời anh nói làm Tiên Dung giật thót, ngược đời mắt đẹp ầng ậng nước lên nhìn anh không chớp.

Nam Thành mỉm cười:

- Nếu em ngoan ngoãn ăn uống và nghỉ ngơi... Anh hứa sẽ đưa Minh Tùng về cho em!

- Cái gì ?

- Anh đang nói cái gì ?

Về bình thần tự nhiên vẫn hiển hiện trên mặt Nam Thành, đôi mắt anh nhìn cô tự tin:

- Nghe lời anh... Anh sẽ đưa Minh Tùng về cho em !

- Anh nói thật chứ ?

Tia hi vọng đầu tiên nhen nhóm lên trong lòng Tiên Dung

- Anh nói thật!

- Nhưng...bằng cách nào ?

Nam Thành cười khê :

- Em chỉ cần vờ như không để ý đến hai người đó là được!

- Vờ như không để ý? Ý anh là sao ?

Nam Thành vuốt nhẹ lên mái tóc rối bù của Tiên Dung trong những ngày qua

- Ba mẹ em đang thực sự tức giận khi biết Minh Tùng vì một cô gái khác mà ruồng bỏ em khiến em phát bệnh... Nhất định sẽ gây áp lực lên bà Kim San, tự bà ấy sẽ thay em bắt Minh Tùng phải bỏ Ngọc Hân và quay lại với em... Em chỉ cần vui vẻ như xưa với cậu ấy là được! Hãy coi như chuyện của Ngọc Hân em không hề để ý và trước mặt Tùng cố tránh câu chuyện đó đi!

- Anh...anh chắc chắn chứ ?

- Anh chắc chắn...

- Liệu... Minh Tùng có biết việc em và anh đã từng lừa dối anh ấy...

Nam Thành mỉm cười:

- Nếu đã biết thì cậu ta sẽ không để yên như vậy đâu...Tốt nhất em nên cố gắng vui vẻ trở lại và đối xử với cậu ấy thật tốt... Minh Tùng sẽ không thể từ chối em được!

- Hãy tin anh...

Tiên Dung hít một hơi thật dài, lau nước mắt chảy dài trên gương mặt xinh đẹp, cô cắn môi thật chặt:

- Nhất định em sẽ nghe anh!

- Tốt lắm! Sẽ có lúc Minh Tùng tìm đến em để nói sự thật cậu ấy yêu Ngọc Hân, em hãy nhớ...phải nói rằng em yêu cậu ấy và sẽ không bỏ cuộc... Không được nổi giận cũng không được yếu đuối!

Tiên Dung chớp chớp mắt khó hiểu rồi cũng gật đầu:

- Vâng!

- Vậy...bây giờ ăn cháo thôi!

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

- Dung... Con còn chưa ngủ sao ?

Tiên Dung giật mình quay lại nhìn thấy ông Văn Đình bước vào. Lau vội nước mắt trên mi, cô cố gắng nở nụ cười yếu ớt.

- Ba sao cũng chưa ngủ ?

Nén một tiếng thở dài, ông Văn Đình ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn vào đôi mắt buồn bã của Tiên Dung lòng ông thật chua xót.

- Dung.... Ba biết làm gì cho con bây giờ ?

Nước mắt lại vội vã kéo nhau rơi xuống đầy trên gương mặt nhỏ nhắn, Tiên Dung vội quay người ôm chầm lấy ông Văn Đình:

- Ba ơi! Con khổ quá!

Những tiếng nước nở cứ thế trào ra khỏi bờ môi xinh đẹp....

- Con gái! Ba nhất định sẽ không tha cho Minh Tùng cũng như Advanced Travel... ba nhất định sẽ làm nó phải quỳ xuống xin con tha thứ!

- Ba!... Con gái không cần những điều đó... Con gái chỉ cần anh Tùng thôi!

Ông Văn Đình thở dài:

- Con hà tất phải vì kẻ phụ bạc đó mà dấn đo... Ba mẹ thừa sức lo lắng cho tương lai của con không cần đến nó! Nó đã làm khổ con, ba thật không thể tha thứ!

- Ba....- Tiên Dung vội vã ngược mắt lên nhìn ông, nước mắt trong suốt chảy dài, nắm chặt bàn tay ông khấn khoản:- Không...! Ba đừng làm tổn thương anh ấy! Con xin ba.....

- Dung....vì sao phải si tình như vậy ? Ba thừa sức tìm cho con một người tốt hơn thế! Chẳng phải Nam Thành bao năm qua nó vẫn tận tụy vì con sao ?

- Không!- Tiên Dung ra sức lắc đầu- Con chỉ cần anh Tùng thôi... Ba... con gái xin ba....

Ông Văn Đình lặng lẽ thở dài:

- Được rồi... ba sẽ giúp con như ý nguyện.... Nhưng con gái à, như vậy con sẽ có được hạnh phúc sao ?

Tiên Dung gục vào vai ông cười đau khổ.... Nhưng nếu không nhìn thấy anh ấy, với con chỉ là một mảng tối không có tương lai... Dù không hạnh phúc cũng còn hơn thế....

Và quả nhiên, cuối cùng Tiên Dung cũng được như ý nguyện, Minh Tùng đồng ý đính hôn... Như vậy chính là anh cũng đồng ý kết hôn với cô! Nghe được tin này, Tiên Dung muốn nhảy lên sung sướng.

- Chúc mừng em!- Nam Thành nhìn vẻ phấn khích trên gương mặt Tiên Dung, mỉm cười- Mọi sự cố gắng thời gian qua của em đã được đền đáp xứng đáng....

- Tất cả là nhờ có anh....- Tiên Dung nhìn Nam Thành đầy biết ơn- Nếu không có anh, chắc em đã không có được ngày hôm nay!

Phải ! Nếu không có anh, chắc chắn cô đã làm điều gì đó thực ngu ngốc rồi !

- Em hạnh phúc...với anh là món quà lớn nhất....

- Thành....- Tiên Dung nhìn Nam Thành ái ngại, cô không thể làm ngơ không biết tình cảm mà Nam Thành dành cho mình.

- À...ba em đã đồng ý nhận anh làm trợ lý cho ông !

Tiên Dung nhìn Nam Thành thoáng ngạc nhiên :

- Vì sao anh không về công ty của gia đình ?

- Anh rất khâm phục ba em, muốn được theo ông học hỏi một thời gian trước khi trở về nhà... Hơn nữa, anh sẽ không thể chịu được...nếu không nhìn thấy em !

Tiên Dung bối rối cúi mặt xuống, cô không biết nên nói sao với Nam Thành.

- Em không cần ái ngại về anh... Hãy chuẩn bị làm cô dâu đi....

Lời nói của anh làm Tiên Dung thoáng đỏ mặt.

Và ngày cô mong chờ cuối cùng cũng đã đến.

Không có những nghi lễ rình rang, cũng không có những lời chúc tụng ồn ào, bữa tiệc đính hôn đình đám giữa hai tập đoàn lớn lại diễn ra vô cùng thanh đạm... Đây là ý của Minh Tùng, và chỉ cần là ý của anh thì cô sẽ không phản đối... Bữa tiệc diễn ra gọn nhẹ giữa những người trong gia đình và một vài người bạn, Tiên Dung lặng lẽ nhìn gương mặt Minh Tùng không chút biểu cảm... Trong khi tất cả mọi người đều nhìn cô trầm trồ, thì anh ngay cả một cái liếc mắt cũng không có... Trong đôi mắt sáng chỉ thoáng lên vẻ lãnh đạm và thê lương... Anh thực bất đắc dĩ đến thế sao ?

Bữa tiệc kết thúc nhanh chóng và yên ả, sự vui sướng mong chờ lúc đầu đã tan biến nhanh trong lòng Tiên Dung. Vội vã bước theo dẫu đi

đang muốn bỏ trốn của Minh Tùng, Tiên Dung gọi với theo anh :

- Anh Tùng....

Minh Tùng bắt đầu xoay người lại, nhìn anh chưa bao giờ tuyệt hơn thế nhưng sao trên khuôn mặt anh lại chẳng thể nở một nụ cười.

- Có chuyện gì không ?- giọng anh lạnh nhạt xa cách

- Em....- Tiên Dung không biết nên phải mở lời thế nào.

- Nếu không có gì thì anh phải đi....

- Anh...đi đâu ?- lòng cô thoáng hoảng hốt, không phải anh sẽ đi tìm cô ta chứ ?

Minh Tùng nhìn Tiên Dung, cái nhìn ửng đỏ vài s :

- Anh sẽ đi Mỹ học vài năm !

- Sao ? – Tiên Dung mở to mắt thảng thốt, vì sao tin này đến giờ cô mới được biết.- Vì sao...anh không nói với em ?

Nụ cười trên môi lạnh giá cũng chưa xót :

- Không phải em là người nên hiểu nguyên nhân nhất sao... Tiên Dung, mọi chuyện hôm nay là do em mong muốn, anh sẽ không vì em mà lần tránh bất kì hậu quả nào...

- Anh...nói vậy là ý gì ?

- Chính anh nên hỏi em là ý gì...khi luôn tìm cách lừa dối anh !

Hà ? Tiên Dung cảm thấy mình như đang bị một gáo nước lạnh, toàn thân cô bất động, cái nhìn hướng về Minh Tùng cũng đông cứng lại.

- Tiên Dung, đừng nên coi những gì hôm nay là sự thật... Giữa chúng ta sẽ chẳng thể có tình yêu !

Minh Tùng lạnh lùng nói một câu rồi xoay người rồi đi rất nhanh... Tiên Dung đứng lại yên đó, bàng hoàng, nước mắt làm bóng dáng anh dần dần trở nên mờ ảo...

- Dung....

Một bàn tay đặt nhẹ lên vai làm Tiên Dung giật mình nhìn sang... Nam Thành !

- Em không sao chứ ?- ánh mắt Nam Thành lộ rõ vẻ quan tâm

- Anh Thành....- Tiên Dung ôm chầm lấy Nam Thành khóc nức lên

Nam Thành thở dài:

- Em đừng lo... Mọi chuyện giữa Minh Tùng và Ngọc Hân đã kết thúc rồi... Nghĩ thông rồi cậu ta sẽ quay lại với em thôi...

Và cũng vì những lời nói đó của anh mà Tiên Dung đã cố gắng đến tận bây giờ. Mặc dù Minh Tùng luôn trốn tránh, mặc cho anh luôn lạnh nhạt nhưng Tiên Dung vẫn tìm mọi cách để ở bên anh... Dù sao hai người cũng đã đính hôn, việc kết hôn cũng sẽ là một sớm một chiều... Theo Minh Tùng sang Mỹ, Tiên Dung xuất hiện hàng ngày trong cuộc sống của anh với hi vọng một ngày anh sẽ thực sự để ý đến cô... Nhưng thái độ của anh vẫn như vậy, lạnh lùng và xa cách... Chính là cô đã không biết trân quý tình cảm tốt đẹp từng có giữa hai người sao ? Nhớ lại khoảng thời gian 1 năm đầy hoa mộng làm cho Tiên Dung không khỏi nước mắt ngấn dài.... Nam Thành điều tra và cô biết được, quả nhiên từ khi rời đi, Minh Tùng và Ngọc Hân không còn chút quan hệ nào. Vậy vì cái gì mà anh không chịu mở trái tim mình cho cô ?

Mặc dù trong lòng đầy ứ khuất cùng đau buồn nhưng Tiên Dung vẫn cố chịu đựng vì cô biết trái tim anh rồi sẽ lại hướng về cô... Lòng cô tin là vậy! Chỉ cần xung quanh anh không còn cô gái nào cả, thì anh còn có thể không để ý đến cô sao ? Và Tiên Dung ghen với mọi cô gái đến với anh, ghen với mọi cô gái có được nụ cười dù là vô cảm của anh, và tức giận với mọi cô gái từng qua đêm với anh... Tất cả sẽ không có được kết quả tốt đẹp!

Và bây giờ, Ngọc Hân đã trở lại.....

Hai người lại tay trong tay hạnh phúc như xưa.....

Nỗi hận trong lòng Tiên Dung giống như những con sóng nối tiếp nhau đánh vào bờ, làm sao có thể kết thúc.... Cô hận số phận trớ trêu, cô hận ông trời nghiệt ngã, cũng hận cô gái kia dễ dàng cướp đi của cô mọi hạnh phúc mà cô không dễ dàng mới có được....

Mọi chuyện tưởng chừng đang rất tốt đẹp, hạnh phúc đã ở trong tầm tay, nhưng lại vì sự xuất hiện của cô ta mà đổ vỡ....

Không! Cô sẽ không thể để điều đó xảy ra...

Không thể!

Run run kiềm chế nỗi tức giận đang dâng đầy lên cổ nghèn nghẹn, Tiên Dung ấn sổ của Nam Thành.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Và đúng như lời Nam Thành đã nói, một ngày Minh Tùng thực sự đã đến tìm Tiên Dung..

Nhìn thấy anh bước vào, Tiên Dung ngược mắt ra khỏi bàn học nhìn anh... Lần đầu tiên anh tìm đến cô, nhưng đáng tiếc lại là vì một cô gái khác... Trên khuôn mặt của anh vẫn dịu dàng, nụ cười vẫn ngọt ngào như cũ nhưng Tiên Dung đã hiểu, những điều đó không vì cô mà có! Vốn dĩ cũng không vì cô mà xuất hiện... Nét buồn khổ thoáng hiện trong đôi mắt đẹp....

- Chào anh....- Tiên Dung khẽ nói

Dường như thái độ có vẻ xa cách của cô làm anh không được tự nhiên, trên gương mặt anh thoáng hiện một cái cau mày rất nhẹ. Nếu biểu hiện đó của anh thực sự vì anh quan tâm đến cô thì lòng cô sẽ cảm thấy thật vui vẻ.... Anh đâu có biết cô đã nhớ anh biết bao nhiêu, chỉ mong được đến gặp anh, chỉ mong được nhìn thấy anh nhưng cô phải nén lòng...

- Đạo này em khỏe không ?

Phải! Đã quá lâu rồi anh quên mất sự tồn tại của cô... Tiên Dung cười buồn bã, không có anh, cô có thể khỏe được sao ?

- Em khỏe.....

- Em sắp thi đúng không ?

- Vâng...

- Em ôn tập tốt chứ ?

Đó chỉ là một cái có của anh phải không ?

- Rất tốt!

.....

Một thoáng im lặng... Tiên Dung khẽ ngược lên nhìn Minh Tùng, anh vẫn đẹp như vậy, đẹp làm cho người ta thấy nao lòng... nhưng dường như trong đôi mắt anh đã không còn sự lạnh nhạt như trước, vẻ rạng rỡ hạnh phúc kia là vì đâu mà có ? Vì Ngọc Hân ư? Chỉ bấy lâu không gặp mà anh dường như đã thay đổi nhiều....

- Dung....

Tiên Dung mỉm cười:

- Sao tự nhiên hôm nay anh lại đến tìm em ? Chẳng giống anh chút nào... Anh chưa bao giờ chủ động đến thăm em cả!

Minh Tùng thở dài:

- Là anh đã thiếu sót!

Anh thiếu sót ư ? Đâu chỉ có thiếu sót ít ỏi như vậy... Với em, anh còn thiếu sót nhiều lắm!

- Anh đến tìm em vì cô gái đó đúng không ?

Minh Tùng nhìn Tiên Dung, anh thở dài bất đắc dĩ.

- Em biết mà...- Tiên Dung cười

Qua Nam Thành cô biết rằng bà Kim San đã thực sự phản đối. Hai người càng yêu nhau sâu đậm thì sẽ chỉ càng đau khổ mà thôi... Suốt thời gian qua, cô không tìm cách gặp anh, cũng không tìm cách đến gặp Ngọc Hân, cô chỉ đứng lặng lẽ ở một góc quan sát....lặng lẽ quan sát kết quả này....

- Anh muốn nói gì với em ?

- Anh....- Minh Tùng ngập ngừng

- Anh yêu cô ấy nhiều thế sao Tùng ?- Tiên Dung khẽ nghe trái tim mình thật đau đớn

- Phải... anh rất yêu cô ấy....

- Yêu đến không thể từ bỏ được sao ?

- Không thể....

Trái tim cô như có ai đó đâm một nhát thật đau, nước mắt cũng đã bắt đầu rơi xuống....

- Nhiều như em yêu anh sao ?

Minh Tùng nhìn cô... Vì sao đôi mắt anh lại đầy thương hại đến thế ?

- Không thể bằng em không thể từ bỏ anh sao ?

.....

- Vì sao anh lại đến gặp em vì một điều anh không thể làm được.... Anh không thấy mình quá tàn nhẫn sao ? quá bất công với em sao ?

- Dung.... Anh không yêu em... điều đó không thể gượng ép...

Tiên Dung gượng cười, lòng cô thực tan nát khi nghe anh nói... Nhưng cô không được phép từ bỏ.

- Em không ép anh... Em chỉ xin anh một cơ hội để được yêu anh... Em không tin anh không thể yêu em...

- Dung....

- Em sẽ không bỏ cuộc... Nhất định là sẽ không bỏ cuộc! Dù chỉ là một tia hi vọng, dù có phải tuyên chiến với cả thế giới này, em vẫn sẽ đấu tranh để được ở bên anh!

- Dung... nghe anh nói....

- Em không nghe!- Tiên Dung hét lên

.....

- Anh đi đi.... Anh có thể làm tất cả để giữ tình yêu của mình, để được ở bên cô ấy... Em cũng sẽ làm tất cả để có được tình yêu của anh, để được ở bên anh... Xin anh đừng đòi hỏi em phải rút lui... Với em đó là điều không thể!

Nước mắt Tiên Dung không ngừng rơi, trái tim cô đau đớn như có hàng vạn mũi dao đâm... Vì sao cô đối với anh là một mối tình sâu nặng đến dường đó mà trái tim lại dường như vô cảm! Một chút cảm giác với cô, anh vì sao cũng không có ? Cô so với Ngọc Hân không thể tốt bằng cô ta sao ?

Ngọc Hân....

Cô ta có gì mà cô không có hay thậm chí cô có rất nhiều còn cô ta chẳng có bao nhiêu.... Thế mà cô ta lại có được tình yêu của Minh Tùng, thứ mà cô có thể đánh đổi tất cả những gì mình có! Trời cao sao nghiệt ngã....

Nhưng cô đã yêu anh quá lâu và quá nhiều mất rồi... Trái tim đã đi lạc và cô không thể thu hồi tâm của mình lại được nữa.... Nếu không có anh, cuộc sống này sẽ trở thành vô nghĩa. Cô sẽ làm tất cả để giữ được anh....

Nhìn bước chân Minh Tùng đã muốn rời đi, Tiên Dung vội vã chạy đến ôm chầm lấy anh, tiếng nức nở cũng không cản được mà phát ra.

- Dung....

- Anh đã quên tất cả rồi sao ?- Tiên Dung nói trong tiếng khóc, cô vẫn không thể tin 1 năm trời bên nhau, Tùng có thể không để cô vào mắt.

- Anh từng nói sẽ quan tâm, sẽ yêu thương em mà....

Minh Tùng khẽ thở dài, bàn tay anh đặt nhẹ lên bờ vai cô.

- Anh vẫn sẽ quan tâm và yêu thương em như một cô em gái....

Là thế sao ? Tiên Dung cười chua chát, 1 năm bên cô mà trái tim anh vẫn hoài niệm về quá khứ sao ?

- Dung... em đừng nên chấp nhất quá khứ! Điều đó chỉ khiến em không thể thoát khỏi bất hạnh! Em xinh đẹp và tài giỏi, sẽ có rất nhiều người tốt đến với em...

- Vì sao không thể là anh ?

- Không có anh...thì sẽ có rất nhiều người khác....

Tiên Dung cười đau khổ:

- Anh nói đi... không có anh em còn lại gì ? Gì cũng không còn....

- Dung....

- Xin anh đừng đi... đừng bỏ mặc em...!- Tiên Dung cảm thấy trái tim của mình đã quá sức chịu đựng, nghe tiếng trái tim của mình đang vỡ vụn ra từng mảnh nhỏ....

Bàn tay cô không chủ động mà cũng siết chặt lấy hơi ấm của anh! Làm sao cô có thể buông tay ?

- Vì sao em lại u mê như vậy ? Có chấp giữ một người không yêu mình ở bên cạnh thì em có thể có được hạnh phúc sao ?- Minh Tùng mắt kiên nhẫn bóp chặt lên vai Tiên Dung.

- Mặc kệ! Em cái gì cũng gì mặc kệ! Cái gì cũng sẽ không quan tâm!- Tiên Dung hét lên, vòng tay cố gắng giữ chặt lấy Minh Tùng.

- Dung! Bình tĩnh lại! Em đang làm gì vậy ?- Minh Tùng đẩy mạnh Tiên Dung ra.

Bị đẩy ra một cách đột ngột... Tiên Dung chệnh choạng nhưng rồi cũng đứng vững lại, đôi mắt đẹp đầy nước nhìn anh một cách chua xót... Anh cũng có thể đối xử với cô tàn nhẫn như vậy ? Cuối cùng thì cô cũng hiểu trong trái tim anh, cô ở chỗ nào, vốn là cô không tồn tại.

Minh Tùng nhìn Tiên Dung đầy thương hại bi ai, thân hình yếu ớt đau đớn không nói lên lời. Anh khẽ nói:

- Nếu cứ tiếp tục như vậy, người duy nhất bị tổn thương chính là em... Dung! Em hãy quên quá khứ và tự đi tìm hạnh phúc của mình... Anh sẽ không thể yêu em được!

Không được sao ? Cái gì cũng không được sao ?

Minh Tùng khẽ thở dài rồi xoay người bước đi, chỉ còn để lại trong không gian một câu nói đầy hoài niệm, có nuối tiếc mà cũng có đau lòng:

- Vì sao người của 10 năm sau lại kém người của 10 năm trước nhiều đến vậy ?

Bóng anh bước xa dần, 1 bóng dáng xinh đẹp ngã ngòi trên mặt đất, nước mắt rơi xuống tràn trề trên gương mặt nhỏ nhắn.

Chúng ta vốn là hai người, làm sao có thể giống nhau ?

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Mới đó mà đã 15 năm rồi...

Nam Thành đứng bên ngoài biệt thự tập đoàn SmartMart tại Newyork, nấp trong một gốc cây, điều thuốc trên tay anh tỏa ra ánh sáng như ma chơi hiện lên một khuôn mặt gầy với nụ cười yếu ớt.

Đã 5 năm trôi qua, Nam Thành hiện đã là trụ lý riêng của ông Văn Đình, không khổ công anh ra sức vì ông ta phần đầu, cuối cùng cũng có một chỗ đứng vững chắc trong SmartMart, và còn được cả gia đình Văn Đình tin nhiệm. . . Anh dường như đã trở thành một nhân vật quan trọng trong gia đình này, một nhân vật không thể thiếu với Tiên Dung. Người ta chỉ nhìn thấy cô luôn gọi anh và nói chỉ có anh mới có thể giải quyết được.

Người ta cũng chỉ nhìn thấy gương mặt ủ rũ của cô vì nhìn thấy anh mà có thể nở nụ cười. . . Người ta chỉ nhìn thấy anh là một người tận tụy hết mực vì Tiên Dung vì gia đình này. . . người ta chỉ nhìn thấy anh là một kẻ si tình nhất mực, cũng là một người đàn ông đáng ngưỡng mộ. Và điều anh cần người ta nhìn thấy nhất chính là người thích hợp với Tiên Dung hơn kẻ luôn làm cô rơi lệ như Minh Tùng. . . thì cũng sắp được nhìn thấy rồi!

Một hơi khói thuốc cuộn tròn rồi bay nhẹ vào không khí, tan đi rất nhanh. . . Nam Thành năm nay đã 28 tuổi rồi, những gì anh mong muốn rồi cuộc cũng sắp đến lúc đạt được. . . Nụ cười yếu ớt hiện lên trên cánh môi nhợt nhạt, cặp kính dường như đã dày hơn trong những năm qua. . .

Anh đã đi một chặng đường rất dài, tính toán, bày sắp một bàn cờ để đến cục diện ngày hôm nay. . . Tiên Dung, em sẽ không thể ngờ được rằng ngay khi em nhờ anh đi tìm hiểu Ngọc Hân chính là em đã cho anh một cơ hội. . . Một bàn cờ với thế trận đơn sơ, nhưng càng đi sâu sẽ càng hiện lên kẻ chiến thắng chính là anh- là Nam Thành.

Nam Thành cười khê, mọi việc vẫn đi thật đúng hướng. . . . Kể từ lần gặp gỡ định mệnh đó giữa ba người và một kẻ cố chen chân vào là anh. Khi còn là một thiếu niên với tấm lòng ngưỡng mộ không thôi dành cho Tiên Dung, Nam Thành đã đơn giản chỉ nghĩ sẽ làm cho cô vui vẻ là được. . . Nhưng vì sao anh phải chịu như vậy ? Anh cũng có thể giành được hạnh phúc của mình ? Cũng có thể giành được tất cả ?

Nắm bàn tay thật chặt, Nam Thành tự nói với mình anh sẽ làm được tất cả. . . . Không phải sao ? Bây giờ anh sắp có tất cả rồi. . .

Chính anh là người đã dạy dỗ, biến Tiên Dung thành một bản sao không hoàn chỉnh của Ngọc Hân, lòng anh tự biết Minh Tùng sẽ chẳng thể yêu thương Tiên Dung được. Rồi sau đó chính anh là người đã sắp xếp ở VinpearlLand để Minh Tùng gặp lại Ngọc Hân. . . Hai con người không thể thiếu trong ván cờ của anh làm sao có thể vắng mặt, Nam Thành cười lạnh giá. . . Anh cần phải đem Minh Tùng xoay vào cuộc chơi này, kể cả Ngọc Hân nữa. . . Chỉ có như vậy anh mới có thể có được Tiên Dung và SmartMart. . . Sẽ không có ai thích hợp hơn anh trong vị trí đó.

Trong 1 năm, Nam Thành đã cố gắng để Minh Tùng và Ngọc Hân gần gũi với nhau thật nhiều với hi vọng anh sẽ nhận ra cô bé năm nào không phải Tiên Dung mà chính là Ngọc Hân. Một tình cảnh trở trêu khi tình yêu của Tiên Dung với Minh Tùng ngày càng nhiều lên, tỉ lệ thuận với tình yêu Minh Tùng dành cho Ngọc Hân và tỉ lệ nghịch với tình cảm Minh Tùng dành cho Tiên Dung. . . Một thế trận hoàn hảo. . . Yêu và hận. . . Hai vòng xoay nghiệt ngã cứ quấn chặt vào nhau. . .

Đề rồi mỗi người sẽ phải lựa chọn, hận hay là yêu ? 5 năm qua, Nam Thành vẫn luôn chờ đợi giây phút này. . . Anh biết rằng nếu Minh Tùng biết được sự thật, nhất định là anh ta sẽ không từ bỏ Ngọc Hân, và Minh Tùng quả nhiên đã không làm anh thất vọng. . .

Nam Thành cười khê, cuộc gọi khẩn thiết của Tiên Dung đã nói lên điều đó. . . Ván cờ của anh đã đi đến những nước đi cuối cùng. . . Chỉ cần một chút thời gian nữa thôi. . . Tất cả sẽ thuộc về tay anh. . .

Ai có thể ngờ được người tưởng chừng như vô hại, đứng bên lề của cuộc tình tay ba lại là người đạo diễn công phu dàn dựng lên tất cả. . . Ai có thể ngờ được! Nam Thành cười khê, ôi bàn cờ cuộc đời thật là thú vị. . . Làm cho anh bao nhiêu năm qua đều không ngừng cảm thấy phấn khích đến tận cùng. . . Minh Tùng, nếu một ngày phát hiện mình là một quân cờ trong tay anh, sẽ cảm thấy đến bị thảm thế nào ? Cả 3 con người này, một cái đau khổ anh cũng sẽ không buông tay. . .

Chậm rãi tắt điều thuốc, Nam Thành lấy lại khuôn mặt thư sinh nhã nhặn cùng hòa dịu, ngồi lên xe, anh chậm chậm khởi động rồi đi vào khu biệt thự. . .

Ngay khi bước vào, Nam Thành đã nhận được những lời chào nồng nhiệt của những người làm. . . Bước chân của anh đến đây đã trở nên quá quen thuộc. . . Anh nở nụ cười vô hại nhìn xung quanh và chào lại thật thân thiện. Không có ai ở đây là không cảm thấy tấm chân tình của anh dành cho Tiên Dung. . .

Nam Thành cười, ai nên cảm thấy ai còn cần phải xem xét lại. . .

Cánh cửa phòng vừa mở, Nam Thành đã nhìn thấy khuôn mặt đầy giận dữ cùng hốt hoảng của Tiên Dung. . . 5 năm đã trôi qua, cô ấy càng trở nên kiêu diễm mê hoặc lòng người. . . Nếu một ngày người ngọc đó nằm trong vòng tay anh, không phải rất tuyệt vời sao ? Sắp đến rồi. . . Giây phút đó sẽ chẳng còn bao xa nữa. . .

- Dung. . . em tìm anh có chuyện gì không ?- Nam Thành làm bộ mặt lo lắng hỏi, anh thì có chuyện gì là có thể không biết ?

- Anh Thành anh xem đi. . . - Tiên Dung đẩy tập ảnh về phía Nam Thành

Cầm tập ảnh lên tay, Nam Thành giả bộ đang xem xét. . . Đằng sau những bức ảnh, anh che giấu nụ cười lạnh nhạt của mình. . . Nếu không phải anh cho phép, thậm chí có thể dám gửi cho Tiên Dung những tập ảnh này sao ? Những sự việc này, bản thân anh vốn đã có nhiều dự liệu. . .

Làm một bộ mặt đăm chiêu, Nam Thành nhìn Tiên Dung cau mày:

- Hai người đó lại gặp lại nhau ?

- Thậm chí còn thân mật hơn xưa!- Tiên Dung vội vàng nói, bàn tay bé nhỏ gắt gao nắm lấy tay anh- Bây giờ. . . em phải làm gì bây giờ ?

Nam Thành cau mày im lặng một lát rồi anh nói nghiêm trọng:

- Hãy gọi điện cho bà Kim San. . . Khi biết chuyện này, bà ấy nhất định sẽ không để yên! Bây giờ trong Advanced Travel đang có loạn, nhất định bà ấy sẽ không vì Minh Tùng mà dấn tới với ba mẹ em!

- Đúng rồi!- Tiên Dung như giật mình hiểu ra. Cô cầm vội điện thoại. . .

Nam Thành ngồi xuống ghế một cách thoải mái, nhìn dáng điệu khản trương của Tiên Dung lòng anh thật phức tạp. . . Tất cả chỉ là một nước cờ thừa. . . Cho người theo dõi Minh Tùng và Ngọc Hân, anh biết hai người chỉ ngày mai thôi sẽ gao nấu thành com, Tiên Dung dù đã có hôn ước cũng chẳng thể xen vào một đôi vợ chồng đích thực trên giấy trắng mực đen. . . Minh Tùng quả nhiên đã đi một nước cờ mạo hiểm nhưng rất đúng với ý anh. . . Để tự tin được như vậy, chắc hẳn anh ta đã có cách thuyết phục và Kim San. . . E là cuộc gọi này của Tiên Dung sớm đã là vô nghĩa. . .

Nhưng để Tiên Dung hi vọng, ôm mộng rồi vỡ mộng với anh chính là một loại vui vẻ. . . Đã đến lúc cô cần biết hận là gì, đã đến lúc anh cần đến cô như một quân cờ chủ lực. . . Nam Thành ngồi im, nụ cười trên môi anh toát ra hương vị lạnh giá dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Đầu dây bên kia bắt máy rất nhanh. Tiếng bà Kim San trịch thượng trong điện thoại

- Alo. . .

- Bác. . . cháu Dung đây ạ !

- Tiên Dung ?- giọng bà thoáng ngạc nhiên- Có chuyện gì không cháu ? Công việc của bác đang ngập đầu!

- Vâng. . .cháu biết là bác đang lo lắng. . . Bác. . . biết chuyện anh Tùng chưa ạ ?

- Minh Tùng ?- giọng bà nhuốm chút mệt mỏi- Dạo này Advanced Travel trực trực nên bác thậm chí còn không có thời gian hỏi thăm đến Tùng. . . Có chuyện gì ?

Tiên Dung vội nói:

- Hai người họ đã gặp lại nhau. . . Minh Tùng đã gặp lại Ngọc Hân, hai người bọn họ còn rất tình tứ ở Hồng Kông. . .

.....

Một thoáng im lặng rồi tiếng bà Kim San hoảng hốt:

- Cái gì ?

- Đây là sự thật bác ạ! Cháu cũng chỉ vừa nhận được tin. . .

- Điều này có thật không ?

- Cháu xin đảm bảo. . .

.....

Lại một thoáng im lặng

- Được rồi. . .- tiếng bà Kim San trầm mặc- Hãy cho bác thời gian, bác sẽ điều tra rõ chuyện này và sẽ cho cháu một câu trả lời thỏa đáng!

- Nhất định bác sẽ không để Minh Tùng đến với cô ta. . . Cháu cứ yên tâm!

- Vâng. . . - Tiên Dung khẽ đáp, lòng cô nhẹ nhõm đi không ít.

Tắt điện thoại, Tiên Dung khẽ cười. Chỉ cần là bà Kim San can thiệp, Minh Tùng còn có thể không nghe theo sao ? Nhưng cũng không thể phủ nhận sự việc này làm cô có chút hốt hoảng. . . Minh Tùng, liệu có khi nào anh sẽ bắt chấp tất cả để đến với Ngọc Hân không ? 5 năm qua, anh luôn né tránh và

lạnh nhạt với cô... Cô chính là nếu không có cách sẽ không thể bắt anh kết hôn... Bây giờ đã sắp đến lúc quyết định, sao Ngọc Hân lại xuất hiện đúng lúc như vậy chứ? Vì sao có thể luôn bất ngờ và đúng lúc đến vậy?

Bàn tay bé nhỏ khẽ nắm chặt lại, không phải cô ta luôn theo dõi Minh Tùng đấy chứ? Không có khả năng, hoàn toàn không có khả năng... Nếu có lời giải thích nào, chỉ là cô ta quá may mắn.

- Sao rồi em? - Nam Thành khẽ hỏi

- Mọi chuyện đều tốt...

- Giờ chỉ cần chờ đợi và Minh Tùng sẽ lại chạy về bên em...

- Cảm ơn anh... Lần nào cũng là anh giúp em... - Tiên Dung nhìn Nam Thành bằng ánh mắt biết ơn.

Nam Thành mỉm cười, lòng thầm nghĩ, phải, sẽ có lúc em sẽ phải dâng cho anh tất cả vì ơn huệ ngày hôm nay... Đây chính là em lựa chọn là mong muốn của em, vì vậy hãy chấp nhận tất cả... Ngược nhìn ra bên ngoài, lòng Nam Thành ngẫm tính toán, sẽ chẳng còn cơ hội nào cho Minh Tùng đến với em nữa đâu! Ít nhất trong chuyện này cũng có hai người sẽ hạnh phúc! Minh Tùng, Ngọc Hân, hai người không phải nên cảm ơn Nam Thành này sao?

Chiều tương!

Minh Tùng thức dậy rất sớm, cảm giác phấn khích làm anh không ngủ được. Chọn một bộ vest màu xanh đậm, Minh Tùng ngắm nhìn mình trước gương rất lâu. Khuôn mặt anh dù thiếu ngủ, nhưng vẫn thật rạng ngời... Vì hôm nay anh sẽ là người đàn ông hạnh phúc nhất thế gian này!

Bước xuống nhà, Minh Tùng nhìn thấy hai ông bà Kim San và Văn Quý đã ngồi đợi anh trên salon. Hôm nay nhìn hai người đều ăn mặc rất sang trọng. Nhìn thấy anh bước xuống, ông Văn Quý bước đến khoác tay qua vai anh, cười tươi:

- Con trai hôm nay nhìn rất tuyệt!

- Cảm ơn ba!...Ba mẹ cũng vậy!

- Mọi chuyện con đều sắp xếp ổn rồi chứ? - bà Kim San lạnh nhạt buông một câu, cuộc điện của Tiên Dung làm bà thấy hơi lo lắng.

- Vâng... Con đã đặt tiệc ở khách sạn, cũng đã mời đông đủ...

- Tốt lắm! - bà lạnh lùng đưa ly cà phê lên miệng.

- Vậy chúng ta đi thôi! - ông Văn Quý vui vẻ nói- Ba rất nóng lòng nhìn thấy con dâu tương lai!

- Vâng! - Minh Tùng khẽ đáp, anh cũng không thể che giấu được sự phấn khích trong lòng mình đang ngày

càng tăng làm trái tim anh đập thật rộn rã.

Ông Văn Quý đột nhiên bước đến chìa bàn tay trước mặt bà Kim San làm đôi lông mày đẹp khẽ nheo lại.

- Ông có ý gì?

- Chẳng phải hôm nay chúng ta nên là một đôi vợ chồng hòa thuận sau? - tiếng ông rất nhỏ, Minh Tùng có thể nhận thấy trong mắt ông một chút nhu tình rất mơ hồ.

Bà Kim San cũng không hờn giận mà đặt bàn tay mình vào bàn tay ông... Một tia vui sướng vọt xẹt qua trên gương mặt ông Văn Quý... Minh Tùng đứng bên cạnh chợt thấy khó hiểu, ba mẹ anh từ khi nào lại muốn tình tứ đến vậy?

Hai chiếc xe đen bóng đi thật chậm rời khỏi khu Luxurious City...

Trong khi đó tại nhà bà Thúy Lan- mẹ Ngọc Hân, mọi người đều thật nhộn nhịp... Khắp từ trong căn nhà từ sớm đã được dọn dẹp ngăn nắp, khăn phủ bàn thay mới tinh tươm, những bình hoa ly tỏa hương thơm ngát. Bình trà lớn được chính tay bà Thúy Lan *** từ sớm đã được bung lên, hoa quả, bánh kẹo cũng đã được bày biện đẹp mắt. Bà Thúy Lan sau khi thay một bộ áo dài màu tím thật tao nhã, bước đến trước bàn thờ, thắp 3 nén, khước mắt bà cay cay nhìn vào hình ảnh người đàn ông trong tấm hình...

- Minh... Hôm nay Ngọc Hân đi lấy chồng, mình có vui không?

- Mẹ...

Ngọc Hân từ trên lầu bước xuống nhìn thấy mắt mẹ rung rung thì có chút không đành lòng. Đôi mắt trong suốt thoáng buồn.

Bà Thúy Lan nhìn thấy Ngọc Hân thì mỉm cười:

- Ngọc Hân, con cũng đến đây thắp hương cho ba đi...

- Vâng...

Ngọc Hân bước đến trước bức ảnh của ông Tâm nhìn thật lâu. Ba là người mà cô kính trọng nhất, ông chính là người đã dạy cho cô tất cả để đối mặt với cuộc đời của chính mình...

Ba...

Hôm nay Ngọc Hân đi lấy chồng, ba có vui không?

Khẽ nở nụ cười, trong đầu Ngọc Hân bỗng hiện lên một mảnh kí ức đã thật phai nhạt...

.....

- Ba! Những bức ảnh này đẹp quá!

Ngọc Hân thích thú cầm những tấm ảnh đang được ông Tâm cẩn thận xếp vào album. Đây là những bức ảnh mà ông Tâm đã tốn rất nhiều công sức trong suốt 1 tuần qua cho một đôi vợ chồng sắp cưới. Đôi mắt trong suốt càng thêm long lanh nhìn vào chiếc váy cưới trắng tinh mà cô dâu xinh đẹp đang mặc, bên cạnh chú rể, dường như lúc nào hai người cũng thật rạng rỡ.

Ngọc Hân ôm lên cổ ông Tâm thật chặt:

- Ba! Sau này Hân đi lấy chồng, ba cũng phải chụp cho con thật đẹp!

Ông Tâm chớp mắt nhìn Hân rồi đột nhiên ông nở nụ cười hiền:

- Tất nhiên rồi! Ngọc Hân là công chúa của ba mà! Ba nhất định phải chụp con đẹp nhất!

- Ba hứa nha!- Ngọc Hân reo lên vui vẻ

- Ba hứa!

.....

Cảm giác ấm áp quen thuộc dường như mới hôm nào...

Ba...

Tiếc rằng ngày cưới của Ngọc Hân ba không thể dự nữa rồi...

Đột nhiên Ngọc Hân thấy mắt mình cay cay... Giá như ba đừng ***** con cô đi sớm như vậy...

- Hân...

Hân gạt mình, nhìn sang mẹ đang gọi mình. Cô gượng cười:

- Con không sao đâu mẹ!

Bà dịu dàng gạt nhẹ nước mắt còn vương lại trên mi cô:

- Ông ấy trên trời nhất định là rất vui vẻ, sẽ luôn đi theo con...

- Vâng...

Nhìn Hân thật sâu, bà khẽ thở dài:

- Hân, cuộc sống vợ chồng không đơn giản... Từ hôm nay con đã là một phụ nữ trưởng thành thật sự rồi... Bớt tính ngang bướng đi biết không?

- Mẹ...- Hân khẽ nhăn mày

- Ngoài ra còn phải cố gắng học nấu nướng, cách tốt nhất để đi đến trái tim người đàn ông chính là dạ dày của họ!

.....

- 24 tuổi đầu rồi, con cũng phải từ bỏ mấy thói quen tùy tiện du ngoạn khắp nơi đi! Phụ nữ có gia đình mà nhìn thấy cái gì mới lạ cứ sáng mắt lên, lúc nào cũng thích bay nhảy là không tốt!

.....

Ngọc Hân cảm thấy đầu óc mình quay mòng mòng.

- Mẹ ơi!

Bà Thúy Lan bật cười:

- Mẹ biết Tùng sẽ không để ý nhưng còn ba mẹ cậu ta nữa... Từ nay làm gì con cũng cần biết chừng mực biết không?

- Con biết mà...- Hân khẽ đáp rồi dang tay ôm lấy bà.

Cô cảm nhận rất rõ sự hồi hộp của bà cũng như những tiếng thở dài cứ kéo dài không dứt. Trong lòng cô cũng chợt dâng lên sự tiếc nuối mơ hồ, những điều này mọi cô gái khi chuẩn bị kết hôn đều phải trải qua chẳng? Từ hôm nay cô sẽ trở thành con người ta, sẽ sống chung một mái nhà với Tùng... Điều đó làm cô cảm thấy hạnh phúc, Tùng với cô cũng đâu còn xa lạ gì nữa... Nhưng mẹ cô thì sẽ lại một mình, mặc dù trước nay cô vẫn luôn để bà một mình như vậy... Nhưng lần này thì khác, vì cô sẽ thực sự để bà một mình rồi! Trong trái tim bé nhỏ của Hân khẽ dao động, cô thật là hư, đã không biết quý trọng những giây phút bên mẹ thời gian qua... Cô lại còn luôn làm mẹ phiền lòng, làm mẹ luôn lo lắng...

- Mẹ ơi...Con yêu mẹ lắm...

Hân khẽ nói, giọng cô đã nghẹn lại...

- Ủ...- bà Thúy Lan cảm thấy chấn động. Xa Ngọc Hân lúc này với bà thật sự là một điều quá vội vàng. Bà không muốn con gái rời xa vòng tay của mình nhanh đến vậy, mặc dù mới hôm nào bà còn thúc giục nó mau lấy chồng... Giờ thì ước nguyện của bà đã đạt được nhưng lòng bà lại dao động, lại cảm thấy tiếc nuối

Giả như Ngọc Hân mãi mãi là đứa bé nghịch ngợm thuở nào...

Bà Thúy Lan khẽ mỉm cười yếu ớt...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Ding! Ding!

Tiếng chuông cửa làm bà Thúy Lan ngược mắt ra ngoài. Cuối cùng thì họ cũng đến. Lau nước mắt trên hai gò má Ngọc Hân, bà mỉm cười:

- Tuổi trẻ lên nào... Tùng và ba mẹ cậu ta đến rồi đấy!

- Vâng!- Hân khẽ cười, trong tim cô cũng nhận nhận một cảm xúc kì lạ

- Để mẹ nhìn con gái mẹ nào...- bà Thúy Lan khẽ gật đầu- Hôm nay con gái mẹ xinh lắm...

Hân mỉm cười nhìn bà không nói, trong mắt người mẹ, con mình luôn là tuyệt vời nhất.

Có tiếng bà giúp việc mở cửa, xa xa trên khoảnh sân nhỏ vang lên những tiếng bước chân trầm ổn và những tiếng nói chuyện xa xôi.

Ngọc Hân và bà Thúy Lan bước ra ngưỡng cửa, 3 người trong trang phục lịch sự, sang trọng đang tiến lại gần. Đôi mắt Hân dừng lại ở Minh Tùng, ngay khi nhìn thấy cô, trên gương mặt anh đã hiện lên nụ cười tươi rọi, đôi mắt long lanh nhìn cô đầy tình cảm chân thành. Bị ánh mắt anh thiêu đốt, Hân cảm thấy má mình đang nóng dần, tim cô bỗng đập nhanh thêm vài nhịp...

Nhìn sang hai người đang bước đi tay trong tay bên cạnh Tùng làm Hân không khỏi có chút sửng sốt. Ông bà Văn Quý- Kim San đang khoác tay nhau thân mật, trên khuôn mặt hai người đều là nụ cười vui vẻ. Đây là lần đầu tiên Hân nhìn thấy ba mẹ Minh Tùng, cả hai đều mang quý khí bức người làm cho cô không khỏi thấy lo lắng... Cô không được nghe Tùng kể nhiều về ba mẹ của anh nhưng điều được nghe nhiều nhất chính là hai người vốn không được hòa thuận và mẹ anh dường như rất phản đối cô.. Sự xuất hiện của cả hai người tay trong tay hạnh phúc, nhất là vẻ rạng ngời trên khuôn mặt bà Kim San làm cô không khỏi nhìn lên Minh Tùng khó hiểu... Trên gương mặt anh vẫn là nụ cười trầm ổn, đôi mắt đẹp nhìn cô không dứt...

Bước nhanh đến trước mặt hai người, Minh Tùng chào bà Thúy Lan rồi nhìn sang Hân:

- Hôm nay em đẹp lắm...

Giọng Tùng dù rất nhỏ nhưng cũng làm Ngọc Hân giật mình, hai má từ lúc nào đã đỏ bừng.

Tiếng cười khúc khích lại khe khẽ vang lên qua nụ cười nửa miệng quen thuộc làm Hân cảm thấy tim mình đập thình thịch. Bấm môi nhìn Tùng, Hân cảm thấy đầu óc mình đang nóng dần, Tùng lúc nào cũng biết cách làm cô trở thành một con ngốc chính hiệu.

Những tiếng chào hỏi nhanh chóng qua đi, bà Thúy Lan mời ông bà Văn Quý- Kim San vào nhà, Minh Tùng nắm tay Ngọc Hân bước theo sau.

Câu chuyện giữa những người lớn diễn ra suôn sẻ trong vui vẻ làm Hân không khỏi cảm thấy bàng hoàng... Cô không nghĩ mọi chuyện sẽ diễn ra dễ dàng như vậy, bà Kim San luôn ít nói, nhưng thái độ của bà thật mềm mỏng và phép tắc, những câu nói của bà rất dễ nghe và lời khen của bà với tách trà nồng làm bà Thúy Lan thật cao hứng. Ngược lại với bà, ông Văn Quý lại rất sôi nổi, những lời khen của ông với Ngọc Hân làm cô xấu hổ cúi xuống, nụ cười trên môi ông lúc nào cũng rạng rỡ và khuôn mặt đỏ hồng vì phấn khích... Biểu hiện của cả hai ông bà đều làm bà Thúy Lan hài lòng, chỉ cần liếc nhìn khuôn mặt mình rạng rỡ là Hân hiểu... Cô hết nhìn bà Kim San đến nhìn ông Văn Quý, Minh Tùng dường như giống cả hai người... Về đẹp trầm ổn của anh nhất định là của bà Kim San, nhưng về cốt nả vui đùa nhất định là của ông Văn Quý...

Cúi xuống nhìn ông Văn Quý vẫn nắm một bàn tay của bà thật chặt, cái nắm tay của ông run run đầy xúc động làm Ngọc Hân thấy khó hiểu, hình như hai người đang rất hạnh phúc... không giống với những câu chuyện mà Minh Tùng kể với cô...

- Em nghĩ gì vậy?

Đột nhiên Minh Tùng cúi xuống nhìn Hân nói thật nhỏ. Hơi thở ấm nóng của Tùng phảng phất bên tai làm Hân giật mình, tai cô nhanh chóng nóng bừng.

- Không... không có gì...- Hân vội đáp

Bàn tay nắm lấy tay cô bỗng nhiên siết chặt, cảm giác ấm áp làm tim Hân đập dồn dập. Ngược lên nhìn anh, trong đôi mắt sáng là một vẻ long lanh vì hạnh phúc làm Hân lại bối rối cúi xuống...

Ding! Ding!

Tiếng chuông cửa lại vang lên làm Ngọc Hân vội vàng đứng dậy như vớ được một cái phao.

- Con...ra mở cửa!

Hân nói vội vàng rồi nhanh chóng rút lại bàn tay khỏi tay Tùng, những bước đi vội vã không chủ đích ra ngoài... Tất cả những gì cô nghĩ là phải nhanh chóng thoát khỏi ánh mắt nóng như lửa của Tùng.

Nhìn theo dáng đi vội vã chạy trốn của Hân, Minh Tùng cố gắng che giấu nụ cười khúc khích của mình... Ngọc Hân của anh rất đáng yêu a...

Cả ba người đều dường như ngừng câu chuyện nhìn theo vẻ mặt của đôi trẻ... Trong đôi mắt bà Thúy Lan là một tiếng thở dài nhẹ nhõm, trong đôi mắt ông Văn Quý hiện lên một tia thích thú- ôi tình yêu tuổi trẻ, trong đôi mắt bà Kim San là một sự tỉnh lặng đang gợn những đợt sóng lăn tăn rất nhẹ...

Ngọc Hân bước nhanh gần như chạy trốn, cô cố gắng không tưởng tượng đằng sau ánh mắt Minh Tùng nhìn cô sẽ làm cô xấu hổ đến cỡ nào. Bước nhanh ra cửa, Hân lấy lại bình tĩnh khi nhìn thấy vợ chồng Kim Thư đang đứng bên ngoài.

- Lộn cô nương!- Kim Thư reo lên vui vẻ khi nhìn thấy Ngọc Hân bước ra.

Hân mở cửa rồi vội suýt cô nàng:

- Có người lớn đó nha!

- A...- Kim Thư kêu lên hiểu biết- Bà mẹ anh Tùng đến rồi sao?

Ngọc Hân khẽ gạt đầu, quay sang chào chồng Kim Thư một cách băng quơ, anh chàng hồ hững cũng chỉ khẽ mỉm cười một cái. Dù sao đây cũng là cực hạn vui vẻ của anh ta rồi.

- Ý! Hai nhóc đâu?- Ngọc Hân nhìn Kim Thư hỏi

- Còn đang ngủ... Lát nữa sẽ đến sau! Wa! Để ta nhắm mi nào!

Kim Thư vui vẻ nắm lấy hai tay Ngọc Hân rồi ra về trầm trồ:

- Đúng là sắp có chồng có khác! Xinh đẹp hẳn lên!

- Con khi! Chỉ nói nhảm!- Ngọc Hân đánh lên vai cô nàng.

Đột nhiên Kim Thư ghé tai Ngọc Hân nói nhỏ :

- Nhưng sao mà kín quá vậy ? Chẳng có tí hấp dẫn gì hết ! Có cần lên phòng ta chìn chu lại cho mi không ? Đảm bảo anh Tùng nhìn thấy không rớt mắt ra khỏi tròng mới lạ !

Má Ngọc Hân đột nhiên nóng bừng :

- Đừng nói linh tinh !

Kim Thư bật cười ha hả, chỉ chỗ trước ngực Ngọc Hân thì thầm :

- Nhất là chỗ này nè... Vòng 1 của mi đẹp như vậy không dùng đến không phải rất đáng tiếc sao ?

- Này, bỏ cô nương !- Mặt Hân đã muốn bốc hỏa

Đáp lại tiếng hét của cô chỉ có tiếng Kim Thư cười càng lúc càng giòn giã.

- Thôi ! Ta không nói nữa ! Mi không cần biến thành sư tử Hà Đông đâu !

- A ! Anh Tùng !

Tiếng Kim Thư reo lên làm Ngọc Hân giật mình đánh thót, một hương nước hoa nam tính rất nhẹ lan đến phía sau cô rất gần và hơi ấm người đang sau nhanh chóng áp sát làm khuôn mặt cô đã đỏ lại càng thêm bối rối.

Ngọc Hân ngước đôi mắt đẹp đầy bức bối nhìn Kim Thư, sắc đỏ lan rộng trên gương mặt cô làm Kim Thư cười khúc khích.

- Chào hai người !- Minh Tùng vui vẻ cười

- Anh Tùng !- Kim Thư trách móc- Anh như vậy là không được đâu nha ! Chuyện quan trọng thế này mà

chẳng báo em một tiếng !

Tùng bật cười, bàn tay đặt nhẹ lên vai Hân làm cô giật mình, hơi thở nam tính của anh bay vòng quanh đỉnh đầu làm Hân thấy tim mình đập thình thịch.

- Anh với Hân bây giờ là một rồi... Vợ anh nói với em cũng coi như anh đã nói với em không đúng sao ?

- Ha ha... Đúng ! Đúng !- Kim Thư cười sảng khoái- A ! Anh Tùng...em có điều muốn nói nhỏ với anh nè !

- Thật hả ? Chuyện gì bí mật vậy ?

- Chuyện này Hân không dám nói để em nói hộ !- Kim Thư liếc nhìn Hân hiểu biết

Hân chột dạ :

- Này, Kim Thư ! Mi định làm gì đấy !

- Ta đâu có làm gì ?- Kim Thư làm vẻ mặt vô tội.

- Wa ! Chuyện có vẻ thú vị nha ! Nhất định anh phải nghe rồi !- Nụ cười trên môi Tùng càng lúc càng rộng

mở.

- Này ! Cấm mi ăn nói linh tinh !- Ngọc Hân nhìn Kim Thư đầy đe dọa

- Ta không nói linh tinh !- Kim Thư nhìn Ngọc Hân cười tinh quái, kéo Tùng lại gần, cô nàng thì thầm...thì thầm...

Ngọc Hân bặm môi nhìn Minh Tùng, gương mặt anh nhanh chóng chuyển sang trắng, xanh xanh rồi đột nhiên đỏ đỏ, đôi mắt anh nhanh chóng nhìn về cô nóng bỏng làm Hân không khỏi giật mình, tim cô như bị ai đó dọa cho chết khiếp. Nụ cười trên môi anh cũng càng lúc càng ngọt ngào...

Hai người vừa thì thầm vừa cười rất nhẹ...

Chỉ có Ngọc Hân và ông chồng yêu quý của Kim Thư là đứng bên ngoài bất đắc dĩ nhăn mày... Mỗi người mang theo một cảm xúc.

- Kim Thư !- Ngọc Hân kêu lên mất kiên nhẫn

Kim Thư cười khúc khích :

- Chuyện riêng của ta và anh Tùng mi kêu làm chi a ?

Minh Tùng cũng nhìn Hân, nụ cười trên môi anh vẫn rạng rỡ như trước. Anh bước lại gần, nhìn thật sâu vào khuôn mặt đỏ bừng, anh nói nhỏ :

- Ngọc Hân của anh...

Cái gì ? Ngọc Hân thấy tim mình đang đập loạn xạ...

- Anh...

- Thật sự là....

- Thôi !- Ngọc Hân vội kêu lên ngắt lời Minh Tùng- Vào nhà thôi !

Cô che đi cảm xúc bối rối đến cực độ của mình, Ngọc Hân cố gắng bước đi thật nhanh. Đằng sau cô, Kim Thư và Minh Tùng trao cho nhau nụ cười thích thú. Đáng chết mà ! Dám làm cô xấu hổ đến mức muốn độn thổ !

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Kim Thư vui vẻ nhanh chóng nhận được sự chào đón của những người còn lại. Vừa bước vào nhà, không khí đã bị cô nàng nháo động, những khoảng cách mong manh nhanh chóng bị phá vỡ, chỉ còn lại niềm vui, cảm giác hân hoan lan tràn trong căn nhà nhỏ...

Đến giờ tốt, Tùng gọi điện với người ở ban quản lý phường rồi tất cả mọi người đều nhanh chóng ra xe. Tùng nắm tay Hân rất chặt, hai người và vợ chồng Kim Thư sẽ đi đến phường ; ông bà Văn Quý- Kim San và bà Thúy Lan đến khách sạn nơi bữa tiệc đã được đặt sẵn.

Ngồi trên xe, Minh Tùng lái xe rất chậm, cảm giác hạnh phúc xen lẫn hồi hộp len nhẹ làm trái tim anh đập thật nhanh. Cảm nhận rõ một bàn tay bé nhỏ khác ở trong tay mình cũng đang khẽ run rẩy làm Tùng không khỏi hít một hơi thật dài...

Giây phút mà anh chờ đợi cuối cùng cũng đã đến...

- Này....- tiếng Hân rất nhẹ

Tùng quay sang mỉm cười :

- Sao thế em ?

- Vừa nãy Thư nói gì với anh ?- Hân chớp chớp mắt nhìn Tùng tò mò

Tùng nhìn Hân, cái nhìn đông cứng vài s rồi rất nhanh nụ cười lại hiện lên trên môi anh như mê hoặc:

- Em muốn biết lắm sao ?

- Dĩ nhiên...

- Vậy hôn anh đi!- Tùng cúi xuống rất sát mặt Hân

Hả ? Gương mặt Hân nhanh chóng chuyển sang đỏ bừng, hơi thở nóng bỏng của Tùng phảng phất làm tóc gáy Hân dựng đứng lên, nhịp tim cũng tăng nhanh vài nhịp. Quay đi một cách bối rối, Hân quát:

- Anh lái xe thì phải nhìn đường chứ !

Tùng bật cười ha ha :

- Không phải em rất muốn biết chuyện gì sao ?

- Không cần nữa!- Hân cau mày bực bội, lúc nào Tùng cũng biết cách áp chế cô!

Đột nhiên, một bàn tay mạnh mẽ nhanh chóng kéo giật lấy cái eo bé nhỏ của Hân làm cô thấy choáng váng. Hơi ấm từ vòng ngực vững chắc của Tùng

nhanh chóng bao phủ lấy bờ vai nhỏ bé của Hân làm nhịp tim cô tăng tốc đột ngột. Mắt Hân mở to thảng thốt. Điều đầu tiên cô nhận thức lại được là mình đã ở trong vòng tay của Tùng, và chiếc xe vẫn không hề giảm tốc

- Anh làm gì vậy ? Anh đang lái xe đó!

Bàn tay bé nhỏ cố gỡ cánh tay rắn chắc của Tùng nhưng không được, hơi ẩm kia càng lúc càng riết chặt lấy cô:

- Nguy hiểm lắm! Anh làm sao vậy ?- Mặt Hân đỏ au au, cảm xúc trong đầu cô lẫn lộn những bất ngờ với nỗi sợ hãi mơ hồ.

- Yên nào...- tiếng anh rất nhỏ, hơi thở ấm nóng phả lên đỉnh đầu Hân khe khẽ.

Hân bấm môi không dám cử động nữa. Tùng của cô lúc nào cũng tùy tiện như vậy đấy... Chỉ cần anh đã quyết định thì dù trời có muốn cũng không ngăn cản được anh... Hân cảm nhận rất rõ khuôn mặt mình đang nóng bừng, nhịp tim càng tăng nhanh hơn khi nhịp tim đang áp chặt vào lưng cô cũng đang đập nhanh vội vã. Bàn tay cô đặt nhẹ lên tay anh trở nên run run và lạnh giá trong khi bàn tay anh thì vẫn ấm nóng kì lạ. Có hít thở thật sâu, Hân khẽ nói:

- Buông em ra.... Anh lái xe kiểu gì vậy ?

- Không sao!- Tùng hôn nhẹ lên đỉnh đầu Hân- Anh lái xe rất an toàn...

Hân khẽ giật mình rồi ngược lên nhìn con đường đầy áp những dòng xe cộ chạy qua chạy lại trước cửa kính xe, bánh lái vẫn chưa hề chệch ra khỏi đường mặc dù cô đã giẫy giụa khá mạnh... Dù như vậy, nhưng những ánh mắt đường như đang nhìn vào cô kia vẫn làm cô thấy không thoải mái.

- Mau buông em ra! Người ta đang nhìn kia!

Tùng bật cười:

- Em lúc nào cũng tưởng tượng... Làm gì có ai nhìn! Mà dù có nhìn cũng đâu có sao!

- Như thế này rất kì cục!- Hân bấm môi

- Không kì cục...- giọng Tùng vẫn nhẹ nhàng, từng hơi thở ấm nóng làm một luồng điện chạy xẹt nhẹ từ đỉnh đầu xuống tận gót chân làm toàn thân Hân phút chốc cứng đờ.

- Vợ yêu....ngoan nào... Xa em một ngày mà anh nhớ em sắp không chịu nổi nữa rồi....

Sắc đỏ trên khuôn mặt Hân nhanh chóng lan xuống đến tận cổ. Mọi ý nghĩ trong đầu cô bị những lời nói của anh đánh bay đi hết.

Tiếng Tùng vẫn đùa trên tóc Hân ngọt ngào:

- Sau bữa tiệc chúng mình sẽ đi thẳng đến Vinpearl Land... Anh đã chuẩn bị sẵn chuyên cơ rồi!

Hân ngược lên nhìn Tùng kinh ngạc.

- Mình đến Vinpearl Land sao ?

- Ừ!- Nụ cười trên môi Tùng rạng rỡ- Anh muốn nghỉ ngơi... Anh muốn đến nơi chúng mình đã gặp nhau... Bây giờ anh không muốn nghĩ gì cả! Anh chỉ muốn được ở bên em thôi...

Cảm giác hạnh phúc len lỏi nhẹ nhàng vào trong lòng Hân... Dựa đầu lên vai Tùng, Hân khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm... Trái tim cô đập nhanh vì háo hức cũng vì mỗi khoảnh khắc bên anh đều thật ngọt ngào.

Phòng đăng kí kết hôn là một căn phòng rất nhỏ nhưng gọn gàng sạch sẽ. Ngay khi Minh Tùng nắm tay Ngọc Hân bước vào, một người đàn ông trung niên béo tốt trong bộ comple màu bạc đã nhanh chóng rời khỏi bàn làm việc bước đến trước mặt hai người. Ông nắm lấy bàn tay Tùng đã đưa ra, cười thật tươi:

- Chào hai người!

- Chào chú! – Tùng mỉm cười thân thiện – Phiền chú! Tôi muốn làm thủ tục này thật nhanh!

- Sẽ rất nhanh thôi!- Nụ cười trên môi người đàn ông rạng rỡ.

Xoay người một cách nhanh nhẹn so với thân hình quá khổ của mình, ông bước đến bàn làm việc, trên đó đã có sẵn một quyển sổ lớn:

- Hai người kí vào đây... Và hai người làm chứng kí vào đây...- Ông chỉ tay một cách tận tình.

Cầm cây bút lên tay, đột nhiên Hân có cảm giác chiếc bút chưa bao giờ nặng nề với cô hơn thế, bàn tay cô đột nhiên run rẩy.

Tiếng Kim Thư bên ngoài cười rình rích:

- Anh Tùng, hình như Hân đang hồi hận đấy!

Ngay lập tức , Hân quay lại quát:

- Này, Kim Thư!

- Thôi!- cô nàng vội trốn sau lưng chồng cười trộm- Mí mau lo việc của mí đi! Quát ta làm chi!

Ngọc Hân bặm môi rồi quay lên, nhìn sang Minh Tùng, ánh mắt anh nhìn cô như đồ lừa... Không phải anh cho những gì Kim Thư nói là thật chứ ? Cô chỉ có cảm giác thất thần một chút thôi mà... Người đàn ông béo tốt nhìn cô cười hiền:

- Không sao đâu! Các cô gái thường đều hồi hộp như vậy cả...

- Cảm ơn chú!- Hân nói lí nhí

Bàn tay cô đặt trên mặt giấy run rẩy hồi lâu rồi cuối cùng hít một hơi thật dài, Hân kí một cách dứt khoát, Cô nghe bên cạnh có một tiếng thở phào nhẹ nhõm...

Đồ ngốc! Hân khẽ cười trộm

Ngồi trên xe, Hân nhìn sang Minh Tùng cười:

- Tùng, lúc này anh có sợ em sẽ không kí không ?

Tùng liếc nhìn Hân một cái hờn dỗi, nhưng nụ cười nửa miệng vẫn ngọt ngào trên môi đã nhanh chóng bán đứng lòng anh.

- Có một chút!- Tùng thành thật

- Vì sao ?- Hân nhìn Tùng có chút ngờ ngác

- Vì anh sợ... em sẽ rời bỏ anh... Anh từng nói rồi mà...- đôi mắt anh thoáng u ám

Về u ám tan đi rất nhanh nhưng Hân vẫn cảm nhận rất rõ. Lòng cô cũng khẽ chùng xuống... Không phải là cô không bất ngờ khi nghe được sự thật từ anh về câu chuyện của 5 năm trước, bản thân cô đã không còn suy nghĩ nhiều khi biết người anh yêu vốn dĩ và mãi mãi vẫn chỉ là cô. Bà Kim San cũng không còn phân đối hai người nữa, đáng lẽ, trong lòng cô không nên còn lo lắng... Nhưng một cảm giác mơ hồ vẫn làm trái tim cô chao đảo, Tùng đã đính hôn với Tiên Dung... Cô gái đó sẽ như thế nào nếu biết anh đã kết hôn với cô ? Sẽ rất sốc ? rất đau khổ ? Thật tâm, lòng Ngọc Hân cũng có chút không đành khi phải vội vàng như thế này...

- Tùng, vì sao anh không nói rõ với Tiên Dung rồi chúng mình hãy kết hôn ?

Tùng mỉm cười, có những chuyện anh không muốn để Ngọc Hân phải lo lắng, cũng không muốn kéo cô vào chuyện này...

- Em đừng lo... Anh sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thỏa... Em chỉ cần quan tâm cách để trở thành một người vợ hiền của anh là được rồi!

Như vậy được thật sao ? Ngọc Hân nhìn Minh Tùng có chút tò mò, hình như anh còn giấu cô điều gì đó. Nhưng cô biết tất cả cũng chỉ vì anh quan tâm đến cô mà thôi!

Tùng bật cười ha hả:

- Lúc này Thư nói với anh...

- hay là... chúng mình có con luôn bây giờ đi!

Đôi mắt anh nháy nháy với Hân làm gò má cô phớt phớt lại đỏ bừng. Hai người này cứ nhiên đi nói chuyện xấu hổ như vậy. Quay đi để che gương mặt bối rối của mình, Hân nghe tiếng tim mình đập thật mạnh.

- Anh toàn nói linh tinh!

Hân cố không để ý, bên cạnh mình có một tiếng cười khúc khích, một bàn tay ấm áp nhanh chóng nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô rất chặt.

- Anh thực sự rất thích...- tiếng Tùng rất nhỏ

Một cảm giác ngọt ngào chợt dâng lên làm Hân khẽ mỉm cười.

Chương 28

Ngay khi chiếc xe dừng lại, một mảng đỏ thắm đập vào mắt Hân thích thú. Một không gian tràn ngập màu đỏ thắm của hoa hồng... Trên nền thảm đỏ, từng khóm từng khóm hoa hồng rất lớn đặt trong những giò to nhỏ khác nhau trải dài trên những bậc thang rất dài đi vào tiền sảnh, hai cô gái trong trang phục áo dài thướt tha đứng hai bên cửa cũng là màu đỏ rực...

- Wa...- Hân reo lên thích thú, quay sang nhìn Tùng đã đứng bên cạnh cô- Không phải là anh mang tất cả hoa hồng của thành phố về đây đấy chứ ?

Tùng khoác tay qua vai Hân kéo cô lại gần, anh nhìn cô đầy cưng chiều:

- Anh đoán là 3 phần 4 thôi!

Hân cong môi lên bướng bỉnh, cô cố che giấu niềm hạnh phúc đang lan dần làm trái tim cô đập thật nhanh, hai gò má đã nhanh chóng đỏ đỏ. Tùng cười tươi, nụ cười nở miệng trên môi anh ngọt ngào, hai cánh môi như hai dải lụa uốn thành một đường cong nhỏ mê hoặc ánh nhìn :

- Mình đi thôi !

Tùng nói rất khẽ, bàn tay anh nhanh nhẹn kéo Hân đi lên những bậc thang... Trên nền đỏ thắm, một bóng đen và một bóng trắng sánh bước bên nhau nổi bật, tiếng cười hạnh phúc vang lên trong gió xa xôi, hương thơm nồng đượm của hoa hồng cũng như tràn ngập trong không gian vui vẻ...

Bước chân vào bên trong càng làm Hân choáng ngợp hơn nữa, cô như đang đứng giữa một rừng hoa hồng và táo đỏ... Những giò hoa và giò táo đỏ xen lẫn vào nhau đặt lên xuống trên những bậc tam cấp, dọc đường đi và treo cả trên tường... Một màu đỏ sẫm đủ các hình thù được kết lại khéo léo của một đôi chim uyên ương, một đôi cô dâu chú rể và hình ảnh của những chú chim bồ câu... Hân chớp chớp mắt không ngừng, đôi môi cô nở ra một nụ cười hạnh phúc đến ngất ngây. Chạy lại ngay ngắm nhìn thỏa thích những cánh hoa còn tươi nguyên không một tí vết, Hân reo lên thích thú :

- Anh chuẩn bị tất cả đồng hoa và táo này sao ?

Tùng bước theo sau, anh mỉm cười, làm cho Hân thích thú, làm cho Hân cảm thấy tò mò chính là niềm vui rất lớn của anh a !

Vòng tay kéo lấy eo của Hân lại gần, tiếng Tùng nhẹ như một con gió :

- Em thích không ?

- Thích ! Chúng đẹp lắm !- Hân thành thật, đôi mắt cô hấp háy nhìn những trái táo đỏ rực bóng loáng như trong truyện Nàng bạch tuyết và bảy chú lùn.

- Đám cưới của chúng mình sẽ còn nhiều hơn nữa...

Hân chớp chớp mắt :

- Như vậy rất lãng phí... Dù sao cũng ăn không hết !

Tùng nhìn Hân, cái nhìn đông cứng vài s rồi đột nhiên anh bật cười ha hả :

- Không sao ! Anh sẽ gửi đến mỗi nhà ở thành phố này một giò hoa và táo, coi như món quà cưới của chúng

ta ! Như vậy được không ?

Mặt Hân nhanh chóng đỏ bừng, cô đám lên vai Tùng :

- Anh chỉ thích làm những chuyện quái dị !

Tùng cúi xuống nhìn Hân thật gần, Hân hưng dữ và vui vẻ rất thú vị nhưng anh thích vẻ bối rối của cô hơn, hai gò má đỏ bừng, ánh mắt long lanh không biết làm sao... Anh yêu tất cả những điều đó...

Hơi thở nam tính phảng phất hương nước hoa dịu dịu nhanh chóng bao vây lấy toàn bộ giác quan làm Hân dần cảm thấy mình đang bị mê hoặc, tim cô đập thành thịch những tiếng vội vã không thể khống chế.

Hai ánh mắt nóng bỏng dính chặt vào nhau, hai hơi thở chỉ còn cách nhau vài cm...

- Tổng giám đốc !

Một tiếng gọi làm cả hai đều giật bắn, Hân cố ngược ra sau lưng Tùng đã xuất hiện thêm vài bóng người, những cô gái chín chu trong đồng phục vest màu đỏ tươi cộng với áo sơ mi trắng, khuôn mặt tươi cười như hoa và thái độ rất nghiêm trang.

Hơi lạnh nhanh chóng tỏa ra từ vòng tay của Tùng làm tóc gáy Hân không báo trước mà đồng loạt dựng đứng cả lên... Biểu hiện tức giận của anh không lúc nào làm cô thấy thoải mái hết ! Hân lặng lẽ cười khổ khi nhìn trong đôi mắt Tùng ánh lên tia lửa, đôi môi từ lúc nào đã mím lại một cách nghiêm trọng và vòng tay ôm lấy eo cô siết chặt lại làm cô nhăn mặt vì đau.

Tiếng Tùng gằn lên từng chữ chậm rãi :

- Máy người này... lúc nào cũng không biết xuất hiện đúng lúc !

Nhìn bộ dạng tức cười của Tùng rất đáng yêu a ! Hân cười trộm, cô cố đẩy vai anh :

- Mau buông em ra ! Ở đây đông người !

Tùng nheo mắt nhìn Hân như một con mèo nghịch ngợm, vòng tay anh cũng dần dần buông lỏng. Dù sao hôm nay cũng là ngày vui của anh nha ! Nếu so đo với người ta chẳng phải mất mặt lắm sao ?

Nhanh chóng lấy lại thái độ thường ngày, Tùng buông Ngọc Hân rồi quay lại, giọng anh nhàn nhạt :

- Mau chuẩn bị cho cô ấy !

- Vâng !- Những cô gái đồng loạt cúi đầu đáp nhẹ.

Tùng cúi xuống hôn nhẹ lên đỉnh đầu Hân :

- Anh sẽ đợi em ở bữa tiệc !

Hà ? Hân ngược lên nhìn Tùng với thái độ khó hiểu. Nhưng chưa kịp nói gì thì bước chân anh đã nhanh chóng rời đi.

- Khoan đã !

- Anh nói gì vậy ?

Hân cố gắng nói với theo sau nhưng những cô gái đã nhanh chóng áp sát xung quanh cô, những tiếng nói trong trẻo vang lên :

- Chúng tôi được tổng giám đốc phân phó đến trang điểm cho cô hôm nay !

- Mời cô theo chúng tôi !

- Lối này thưa cô !

.....

Hân bất đắc dĩ cười khổ rồi bước những bước rất chậm về căn phòng phía cuối hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Minh Tùng đứng trước gương, chỉnh lại chiếc cà vạt trên cổ, nụ cười của anh trong gương như tỏa ra ánh nắng ấm áp làm những cô gái đứng bên cạnh khẽ đỏ mặt. Hôm nay với cả anh và Hân đều là một ngày quan trọng, đám cưới dù có dù không cũng không sao... ngày hôm nay coi như chính là ngày cưới... Minh Tùng ngắm nhìn mình trong gương thật kỹ, một khuôn mặt anh tuấn với từng đường nét hoàn mỹ cao ngạo đến phát ói, tự anh cũng biết rằng nụ cười của mình chưa bao giờ rạng rỡ hơn thế.

- Cậu chủ, cà vạt màu này được chứ ạ ?- một cô gái khẽ thỏ thẻ

Minh Tùng liếc nhìn chiếc cà vạt trong tay cô rồi mỉm cười :

- Thế này được rồi !

Xoay người rời khỏi gương, Minh Tùng nhìn lên đồng hồ đã 9h hơn, hai người chỉ còn 1h đồng hồ để chuẩn bị ra phi trường. Bữa tiệc này cần gắn tên lửa để kết thúc nhanh đến mức cần thiết. . .Tùng bật cười khúc khích.

Sải bước thật nhanh về căn phòng phía cuối hành lang, Minh Tùng không hề báo trước mà mở cửa thật mạnh.

- Ngọc Hân, em xong chưa ?- tiếng anh vang lên vui vẻ làm cả gian phòng gần như giật thót.

- Á !!!!!!!!!!!!!!!

Một tiếng hét quen thuộc vang lên làm Tùng nhanh chóng bật lấy lối tai khổng lồ của mình theo phản xạ.

- Tổng...tổng giám đốc !

Tiếng các cô gái kêu lên ái ngại, một vài khuôn mặt nhanh chóng đỏ bừng. . . Minh Tùng chớp chớp mắt rồi hai gò má anh cũng nhanh chóng ửng hồng khi nhìn thấy một màn hương diễm động lòng người trước mặt. Ngọc Hân đang ngồi lọt thỏm giữa đồng áo váy, bàn tay bé nhỏ trắng như phấn nắm chặt chiếc váy màu trắng trước ngực chưa kịp mặc để lộ ra bờ vai trần mờ ảo dưới từng sóng tóc màu đen nhánh, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa trang điểm xong đỏ bừng càng tăng thêm vẻ kinh diễm, đôi mắt long lanh, đôi môi hồng mím chặt lại giận dữ.

- Sao anh lại tự tiện xông vào đây ?- Ngọc Hân hét lên tức giận, bàn tay càng nắm chiếc váy chặt hơn.

Những cô gái bên cạnh cũng nhanh chóng cúi mặt xuống ái ngại, không biết nên xử sự thế nào. Minh Tùng vẫn đứng đó, đôi mắt anh dán chặt vào thân hình xa xa nơi góc phòng vẫn tỏa ra mùi hương dịu dàng làm nhịp tim của anh đột nhiên tăng vọt.

- Anh mau ra ngoài đi !- Ngọc Hân hét lên mất kiên nhẫn.

Đột nhiên đôi mắt Minh Tùng khẽ nheo lại nguy hiểm, dường như không quan tâm đến tiếng hét của Ngọc Hân, anh đảo mắt một vòng những cô gái làm các cô khẽ giật mình.

- Tại sao các cô không chốt cửa ?- giọng anh tỏa ra hơi lạnh như hàn băng

- Dạ...

- Tổng...tổng giám đốc...- các cô áp ứng.

- Nếu người mở cửa bước vào là người khác mà không phải tôi thì sao ?- Tùng quát lên giận dữ làm các cô sợ đến giật bắn người.

- Xin lỗi. . .

- Xin...xin lỗi tổng giám đốc !-những khuôn mặt xinh đẹp nhanh chóng tái mét

- Ra ngoài hết cho tôi !- Tùng quát to làm các cô lại một phen nữa giật mình đến muốn rụng tim ra ngoài.

Không còn tâm trí để ý đến Ngọc Hân đang ngồi im lìm này giờ, các cô nhanh chóng nói đuổi nhau bước nhanh ra khỏi phòng.

Ngọc Hân ngồi im, cô cũng giật muốn thót tim khi nghe tiếng quát của Tùng. Đảm bảo là những người có mặt trong vòng bán kính 10m nhất định là ai cũng sẽ nghe thấy. Chớp chớp mắt nhìn những cô nhân viên sợ hãi đến tay chân líu ríu bước ra khỏi phòng, Hân cuối cùng mới giật mình tỉnh lại khi tiếng cửa phòng đóng lại cách một tiếng thanh thủy.

Gương mặt Hân đỏ bừng, đôi mắt cô nheo lại cảnh giác nhìn Minh Tùng đang đứng trước mặt cô, bước chân của anh càng lúc càng tiến lại gần.

- Anh....anh định làm gì ?- Hân ngược lên nhìn Tùng bối rối, cô bất giác lùi lùi người lại. Bàn tay nắm chặt chiếc váy trước ngực, Hân không khỏi hoảng hốt, cô đang ở trong tình trạng thiếu vài trăm trọng đô a !

Tùng bước đến tóm lấy hai bờ vai Hân làm cô khẽ rùng mình, trong đôi mắt sáng như sao khẽ phát ra những sự biến đổi, nụ cười trên môi anh ngọt ngào đến đáng nghi :

- Còn làm gì nữa.... Anh giúp em mặc váy !

- Cái gì ?- Hân khẽ kêu lên, sắc đỏ trên gương mặt đã lan rộng xuống tận cổ, bờ vai nhỏ bé trắng như tuyết khẽ run run. Cố thoát ra khỏi bàn tay Tùng, Hân nhún mắt bối rối :

- Em tự mặc được rồi ! Anh.....

Giọng của Hân bị nghẹn lại khi vòng tay Tùng vòng xuống khóa chặt lấy vòng eo trần mềm mại của cô, hơi thở của anh tiến lại gần làm đôi mắt cô mở to thảng thốt, nhịp tim cũng tăng lên vội vã.

- Anh...anh làm gì vậy ? Anh là cố ý đúng không ?- Hân bấm môi, cô cũng chỉ mới nghĩ ra Tùng chính là cố ý đuổi mấy người kia ra.

- Đúng !- Tùng mỉm cười thừa nhận- Anh cố ý ! Kể cả là có chốt cửa anh cũng sẽ đá bay mà vào !Ha ha !

- Anh cười gì ?- Hân hét lên tức giận- Buông em ra !

Tùng dường như không để ý đến những gì Hân nói, cô càng cố gẩy gựa thì thân hình càng mềm mại và kích thích trong bàn tay anh, làn da mềm mượt mát nhẹ như một con gió khẽ trôi đùa nơi các giác quan ở bàn tay làm nhịp tim của Tùng tăng vọt, đôi mắt anh trở nên si ngốc khi nhìn vào đôi môi hồng ươn ướt khẽ cong lên ương bướng của Hân, đôi mắt long lanh nhìn anh như khiêu khích và gò má mịm mưng đỏ bừng như hai cánh sen hồng.

- Buông.

Tiếng của Hân nghẹn lại khi đôi môi mềm mại của Tùng nhanh chóng cúi xuống áp đảo, bao phủ lấy môi cô, bàn tay anh trên eo cô nhanh chóng siết chặt làm xương sống cô kêu lên đau nhức. Cái lưỡi nóng hôi đầy thèm khát tách răng cô ra một cách nhẹ nhàng rồi tham lam quyến luyến trong đó như muốn hút hết sạch hơi thở của cô. Gương mặt Hân nhanh chóng đỏ bừng vì thiếu dưỡng khí, toàn thân cô trở nên mềm nhũn vô lực trong tay anh, thân hình mềm mại êm ái dựa hẳn vào người anh càng tăng thêm sự kích thích.

Đôi môi kia vừa trượt sang vành tai, đôi chân Hân đã muốn khuỵu xuống khi luồng không khí bất chợt luồn lách vào phổi cô. Bàn tay Tùng bắt đầu không an phận làm toàn thân cô muốn đau nhức. Cổ đẩy lên vai Tùng, Hân khẽ nói :

- Anh làm gì vậy ?

- Mau ngừng lại ...

Nhưng mặc cho những tiếng phản đối của cô, những động tác của bàn tay anh trên cơ thể nhỏ bé của cô không hề chậm đi hay dừng lại. Những nụ hôn ướt át vẫn rơi xuống như mưa làm gầy cô nóng bừng, bờ vai từng trận lại run lên khe khẽ... Dòng cảm xúc chạy ngược lên đến đỉnh đầu làm Hân cảm thấy choáng váng, hơi thở của cô bắt đầu trở nên khó kiểm soát cũng như cô không có cách gì để ngăn cản Tùng.

Cốc ! Cốc ! Cốc !

Tiếng gõ cửa phòng vang lên dứt khoát làm không gian trong phòng dường như ngừng lại. Chỉ còn những hơi thở dồn dập và ngắt quãng. Nụ hôn của Minh Tùng đột ngột dừng lại trên vai Hân.

- Tổng giám đốc ! Đã đến giờ rồi !

.....

Một thoáng im lặng, Hân cố gắng điều hòa lại nhịp thở, cúi xuống nhìn gương mặt vẫn cúi gằm trên vai mình, cô khẽ gọi :

- Tùng....

- Anh biết rồi...- Tùng khẽ thở dài, mấy người đó luôn biết làm phiền đúng lúc mà !

Đỡ lấy hai vai Ngọc Hân, đột nhiên đôi mắt anh khẽ nheo lại...

Hân chớp chớp mắt nhìn Tùng khó hiểu :

- Có chuyện gì vậy ?

Đôi mắt Tùng dường như vẫn dán chặt trên vai cô...

Ngọc Hân cúi xuống nhìn sang bên vai mình... Khuôn mặt cô từ hồng chuyển sang tím rồi trắng rồi xanh, đôi môi hồng khẽ mím lại giận dữ :

- Minh Tùng !!!!!

- Anh thật là xấu xa !!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng hét của cô làm tất cả mọi người xung quanh tiền sảnh đều giật mình rồi những tiếng cười lại vang lên rinh rích.

Tùng thích thú nhìn bộ dáng luống cuống của Ngọc Hân cố gắng che đi những dấu hôn màu hồng mờ nhạt trên bờ vai trắng ngần như tuyết của cô. Nụ cười lại nở trên môi anh ngọt ngào, anh nhìn cô trấn an :

- Không sao đâu ! thoa chút phấn lên là ổn mà !

Hân ngước mắt lên nhìn Tùng căm phẫn :

- Tất cả là tại anh !

Tùng mỉm cười, anh kéo cô lại gần :

- Được rồi ! Là tại anh... được chưa ?

- Được gì mà được !- Hân hét lên tức tối, bàn tay nhỏ bé cố gắng đẩy anh ra – Thế này làm sao em dám mặc váy ! Anh lại còn chuẩn bị váy hai dây ! Anh là đồ xấu xa !

Minh Tùng mỉm cười :

- Thôi nào... Anh biết lỗi rồi mà...

- Buông em ra ! – Hân bực bội.

- Nào ! Em còn giấy nữa anh sẽ hôn khắp người em ! Nếu như vậy thì những dấu hôn này sẽ không chỉ mờ nhạt thế này thôi đâu !- Tùng tóm chặt lấy hai tay Ngọc Hân, đôi mắt anh nhìn cô đến bóng râm.

- Anh...anh...- Ngọc Hân nhìn Minh Tùng tức giận, nhưng cô không thể thốt lên lời. Nụ cười lại nhanh chóng hiện lên trên môi anh như mê hoặc, hơi thở của anh phả vào tai cô khe khẽ :

- Ở yên đây và anh sẽ gọi người vào chuẩn bị cho em !

Hân run run nắm chặt bàn tay, gương mặt cô bối rối đỏ bừng. Chưa kịp nói câu phản đối thì Tùng đã xoay người bước đi rất nhanh, vài s sau tiếng mở cửa, một vài cô gái lại bước vào làm Hân không khỏi xấu hổ mắng thầm anh một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Tùng bước ra sảnh lớn, tiếng cười không nín được mà bật qua khóe môi. Nhớ đến bộ dạng của Hân làm lòng anh thật thoải mái, trái tim có chút mong chờ. Đôi mắt to, đôi môi hồng và hai gò má mịn màng... Hân rất ít trang điểm, cô thích sự đơn giản và thoải mái. Với khuôn mặt mộc bình thường đã có vẻ thanh thoát, khi trang điểm càng thêm xinh đẹp lộng lẫy... Thật sự là hại anh không muốn phạm tội không được a !

- Chà chà !... Tổng giám đốc hôm nay thật cao hứng !

Một tiếng nói quen thuộc vang lên sau lưng làm bước chân Minh Tùng chợt dừng lại. Không cần quay đầu lại anh cũng biết tiếng nói châm chọc đấy là của ai. Quay lại nhìn Hoàng Anh, Minh Tùng khẽ cau mày :

- Vì hôm nay là ngày vui của tớ nên tớ sẽ bỏ qua cho cậu !

Hoàng Anh tiến lại gần, bật cười khanh khách, bàn tay vỗ nhẹ lên bờ vai Tùng :

- Bánh đó !

- Không cần cậu khen thì sự thật đó cũng không thể thay đổi được rồi !- Tùng mỉm cười

- Ha ha ! Đúng lắm ! Không biết những người đẹp ở A&T sẽ nghĩ thế nào nếu nhận được thông báo đám cưới của tổng giám đốc ! Một vài người tớ đảm bảo sẽ học máu mà tức chết !

- Cậu bắt đầu quá trốn rồi đấy !

- Không phải cậu là kẻ thích đùa sao ?- Hoàng Anh huych nhẹ khuỷu tay lên tay Tùng.

- Nghiêm túc đi ! Lại đây nói chuyện !

Tùng nói rồi bước nhanh ra phía một góc hành lang, không gian im ắng chỉ còn lại hai người.

- Điều tra đến đâu rồi ?- Tùng khẽ cau mày

- Đúng như cậu đoán !- Hoàng Anh đáp gọn một câu

Gương mặt anh tuấn nhanh chóng trở nên sa sầm, một mảng u ám bay nhẹ qua ánh mắt Tùng.

- Cậu chắc chứ ?- Tùng cố nén tiếng thở dài, trong lòng thực không mong muốn điều mình phỏng đoán có thể là sự thật.

- Chắc chắn ! Tớ sẽ đưa cho cậu báo cáo chi tiết !- Hoàng Anh đáp.

Tùng thở dài, đôi mắt anh hướng ra xa xăm. ... Cuối cùng thì mọi chuyện lại đến nước này.

- Cậu định thế nào ?- Hoàng Anh hỏi, trong lòng anh cũng biết rõ Tùng chính là đang rất phân vân.

- Tớ cần suy nghĩ thêm ! Có lẽ tớ sẽ nghỉ ngơi vài ngày ! Sau đó chúng ta sẽ bàn tiếp chuyện này !

- Cậu muốn thông báo cho bác San không ?

- E là... dù không muốn thì mẹ tớ cũng đã biết rồi !- Tùng trầm ngâm

- Rất có thể bác sẽ hành động trước, cậu nên quyết định sớm đi !

- Yên tâm đi ! Tớ sẽ có sắp xếp !

- Phải !- Hoàng Anh bật cười phá tan không khí trầm mặc- Cậu nên lo làm chú rể đi ! Ngọc Hân đâu rồi ? Tớ muốn chúc mừng cô ấy !

Chỉ một cái tên Ngọc Hân mà đôi mắt Tùng chợt xẹt qua một tia ảm áp, vẻ u ám nhanh chóng tan biến và nụ cười ngọt ngào lại hiện lên trên môi anh. Phải ! Hôm nay là ngày vui của anh, không nên để ngày vui này bị ảnh hưởng bởi những vấn đề thực xa xôi.

- Có lẽ giờ này cô ấy cũng chuẩn bị xong rồi ! Đi thôi !

Tùng nói rồi bước thật nhanh, hành lang rất dài tràn ngập trong màu đỏ của những cánh hồng và những trái táo căng mọng. Hoàng Anh bước bên cạnh Minh Tùng, đôi mắt anh sau cặp kính cũng ánh lên sự vui vẻ :

- Cô ấy chắc chắn là rất xinh đẹp !

- Tốt nhất cậu không nên nhắc lại những điều quá hiển nhiên như thế nữa !- Minh Tùng châm chọc.

- Nói chuyện với cậu thật là chán !- Hoàng Anh xùy một tiếng

Minh Tùng bật cười ha hả... Nhưng đột nhiên tiếng cười của anh giống như rơi tòm xuống một không gian rất rộng rồi chợt tan biến đi... Bước chân của anh cũng không chủ đích mà dừng lại, nụ cười trên môi đông cứng, đôi mắt mờ to sững sờ nhìn vào hình ảnh vừa xuất hiện trước mắt mình.

Ngọc Hân đứng trước cửa, dáng người thướt tha trong chiếc váy trắng dài chạm đất, mái tóc đen nhánh xõa dài điểm những bông hoa baby màu trắng rất nhỏ, chiếc vương miện rất nhỏ đặt lệch trên tóc mái bồng bềnh làm gương mặt xinh đẹp dường như càng thêm tỏa sáng. Ngay khi nhìn thấy Tùng, đôi mắt to đen khê chớp rồi cúi xuống như chạy trốn, hai gò má ửng hồng như ửng như hiện dưới những lọn tóc khê bay bay, cánh môi anh đào được tô lên một màu hồng trong suốt bóng bẩy càng thêm ướt át mê hoặc.

Đẹp ! Thanh khiết như một đoá quỳnh lạng lẽ nở trong đêm tối nhưng cũng kiều sa như một đoá hồng bùng nở trong sớm mai ! Ngọc Hân của anh thực sự là rất đẹp !

Minh Tùng dường như cứ đứng chôn chân ở đó mà nhìn Ngọc Hân đến si ngốc, trong khi Ngọc Hân thì nhanh chóng bị ánh nhìn nóng bỏng của anh thiêu đốt đến tay chân luống cuống, tim đập thình thịch như trống trận. Cô bối rối không dám nhìn anh nhưng cũng không biết trốn ánh mắt của mình đi đâu. Trong lòng thầm mắng Tùng một tiếng, anh không phải muốn thôi miên cô đấy chứ ? Tự nhiên cứ đứng đó rồi nhìn cô chằm chằm... Trước lúc bước ra cô đã nhìn vào trong gương, cũng đâu đến nỗi nào...

Hoàng Anh đứng đằng sau, nhận thấy một không gian ửng đỏ bất thường, trong lòng anh chợt nảy lên vài tia vui vẻ. Bước nhanh đến trước mặt Ngọc Hân, anh cười :

- Wa ! Hôm nay em xinh quá !

- Cảm... cảm ơn anh !- Ngọc Hân gượng cười.

- Anh không ngờ hai người lại nhanh như vậy đó ! Chỉ có 3 tuần mà em đã đánh gục cả tổng giám đốc của A&T rồi !

Tiếng Hoàng Anh cười vui vẻ, Ngọc Hân bối rối cúi xuống không biết nói sao.

- Cậu nói nhảm quá đấy !

Minh Tùng từ lúc nào đã bước đến đứng bên cạnh Ngọc Hân làm cô giật mình, anh không phải là muốn hù cô chết khiếp đấy chứ ? Ngược lên nhìn Tùng khó hiểu trong khi khuỷu tay cô đã nằm yên trong bàn tay vững vàng của anh,. Tùng cúi xuống nhìn Hân mỉm cười :

- Không cần để ý đến cậu ta ! Chúng ta đi thôi ! Mọi người đang chờ !

Giương mặt Hân lại đỏ bừng bối rối, cô luống cuống bước theo anh khi bước chân anh càng lúc càng nhanh, tiếng cười thỉnh thoảng lại vang lên giống như là anh đang vui vẻ lắm. Hoàng Anh thoáng thả đi phía sau cũng thấp thoáng cười :

- Được. ! Được ! Không cần để ý !

Cánh cửa gỗ lớn một màu đen bóng sừng sững càng lúc càng hiện lên rất gần làm trái tim Hân chỉ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vì hồi hộp. Tiếng nhạc bên trong vang lên du dương xen lẫn tiếng cười nói của mọi người làm bước chân của Hân không tự chủ được mà run rẩy... Dù bước chân đến một vùng đất lạ cũng không làm Hân cảm thấy lo lắng như thế, cô đã tưởng rằng bước chân của mình đã thật tự tin, không ngờ hôm nay nó lại run rẩy đến không tự chủ được.... Hôm nay thực sự là một bước ngoặt rất lớn trong cuộc đời cô...

Bước chân Minh Tùng đột nhiên chậm dần rồi dừng lại khi anh nhận thấy bàn tay bé nhỏ trong tay mình đang run run và dần dần trở nên lạnh toát. Cúi xuống gương mặt xinh đẹp đi bên cạnh từ lúc nào cũng trở nên căng thẳng, đôi mắt đẹp không ngừng dán chặt vào chiếc cửa phía trước như mong đợi cũng như lo sợ... Ngọc Hân của anh cũng có lúc phải chùn bước như vậy a ! Minh Tùng mỉm cười, anh cũng không muốn che giấu sự hồi hộp tăng lên trong lòng mình nhưng anh là một người đàn ông, hơn nữa đây cũng là điều anh mong muốn bấy lâu nay, sự thỏa mãn còn lớn hơn nỗi lo lắng rất nhiều..

Nắm bàn tay Hân thật chặt, Tùng cúi xuống hôn nhẹ lên má cô :

- Đừng lo lắng... Có anh ở đây mà !

Tiếng Tùng nhẹ và mượt như một cơn gió mát làm Hân thoáng rùng mình... Lúc nào câu nói « có anh ở đây » Tùng nói ra cũng thật ngọt ngào... Lúc nào cũng vì có anh bên cạnh mà cô cảm thấy thật vững tin. Sự thật có thể nào từ ngày hôm nay cô sẽ được dựa vào anh mãi mãi ?

Hít một hơi thật dài, Ngọc Hân nắm chặt lấy bàn tay ấm áp của Minh Tùng, dựa nhẹ lên vai anh, cô mỉm cười :

- Mình đi thôi...

Minh Tùng cũng khẽ cúi đầu xuống nhìn cô âu yếm. Chúng ta đã đi một chặng đường rất dài, rất dài mới có được ngày hôm nay.

Ngay khi đôi trai gái vừa bước vào, tất cả mọi người có mặt đều quay lại nhìn, những tiếng vỗ tay vang lên không dứt. Ngọc Hân đưa mắt nhìn quanh những gương mặt quen thuộc, trái tim cô phút chốc lại trở nên vững tin. Bàn tay nắm lấy bàn tay cô từ lúc nào cũng siết chặt lại... Xa xa trên chiếc bàn lớn chính giữa phủ đầy hoa hồng và táo đỏ, một chiếc bánh gatô lớn 3 tầng màu trắng đặt giữa một cách trang trọng. Nổi bật trên nền trắng của kem tươi là hình ảnh một cô dâu chú rể tạo hình một cách khéo léo trên đỉnh chiếc bánh... Một chiếc bánh rất đẹp a! Ngọc Hân nở một nụ cười thật tươi..

- Tùng...- cô khẽ nói

- Ừ!- Tùng đáp lại dịu dàng

- Em rất hạnh phúc....

- Anh cũng vậy!

Bàn tay anh siết chặt lấy bàn tay cô như một lời nguyện ước gắn bó đến đầu bạc răng long.

- Nhắc lại cho tôi nghe!!!- Tiếng Tiên Dung như ghen lại

Ông quản gia nhìn sắc mặt Tiên Dung khó coi đến cực độ thì không khỏi toát mồ hôi. Trông mặt xinh đẹp kia nhìn ông như muốn thiêu cháy, toàn thân kích động đến trắng bệch không còn chút huyết sắc làm tay ông run rẩy không thôi.

- Mau nói !- Tiên Dung hét lên mất kiên nhẫn

- Vâng...- ông quản gia lau mồ hôi trán, cổ trắng tinh lại, lắp bắp nói :- Cách đây mấy hôm... tôi nghe nói A&T có sự kiện lớn nên đã cho người điều tra,,và...và biết được tổng giám đốc A&T tức là cậu Minh Tùng đã làm lễ đính hôn với cô Ngọc Hân...Hai người...hai người đã đi đăng kí kết hôn và đám cưới chỉ đang chờ tổ chức !

Tiên Dung toàn thân gần như bất động, lỗ tai cô lúng búng không dám tin những gì mình đang nghe lại là sự thật. Ngồi phịch xuống ghế, đôi mắt cô nhìn ông quản gia bàng hoàng :

- Có chắc chắn không ?

- Dạ...thiếp hồng cũng đã được chuẩn bị sẵn sàng rồi thưa cô chủ !

Thiếp...thiếp hồng ? Hai người đó đang chuẩn bị làm đám cưới... Chuyện này vì sao lại có thể xảy ra ? Tiên Dung chợt thấy nước mắt chảy xuống hai hốc mắt đã đỏ au.... Không ! Không thể được !

Rầm !

Đập bàn một cách giận dữ, Tiên Dung hét lên :

- Mau nói máy với bà Kim San !

- Vâng....vâng....- ông quản gia lắp bắp nói rồi luống cuống rút điện thoại trong túi.

.....

- Cô..cô chủ ! Không có ai bắt máy !

- Gọi lại !

- Vâng....

.....

Rất nhiều cuộc gọi nhờ đã qua đi...

Tiên Dung nắm chặt bàn tay lại một cách mất kiên nhẫn, là bà Kim San cố tình gạt cô sao ? Không, cô không tin... Bà nhất định là không can dự vào chuyện này... Minh Tùng, anh có thể bắt chấp tất cả để đến với Ngọc Hân sao ?

- Cô chủ ! Bà Kim San...

Tiên Dung ngược lên nhìn khi thấy ông quản gia đã bước đến đưa điện thoại đến trước mặt mình, Vội vàng cầm lấy điện thoại, Tiên Dung cố gắng đè nén nổi tức giận nghẹn đầy trong cổ họng.

- Alô....- đầu dây bên kia phát ra một âm thanh rất nhẹ,

- Bác San...- Tiên Dung khẽ gọi, nước mắt cô đã chảy xuống tràn trề trên gương mặt- Bác hãy giải thích cho cháu, tại sao mọi chuyện lại như vậy ?

Bà Kim San nghe tiếng thút thít của Tiên Dung thì bất giác cau mày. Là cô ta cố tình diễn kịch cho bà xem sao ? Một con người quỷ quyệt có thể nghĩ ra cách chia rẽ bà và ông Văn Quý, gây lộn xộn trong Advanced Travel giờ lại còn có thể khóc lóc hỏi bà chuyện gì đang xảy ra sao ? Biết được tin thám tử đưa về không lâu rằng có những cuộc hẹn lén lút giữa cô nhân tình mới của ông Văn Quý và Tiên Dung, những cuộc hội thoại giữa hai người về vấn đề tranh đoạt trong Advanced Travel làm bà không khỏi run người vì giận dữ. Một cô gái mà bà tưởng chừng thật đơn giản và yêu con trai bà bằng cả tấm lòng thì lại có thể nuôi những mưu mô lớn đến không ngờ làm sự nghiệp bà chao đảo, gia đình bà trở nên long đong.... Tham vọng của cô ta quá không nhỏ, là muốn con trai của bà hay là muốn cả Advanced Travel của bà ? Người dám ngang nhiên thách thức bà chắc chắn là bà sẽ xuống tay không nề tình, cho dù đó có là SmartMart!

Đúng lúc bà chưa biết phải tìm cô ta thế nào thì cô ta lại tự mình tìm đến... Lấy lại giọng nói lãnh đạm, bà Kim San nhẹ nhàng ngã lưng xuống ghế:

- Ý cháu là chuyện của Minh Tùng và Ngọc Hân ?

- Bác...bác đã biết ?

- Phải...

- Và...bác đồng ý ?- Tiên Dung nói ngờ ngàng

- Phải...

- Tại sao ? Chẳng phải bác muốn anh Tùng và cháu...

- Nhưng Tùng không muốn thế!- bà lạnh nhạt nói- Nó chỉ muốn lấy Ngọc Hân!

Ít nhất trong lòng bà lúc này Ngọc Hân cũng là một cô gái tốt hơn con người quỷ quyệt đã lừa gạt bà suốt bao năm qua, làm lòng tự tôn của bà bị tổn thương nghiêm trọng.

- Bác...bác nói vậy là sao ? cháu và anh Tùng đã đính hôn....

- Nhưng Tùng và Hân đã đăng kí kết hôn... Hai đứa nó đã chính thức là vợ chồng! Dù muốn dù không, đó cũng đã là sự thật!

- Bác đã hứa với cháu sẽ ngăn cản họ! – giọng Tiên Dung trở nên nghẹn lại.

- Bác đã dối ý!

- Vì sao bác có thể làm thế ?- Tiên Dung hét lên giận dữ- Chẳng phải bác còn muốn giữ chức tổng giám đốc của Advanced Travel sao ? Bác không thể để anh Tùng cưới cô ta!!! Bác không thể vì....cháu....- giọng Tiên Dung chùng xuống.

Đầu dây bên kia chợt im lặng...

Tiên Dung bàng hoàng, che tay lên miệng, những lời không nên nói cuối cùng lại vì một phút xúc động và thốt ra.

- Bác...bác San...

- Cô không cần giải thích!- giọng bà Kim San lạnh nhạt không cảm xúc- Cho dù cô không nói ra thì tôi cũng biết cô là kẻ đứng sau cô ta! Coi như đó là một lần có qua có lại, trả cho cô món nợ ân tình của con trai tôi! Tôi sẽ không truy cứu! Nhưng sẽ không có lần thứ 2! Hãy tự mình lo liệu đi!

Tút! Tút! Tút!!!.....

- Alo...

- Alo!!!!!!!!!!!!!!!

Tiên Dung hét lên nhưng đáp lại cô chỉ có những tiếng tút rất dài. Đánh rơi chiếc điện thoại xuống mặt bàn, khuôn mặt Tiên Dung chỉ còn lại là một mảng màu u tối.

- Cô...cô chủ!- ông quản gia gọi ái ngại

- Chuẩn bị chuyên cơ! Tôi muốn về Việt Nam!- Tiên Dung hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Vinpearl Land

Ngọc Hân nằm ngả xuống ghế một cách thoải mái, đôi mắt cô ngước lên nhìn bầu trời trong xanh không một gợn mây, trời đã về chiều, ánh nắng cuối cùng cũng đã sớm biến mất. xa xa tiếng sóng biển êm ru vỗ nhẹ vào tai cô như đang mời mọc cô đi vào giấc ngủ. Rất lâu rồi... cô mới lại có cảm giác yên bình đến vậy...

Từ ngày chia tay với Minh Tùng cách đây 5 năm, đây là lần đầu tiên cô lại đi biển... Vì cô sợ cảm giác chơi vui khi không có anh, cô sợ cảm giác yên bình đến cô đơn giữa biển cả bao la rộng lớn, cô sợ những kỉ niệm lại hiện về làm trái tim cô yếu đuối... Vì thế...nên cô đã không đến đây.

Cô cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ quay lại đây một lần nữa vì cô ngỡ rằng hạnh phúc đã thật sự đã mãi mãi xa... Ngọc Hân mỉm cười, bánh xe của số phận thật là kì lạ. Đã đưa cô đi xa đến vậy nhưng cuối cùng vẫn cứ phải quay về đây... Về đây để lại thấy trái tim mình vẫn âm ập ngọt ngào, về đây để tìm lại hạnh phúc tưởng chừng đã thất lạc...

- Hân...

Tiếng gọi dịu dàng vang lên nhẹ nhàng bên tai làm Ngọc Hân giật mình. Cô quay sang bắt gặp ánh mắt Tùng đang nhìn cô chằm chằm:

- Em cảm thấy không khỏe sao ?- Tùng lo lắng hỏi, bàn tay lạnh lạnh đặt lên trán Hân

Hân cười tươi như hoa, cầm lấy bàn tay anh, cô cong môi buống bình. Cô không muốn nói cho anh biết đâu a!

- Không phải là tại anh sao ?

Đôi mắt đẹp khẽ lườm anh một cái bóng rât. Cô và Tùng đến đây đã được 1 tuần và người đàn ông xấu xa này, trong suốt 1 tuần đó không có ngày nào là không mang xương cốt cô ra mài đến nhẵn nhụi. Toàn thân cô dường như đang muốn biểu tình dữ dội.

Tùng chớp chớp mắt nhìn Hân rồi đột nhiên nụ cười trên môi anh ngọt ngào, hơi thở nam tính phả nhẹ vào vành tai Hân nóng bỏng:

- À...thì ra là chuyện đó ! Nếu như vậy thì anh cũng sẽ không ngại cống hiến sức lực để làm em cảm thấy thoải mái !

Vành tai Hân nóng bừng, khuôn mặt cô cũng vì những lời nói ngả ngớn rõ ràng đó mà nhanh chóng đỏ ửng. Cô bặm môi nhìn anh không nói lên lời. Nụ cười trên môi Tùng càng lúc càng rộng mở, tóm chặt lấy bờ vai cô, bàn tay anh khẽ mơn man khiêu khích.

- Vợ yêu ! Bây giờ chúng mình về phòng được không ?

Gi ? Đôi mắt Hân mở to nhìn Tùng hoảng hốt. Cả đêm qua cô gần như đã không còn khí lực nữa rồi, còn chưa nghỉ ngơi được bao lâu... Anh không phải là biến thái trầm trọng đấy chứ ?

Hơi thở nam tính càng lúc càng tiến lại gần phảng phất nơi đầu mũi, bàn tay mạnh mẽ dường như đã muốn bế xốc cô lên. Tim Hân đập thình thịch, cô đặt tay lên vai anh vội vàng nói :

- Khoan đã !

- Sao thế ?- Tùng nhìn Hân

- Em ...đói !

- Đói ?- Tùng híp mắt nhìn Hân dò xét

Hân bất giác gật đầu lia lịa như gà mổ thóc :

- Rất đói !Em rất muốn...ăn...canh gà !

- Canh gà ?

- Phải ! Canh gà...- Hân như muốn ngừng thở vì hồi hộp. Dù miệng mỉm cười, nhưng trong lòng cô không giấu được những hoang mang. Tính tùy tiện của Tùng cô còn lạ gì nữa. Khẳng định là anh sẽ mặc kệ.

- Em muốn ăn gì nữa không ?

Hân ngược lên nhìn Tùng chớp chớp như không tin được.

- Chẳng phải em nói rất đói sao ? Em muốn ăn gì nữa ?

- À....chả mực... sò nường...tôm hấp...cua bỏ lò...gà quay...com cà ri...- Hân nhìn Tùng nói lấp một hồi lộn xộn đến chính cô cũng không biết mình đang nói gì.

Tùng nhìn Hân nheo mắt lại vài s lăm cô muốn ngừng thở. Cuối cùng anh cũng mỉm cười :

- Được rồi ! Anh sẽ bảo khách sạn chuẩn bị ! Em ngồi nghỉ đi !

Hôn nhẹ lên cái trán đáng yêu của Hân, Tùng khẽ thì thầm :

- Đợi anh nha !

Nói rồi anh đứng dậy, nhẹ nhàng bước đi trên nền cát trắng.

Hân ngồi lại, cô khẽ thở phù nhẹ nhõm.

Tùng bước nhanh về phía Green Hotel – một chi nhánh của Advanced Travel, nụ cười hiện trên môi anh khúc khích. Ngọc Hân của anh rất đáng yêu a ! Cô tưởng có thể gạt anh sao, chỉ là anh cố ý muốn bỏ qua mà thôi ! Nhớ lại gương mặt đỏ hồng của Hân là lòng anh lại chao đảo nhẹ nhàng... Một tuần trôi qua yên bình làm anh khát khao mỗi sáng thức dậy đều có thể nhìn thấy gương mặt say ngủ ngây thơ như một đứa trẻ của cô, khát khao mỗi ngày đều chỉ phải nghĩ đến những việc bình thường nhất cùng nhau ăn một bữa sáng, cùng nhau dạo chơi trên bãi biển và cùng nhau nói những câu chuyện tâm phào.... Nếu như có thể mãi mãi hạnh phúc như vậy, anh sẽ không còn mong muốn điều gì hơn nữa...

1 tuần qua là một tuần anh dành riêng cho Ngọc Hân, anh chỉ muốn nghĩ về tình yêu của hai người, những trống vắng khát khao suốt 5 năm đè nén của anh và mối tình ăn sâu bám rễ trong trái tim anh từ thời niên thiếu... Khuôn mặt đẹp như sương, nụ cười lấp lánh thông minh, đôi mắt long lanh thẳng tắp của cô bé ngày nào và vẻ e lệ bối rối, gương mặt xinh đẹp thanh khiết của Ngọc Hân hôm nay làm trái tim anh lúc nào cũng muốn bốc hỏa... Vì quá yêu và cũng vì quá yêu...

- Anh Tùng....

Một tiếng gọi quen thuộc làm bước chân Minh Tùng đột nhiên dừng lại. Chậm chậm quay người lại, đôi mắt anh nheo lại rồi giãn ra, trong lòng phức tạp cố nén một tiếng thở dài.

- Tiên Dung...

Vườn hoa phía sau của Green Hotel.

Màn đêm đang dần dần buông xuống, ánh đèn cao áp mờ ảo dần sáng rõ soi tỏ một khuôn mặt đẹp như hoa như nguyệt nhưng lại vương đầy nước mắt... Mái tóc đen dài buông xõa bay bay làm khuôn mặt càng thêm ẩn thêm hiện những nét bi thương... Chiếc váy trắng tinh bó sát vào thân hình bé nhỏ càng làm tăng thêm vẻ yếu ớt trước những cơn gió.

- Anh Tùng... em rất nhớ anh...- Tiên Dung khẽ nói nghẹn ngào

Nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống ướt đầm gò má xinh đẹp.

Minh Tùng nhìn Tiên Dung phức tạp. Đôi lông mày cau lại, trong lòng anh là một mớ hỗn độn không tên không thể phân biệt rạch ròi. Đối với Tiên Dung, đến bây giờ anh vẫn chưa thể đối mặt một cách thẳng thắn vì anh không biết mình nên dùng tâm tình gì để nói chuyện với cô. Hai người đã có khoảng thời gian 1 năm trời yên ả vui vẻ, anh đã luôn coi Tiên Dung là người em gái tốt. Dù không thể có tình yêu nhưng anh cũng không hề muốn gương mặt xinh đẹp kia phải khóc lóc sầu thương... Khi biết Tiên Dung đã lợi dụng Ngọc Hân để dựng lên màn kịch tiếp cận anh, mọi cảm xúc trong lòng anh dành cho cô đã tan biến đi hết! Khi biết cô là kẻ đứng sau những lộn xộn ở Advanced Travel, trong lòng anh là một nỗi tức giận tưởng chừng có thể trừng mắt lên nhìn cô. Nhưng đến bây giờ khi đối diện với gương mặt xinh đẹp đầy nước mắt kia thì sự thương cảm lại làm lòng anh khẽ nhói lên... Chung quy lại cũng chỉ vì cô quá yêu anh và bản thân anh cũng không phải người vô tội không chuyện này...

- Vì sao anh lại đối xử với em như vậy? - Tiên Dung nhìn Minh Tùng đầy đau khổ, cô không thể tin với từng ấy cố gắng mà anh vẫn tiếc cô dù chỉ một cái liếc nhìn.- Chúng ta đã đính hôn... Vì sao anh có thể vứt bỏ em dễ dàng như vậy?

- Dung...- Minh Tùng thờ dãi, thôi thì hãy coi như đây chỉ là chuyện giữa ba người đi- Anh đã từng nói giữa chúng ta không thể có tình yêu... Anh đã nói rất rõ...

- Vì sao lại không thể? Anh không yêu em sao? Một chút cũng không yêu em sao?

Minh Tùng nhìn Tiên Dung ái ngại, nhìn gương mặt ngập đầy nước mắt làm trái tim anh không khỏi xót xa. Dù sao anh vẫn thực tâm coi Tiên Dung như em gái.

- Em đã vì anh mà cố gắng biết bao nhiêu...- Tiên Dung loạng choạng bước lại gần Minh Tùng- Em đã yêu anh biết bao nhiêu... Vậy mà anh lại giấu em rồi kết hôn với người khác! Vì sao anh đối với em lại tàn nhẫn như vậy?

- Dung,....

Tiên Dung bước lại thật gần, bàn tay bé nhỏ tóm chặt lấy áo Minh Tùng. Đây chính là người đàn ông mà cả cuộc đời cô đã nhìn thấy anh trong mỗi giấc mơ. Vì sao bây giờ anh đối với cô lại trở nên xa vời đến thế?

- Anh nói đi!!! Vì sao anh lại tàn nhẫn với em như vậy? - Tiên Dung hét lên đau đớn.

Một vài bóng người đi qua khẽ che miệng bàn tán. Minh Tùng vội vàng tóm lấy hai tay Tiên Dung gỡ ra khỏi áo mình.

- Dung! Bình tĩnh lại! Mau buông tay!

- Em không buông! Không buông!- Tiên Dung hét lên hoảng loạn, cô vòng tay ôm chặt lấy Minh Tùng- Em không buông!

- Dung! Em làm gì vậy? - Tùng đẩy vai cô

Vòng tay Tiên Dung siết chặt lấy Tùng, trái tim cô vỡ òa vì đau đớn vì nhớ thương... Đây là người mà lòng cô lúc nào cũng thương nhớ, cô vì anh mà ngày đêm đều ăn ngủ không yên, vì anh mà hao tâm tốn tủy, vì anh mà đến chính bản thân mình cô cũng không cần nữa... Làm sao cô có thể chịu đựng nếu như không có anh?

- Em không thể mất anh... Tùng... Em không thể....

- Em đừng nói vậy! Em là một cô gái xinh đẹp thông minh, sẽ có nhiều người tốt đến với em...

- Em không cần ai cả! Em chỉ cần anh thôi! Anh không hiểu điều đó sao?

- Giữ một người không yêu mình sẽ chỉ làm cho bản thân thấy đau khổ....- Tùng cố gắng nhẹ giọng.

- Em không nghe! Em không nghe!- Tiên Dung hét lên, nước mắt vẫn rơi xuống chan hòa.- Anh không thể bỏ em như vậy! Chúng ta đã đính hôn chúng ta sẽ kết hôn! Anh không thể bỏ em như vậy! Không thể!

- Dung,....

Trời đang tối dần, Ngọc Hân vờn vai rồi đứng thẳng dậy, lòng cô hồi hộp không biết Tùng đang làm gì. Từ lúc đó quay trở về khách sạn không thấy anh nói gì thêm nữa, chắc là đang rất bận rộn với bữa tối đó nha! Nghĩ đến đây, lòng Hân không khỏi rung lên rất nhẹ.

Bước chân cô chầm chậm tiến vào tiền sảnh Green Hotel... Những tiếng ồn ào rất khẽ, những cô nhân viên túm tụm lại bàn tán sôi nổi, thỉnh thoảng một vài ánh mắt lại hướng về cô kì lạ làm Hân cảm thấy tò mò không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

- Ngọc Hân....

Hân mỉm cười khi người quản lý khách sạn đang bước lại gần. Đó là một người phụ nữ trung niên với dáng người cao mảnh quý phái và dù đã 50 nhưng vẫn còn rất nhanh nhẹn. Đó là một người phụ nữ rất cởi mở dễ gần nên trong 1 tuần này, Hân đã sớm thân quen với bà.

- Cô Mai Hương....- Hân tiến lại gần- Có chuyện gì vậy cô ?

Bà Mai Hương mỉm cười:

- Không có chuyện gì đâu! Minh Tùng đã chuẩn bị bữa tối rất chu đáo... Cô nghĩ là cháu nên đến phòng ăn!

- Dạ...Vâng...- Hân khẽ đáp, lòng cô cũng cảm thấy thực ấm áp.

.....

- Mau lên!

.....

- Tránh đường!

.....

- Mau gọi bác sĩ!

.....

- Có người bị ngất!

.....

Những tiếng hét xa xa cộng với tiếng bước chân dồn dập đang tiến lại gần phía sau làm Hân giật mình quay lại.

- Có chuyện gì vậy ?

Câu hỏi vừa vượt ra khỏi miệng đã dừng ngay lại. Ánh mắt Hân chuyển từ bà Mai Hương đến bóng người xa xa đang bước nhanh lại gần, gương mặt quen thuộc phảng phất lo lắng vội vã... Trên tay anh còn có một cô gái... Minh Tùng đang bế một cô gái bước những bước rất vội vã vào sảnh lớn, vài người bảo vệ chạy xung

quanh anh hô những tiếng lớn nhỏ.

Về mặt Hân thoáng u ám khi nhận thấy trên tay anh một gương mặt nhợt nhạt như tờ giấy trắng nhưng vẫn lộ rõ từng đường nét kiêu sa, trên mi mỏng còn vương đầy nước mắt làm cho khuôn mặt cô gái càng thêm vẻ diễm đạm đáng yêu, mái tóc đen dài mượt mà xõa tung trên chiếc váy trắng tinh làm cho vẻ đẹp của cô gái càng thêm thuần khiết...Một cảm giác quen thuộc không tên khẽ dấy lên làm lòng Hân nảy lên.

Bước chân Minh Tùng cũng đột nhiên dừng lại khi nhìn thấy Ngọc Hân... 4 mắt chạm nhau đến sững sờ.

- Hân....- Minh Tùng nhìn Ngọc Hân có chút bất đắc dĩ

Đôi mắt Hân càng mở to nhìn vào cô gái xinh đẹp trên tay anh rồi đột nhiên đôi lông mày cô khẽ cau lại.

- Cậu chủ! Mau đưa cô Tiên Dung vào phòng!- một người bảo vệ nhắc nhở

Khuôn mặt Ngọc Hân bỗng trở nên cứng nhắc, nét hồng hào nhanh chóng chuyển sang màu nhợt nhạt rồi biến mất rất nhanh để lại một khoảng lặng vốn có.

- Anh mau đi đi!- Ngọc Hân khẽ giục

Minh Tùng nhìn cô bất chợt thờ dãi nhưng cũng không có nhiều hơn thời gian để giải thích, anh vội vàng xoay người bước nhanh qua cô....

Những tiếng ồn ào nhanh chóng ra xa rồi khuất hẳn theo dãy hành lang dài...

Ngọc Hân đứng nhìn theo cho đến khi bóng Tùng hoàn toàn biến mất. Sau lưng cô khẽ vang lên những tiếng xì xầm rất nhỏ.

.....

- Tôi vừa nhìn thấy hai người ở vườn hoa đằng sau...thái độ có vẻ rất thân mật!

- Nghe nói cô gái đó là người yêu cũ của cậu chủ..hình như họ còn đã đính hôn...
- Vậy còn cô Ngọc Hân ?
- Dĩ nhiên đó là vợ chính thức rồi...chắc cô ta đến đây vì không cam lòng mất vị hôn phu!
- Aiz...thật là tội nghiệp! cậu chủ đúng là số đào hoa...
- Nhưng cô Ngọc Hân nhìn thấy cảnh này không phải cũng là rất tội nghiệp sao ? Gương mặt cậu chủ sao lại lo lắng đến vậy ? không phải vẫn còn vương vấn chứ ?
- Mà tôi nhận thấy cô gái kia và cô Ngọc Hân hình như...có nhiều điểm rất giống nhau!
- Ủ...hình như vậy!....
- Hay họ là chị em ?

.....

Bốp! Bốp! Bốp!

Những tiếng vỗ tay vào nhau rất to làm cả sảnh lớn bỗng nhiên im lặng, những tiếng ồn ào xi xầm nhanh chóng biến mất. Bà Mai Hương nhìn quét các nhân viên một vòng một cách nghiêm khắc, giọng bà cất cao cảnh cáo:

- Không được bàn luận chuyện của cấp trên! Các cô không còn hiểu rõ quy tắc làm việc sao ?
- Xin...xin lỗi giám đốc-các cô vội vàng im lặng cúi đầu.
- Quản lý đâu ?

Một người phụ nữ đứng ở góc quầy lễ tân vội bước lại gần, bà Mai Hương nheo mắt:

- Hãy xử lý họ thật nghiêm cho tôi! Đừng bao giờ để sự việc này xảy ra một lần nữa!
- Vâng thưa giám đốc!
- Trở lại làm việc ngay trừ khi các người muốn bị sa thải!- giọng bà nghiêm khắc đến cực điểm,
- Vâng!- Các cô vội vàng lui về vị trí.

Ngọc Hân đứng nhìn bóng các cô gái rời đi, nén một tiếng thở dài... Thì ra cô gái đó chính là Tiên Dung, lần đầu tiên cô được gặp cô ta... Hóa ra cô gái ấy thực sự xinh đẹp như vậy, vuốt nhẹ lên tóc mình, Ngọc Hân mỉm cười yếu ớt, cô gái đó đúng là chẳng khác cô là bao nhiêu... Minh Tùng thực sự chưa có lúc nào động tâm vì cô ta sao ?

- Ngọc Hân...

Tiếng gọi làm Ngọc Hân giật mình, nhìn lên bà Mai Hương đang nhìn cô có chút cảm thông.

- Cháu đừng để ý bọn họ nói linh tinh! Chỉ là những lời bàn tán thất thiệt thôi!
- Cảm ơn cô! Cháu không việc gì...
- Chúng ta đến phòng ăn đi... Một lát nữa có lẽ Minh Tùng cũng sẽ xuống!
- Vâng...- Hân gật đầu, thật ra trong lòng cô đã sớm không có tâm trạng để ăn uống nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Đặt nhẹ Tiên Dung xuống giường, Minh Tùng vội vàng gọi vị bác sĩ đã đứng sẵn ở bên cạnh:

- Mau khám cho cô ấy!

- Vâng!- vị bác sĩ gật gật rồi nhẹ nhàng bước lại gần...

Minh Tùng lẳng lặng đứng một bên, ánh mắt phức tạp nhìn gương mặt nhợt nhạt còn vương đầy lệ của Tiên Dung. Trong lòng anh cũng có chút không ổn, dù sao hai người cũng từng có mối quan hệ tốt đẹp. Nếu như nói lòng anh thực sự chưa bao giờ để ý đến Tiên Dung thì đó chỉ là một lời nói dối, mặc dù tình cảm đó xuất phát từ một hoài niệm về quá khứ nhưng đó cũng chính là tình cảm thực sự của anh... Nếu như Ngọc Hân không xuất hiện, nếu anh không gặp lại cô có lẽ anh đã sẵn sàng chấp nhận Tiên Dung như cô gái của đời mình... Chỉ tiếc rằng hai người có duyên không phận, người anh yêu thương nhất có lẽ chỉ mãi mãi là Ngọc Hân. Nhìn nét mặt đau khổ của Tiên Dung, lòng anh không khỏi chùng xuống, cô ấy chính là vì anh mà đau khổ như vậy... Trong kết cục của hai người ngày hôm nay, Tiên Dung có lỗi mà chính anh cũng không vô tội...

Vị bác sĩ đứng thẳng dậy, Minh Tùng vội vàng hỏi:

- Cô ấy thế nào ?

- Cô ấy bị ngất do quá đói, mệt và lại chịu một kích động lớn... Nghỉ ngơi một lúc sẽ không sao! Tôi sẽ truyền nước cho cô ấy! Khi tỉnh lại cho cô ấy ăn chút gì đó là ổn!

- Cảm ơn ông!

- Không có gì!- Vị bác sĩ mỉm cười rồi vẫy tay gọi một y tá.

Minh Tùng nhìn cô y tá đang nhanh nhẹn cầm dây truyền nước, mỉm cười với cô:

- Nhờ cô chăm sóc cô ấy!

- Vâng, ...- cô y tá bẽn lèn cúi đầu khẽ đáp.

Minh Tùng bước nhanh ra khỏi phòng, đi xuống sảnh lớn gặp một cô nhân viên, anh hỏi:

- Ngọc Hân đâu ?

Cô gái mỉm cười:

- Cô Ngọc Hân và giám đốc đang ở trong phòng ăn!

- Cảm ơn!

Không để ý đến ánh mắt cô nhân viên nhìn mình đầy nuối tiếc, Tùng xoay người bước đi rất nhanh. Một chút u ám trên gương mặt Ngọc Hân lúc nãy làm anh có chút lo lắng, chỉ sợ cô sẽ phải nghe những lời nói không hay khi anh không có mặt... Anh không muốn Hân hiểu lầm cũng không muốn cô phải suy nghĩ nhiều... Chính là anh đã quá tự tin khi nghĩ rằng mình có thể tự giải quyết tất cả mọi chuyện.

Cánh cửa vừa hé mở, tiếng cười bên trong đã vang lên rộn rã... Xen lẫn trong đó tiếng nói trong trẻo của Ngọc Hân.

- Cô không nói đùa chứ ?

- Ha ha! Chuyện này làm sao cô có thể đùa!- tiếng bà Mai Hương vui vẻ

.....

Cô ấy hóa ra còn có thể vui vẻ như vậy ? Minh Tùng mỉm cười:

- Hai người đang nói chuyện gì vui thế ?

- Cháu đã quay lại...- bà Mai Hương mỉm cười

- Vâng!- Tùng khẽ đáp

Ngọc Hân và bà Mai Hương đều quay lại nhìn anh. Tùng nhanh nhẹn bước đến kéo chiếc ghế bên cạnh Hân và ngồi xuống.

Hân ngược lên nhìn Tùng, sự xuất hiện của anh làm lòng cô nhẹ nhõm không ít... Dù nói là không để ý, dù nói là cô vẫn có thể mỉm cười nhưng tất cả có lẽ chỉ là giả dối vì lòng cô thực để ý, vì đầu óc cô chỉ nghĩ xem hai người đang làm gì.

Tùng nhìn quanh bàn ăn chưa thay đổi nhiều một lượt rồi nhìn Ngọc Hân:

- Toàn là món em thích, sao ăn ít vậy ?

Ngọc Hân mỉm cười, bà Mai Hương liền nói:

- Hân cố tình đợi cháu đấy! Thôi hai đứa ăn đi, cô phải đi xử lý một số việc!- bà nói rồi đứng dậy

- Cô không ăn nữa sao ? Cô mới ăn một ít thôi mà!- Hân vội nói

- Cô no rồi! Cháu đừng lo!- Bà mỉm cười rồi vỗ nhẹ lên vai Hân, bà bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Còn lại 2 người, Hân cảm thấy có chút bối rối... Lòng cô muốn hỏi nhưng rồi lại thôi, cầm đôi đũa lên, cô cười cười:

- Ăn thôi!

- Được!- Tùng cũng cầm đũa lên, nhìn Hân với ánh mắt khó hiểu... Cô ấy vì sao không hỏi? Rốt cuộc thì là đang nghĩ cái gì ?

Chọc chọc vào đĩa cá thu sốt cà chua, Hân cảm thấy con đói cùng sự háo hức lúc đầu của mình đã không cánh mà bay đi hết... Trong lòng cô chỉ còn lại một sự khó chịu không thể nói lên lời, cố nén một tiếng thở dài, Hân đưa miếng cá lên miệng, cô nhắm mắt lại, nhai quá!

Tùng quay sang nhìn thái độ Ngọc Hân là anh biết cô sẽ nhanh chóng ghen ghét nếu như anh không cho cô một lời giải thích thỏa đáng.

- Hân...- Tùng khẽ nói- Nếu cảm thấy không thoải mái, em có thể nói với anh...

Đôi đũa trong tay Hân dừng lại, cô không thoải mái sao ? Nói với anh nhưng biết nói với anh cái gì ? Chẳng lẽ cô lại hỏi anh có yêu Tiên Dung không ? Hỏi câu đó khi hai người đã lấy nhau không phải là kì cục lắm sao ?

- Em...

.....

- Cậu chủ!

Một tiếng nói hấp tấp chợt vang lên sau khi cánh cửa bị mở ra một cách thô bạo làm cả hai người đều giật mình quay lại.

Tùng nhìn cô gái trong bộ đồ nhân viên khách sạn đang hốt hải chạy đứng ở cửa cau mày hỏi:

- Xảy ra chuyện gì ?

Cô gái nhìn quanh một vòng, biết rằng mình đã thất thố khi xông vào quá đột ngột, vội vàng cúi đầu nhưng cũng không che được sự luống cuống:

- Cô... cô Tiên Dung vừa tỉnh lại đã khóc lóc đòi gặp cậu... Lại... lại còn... tự ý dứt dây chuyền nước... mọi... mọi người đang không biết phải làm sao... cậu... cậu mau lên xem...

Câu nói chưa kịp dứt hoàn toàn ra khỏi miệng cô gái thì Tùng đã nhanh chóng hiểu được sự nghiêm trọng của vấn đề. Vội vàng đứng dậy khỏi ghế, anh biết quá rõ tính ưa chiều chuộng của Tiên Dung, cô ấy sẽ không dừng lại nếu anh không xuất hiện. Cúi xuống nhìn Hân một cách bất đắc dĩ, Tùng thở dài:

- Em ở đây... Anh sẽ quay lại ngay...

Anh nói rồi vội vã bước ra cửa, cô nhân viên bước theo sau... Ngọc Hân còn nghe rõ tiếng anh đang dần xa xa :

- Xuống nhà bếp bảo họ chuẩn bị một bát cháo mang lên!

- Vâng!- tiếng cô nhân viên đáp lại.

Ngọc Hân ngồi bất động vài s, lòng cô khẽ nhói lên kỉ lạ. Buông đôi đũa rơi xuống bàn, cô cũng vội vã đứng dậy bước ra ngoài hướng theo hai cái bóng đang xa dần mà chạy theo...

- Mau gọi anh Tùng cho tôi...

- Làm ơn... cô gái!....

.....

Tiếng Tiên Dung ghen ngào trong tiếng khóc nức nở.

- Cô hãy bình tĩnh...

- Phải cầm dây truyền nước vào!

.....

- Không! Tôi cần phải gặp anh Tùng! Tôi rất khỏe!...không cần truyền nước!

.....

- Cô....

Minh Tùng đứng ngoài cửa, đôi lông mày anh khẽ nheo lại rồi đột nhiên anh buông một tiếng thở dài. Ngập ngừng vài s rồi anh rút điện thoại ấn số bà Mai Hương:

- Cô gọi giúp cháu số của ông Văn Đình báo ông ấy đến đón Tiên Dung!

.....

- Cảm ơn cô...

Hít một hơi dài, Minh Tùng đẩy cửa bước vào. Anh cau mày nhìn Tiên Dung co người lại trên giường một cách chật vật, nước mắt rơi xuống như mưa, mái tóc rối tung vương vất trên vai.

- Anh Tùng!- Tiên Dung nhìn thấy anh, đôi mắt liền ánh lên sự vui mừng, nụ cười cũng không tự chủ mà nở trên môi thật yếu ớt.

Tùng bước đến cạnh giường, nhìn Tiên Dung không hài lòng:

- Vì sao em lại cứng đầu như vậy ? Ngoan ngoãn để y tá cắm dây truyền nước đi!

Tiên Dung vội vàng tóm lấy tay Tùng:

- Em sẽ nghe lời! Anh ở đây với em được không ? Xin anh...đừng bỏ đi...

Nước mắt lại chảy xuống ngắn dài trên gương mặt xinh đẹp.

Tùng nhìn Tiên Dung thở dài:

- Dung...em không nên như vậy nữa! Anh đã nói rất rõ ràng...

- Em không muốn nghe!- Tiên Dung hét lên, bàn tay nắm lấy tay anh càng thêm chặt chẽ.

- Dung! Nếu em cứ tiếp tục như vậy anh cũng không biết phải làm sao! Là anh đã sai khi không nói rõ chuyện Ngọc Hân cho em biết sớm hơn, nhưng giữa chúng ta không thể có tình yêu anh đã nói từ rất lâu rồi! Em đừng nên chấp nhất quá khứ nữa! Điều đó chỉ làm em càng đau khổ hơn mà thôi!

- Không ! Em mặc kệ! – Tiên Dung hét lên, cô vội vàng ôm chặt lấy Tùng trong hoảng loạn

Tùng giật mình, nhìn sang cô y tá đang nhìn hai người không chớp mắt, anh bỗng giận quá hóa thẹn, cố đẩy vai Tiên Dung nhưng vòng tay yếu ớt vẫn siết càng lúc càng chặt;

- Dung! Mau buông tay! Em làm gì vậy ?

- Em mặc kệ!- Tiên Dung ghen ngào- Em không cần quan tâm gì hết! Mất anh đời em còn ý nghĩa gì nữa! Chuyện gì em cũng sẽ không nghĩ!Em chỉ cần anh thôi...

- Tùng...xin anh đừng rời bỏ em... em xin anh....

- Em xin anh....

- Xin anh....

Minh Tùng cau mày cúi xuống nhìn đỉnh đầu Tiên Dung đang rung lên nhẹ nhẹ... Lòng anh có chút bối rối cũng có chút không đành... Cô ấy đau khổ đến như vậy sao ? Yêu anh nhiều đến như vậy sao ?

.....

- Cô Ngọc Hân...

Tiếng cô y tá vang lên rất khẽ nhưng cũng đủ làm không gian trong phòng trở nên đóng băng. Minh Tùng vội

quay ra cửa, một hình ảnh quen thuộc đập vào mắt anh sững sờ... Khuôn mặt nhỏ bé trắng bệch như tờ giấy, răng cắn chặt môi đến nổi một đường tơ máu, đôi mắt trong suốt dường như đã ầng àng nước nhìn anh có chút xót xa, bàn tay đặt lên nắm đấm cửa run run như đang kiểm chế...

Ngọc Hân!

Tiên Dung cũng bị cái tên này làm cho giật thót... Cô quay đầu lại sững sờ nhận ra gương mặt quen thuộc đã lâu không gặp... Ngọc Hân, đúng là cô gái ấy! Người đã mang lại cho cô cơ hội nhưng cũng lấy đi của cô tất cả...

Ngọc Hân đứng ở cửa, cái nhìn của cô đông cứng khi vừa xuất hiện đã nhìn thấy một màn ôm ấp thật cảm động... Minh Tùng, anh còn dám nói là trong lòng không có tình cảm với Tiên Dung sao? Cô vốn nghĩ tình cảm anh dành cho Tiên Dung chỉ là tình cảm dành cho cô trong quá khứ, tình cảm đó vốn thuộc về cô và mãi mãi thuộc về cô... Nhưng có lẽ cô đã nhầm, trong một góc nào đó, Tiên Dung cũng đã có được phần nào đó tình cảm của Minh Tùng, thậm chí là nhiều hơn cô đã nghĩ...

Cố gắng lấy lại vẻ mặt bình thường, Ngọc Hân mỉm cười:

- Xin lỗi, em chỉ muốn đến xem cô ấy thế nào?

Lời xin lỗi của Hân nói ra làm Tùng cảm thấy có chút xót xa. Cô ấy cố tình nói cho anh nghe sao? Vòng tay Tiên Dung vì sự xuất hiện của Ngọc Hân cũng trở nên buông lỏng, Minh Tùng vội vàng thoát khỏi tay cô trước khi cô kịp có phản ứng.

Tiên Dung nhìn thái độ bối rối của Minh Tùng thì cảm thấy trong lòng chua xót, đến tận cùng thì anh vẫn yêu cô ta nhiều đến vậy..

Không nhìn Minh Tùng thêm một cái, Ngọc Hân bước lại gần giường bệnh... Đây là lần đầu tiên cô đối diện trực tiếp với Tiên Dung...

- Cô cảm thấy đỡ hơn rồi chứ? - Ngọc Hân mỉm cười

Tiên Dung nhìn Ngọc Hân phức tạp, nước mắt không tự chủ mà vẫn rơi xuống... Cô thật sự không biết mình nên dùng tâm tình gì để đối diện với Ngọc Hân... Cô chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ gặp Ngọc Hân hay phải nhận sự quan tâm của cô ta như lúc này! Cô chính là nên căm ghét Ngọc Hân nhưng cũng chính Ngọc Hân là nên căm ghét cô, vì sao cô ta còn có thể cười như không khi nhìn thấy cô như vậy?

Trong lòng Tiên Dung dấy lên một trận chua xót cùng hận ý... Trong khi cô đau khổ đến tận cùng thì cô ta lại hạnh phúc đến vậy, trong khi cô như một cái xác không hồn thì cô ta cười tươi như hoa, vẻ mặt hoàn toàn là rạng ngời. Cô chính là hận Ngọc Hân, hận cô ta hết lần này đến lần khác cướp đi của cô hạnh phúc mà khó khăn lắm cô mới dành lại được, hận cô ta biến cô thành như hôm nay. Bàn tay bé nhỏ nắm chặt lại, Tiên Dung

nhìn Ngọc Hân trong mắt là tràn đầy sự căm hận đến tận cùng.

Hai con người với hai tâm tình phức tạp nhìn nhau không nói, giữa bốn ánh mắt là một khoảng không dường như tĩnh lặng nhưng lại ẩn chứa nhiều bão tố... Hai nhan sắc gần như tương tự nhau, hai mái tóc đen dài bóng bẩy, nhưng một khuôn mặt tĩnh lặng như mặt nước hồ thu, một nụ cười mỉm hài hòa nhưng lại làm lòng người đông cứng, một khuôn mặt lại ngược lại đầy nước mắt, đôi mắt long lanh đầy căm hận cùng ứ khuất...

Giống như hai bức tranh tương phản vào nhau... Oan nghiệt! Cũng là phủ phàng!

Ngọc Hân nhìn thái độ của Tiên Dung lại thấy sự căm hận dâng đầy trong ánh mắt. Cô cười khế:

- Cô nghỉ ngơi đi!

Nói rồi Ngọc Hân xoay người bỏ đi thật nhanh.

- Hân! - Minh Tùng vội vàng bước theo khi nhận thấy bước đi trầm trọng của Ngọc Hân.

Nhưng một bàn tay bé nhỏ đã nhanh chóng tóm chặt lấy tay anh. Quay đầu lại là một gương mặt xinh đẹp đầy nước mắt:

- Xin anh... anh đừng bỏ đi...

- Tùng... em xin anh.....

.....

Minh Tùng nheo mắt nhìn Tiên Dung, anh giật tay lại, nhìn cô đầy dứt khoát:

- Tiên Dung! Anh đã nói với em rất rõ ràng! Anh và Hân cũng đã kết hôn! Chúng ta vĩnh viễn không có cơ hội! - Tùng nhấn mạnh

- Em hãy ở đây nghỉ ngơi! Anh đã gọi ba em đến đón!

Nói rồi anh xoay gót bỏ đi, Tiên Dung với tay theo anh ngã nhào trên nền đất:

- Tùng! Anh đừng đi!

- Anh đừng đi!!!!

- Tùng!!!!

.....

Tiên Dung cố vói theo bước chân anh nhưng toàn thân cô dường như đã không chịu nghe lời, chỉ biết ngồi bệt ở đó nức nở.

- Cô...không sao chứ ?- cô y tá vội bước đến đỡ lấy Tiên Dung, đôi mắt nhìn cô ái ngại.

Tiên Dung để mặc cho cô y tá đỡ mình lên và dìu cô lên giường, cầm lại dây truyền nước... Tiên Dung ngồi im như một con búp bê vô hồn, chỉ có những giọt nước mắt là vẫn không ngừng rơi xuống tí tách trên gương mặt xinh đẹp. Minh Tùng cuối cùng cũng không bao giờ để ý đến cô, với anh, cô mãi mãi sẽ không bằng cô ta... Mọi chuyện thế là đã thực sự kết thúc!

Kết thúc rồi....

Đột nhiên tiếng khóc rống lên tuôn ra như thác lũ...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Minh Tùng bước nhanh ra cửa, anh không yêu Tiên Dung nên không có cách nào để ý được nỗi đau khổ của cô ấy... Người duy nhất anh cần phải để ý chính là Ngọc Hân! Tình yêu vốn cần sự ích kỉ cũng cần sự tàn nhẫn, anh với Tiên Dung là không thể ích kỉ cũng không thể tàn nhẫn nhưng anh cũng không thể để Ngọc Hân chịu ủy khuất chỉ vì Tiên Dung...cho nên anh chỉ có thể tàn nhẫn...

Gọi thêm 2 y tá đến chăm sóc Tiên Dung, Tùng bước vội ra sảnh lớn, gọi một nhân viên, anh hỏi:

- Cô có nhìn thấy Ngọc Hân không ?

- Dạ...lúc này có người nhìn thấy cô Ngọc Hân đã về phòng rồi!

- Cảm ơn!

Minh Tùng bước nhanh về phía thang máy... Đứng im trong thang máy, một khoảng lặng làm đầu óc anh vận động thật nhanh, một cái cau mày rất nhẹ... Bước ra khỏi thang máy, Minh Tùng rút điện thoại ắc số của Hoàng Anh.

Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy, tiếng cười của Hoàng Anh vang lên giòn giã:

- Ha ha! Bạn đi nghỉ ngơi cùng người đẹp mà cũng có thời gian nhớ đến tớ sao ?

- Tên ngốc!- Minh Tùng mỉm cười- Bớt đùa đi! Chuyện kia đến đâu rồi ?

- Căng đấy! Mấy ngày nay ông Văn Quý đang giành lợi thế... đột nhiên ba cậu trở thành một người lợi hại

trên thương trường! ha ha

- Điều tra cô gái kia thế nào?

- Chỉ là một chân dài luôn đi theo các đại gia lắm tiền, tớ đã điều tra kĩ! Cô ta là một cái đầu rỗng tuếch! Tớ khẳng định Tiên Dung là người đứng sau cô ta! Cậu cũng đã đọc báo cáo chi tiết, không nên nghi ngờ điều này nữa! Cậu nên sớm đưa ra quyết định, mẹ cậu đã sốt ruột lắm rồi! Nếu không đưa A&T can thiệp sớm vào chuyện này sẽ không ổn đâu!

Minh Tùng nhay nhay trán:

- Cậu hãy điều tra tất cả những người xung quanh Tiên Dung, nhất là ông Văn Đình!

- Ý cậu là có người xúi giục Tiên Dung ?

- Không nên loại trừ khả năng nào cả! Tớ sẽ có quyết định cụ thể khi biết rõ chuyện này!

- Cũng được! Bao giờ cậu trở về ?

- Khi cậu có báo cáo cho tớ!

- Ok!

Tắt máy, Minh Tùng khoanh tay trước ngực, đứng bên cửa sổ hành lang, anh nhìn hướng ra bên ngoài, từng cơn gió biển thổi nhẹ vào mặt anh mát lạnh... Cái lạnh âm ẩm mùi nước muối... Tiếng sóng biển êm ru làm lòng anh thật nhẹ nhõm...

Một cảm giác rất mạnh mẽ cho anh biết rằng anh đã bỏ qua một điều gì đó, tất cả mọi người đều khẳng định đó là Tiên Dung, nhưng bản thân anh lại cảm thấy điều đó không phải. Dứt khoát Tiên Dung không phải người như vậy... Anh có cảm giác còn có một người khác đứng sau giật dây tất cả chuyện này! Tiên Dung dù thông minh cũng không đủ sức nghĩ ra được cách can thiệp vào Advanced Travel để ép bà Kim San bắt anh kết hôn với cô... Trong kế hoạch tưởng như hoàn hảo đó có một khe hở đó là anh không còn là Minh Tùng của cách đây 5 năm nữa, Minh Tùng của ngày hôm nay đã có một sự nghiệp một chỗ đứng nhất định, anh cũng đủ sức để thuyết phục bà Kim San chứ không cần đến SmartMart... Nếu Tiên Dung đủ thông minh để nghĩ ra cách này thì cũng thừa thông minh để hiểu được khe hở rõ ràng đó, 5 năm qua, cô là người biết anh rõ nhất, có gì lại bắt mình chịu bất lợi? Ngay khi nghe được tin Tiên Dung thường xuyên qua lại với cô gái chân dài ở bên cạnh ba anh- ông Văn Quý và nghe được câu chuyện giữa họ để khơi dậy những sóng gió ở Advanced Travel, Minh Tùng đã có cảm giác hoài nghi... Những lời nói đó dường như không xuất phát từ Tiên Dung!

Mọi chuyện đến dồn dập giống như có một bàn tay nào đó sắp đặt... Đột nhiên anh gặp lại Ngọc Hân, đột nhiên trong Advanced Travel nổi lên sóng gió để cho anh một cơ hội... Và đột nhiên cái tin Tiên Dung đứng sau những hỗn loạn ở Advanced Travel đẩy bà Kim San về phía anh. Mẹ anh chắc chắn là sẽ không nghi ngờ ai ngoài ông Văn Đình... SmartMart đột nhiên sẽ trở thành kẻ thù của bà Kim San và anh!... Chỉ còn thiếu một cái đột nhiên nữa, đó chính là việc Tiên Dung đột ngột xuất hiện sau khi anh và Ngọc Hân đã kết hôn- một sự xuất hiện dường như đúng nhưng tại sao lại muộn màng đến vậy? Cô hoàn toàn có thể xuất hiện khi anh và Ngọc Hân đính hôn, việc đính hôn giữa hai người hoàn toàn rình rang và nếu Tiên Dung không biết sẽ thật kì lạ, trừ khi có ai đó tìm cách bưng bít thông tin. Và...thực sự về đau khổ của Tiên Dung không phải là diễn kịch...

Minh Tùng chợt giật mình, vừa nãy anh đã gọi cho ông Văn Đình... Chẳng phải sự việc này sẽ đẩy ông Văn Đình đối nghịch với bà Kim San và anh sao? Chính là như vậy? Một nước cờ liên hoàn hoàn hảo không một sơ sót đem cả anh, Ngọc Hân, Tiên Dung cuốn vào một vòng xoáy tranh đấu giữa hai đối thủ sẽ không nương tay là bà Kim San và ông Văn Quý...nhưng chính thức sẽ là cuộc đấu giữa Advanced Travel và SmartMart...

Tiếng sóng bỗng trở nên dồn dập, Minh Tùng cảm thấy toàn thân một trận lạnh giá... Anh chợt nhận ra tất cả đều đã trở thành một quân cờ trong một bàn tay vô hình để tạo nên một thế cờ ngoạn độc, đem tất cả những người xung quanh anh cuốn vào vòng xoay nghiệt ngã... Có thể là ông Văn Đình chăng? Không thể! Ông Văn Đình rất yêu thương Tiên Dung, ông ta không bao giờ mang con gái mình ra đánh cược... Hơn nữa, trong chuyện này bản thân ông ta cũng không có lợi lộc gì, cũng không có lí do gì để làm như vậy.

Trong cuộc tranh đấu này, ai sẽ là người hưởng lợi?

Kẻ nào là người đứng sau tất cả những chuyện này?

Phải chăng đó là một người anh không biết... Nhưng Minh Tùng cảm thấy đó chắc chắn phải là một kẻ quen thuộc, nếu không làm sao có thể biết rõ ràng về anh, về tất cả và dễ dàng sắp xếp đến vậy? Đó nhất định phải là kẻ có ảnh hưởng rất lớn đến Tiên Dung, anh cần phải điều tra ra người này...

Minh Tùng nhắm chặt mắt lại đến mức nhói... Anh nhất định không tha thứ cho kẻ khốn đó...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Bước chân về phòng, Minh Tùng đẩy cửa vào... Bước chân vào thật nhẹ, anh nhìn trên ghế một dáng người trong bộ lụa màu trắng nằm lơ đãng, mái tóc đen dài rơi lòa xòa trên sàn, mí mắt dài khẽ nhắm lại mơ màng, một tay đặt nhẹ lên quyển sách trên bụng... Cánh môi anh đào khẽ hé mở từng hơi thở nhẹ nhàng thoát ra...

Nhanh như vậy đã ngủ ngon như vậy sao?

Là yên bình ngủ hay đang chấp chôn?

Tùng quý xuống, anh nhìn thật sâu vào gương mặt xinh đẹp của Ngọc Hân, anh hoàn toàn muốn Hân đứng bên ngoài những chuyện này, anh không muốn cô phải suy nghĩ nhưng liệu đến bây giờ anh còn đủ khả năng làm điều đó hay không?

Minh Tùng khẽ thở dài...

Mí mắt đẹp khẽ động đậy, Ngọc Hân cau mày cố nhìn vào gương mặt đang nhìn mình chăm chú. Cô thở hắt ra và mỉm cười, trong đầu vẫn còn văng vát

cảm giác buồn ngủ.

- Anh trở lại rồi à ?

Minh Tùng dịu dàng xoa nhẹ lên đầu cô nóng nóng, sờ xuống gò má cũng nóng ran... Đôi mắt anh nhìn Hân hốt hoảng:

- Hình như em đang bị sốt!

Ngọc Hân cau mày, cô đưa bàn tay lên nhay nhay trước trán, bàn tay có chút yếu ớt:

- Không phải đâu! Em hơi mệt thôi...

- Còn nói không phải ?- Minh Tùng nhìn Hân lo lắng, đôi mắt cô vẫn mơ màng. Anh sờ lên cánh tay Hân, qua một lớp lụa mỏng vẫn nóng bừng như thiêu đốt – Nằm yên đợi anh!

Minh Tùng nói rồi nhanh chóng đứng dậy bước ra cửa vội vã...

- Anh đi đâu vậy ?- Ngọc Hân gọi với theo nhưng bóng dáng Minh Tùng đã nhanh chóng biến mất. Cố gắng ngồi dậy nhưng không được, Hân thờ dốc dựa vào thành ghế.... Đầu cô choáng váng, toàn thân lạnh lạnh run rẩy... Hình như anh nói đúng, cô đang bị sốt...

Mỉm cười yếu ớt, Ngọc Hân tự mắng mình một tiếng, chán thật, tự nhiên lại phát sốt vào đúng lúc này... Như vậy chẳng phải lòng cô đang ích kỉ sao ? Đang ghen tị với Tiên Dung sao ? Vì sao trong lòng cô lại cảm thấy không thoải mái, cực kì khó chịu khi nhìn thấy cô ta trong vòng tay của Tùng... Phải chăng trước đây hai người đó cũng thân mật như vậy ? Có phải nếu cô không xuất hiện, Tiên Dung và Minh Tùng sẽ trở thành một đôi không ? Có lẽ là vậy... Ở một nơi nào đó trong trái tim, Tùng cũng đã chấp nhận sự hiện diện của Tiên Dung... Chỉ đơn giản là cô có vị trí lớn hơn một chút...

Ngọc Hân nằm xuống ghế, đôi mắt cô mơ màng, bông rạt như muốn khóc... Khi ôm yếu làm con người ta có cảm giác thật yếu ớt... Hân thờ dài, ghen với Tiên Dung, cô thật sự là quá nhỏ nhen mà... Nhỏ nhen đến nỗi không thể chấp nhận trong trái tim người đàn ông của mình một mảy may hình ảnh của một người con gái khác! Tham lam và quá nhỏ nhen... Hân cười khê. Bây giờ chẳng phải Tùng đã vì cô mà phũ phàng với Tiên Dung rồi sao ? Chẳng phải anh đã yêu cô nhiều đến thế sao ? Trong lòng cô vì cái gì vẫn cảm thấy không thoải mái, vẫn cảm thấy chướng ? Khê nhắm chặt mắt lại, 2 giọt nước mắt chảy dài xuống khóe mi...

.....

- Hân...

Hân giật mình mở mắt, Minh Tùng đã ngồi bên cạnh từ lúc nào, khuôn mặt anh ghé sát vào cô đầy lo lắng... Trong đôi mắt sáng ảm chứa một tia hoang mang cùng đau lòng. Từ lúc nào anh lại đi không tiếng động như vậy ? Hân cười khê

- Em sao thế ?

Bàn tay anh rất dịu dàng gạt nhẹ giọt nước mắt trên mi cô. Hân mỉm cười yếu ớt:

- Em mệt quá thôi...

Thực sự là cũng mệt mỏi... Nhưng cái mệt trong lòng còn nhiều hơn cái mệt thể xác rất nhiều!

Tùng nhìn Hân thờ dài, anh lấy chăn mỏng quấn quanh người Hân rồi bế bổng cô lên đi về phía giường. Hân thoải mái tựa đầu vào bờ vai của anh, thật sự là rất thoải mái, tiếng tim đập rộn ràng bên tai làm Hân chột mím cười vui vẻ... Trái tim này vẫn luôn luôn ở bên cô mà đúng không ?

Tùng vừa đặt Hân xuống giường thì có tiếng gõ cửa, Tùng bước nhanh ra cửa và chưa đầy 1p sau vị bác sĩ đã bước vào, theo sau còn có một cô y tá bê một hòm thuốc. Hân nhắm mắt lại, cô không muốn nghĩ, cũng không muốn nhìn chỉ muốn nghỉ ngơi... Những thanh âm nói chuyện xung quanh cô nhỏ dần nhỏ dần rồi cô chìm hẳn vào giấc ngủ như muốn quên đi tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Nam Thành thờ dài khi bước ra khỏi xe. Thật là một cô gái rắc rối... Nhưng không sao, dù sao điều này với anh cũng chỉ có lợi...

Đứng trước cửa bước vào Green Hotel, Nam Thành đẩy lên gọng kính... Minh Tùng, anh ta có thích món quà cưới đặc biệt của anh không? Người thông minh như anh ta chẳng lẽ lại không thể đoán ra được điều gì ? Có chứ! Chắc chắn là còn rất nhiều, nhiều hơn những gì anh có thể tưởng tượng... Nhưng là không sao vì anh chính là muốn cùng với anh ta đấu một trận công bằng, mà những gì anh muốn, Minh Tùng cũng sẽ không thể nhanh chóng

điều tra ra được... Chỉ sợ đến lúc điều tra được thì mọi chuyện đã quá muộn rồi...

Cười khẽ, Nam Thành bước không nhanh không chậm tiến vào bên trong. Từ lúc nghe được cuộc điện thoại của ông Văn Đình, lòng anh cảm thấy thực thoải mái... Chưa có lúc nào anh lại vui như vậy, sau bao năm ẩn dật, che giấu tâm cơ, cuối cùng anh cũng đã đến lúc xuất đầu lộ diện... Sẽ rất vui! Rất vui!

Hắn là lúc này ông Văn Đình đã muốn nổi điên, muốn đem cả Advanced Travel lẫn bà Kim San, Minh Tùng nuốt hết vào bụng mới hả được cơn giận. Còn con cá vàng xinh đẹp Tiên Dung chắc đang khóc đến cạn hết nước mắt vì tội anh... Tiên Dung! Anh đến đây! Từ giờ Minh Tùng sẽ không còn là trở ngại nữa rồi... Bằng sự việc hôm nay, Tiên Dung sẽ phải chấm dứt mộng tưởng với Minh Tùng...

Mọi chuyện thật quá tốt!

Lấy lại vẻ mặt lo lắng có chút cuồng quýt, Nam Thành bước vội vào trong đến bàn lễ tân, anh hỏi dồn dập:

- Cho tôi hỏi Tiên Dung đang ở đâu, tôi đến đón cô ấy!

- A!- Cô gái như nhớ ra điều gì- Xin anh đợi một chút!

Cầm lấy điện thoại, cô gọi một ai đó. Nam Thành nhú mi, nếu là Minh Tùng thì sẽ càng thêm phần thú vị.

- Giám đốc, có người đến đón cô Tiên Dung!- cô gái nói nhẹ nhàng

.....

- vâng!- cô gái cúp máy rồi quay sang mỉm cười với Nam Thành- Mời anh ra ghế đợi một chút, giám đốc sẽ xuống ngay!

- Cảm ơn cô!- Nam Thành cố che giấu nỗi xúc động trong lòng, hắn là anh và Minh Tùng sẽ có nhiều chuyện để nói nếu gặp lại. Nhưng chắc là anh ta sẽ không mạo hiểm nếu đó là ông Văn Đình.

Nam Thành đứng dựa vào một bên cửa sổ, vài phút sau một phụ nữ trung niên ăn mặc sang trọng tiến đến gần anh... Nam Thành khẽ nhú mi.

- Chào anh! Tôi là giám đốc khách sạn... cậu đến đón cô Tiên Dung?

- Vâng...- Nam Thành mỉm cười- Tôi là trợ lý của ông Văn Đình, ông ấy ở xa quá nên nhờ tôi đến đón Tiên Dung!

- cậu đến sớm vậy thật may quá...- bà Mai Hương thở hắt ra

- Vâng! Tôi đang công tác ở gần đây!

Bà Mai Hương mỉm cười:

- Mời cậu đi theo tôi...

- Vâng...- Nam Thành bước chậm theo bà- Cô ấy ổn chứ?

- Không tốt lắm...- tiếng bà Mai Hương rất nhỏ

- Vậy sao? - gương mặt anh thoáng lo lắng- Dung...cô ấy bị làm sao? Sao tự nhiên...?

- À...- bà Mai Hương quay lại cười- cô ấy chỉ hơi suy nhược... Ý tôi là tâm tình cô ấy không tốt!

- À...- Nam Thành khẽ thở, gặp lại Minh Tùng đau đớn như vậy làm sao có thể thoải mái. Lòng anh vui vẻ một chút.

- Hình như cậu với cô ấy rất thân thiết...

- Vâng...- Nam Thành đáp hồ hững, anh hoàn toàn không muốn giải thích gì thêm. Nếu có muốn nói, người anh cần nói cũng không phải bà ta. Minh Tùng, anh ta thực sự không xuống!

Hai người bước nhanh về phía cuối hành lang một căn phòng với cánh cửa khép hờ... Xung quanh một mảnh im lặng, bên trong vang lên những tiếng lạch cạch khe khẽ... Nam Thành cố che giấu môi đang muốn nhếch lên, nhìn bộ dạng thảm hại với trái tim đã chết lúc này của Tiên Dung với anh dường như là một loại vui vẻ... Lẽ ra cô ấy nên từ bỏ Minh Tùng từ lâu rồi, không nên đợi đến lúc này để phải chịu đau đớn đến vậy!

Cánh cửa khẽ hé mở, bà Mai Hương quay lại nhìn Nam Thành:

- Cô ấy ở bên trong... Cậu vào đi!

- Cảm ơn!- Nam Thành khẽ nói rồi bước qua bà Mai Hương, nhanh chân đẩy cửa vào trong.

Nam Thành đứng bên cửa, đôi mắt anh khẽ híp lại nhìn vào một người đang ngồi trên giường một cách lơ đãng, mái tóc rối tung, gương mặt nhợt nhạt vô hồn, chỉ có nước mắt là vẫn rơi xuống tí tách giống như nó đã rơi như thế từ rất lâu rồi... Chỉ có sợi dây chuyền nước là khẽ đung đưa trên cổ tay mềm yếu đã muốn nổi gân xanh. Tiên Dung ngồi đó như một con búp bê bằng sứ khiến người ta có cảm giác thật thê lương. Cô y tá nghe tiếng động lập tức ngoảnh lại nhìn Nam Thành, định nói điều gì nhưng chợt thấy bóng bà Mai Hương phía sau anh nên lặng lẽ bước ra ngoài...

Nam Thành đứng im lặng vài s đánh giá, Tiên Dung không phải là trầm cảm rồi chứ ? Không được, điều đó không tốt chút nào... Nam Thành khẽ thở dài, trái tim anh dường như cũng hơi đau một chút! Không phải sao ? Đó là người sẽ ở bên anh đó nha!

Bước lại thật gần, Nam Thành ngồi xuống trước mặt Tiên Dung, nhưng cô một chút phản ứng cũng không có, đôi mắt vẫn dán xuống bàn chân và nước mắt thì thoáng lại kéo nhau chảy xuống nặng nề... Gương mặt hồng hào đã trở nên nhợt nhạt, cánh môi khô nẻ trắng bệch làm anh bất giác thở dài.

Nam Thành nắm lấy bàn tay Tiên Dung, khẽ gọi:

- Dung...

Bỗng Tiên Dung giật mình, đôi mắt đờ đẫn bỗng mở thật to, khẽ ngẩng đầu lên, đôi môi nhợt nhạt khẽ run run khi nhìn thấy người trước mặt...

- Anh Thành!!!- Tiên Dung hét lên như vớ được một cái phao cứu sinh giữa dòng nước lũ. Thân hình bé nhỏ nhanh chóng vọt đến ôm chầm lấy người đối diện... Cô đang đau lòng, thực đau lòng! Chỉ mong được nhìn thấy một gương mặt quen thuộc nào đó. Và Nam Thành, đã xuất hiện thật đúng lúc!

Khẽ ôm lấy bờ vai Tiên Dung vỗ về an ủi, đằng sau tiếng thở dài là một nụ cười mỉm thỏa mãn.

- Anh đây! Không sao nữa rồi! Nín đi...

- Anh Tùng không cần em nữa rồi!- Tiên Dung hét lên trong những tiếng nức nở nghẹn ngào- Anh ấy không cần em nữa rồi!!

- Em làm sao bây giờ ? Anh ơi, em phải làm sao bây giờ????

Nam Thành vẫn vỗ nhẹ lên lưng Tiên Dung, anh im lặng hồi lâu rồi thủ thỉ bên tai cô:

- Mình về nhà trước rồi nói! Ba em đang lo lắng cho em lắm... Ông muốn phát điên lên rồi!

- Ba...- Tiên Dung khẽ nói, giọng như nghẹn lại

- Em đừng khóc! Ba em sẽ rất đau lòng... Rồi mọi chuyện sẽ ổn! Về nhà thôi...

Tiên Dung không nói mà chỉ ôm chặt lấy Nam Thành, anh cảm nhận rất rõ bờ vai cô đang run rẩy.

- Ngoan nào... anh sẽ đưa em về...- Nam Thành nói thật dịu dàng, đẩy nhẹ bờ vai Tiên Dung ra, anh nhíu mày khi dây chuyền nước đang đỏ au lên vì màu máu

- Cô y tá!- Nam Thành gọi

Cô gái nhanh chóng xuất hiện sau cánh cửa

- Tội đây!

Nam Thành chỉ vào tay Tiên Dung:

- Phiền cô giúp cô ấy băng bó... Chúng tôi cần đi bây giờ!

- Vâng!- Cô gái đáp nhanh rồi bước lại gần nhanh nhẹn tháo dây chuyền nước trên tay Tiên Dung, lấy hộp dụng cụ, cô nhẹ nhàng lau vết máu trên tay Tiên Dung, đặt miếng bông và băng lại cẩn thận.

Nam Thành cởi áo vest, khoác qua vai Tiên Dung, anh nhẹ nhàng bế cô lên... Tiên Dung không phản ứng, bờ môi nhợt nhạt run run kiềm chế, cô dựa đầu vào vai Nam Thành, bàn tay gầy gao nắm lấy áo anh. Nam Thành cúi xuống nhìn Tiên Dung đầy dịu dàng:

- Mình về nhà thôi!

- Vâng...- Tiên Dung đáp trống rỗng

Đến lúc cô phải đi rồi... Rồi xa nơi đau khổ này... Ngay lập tức trước mắt cô hiện lên một gương mặt anh tuấn, nụ cười nửa miệng nhẹ nhàng trên môi, trái tim lại một trận đau đốn... Bàn tay nhỏ bé càng thêm nắm chặt lấy áo Nam Thành... Hết! Thế là hết thật rồi...

Mình Tùng, anh đã thực sự không cần cô nữa rồi...

Cũng sẽ không thêm để ý đến cô nữa...

Anh vì sao có thể phũ phàng cô như vậy ? Vì sao có thể ? Tiên Dung rằng cắn chặt môi đến tứa máu. Đôi mắt vẫn không nhìn được mà hướng ra ngoài chờ mong một hình bóng sẽ xuất hiện... Nhưng không, chỉ có một bà tuổi trung niên dẫn đường đi đằng sau, bà với Nam Thành trao đổi điều gì đó nhưng Tiên Dung hoàn toàn không để ý... Cô chỉ để ý một hình bóng mà cô muốn nhìn thấy, trái tim không ngừng nhộn nhạo, đôi mắt dù đầy nước cũng không nhìn được mà đảo xung quanh một bước chân cô đi qua, tìm kiếm, ngóng chờ... Minh Tùng, anh thật sự không xuất hiện... Một cái nhìn mà anh vẫn luôn tiếc rẻ với cô đến vậy! Anh chưa bao giờ trao cho cô một ánh nhìn đúng nghĩa, dù là ngày xưa hay bây giờ đều vậy... Chỉ có Ngọc Hân, anh chỉ trao về cô ta ánh nhìn duy nhất...

Trái tim không ai bóp mà đau, thật đau...

Nam Thành thỉnh thoảng lại cúi xuống nhìn Tiên Dung, còn như vậy lưu luyến Minh Tùng sao ? Chỉ tiếc là...trong trái tim cô từ nay sẽ có một chữ hận.

- Cô ấy không sao chứ ?- Minh Tùng lo lắng hỏi, đôi mắt anh vẫn hướng về phía giường nơi Ngọc Hân đã say sưa ngủ... Khuôn mặt nhỏ nhắn đã mất đi sắc hồng rạng rỡ vốn có mà chuyển thành một màu trắng xanh nhợt nhạt, trên nền ga màu trắng càng thêm nổi bật làm lòng anh lo lắng.

Vị bác sĩ mỉm cười:

- Chỉ là triệu chứng suy nhược nhẹ thôi... Cậu không cần lo lắng! Tôi đã tiêm thuốc rồi... Để cô ấy ngủ 1 giấc, sáng mai sẽ ổn... Ban đêm có lẽ sẽ ra nhiều mồ hôi, cậu nhớ phải lau cho cô ấy!

- Cảm ơn bác sĩ!

- Không có gì...

Tiến bác sĩ ra cửa, Minh Tùng quay vào nhà tắm, tóm lấy đồng khăn khô, vừa bước ra ngoài thì điện thoại của anh reo lên.

Tùng vội vàng bắt máy, nhìn lên giường, Ngọc Hân vẫn say sưa ngủ.

- Alo!

Tiếng bà Mai Hương qua điện thoại:

- Vừa nãy đã có người đến đón Tiên Dung!

- Ông Văn Đình ?- Tùng nhú mồm, sẽ thật lạ nếu ông ta không đòi tìm gặp anh.

- Cô đã gọi cho ông Văn Đình, ông ta rất tức giận nhưng ông ta không đến, là người khác!

Tùng khẽ nheo mắt lại:

- Ai vậy?

- Hình như một trợ lý của ông ta ! Cậu ta nói đang công tác ở gần đây nên đến thay!

- Trợ lý ?

- Phải! Một chàng trai khá trẻ, chắc chỉ bằng tuổi cháu!

- Anh ta tên gì ?- Minh Tùng ngờ vực, một trợ lý mà cũng có thể có được lòng tin của ông Văn Đình lớn như vậy sao ?

- Anh ta không nói mà đã vội vã đi đón Tiên Dung... con bé cũng có vẻ thân thiết với cậu ta, cậu ta vừa xuất hiện đã an ủi được con bé rồi!

- Vậy sao ?

- À! Hình như cô nghe Tiên Dung gọi cậu ta là Thành!

- Thành ?- Minh Tùng khẽ nheo mày, chỉ là một cái tên phổ thông.- Hai người họ đi chưa?

- Ừm! Vừa đến cậu ta đã vội vã đưa con bé đi... Mà Tiên Dung cũng có vẻ nghe lời...

Một trợ lý mà có ảnh hưởng đến Tiên Dung như thế sao ?

- Như vậy là được rồi! Cảm ơn cô!- Dù sao anh cũng không có ý định sẽ xuống nhìn gương mặt mờ mịt của Tiên Dung một lần nữa.

- Ừm...à... Hân không sao chứ ? Cô nghe nói con bé bị sốt!

- Không sao cô ạ! Cháu sẽ chăm sóc cô ấy!

- Ừm... cô chỉ cảm thấy hình như con bé để ý... có gì thì cháu hãy giải thích rõ ràng với Hân sẽ tốt hơn!

- Vâng... cháu biết rồi!- Tùng khẽ thờ dài.

Quay lại giường, Minh Tùng nhìn gương mặt Ngọc Hân đã có chút hồng hào trở lại... Cô ấy để ý thật sao? Để ý điều gì? Vì sao lại phát sốt? Phản ứng yếu đuối bất chợt của Hân làm lòng anh khẽ chùng xuống lo lắng, cũng cảm thấy bất ngờ. Hân vốn đâu phải người như vậy, chính là vì anh nên yếu đuối vậy sao?

Có thể nào là Ngọc Hân đang ghen? Ghen... cái từ đó làm lòng anh cảm thấy thực thoải mái, khéo môi không nhin được mà bất giác mỉm cười. Nhắc chân nhanh chóng chui vào nằm bên cạnh Hân, đưa bàn tay lên gạt nhẹ những sợi tóc lòa xòa rơi trên cái trán xinh đẹp, một hương thơm dịu dịu phảng phất qua hơi thở nhẹ nhàng quần quanh cánh mũi Tùng làm trái tim anh đập thật nhanh. Cảm giác nhộn nhạo nhanh chóng lan tràn khắp các cơ quan làm Tùng tự nể mình một tiếng.

Một cảm giác ẩm ẩm nơi đầu ngón tay làm Tùng chợt nhúm mày, ghé sát hơn nữa vào gương mặt Ngọc Hân, anh chợt thấy trên gương mặt hồng hào đang rịn nhẹ những giọt mồ hôi lấp lánh, đôi môi cũng vì vậy mà trở nên đỏ hồng một màu ửng ửng làm khuôn mặt Hân càng thêm điểm đậm mê hút ánh nhìn, bàn tay anh đặt trên làn da nóng bỏng trở nên run rẩy.

- Thật là... tức chết!- Minh Tùng khẽ kêu lên một câu rồi nhanh chóng cảm xúc trong anh dường như muốn nổ bùng. Bàn tay anh mạnh mẽ nhanh chóng muốn kéo cái cổ xinh đẹp kia lại gần và hôn lên đôi môi thơm ngát đang hấp dẫn mọi giác quan của anh.

Một cảm giác nóng ửng làm nơi lòng bàn tay làm Minh Tùng như sự tỉnh, cắn răng thật chặt cố nhin xuống ham muốn đang tăng mạnh, anh nhìn sâu vào khuôn mặt ngủ yên bình của Ngọc Hân thầm mắng:

- Đợi xem khi em khỏe lại anh sẽ thế nào đòi nợ!

.....

- Thật là đáng giận!

Minh Tùng không ngừng làm bầm khi dùng khăn khô lau nhẹ những giọt mồ hôi đang dần dần rịn ra ngày càng nhiều trên cổ Hân. Lau qua lau lại một hồi, làn da trắng bóc xinh đẹp có phần ửng ửng lại càng như trêu đùa ánh mắt Tùng làm anh không cách nào tự thuyết phục mình là cô đang bị ốm.

.....

Lau xong, Minh Tùng vội vàng bật dậy trước khi anh sẽ bị cô làm cho phát điên, kéo chăn lên một cách nhẹ nhàng, Tùng tắt đèn, chỉ để một ánh sáng mờ ảo, anh bước đến sôpha bên cửa sổ, ngả lưng xuống nhìn ra bên ngoài. Hít thở vài lần để lấy bình tĩnh, những lo lắng lại dồn lại trong đầu anh ngồn ngằng.... Nhưng đôi mắt anh vẫn không tự chủ được mà hướng về phía giường nơi Ngọc Hân đang ngủ một cách say sưa...

- Ngọc Hân... em đúng là tiểu yêu tinh...- khéo môi bất giác cong lên thành một nụ cười ấm áp trong đêm tối.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng Minh Tùng cũng vươn vai đứng dậy và trở về giường. Trong ánh sáng mờ ảo, gương mặt Ngọc Hân vẫn ngủ say sưa... Như thế này thì cô sẽ không cách nào hấp dẫn anh được, Tùng mỉm cười một cách thoải mái, kéo chăn chui vào, anh muốn vòng tay ôm lấy cô...

Ách! Một cảm giác ẩm ướt làm anh giật mình. Bàn tay anh chuyển động nhẹ trên lưng Ngọc Hân, bộ đồ lụa mỏng manh đã ướt hết vì mồ hôi.

- Trời ơi!- Minh Tùng khẽ kêu lên một cách thiếu não rồi anh vùng đứng dậy, tóm lấy một chiếc khăn, bàn tay do dự hồi lâu rồi cuối cùng cũng quyết định cởi áo Hân... làn da trắng ngần nhanh chóng hiện ra trước mắt anh như thiêu đốt, dưới ánh sáng mờ ảo càng thêm mềm mại như ẩn như hiện trêu đùa trái tim đang muốn nổ bùng của anh.

Minh Tùng thờ không ra hơi, anh hoàn toàn căng thẳng cho đến khi đã lau xong, với tay lấy một chiếc khăn to nhẹ nhàng quần lấy Ngọc Hân, kéo chăn lên cho cô, anh mới nằm xuống bên cạnh thờ dốc. Trái tim anh có ngày sẽ vì cô mà ngừng đập. Đột nhiên cánh tay bé nhỏ trần trụi vươn sang ôm lấy cổ Tùng làm anh lại giật thót, một mùi hương dịu dịu mà nồng đậm bay đến cánh mũi anh khiêu khích.

- Chết tiệt!- Minh Tùng nhăn mày, Ngọc Hân đây là tìm cách tra tấn anh sao?

Vừa tóm lấy cánh tay Hân muốn đặt xuống đã cảm thấy một trận ẩm ướt trên da thịt mềm mại làm lòng bàn tay anh tê rần rần...

Minh Tùng cảm lấy khăn khô đã muốn mất kiên nhẫn, lau nhẹ lên cánh tay dần dần xuống đến bả vai..., đôi mắt anh trừng lên khó chịu, không nhin được kêu lên:

- Khi em tỉnh lại thì đừng hòng thoát!

.....

Cứ như vậy, đêm trôi qua yên tĩnh....Chỉ có một người suốt đêm vẫn không ngừng thờ dài, cho đến khi mệt và ngủ thiếp đi...

Chương 36

Một cảm giác mát mát mềm mại là điều đầu tiên Minh Tùng cảm nhận được khi tỉnh lại. Nheo nheo đôi mắt, Tùng hít một hơi dài rồi đột nhiên bùng tỉnh khi cảm giác bên cạnh làm anh giật mình. Cúi xuống nhìn đỉnh đầu Ngọc Hân vẫn ngủ ngon lành, cả thân hình bé nhỏ mềm mại rúc vào ngực anh nhột nhột... Minh Tùng khẽ cười khỏ, đưa bàn tay lên sờ nhẹ lên trán cô... A, hết sốt rồi! Da cô ấy đã mát trở lại...

Vòng tay qua tấm lưng mềm mại, Tùng siết nhẹ, hít nhẹ nhẹ một mùi hương dịu dịu vào mũi... Thơm quá! Anh cố nheo mắt nhìn ra bên ngoài, qua khe hở giữa tấm rèm từng ánh sáng len nhẹ vào trong phòng... Đêm đã qua đi, anh đã có một đêm khó chịu chứ không phải mệt mỏi...

Đột nhiên, bên cạnh anh có một tiếng thở mạnh, nói lỏng vòng tay, Ngọc Hân khẽ cử động, đôi môi nhỏ xinh khẽ mấp mấp kêu những tiếng ư ư rất nhỏ. Minh Tùng hít mắt lại, cô gái này, trong khi anh khổ sở thì lại ngủ ngon đến vậy!

Ngọc Hân đưa bàn tay lên dụi dụi mắt rồi đột nhiên ngẩng mặt lên nhìn Tùng, đôi mắt đẹp khẽ nheo lại mơ màng:

- Máy giờ rồi anh ?

- Còn sớm lắm!- Tùng nói dịu dàng, bàn tay không an phận vuốt nhẹ lên bờ vai cô. Cả vốn lẫn lãi anh đều phải đòi lại, nụ cười trên môi anh mờ ám.

Hân chớp chớp mắt nhìn anh rồi nhìn xuống, gương mặt nhỏ nhắn nhanh chóng đỏ bừng

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tùng nhanh chóng đưa bàn tay lên che lỗ tai khốn khổ, đôi mắt không hờn giận cũng khẽ nheo lại. Hét to như vậy chắc đã khỏe rồi a!

Ngọc Hân nhanh chóng co người lại như con sâu, quấn chặt quanh người, gương mặt đỏ bừng ngước nhìn Tùng, đôi mắt đẹp long lanh có điểm bất ổn:

- Sao...sao em lại không mặc đồ?

- Hồi vớ vẩn!- Minh Tùng nhàn nhạt nói

- Cái gì ?- Hân kêu lên, đầu cô ong ong lên khi đột nhiên cái eo bé nhỏ bị kéo mạnh, thân hình nhanh chóng áp sát vào một vòng ngực vững chắc ấm áp.

Tùng siết chặt tay, cô gái này, là vợ của anh rồi còn xấu hổ cái gì.

- Là đêm qua anh đã phải thức suốt đêm lau mồ hôi cho em!

- Hà ?- Hân ngước lên nhìn anh, chớp chớp rồi đột nhiên nhẹ giọng- Ra là vậy...

- Bây giờ thấy khá hơn rồi chứ ?

Hân cười hì hì:

- Em khỏe rồi... Cảm ơn anh!

Cảm nhận thân hình mềm mại trong tay làm trái tim anh nhanh chóng tăng nhịp đập. Cúi nhìn xuống bờ vai trần xinh đẹp, Minh Tùng mỉm cười, nụ hôn của anh nhanh chóng rơi xuống làm Ngọc Hân giật mình la hoảng:

- Anh làm gì vậy ?

Nụ hôn của Tùng kéo nhẹ từ bờ vai lên cổ làm Hân rùng mình. Siết nhẹ vòng tay qua lưng cô, anh nhìn cô ngọt ngào:

- Lấy phần thưởng...

- Cái gì?

Gương mặt Hân lại được một trận đỏ bừng, đôi mắt long lanh, hai gò má phồng nộn ửng hồng sau một đêm ngủ ngon, đôi môi đỏ uơn ướn như môi mọng... Minh Tùng nhanh chóng cảm thấy cảm xúc trong tim đang bùng nổ, nhìn không được, vội vã cúi xuống bao phủ lấy đôi môi thơm ngát kia, nụ hôn kéo dài không dứt cuốn chặt lấy môi Hân, bàn tay mạnh mẽ để mặc theo cảm xúc siết nhẹ lấy từng nơi ẩn cảm trên làn da mềm mại.

Hân khẽ nhăn mặt khi toàn thân cô dường như cứng đờ có điểm đau đốn dưới vòng tay khóa chặt của Tùng, lồng ngực cô nhanh chóng bị thiếu đường khí thở hỗn hển, gương mặt đỏ bừng càng thêm mê man, từng trận run rẩy nhẹ cứ miên man theo mỗi nơi bàn tay và nụ hôn của Tùng kéo đến... Mọi ý nghĩ dường như đang bị đánh bật hết đi! Tùng ép sát xuống người cô, hai làn da áp chặt vào nhau làm cô chột rùng mình, hơi thở của anh cũng dồn dập phả lên gương mặt cô, gần thật gần, 4 mắt nhìn nhau đến mờ mịt...

- Tùng...- Hân khẽ gọi trong khi cảm xúc đang theo từng đợt muốn cuốn đi hết từng chút ý nghĩ trong đầu cô.

Tùng nhìn Hân, đôi mắt long lanh mơ màng, đôi môi đỏ ửng át vì nụ hôn của anh càng làm cho gương mặt Hân thêm hấp dẫn ánh mắt anh... Tiếng cô gọi càng làm anh thêm nhộn nhạo, từng đợt kích thích làm toàn thân anh cứng đờ... Bàn tay anh không tự chủ mà tăng thêm vài phần mạnh mẽ làm đôi mày thanh tú khẽ nheo lại, đôi môi anh đào khẽ hé mở, cái lưỡi thơn tho lấp ló sau hàm răng trắng bóng làm trước mắt anh trở nên mờ mịt... Tùng chỉ biết anh đã cúi xuống, hôn thật cuồng nhiệt như muốn nuốt gọn hết sạch vị ngọt kia vào bụng, bên tai anh thì thoảng vang lên những tiếng rên rỉ rất khẽ, một hơi ấm khẽ phả lên da anh nóng bỏng và thân hình trong vòng tay anh càng lúc càng mềm mại hấp dẫn...

Không biết đã qua bao lâu, Ngọc Hân nằm dựa vào ngực Minh Tùng thở mệt nhọc... Toàn thân cô run run như mọi sức lực đã bị rút cạn đi hết... Bên tai cô vang lên những tiếng tim đập mạnh mẽ. Hân bặm môi, Minh Tùng biến thái! Cô vừa mới khỏe chưa được bao nhiêu phần sức lực đã bị anh làm cho đến không nhúc nhích nổi.

Minh Tùng cúi xuống hôn nhẹ lên đỉnh đầu Hân, mỉm cười:

- Mệt lắm không ?

Mắt đẹp trừng lên nhìn anh giận dữ, anh là ngốc thật hay giả ngốc, hành hạ người ta như vậy còn hỏi có mệt không. Hân nắm chặt bàn tay đấm lên người Tùng nhưng bàn tay không có khí lực chẳng đủ để làm anh đau. Nhìn biểu tình của Hân càng làm Tùng cảm thấy vui vẻ, nụ cười lại hiện lên môi anh ngả ngón, nhìn Hân bằng đôi mắt nóng cháy, anh cầm lấy bàn tay bé nhỏ hôn nhẹ:

- Vợ yêu, có phải giận chồng còn phục vụ không được chu đáo hay không a?... Chồng sẽ không ngại công sức để làm vợ yêu thoải mái...

Bàn tay cũng không an phận mà bắt đầu chậm rãi vuốt nhẹ sống lưng Hân.

- Anh...!!!!!!- Hân hét lên bất mãn, khuôn mặt lại đỏ bừng giận dữ nhưng tay chân cô lại run rẩy không có khí lực phải dựa vào anh, dù có muốn đánh cũng không được.

Minh Tùng dường như không muốn để ý, nụ cười trên môi anh vẫn ngọt ngào, siết nhẹ để Hân không bị đau, giọng anh càng thêm nóng bỏng:

- Vợ yêu sao nhanh như vậy đã không chờ được rồi...

- Anh...đáng chết!- Hân hét lên giận dữ- Đánh chết anh!- Bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại

Tùng bật cười ha hả, anh là biết rất rõ nhưng vẫn thích trêu đùa...

Cúi xuống hôn nhẹ lên bàn tay Hân, giọng anh mất đi vẻ cợt nhả chỉ còn vẻ dịu dàng đầy cung chiêu;

- Còn đau không ?

Hân bị vẻ dịu dàng bất ngờ của Tùng làm cho giật mình, đôi mắt nhìn anh chớp chớp rồi con tức giận cũng nhanh chóng biến mất. Thật sự cũng không đau nhưng rất mệt a, Hân bấu môi bướng bỉnh:

- Rất đau!

Nhanh chóng tránh ánh mắt của anh nhưng đôi mắt long lanh rạng ngời đã nhanh chóng bán đứng cô làm Tùng khẽ cười... Bàn tay anh trên lưng cô nhẹ nhàng mát xoa:

- Thoải mái không ?

Cảm giác buồn buồn mềm mềm làm Hân chột cảm thấy dễ chịu hẳn, nhắm mắt lại, cô vòng tay ôm lấy anh hưởng thụ:

- Nhẹ một chút a...

- Được rồi- Nụ cười trên môi anh càng thêm vài phần dịu dàng, cúi xuống hôn nhẹ lên đỉnh đầu Hân, anh cũng chột thấy tim mình thật ấm áp. Nếu có thể mãi mãi hạnh phúc như thế này...thì thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Hân ngậm mình thoải mái trong nước ấm, từng đợt khói bốc lên nghi ngút, phảng phất hương chanh tươi mát... Hít một hơi dài thoải mái, Hân chà nhẹ lên những dấu hôn nhàn nhạt đã muốn nổi lên khắp nơi. Từng bao giờ cũng vậy, tùy tiện và chẳng chịu nghe cô nói. Lúc nào cũng mang một vẻ mặt cười cợt đến phút đòi nhưng lại dễ dàng áp chế được cô... Thật là bất hạnh a ! Yêu Tùng, cô dường như chẳng còn được là của chính mình nữa...

Ngả lưng xuống thành bồn một cách thoải mái, đôi lông mày Hân khẽ cau lại, không biết Tiên Dung bây giờ thế nào ? Lát nữa cô có nên đến thăm cô ấy không ? Hay là mời ăn cùng bữa sáng ? Nhưng điều đó chắc chắn là chẳng làm cả hai thấy vui về...

Hân vẫn nhớ rõ khuôn mặt xinh đẹp của Tiên Dung, ánh mắt cô ấy nhìn Tùng thật chân thành, tràn đầy tình yêu và sự ngưỡng mộ... Tùng đối với cô ấy mà nói giống như một vật báu vậy. Cô ấy cũng có vẻ thật yếu đuối...Khẽ thở dài, Hân cảm thấy trong lòng mình chợt dâng lên thương cảm... Yêu 1 người không yêu mình, thật là bất hạnh ! Cô ấy đã đủ bất hạnh rồi thế mà cô còn có tâm ghen tị với người ta... Thật là không hay !

Cho là Minh Tùng từng có tình cảm với Tiên Dung thì sao, từng muốn ở bên cô ấy cả đời thì sao, bây giờ anh không phải đang ở bên cạnh cô sao ? Tình yêu của anh dành cho cô bao nhiêu đó chẳng lẽ vẫn còn để cô phải nghi vấn, phải thấy khó chịu ? Hân tự cười chính mình, nhiều khi cô thật là không biết trân trọng những điều quý giá đối với mình...

Cạch !

Cánh cửa phòng tắm bật mở làm Hân giật mình, bước vào trong đám khói mù mịt một dáng người quen thuộc, giọng nói ngả ngón của Tùng chợt làm cô rùng mình :

- Vợ yêu...

Ách ! Hân cảm thấy tim mình nhanh chóng đập thành thịch . Chẳng phải cô đã chốt cửa bên trong rồi sao ?

Minh Tùng mỉm cười thích thú khi nhìn thấy gương mặt nhỏ bé xinh đẹp, mắt đẹp trừng lên nhìn anh giận dữ, môi anh đào mím chặt càng làm người ta muốn phạm tội a !

- Anh...anh sao lại vào đây được ?

Tùng bật cười khúc khích, hỏi vậy chẳng phải thừa sao ?

- Tất nhiên là anh đi từ cửa vào !- Tùng nhanh nhẹn thoát đồ bước ùm xuống bồn- A ! Thoải mái !- Anh khẽ kêu lên khi nước ấm bắt đầu thấm vào da thịt.

Nhìn bên cạnh Hân đang co rúm như con nhím nhỏ cảnh giác, ánh mắt nhìn anh vẫn bưng bưng. Nhanh nhẹn tóm lấy cổ tay Hân, Tùng nhìn cô đầy mờ ám :

- Vợ yêu, tắm một mình buồn lắm ! Chúng ta hình như từ lúc đến đây chưa từng tắm chung ! Vợ yêu lại đây, chồng sẽ giúp vợ chà xát !

Mặt Hân phút chốc đỏ bừng, bặm môi nhìn Tùng bất mãn. Chắc chắn là anh có chìa khóa mở từ bên ngoài ! Cố giữ lấy cổ tay đang bị bàn tay mạnh mẽ của anh lôi kéo, Hân giận dữ thăm cánh giác ánh mắt không mấy tốt đẹp của Tùng.

- Không cần... em...em xong rồi!

- Gì ? Em vừa mới vào mà...

Tùng mỉm cười, bàn tay càng siết chặt bàn tay muốn chạy trốn của Hân, bất ngờ, anh kéo mạnh thân hình bé nhỏ của Hân vào lòng làm Hân bất giác kêu lên một tiếng.

- Á! Anh làm gì vậy ?

Bàn tay Tùng vẫn mạnh mẽ khóa chặt lấy cái eo bé nhỏ của Hân, cảm giác mềm mướt nhanh chóng làm trái tim anh đập nhanh.

- Yên nào...

Nhẹ nhàng nhưng cũng đầy mị lực, Ngọc Hân khuôn mặt đỏ bừng im lặng ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ khi bàn tay Tùng nghịch ngợm nhỏ từng giọt nước lên vai cô ấm áp.

Tùng thở dài một hơi, hôn nhẹ lên vai Hân, hơi thở nóng phả vào vai, giọng anh trầm trầm:

- Hân...không cần quan tâm đến những chuyện khác...chỉ cần nghĩ đến chúng ta thôi được không ?

Giọng Tùng ni non giống như bắt đắc dĩ mà cũng giống như một lời thỉnh cầu làm Hân chợt thấy trong tim xao động. Anh đang lo lắng cho cô sao ?

.....

- Em chỉ cần dựa vào anh thôi! Hãy tin tưởng anh được không ? Anh sẽ không thay đổi, sẽ không làm em buồn... Tin anh!

.....

Giống lời cầu khẩn mà cũng giống như ra lệnh... Thế nào cũng được! Hân chỉ cảm thấy trong lòng thật ấm áp, khoe môi cong lên thành một nụ cười hạnh phúc. Vòng tay ôm lấy Tùng, Hân khẽ gật đầu:

- Em tin anh...

Như vậy là được rồi... Tùng siết nhẹ lấy Hân, lòng anh chợt thấy yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Cạch!

Tiếng mở cửa vẫn không làm Tiên Dung quay lại, cô ngồi yên lặng trên giường chờ đến giống như toàn bộ thế giới này chẳng còn liên quan gì đến cô... Trời vẫn còn rất sớm nhưng cô đã ngồi dậy, thuốc an thần đã sớm không còn tác dụng với cô trong những ngày qua... Đã lâu rồi, giấc ngủ không còn đến nữa... Khuôn mặt cô trắng bệch đến dọa người, mái tóc đen dài càng làm vẻ đẹp của cô thêm quý giá... giống như một thiên sứ mà cũng giống như một yêu tinh... Trong căn phòng tràn ngập màu trắng, Tiên Dung ngồi đó mà tâm hồn dường như đã chết...

Bà Vân Anh bê bát cháo trên tay, đứng ở ngưỡng cửa nhìn con gái mà lòng bà đau như cắt... Đứa con gái luôn vui vẻ yêu đời của bà bây giờ sao lại thành như vậy ? Giống như một người đã chết. Đã 1 tuần trôi qua, Tiên Dung cứ ngồi im như vậy, không trả lời ai, không nhìn ai, cô chỉ ngồi đó ngắm từng chiếc lá rơi bên ngoài khung cửa... Bà đã phải mời đến bác sĩ tâm lý nhưng tình hình vẫn không khả quan. Chỉ khi Nam Thành xuất hiện, Tiên Dung mới có chút phản ứng. Nhưng anh cũng đã bị ông Văn Đình nổi điên gọi đi nên rất ít qua thăm Tiên Dung. Bà chỉ nghe loáng thoáng dường như hai người đang bàn tính chuyện gì đó liên quan đến Advanced Travel và Minh Tùng.

Bà khẽ thở dài, từ lâu rồi bà đã mong Tiên Dung và Minh Tùng nên đôi lứa... Đó là một chàng trai tuyệt vời, mẫu con rể lý tưởng mà bà mong muốn. Nhưng sự thật về tình cảm giữa hai đứa bà cũng biết rõ, là người từng trải làm gì bà không hiểu rằng chàng trai đó không yêu con gái bà, trái tim anh ta đã trao người khác từ lâu rồi... Miễn cưỡng sẽ chỉ càng làm cả hai đau khổ... Khi nghe tin, Minh Tùng đã kết hôn với cô gái khác, bà chỉ biết thở dài lắc đầu vì sự thật đó, bà sớm đã biết rồi sẽ đến... Chỉ là con gái bà quá bướng bỉnh không chịu chấp nhận sự thật nên bây giờ mới phải chịu đau khổ! Thực tâm bà chỉ mong Tiên Dung sẽ lấy được người yêu cô thật lòng giống như Nam Thành... Đối với con gái mà nói, lấy người yêu mình mới có được hạnh phúc! Nhìn cái cách Nam Thành quan tâm, lo lắng cho Tiên Dung, bà biết rõ chàng trai đó yêu con gái bà biết bao nhiêu... Vì sao con bé không thể nhìn thấy trong mắt anh ta có bao nhiêu thâm tình... Trả thù sẽ chỉ càng làm Tiên Dung thêm đau khổ, bà biết điều đó nhưng cũng không thể can ngăn ông Văn Đình... Điều duy nhất bà có thể làm là chăm sóc cho Tiên Dung thật tốt, nhưng con bé những ngày qua một chút phản ứng dường như cũng không có.

- Bác...

Tiếng gọi nhẹ nhàng bên cạnh làm bà Vân Anh như sực tỉnh, bà quay sang và mỉm cười khi nhìn thấy Nam

Thành:

- Cháu đã đến...

- Vâng... Tiên Dung thế nào rồi ạ ?- Nam Thành hỏi rồi đôi mắt thoáng u ám nhìn vào thân hình đơn bạc thẫn thờ trong phòng.

- Nó vẫn thế...- bà đáp có chút chua xót

Nam Thành đỡ lấy bát cháo trên tay bà:

- Bác để đấy cho cháu! Nhìn bác yếu quá... bác nên đi nghỉ đi...

- Được...- bà Vân Anh đáp rồi xoay người bước đi, trái tim bà thật sự cũng đã rất mệt mỏi- Nhờ cháu khuyên nhủ Dung...

- Bác đừng lo lắng quá...- Nam Thành khẽ an ủi.

Nhìn theo cho đến khi bóng bà Vân Anh khuất sau góc hành lang, Nam Thành mới nhẹ nhàng bước vào phòng, đóng cánh cửa lại cẩn thận, anh bước đến ngồi trước mặt Tiên Dung... Thờ dài một hơi dường như bất lực, anh khẽ nói:

- Dung... anh biết làm gì mới tốt cho em đây ?

Dường như nghe được lời Nam Thành nói, ánh mắt Tiên Dung khẽ thay đổi, một vầng nước nhẹ nhàng tràn ra khóe mi, một giọt, hai giọt nước chảy dài qua gò má rồi xuống mu bàn tay rồi tan biến...

- Anh Thành... - Tiên Dung khẽ gọi, giọng nói trở nên kích động

Nam Thành đặt bát cháo xuống bàn bên cạnh giường, nhẹ nhàng vòng hai tay ôm lấy Tiên Dung:

- Mọi chuyện sẽ ổn thôi... - Vô nhè nhẹ lên lưng Tiên Dung, Nam Thành trấn an. Khóe môi không nhịn được cong lên thành một nụ cười thỏa mãn.

Tiên Dung ôm chặt lấy Nam Thành khóc nức nở, anh là người bạn tốt nhất mà cô có. Những lúc thế này, cũng chỉ có anh là người duy nhất hiểu cô.

- Em phải làm gì bây giờ ?

Trước mắt cô mất đi Minh Tùng, mọi cánh cửa đều đã đóng lại, mọi con đường đều tắt đèn... Chỉ còn một tương lai mờ mịt không định hướng đang chờ bước chân cô.

Nam Thành cười khẽ :

- Em vẫn sẽ là Tiên Dung, cô chủ nhỏ của SmartMart thông minh xinh đẹp yêu đời...

- Không thể được nữa rồi! - Tiên Dung nói trong tiếc nức - Không có anh Tùng, em mọi thứ đều đã mất...

- Dung...

Nam Thành cau mày, đẩy nhẹ vai Tiên Dung, nhìn sâu vào mắt cô, trong mắt anh cũng biểu lộ vài tia đau xót:

- Em đau khổ như vậy cũng không làm Minh Tùng quay lại... Anh ta thật sự đã phản bội em rồi!

Tiên Dung cắn môi khẽ cúi xuống cay đắng, Nam Thành biết đây là sự thật tàn khốc với Tiên Dung nhưng 7 ngày đau khổ đã là đủ rồi. Anh cần một Tiên Dung vững vàng cho những bước tiếp theo.

- Hãy nhìn ba mẹ, những người đang ngày đêm lo lắng cho em... Dung, em không thấy xung quanh em còn có người thân ? còn có anh sao ?

Tiên Dung ngước lên nhìn Nam Thành bằng đôi mắt ngập nước, cô biết mình với Minh Tùng thế là đã vô vọng rồi... Ba mẹ... Nghĩ đến họ, lòng cô không khỏi thương tâm.

- Em phải mạnh mẽ lên... - Nam Thành nhìn Tiên Dung đầy kiên định - Anh và ba mẹ sẽ luôn ở bên em được không ? Em nhất định sẽ vượt qua được chuyện này... Nghe anh!

Toàn thân Tiên Dung khẽ run rẩy, nhào vào lòng Nam Thành, cô khóc thét lên như một đứa trẻ... Nam Thành biết rằng, mình đã thắng!

Những ngày sau đó, Nam Thành luôn túc trực ở biệt thự của SmartMart chăm sóc Tiên Dung. Mọi người dường như đang được chứng kiến một điều thần kì khi Tiên Dung dần dần trở về với ý thức vốn có khi Nam Thành khuyên nhủ. Cô bắt đầu ăn uống, đi lại, mặc dù khuôn mặt vẫn thật buồn nhưng trong đó đã có thêm nhiều sức sống... Ông bà Văn Đình- Văn Anh đối với tin mừng này không khỏi hướng Nam Thành cảm ơn sâu sắc.

Ngồi sâu trong bàn làm việc, ông Văn Đình nhìn Nam Thành đầy tình cảm chân thành, ông rất biết ơn chàng trai trẻ vì những gì anh ta làm cho Tiên Dung của ông:

- Nam Thành, cảm ơn cháu! Nếu không có cháu, Tiên Dung thật sự không thể vượt qua cú sốc này một cách dễ dàng...

Nam Thành ngồi trên ghế trước mặt ông có vẻ đĩnh đạc, anh mỉm cười:

- Bác nói quá rồi! Tiên Dung là một cô gái mạnh mẽ... cháu tin là dù không có cháu, cô ấy cũng sẽ sớm vượt qua được!

Nhìn thấy vẻ mơ màng trong mắt Nam Thành khi nói về Tiên Dung, ông Văn Đình bất đắc dĩ thờ dài:

- Nam Thành, Tiên Dung nhà bác nợ cháu quá nhiều ân tình rồi! Nếu như con bé có thể nhìn thấy tình cảm của cháu thì thật sự bác và bác gái rất vui mừng...

Đôi mắt Nam Thành khẽ cúi xuống, vẻ u ám trong mắt tan đi rất nhanh, ngước lên nhìn ông Văn Đình đầy kiên định, anh nói chắc chắn:

- Bác Văn Đình, cháu muốn từ chức!

Ngắn gọn dứt khoát một câu làm ông Văn Đình chớp chớp mắt nhìn anh khó hiểu, ông hỏi kinh ngạc:

- Vì sao ?

Ông tự biết mình đối xử với nhân viên không tệ, nhất là Nam Thành vốn là người mà ông rất mực tin tưởng, dù là Tiên Dung hay công việc, anh đều là người đáng tin cậy với ông... Đột nhiên, anh muốn ra đi làm ông không khỏi sững sốt cũng cảm thấy hoang mang.

Nam Thành nhìn ông Văn Đình, cười khê:

- Cháu muốn được chính thức theo đuổi Tiên Dung... cháu biết bây giờ, cháu không xứng với cô ấy! Ra đi ngày hôm nay, cháu sẽ trở về công ty của gia đình, gây dựng nó trở nên lớn mạnh. Thời gian qua bác đã giúp đỡ và chỉ bảo cháu rất nhiều... Cháu vô cùng biết ơn vì bác đã chiều cố cháu! Nhưng bây giờ đã đến lúc cháu phải ra đi, khi cháu quay lại sẽ là người xứng đáng với Tiên Dung và cũng hi vọng, Tiên Dung đã sẵn sàng để chấp nhận tình yêu của cháu...

Dừng lại, Nam Thành đứng dậy, trước mặt ông Văn Đình cúi đầu thật thấp:

- Cháu mong bác đồng ý!

Ông Văn Đình nhìn Nam Thành chớp chớp mắt rồi đột nhiên nụ cười tràn ra khóe môi thỏa mãn... Vậy mới đúng là một người đàn ông trưởng thành!

- Được! Bác không có lý do gì từ chối... Cháu thật sự nghĩ đến Tiên Dung là bác mừng rồi...

Nam Thành nhìn xuống đầu mũi giày của mình, cười thỏa mãn... Nhưng nhanh chóng, nụ cười biến mất, ngẩng đầu nhìn ông Văn Đình đầy biết ơn:

- Cháu cảm ơn bác rất nhiều!

Trong lòng anh tràn đầy kinh hỉ, từ đây, lúc anh rời đi cũng là lúc SmartMart đến hồi mặt trận. Văn Đình, ông hãy chờ mà xem...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Nhìn tập báo cáo trong tay, Minh Tùng nhíu mày, gương mặt anh để lộ ra vẻ trầm trọng đặc biệt...

Ngọc Hân ngồi nhìn Minh Tùng cũng chợt cảm thấy không yên, từ sáng sớm khi nhận được báo cáo của Hoàng Anh, đột nhiên anh trở nên trầm tư, khuôn mặt khó khăn, hai lông mày nhíu chặt chưa rời ra lúc nào. Dường như đó là một chuyện rất nghiêm trọng... A&T xảy ra chuyện gì sao?

Đột nhiên, Minh Tùng thở dài, ngả lưng xuống salon, anh khẽ nhắm mắt lại như suy nghĩ điều gì...

Ngọc Hân tò mò, cô muốn biết trong tập báo cáo có những gì, rón rén bước lại gần, nhưng bàn tay vừa chạm vào tập giấy đã bị Minh Tùng lôi ngay lại, giấu ra sau lưng. Nụ cười trên môi anh lại xuất hiện ngọt ngào, tóm lấy tay Hân lôi mạnh làm cô chói với ngã nhào vào vòng ngực ấm áp của anh. Giật mình, Hân không hỏi kinh hô một tiếng

Nằm thoải mái trên salon, Tùng cười đến sáng lạn:

- Nghịch ngợm! Em muốn làm gì?

Ngọc Hân trừng mắt nhìn Minh Tùng, cố nhúc nhích thoát khỏi vòng ôm ấp của anh nhưng không được, cô bặm môi:

- Thả em ra....

- Không thả!- Tùng nói nhẹ nhàng, ý cười càng thêm lấp lánh trong đáy mắt

Hân thở một hơi dài bất lực, tính tùy tiện của anh chẳng bao giờ sửa được a... Nhìn anh có vẻ nghiêm túc, cô hỏi:

- Có chuyện gì sao? Nhìn mặt anh như ông cụ vậy!

Vuốt nhẹ tóc Hân, Tùng đưa lọn tóc mềm lên mũi hít hà, thơm quá!

- Không có chuyện gì... Một vài chuyện ở Advanced Travel thôi!

Hân chớp chớp mắt nhìn Tùng, từ lúc nào anh lại quan tâm đến Advanced Travel, cô hỏi anh có phần kinh ngạc:

- Anh quay lại Advanced Travel rồi sao ?

- Không! Nhưng anh phải giúp mẹ một số việc, đây là thỏa thuận để bà chấp nhận chúng ta!- Tùng trả lời thành thật.

A! Hân như chợt hiểu ra, thì ra bà Kim San dễ dàng chấp nhận như vậy là vì có điều kiện... Cô cứ nghĩ bà đã hiểu thông rồi! Hóa ra lòng người không dễ cảm hóa đến vậy...

- Vất vả cho anh rồi!

Hân nhìn Tùng cảm thông, cô biết anh nhất định sẽ phải lao tâm khổ tứ... Một A&T đã đủ làm anh nhức đầu, lại thêm Advanced Travel, anh vì cô đã phải cố gắng không ít! Lần đầu tiên cô thấy thương anh như vậy a!

- Xin lỗi...em chẳng giúp được gì cho anh...

Hân cup mị, khẽ nói.

Tùng nhìn Hân chớp chớp mắt như không tin nổi, Hân của anh mà cũng có những lúc ngoan ngoãn vậy sao ? Cô lúc nào cũng ương bướng, đối nghịch với anh... Không ngờ cũng có thể có những lúc biểu tình tự nhiên đáng yêu vậy a!

Vòng tay kéo đầu cô lại gần, nhìn đôi mắt to đen trong vắt đang nhìn anh sừng sốt, từng hơi thở thơm mát phả vào cánh mũi, Tùng nở nụ cười nửa miệng quyến rũ, giọng nói thấp phần mờ ám:

- Vợ yêu chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà làm nghĩa vụ của một người vợ là được rồi!

Nghĩa vụ của một người vợ ? Hân nhìn Tùng có vẻ khó hiểu. Ách! Đột nhiên như nhớ ra điều gì, cô chợt thấy hai má đỏ bừng xấu hổ:

- Em...em không...khéo tay đâu!... Không thể nấu cơm...cũng...

Lời nói ấp úng lộn xộn không đầu vào đầu của cô bị chặn ngay lại bằng một nụ hôn... Đôi mắt cô mở to nhìn anh thẳng thốt, đôi môi nhỏ xinh cũng không tự chủ mà hé mở tạo cơ hội cho cái lưỡi nóng hôi của Tùng nhanh chóng len lỏi vào, tình tế liếm mát như muốn rút hết hơi thở của cô. Bàn tay anh ấn chặt lấy đầu cô khiến nụ hôn của anh càng thêm bá đạo cuồng nhiệt. Bàn tay bé nhỏ của Hân chống lên ngực anh dần dần trở nên run rẩy không có sức, thân hình mềm mại nhanh chóng mất hết sức phản kháng dựa vào người anh...

Rất nhanh chóng, nụ hôn trở nên ý loạn tình mê, hai người thở hổn hển, trước mắt đều chỉ còn một mảng trắng thực mơ hồ... Tùng bật dậy, bàn tay vẫn giữ chặt lấy đầu Hân, nụ hôn không vì một cử động nhỏ nào mà giảm đi sự mãnh liệt, tay kia nhẹ nhàng nhắc bổng lấy Hân, bước chân anh chậm rãi tiến về phía giường...

Cảm nhận duy nhất của Hân chính là mình đã rơi xuống một nơi thật êm ái, thân hình mạnh mẽ rắn chắc của Tùng nhanh chóng áp đảo lấy cô, đôi mắt anh nhìn cô đến ngây dại mà cô nhìn anh cũng đã bị sắc thái dục vọng che lấp. Nụ hôn của Tùng rơi xuống như mưa, ngọt ngào, khi thì dịu dàng ve vuốt khi thì mạnh mẽ xâm chiếm làm Hân từng đợt từng đợt cảm xúc cứ dội về run rẩy, bàn tay mạnh mẽ của anh không ngừng siết chặt lấy cô, trên từng tác da thịt đốt lên những dục vọng xa lạ....

Những tiếng rên rỉ yêu kiều không nhịn được thoát ra khỏi khóe môi, Hân cảm thấy cơ thể mình nóng bừng, sắc đỏ lan rộng đến tận cổ và làn da trắng như tuyết cũng dần trở nên phấn hồng mê người... Minh Tùng hôn nhẹ lên gò má đỏ bừng của Hân, giọng anh thật nhẹ trong hơi thở gấp gáp:

- Đây là nghĩa vụ của một người vợ...

Trước khi Hân kịp nghe hiểu câu của Tùng thì từng đợt cảm xúc lại ủa đến đánh bật mọi suy nghĩ ra khỏi đầu, bàn tay cô vòng lên ôm lấy cổ anh, nụ hôn của anh lại khóa chặt trên môi cô đỏ mọng ướt át...

.....

Không biết đã qua bao lâu, Hân cảm thấy toàn thân mình sức lực kiệt quệ, cô thở hổn hển, tim vẫn còn đập thình thịch, thân hình mềm mại tùy ý vòng tay của Minh Tùng siết nhẹ... Nụ hôn của anh vẫn trôi đưa trên tóc Hân, nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai xinh đẹp, Tùng hít một hơi thật dài:

- Vợ yêu, thơm quá!

Hân trừng mắt nhìn kẻ nịnh bợ, nhưng nụ cười trên môi đã nhanh chóng phản chủ:

- Anh, đáng ghét!

Tùng không hồn giãn mỉm cười, trong lòng anh đang thực vui vẻ a! thực hạnh phúc a! Cúi xuống nhìn làn da trắng ngần điểm nhẹ những dấu hôn nhàn

nhặt, ngón tay anh di chuyển từ vai cô lên cổ rồi dừng lại xoa nhẹ lên hai má hồng hồng, sờ nhẹ lên đôi môi bé xinh mềm mại, Tùng nhìn vào đó như bị mê hoặc, giọng anh nhàn nhạt:

- Vợ yêu, mai chúng ta phải trở về !

Trở về ? Hân nhìn Tùng chớp chớp mắt, ánh mắt anh nhìn cô như thôi miên, giống như những gì anh nói chẳng liên quan gì đến anh cả, ngón tay vẫn nhẹ nhàng mân mê trên môi cô... Hân nhú nhú mi rồi tóm lấy bàn tay không an phận của anh, để chút nữa không biết anh sẽ làm gì nữa a, cười cười nói :

- Được !

2 người đến đây nhanh chậm cũng đã hai tuần rồi... Cũng đến lúc cần phải trở về.

Kéo Hân sát vào người mình, Tùng quẹt nhẹ lên mũi cô cung nựng :

- Khi trở về em phải ngoan ngoãn ở nhà đợi làm cô dâu biết chưa ?

A ! Nghe Tùng nói làm Hân có điểm giật mình, đúng là hai gia đình đã bàn đến việc khi hai người trở về sẽ làm đám cưới. Đám cưới ? Nghĩ đến đây, mặt Hân không khỏi đỏ lên, rúc vào ngực anh như trốn tránh, giọng cô giống như hồn dỗi :

- Em biết rồi...

- Ôi zời ơi !- Hoàng Anh giật mình đánh thót khi nghe tiếng hét kinh khủng xuyên thấu mọi góc ngách của Lan.

Minh Tùng cũng bất giác ngước mắt ra cửa rồi đột nhiên nụ cười hiện lên trên môi anh khúc khích.

Hoàng Anh nhìn Tùng chăm chọc :

- Nè ! Đã mặc áo giáp, đội mũ bảo hiểm cho cô ấy chưa ? Tình hình là trong phòng đó có vẻ bạo lực lắm a !

- Không sao ! Để cô ấy vui vẻ một chút cũng tốt !

- Coi chừng cô ấy sẽ bị họ quấy đến sợ hãi !

Tùng mỉm cười :

- Tổ nên lo chuyện ngược lại !

- Chà ! Tự tin ghê ta !- Hoàng Anh chăm chọc- Lấy vợ rồi có khác ! Nhất vợ nhì giò... Aida...

- Cậu lấy vợ đi sẽ biết !

- Thôi ! Nhìn cậu đủ biết thâm thế nào rồi ! Nhìn chẳng còn giống người xưa nữa !

- Tên này...- Tùng híp mắt lại nguy hiểm

- Thôi thôi !- Hoàng Anh nở nụ cười hòa hoãn- Vào việc chính đi !

Khuôn mặt Minh Tùng trở lại vẻ nghiêm túc, ngả lưng xuống ghế một cách thoải mái, Tùng khẽ hỏi :

- Có thêm tin tức gì không ?

- Không, báo cáo hôm qua tớ gửi cho cậu là đầy đủ nhất về Nam Thành rồi !

Tùng thở một hơi dài, báo cáo hôm qua nhận được của Hoàng Anh nói rõ Nam Thành là con trai của công ty Dũng Mạnh, là bạn thân thiết với Tiên Dung từ nhỏ. Theo những lời từ người làm của biệt thự SmartMart, Nam Thành đối với Tiên Dung rất tốt, thậm chí là rất yêu... Tiên Dung cũng rất có cảm tình và nghe lời anh ta. Hiện tại Nam Thành đang là trợ lý cho ông Văn Đình.

Nam Thành ? Cái tên này với anh thật quen... Xung quanh anh chàng này quả nhiên có thật nhiều nghi vấn, nhưng xem ra đó là người có ảnh hưởng lớn nhất đến Tiên Dung... Điều đó không còn nghi ngờ gì nữa ! Nhưng vì sao lại như vậy ? Nhắm vào Advanced Travel, anh ta được lợi điều gì ? Mọi chuyện thật không đơn giản...

Hoàng Anh trầm ngâm, đôi lông mày cũng nhíu lại :

- Tớ có cảm giác anh chàng này không đơn giản... Anh ta làm trợ lý lâu như vậy cho ông Văn Đình mà chúng ta dường như không để ý !

- Điều này cũng dễ hiểu thôi.. A&T và SmartMart vốn không có nhiều quan hệ làm ăn !

Điều làm anh thấy lạ chính là việc quen Tiên Dung lâu như vậy, không thấy cô ấy nhắc đến anh chàng này... Anh cũng chưa từng vô tình gặp qua !

Nam Thành, xung quanh anh ta giống như có một bức màn bí mật... Cái tên này thật quen.

Ngước lên nhìn Hoàng Anh, Minh Tùng chợt hỏi :

- Có ảnh của anh ta chứ ?

- Có ! Tôi tưởng không cần thiết nên không fax cho cậu !

Hoàng Anh nhanh nhẹn rút dưới tập tài liệu ra một xấp hình... Minh Tùng lơ đãng đón lấy tập ảnh, nhưng rồi đôi mắt anh chợt mở to khi nhìn vào những đường nét quen thuộc...

- Nam Thành !!!- Minh Tùng chợt thốt lên

- Sao vậy ? Cậu biết anh ta sao ?- Hoàng Anh nhìn biểu hiện của Minh Tùng cũng cảm thấy khả trường.

- Không chỉ là quen...- Minh Tùng mím chặt môi, trước mắt anh là một đám mây âm đạm. Thì ra là anh ta !

Chính là anh ta ! Nam Thành, tên bạn thân đã 5 năm không gặp của anh !

Kỉ ức chợt ùa về trong trí nhớ của Minh Tùng giống như những đòn đánh thật đau.

Trong một bữa tiệc cách đây 15 năm

- A ! Minh Tùng !

Minh Tùng chợt quay lại nhìn thấy một gương mặt một cậu nhóc ẩn lấp sau lớp kính dày:

- Chào cậu!- nụ cười trên môi cậu ta vẫn tươi tỉnh- Không ngờ ở nơi nhàm chán này lại gặp người quen!

- Cậu quen tôi ?- Minh Tùng có điểm ngạc nhiên

- Chúng ta học cùng lớp!

- À... Minh Tùng khẽ cười, cậu vốn chẳng quan tâm, làm sao có thể nhớ cậu ta là ai.

- Tôi là Nam Thành! – Cậu ta khẽ nói

Minh Tùng khẽ gật đầu;

- Có lẽ cũng không cần nói đến tên của tôi!

Cậu đã quá quen với những kiểu làm quen sùng nịnh rồi. Ai mà không vì cậu là con trai của Advanced Travel chứ ?

Dường như nhìn thấu được suy nghĩ của Minh Tùng, Nam Thành bật cười ha hả :

- Cậu yên tâm ! Tôi chẳng quan tâm tới cha mẹ hay tập đoàn to nhỏ nhà cậu... Thấy không ? Tôi chỉ là một thằng nhóc, vô hại và cần bạn thế thôi !

Cái nháy mắt thân thiện của Nam Thành làm Minh Tùng có điểm ngạc nhiên, rồi cũng bật cười. Bất quá, cậu cũng sẽ không từ chối.

.....

- Sao ? Nhìn cậu hình như có chuyện ?- Nam Thành cười cười, đưa lon nước trước mặt Minh Tùng

Minh Tùng đón lấy lon nước, mỉm cười... Bao năm qua, Nam Thành không hề có biểu hiện ý đồ xấu, lúc nào cũng là một tên bạn thật nhiệt tình bên cạnh anh... Nhưng Minh Tùng cũng không thích than phiền nhiều những chuyện bất đắc dĩ với Nam Thành.

- Lại là chuyện ba mẹ ép uống sao ?- Nam Thành bật cười

- Ừ! – Minh Tùng đáp vu vơ. Thật ra là anh đang đau đầu chuyện Tiên Dung

- Vậy đi chơi đi ! Một thời gian đầu óc sẽ thoải mái hơn !

- Đi chơi ? – Minh Tùng nheo mắt, hình như cũng lâu rồi anh không đi đâu.

- Ha ha ! Ờ ! Đi chơi đi ! Tôi nghe nói bờ biển Vinpearl land rất đẹp ! Đến đó trốn một thời gian, biết đâu cái đầu của cậu sẽ thông minh hơn!

- Ý kiến không tồi! – Minh Tùng mỉm cười

- Tớ là ai chứ ? Ha ha....

.....

Ring....ring....ring....

Minh Tùng nheo mắt nhìn vào một số điện thoại lạ

- Alô...

- Cô Ngọc Hân đang ở Step Bar....

Minh Tùng nheo mắt có vẻ khó hiểu, giọng con trai trong điện thoại dù đã cố nói khác đi vẫn thật quen... Lòng anh chợt nảy lên, vì sao lại liên quan đến Ngọc Hân, cô ấy đang ở Step Bar là có chuyện gì ?

- 1h nữa nếu anh không đến cô ấy sẽ bị kẻ khác *** hại...

Cái gì ?

Minh Tùng bàng hoàng....

Trong điện thoại chỉ còn những tiếng tút tút rất dài....

Giống như có một bàn tay đã sắp đặt tất cả... Từng bước đi của anh đều là người khác đã tính toán...

- Có chuyện gì vậy ?

Hoàng Anh nhìn sắc mặt Minh Tùng đại biến, có điểm lo lắng

- Cậu không sao chứ ?

Minh Tùng nhắm mắt lại, thở một hơi dài :

- Điều tra thật kĩ về anh ta cho tớ ! Tớ muốn biết mỗi ngày của anh ta từ khi được sinh ra đến bây giờ !- giọng Tùng đầy nghiêm nghị.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

10h sáng hôm sau, sau bữa sáng, Ngọc Hân và Minh Tùng chuẩn bị trở về Hà Nội...

Bước ra biển, Hân để mặc cho bước chân của mình vô định trên bờ cát, từng con sóng nhỏ lần lần vỗ bọt nước vào chân mát lạnh...

Ánh nắng càng lúc càng rực rỡ đến chói mắt, tiếng sóng biển hòa lẫn trong tiếng gió mạnh mẽ tấp vào mặt từng hơi muối mặn, thối tung mái tóc dài, một mùi hương nhẹ nhàng tan đi trong gió bay đến cánh mũi của một người...

Lặng lẽ bước lại gần, Tùng dang tay quàng qua vai Hân làm cô bất ngờ giật bản mình, nhưng hương thơm quen thuộc bên cạnh làm cô nhanh chóng bình tâm, liếc nhìn anh nhẹ giọng mắng :

- Anh muốn hù chết em hả ?

Tùng bật cười ha ha, bàn tay trên vai Hân bóp chặt, kéo cô sát vào người anh, nụ cười của anh trên đỉnh đầu cô ngọt ngào :

- Vợ yêu, tiếc nuôi sao ?

- Ừm.

Hân khẽ đáp, tầm mắt hướng ra xa... Tiếc nuôi cảm giác yên bình nơi đây. Tiếc nuôi hạnh phúc nơi đây. Tiếc nuôi những tháng ngày sống trong tình yêu

của anh... Tiếc nuôi mọi thứ... Cô thật chỉ muốn ở lại mãi mãi...

Tùng dường như hiểu được tâm trạng của Hân, tiếng anh đùa trên tóc cô thủ thỉ :

- Nhất định chúng mình sẽ còn quay lại !

- Ừm !

Hân thở một hơi thật dài. Đôi mắt nhìn ra xa không dứt như muốn thu hết cảnh đẹp này vào trong mắt, khắc sâu vào trong tim... Khi trở về chốn phồn hoa đô hội, đâu còn có thể cảm nhận cuộc sống yên bình đến thế này.

2h chiều Ngọc Hân và Minh Tùng bước xuống sân bay Nội Bài, sau khi nhận được cuộc gọi của Hoàng Anh, bước chân của Tùng trở nên vội vã... Mặc kệ quản gia phía sau tất tả với đồng hồ đặc, Tùng lôi Hân đi, ấn Hân ngồi vào xe, Tùng ngồi vào sau vô lăng, chiếc xe Lexus lao đi vội vã. Nhìn cô mỉm cười, Tùng nói :

- Bây giờ chúng mình sẽ đến công ty !

- Đến công ty ?- Hân chớp chớp mắt nhìn Tùng có vẻ khó hiểu

- Phải... Chẳng phải em luôn muốn đến gặp cô bạn ở phòng thư kí sao ?- Tùng bật cười khúc khích

Hân lờm Tùng một cái, khóe môi cũng bắt giắc nở nụ cười... Cô biết anh đang lo lắng chuyện ở công ty nên cũng không muốn làm anh phân tâm. Dù sao gặp lại mọi người ở phòng thư kí, trừ người đẹp Quỳnh Chi thì đều thật vui.

Ngay khi nhìn thấy hai người xuất hiện, Hoàng Anh đã bước đến tươi cười :

- Đôi vợ chồng trẻ, trở về dường như tràn đầy sức sống ha !

Minh Tùng nở nụ cười tươi không giấu giếm, Ngọc Hân mặt đỏ bừng, nheo mắt nhìn Hoàng Anh :

- Anh thật là...

Cô thư kí ngồi trên bàn cũng nhìn hai người không chớp, dường như khó hiểu mà cũng dường như hoang mang. Ngọc Hân chợt nhận ra đây là lần đầu tiên cô bước vào công ty với tư cách là vợ của tổng giám đốc Minh Tùng. Chả trách suốt đường đi, bao nhiêu người cứ mắt lớn mắt nhỏ nhìn cô...

Liếc xéo hai người đàn ông đang cười tươi hết cỡ thì thầm to nhỏ, Hân hừ một tiếng :

- Em vào phòng thư kí thăm mọi người !

Vừa xoay người đi đã bị một bàn tay ấm áp giữ lại, Tùng kéo cái vai đang muốn chạy trốn của Hân lại gần, hôn lên tóc cô, nụ cười nửa miệng lại hiện trên môi anh ngọt ngào, ánh mắt cũng không che giấu vài phần nhu tình, tiếng anh thì thầm bên tai cô nóng bừng :

- Vợ yêu, đừng chạy lung tung nhé ! Ngay khi xong việc anh sẽ đưa vợ yêu về nhà !

Nói xong anh xoay người, bật cười ha hả khoác tay Hoàng Anh rồi đi... Ngọc Hân đứng chôn chân tại chỗ, cả gương mặt đỏ bừng muốn phát hỏa, cả cô thư kí bên cạnh cũng chân kinh, há hốc nhìn Ngọc Hân muốn rớt hết cảm xuống đất... Lần đầu tiên cô thấy tổng giám đốc thân mật với một cô gái a !

Hân bối rối nhìn trước nhìn sau, bất đắc dĩ nhìn cô thư kí cười khỏ rồi nhanh chóng bước đến phòng thư kí.

Bên trong căn phòng vang lên tiếng gõ máy càn cạch, tiếng giấy kêu loạt xoạt chứng tỏ một không khí làm việc hăng say...Chợt vang lên tiếng ngáp thật dài.

- Ai ui !!!Thật là chán quá đi !

Tiếng Lan rõ mồn một, cô bạn này lúc nào cũng vậy cả, Hân cười khẽ

- Lan !Em lại lười biếng rồi !- tiếng chị Mai nhẹ giọng cười

Không cần nhìn Hân cũng đoán được bộ dạng Lan lúc này chắc chắn là gục dài người trên bàn,đôi mắt lơ đãng muốn ngủ... Lan cất giọng đầy cảm phẫn :

- Cái lão Hoàng Anh chết tiệt ! Mần chi hành con nhà người ta dữ vậy...

- Công ty đang vào giai đoạn bận rộn...cố một chút đi ! Có nhiều dự án từ Advanced Travel chuyển qua mà !

Đột nhiên giọng Lan trở nên hứng thú:

- Chị Mai, vậy tin đồn A&T quay về Advanced Travel là thật hả ? Trời ui... Không ngờ sếp lại là cậu ấm của tập đoàn đó a !

Chị Mai khẽ gất :

- Đừng đoán mò linh tinh ! Chuyện đó nhân viên không nên bàn tới !

- Aiz...chị thật chán a !- Lan lại thờ dài

Hân khẽ nheo mắt, hóa ra chuyện Minh Tùng nhận giúp Advanced Travel một số chuyện là có thật.

Đột nhiên trong phòng lại vang lên tiếng nói của Lan :

- Mà bất ngờ chính là... Hân lại là vợ sắp cưới của sếp ! Ngay từ đầu em đã đoán quan hệ hai người không bình thường mà !- Lan nói giọng thám tử-
Làm gì có thư kí nào mới vào đã được đi công tác cùng sếp đâu !

Chị Mai cười khỏ :

- Đó cũng là chuyện của sếp !

Giọng Lan bất mãn :

- Vì sao Hân lại giấu giếm thế chứ ? Aizz...từ ngày đó cũng mất tích luôn, chả thấy quay lại, có phải một bước lên tiên rồi quên hết bạn bè không ?

- Đừng nói linh tinh !Hai người họ hình như yêu nhau lâu rồi, gì mà một bước lên tiên ?

- Dù sao cũng thật chán ! Nếu cô ấy mà quay lại em sẽ phải đòi nợ thích đáng !Phải đánh cho một trận !

- Thôi đi cô !! Đánh xong đến lượt cô bị đá ra đường đấy ! Người ta dù gì cũng là tổng phu nhân !

- Vậy thì sẽ mất một trận thôi vậy !

- Xin cô, bớt nói nhảm đi !

- Gì cũng không được ! Vậy bắt khao một bữa đi !

- Nghe được rồi đấy !

Ha ha

Trong phòng lại vang lên tiếng cười vui vẻ... Ở đây lúc nào cũng thật thú vị, Hân mỉm cười... Hít một hơi thật dài, Hân nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, áp úng thò đầu vào, Hân nhìn quanh một lượt vẫy tay chào :

- Chào mọi người...

Tiếng cô rất nhẹ nhưng cũng làm không gian trong phòng dường như ứng động lại... Trong phòng 6 7 đôi mắt nhìn cô như không tin được, chớp chớp.
Hân bước vào, cười tươi :

- Xin lỗi...bây giờ em mới quay lại đây thăm mọi người được !

Xoạch...

Tiếng giấy rơi nhẹ trên mặt bàn...

.....

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

- Hân !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Rất nhanh chóng trong phòng vang ra tiếng la kinh hoàng của Lan, trên người Ngọc Hân nhanh chóng xuất hiện một vòng ôm ấp muốn ngạt thở.

- Ôi zoi oi !- Hoàng Anh giật mình đánh thót khi nghe tiếng hét kinh khủng xuyên thấu mọi góc ngách của Lan.

Minh Tùng cũng bất giác ngược mắt ra cửa rồi đột nhiên nụ cười hiện lên trên môi anh khúc khích.

Hoàng Anh nhìn Tùng châm chọc :

- Nè ! Đã mặc áo giáp, đội mũ bảo hiểm cho cô ấy chưa ? Tình hình là trong phòng đó có vẻ bạo lực lắm a !

- Không sao ! Để cô ấy vui về một chút cũng tốt !

- Coi chừng cô ấy sẽ bị họ quây đến sợ hãi !

Tùng mỉm cười :

- Tổ nên lo chuyện ngược lại !

- Chà ! Tự tin ghê ta !- Hoàng Anh châm chọc- Lấy vợ rồi có khác ! Nhất vợ nhì giới... Aida...

- Cậu lấy vợ đi sẽ biết !

- Thôi ! Nhìn cậu đủ biết thăm thế nào rồi ! Nhìn chẳng còn giống người xưa nữa !

- Tên này...- Tùng híp mắt lại nguy hiểm

- Thôi thôi !- Hoàng Anh nở nụ cười hòa hoãn- Vào việc chính đi !

Khuôn mặt Minh Tùng trở lại vẻ nghiêm túc, ngả lưng xuống ghế một cách thoải mái, Tùng khẽ hỏi :

- Có thêm tin tức gì không ?

- Không, báo cáo hôm qua tớ gửi cho cậu là đầy đủ nhất về Nam Thành rồi !

Tùng thở một hơi dài, báo cáo hôm qua nhận được của Hoàng Anh nói rõ Nam Thành là con trai của công ty Dũng Mạnh, là bạn thân thiết với Tiên Dung từ nhỏ. Theo những lời từ người làm của biệt thự SmartMart, Nam Thành đối với Tiên Dung rất tốt, thậm chí là rất yêu... Tiên Dung cũng rất có cảm tình và nghe lời anh ta. Hiện tại Nam Thành đang là trợ lý cho ông Văn Đình.

Nam Thành ? Cái tên này với anh thật quen... Xung quanh anh chàng này quả nhiên có thật nhiều nghi vấn, nhưng xem ra đó là người có ảnh hưởng lớn nhất đến Tiên Dung... Điều đó không còn nghi ngờ gì nữa ! Nhưng vì sao lại như vậy ? Nhắm vào Advanced Travel, anh ta được lợi điều gì ? Mọi chuyện thật không đơn giản...

Hoàng Anh trầm ngâm, đôi lông mày cũng nhíu lại :

- Tổ có cảm giác anh chàng này không đơn giản... Anh ta làm trợ lý lâu như vậy cho ông Văn Đình mà chúng ta dường như không để ý !

- Điều này cũng dễ hiểu thôi.. A&T và SmartMart vốn không có nhiều quan hệ làm ăn !

Điều làm anh thấy lạ chính là việc quen Tiên Dung lâu như vậy, không thấy cô ấy nhắc đến anh chàng này... Anh cũng chưa từng vô tình gặp qua !

Nam Thành, xung quanh anh ta giống như có một bức màn bí mật... Cái tên này thật quen.

Ngước lên nhìn Hoàng Anh, Minh Tùng chợt hỏi :

- Có ảnh của anh ta chứ ?

- Có ! Tổ tưởng không cần thiết nên không fax cho cậu !

Hoàng Anh nhanh nhẹn rút dưới tập tài liệu ra một xấp hình... Minh Tùng lơ đãng đón lấy tập ảnh, nhưng rồi đôi mắt anh chợt mở to khi nhìn vào những đường nét quen thuộc...

- Nam Thành !!!- Minh Tùng chợt thốt lên

- Sao vậy ? Cậu biết anh ta sao ?- Hoàng Anh nhìn biểu hiện của Minh Tùng cũng cảm thấy khả trường

- Không chỉ là quen...- Minh Tùng mím chặt môi, trước mắt anh là một đám mây âm ảm. Thì ra là anh ta !

Chính là anh ta ! Nam Thành, tên bạn thân đã 5 năm không gặp của anh !

Kí ức chợt ùa về trong trí nhớ của Minh Tùng giống như những đòn đánh thật đau.

Trong một bữa tiệc cách đây 15 năm

- A ! Minh Tùng !

Minh Tùng chợt quay lại nhìn thấy một gương mặt một cậu nhóc ẩn lấp sau lớp kính dày:

- Chào cậu!- nụ cười trên môi cậu ta vẫn tươi tỉnh- Không ngờ ở nơi nhàm chán này lại gặp người quen!

- Cậu quen tôi ?- Minh Tùng có điểm ngạc nhiên

- Chúng ta học cùng lớp!

- À.... Minh Tùng khẽ cười, cậu vốn chẳng quan tâm, làm sao có thể nhớ cậu ta là ai.

- Tớ là Nam Thành! – Cậu ta khẽ nói

Minh Tùng khẽ gật đầu;

- Có lẽ cũng không cần nói đến tên của tớ!

Cậu đã quá quen với những kiểu làm quen sùng bái rồi. Ai mà không vì cậu là con trai của Advanced Travel chứ ?

Dường như nhìn thấu được suy nghĩ của Minh Tùng, Nam Thành bật cười ha hả :

- Cậu yên tâm ! Tớ chẳng quan tâm tới cha mẹ hay tập đoàn to nhỏ nhà cậu... Thấy không ? Tớ chỉ là một thằng nhóc, vô hại và cần bạn thế thôi !

Cái nháy mắt thân thiện của Nam Thành làm Minh Tùng có điểm ngạc nhiên, rồi cũng bật cười. Bất quá, cậu cũng sẽ không từ chối.

.....

- Sao ? Nhìn cậu hình như có chuyện ?- Nam Thành cười cười, đưa lon nước trước mặt Minh Tùng

Minh Tùng đón lấy lon nước, mỉm cười... Bao năm qua, Nam Thành không hề có biểu hiện ý đồ xấu, lúc nào cũng là một tên bạn thật nhiệt tình bên cạnh anh... Nhưng Minh Tùng cũng không thích tham phiền nhiều những chuyện bất đắc dĩ với Nam Thành.

- Lại là chuyện ba mẹ ép uống sao ?- Nam Thành bật cười

- Ừ! – Minh Tùng đáp vu vơ. Thật ra là anh đang đau đầu chuyện Tiên Dung

- Vậy đi chơi đi ! Một thời gian đầu óc sẽ thoải mái hơn !

- Đi chơi ? – Minh Tùng nheo mắt, hình như cũng lâu rồi anh không đi đâu.

- Ha ha ! Ồ ! Đi chơi đi ! Tớ nghe nói bờ biển Vinpearl land rất đẹp ! Đến đó trốn một thời gian, biết đâu cái đầu của cậu sẽ thông minh hơn!

- Ý kiến không tồi! – Minh Tùng mỉm cười

- Tớ là ai chứ ? Ha ha....

.....

Ring....ring....ring....

Minh Tùng nheo mắt nhìn vào một số điện thoại lạ

- Alô...

- Cô Ngọc Hân đang ở Step Bar....

Minh Tùng nheo mắt có vẻ khó hiểu, giọng con trai trong điện thoại dù đã cố nói khác đi vẫn thật quen... Lòng anh chợt nảy lên, vì sao lại liên quan đến Ngọc Hân, cô ấy đang ở Step Bar là có chuyện gì ?

- 1h nữa nếu anh không đến cô ấy sẽ bị kẻ khác *** hại...

Cái gì ?

Minh Tùng bàng hoàng....

Trong điện thoại chỉ còn những tiếng tút tút rất dài....

Giống như có một bàn tay đã sắp đặt tất cả... Từng bước đi của anh đều là người khác đã tính toán...

- Có chuyện gì vậy ?

Hoàng Anh nhìn sắc mặt Minh Tùng đại biến, có điểm lo lắng

- Cậu không sao chứ ?

Minh Tùng nhắm mắt lại, thở một hơi dài :

- Điều tra thật kĩ về anh ta cho tớ ! Tớ muốn biết mỗi ngày của anh ta từ khi được sinh ra đến bây giờ !- giọng Tùng đầy nghiêm nghị.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Minh Tùng cùng Hoàng Anh thảo luận rất lâu, đến lúc ngẩng mặt lên đã thấy trời muộn về chiều. . .Gương mặt Hoàng Anh từ hồng chuyển sang trắng rồi xanh nguyên một mảng kinh hãi khi nghe Minh Tùng giải thích từng nước đi cẩn thận chi tiết kĩ càng của Nam Thành, hơi thở trở nên không thông. . .

Ráng chiều một màu đỏ rực rỡ, mặt trời giống như một khối lửa khổng lồ lui dần sau những tòa nhà cao tầng. . . Một phút yên bình trước khi cơn bão đến. Minh Tùng nhú mày, thở một hơi dài dường như mệt mỏi, anh thật sự vẫn chưa thể hiểu được mục đích của Nam Thành. Anh ta có ý gì khi cố nhắm vào Advanced Travel ? Anh ta có thù hằn gì với Advanced Travel và bà Kim San chăng ? Công ty Dũng Mạnh với Advanced Travel xưa nay chỉ là quan hệ giao hảo, anh với Nam Thành cũng không có xích mích gì thật nghiêm trọng. . . Vì sao Nam Thành phải công phu dàn ra một thế trận tâm huyết như vậy ?

Giống như ngày từ đầu khi tiếp cận anh, Nam Thành đã có mục đích. Tiếp cận Tiên Dung cũng là có mục đích. Sắp xếp cho anh và Ngọc Hân gặp nhau dường như cũng là có mục đích. Anh ta rốt cuộc thì có vấn đề gì với Advanced Travel ? Mọi chuyện dường như không hề đơn giản. . .

Nhớ lại những thời gian gần gũi Nam Thành, Minh Tùng nhú mày khó hiểu. . . Ngoài bộ mặt thư sinh ưa đùa cợt, anh ta dường như chẳng có biểu hiện gì đặc biệt. . . Thật không ngờ, vẻ ngoài đó lại có thể che đi tâm địa lớn đến như vậy ? Tùng không khỏi thán phục, anh ta thật thông minh, rất rất thông minh !

Hoàng Anh nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Minh Tùng, thấp giọng hỏi:

- Cậu có cho rằng anh ta đứng sau tất cả chuyện này không ?

- Không phải cho rằng mà là chắc chắn!

Hoàng Anh nhú mày khó hiểu:

- Giữa hai người có thâm cừu đại hận gì sao ?

- Đây chính là điều tớ đang muốn biết. . .- Minh Tùng nhàn nhạt nói- Trong thời gian quen biết, anh ta đối với tớ không hề có dụng ý xấu nào cả. . . Trừ việc sắp xếp cho tớ gặp Ngọc Hân, ép tớ quay lại với cô ấy. Tất cả dường như anh ta đều có sắp xếp, rất đúng thời điểm. . . mọi thứ đều ăn khớp!

Minh Tùng không khỏi rung mình, mặc dù đã có nhiều nghi ngờ nhưng việc mình bị biến thành một quân cờ trong tay người khác khiến anh không khỏi kinh hãi xen lẫn tức giận.

- Đây Advanced Travel và SmartMart đối nghịch với nhau anh ta được lợi gì ?- Hoàng Anh nghi vấn.

- Nhất định trong quá khứ anh ta có vấn đề gì đó, chúng ta cần phải tra ra. . .- Minh Tùng nhay nhay giữa trán. Con người này thực sự làm anh đau đầu.

Như chợt nhớ ra, Minh Tùng khẽ hỏi:

- Đạo này bên Advanced Travel thế nào ?

- Tất nhiên là ổn! Sau khi biết sự thật, quý cô chân dài kia đã bị mẹ cậu xử lý gọn! Ba cậu dường như không phục nhưng cũng không có ý kiến gì!

- SmartMart có động tĩnh gì không ?

- Ông Văn Đình đang cố tranh giành những dự án của Advanced Travel, cái tin cậu hủy hôn ước gây tức giận cho SmartMart làm Advanced Travel giảm khá nhiều sự tín nhiệm! Cả A&T cũng sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ!

- Mẹ tớ có ý kiến gì không ?

- Bà muốn A&T thực sự vào cuộc.... Chúng ta cưới ngựa xem hoa như vậy cũng đủ rồi !

Minh Tùng ngả lưng xuống ghế, nhắm mắt lại :

- Được... cứ như vậy đi...

- Còn về Nam Thành tớ sẽ tiếp tục điều tra !

Minh Tùng thờ dài, không đáp.

Nam Thành nhắm vào Advanced Travel và A&T là có mục đích gì ? Chẳng lẽ anh ta không biết rằng nếu Advanced Travel và A&T hợp sức lại, SmartMart cũng không thể làm khó bà Kim San được lâu sao ?

Anh cần có thêm nhiều thông tin hơn trước khi có thể quyết định một điều gì đó.... Nam Thành, anh ta muốn gì ? Mục đích thật sự chỉ đơn giản là nhắm vào Advanced Travel ?

- Tùng, cậu đã bao giờ nghĩ người Nam Thành muốn đối phó là cậu chưa ?- Hoàng Anh nheo mắt hỏi

Minh Tùng cũng chợt cảm thấy giật mình:

- Là tớ ?

- Tớ chỉ có cảm giác như vậy thôi... Từ đầu đến cuối, chẳng phải lúc nào cậu cũng có mặt trong từng nước đi của anh ta sao ?

Minh Tùng chợt thấy chột dạ, đôi lông mày khẽ cau lại có điểm giận dữ.

- Vì vậy, cậu nên cẩn thận... Nếu đã ép cậu gặp lại Ngọc Hân lúc này, chắc chắn cô ấy cũng nằm trong kế hoạch của anh ta!

Lời của Hoàng Anh đến tai Minh Tùng giống như một tiếng sét, khoảnh khắc vài s, anh có cảm giác tim mình muốn ngừng đập

Nhìn thấy nỗi lo lắng dần hiện trong ánh mắt hoang mang của Minh Tùng, Hoàng Anh nhẹ giọng nhắc :

- Cô ấy chính là gót chân Asin của cậu... Cẩn thận!

Răng cắn chặt môi đến tứa máu, Minh Tùng chợt nhận ra mình đã quên mất điều gì.

Khi Minh Tùng bước đến phòng thư kí là bên trong vang lên những tiếng cười giòn giã.

- Ngọc Hân, bánh này thật ngon!- tiếng Lan thích thú

- Bạn thích như vậy sao ?- Hân cười tươi

- Rất thích!

- A! Mặt bạn dính thật nhiều kem a!

- A! Mặt bạn cũng có nữa!

Ha ha!

- Bạn thật xấu! Dám quẹt kem lên mặt tôi! Tôi sẽ không tha cho bạn!

-A! Cứu mạng a!!!!

- Hai đứa này! Bớt nghịch đi!

Ha ha!

Trong phòng lại vang lên những tiếng cười giòn giã, tiếng những bước chân chạy dồn dập... Minh Tùng cảm thấy trong lòng thật ảm áp, mọi suy nghĩ dường như đều trôi tuột đi hết, khóe môi khẽ cong lên thành một nụ cười.

- Các người thật ồn ào!- tiếng người đẹp Quỳnh Chi hờn giận

- Đồ ghen tị!- giọng Lan không chút lưu tình

- Cô...!!!!

Người đẹp ghen giọng

- Từ giờ bớt kênh kiệu đi! Người tổng giám đốc quan tâm chẳng bao giờ là cô đâu!

- Thôi ! Lan, bạn nói linh tinh quá!

- Tôi không thèm so đo với mấy người!

Bước chân người đẹp càng lúc càng trầm trọng

Cạch!

Cánh cửa bật mở làm Minh Tùng chợt lùi lại mấy bước, gương mặt người đẹp thoáng sáng sùng sốt khi nhìn thấy anh.

- Sếp...- giọng nói như ngưng đọng lại trên đôi môi gọi cảm

Khóe môi hơi nhếch lên không quan tâm, Tùng nhàn nhạt nói:

- Ừ

Mọi tiếng động trong phòng dường như cũng dừng lại, mọi người đều mắt to mắt nhỏ nhìn thấy dáng đứng cao ngất của Tùng ở cửa ra vào. Lần đầu tiên sếp đến phòng thư kí đó a!

Nhìn quanh căn phòng có vẻ dường như ửng đỏ, Tùng vẫn đứng yên đảo ánh mắt không biểu tình ra xung quanh làm cảm xúc của từng người trở nên hỗn loạn.

Hân và Lan đang rượt nhau cũng bị không khí u ám quái dị làm cho dừng lại.

- Có chuyện gì...

Câu nói bị bỏ lửng ngay khi quay lưng lại Hân nhìn thấy Tùng đứng gần như muốn lấp hết cửa phòng, bóng anh hắt xuống nền nhà vừa ngạo nghễ lại vừa uy nghiêm dọa người.

- Xin lỗi đã làm phiền!

Lan cũng là lần đầu tiên thấy biểu hiện của sếp kì cục như vậy, nhìn thì có vẻ không hờn giận nhưng hàn khí tỏa ra từ người sếp thì làm cả phòng lạnh gáy đó a! Vội vàng quẹt vết kem trên má Hân do mình gây ra, Lan nói giọng xuề xòa:

- Sạch rồi! Sạch rồi!

Lan ngước mắt không khỏi nhìn mặt sếp rõ ràng chiếu tướng thẳng vào mình a! Ai, số khổ! Số khổ! Ai lại đụng trúng tổng phu nhân như vậy!!!

Ánh mắt Tùng hướng về phía Hân, khuôn mặt do nghịch ngợm mà lem nhem những vết kem, hai gò má ửng hồng vì hoạt động quá sức. Nhíu mày một cái có vẻ không vui, anh khẽ nói:

- Hân, đến giờ về rồi!

- A...- Hân khẽ kêu lên, sao sớm như vậy a!

Còn định mở miệng phản đối thì đã bị nhỏ Lan nhanh chóng đẩy đi:

- Ồ ờ! Đến giờ về rồi! Bạn về đi! Bọn tôi còn phải làm việc nữa! Đám cưới nhớ gửi thiệp hồng cho tôi đó!

- Này! Bạn làm gì vậy ??? – Hân bị Lan đùn đẩy thì có vẻ không vui, cô còn muốn ở chơi thêm chút nữa.

- Hôm khác bạn đến cũng được mà! Giờ cả phòng phải làm việc! Mau đi đi nha!

Đến gần trước mặt Minh Tùng, Lan cười vô tội:

- Chào sếp!

Minh Tùng khẽ nhướn mày, bàn tay nhanh chóng tóm lấy Hân, lôi đi. Trước khi đi nở một nụ cười thập phần ma lực dọa người:

- Cả phòng tiếp tục làm việc đi! Đám cưới sẽ rất nhanh được tổ chức! Mong mọi người sẽ có mặt đầy đủ!

- Vâng thưa sếp!- Cả phòng đồng thanh

Xa xa vang lại tiếng phản đối của Hân

- Anh làm gì vậy ?

Lan đứng yên bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài... Sếp thật đáng sợ! May mà Ngọc Hân có lá gan cũng không nhỏ!

Rầm!

Tiếng cánh cửa đóng lại sau bước chân người đẹp Quỳnh Chi. Lan bấu môi rồi trở về chỗ ngồi.

Hân bị Tùng lôi đi thật nhanh, cô thậm chí chẳng còn cơ hội để ngoảnh cổ lại tạm biệt mọi người. Bước chân Tùng dường như vẫn không muốn dừng lại, anh cũng chẳng quay mặt lại để nhìn xem mặt cô màu gì... Hân chợt cảm thấy Tùng thật kì lạ...

Ngừng lại những tiếng phản đối, cô dần dần ngoan ngoãn bước theo anh... Bàn tay anh thật ấm, nắm tay cô chặt đến mức muốn đau, chứng tỏ anh đang lo lắng. Hân chợt nheo nheo mắt khó hiểu...

Gara để xe vắng toe, chỉ có tiếng bước chân hai người đi thật vội vã... Tiếng cửa xe bật mở và Hân cảm thấy mình đã bị ấn vào trong.

Ngồi yên trong xe, Hân quay sang nhìn Tùng ngồi sau vô lăng nhưng không có ý định sẽ khởi động xe, anh ngả lưng ra ghế rồi thở một hơi thật dài...

Hân khẽ hỏi:

- Có chuyện gì vậy anh ?

Tùng quay sang nhìn Hân, anh không cười, ánh mắt cũng không hề chớp, nhìn thật sâu như muốn thổi

miên... Hân nhú nhú mi khó chịu:

- Rốt cuộc có chuyện gì ? Anh...

Lời còn chưa kịp thoát ra thì Hân đã có cảm giác bàn tay anh vươn đến kéo đầu cô lại gần thật nhanh, một nụ hôn mạnh mẽ chớp nhoáng vụt đến bao phủ lấy môi cô khiến toàn cơ thể cô bỗng trở nên cứng ngắc. Tùng giữ chặt lấy đầu Hân, không cho cô có được nửa cơ hội để chạy trốn nụ hôn của anh, đôi môi nóng bỏng, đầu lưỡi không ngừng khuấy đảo áp chế cái lưỡi nhỏ xinh của Hân... Cô bắt đầu cảm thấy toàn thân dần trở nên mềm nhũn, vô lực tựa vào ngực Tùng, cả hơi thở cũng dần dần trở nên khó khăn dưới nụ hôn của Tùng.

Đến khi cả hai đều cảm thấy không thở nổi thì Tùng mới không đành lòng buông Hân ra... Luồng không khí chạy thẳng vào phổi làm Hân bất giác rung mình, toàn thân vô lực dựa vào vòng ôm ấp của Tùng. Hơi thở gấp gáp của anh phả trên tóc cô nóng bừng, và bên tai cô là tiếng tim của anh đập thình thịch...

Tùng đưa bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lên gò má mịn màng phớt hồng của Hân, sắc hồng càng thêm rực rỡ sau nụ hôn của anh làm lòng anh chao đảo cũng làm anh lo lắng.

- Hân, từ giờ em nghe lời anh được không ?

Hân ngược lên nhìn Tùng chớp chớp mắt khó hiểu:

- Có chuyện gì thế anh ?

Tùng nhìn Hân mỉm cười, anh không muốn cô phải suy nghĩ gì cả, chỉ cần là người vợ ngoan của anh là được rồi :

- Em đừng hỏi, chuyện này anh sẽ giải quyết...nhưng nghe lời anh được không ?

Đọc được nỗi lo lắng trong mắt Tùng, Hân gật đầu:

- Em sẽ nghe lời... Nhưng nghe lời cái gì mới được chứ ?

- Hứa là em sẽ nghe lời...

Hân nhú nhú mi, khẽ gật đầu:

- Em hứa!- Lòng thầm nghĩ anh đang giấu cô điều gì chẳng ?

Tùng vòng tay ôm chặt lấy Hân, hôn nhẹ lên tóc cô, thì thầm:

- Ở yên trong nhà, không được ra ngoài nếu không được phép!

Hả!!!!!!!!!!!!!!

Hân ngồi trong xe, mắt đẹp đầy giận dữ cùng bức bối khó chịu...

Tùng quay lại xe với một bịch táo to đùng, anh cười thích thú :

- Hân, nhìn nè! Đây là táo cho bữa tối... Tối nay lần đầu tiên chúng ta sẽ cùng ăn tối trong căn nhà của mình! Chẳng phải em rất thích táo sao ? Khuôn mặt em sao vậy ? Cười đi chứ!

Giọng anh ngọt ngào, đôi mắt dài lấp lánh hạnh phúc nhưng đôi lại, Hân chỉ có một biểu tình vô cùng khó chịu. Cô nhìn anh không phục, kéo nhẹ cánh tay anh, Hân cố nhẹ nhàng nói:

- Tùng, làm sao anh có thể nhốt em ở nhà được ? Em không muốn...

Cô là người ưa chạy nhảy a, nếu không phải vì bắt đắ dĩ lắ, cô sẽ không muốn phải vùi mình ở nhà chút nào! Mà Tùng thì cư nhiên yêu cầu điều vô lí như vậy, cô đâu còn là con nít, làm sao anh lại sợ cô đi lạc?

Tùng thở dài, nheo mắt nhìn Hân không vui tí nào :

- Hân, em đã nói là sẽ nghe lời và để anh giải quyết mọi chuyện mà!

- Em biết...nhưng...

Hân mặt mày nhăn nhó đến tội nghiệp... Bây giờ cô mới hiểu cảm giác của con chim bị nhốt trong lồng là như thế nào.

Tùng vuốt nhẹ lên tóc Hân, giọng anh dịu dàng:

- Anh hứa là sẽ chỉ một thời gian ngắn thôi, được không ?

- Ít nhất cũng nói cho em vì sao chứ ?

Tùng nhìn về mặt Hân, trên đó rõ ràng khắc mấy chữ “ không thể không biết”, bắt đắ dĩ thở dài chịu thua:

- Được rồi... Sau bữa tối mình sẽ nói chuyện!

Hân cười toe:

- Anh nói đấy nhé!

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Đây là lần thứ hai Hân đến biệt thự của Advanced Travel. Tùng lái xe thật chậm qua con đường nhỏ dẫn đến nhà chính, anh mỉm cười;

- Hân, em còn nhớ nơi này chứ ?

- Nhớ chứ! – Hân nhìn quanh bằng đôi mắt thích thú, đã nhiều năm như vậy mà nơi này vẫn không hề thay đổi... Dường như chỉ có cô là thay đổi và cảm thấy mọi thứ dường như trở nên nhỏ bé hơn.

Dừng xe lại bên sảnh chính, Tùng mở cửa xe, bước ra đứng bên cạnh Hân, nắm bàn tay cô thật chặt, đôi mắt anh rạng ngời hạnh phúc nhìn cô :

- Đây là nơi chúng ta sẽ sống cùng nhau...

Hân nhìn anh, trong lòng dâng lên thật ngọt ngào... Mỉm cười, cô hướng đôi mắt đến ngôi nhà đồ sộ trước mặt... Đã rất lâu rồi, ngày đó khi đến đây, cô đã nhìn thấy một biệt thự rực rỡ trong ánh sáng, tiếng nhạc, tiếng cười, tiếng ly rượu chạm vào nhau, trên con đường nhỏ là một đường dài những chiếc ô tô đắt tiền sang trọng... Hôm nay nơi đây có vẻ thật yên tĩnh, chỉ có ánh đèn vàng ấm áp, tiếng chim rất nhỏ và tiếng gió thổi lá cây xào xạc...

Nơi đây giờ sẽ là nhà của cô! Nơi cô đã gặp Tùng, và bây giờ sẽ là nơi cô cùng anh đi đến hết cuộc đời...

Đột nhiên Hân cảm thấy trong lòng thật xúc động...

Tùng quàng tay qua vai Hân kéo cô lại gần:

- Em có hạnh phúc không ?

Hân cũng nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy anh, khẽ nói:

- Em rất hạnh phúc!

- Vào nhà thôi!

Tùng nắm lấy tay Hân bước chầm chậm vào bên trong. Cánh cửa gỗ lớn vừa mở ra, ông quản gia và những người làm đã đứng xếp thành hàng giữa phòng rộng lớn. Hân nhìn quanh căn nhà chớp chớp mắt muốn ngợp thở... Vào trong mới thấy nó thật rộng... Đây là nơi cô sẽ sống sao ? Thật tuyệt! Có thể chạy nhảy mà vẫn không phải ra ngoài...

Tùng nhìn vẻ mặt thích thú của Hân không nhịn được khoe môi cong thành một nụ cười ấm áp, anh tin là Hân tạm thời sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh...

Ông quản gia nhanh nhẹn bước đến trước mặt hai người với vẻ mặt tươi cười:

- Cậu chủ, cô chủ!

- Được rồi!- Tùng mỉm cười khoát tay với ý không cần, cầm tay Hân bước đến trước mặt tất cả những người làm đang đứng xếp thành hàng:

- Từ hôm nay cô ấy sẽ là nữ chủ nhân ở đây! Mọi người hãy làm việc cho tốt!

Tất cả đồng thanh như một :

- Vâng, cậu chủ, cô chủ!

- Được rồi! Mọi người mau đi làm việc đi!

Hân chớp chớp mắt từ đầu đến cuối, vừa ngạc nhiên vừa cảm thấy ngượng ngùng không quen, đầu cần phải câu nệ phức tạp như vậy chứ!

Mình Tùng dường như rất vui vẻ nên không buồn để ý đến biểu tình của Ngọc Hân, quay sang hỏi ông quản gia :

- Ông bà đến rồi chứ ?

- Vâng, ông chủ và bà Thúy Lan đang ngồi đợi cậu chủ, cô chủ trong phòng ăn ?

- Tốt! Bảo nhà bếp dọn bữa ngay đi!

- Vâng!

Tùng nắm tay Hân bước đi, Hân chớp chớp mắt nhìn anh, cô vừa nghe đến tên mẹ cô à! Không giấu được ngạc nhiên, Ngọc Hân vội níu lấy tay anh :

- Tùng, mẹ em đến sao ?

Tùng quay đầu lại với cái nhún mày không vui:

- Giờ là lúc nào mà em còn mẹ em mẹ anh ?

- A!- Hân cười vô tội- Em chỉ thói quen thôi mà... Mẹ... mẹ đến đây sao ?

Nhìn vẻ mặt phấn khích mong đợi của Hân làm Tùng không ngăn được nổi bực đang tan dần đi trong lòng, mỉm cười một cái sùng nịnh;

- Phải! Hôm nay là ngày đầu tiên em về nhà chồng, anh không muốn em cảm thấy không thoải mái!

Hân chớp chớp mắt nhìn anh rồi cười toe, anh cũng rất tâm lý à!

Cánh cửa phòng ăn vừa mở, Hân đã nhìn thấy bóng hai người ngồi trên chiếc bàn gỗ dài, khăn phủ bàn trắng tinh. Bà Thúy Lan và ông Văn Quý đang nói chuyện rất vui vẻ.

Tiếng cửa mở đồng thời làm hai ông bà đều ngước mắt ra cửa. 4 người nhìn nhau đều không giấu được vẻ

kinh hỉ.

- Chúng con chào ba mẹ! – Tùng mỉm cười nhìn hai ông bà

Bà Thúy Lan bật dậy khỏi ghế, bước đến bên cạnh Ngọc Hân đã sớm vọt ra khỏi bàn tay Tùng, hai người ôm chầm lấy nhau.

- Mẹ!

- Hân...- bà Thúy Lan nói giọng xúc động- Để mẹ nhìn con nào....

- Chà chà... con gái mẹ béo lên nha!- bà nhìn quanh quanh Hân một cách thích thú

Hân cười khỏ:

- Mẹ...con mới chỉ đi có 2 tuần chứ đâu phải 2 năm!

Bà Thúy Lan dường như không để ý lời Hân, quay sang nhìn Minh Tùng :

- Hai đứa đi chơi vui chứ ?

Tùng mỉm cười:

- Rất vui ạ!

Ông Văn Quý ngồi đầu bàn bên kia chợt mỉm cười:

- Thôi nào cùng ngồi xuống rồi từ từ nói!

Bữa tối diễn ra trong vui vẻ, phải đến 10h30 bà Thúy Lan mới không đành lòng trở về. Tiễn mẹ ra xe, Hân nhìn theo chiếc xe với ánh mắt tiếc nuối, mẹ cô dường như cũng đang cảm thấy rất hài lòng. Trong suốt bữa ăn bà nói rất nhiều, cả ông Văn Quý và Minh Tùng dường như đều rất hợp nói chuyện với bà. Một không khí ấm áp suốt bữa tối làm Hân bất giác mỉm cười, hạnh phúc ủa đến với cô giống như một cơn mưa bất chợt... không muốn dứt.

- Em đang nghĩ linh tinh cái gì vậy ?

Đột nhiên bên cạnh vang lên một giọng nói trầm ấm. Không cần ngoảnh mặt lại, Hân cũng biết đó là ai, vòng tay không tự chủ mà tự tìm đến một hơi ấm bên cạnh, Hân nhẹ giọng nói:

- Em cảm thấy rất hạnh phúc... Cảm ơn anh...

Tùng nhìn xuống đỉnh đầu Hân cười khê, trong đôi mắt cũng là một mảng ấm áp cùng yêu thương:

- Em muốn đi dạo không ?

Khu vườn của biệt thự Advanced Travel là một khu vườn rất rộng được bao quanh và ngoằn ngoèo những con đường mòn đầy trúc, những hồ nước đầy sen trắng. Con đường khúc khuỷu nhẹ nhàng mùi hương hoa lan và những gốc táo xù xì, dưới ánh trăng sáng mờ ảo những đốm nhỏ màu đỏ chót của những quả táo chín.

Ngọc Hân đã từng đến đây một lần và chỉ một lần, qua mỗi bước chân dường như một mảnh kí ức lại trở về một thời tuổi thơ nghịch ngợm... Cô với Tiểu Bạch trên vai thích thú lên qua cánh cổng cửa hậu, tò mò trên những con đường trúc nhỏ ngập ánh trăng...

Một luồng gió mát thổi qua làm tóc Hân khẽ bay bay, Tùng nhìn theo dáng cô dường như nhớ lại hình ảnh một cô bé kì lạ trong chiếc váy trắng với nụ cười khảnh khách trong trẻo... Khung cảnh trong khu vườn so với ngày đầu tiên anh gặp cô không thay đổi là bao nhiêu, chỉ có những khóm trúc trở nên già đi một màu vàng ủa, lấp ló những chồi non và thân trúc xanh mới... Những gốc lan dường như cũng trở nên nhỏ bé hơn so với anh và trong khu vườn có thêm sắc đỏ của táo từ khi anh đưa cô đến vườn táo của Advanced Travel... Anh đã nghĩ Hân nhất định sẽ rất thích thú khi biết trong khu vườn của hai người có thêm những gốc táo.

Đột nhiên bước chân Hân dừng lại trước một bàn đá cẩm thạch, dưới ánh trăng, từng đốm lấp lánh phát sáng trên nền đá nổi bật... Đôi mắt cô nhìn vào chiếc bàn, khóe môi bất giác nở nụ cười.

Tùng đứng đó nhìn Hân, ánh mắt anh như bị thôi miên nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trước mặt, ánh mắt lấp lánh trong veo, làn da bạch ngọc dường như đang lấp lánh dưới ánh trăng, cánh môi anh đào ươn ướt khẽ cong lên tạo thành một nụ cười làm trái tim anh chao đảo... Mái tóc đen dài khẽ bay bay tỏa ra mùi hương dịu dịu... Đây chính là cảm giác của ngày xưa, cảm giác của hôm nay, cảm giác của anh về Ngọc Hân người con gái mà lòng anh yêu thương. Minh Tùng đã từng nghĩ rằng anh sẽ không thể tìm lại được cảm giác chân thực này nữa, khi đưa Tiên Dung đến đây... anh đã không thể tìm thấy hình bóng của cô bé ngày nào, nhưng bây giờ thì anh đã tìm thấy và đã mang cô ấy trở về...

- Đây là nơi em đã gặp anh đúng không ?

Ngọc Hân nhìn vào chiếc bàn không chớp mắt.

- Phải...- Minh Tùng mỉm cười

- Nhanh thật...mới đó mà đã 15 năm rồi...

.....

- Anh có thấy chúng mình có duyên không ?

Hân ngồi xuống ghế, ánh mắt hướng ra xa giống như nhớ lại về một kỉ ức xa xôi.

- Gặp nhau rồi lại chia ly...rồi lại gặp nhau...lại chia ly... và cuối cùng vẫn gặp nhau... giống như có chúa trời thực sự tồn tại vậy...

Nụ cười hiện hiện trên môi cô ngọt ngào.

Đứng bên một khóm trúc trong bóng đêm, Tùng cau mày khi trong đầu anh lại hiện lên sự tính toán của Nam Thành... Anh cũng không biết bản thân mình nên tức giận hay nên cảm ơn anh ta đây ? Nếu không có anh ta hẳn là sẽ không có một Tiên Dung như bây giờ, nhưng cũng hẳn là sẽ không có được Minh Tùng và Ngọc Hân như bây giờ... Thật khó tin bàn tay anh ta có thể sắp xếp cuộc đời không chỉ của một con người...

- Anh sao vậy ?

Một giọng nói nhẹ nhàng điểm lo lắng làm Tùng giật mình trở về với thực tại... Dù mọi chuyện có diễn ra như thế nào bây giờ với anh cũng không nên quan trọng nữa, chẳng phải anh đã có Ngọc Hân sao ? Cô ấy mới chính là điều quan trọng nhất... còn Nam Thành chắc gì anh ta đã có được hạnh phúc trong cả 15 năm qua công phu vì anh tính toán... Coi như là một nô bộc cho anh đi!

Nhẹ nhàng bước đến ngồi xuống bên cạnh Hân, Tùng vòng tay ôm lấy cô, anh thủ thỉ:

- Anh đang nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy em... Anh cũng đứng từ đó và em cũng ngồi như thế này...

Tùng cười khúc khích:

- Nếu ngày đó anh cũng bước đến và ôm em như thế này thì sao ?

Hân cũng bật cười, cô vòng tay ôm lấy Tùng:

- Thì chắc chắn là em sẽ đánh anh!

- Vậy bây giờ em có muốn đánh anh không ?

- Không...

Tùng nhìn xuống đỉnh đầu Hân, cúi xuống, anh khẽ hôn lên tóc cô... Một cảm giác hạnh phúc ấm áp nhẹ nhàng lan tỏa ra xung quanh...

- Hân, em biết khi nào ở đây có nhiều táo như vậy không ?

Tựa đầu lên ngực Tùng, Hân hơi nheo nhúm mi rồi khẽ lắc đầu:

- Em không biết...

Tùng nghịch ngợm một lọn tóc đen nhánh trên đầu Hân:

- Là từ khi anh đưa em đến vườn táo, chẳng phải em rất thích táo sao ? Còn nói muốn trồng thật nhiều nữa...

Cảm giác ngọt ngào dâng lên làm tim Hân bỗng đập nhanh, cô bấu môi hờn dỗi xì một tiếng:

- Anh có cả vườn rồi chưa đủ sao ?

Tùng mỉm cười:

- Anh muốn ở nơi đây, nơi mà chúng mình sẽ sống cả đời sẽ trồng thật nhiều táo...

- Vẫn không thể nhiều bằng ở vườn táo đó được...

Hân ngược mắt lên nhìn Tùng mong chờ:

- Hôm nào em có thể đến đó chơi không ? Em rất muốn đến đó...

Tùng nhìn vào ánh mắt long lanh chờ đợi của Hân có chút bất đắc dĩ, không thể từ chối buông một câu:

- Được rồi... hôm nào rảnh anh sẽ đưa em đi...

Hân cười toe:

- Cảm ơn anh!

- Không cảm ơn suông được!

Hả? Hân ngược lên nhìn Tùng có vẻ khó hiểu, đôi mắt cô mở to nhìn anh ngỡ ngàng khi đột nhiên anh nhanh nhẹn cúi xuống, đôi môi mềm phủ lấy môi cô, nuốt gọn những lời cô định nói. Vòng tay của anh quanh eo cô cũng tự nhiên siết chặt lại... Hạnh phúc chậm rãi lan tỏa ra xung quanh làm ánh trắng cũng xấu hổ trốn vào sau mây...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Sáng hôm sau, khi Ngọc Hân tỉnh dậy là khi một luồng ánh sáng chiếu thẳng vào mắt. Thắt lưng chợt có thêm một vòng ôm ấp, nheo nheo mắt, Hân cố nhìn vào gương mặt đang cười cười của Tùng.

Giọng anh nhẹ nhàng :

- Dậy thôi! Em đúng là sâu ngủ!

Hân hít một hơi thật dài, cái miệng nhỏ khê cong lên những tiếng ư ư rất nhỏ, xoay người ôm chần tiếp tục...nướng:

- Anh thực phiền...

Mình Tùng híp mắt lại nguy hiểm, nhìn gương mặt hồng hào của Hân dần dần giãn ra, tiếng thở cũng bắt đầu trở nên đều đều. Cô vợ này đúng là đã được anh cưng chiều đến hư rồi!

Ngón tay của anh không hề báo trước chọc nhẹ vào hai bên sườn Hân:

- Còn chưa tỉnh anh sẽ không tha!

Tiếng cười của anh vang lên giòn giã trong khi đó tiếng cười của Hân cũng bắt đầu dể dãi mà thoát ra.

- Aaaaa! Buồn quá! Anh làm gì vậy ?

.....

- Đừng cù nữa!!! Aaaa! Ha haha...

.....

Hân phải cười bất đắc dĩ đến muốn chảy nước mắt, gương mặt đỏ bừng nhanh chóng tỉnh ngủ, mắt đẹp nhìn Tùng trừng trừng. Gương mặt anh nhanh chóng áp sát:

- Thế nào? Còn muốn ngủ nữa không ?

Hân bặm môi nhìn Tùng căm phẫn:

- Anh thật xấu!

Nắm đấm nhỏ bé cũng không ngừng đấm lên người anh bức bối, tại ai mà cả đêm qua cô không được ngủ ngon chứ, mặt trời còn chưa lên đến ngọn cây đã vội bên tai cô rít gào, Hân cảm thấy mí mắt vẫn còn nặng trĩu muốn ngủ tiếp, nhưng nhìn vào gương mặt đang cười như hoa nhìn mình thì không cách nào nhắm mắt nổi.

- Vợ yêu...

Tiếng Tùng ngọt ngào, hơi thở ấm áp phả quanh chop mũi làm hai má Hân dần bừng đỏ

- Buổi sáng thức dậy tinh thần có vẻ tốt lắm a!

Giọng của anh thật phần mờ ám mà bàn tay cũng không hề an phận. Hân nhìn Tùng toàn thân căng thẳng, tim cô bỗng đập thành thịch, vội vàng đẩy anh ra, cô luống cuống bật khỏi giường như lò xo:

- Em...em đi tắm!

Tùng nhìn theo dáng đi hấp tấp của Hân thì bật cười. Anh nhớ đến gương mặt say ngủ của Hân hiền dịu như một em bé làm đôi mắt anh không rời đi được, cô ngủ ngon đến nỗi chính anh cũng khôngỡ đánh thức. Mãi cho đến khi cảm thấy mặt trời đã lên thật cao, ánh nắng dịu dịu bắt đầu chói lóa chiếu vào trong phòng qua rèm cửa, anh mới nhéo nhéo cái mũi của Hân làm cô tỉnh dậy, sáng nay anh còn muốn đưa Hân đến một nơi a...

Tùng nhanh nhẹn bật dậy, nhìn đồng hồ đã 8h sáng, anh gọi điện thông báo cho Hoàng Anh sẽ đến công ty sau bữa trưa rồi bước ra ngoài. Đôi mắt anh sáng lấp lánh, nụ cười hạnh phúc dường như không thể ngừng làm cho những người làm nhìn thấy anh đều cảm thấy vui vẻ. Đúng là tình yêu a!

Khi Tùng bước đến cầu thang cũng là lúc ông Văn Quý bước đến, ông mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, cầm mũ lưỡi trai trên tay, bước đi của ông nhanh nhẹn không thua kém một chàng trai nào. Nhìn thấy anh, ông cười ha hả:

- Con trai, thức dậy sớm thế!

Khoác tay lên vai anh, ông khẽ thì thầm thêm:

- Ngày xưa, ta với mẹ con khi mới cưới, trời chưa tối là còn chưa muốn xuống giường đâu!

Tùng chớp chớp mắt, chuyện này là lần đầu tiên anh được nghe a! Nhìn ông Văn Quý có vẻ kinh ngạc, anh cười:

- Mẹ mà cũng có thể nhiệt tình như vậy?

Câu hỏi của anh vừa đùa vừa chân thật, không hề có ý châm chọc nhưng gương mặt ông Văn Quý lại nhanh chóng tối lại. Ông khẽ thở dài:

- Phải...khi đó chưa có Advanced Travel...nhưng ba thật hạnh phúc...

Mình Tùng nheo nheo mắt nhìn sang ông Văn Quý, cảm nhận rõ sự mất mát của ông. Nếu là khi xưa, anh chỉ là một đứa trẻ biết rằng ba mẹ mình không hề hạnh phúc, đã có lúc anh cảm thấy oán hận cả hai người. Khi lớn lên, chịu sự kìm kẹp của mẹ, anh lại dành hết tâm trí cho việc học hành, xây dựng sự nghiệp... Anh và ba mẹ dường như chưa có một khoảng thời gian nào là thực sự dành cho nhau như một gia đình thực thụ, bản thân anh cũng nhận thấy rõ giữa ba mẹ anh không phải không có tình yêu nhưng dường như đã bị một bức tường nào đó ngăn lại... Với mẹ anh, đó là bức tường quyền lực, với ba anh đó là những quý cô chân dài...

Anh bây giờ không còn cảm thấy oán hận ai nhưng lại cảm thấy trong trái tim mình dường như đang hụt hẫng.

Nhìn sang gương mặt vẫn mỉm cười nhưng trong đáy mắt đã một tầng kí ức buồn bao phủ của ông Văn Quý, Minh Tùng không khỏi cảm thấy xót xa... Ba anh mặc dù luôn lạnh nhạt nhưng luôn đối với anh rất hiền, dù ông chưa bao giờ quan tâm anh lớn lên ra sao nhưng anh biết đó là vì mẹ anh đã giành hết phần giáo dục anh với ông, bà luôn nói ông là người không có ý chí, một người cha như vậy sẽ chỉ làm cho anh đi xuống...

Ông chưa bao giờ nặng lời với bà, cũng chưa bao giờ cãi cọ cho đến khi ông có một quý cô chân dài đầu tiên... Mẹ anh dường như cũng không quan tâm...

Cuộc hôn nhân giữa hai người giống như một sự ràng buộc nhưng không ai muốn phá bỏ... Mẹ anh không quan tâm đến chuyện của ba anh, ba anh cũng không hề dẫn một quý cô nào về nhà, ông chỉ ở bên ngoài và cũng chưa bao giờ trước mặt anh nhắc đến những chuyện này... Ở một khía cạnh nào đó, mặc dù ba anh không có tài kinh doanh, không có chí lớn nhưng là một người cha tốt... Ông không nói xấu mẹ anh, cũng không phê bình, ông chỉ lẳng lặng hỏi han đến anh và rồi lại lặng lẽ đi ra bên ngoài tìm vui... Ở một khía cạnh nào đó, ông thật bất hạnh...

- Ba định ra ngoài à?

Minh Tùng khẽ hỏi

Ông Văn Quý cười:

- Ừ! Ba định đi đánh golf! Có lẽ ba sẽ làm phiền hai đứa một thời gian!

Minh Tùng nhìn gương mặt cô đơn của ông Văn Quý cảm thấy không đành lòng:

- Ba nói gì kì vậy? Đây là nhà của chúng ta mà!

Tiếng nhà đập vào tai ông Văn Quý giống như một cái gì đó bông rất...

Minh Tùng cười chân thành:

- Đây là nhà của ba, của mẹ, của con...của Hân và sẽ là của những đứa cháu của ba sau này...

Về xúc động hiện lên rõ trên gương mặt ông Văn Quý, Từng cảm nhận rõ cánh tay đặt trên vai anh cũng đang khẽ run lên. Đột nhiên ông bật cười ha ha :

- Ba thật mong đến lúc đó !- Ông nói sáng khoái- Hai đứa nên nhanh nhanh một chút !

- Ba yên tâm! Nhất định sẽ là một đội bóng!

- Đúng đúng! Con trai của ba rất giống ba ở phong độ! Ba tin là con làm được!

.....

Tiếng cười của hai người vang dội từ đầu cầu thang, kéo dài qua phòng khách lớn, qua hành lang dài tiến vào phòng ăn.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Ngọc Hân bước ra khỏi bồn tắm, chọn một bộ váy màu xanh nhạt, Hân chải nhẹ mái tóc đen dài thẳng xuống giống như một dòng suối nhỏ... Đôi lông mày thanh tú khẽ cau lại, cô bỗng nhớ đến Tiên Dung. Cũng là một vóc người tương tự như cô, cũng một mái tóc đen dài. ..chỉ có điều cô gái đó có vẻ thích màu trắng... Cô cũng thích màu trắng nhưng đó không phải màu duy nhất cô thích, so với màu trắng màu xanh có vẻ dịu dàng hơn... Chỉ có ba cô là thích màu trắng, ông luôn nói rằng cô mặc màu trắng thật đẹp... Từ khi ba mất, cô rất ít khi mặc màu trắng mặc dù ai cũng nói cô mặc màu trắng rất hợp... Hân cũng không hiểu vì sao cô lại không muốn mặc màu trắng nữa, chỉ biết rằng màu trắng làm cô cảm thấy thật tang tóc , giống như cô đã mất ba vậy...

Lần đầu tiên nhìn thấy Tiên Dung, Ngọc Hân cảm thấy trong lòng vừa thương cảm lại vừa xen lẫn thương hại... Cô gái đó cũng thật bất hạnh... Màu trắng đúng là màu của tang thương... Chính vì yêu nên mới bất hạnh, xét ở một khía cạnh nào đó, cô cũng thật có lỗi với cô ấy...

Dù trong lòng không còn để ý quá nhiều nhưng Hân cũng cảm thấy tò mò... Minh Tùng thực sự sẽ để mặc

Tiên Dung sao ? Giữa hai người thực sự dù không có tình yêu thì cũng là tình bạn, đã gắn bó lâu như vậy... Tình cảm của Tiên Dung rõ ràng đã làm MinhTùng cảm động, là anh không quan tâm hay không muốn nói cho cô biết ? Anh sợ cô buồn chăng ? Mà chắc chắn nếu biết nhất định là cô sẽ buồn... Ngọc Hân chột thở dài... Làm một người bao dung thật khó !

Mong rằng... Tiên Dung sẽ tự tìm được hạnh phúc của mình...

Cốc cốc cốc !!

Tiếng gõ cửa làm Hân giật mình, nhìn ra cửa :

- Mời vào !

Cánh cửa khẽ mở, một gương mặt cô gái bước vào mỉm cười :

- Ông chủ và cậu chủ đang đợi cô xuống ăn sáng !

A ! Một ý nghĩ chợt xẹt qua làm Hân giật nảy. Cô quên mất là ở đây cô còn có một ông bố chồng nữa !

Đứng bật dậy, Hân bước vội ra cửa :

- Xuống thôi !

Chắc chắn là sẽ không có cô con dâu nào mới ngày đầu tiên về nhà chồng đã ngủ nướng hơn cả ba mẹ chồng, không chỉ thế ông còn đang phải ngồi đợi cô xuống ăn sáng... Cười khổ một cách bất đắc dĩ, Hân bước thật nhanh nhưng bước chân cô lại trở nên rón rén khi đến gần phòng ăn... Biệt thự này thật là rộng, đến cái phòng ăn cũng lớn gần bằng căn nhà cô và mẹ ở. Đứng tần ngần trước cửa, Hân không ngừng trách mình chỉ vì một phút ngủ nướng mà quên mất mình giờ đã có chồng... Có chồng tức là phải làm đủ trách nhiệm người vợ rồi con dâu nữa a... Bất chợt những hình ảnh con dâu trong phim hiện lên trước mắt làm Hân không khỏi rùng mình. Nhưng đó là mẹ chồng- nàng dâu a, ba chồng chắc không đến nỗi khó tính vậy chứ ?

Đắm đắm hai tay vào nhau một cách khổ sở, Hân khẽ lẩm bẩm :

- Chết thật ! Sao lại cứ nghĩ như vẫn còn ở Vinpearl Land chứ !

.....

- Làm sao bây giờ ?

.....

Đứng bên ngoài không được mà đột ngột bước vào cũng không xong. ...Hân đi đi lại lại trước cửa phòng, răng cắn môi bối rối không biết làm sao.

Cô người làm bước theo sau Hân, thấy cô cứ đứng phân vân trước cửa không bước vào vội nhanh nhẹn bước đến :

- Cô chủ mời vào !

Bàn tay đặt trên tay cầm đã muốn mở ra làm Hân không khỏi giật mình :

- Khoan đã !

Cạch !

Không ngăn cản kịp, Hân chỉ biết cúi mặt nghe tiếng cánh cửa mở ra. Trong lòng âm thầm một tiếng chết rồi !

- Hân, em làm sao vậy ?

Trên đỉnh đầu chợt vang lên giọng nói quen thuộc làm Hân bất giác ngẩng mặt lên. Đôi mắt cô mở to nhìn vào gương mặt Minh Tùng dường như cũng đang khó hiểu nhìn cô. Đột nhiên bàn tay anh đặt lên trán cô, đôi lông mày cau lại lo lắng :

- Em cảm thấy không khỏe à ?

- Không...không...

Hân bối rối lắc đầu.

- Ừm...không nóng !- Tùng mỉm cười

- Sao...sao anh lại ra đây ?- Hân chớp chớp mắt nhìn Tùng

- Dĩ nhiên là định lên phòng tìm em... Sao lâu như vậy mới xuống ? Mà sao còn đứng đây ? Mau vào ăn sáng ! Ba đợi lâu rồi !

Bàn tay anh chợt nắm lấy tay Hân định lôi vào.

Hân theo phản xạ chợt ngăn cản :

- Khoan...khoan đã...

Tùng quay lại nhìn Hân có vẻ khó hiểu :

- Sao thế ?

- Ba...ba...có tức giận không ?

Tùng chớp chớp mắt, anh thực sự không hiểu cô vợ của anh đang nói cái gì a! Ba tại sao phải tức giận ?

Khuôn mặt Hân lộ vẻ khổ sở thực sự, đôi mắt to long lanh nhìn anh như cầu cứu:

- Em biết là em không tốt... con dâu mới về nhà chồng thì không nên...để ba mẹ phải đợi... nhưng mà...nhưng mà...

Tùng nhìn gương mặt lo lắng của Hân thì trong lòng khẽ oành một tiếng, tiếng cười đã muốn thoát ra nhưng nhanh chóng anh lại cố kiềm chế. Nắm chặt lấy tay Hân, anh nhìn Hân có vẻ trách cứ:

- Ba rất tức giận! Em đã biết sao còn xuống muộn như vậy ? Tốt nhất em nên chuẩn bị tinh thần bị mắng, anh cũng không bao che cho em được đâu !

Mắt đẹp nhìn Tùng đã muốn đỏ lên, đôi lông mày khẽ cau lại vừa lo vừa giận... Đây là lần đầu tiên Tùng cứ như vậy bỏ mặc cô nha! Răng cắn môi, cô nhìn anh tức tối:

- Anh...anh...

- Gì chứ ?- Tùng tỏ vẻ không quan tâm- Đây là lỗi của em! Anh này giờ ngồi nghe ba mắng đã muốn nổ lố tai rồi!

Hân bắt đầu cảm thấy cô phải chăng nên hối hận vì đã lấy anh! Minh Tùng là tên đầu heo! Thầm mắng trong lòng, bàn tay bé nhỏ giật mạnh khỏi tay anh, gương mặt đỏ bừng vì tức giận:

- Không cần anh nữa!

Minh Tùng là một con rùa rụt cổ! Là ác ma không có lương tâm! Ngọc Hân vừa bước đi trầm trọng vừa trong lòng thầm lẩm bẩm. Bàn tay đặt lên tay cầm, nhìn sang gương mặt « không muốn quan tâm » của Minh Tùng bên cạnh, Hân lờm anh một cái rồi nhẹ nhàng mở cửa bước vào.

Hít một hơi thật dài lấy can đảm, Hân nhìn lên phía đầu trên của chiếc bàn dài gỗ mun bóng loáng, ông Văn Quý cầm tờ báo trên tay chột hạ xuống, nhìn Hân đang cúi gầm mặt như bối rối mỉm cười.

Trong khi ông chưa kịp nói lời chào mừng con dâu của một ông bố chồng đích thực thì Hân đã ngược lên nhìn ông bằng gương mặt hối lỗi :

- Con...à...con xin lỗi...vì đã để ba phải đợi...

.....

- Con biết là...con dâu không nên ngày đầu tiên đã...nhưng mà...nhưng mà...

Thật sự là cô không có lí do gì có thể biện hộ cho trường hợp này a !

- Con...con xin lỗi...

Cuối cùng cô chỉ còn cách cúi xuống như một con mèo ngoan ngoãn nhận lỗi của mình.

Ông Văn Quý nhìn Hân có vẻ khó hiểu, nhưng những biểu tình trên gương mặt Hân làm ông có cảm giác giống một đứa trẻ đang nhận lỗi, nụ cười chột bật ra :

- Con gái, con đang nói gì vậy ?

- Dạ...

Tiếng nói nhẹ nhàng của ông Văn Quý không chút hờn giận làm Hân ngược lên nhìn ông càng có vẻ hoang mang. Đôi mắt trong suốt nhìn ông chớp chớp dường như cũng không hiểu.

Ông Văn Quý cười hiền :

- Ba...không hề có ý định trách con chuyện đó !

- Dạ ?

Hân ngơ ngác nhìn ông. Đây là chuyện gì ?

- Ha ha... !!!! Ha ha !!!!

.....

Minh Tùng đứng sau Hân này giờ cuối cùng đã không nhịn được mà tiếng cười vang lên ha hả. Đập tay lên trán một cách bất đắc dĩ, anh không thể ngưng được buồn cười nhìn vào gương mặt bối rối đến tội nghiệp của Ngọc Hân lúc đó.

Cả ông Văn Quý và Ngọc Hân đều quay lại nhìn Tùng. Hóa ra đây là kẻ gây ra mọi chuyện ! Kẻ đang cười một cách sung sướng !

Tiếng cười của Minh Tùng đột nhiên dừng lại khi anh nhận ra một đôi mắt đẹp đang trừng anh đến tóc lửa giận.

- Minh Tùng ! Anh đáng chết !

Bàn tay bé nhỏ nhanh chóng muốn đánh về phía Tùng làm anh bất giác lùi lại, cố nén cười nhưng khóe môi vẫn không tự chủ được mà cong lên. Một cách nhanh nhẹn, Tùng tóm lấy hai tay Hân một cách gọn gàng:

- Vợ yêu, khi này rất đáng yêu ! Không cần để khuôn mặt này, không đáng yêu chút nào!

Hâm bậm môi tức giận, gương mặt đỏ bừng cố kéo tay lại nhưng không được, bàn tay anh cứng rắn mà nhẹ nhàng vẫn giữ chặt lấy hai cổ tay của cô:

- Buông ra! Em đánh chết anh!

Tiếng cười của Tùng vẫn ngà ngón, khuôn mặt anh tiến lại thật gần gương mặt đỏ bừng giận dữ của Ngọc Hân, trong lòng thật vui vẻ.

- Vợ yêu, anh chỉ đùa chút thôi! Không cần phải giận như vậy !

- Đùa vui lắm sao ?

Nhìn gương mặt tức giận của Hân, Tùng chột hòa hoãn:

- A! Vợ yêu giận như vậy, một chút cũng không vui!

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt! anh là kẻ thức thời! Không nên châm ngòi vào đám lửa hừng hực cháy nữa a!

- Không vui này!

Hân kêu lên, bàn chân chột muốn giẫm thật mạnh lên chân Tùng... Nhưng nụ cười nửa miệng lại hiện lên trên môi anh tươi như hoa, mọi kiểu tấn công của Hân anh là người biết rõ nhất, như thế nào lại không thể tránh ?

Nhẹ nhàng tránh khỏi bàn chân yêu kiều nếu không sẽ phải sưng đỏ cả tuần, Tùng nhanh nhẹn vòng tay bế bổng Hân lên làm cô kêu lên một tiếng.

Tiếng anh tràn ngập ý cười:

- Vợ yêu, không cần như vậy tức giận, sẽ mau già!

- Mau thả em xuống! Anh làm gì vậy ??

Hân cố giãy giụa, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bàn tay bé nhỏ cố đẩy lên vai anh nhưng một chút cũng không suy chuyển, nụ cười càng lúc càng rạng rỡ. Có Hân, mỗi ngày của anh lại là một trang sách thú vị.

- A! Không cần nhăn mày! Mặt sẽ có nhiều vết nhăn!

.....

- Không được nghiêng răng như vậy, thật dữ dằn a!

.....

- Em đánh chết anh!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Ha ha ha!!!!

Ông Văn Quý ngồi bên kia phòng, nhìn đôi trẻ hạnh phúc cũng chột cảm thấy vui vẻ... Cái tình tùy tiện của Tùng có lẽ là thừa hưởng của ông nhưng dường như còn hơn cả ông nữa! Ít nhất ông cũng không bao giờ dám trước mặt ba mẹ mà đùa nghịch với bà Kim San, hoặc bà ấy cũng chưa bao giờ chịu ở dưới vòng tay của ông nghe lời và ngoan ngoãn, ông cũng không có được sức mạnh ấy... Con trai ông có lẽ là có được hạnh phúc hơn ông, được là người đàn ông bảo vệ người phụ nữ của mình...

Mỉm cười nhẹ nhõm, chột ông nói:

- Hai đứa! Ông già này rất đói rồi!

Cả Minh Tùng và Ngọc Hân đều chột quay lại nhìn ông. Tùng mỉm cười sung sướng trong khi Hân xấu hổ huých tay lên sườn anh một cái trước khi bước nhanh khỏi vòng tay anh.

Tùng kêu nhẹ một tiếng vì bị đánh bất ngờ, nhìn theo dáng đi bỏ trốn của Hân chột bật cười. Ngược lên nhìn ông Văn Quý, ông dường như cũng đang cười.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Bữa sáng diễn ra nhanh chóng với một gương mặt hòa hoãn, một gương mặt giận dữ mà một gương mặt không lúc nào ngại được tiếng cười... Không thèm nhìn Minh Tùng một cái, nhưng Ngọc Hân lại cảm thấy rất thoải mái với ông Văn Quý. Khác với vẻ mặt nghiêm khắc của bà Kim San, ông Văn Quý là người có nụ cười rất hiền, giọng nói nhẹ nhàng và rất quan tâm... Ông làm cô nhớ đến người ba đã mất của anh, ba của cô cũng từng cười hiền với cô như vậy... Ông làm cho cô có cảm giác rất thoải mái, cũng rất ấm áp! Một người như vậy nhất định sẽ rất yêu gia đình, Hân chột cảm thấy nghi ngờ việc ông trăng hoa bên ngoài, lại như vậy thiếu trách nhiệm đối với Minh Tùng ? Trong đôi mắt ông dường như có nỗi khổ nào đó...

Đặt ly cà phê xuống bàn, ông đứng dậy một cách vui vẻ:

- Ba phải đi đánh golf! Đến giờ hẹn mấy ông bạn rồi!
- Để con bảo quản gia đưa ba đi!- Minh Tùng cũng đặt tờ báo xuống
- Được! Hân, hẹn gặp con ở bữa trưa!
- Vâng!- Hân mỉm cười- Chúc ba đi chơi vui!

Ông Văn Quý nhanh nhẹn bước ra cửa.

Cánh cửa và đóng lại, Hân cầm lấy ly nước, bỗng thở dài.

Minh Tùng nhìn gương mặt cô chợt hỏi:

- Sao tự nhiên lại thở dài ?
- Em cảm thấy hình như...ba đang rất buồn, giống như có tâm sự...
- Ừm...

Minh Tùng khẽ nói, bản thân anh cũng biết điều đó nhưng không biết nên hỏi ông như thế nào cho phải... Suy cho cùng, chuyện giữa ba và mẹ anh từ nhỏ đã không thể xen vào rồi!

Đặt ly nước xuống bàn, Hân chợt nhớ ra là mình đang giận Tùng, mắt đẹp lờm anh một cái rồi cô đứng dậy.

Tùng vội tóm lấy tay cô:

- Em đi đâu vậy ?
- Em về phòng! Nhìn anh thật đáng ghét!- Hân hừ một tiếng rồi định bỏ đi

Tùng nhanh nhẹn đứng dậy, anh vòng tay ôm lấy bờ vai muốn chạy trốn của Hân, tiếng anh thì thầm bên tai cô:

- Vợ yêu, giận lâu vậy ?

Hân lại cảm thấy trong lòng thật tức giận, cố gỡ tay Tùng nhưng không được:

- Buông em ra!

Tùng khẽ thở dài, anh cúi mặt xuống vai cô hối lỗi:

- Vợ yêu, anh biết lỗi rồi...Anh sẽ chuộc lỗi cùng vợ được không ?

Tay anh càng lúc càng siết chặt, giọng nói ngọt ngào mà nũng nịu như một đứa trẻ:

- Vợ yêu...tha lỗi cho anh ! Anh sẽ không dám đùa vợ nữa...

Hân chợt cảm thấy trong lòng thật ngọt, khóe môi đã muốn mỉm cười nhưng lại cố dằn lại:

- Không muốn nghe! Buông em ra!

.....

- Vợ yêu không tha lỗi anh sẽ không buông...

.....

- Cho anh chuộc lỗi nhé vợ!

Cuối cùng Hân cũng nhịn không được mà mỉm cười, cốc nhẹ một cái lên đỉnh đầu lại vui xuống bên vai mình, cô hỏi:

- Anh chuộc lỗi với em thế nào đây ?

Tùng đột nhiên ngẩng mặt lên, đôi mắt sáng long lanh ý cười:

- Anh đưa vợ đến một nơi...nhất định vợ sẽ rất vui!

Hân chớp chớp mắt khó hiểu rồi cũng gật đầu:

- Được. ...

Vườn táo của Advanced Travel

Chiếc xe vừa dừng lại, Hân đã vội bước ra ngoài. Kêu lên một tiếng thích thú, trước mắt cô chính là cả một vườn táo rộng mênh mông, những trái táo màu đỏ chót kịt trên những cành lớn cành nhỏ. Từng cơn gió mát làm những chiếc lá xanh ngắt khẽ đung đưa, ánh nắng dù chói lòa cũng không đủ sức lọt xuống những tán cây nối nhau liên tiếp trong khu vườn. ...

- Đẹp quá!

Hân thốt lên, khoe môi chợt mỉm cười, cô chạy nhanh tiến vào sâu bên trong khu vườn.

Tùng đưa vội chìa khóa xe cho quản vườn, định gọi theo nhưng bóng cái váy xanh đã nhanh chóng tan đi sau những gốc cây. Vội vàng đuổi theo sau, Tùng không ngừng gọi:

- Hân, từ từ thôi!

Tiếng cười thích thú của cô vang vọng lên bên tai anh thật ngọt ngào, chạy đuổi theo muốn hụt hơi, cuối cùng anh phát hiện cô đã ngồi vắt vẻo trên một cành táo cao tít. Trên tay cầm một quả táo bóng lộn màu đỏ chót với một miếng đã cắn dở, Hân như đang ngồi trên một tầm cao rộng, hướng ánh mắt trong veo qua tán cây nhìn ra xa một màu xanh rì điểm những chấm đỏ chót thật đẹp, dưới ánh nắng giống như những viên đá quý màu đỏ đang lấp lánh sáng.

Tùng lộn tóc khẽ bay bay, tà váy cũng khẽ lay động theo từng cơn gió làm cho cô giống như mộtinkle bell nhỏ bé xinh đẹp.

Dừng lại dưới gốc cây, đôi mắt Minh Tùng nhìn cô thật dịu dàng, một không gian thoáng đãng và tự do chính là nơi hợp với Hân, anh biết điều đó... Chỉ có điều anh sẽ không bao giờ để cô rời xa vòng tay của anh, cho nên anh chỉ có thể làm trái tim mình đủ lớn để cho cô vùng vẫy. ...

Đôi mắt anh chợt nheo lại nguy hiểm, anh nhìn lên đây giận dữ:

- Hân! Ai cho em leo lên đó! Mau xuống đây!

Tiếng quát của Tùng làm Hân giật mình, nãy giờ mãi mê ngắm nhìn ra xa, cô đã không chú ý anh đã đứng dưới gốc cây từ lúc nào. Nhìn Tùng một cái rồi quay đi, đôi chân xinh đẹp khẽ vung vẩy giống như đang nghịch nước:

- Ở trên này ngắm cảnh rất thích!

Thuận tay đưa quả táo lên miệng, cắn một miếng, Hân reo lên thích thú:

- Ngọt quá! Táo ở đây rất ngon a!

Quả nhiên là bị cưng chiều đến hư rồi. Minh Tùng chợt cười:

- Hân, anh. ...nhìn thấy màu trắng. ...

Hân cúi xuống nhìn Tùng chớp chớp mắt khó hiểu:

- Màu trắng ?

Màu trắng ở đâu ? Ở đây không phải chỉ có màu xanh với màu đỏ sao ? Anh là đang nói đến mây trắng sao ?

- Phải! Mây trắng!

Hai má Tùng chợt đỏ đỏ, khẽ cúi xuống có vẻ bối rối, anh ho nhẹ một tiếng.

Đôi mắt anh nhìn cô có vẻ ái ngại, đột nhiên ngón tay anh rụt rè chỉ lên.

- Aaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!

Hân hét lên một tiếng kinh hoàng làm Tùng nhanh chóng bật chặt lấy hai lỗ tai, chuyện này là anh cũng đã đoán trước rồi nha! Trong lòng khẽ cười thầm một tiếng.

Len lén nhìn lên gương mặt Hân đã trở nên đỏ bừng, tay chân luống cuống kéo kéo vạt váy. Anh vội kêu lên lo lắng:

- Cẩn thận! Em đang ở trên cành cây đó!

Tim anh bị cô dọa cho đến đập thành thịch.

Ngọc Hân bấm môi thật chặt, mắt đẹp nhìn Tùng giận dữ. Cô cuối cùng cũng phát hiện anh đang nói đến cái gì a!

- Anh quay mặt đi! Không được nhìn!

Tay ôm chặt một cành cây, cô đang muốn đứng dậy chỉnh lại váy nhưng lại nhanh chóng nhận ra cô đang mặc váy, nếu đứng lên... thì sẽ không chỉ một góc mà sẽ là... Aaaa!!! Thật xấu hổ! Nếu biết trước anh sẽ đưa cô đến nơi này, cô sẽ không dại gì mà mặc váy a! Minh Tùng đáng chết, cứ nhiên không nói trước để cô phải hồi hộp!

Minh Tùng chợt bật cười, đôi mắt anh nhìn cô dường như không muốn rời đi:

- Sao anh phải quay đi? Vợ yêu, anh là chồng của vợ nha! Không cần ngại! Vợ cứ đứng dậy đi!

Tiếng cười của anh càng lúc càng ngả ngớn:

- Ai!!! Anh thấy rất rõ a....một quả táo rất đỏ a....

Rõ ràng là anh không nhìn thấy, chỉ có điều... là anh đã biết quá rõ mà thôi!

Mắt anh híp lại như đang cố nhìn theo.....

- Biến thái!!!!

Ngọc Hân hét lên, quả táo trên tay cũng không thương tình ném thẳng xuống người đứng phía dưới. Tùng nhanh nhẹn tránh được, nụ cười nửa miệng lại hiện lên trên môi anh thích thú;

- Vợ yêu, sao lại tức giận như vậy? anh nói có gì không đúng?

Hân bấm môi nhìn Tùng giận dữ:

- Anh có quay đi không?

- Ai... Vợ yêu thật kì lạ! Trên người vợ có chỗ nào là anh chưa xem qua! Sao giờ còn ngại ngùng?

Đột nhiên có tiếng sột soạt rất nhẹ, Tùng chợt nhìn sang:

- A! Người làm vườn đang đi đến! Vợ yêu, nếu không xuống sẽ không tốt nha!

- Anh...anh...!!!!

Ngọc Hân nhìn Minh Tùng giận dữ, cô là vợ của anh, bị người ta nhìn thấy trong tình trạng mất mặt như vậy mà anh còn cười được, đúng là không có lương tâm!

Chỉ có Minh Tùng là biết, vốn sẽ không có ai đến... Khi bước vào đây, anh đã nói với quản vườn không cho ai lại gần! Nhưng trong lòng anh thực vui vẻ muốn xem Ngọc Hân sẽ làm gì?

Ngọc Hân hít một hơi thật dài, trừng mắt nhìn anh:

- Đứng thì đứng dậy! Sợ gì chứ?

Nụ cười trên môi Tùng càng lúc càng rộng mở.

Mặc dù đã cố gắng hết sức che chắn nhưng Hân cũng biết, tà váy của cô thật sự không biết nghe lời khi mỗi cơn gió thổi đến...

Bên dưới lại truyền đến tiếng huýt sáo rất nhỏ...

Tức giận bùng nổ, Ngọc Hân nhìn Minh Tùng bằng ánh mắt tóe lửa, gương mặt đỏ bừng:

- Anh đáng chết!!!!

.....

Rắc!

Cành táo mà Hân bám vào bỗng kêu một tiếng thanh thúy! Oái trời...

- Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Minh Tùng giật mình đánh thót khi nhận thấy Ngọc Hân trên cành cây bắt đầu mất thăng bằng, cái bóng xanh bắt đầu rơi xuống. ...

Tim của anh này tung tung như muốn ngừng đập:

- Cẩn thận!

Hét lên một tiếng, Tùng vội vàng chạy đến đỡ lấy bóng người đang rơi xuống thật nhanh.

- Ui da!!!

Hân nhắm chặt mắt lại, bỗng cảm thấy mình rơi xuống hình như không hề đau đớn, he hé ánh mắt nhìn thấy ngay một đôi mắt lại nhìn cô phùng phùng, khuôn mặt tối sầm như trời trước những cơn giông bão.

- Ngọc Hân!!!!- Minh Tùng hét lên giận dữ, trái tim anh thực sự bị cô dọa muốn điên rồi!- Em có biết từ đó rơi xuống là bao nhiêu mét không ?

Nhìn gương mặt lo lắng tức giận của Tùng làm Hân chợt cảm thấy trong lòng hơi chột dạ, len lén nhìn anh, cô khẽ nói:

- Không phải tại anh sao ?

Giọng Tùng trở nên nghiêm khắc:

- Tại anh ? Anh bảo em rơi từ đó xuống như một bịch gạo sao ?

- Anh ...

Ngước lên nhìn Tùng định phản bác lại nhưng trong đôi mắt anh hiện lên một mảng lo lắng rõ rệt, gương mặt không một tia huyết sắc dường như đã bị cô dọa làm Hân chợt thấy lòng chùng xuống, vòng hai tay khẽ ôm lấy anh, cô thì thầm:

- Em xin lỗi. ...

Tùng thở một hơi dài:

- Lần sau không được leo trèo như thế nữa!

Hân khẽ làm bầm:

- Dọa người ta chết khiếp rồi đổ cho leo trèo... người xấu!

Môi cô khẽ bấu lên bướng bỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

AAAaaa!!! Đã có đã có!!!

- Em làm bầm cái gì ?

Tùng nhéo nhéo cái mũi Hân, dường như anh không nghe thấy cô nói cái gì nha!

- Không có!

Hân lắc đầu như một con mèo vô tội. Nhìn thấy biểu tình của Hân, trong lòng Tùng thoáng vui vẻ. Bàn tay ôm trên eo cô khẽ siết, nhẹ nhàng kéo cô đứng dậy:

- Đi thôi! Anh đưa em đến một nơi!

- Nơi nào ?- Hân chớp chớp mắt

Tùng mỉm cười dịu dàng, cúi xuống hôn nhẹ lên gò má Hân, tiếng anh nhẹ như hơi thở:

- Một chỗ rất đẹp!

- Wa!!! Đẹp quá!!!!

Hân reo lên thích thú, đứng dựa hẳn vào lan can gỗ như muốn nhào hẳn người ra ngoài không trung, từng cơn gió thổi tung mái tóc treu đùa trên bờ vai trắng ngần bé nhỏ. Trước ánh mắt long lanh thích thú của cô là một không gian rộng lớn mênh mông, một màu xanh ngút ngàn. Ánh nắng rực rỡ trải một màu vàng óng lên từng tán lá xanh thẫm, những chấm đỏ như những viên ruby đang tỏa sáng rực rỡ. Cả một vườn táo rộng lớn làm đắm mắt của Hân đọng đầy sự tận hưởng. Hương thơm ngọt dịu của táo bay lượn trong không gian, quần quanh nơi chớp mũi Hân làm cô có cảm giác như mình đang bay trên thiên đường, giống như bầu trời trong xanh kia, những đám mây trắng đang bay lững lờ kia chỉ cần vươn tay là có với tới được.

Tùng nhanh chóng kéo vai Hân ấn xuống ghế:

- Được rồi! Em ngồi đây cũng có thể nhìn được! Không cần nhào người như vậy, rất nguy hiểm!

- Anh thật là... - Hân cau mày khó chịu, cô đang có cảm giác được bay bổng thì anh bỗng đánh gãy cảm xúc

tuyệt vời đó- Em đâu phải trẻ con!

Tùng thở dài:

- Vậy em thấy mình lớn lắm sao ? Được rồi! Anh sẽ chấp nhận em là thiếu nhi! Nhưng cứ nghịch như vậy cũng không thể là cháu ngoan bác Hồ được!

Hân bậm môi, cô vùng vằng muốn thoát khỏi tay anh:

- Anh nói linh tinh cái gì ? Em chỉ muốn ngắm cảnh thôi!

- Ngồi đây cũng ngắm được! Em đứng ở đó rất nguy hiểm!

- Không nguy hiểm!

Tùng dường như không buồn để ý, Hân càng vùng vẫy thì vòng tay ôm ấp của anh càng khóa chặt. Đến một lúc thì Hân đã mệt, chỉ biết ngoan ngoãn ngồi im thở phì phò, khuôn mặt đỏ bừng, mắt đẹp nhìn anh không mấy thiện cảm.

Tùng nhìn xuống đỉnh đầu Hân, lặng lẽ cười khỏ. Anh đã dụng tâm xây cái chòi này trên cao một chút để Hân có thể ngắm cảnh một cách thỏa thích mà không làm cô đỡ thói leo trèo như khi con từ cảnh này sang cảnh khác, nhưng xem ra anh đã tính sai một bước. Khi con thì dù có trên cảnh cao hay trên cột cao đều không chịu ngồi yên a!

Hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô, Tùng thì thầm:

- Được rồi! Ngoan nào...

Hân không phục khề nói:

- Em đã nói chỉ muốn ngắm cảnh thôi! Như thế này vướng lan can nhìn không rõ...

Thở một hơi dài, đột nhiên, Tùng nhấc bổng Hân lên đặt trên mặt bàn làm cô hét lên một tiếng kinh hoàng.

- Á! Anh làm gì vậy ?

Tùng ngược lên nhìn Hân cười sáng khoái:

- Thế này nhìn rõ rồi nha!

Mặt Hân đỏ au au, vừa giận vừa ngượng ngùng, bàn tay bé nhỏ cẩu trên vai anh không hề thương tiếc:

- Anh... để em xuống!

Tùng nở nụ cười nửa miệng quyến rũ:

- Chẳng phải em kêu ca không nhìn rõ sao ? Giờ thì có thể nhìn rõ rồi sao lại muốn xuống ?

Cúi đầu xuống gối lên đùi Hân, Tùng vòng tay ôm lấy eo cô, khẽ nhắm mắt lại hưởng thụ:

- Như này thật thoải mái...

- Anh...- Hân giật mình đánh thót

- Anh rất lo lắng biết không ?

Tiếng anh đều đều nhưng lại xen lẫn chút thờ dãi làm Hân cảm thấy trong lòng khẽ chùng xuống.

- Anh đã phải suy nghĩ bao nhiêu mới nghĩ ra được ý tưởng xây cái chòi giữa vườn táo này... Tất cả chỉ vì lo lắng tính nghịch ngợm của em... Nhưng em chẳng bao giờ hết nghịch ngợm được!

Trong lòng Hân dâng lên thật ngọt ngào làm khõe môi khẽ cong lên mỉm cười... Đưa bàn tay lên vuốt nhẹ lên tóc anh, cô khẽ giật giật:

- Sao anh dám nói em nghịch ngợm hả ? Em rất ngoan và rất hiền, biết chưa ?

Tùng bật cười:

- Được rồi! Em rất ngoan và rất hiền...

Bàn tay anh siết chặt lấy eo cô như muốn kéo cô lại thật gần, gương mặt cộ nhẹ lên đùi cô dường như đang rất thoải mái. Hân đỏ mặt mắg:

- Anh mới là người nghịch ngợm!

Tùng cười thích thú:

- Anh đã bao giờ nói là không đâu!

.....

- Hân, thời gian này anh sẽ không quan tâm được nhiều đến em... Em hãy ngoan ngoãn nghe lời anh ở nhà chuẩn bị đám cưới được không ?

Mặc dù Tùng không hề nói với cô là đang có chuyện gì, nhưng nhìn thái độ khẩn trương của anh cộng với những bề bộn ở A & T cô đã biết vấn đề anh đang phải đối mặt không hề nhỏ... Cũng có thể chính là vì cô nên mới có sóng gió này... Cô không thể để anh phải lo lắng.

Dịu dàng vuốt nhẹ những sợi tóc hơi xù của Tùng, Hân mỉm cười:

- Được! Em sẽ nghe lời anh...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Khi hai người trở về đã là 12h trưa. Dừng xe trước cửa lớn, Minh Tùng nhìn lên ông quản gia đang bước vội tới:

- Ba tôi về chưa ?

Ông quản gia mỉm cười:

- Cậu chủ, ông chủ nói bữa trưa không ăn ở nhà!

- Được rồi! vậy mau dọn bữa đi!

- Vâng!

Tùng kéo cánh tay Hân dường như đã muốn thật mệt mỏi, nhẹ nhàng xoa đầu cô, anh khẽ cười:

- Em mệt lắm à?

Hân nhú nhú mi mắt đã muốn rơi xuống, không trả lời mà chỉ gật đầu.

Tùng khẽ mỉm cười, chạy nhảy như một con khi lo chơi suốt cả buổi như vậy, không mệt thì cũng thật lạ.

Vòng tay qua eo cô nhẹ nhàng nhắc lên khỏi mặt đất, anh khẽ nói:

- Tắm rửa ăn uống xong mới được ngủ!

Hân dường như đã muốn ngủ gục trên vai anh, mệt mỏi làm cô không muốn lên tiếng, gối đầu lên vai anh, cô thực sự muốn ngủ lắm rồi...

Khi Tùng mang Hân lên đến phòng, cô dường như đã ngủ thật ngon... Vừa cúi xuống nghe thấy hơi thở đều đều của Hân, Tùng nhéo lên cái mũi nhỏ của cô một cách sùng sịnh:

- Tỉnh dậy!

Hân cau mày, đôi môi khê cong lên buống bình.

- Dậy mau! Tắm đi rồi ngủ! Váy em lắm lem hết rồi đây này....

Đặt Hân xuống đất, thân hình cô khê chao đảo rồi lại an toàn trong tay anh. Hân chớp chớp đôi mắt cay xè, cái miệng nhỏ nhắn khê ngáp một cái thật dài rồi cũng lười biếng gật đầu:

- Được rồi... Anh thật phiền...

Vươn vai thêm một cái nữa, Hân dụi dụi mắt rồi bước vào nhà tắm. Cánh cửa vừa đóng lại, Tùng liền lắc đầu chịu thua... Bước sang phòng bên cạnh, Tùng mở tủ lấy một bộ quần áo rồi cũng bước vào nhà tắm... Toàn thân anh vì cái tính nghịch ngợm của Hân mà cũng đang lắm lem bùn đất cả rồi...

Vừa đặt mình xuống bồn tắm, điện thoại chọt reo, trên màn hình hiện lên số của Hoàng Anh. Cau mày lại một cách nghiêm trọng, Tùng bắt máy:

- Alo!

- Tớ có tin mới! Cậu bao giờ sẽ đến công ty?

Giọng Hoàng Anh cũng lộ rõ vẻ trầm trọng làm Tùng đưa hai ngón tay lên nhay nhay trán.

- Được! đầu giờ chiều tớ sẽ đến!

- Vậy khi đó gặp cậu!

- Ok!

Tắt máy, Tùng ngả đầu xuống thành bồn tắm... Thở dài, vậy là những ngày mệt mỏi đã bắt đầu.

Lấy khăn khô lau tóc, Tùng bước về phòng ngủ, mở cửa một cách vui vẻ, anh cười:

- Hân, em xong chưa? xuống ăn trưa thôi!

Trong phòng là một mảnh im lặng, chỉ có tiếng thở đều đều... Tùng chớp chớp mắt nhìn lên giường, Hân đã cuộn tròn như một con sâu, mái tóc đen dài còn hơi ướt xòa tung trên gối mềm, cánh môi anh đào khê hé mở, từng tiếng thở đều đều thoát ra....

Tùng mỉm cười, cô ấy thật sự mệt mỏi rồi...

Bước lại gần giường, Tùng nhẹ nhàng đỡ lấy mái tóc còn ẩm ướt của Hân, lau khê dường như sợ làm đau những sợi tóc mỏng mảnh...

- Đồ ngốc! Cứ vậy mà ngủ... không sợ sẽ cảm lạnh sao?

Thở dài, giọng anh trách cứ nhưng vẫn đầy cưng chiều:

- Em chẳng bao giờ làm anh hết lo lắng...

Tùng nhìn gương mặt say ngủ của Hân như bị hút hồn, trong đáy mắt anh là một hình ảnh trong suốt của Hân. Chính vì cô ấy nghịch ngợm, chính vì cô ấy vô lo vô nghĩ, chính vì cô ấy luôn sống đúng với chính mình mà anh mới yêu cô, cuộc sống của anh luôn là một bảng màu đầy màu sắc khi có cô ở bên cạnh... Những tháng ngày không có Hân bên cạnh, với anh chính là những ngày đen tối nhất...nhưng cũng chính vì thế mà anh mới biết ở bên Hân có bao nhiêu ngọt ngào... Anh sẽ làm tất cả để giữ gìn những điều này...

Một tầng suy nghĩ làm đôi lông mày anh bất giác cau lại...

Cúi xuống hôn nhẹ lên cái trán đáng yêu của Hân, Tùng nhẹ nhàng đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Vừa bước xuống nhà, Tùng đã gặp ông quản gia ở chân cầu thang.

- Cậu chủ, bữa trưa đã sẵn sàng...

- Được rồi! Hân đang ngủ. . . Khi nào cô ấy thức dậy, hãy cho người dọn bữa lên phòng!

- Vâng. . .

Ông quản gia khẽ mỉm cười, đối với thái độ ân cần chăm sóc đặc biệt của cậu chủ dành cho cô vợ bé bỏng

ông vẫn còn cảm thấy xa lạ. Tuy nhiên cô gái tươi cười đầy sức sống đó cũng làm ông có cảm tình thật đặc biệt. . .

Dùng xong bữa trưa, Minh Tùng lái xe đến A&T. . . Ngồi sau vô lăng, đôi lông mày anh cau lại dường như không muốn giãn ra. . . Thời gian này mọi chuyện đến một cách dồn dập làm anh cảm thấy chói với, mỗi lần ở bên Hân, mọi thứ lo lắng lại trôi tuột đi làm anh lại muốn quên đi tất cả. . . Khóe môi bất giác mỉm cười, cảm xúc trong trái tim anh lại nhộn nhạo khi nghĩ đến Ngọc Hân, chỉ cần ở bên cô ấy, mọi thứ xung quanh anh sẽ biến mất hết. . . chỉ còn lại hai người thôi. . . Điều đó làm anh chỉ muốn thờ dài khi nghĩ đến thực tại. Những bận bịu ở Advanced Travel, những mưu toan xung quanh Nam Thành, rồi Tiên Dung, không biết bây giờ cô ấy ra sao. Trái tim anh muốn làm ngơ với tất cả nhưng cuối cùng vẫn là không thể.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Vừa bước vào phòng làm việc, Minh Tùng đã nhận thấy Hoàng Anh ngồi đợi anh từ bao giờ. Trên bàn làm việc lộn xộn giấy tờ kín chữ làm lông mày anh chột nhú lại.

Hoàng Anh nhìn thấy Minh Tùng bước vào chột mỉm cười:

- Cậu đến sớm thật!

- Tên gốc! Bớt đùa đi! Có tin gì mới? - Tùng cười, nhanh nhẹn ngồi vào sau bàn làm việc.

Cầm lấy đồng giấy tờ trước mặt, tần suất xuất hiện của Advanced Travel và SmartMart làm nụ cười của anh trở nên đông cứng, ánh nhìn trở nên nghiêm trọng nhưng rồi lại nhanh chóng giãn ra.

- Dường như cũng không có gì mới. . .

Khẽ nói một câu, Tùng ngả lưng xuống ghế. . . Anh cũng đã đoán trước, Advanced Travel sẽ nhanh chóng đứng vững khi có sự giúp đỡ của A&T. Mặc dù rõ ràng Smart Mart đã gây ra tổn thất không nhỏ nhưng quan trọng là bên trong Advanced Travel đã không còn lục đục, cơ hội của Smart Mart đã thực sự qua đi rồi. . .

- Tình hình bây giờ rõ ràng là đối với Advanced Travel đang có chuyển biến tốt. . . Ông Văn Đình thực sự rất cay cú. . .

- Tổ có thể hiểu được chuyện này. . . - Tùng khẽ thờ dài

- Theo những gì điều tra được thì Nam Thành đã rời khỏi SmartMart cách đây không lâu.

Minh Tùng nhú nhú mi:

- Có chuyện này sao?

- Phải. . .thăm từ đã xác nhận, anh ta đã trở lại công ty Dũng Mạnh, hoàn toàn không còn liên hệ với SmartMart nữa!

- Chuyện này. . .thật kì quái!

- Phải. . . - Hoàng Anh xác nhận- Anh ta lên kế hoạch lâu như vậy, đến phút cuối cùng lại bỏ đi. . .Quý cô chân dài bên cạnh ba cậu bị xử lý quá dễ dàng SmartMartt rơi vào tình huống bất lợi. . . Đúng lúc này, anh ta bỏ đi. . .thật sự là đúng lúc đến mức đáng nghi! Giống như anh ta cố tình làm như vậy!

- Mục tiêu thật sự của anh ta không phải là Advanced Travel. . .

Minh Tùng khẽ nói, Hoàng Anh thờ dài rồi cũng gật đầu:

- Phải. . .mục tiêu thật sự không phải Advanced Travel! Vậy mục tiêu thật sự của anh ta là gì?

Minh Tùng cắn cắn môi, đây cũng là điều đang làm anh suy nghĩ. . . Dù sao nếu anh ta thực sự muốn nhắm vào anh thì điều đó cũng thật đáng ngại. . .

Không ai biết anh ta sẽ làm những gì với bộ óc thiên tài có phần điên loạn đó! Một lý trí đã bị hận thù dẫn dắt...

Minh Tùng ngược lên nhìn Hoàng Anh hỏi:

- Có điều tra được gì thêm về Nam Thành không?

- Thực ra có một điều đáng chú ý... Nam Thành không phải con đẻ của ông Nam Huy- giám đốc công ty Dũng Mạnh... Thật sự anh ta chỉ là con nuôi, được ông bà Nam Huy coi như con! Khi điều tra đến cô nhi viện mà Nam Thành từng sống đến năm 7 tuổi thì không còn dấu vết nào vì bà sơ thời đó đã chuyển đi nơi khác! Tớ vẫn đang tiếp tục tìm kiếm, mong là sẽ sớm có kết quả!

- Nếu không có gì nghi ngờ...thì khoảng thời gian 7 năm đó sẽ cho chúng ta biết lí do và mục đích của anh ta!- Minh Tùng khẳng định

- Phải...

- Nhưng từ giờ đến lúc đó tớ cũng không thể ngồi im được... Hãy gọi cho anh ta, tớ muốn một cuộc hẹn!

Hoàng Anh nhìn lên Minh Tùng, im lặng một lát rồi cuối cùng gật đầu:

- Được!

- Hãy nói với anh ta là 7h tối nay, tớ muốn mời anh ta ăn tối!

- Tớ không nghĩ là cuộc hẹn này sẽ cho nhiều kết quả đâu!

- Dù là như vậy tớ vẫn phải thử! Ít nhất tớ cũng muốn biết anh ta là người như thế nào!

Hoàng Anh gật gù đầu:

- Ngọc Hân ổn chứ?

Minh Tùng thở dài:

- Tạm thời cô ấy sẽ ngoan ngoãn... nhưng tớ cũng không biết sẽ kéo dài được bao lâu! Nếu Nam Thành thực sự nhắm vào tớ thì Ngọc Hân thật đáng lo!

- Cậu có cần tớ thuê vệ sĩ đi theo Ngọc Hân không?

Minh Tùng nhú nhú mi:

- Có lẽ để sau buổi tối hôm nay rồi tính tiếp!

- Ok! Tớ sẽ chuyển cho cậu một số tài liệu bên Advanced Travel mà bác San gửi đến! Tuy chuyển biến tốt nhưng SmartMart vẫn làm cậu phải đau đầu đây!

Minh Tùng mỉm cười:

- Không vấn đề gì!

Hoàng Anh đứng dậy bước ra ngoài.

Còn lại một mình, Minh Tùng xoay ghế ngược nhìn ra bên ngoài... Trong lòng lại rộn lên những lo lắng ngổn ngang. Lục lọi trong kí ức, Minh Tùng nhận ra chưa có lúc nào anh thật sự hiểu rõ về Nam Thành, ngay từ khi mới quen, anh đã không hề muốn quan tâm đến anh ta... thật không ngờ sẽ có ngày anh ta trở thành mối lo lắng với anh như lúc này...

Thờ một hơi thật dài, Minh Tùng hướng ánh mắt ra xa... thu vào trong tầm mắt của anh là một bầu trời cao rộng, những tòa nhà cao tầng nối nhau san sát, từng dòng xe cộ chạy loanh quanh nhộn nhịp trên những con đường lớn nhỏ... Một không gian cũng khoáng đạt như vậy, một không gian cũng mênh mông đến vô tận như vậy... nhưng trong đầu Tùng lại hiện lên hình ảnh một màu xanh ngút ngàn, từng chấm đỏ lấp lánh như những viên ngọc ruby tuyệt đẹp... Trong không gian đó chọt vang lên tiếng cười khanh khách làm khóe môi anh cũng bắt giắc mỉm cười thật âm áp...

Tiền Dung đứng lặng im trong phòng, nhìn những đồ đạc xung quanh... Trần ngập trong màu trắng, cô đã từng nghĩ căn phòng này thật giống với nơi ở của một thiên thần...nhưng bây giờ thì nó lại giống màu tang tóc. Đôi mắt cô đau đớn nhìn quanh, nhớ lại về một thời vui sướng đến ngây ngất, cô chạy nhảy khắp căn phòng này và tưởng tượng đến một ngày Minh Tùng sẽ bước vào đây, sẽ nhìn thấy những gì mà cô đã cố gắng vì anh thật nhiều... Bây giờ tất cả chỉ còn là những kỉ niệm gọi lên những đau thương...

Tiền Dung không thích màu trắng, càng không thích hoa lan mà đứng ra là cô ghen tị với tất cả những thứ đó, vì ghen tị nên cô cố hòa mình vào đó, vì ghen tị nên cô lại cố gắng yêu chúng... Cô yêu màu hồng và yêu hoa mẫu đơn, loài hoa kiêu sa với vẻ đẹp rực rỡ đến nóng bỏng... Đó mới chính là cô, nhưng tất cả cô đã đánh rơi ở chỗ nào rồi... Cô gắng để biến thành một người khác, cô đã đánh mất chính mình ở nơi nào rồi!

Chưa bao giờ cảm giác đau đớn trong trái tim cô lại ngập đầy đến thế, cũng chưa bao giờ cảm giác nuối tiếc trong cô lại nghẹn ngào đến vậy. Cô đã thực sự yêu Minh Tùng bằng cả trái tim mình, bằng cả tuổi thơ và cả tuổi thanh xuân... cuộc đời cô thực sự là vì có anh mà cố gắng, vì có anh mà bước đến bây giờ... Nếu như không gặp anh, cuộc đời cô sẽ không có bất hạnh, nếu như không gặp anh, cô vẫn sẽ là một cô bé Tiên Dung yêu màu hồng, yêu cuộc sống và rạng rỡ như một tia nắng... Nhưng Tiên Dung bây giờ đã chẳng còn là Tiên Dung lúc trước nữa rồi...

Có phải vì cô đánh mất chính mình nên anh không yêu cô? Có phải vì cô trở thành Ngọc Hân nên càng không thể bằng cô gái ấy? Đau đớn, tê tái, giận dữ, thất vọng dồn nén trong trái tim bé nhỏ của cô đến nhức nhối...

Nước mắt lại là châu tuôn rơi giống như nó đã tuôn rơi bao nhiêu ngày qua... Trái tim cô không quên được Minh Tùng cũng không có cách nào vui vẻ sống mà không nghĩ về anh... Hình ảnh của anh, nụ cười, ánh mắt tất cả đã khắc quá sâu trong cô từ những kỉ niệm từ khi cô còn rất nhỏ... Cô đã cùng hình ảnh của anh lớn lên, vì hình ảnh của anh mà vui cười, vì nụ cười của anh mà vui sướng... Tất cả giờ đã biến mất!

Ngồi sụp xuống nền đất, Tiên Dung mặc kệ cho nước mắt mình rơi rồi lại rơi, mặt chôn trên môi... Đau đớn đến rã rời, thực sự đã có lúc cô không còn thiết cuộc sống này nữa... Mặt trời của cô thực sự đã hoàn toàn biến mất rồi...

Nam Thành đứng bên ngoài, nghe thấy tiếng khóc của Tiên Dung, trong lòng có chút rung động. Mặc dù anh luôn chấp nhận sự thật rằng Tiên Dung yêu Minh Tùng hơn tất cả, nhưng sự thật một ngày cô sẽ thuộc về anh vẫn làm anh cảm thấy an ủi ít nhiều... Tình yêu vốn không cần nhiều đến vậy và anh cũng không đủ sức để đáp trả nếu cô yêu anh thật nhiều, vì ngoài tình yêu, anh còn mang theo trong lòng mối hận thù đến sâu tận tâm can...

Giây phút đầu tiên bước vào thế giới xa lạ này, anh mang theo mối thù không đội trời chung với gia đình này... Nhưng trái tim lại không tự chủ được mà có tình cảm với Tiên Dung. Trái tim anh chao đảo, lí trí anh gào thét... Nhưng anh cũng không thể dừng lại, những gì anh cần phải làm vẫn cần làm... những gì anh muốn anh vẫn sẽ cố gắng để đạt được! Tiên Dung là một điều như vậy... Anh với cô có duyên nợ với nhau, dù hận hay yêu vẫn cứ phải dính chặt vào nhau... cuộc đời nghiệt ngã đã an bài như vậy, không có yêu làm sao có hận? nhưng anh lại ngược lại, vì hận mà anh đến được với cô, vì hận mà anh yêu cô... nếu không vì hận, có lẽ suốt cuộc đời này, anh với Tiên Dung cũng không có duyên... Yêu và hận vốn chẳng thể nói được cái nào dễ tha thứ hơn. Cười khẽ, Nam Thành cũng đã quên mất những cảm xúc trong tim mình vốn nên là gì...

Anh đã quên những điều đó từ rất lâu, rất lâu rồi... Mãi mê chạy theo những mục tiêu vô định, trái tim tràn ngập hận thù lẫn những xót xa, lí trí đầy áp những tính toán... Anh dường như chưa bao giờ được nghỉ ngơi để sống cho chính mình... Giá như anh được sinh ra trong một gia đình bình thường có lẽ cuộc sống của anh đã thật hoàn hảo...

Cuộc đời có hợp có tan, có bắt đầu và cũng có kết thúc... Khi bắt đầu, anh đã luôn lo lắng liệu mình có đủ sức để kết thúc? Trải qua biết bao nhiêu khó khăn, trở ngại, xung quanh anh không có lấy một bờ vai để dựa vào cũng không hề có lấy một tấm lòng sẽ chia... thế nhưng anh vẫn vượt qua tất cả, một mình vững vàng cho đến tận bây giờ, khi mọi chuyện đã sắp kết thúc... Đáng lẽ anh phải thấy thật vui, nhưng những khoảng trống mờ hồ trong trái tim lại không gì có thể bù đắp được...

Suốt 28 năm, anh không có một người bạn thật sự nào... Minh Tùng luôn đối với anh xa cách, Tiên Dung luôn lợi dụng anh... Giá như bọn họ đối xử với anh tốt hơn, trái tim anh có lẽ sẽ mềm yếu, có lẽ sẽ không đau khổ, sẽ không còn nhiều hận thù như bây giờ... Nhưng tất cả đã muộn, một trái tim có quá nhiều vết thương, một trái tim không có nhiều tình yêu thương sẽ chất đầy thù hận, sẽ chất đầy lạnh giá, sẽ chất đầy ngoan độc... Nam Thành của hôm nay chính là như vậy...

Nụ cười trên môi thoát ra lạnh giá đến ghê người, cúi xuống nhìn bàn tay gầy yếu của mình, Nam Thành bất giác thấy đầy mắt mình tràn ngập ý cười... Gầy yếu đến vậy, nhưng đôi tay sẽ hủy hoại cả một tập đoàn lớn mạnh... Không phải rất tuyệt vời sao?

Cha, mẹ... trên cao kia, hai người có vui không? Có tự hào về đứa con trai này không?

Cái khoảnh khắc vẫn ám ảnh Nam Thành trong nỗi giấc mơ, trong đôi mắt của một đứa trẻ 7 tuổi còn trong veo, nụ cười tươi sáng vẫn còn chưa kịp thu lại thì hình ảnh người cha ngã vật trên nền đất, mặt mũi thâm đen, miệng sùi bọt trắng xóa làm trái tim bé nhỏ non nớt run rẩy đến sợ hãi, nước mắt như mưa rơi xuống đầm đìa gương mặt bé nhỏ...

Nam Thành vẫn còn nhớ nụ cười đến nham nhở của một người đàn ông hôm trước đã đến gặp cha mình, sau đó cha cậu đã không bao giờ tỉnh lại... Người đó không ai khác chính là Văn Đình...

Nam Thành cười đến chua chát, sẽ có lúc anh nói cho ông ta biết sự thật này...

Còn lúc này người anh cần quan tâm chính là con cá vàng bé nhỏ đang đau khổ kia...

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Đẩy cửa bước vào, Nam Thành nhìn Tiên Dung đang ngồi phịch trên nền đất, nước nở như một đứa trẻ... Vì đau khổ mà suốt những ngày qua, cô đã trở nên tiêu tụy đi rất nhiều...

Bước lại gần, Nam Thành dịu dàng đặt bàn tay lên vai Tiên Dung:

- Dung... Em cứ như thế này cũng đâu thể thay đổi được gì ?

Bờ vai Tiên Dung khẽ run rẩy, nở nụ cười đầy cay đắng, cô chua chát nói:

- Vậy em phải làm thế nào ? Không có Minh Tùng, cuộc sống của em còn có ý nghĩa gì?

Trong ánh mắt đờ đẫn vô hồn chỉ còn nước mắt là hiện hữu.

Nam Thành kéo mạnh vai Tiên Dung lại gần, nhìn vào đôi mắt đầm nước của cô, anh lay thật mạnh như muốn thức tỉnh con người u mê của cô, giọng nói gần như quát mắng:

- Dung, em nói như vậy không cảm thấy đang làm tổn thương tất cả những người xung quanh em sao ? Ngày ngày anh đến đây vì cái gì, mỗi ngày không nhìn thấy em anh đều lo lắng phát điên! Mỗi ngày mẹ em nhìn thấy em đều đau lòng rơi nước mắt, ba em vì em mà không ăn không ngủ được vì lo lắng! Tất cả những gì anh làm, ba mẹ em làm với em là cái gì ? Sao em có thể so sánh những người yêu thương em bằng cả tấm lòng với một người dù em có cố gắng bao nhiêu cũng không có tình cảm với em?

.....

- Minh Tùng, anh ta dù có tốt đẹp bao nhiêu, nhưng ngần đó năm tháng, ngần đó nước mắt em dành cho anh ta thế là quá đủ rồi! anh thực sự không thể chịu đựng khi nhìn thấy em như thế này thêm nữa !Em đang giống một con ngốc khờ dại tự hủy hoại đi cuộc sống của mình trong khi anh ta đâu có đoái hoài gì đến em!

Một câu hỏi thăm cũng không hề có! Em so với người đang còn hơn được điều gì với anh ta ? Tiên Dung, nếu em không tỉnh lại, người duy nhất chịu đựng chỉ có mình em, người phải vì em mà đau khổ thì quá nhiều!

.....

Bàn tay anh trên vai cô càng lắc mạnh.

- Tiên Dung, đến lúc em cần phải tỉnh lại rồi! Em cần phải quên Minh Tùng đi! Anh ta không yêu em! Vĩnh viễn cũng không yêu em!

- Nhưng em không quên được anh ấy....

Tiên Dung đau đớn nói, đôi vai bé nhỏ run run

- Em không quên được anh ấy... Em không thể... Yêu anh ấy trở thành lẽ sống của em rồi! em vì anh ấy mà thay đổi đến thế này, em đã quên mất chính mình phải như thế nào mất rồi... Làm sao em có thể quay lại... Em không thể....

- Em có thể...- Nam Thành trở nên dịu dàng- Hãy tin anh, anh sẽ làm cho em trở lại như xưa...

- Làm sao có thể như vậy ?

- Được...- Nam Thành mỉm cười- Anh sẽ biến em trở thành Tiên Dung, trở lại chính là em...

Vừa dứt lời, Nam Thành buông Tiên Dung bước đến bên rèm cửa, giật tung từng mảnh rèm màu trắng. Tiên Dung nhìn theo Nam Thành, nước mắt dường như cũng quên rơi, ngỡ ngàng hỏi:

- Anh...anh làm gì vậy ?

Nam Thành vẫn không ngừng dứt mạnh, bàn tay mảnh khảnh nhanh nhẹn tóm lấy mọi đồ đạc đập vỡ tất cả, mỉm cười:

- Anh giải thoát cho em khỏi tất cả những thứ này... những thứ làm em trở nên như vậy... Anh sẽ mang mọi thứ về đúng vị trí của nó...

Tiên Dung bàng hoàng nhìn Nam Thành đập đập phá phá, mọi thứ trong căn phòng trắng xóa giờ trở nên tan hoang, những bụi bông trắng bay bay trong không khí...

Nam Thành ngồi trên giường, bàn tay xé toạc từng chiếc gối, sợi bông càng bay loạn trong không khí, mỉm cười nhìn Tiên Dung:

- Em có muốn thử một chút không ? Nhất định em sẽ thấy thoải mái hơn!

Căn môi thật chặt, bàn tay bé nhỏ khẽ run run... Đột nhiên, Tiên Dung bước nhanh về phía giường, xé đứt từng chiếc gối, ga trải giường một cách mạnh mẽ, mắt đẹp cũng trừng lên giận dữ, nước mắt lại rơi xuống:

- Em hận Minh Tùng! Cả đời này sẽ hận anh ta!

.....

- Anh ta không xứng! 100 lần không xứng!!!!

.....

- Minh Tùng khốn kiếp!

.....

Nam Thành mặc kệ cho Tiên Dung trút bỏ nỗi lòng đã cố kìm nén bao nhiêu ngày.

Cho đến khi khắp nơi chỉ còn là một đồng trống, đồng trống màu trắng xóa... Tiên Dung ngồi phịch trên giường, thở mạnh, khuôn mặt đỏ bừng vì mệt, xung quanh cô từng sợi bông vấy quanh như một cơn mưa tuyết bay bay....

Nam Thành ngồi bên cạnh đợi cho đến khi dường như Tiên Dung đã bình tĩnh lại, bàn tay vuốt nhẹ những sợi bông vương trên mái tóc đen tuyền, phì cười:

- Dung, em giống một con gấu bông quá!

Lần đầu tiên sau rất nhiều ngày, Tiên Dung mỉm cười, quay sang nhìn Nam Thành cũng bị cô làm dính đầy sợi bông:

- Anh cũng vậy kia!

Nam Thành dịu dàng cúi xuống ôm lấy bờ vai Tiên Dung:

- Vậy mình là một đôi rồi!

Tiên Dung mở to mắt ngược lên nhìn Nam Thành:

- Anh Thành...em...

Nam Thành đưa ngón tay lên chặn lời nói của Tiên Dung:

- Em không cần nói gì cả... Anh hiểu, anh sẽ đợi... sẽ đợi đến khi em quên anh ta và sẵn sàng chấp nhận anh!

Một tia thương cảm xẹt qua mắt Tiên Dung rồi cô mỉm cười. Cô cũng không biết lúc nào bản thân mình sẽ quên và sẵn sàng đón nhận người mới, nhưng Nam Thành, anh ta đối với cô lại tốt đến vậy làm cô không thể không cảm động... Những lúc cô gục ngã, những lúc cô đau khổ, luôn là anh ở bên cô, cho cô mượn bờ vai, cho cô những lời khuyên và lắng nghe mọi điều cô mong muốn... Nam Thành, anh ta thật tốt!

Nam Thành kéo Tiên Dung đứng dậy:

- Đi thôi! Anh muốn đưa em đi mua sắm!

- Mua sắm?- Tiên Dung ngạc nhiên hỏi lại nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy theo Nam Thành.

- Phải! Em thích màu hồng mà! Anh sẽ mua cho em thật nhiều váy màu hồng được không?

.....

- Mái tóc này cũng chẳng hợp với em chút nào! Cắt ngắn một chút, anh nghĩ em để tóc ngắn rất đẹp, nhuộm thêm chút màu nâu nữa... Sẽ rất xinh cho mà xem...

.....

Vội vàng bước đến khoác tay Nam Thành, Tiên Dung cảm động:

- Cảm ơn anh, Thành...

- Anh thích nghe câu đó đấy!

Lời vừa dứt, Nam Thành chợt thờ dài... Trái tim anh thật sự đã đi lạc không còn đường về nữa rồi! Cúi xuống nhìn Tiên Dung, lòng anh khẽ nhói lên, liệu khi biết những gì anh sắp làm với ông Văn Đình, cô ấy còn có thể vui vẻ với anh đến vậy?

Chương 50

Nam Thành và Tiên Dung vừa bước ra ngoài, tất cả những người làm trong biệt thự đều đã tập trung trước cửa phòng nín thở chờ đợi. Nhìn thấy hai người bước ra, tất cả mọi người đều mắt to mắt nhỏ chớp chớp khó hiểu. Những tiếng động đập phá, tiếng khóc, tiếng hét của Tiên Dung thực sự làm mọi người lo lắng đến nghẹt thở.

Bà Vân Anh từ nãy giờ đã kiên chế đứng bên ngoài, nhìn thấy hai người bước ra trên người toàn là bông trắng toát vội kinh hãi bước đến hỏi:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Bà vội vàng nắm lấy tay Tiên Dung xuyết xoa, nước mắt lại ngân ngấn khi nhìn thấy khóe mắt đỏ au của Tiên Dung.

Nhận thấy trong mắt bà sự lo lắng, Tiên Dung chợt thấy những ngày qua cô đã làm khổ bà biết bao nhiêu... Vội siết chặt lấy bàn tay bà, cô mỉm cười:

- Mẹ, con không sao... Mẹ có thể gọi kiến trúc sư đến sửa lại căn phòng của con không ?

- Được...- bà Vân Anh kinh ngạc, con gái bà lần đầu tiên mỉm cười sau nhiều ngày đau khổ- Nhưng...tại sao ?

- Con muốn sửa tất cả thành màu hồng, màu con thích!

- Được! Được!- Bà Vân Anh không giấu được kinh hỉ

Nam Thành đứng bên cạnh cũng nhìn bà trấn an:

- Bác Vân Anh, cháu xin được đưa Dung ra ngoài chơi!

Bà lại thêm một lần nữa kinh hỉ:

- Dung, con muốn đi chơi thật sao ?

Tiên Dung cười:

- Vâng ạ! Con muốn đi chơi!

- Vậy hai đứa đi chơi vui! Mẹ sẽ gọi kiến trúc sư đến ngay!

Bà không thể giấu được nước mắt vui mừng. Tiên Dung vòng tay ôm lấy bà:

- Mẹ, con xin lỗi đã làm mẹ lo lắng!

- Không sao...không sao... chỉ cần con vui vẻ trở lại là mẹ mừng rồi!

Tình cảm gia đình thực ra rất ấm áp... Cuộc sống này đâu phải chỉ có tình yêu...Tiên Dung mỉm cười.

Buông mẹ ra, Tiên Dung khoác tay Nam Thành bước đi:

- Mình đi thôi!

Nam Thành mỉm cười đầy dịu dàng:

- Được!

Bà Vân Anh cứ đứng đó ngơ ngàng nhìn theo cho đến khi chiếc xe chuyển động thật chậm ra khỏi biệt thự....

- Bà chủ, cô chủ đã vui trở lại, thật tốt quá!

- Đúng là tốt quá...

Phải! như vậy thật tốt !

Nam Thành vui vẻ nhìn Tiên Dung thay đồ liên tục. Hình như đã rất lâu rồi cô không vui như vậy, cô kéo tay anh đi khắp cửa hàng này đến cửa hàng khác, đôi mắt ánh lên sự thích thú chọn hết bộ màu hồng này đến bộ màu hồng khác... Mỗi lần bước ra từ phòng thay đồ, cô đều hướng đến anh bày đủ mọi dáng đứng làm anh không nhìn được bật cười... Tiên Dung vốn nên là một cô gái như vậy...

Ngồi yên trong salon tóc, anh nhận thấy một nét ưu thương tan đi rất nhanh trong mắt Tiên Dung khi người thợ cắt dần từng lọn tóc đen nhánh cô đã yêu quý biết bao năm qua... Từng lời nói khen ngợi tóc cô đẹp không ngớt của người thợ, Tiên Dung cũng chỉ mỉm cười... Nam Thành cảm quyền tạp chí trên tay, khẽ hạ xuống... Anh biết Tiên Dung sẽ không dễ dàng quên được Minh Tùng, nhưng không sao cả, anh còn nhiều thời gian, anh sẽ đợi...

Ring...ring...ring...

Chuông điện thoại reo làm Nam Thành giật mình, nhìn lên màn hình số của thư kí, anh vội vàng đứng dậy, nhìn Tiên Dung mỉm cười :

- Anh ra ngoài nghe điện thoại !

- Vâng !

Nhận thấy nụ cười dịu dàng của Tiên Dung, lòng anh khẽ vui vẻ....

Bước nhanh ra ngoài, Nam Thành đứng dựa vào cửa salon, bắt máy, giọng anh trở nên lạnh như băng :

- Có chuyện gì ?

Đầu dây bên kia vang lên một tiếng nói nhỏ nhẹ :

- Giám đốc, tổng giám đốc bên A&T lại gọi đến muốn hẹn giám đốc bữa tối !... Giám đốc có muốn nhận lời không ạ ?

Giọng nói bên kia thật ngập ngừng giống như sợ Nam Thành sẽ nổi giận.

Nam Thành khẽ nhủ nhủ mi... 1 tháng nay, Minh Tùng ngày nào cũng gửi lời mời đến công ty Dũng Mạnh của anh, anh từ chối không phải vì không muốn gặp anh ta mà đơn giản là anh có quá nhiều việc. Công ty Dũng Mạnh, những việc bên SmartMart rồi Tiên Dung, anh thật sự không có thời gian cho Minh Tùng... Nhưng sự nôn nóng của Minh Tùng muốn gặp anh chứng tỏ anh ta đang có thật nhiều nghi vấn bức thiết cần được anh giải đáp..

Cười khẽ, Nam Thành nói :

- Được! Nói là tôi đồng ý! 7h tối tại nhà hàng French Food!

Tắt máy, Nam Thành rút một điều thuốc, châm lửa....

Tùng đột khối bay nhẹ nhàng vào trong không trung... Anh nên nói cho Minh Tùng những gì đây ? Minh Tùng đáng lẽ trong chuyện này chẳng có vai trò gì, đối với anh, Minh Tùng cũng chỉ đơn giản là một đối tượng để anh lợi dụng tiếp cận với Tiên Dung mà thôi... Người thông minh như anh ta chẳng lẽ lại không nhận ra rằng anh không hề có ý nhắm vào anh ta hay Advanced Travel hay sao ? rõ ràng là anh ta vẫn chưa nhận ra điều đó...

Cười lạnh, Nam Thành vút điều thuốc xuống đất, lấy chân dẫm mạnh... Đến lúc Minh Tùng biết thì cũng đã muộn rồi...

Đẩy cửa bước lại vào trong, bước chân Nam Thành dừng lại khi Tiên Dung xuất hiện trước mặt anh. Thân hình cô gợi cảm trong bộ váy màu hồng đậm tôn lên vòng 1 đầy đặn, vòng 2 thon nhỏ, làn da trắng ngà, cặp chân dài thon thả. Mái tóc ngắn ngang vai màu hạt dẻ khẽ cong lại trên bờ vai xinh đẹp. Gương mặt được trang điểm khéo léo, giống như một đóa hoa đang lúc rực rỡ... Hoàn hảo, xinh đẹp như một bông hoa mẫu đơn trong nắng!

Nhận thấy ánh mắt Nam Thành nhìn mình không dứt, Tiên Dung xấu hổ cúi đầu:

-Sao anh nhìn em như vậy ?

Nam Thành chợt bừng tỉnh, anh bước lại gần, nhìn cô mỉm cười:

- Em đẹp lắm... giống như lần đầu tiên anh nhìn thấy em vậy!

- Đẹp thật hả?

- Thật...

Nam Thành nói như muốn nghẹt thở... càng bước lại gần, gương mặt xinh đẹp kiều sa đến kiều kì của Tiên Dung càng đập vào mắt anh như muốn chiếm hết ý chí của anh.

- Anh...anh nhìn em kì quá!

Tiên Dung bối rối nói

Nam Thành bật cười, nắm lấy bàn tay cô, anh kéo đi:

- Minh đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

French Food

7.00 pm

Nam Thành và Tiên Dung chọn một bàn ở góc khuất của lầu 3. Ánh mắt hướng xuống bên dưới, qua lớp cửa kính nhìn rõ từng người bước vào French Food, Nam Thành không khỏi trong lòng cảm thấy mong chờ.

Tiên Dung thấy chốc chốc Nam Thành lại nhìn ra bên ngoài cũng không nén được tò mò hỏi:

- Còn đợi ai nữa hả anh ?

Nam Thành chợt mỉm cười, nắm lấy tay Tiên Dung, anh nhìn thật sâu vào mắt cô:

- Dung, em có muốn quên Minh Tùng không ?

Tiên Dung chợt giật mình, giống như chỉ nghe thấy tên anh cô sẽ mất bình tĩnh... Bàn tay cô trong tay Nam Thành chợt run rẩy, hít một hơi dài, cố lấy lại bình tĩnh. Tình yêu đó là do cô đã cố gượng ép, giờ thì dù có muốn cũng đã muộn... Gượng cười, Tiên Dung khẽ nói:

- Em rất muốn...

- Hãy hứa với anh sẽ không xúc động...

Tiên Dung chợt nhìn Nam Thành khó hiểu:

- Như vậy là sao ?

- Chỉ cần hứa với anh là được rồi... - Nam Thành cười dịu dàng

- Em không hiểu... - mày đẹp bỗng nhú lại

- Vì Minh Tùng đang đến đây!

Cái gì ? Tiên Dung cảm thấy toàn thân mình dường như đang đông cứng, mở to mắt nhìn Nam Thành đầy bàng hoàng, cô chợt run rẩy... gương mặt cũng có chút trắng bệch.

- Minh Tùng... đang đến đây ?

Cô hỏi lại như vô thức.

Nam Thành nhìn từng biểu hiện trên gương mặt Tiên Dung, anh khẳng định:

- Phải!

Tiên Dung vội đứng bật dậy, khuôn mặt cô nhợt nhạt hốt hoảng, trái tim lại giống như bị ai đó giáng cho một cú thật đau.

- Em phải về nhà!

Nam Thành vội vàng kéo tay Tiên Dung, mạnh mẽ ấn vai cô ngồi xuống.

- Thành! Anh làm gì vậy ? Mau buông em ra! Em không thể gặp anh ấy...

Trong lòng cô từng đợt đau đớn lại cuộn trào, nước mắt tự nhiên tràn khóe mi

- Em không thể!

Nếu gặp Minh Tùng bây giờ, cô sợ mình sẽ yếu lòng mà khóc trước mặt anh, sẽ như một con ngốc vô duyên lao vào vòng tay của anh, tìm kiếm hơi ấm mà cô thèm khát... Người đàn ông ấy không thuộc về cô, càng đến gần anh, trái tim cô lại chỉ càng thêm thương tổn.

Nam Thành để mặc Tiên Dung khóc thành tiếng, nước mắt rơi xuống lăn tăn trên gương mặt xinh đẹp. Kéo cô lại gần, Nam Thành vòng tay ôm lấy Tiên Dung:

- Anh sẽ ở đây... Không sao đâu... Anh muốn em đến đây vì muốn em biết một sự thật...

- Sự thật? Anh nói sao?

- Phải... Dung, em phải bình tĩnh... Khi biết sự thật này... Hãy nói xem em còn muốn yêu anh ta nữa không?

Nước mắt vẫn rơi xuống như trong lòng chợt nhen lên một nỗi lo lắng mơ hồ, Tiên Dung nhìn Nam Thành vội vã hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Hãy đợi một lúc nữa... em sẽ biết tất cả được không?

Nam Thành dịu dàng nói, bàn tay khẽ lau nhẹ nước mắt trên má Tiên Dung.

- Hãy nói trước cho em biết!

- Dung, em đừng vội vàng... Lát nữa khi Minh Tùng đến em hãy sang bàn bên kia ngồi, mở điện thoại và anh sẽ để em nghe tất cả những gì Minh Tùng nói... Rồi em sẽ hiểu...

Tiên Dung nhìn Nam Thành, cắn cắn môi:

- Vâng...

Minh Tùng lái xe rời khỏi công ty, hướng French Food mà đi... Anh đã phải gọi cho Nam Thành liên tục trong một tháng qua, đến hôm nay anh ta mới đồng ý gặp mặt anh. Hoàng Anh nói Nam Thành hẳn đã có chuẩn bị thật tốt cho ngày hôm nay, bản thân anh cũng cảm thấy thật tò mò... Nam Thành sẽ chuẩn bị những điều gì để chào đón anh ngày hôm nay?

Dừng xe trong bãi đỗ xe của French Food, Minh Tùng chỉnh lại cà vạt trước cổ, neho mắt nhìn vào bên trong, khóe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười tuyệt đẹp... Anh thực mong chờ gặp mặt kẻ đã dắt mũi anh bấy lâu nay...

French Food là một quán ăn nổi tiếng với những món ăn Pháp, không gian thoáng và phân cách, đảm bảo được sự riêng tư. Doanh nhân rất thích quán này, là nơi lý tưởng để nói những chuyện mà bản thân họ không muốn người thứ ba biết...

Không gian bên trong được trang trí khá khép kín, ánh sáng đèn vàng hơi tối, tiếng nhạc du dương, những người phục vụ trong bộ gilê màu đen khá chuyên nghiệp. Minh Tùng vừa bước vào đã có một người đến hỏi:

- Quý khách đi một mình ạ?

Minh Tùng xua tay:

- Tôi tìm một người bạn!

- Bạn quý khách tên gì ạ?

- Nam Thành!

Người phục vụ mỉm cười:

- Mời quý khách đi theo tôi!

Người phục vụ dẫn Nam Thành lên lầu ba... Cả căn phòng rộng lớn chỉ có mười chiếc bàn, mỗi bàn đều được trang trí theo vòng tròn đặt bên những cửa kính lớn nhìn rõ xuống bên dưới. Hẳn là lúc anh bước vào Nam Thành cũng đã nhìn thấy... Nhìn thấy trên một bàn, một dáng người có vẻ gầy, cặp kính dày cộm vẫn không che được ánh mắt sáng đang nhìn thẳng vào anh làm Minh Tùng bất giác cũng mỉm cười.

Bước đến lại gần mà Nam Thành nhận thấy Minh Tùng đang bước đến cũng đứng dậy. 5 năm không gặp, Nam Thành vẫn không thay đổi nhiều, hơi gầy, cặp kính dường như dày hơn xưa, mặc dù anh ta cũng đã chững chạc hơn.

Hai người trao cho nhau cái bắt tay dường như thân thiện:

- Đã lâu không gặp cậu!- Minh Tùng mỉm cười

Nam Thành nhìn Minh Tùng thật sâu, anh ta vẫn luôn như vậy phong độ làm người ta ngưỡng mộ. Đáp lại bằng một nụ cười tươi không kém, Nam Thành cũng bắt tay Minh Tùng thật chặt:

- Nhìn cậu dường như vẫn không thay đổi!

Minh Tùng cười châm chọc, Nam Thành theo dõi anh suốt những năm qua không thiếu một ngày, anh với anh ta còn có thể thay đổi sao ?

Ngồi xuống bàn, hai người cùng nhau chọn món... Người phục vụ vừa đi khỏi, Nam Thành đã nhìn về bàn đầu tiên xa xa, nơi Tiên Dung đang ngồi... Mặc dù vẫn đeo tai nghe nhưng toàn thân cô dường như đang run rẩy, cố gắng kiềm chế để không nhìn về hướng này...

.....

“Mấy năm qua cậu thế nào ?” – tiếng Nam Thành

“Vẫn tốt! Còn cậu bạn lắm hả ? Muốn gặp giám đốc Nam Thành cũng phải mất cả tháng đặt lịch ha!” Minh Tùng bật cười khúc khích.

“Tớ cũng chỉ bận một chút thôi! Công ty tớ còn nhỏ, nếu nói bận so với tổng giám đốc Minh Tùng là chê cười tớ rồi!”

“Ha ha! Chúng ta dù sao cũng là bạn lâu năm không gặp! Cậu muốn uống một ly không ?”

“Ok! Nghe nói vang Boxdore ở đây rất ngon!”

.....

Tiên Dung giữ chặt tay nghe trên tay, toàn thân không khỏi run rẩy... Trái tim cô đập thình thịch, toàn thân như muốn đổ mồ hôi lạnh... Từ lúc Minh Tùng bước vào, cô đã muốn ngộp thở. Anh vẫn như vậy, dáng người cao ngất mạnh mẽ, nụ cười quyến rũ thường trực trên môi... Trái tim cô vẫn như vậy yêu anh, ánh mắt không thể nhìn thảng thối lại nhìn lên về phía chiếc bàn xa xa... Tiếng anh vang lên bên tai cô, giống như chưa bao giờ rời xa cô... gần như vậy mà lại quá xa xôi... Nước mắt lại chợt dâng lên tràn khóe mi...

Với bộ dạng này, Tiên Dung biết Minh Tùng sẽ không thể nhận ra cô, nhưng vì sao cô vẫn hi vọng, hi vọng anh sẽ nhận ra cô.... Anh đâu có biết cô vì anh mà đau khổ đến nhường nào... Anh đang hạnh phúc, đang vui vẻ làm sao có thể còn nhớ đến cô ? Trái tim lại đau như thắt lại...

Cầm ly rượu vang trên tay, Nam Thành thảnh thơi lại nhìn về phía góc bàn bên kia... Anh biết Tiên Dung đang run rẩy, nhưng vì Minh Tùng, nhất định cô ấy sẽ không bỏ đi... Tiên Dung vẫn cứ là yêu Minh Tùng đến không thể kiềm chế bản thân mình...

Những câu chuyện phiếm qua đi, Minh Tùng mỉm cười:

- Tớ nghe nói cậu làm trợ lý cho ông Văn Đình!

Nam Thành cười khẽ, câu chuyện bây giờ mới bắt đầu:

- Phải! Nhưng tớ đã quay về Dũng Mạnh, cậu cũng biết mà!

- Ủ! Nhưng tớ muốn hỏi cậu là tại sao ?- Minh Tùng chợt nhìn Nam Thành thật sâu, cái nhìn đầy đánh giá- Đó là một công việc tốt!

Nam Thành im lặng vài s rồi bật cười khanh khách:

- Minh Tùng, cậu nói vậy chẳng giống cậu chút nào! Chẳng phải cậu luôn khó chịu vì bị bác San kìm kẹp sao ? Sao bây giờ lại hỏi tớ câu đại loại như cái lồng son SmartMart vì sao không giữ chân nổi tớ vậy ?

Minh Tùng cũng bật cười, Nam Thành sau 5 năm dường như thú vị hơn rất nhiều... Hoặc là trước đó anh ta cố tình che giấu, bây giờ thì chẳng còn lí do gì phải che giấu...

- Tớ biết cậu là người có tài, sẽ không chịu luôn cúi ai... Nhưng cậu biết ý tớ hỏi không phải như vậy , đúng không ?

Minh Tùng không hề ngần ngại nói.

Nam Thành khẽ lắc ly rượu trong tay, nhìn rượu xoay thành vòng tròn trong ly, trầm tư nói:

- Phải... khi cậu hẹn gặp tớ, tớ đã suy nghĩ rất nhiều... Về việc, cậu vì sao muốn gặp tớ ! Hẳn là cậu có rất nhiều câu hỏi đang chờ tớ giải đáp...

- Đúng vậy!- Minh Tùng thẳng thắn

- Vậy thì tớ sẽ trả lời cậu thật từ từ....- Nở một nụ cười bí hiểm, Nam Thành nói thật tự tin.

Minh Tùng ngã lưng xuống ghế một cách thoải mái, anh cũng đang mong chờ câu chuyện của Nam Thành.

Nam Thành cũng thoải mái ngã lưng xuống ghế, vẫn nhìn ly rượu đang sóng sánh nhẹ trong tay mình , khẽ nói:

- Tớ rời bỏ SmartMart là vì Dung!

Một câu ngắn gọn dứt khoát làm Minh Tùng không khỏi nhú nhú mi, anh nhìn Nam Thành nghiêm túc như chờ đợi.

.....

« - Vì Dung ? »

Tiền Dung giật mình, toàn thân cô chợt chấn động khi nghe những gì Nam Thành đang nói, vì cô ư ? Trái tim bỗng đập thình thịch.

Tiếng Nam Thành đều đều

« Phải...là vì cô ấy... Lần đầu tiên tớ gặp Tiên Dung còn trước cả khi cậu gặp cô ấy nữa... Tớ đã yêu cô ấy, yêu từ rất lâu rồi và cũng yêu rất nhiều rồi... Nhưng Tiên Dung chưa bao giờ đáp trả tình cảm của tớ ! Người cô ấy yêu duy nhất chính là cậu, Minh Tùng ạ... Tớ đã tưởng bản thân mình có thể thôi ảo tưởng từ đây vì tớ đã nghĩ rằng hai người sẽ hạnh phúc bên nhau, nhưng cậu đã phụ cô ấy... Và cô ấy hiện giờ không hề hạnh phúc... »

Nước mắt Tiên Dung khẽ rơi xuống...

Một khoảng im lặng...

.....

« Dung...giờ thế nào ? » Tiếng Minh Tùng rất nhẹ

Nam Thành bật cười:

“ Cậu nghĩ cô ấy có thể thế nào ? Vị hôn phu bỏ rơi trước lễ cưới...Có thể bất hạnh hơn nữa sao ? Vấn đề cũng không phải ở chỗ đó, mà cậu không yêu Dung thì lẽ ra không nên lợi dụng tình cảm của ấy suốt 5 năm qua để làm kế hoãn binh với bác San! Cảm nhận của Dung, cậu đã bao giờ nghĩ đến chưa ? ”

Minh Tùng thờ dãi:

“ Phải...tớ có lỗi với Dung...”

.....

“ Hãy nói cho tớ biết, cậu đã bao giờ yêu Dung chưa? Dù chỉ một chút!”

.....

Lại thêm một khoảng im lặng, Tiên Dung gần như nín thở, nước mắt cô rơi xuống vội vã cũng chợt dừng lại, tim đập thình thịch chờ đợi câu trả lời của Minh Tùng... Phải! Đó cũng là điều mà cô luôn mong mỏi anh sẽ trả lời...

“ Tớ luôn coi Dung như em gái!”

Thịch!

Thịch!

Thịch!

“ Dù chỉ một chút cũng không yêu cô ấy sao ? ”

“ Đáng tiếc là...không...”

Nước mắt không tự chủ được rơi xuống như mưa... Toàn thân lại thêm một cơn đau đến tan nát...Tiên Dung nắm chặt bàn tay đến tứa máu... Thì ra Minh Tùng với cô vẫn luôn như vậy tàn nhẫn...

“ Vậy tại sao trước kia lại đối xử với cô ấy tốt như vậy ? Rõ ràng cậu hiểu ý của bác San muốn lợi dụng cậu có được SmartMart thì cậu phải tránh xa cô ấy ra chứ ? Phải chăng thực sự cậu cũng như mẹ cậu muốn có được SmartMart ? Vì sao cậu biết điều đó còn cố tình cho cô ấy cơ hội làm cô ấy phải yêu cậu ?

Tiếng Nam Thành có điểm tức giận.

Tiền Dung giật mạnh tai nghe, nỗi đau tràn ra trong trái tim cô đến mức nỏ, tứa máu... Mọi thứ dồn nén trong trái tim bé nhỏ đến choáng váng. Tắt điện thoại, Tiền Dung xách vội túi lao nhanh ra cửa...

Nam Thành nhìn theo cho đến khi bóng cô biến mất hẳn, sờ điện thoại trong túi, tắt hẳn rồi mới thực sự yên tâm thả lỏng... Anh đã chơi một ván bài đen đỏ, nhưng nữ thần may mắn dường như đang mỉm cười với anh rồi...

Mà Minh Tùng ngồi bên kia, tay cầm ly rượu dường như đang trầm tư... Người đang vội vã bỏ chạy dưới kia không ai khác chính là Tiền Dung, Nam Thành, anh ta nghĩ anh không thể nhận ra Tiền Dung sao? Khóe môi thực muốn cười nhưng lại không thể cười, Minh Tùng thực tò mò, Nam Thành lôi kéo Tiền Dung vào cuộc gặp ngày hôm nay là có ý gì...

Ngay từ lúc bước chân vào cửa, anh đã nhận ra Tiền Dung đang ngồi ở góc bàn kia. Mặc dù cô ấy đã thay đổi khá nhiều, nhưng anh ít nhiều cũng đã thân quen với Tiền Dung 6 năm nay, không có lý do gì để anh không nhận ra cô ấy cả... Những lời nói vừa rồi của Nam Thành khẳng định là muốn cho Tiền Dung nghe thấy, nếu không cô ấy sẽ không kích động như vậy mà bỏ đi...

Ngả lưng xuống ghế, Minh Tùng khẽ thở dài... Những lời nói lúc này bản thân anh cũng hoàn toàn là muốn nói cho Tiền Dung nghe, anh đối với cô chưa bao giờ dám nói những lời tàn nhẫn như vậy... Nhưng chỉ có tàn nhẫn như vậy cô ấy mới có thể thực sự quên được anh và vượt qua chuyện này... Dù sao nhìn thấy Tiền Dung vẫn khá ổn, trong lòng anh cũng có chút nhẹ nhõm...

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

aidô!!! nước sôi! nước sôi!!!

Cả hai mỗi người theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình, dường như không ai còn muốn đề tâm vào câu chuyện hôm nay... Nhân vật chính đã bỏ đi rồi!

Cuối cùng Nam Thành cũng mỉm cười:

- Vì sao cậu không trả lời? Tôi nói đúng rồi sao?

Minh Tùng cũng dường như vừa nhớ đến mục đích của anh khi đến cuộc hẹn này, nhìn Nam Thành lắc đầu:

- Chỉ đúng một điểm duy nhất là tôi đã sai khi lợi dụng tình cảm của Tiền Dung mấy năm qua!

Giờ Tiền Dung đã bỏ đi, anh cũng không cần lo lắng bản thân cần nói những gì.

- Chẳng phải cậu là người nên biết rõ... tôi và Tiền Dung, ai nên xin lỗi ai sao? Nếu nói về lừa dối, thì một lời xin lỗi dường như vẫn chưa đủ đâu...

Trong lời nói của Minh Tùng biểu lộ sự thoải mái làm Nam Thành không khỏi chau mày. Tiền Dung đã bỏ đi, anh cũng hoàn toàn có thể thoải mái được rồi, Nam Thành liền nhanh chóng mỉm cười:

- Cậu dường như đã biết không ít!

- Không phải ít... mà là tất cả!

Nam Thành thoáng ngạc nhiên:

- Tất cả sao?

Minh Tùng nhún nhún vai:

- Có lẽ cũng đủ để gọi là tất cả...

- Tôi rất muốn nghe thử...

- Tôi cũng nghĩ lúc này chúng ta có thể trao đổi thoải mái được rồi!

Minh Tùng cười hiểu biết. Tiền Dung xuất hiện là ngoài ý muốn, nhưng nếu nhất tiễn hạ song điều thì cũng không có vấn đề gì. Khi này, anh không muốn những điều anh đã biết vì sợ Tiền Dung sẽ đau lòng, nhưng bây giờ thì không có lý do gì để không nói. Nam Thành hẳn là cũng sẽ không muốn cho Tiền Dung biết câu chuyện sau đây của hai người, anh không nói cũng là muốn tạo cho anh ta thoải mái và có thể thẳng thắn với anh.

Nam Thành nhìn Minh Tùng chau mày lại, phải chăng anh ta biết Tiên Dung đang ở đây ? Nhưng dù biết thì đã làm sao ?

- Được... tớ cũng nghĩ đã đến lúc nên lật ngửa ván bài rồi!

Minh Tùng thở nhẹ:

- Tớ thực sự đã rất ngạc nhiên, cũng khá là choáng váng khi biết sự thật cậu là người đứng sau tất cả mọi chuyện... Cậu chính là người duy nhất mà tớ không thể ngờ tới!

Nam Thành mỉm cười:

- Tớ sẽ coi đó là một lời khen...

- Câu hỏi của tớ...- Minh Tùng trầm tư, thoáng nhìn nét mặt Nam Thành như đánh giá...là tại sao ? Mục đích của cậu là gì ?

Nét mặt Nam Thành vẫn không đổi, trong đáy mắt xẹt qua một tia u ám rồi tan đi rất nhanh... Lặng lẽ nhìn vào trong đáy ly rượu như nhìn chính gương mặt của mình trong đó, Nam Thành từ tốn nói:

- Chắc cậu đang nghĩ tớ đang nhắm vào cậu đúng không ?

Minh Tùng nhú mồm nhìn Nam Thành... Đúng là anh đã từng có suy nghĩ như vậy, nhưng những hành động gần đây của Nam Thành thì đang nói lên điều ngược lại. Trong lòng anh rối loạn, anh chỉ biết có lẽ thời gian thơ ấu của Nam Thành cho đến năm 7 tuổi chính là chìa khóa của mọi vấn đề nhưng đến lúc này, anh vẫn chưa thể điều tra ra. Lần đầu tiên, anh cảm thấy mình bất lực và chờ đợi câu trả lời của người khác. Nam Thành thực sự là một người khó lường, nếu anh ta không muốn để cho anh biết có lẽ dù cố gắng đến mấy, anh cũng không thể tra ra được cái gì... Anh đã làm bạn với một người nguy hiểm lâu như vậy mà bản thân lại không biết gì, trong lòng không thể không tức giận.

Nam Thành dường như đọc được suy nghĩ của Minh Tùng, cười khề... Anh biết rằng bị biến thành quân cờ trong bàn tay người khác không dễ chịu chút nào, Minh Tùng còn như vậy bình tĩnh đã là một điều đáng nể rồi... Anh đã mất gần như hết quãng thời gian từ năm 7 tuổi cho đến tận bây giờ, 21 năm chỉ để bày bố một ván cờ, nhưng Minh Tùng chỉ mất vài tháng, đã nhanh chóng tìm đến anh chiếu tướng, người nên cảm thán là anh mới đúng!

Aidaz... Có lẽ bản thân anh...nên thành thật một chút...

Thở dài, Nam Thành khẽ nói:

- Tớ không nhắm vào Advanced Travel...cũng không nhắm vào cậu...

.....

Im lặng một lát, Nam Thành nhàn nhạt nói tiếp:

- Tất cả những gì tớ làm trước giờ...đều là vì Tiên Dung! Tớ yêu cô ấy và mong muốn cô ấy hạnh phúc! Tớ đã theo dõi Ngọc Hân và biến Tiên Dung trở thành bản sao của cô ấy chỉ vì cô ấy muốn được cậu đề ý! Tớ khuyên cô ấy ép bác San để hai người đính hôn vì cô ấy muốn ở bên cậu mãi mãi... Tớ can thiệp vào Advanced Travel để gây sức ép bắt cậu cưới cô ấy vì cô ấy muốn cưới cậu... Giờ thì cậu đã cưới Ngọc Hân, điều đó với tớ hay với Dung đều chẳng có ý nghĩa gì cả, nên tớ cũng không quan tâm đến Advanced Travel nữa! Hiện tại những gì ông Văn Đình đang làm chẳng liên quan đến tớ, đơn giản là ông ấy đang tức giận, đó là điều hoàn toàn dễ hiểu! Tớ rời khỏi SmartMart vì tớ muốn có một cơ hội thực sự tiến đến với cô ấy.... Giờ với cậu đã vô vọng thì với tớ chính là có hi vọng... Từ đầu đến cuối tớ chưa bao giờ nhắm vào cậu hay Advanced Travel, chưa bao giờ!

Câu cuối cùng mang một ý nghĩa nhấn mạnh, Nam Thành cũng nhìn thẳng vào mắt Minh Tùng như khẳng định vì những gì anh nói cũng hoàn toàn là sự thực. Mặc dù trong câu chuyện đã thay đổi ít nhiều, nhưng thực tế anh đúng là không bao giờ nhắm vào Minh Tùng hay Advanced Travel, những gì anh muốn chỉ liên quan đến SmartMart và Tiên Dung mà thôi. Minh Tùng và Advanced Travel chỉ là một quân cờ trong bàn cờ của anh, cần phải có, nhưng không cần thiết thì anh cũng sẽ không để tâm!

Mặc dù những lời nói của Nam Thành là hợp lý, Minh Tùng cũng cảm thấy mục đích thực sự của Nam Thành hoàn toàn không nhắm vào anh hay Advanced Travel nhưng anh lại tò mò mục đích thật sự của Nam Thành là gì, lặng lẽ hỏi:

- Vậy tại sao ngày đó cậu lại sắp xếp cho tớ gặp Ngọc Hân ?

Nam Thành thoáng ngạc nhiên:

- Khi nào?

- Bờ biển Vinpearl Land!

Nam Thành trong lòng âm thầm giật mình, xem ra anh đã đánh giá Minh Tùng quá thấp! Anh ta thực sự đã biết không ít.

Minh Tùng nhú mày:

- Đừng nói với tớ tất cả chỉ là ngẫu nhiên!

Nam Thành bật cười:

- Không ngẫu nhiên! Tất nhiên là như vậy! Tớ đã theo dõi Ngọc Hân dĩ nhiên là biết cô ấy sẽ đến Vinpearl Land... Từ khi nghe cậu nói không yêu Tiên Dung, muốn trốn tránh cô ấy tớ đã nghĩ đến chuyện để cậu gặp lại Ngọc Hân... Tớ thực sự tò mò cậu gặp lại cô ấy sẽ như thế nào... Không thể ngờ hai người lại có thể yêu nhau! Tớ thực sự bất ngờ đấy...

Minh Tùng nhếch mép cười:

- Có phải ý cậu là tớ nên cảm ơn cậu vì điều đó!

- Ha ha! Nếu cậu muốn thì tớ cũng sẽ không miễn cưỡng mà nhận lấy đâu! Người ngoài cuộc bao giờ cũng nhìn sự việc rất rõ... Tớ đã biết cậu không thể yêu Tiên Dung nên mới sắp xếp để cậu và Ngọc Hân gặp nhau... cho hai người cơ hội cũng chính là cho tớ và Tiên Dung một cơ hội! Đến giờ phút này thì tớ nên cảm ơn cậu... Chúng ta coi như nên hòa!

Minh Tùng nhìn Nam Thành có điểm trầm ngâm, đột nhiên anh bật cười khúc khích:

- Nam Thành! Tớ thực sự cảm thấy mình thật yếu kém, vì sao chơi với cậu lâu như vậy lại không phát hiện ra điều gì bất thường! Tớ thực sự rất kém cỏi... Nhưng nếu tớ tin tất cả những gì cậu làm, những gì cậu tính toán công phu như vậy chỉ vì Tiên Dung thì sẽ không chỉ là kém cỏi, mà còn là thật ngu ngốc!

Minh Tùng nhìn Nam Thành thật âm trầm:

- Không phải cậu cho rằng tớ sẽ tin điều hoang đường đó chứ!

Nam Thành lắc đầu, thực sự bản thân anh cũng không tin Minh Tùng sẽ ngây thơ như vậy... Nhưng chuyện của anh vốn chẳng liên quan đến anh ta. Mỉm cười, Nam Thành vẫn không trốn tránh ánh nhìn đánh giá của Minh Tùng, thoải mái nói:

- Dĩ nhiên là tớ không hi vọng cậu sẽ tin hay không tin điều gì... Điều duy nhất mà tớ muốn nói với cậu là cậu có thể yên tâm, tớ không nhắm vào cậu, vào Advanced Travel...hay vào Ngọc Hân!

Cố gắng nhấn mạnh cái tên Ngọc Hân làm Minh Tùng không khỏi sa sầm nét mặt, anh ta đang đe dọa anh sao... Nam Thành vẫn cười thoải mái, Ngọc Hân là điểm yếu của Minh Tùng nhưng anh không nhắm vào anh ta thì Ngọc Hân sẽ chẳng có vai trò gì cả.

Nam Thành nói tiếp:

- Khi quyết định tìm tớ, chắc cậu cũng đã hiểu có những chuyện tớ sẽ không nói cho cậu biết! mà có lẽ cậu cũng không cần biết... Mục đích của cậu đến đây chỉ vì muốn biết chắc tớ không nhắm vào cậu hay vào Advanced Travel đúng không?

.....

- Và tớ nghĩ cậu đã có câu trả lời của mình rồi... Những chuyện của tớ không phạm đến cậu cũng sẽ không liên quan đến cậu... Vai trò của cậu và Advanced Travel đã thực sự kết thúc rồi!

Nam Thành cười châm chọc:

- Còn nếu cậu tò mò...có thể theo dõi tiếp.... Sẽ rất sớm thôi, cậu sẽ có tất cả câu trả lời!

Minh Tùng nhìn Nam Thành, trong lòng không ngừng âm thầm kinh hãi... Người đàn ông trước mặt anh là kẻ tâm địa cơ mưu nhất mà anh từng gặp, sẽ thật bất hạnh nếu trở thành mục tiêu của anh ta... Thật đáng tiếc! Tài năng lại không được dùng đúng cách mà lại được sử dụng vào những mưu toan đê hèn. Trong lòng không khỏi than nhẹ.... Ít nhất anh cũng đã biết anh ta không nhắm vào anh...

Nhưng mục đích của anh ta là gì?

Nam Thành đột nhiên nhìn Minh Tùng mỉm cười:

- Có lẽ chúng ta nên kết thúc bữa ăn ở đây... Tớ còn có việc nữa!

Minh Tùng cũng cười, hai người còn chưa ăn được miếng nào nữa... Nhưng mục đích cũng đã đạt được, cả hai cũng là nên vui vẻ chào nhau rồi.

- Được! Không làm phiền cậu nữa!

- Không có gì! Tớ sẽ rất sẵn sàng nếu sau này được trở thành bạn làm ăn của cậu!

- Tớ cũng vậy!

Bắt tay nhau một cách có vẻ thân ái, Nam Thành bước đi thật nhanh... Anh còn cần phải đi tìm Tiên Dung, con cá vàng bé nhỏ không biết đã trốn vào góc nào khuất thâm rồi...

Chương 53

Ngồi lại một mình, Minh Tùng đắm chiều nhìn xuống bên dưới, Nam Thành đang bước đi vội vã... Chắc chắn là đi tìm Tiên Dung rồi... Khóe môi nhếch lên tạo thành nụ cười quyến rũ, ít nhất anh cũng có thể khẳng định Nam Thành đối với Tiên Dung dường như là thật lòng...

Sau khi nhìn thấy bóng Nam Thành khuất sau nhà để xe, Minh Tùng rút điện thoại gọi cho Hoàng Anh. Bên kia đầu dây bắt máy rất nhanh, Hoàng Anh hỏi vội vã:

- Kết thúc rồi sao ?

Minh Tùng mỉm cười:

- Ủ! Cậu có muốn đến đây ăn tối cùng tớ không ?

Bên kia im lặng dường như đang bất ngờ rồi bật cười:

- Ok! Tớ đến ngay! Được ăn đồ Pháp miễn phí, không đi chính là tự hại mình rồi!

Minh Tùng bật cười, xì một tiếng rồi tắt máy.

Vài phút sau Hoàng Anh đã ngồi trước mặt Minh Tùng làm anh chớp chớp mắt:

- Đừng nói với tớ là cậu đã ngồi đầu đó ngay ngoài kia nha!

Hoàng Anh bật cười ha ha:

- Tớ thực sự tò mò anh chàng nguy hiểm của chúng ta sẽ có gương mặt thế nào mà!! Mà...lúc này tớ đã nhìn thấy Tiên Dung...

Hoàng Anh cẩn thận nhìn Minh Tùng nhưng ý cười trên môi anh dường như vẫn không thay đổi giống như điều đó chẳng có gì bất ngờ. Minh Tùng cảm thấy ly rượu, hít hà một ít hương thơm rồi bình thản cười:

- Tớ biết!

- Hai người nói chuyện với nhau sao ?

Hoàng Anh khẽ hỏi, trong lòng có chút lo lắng... Minh Tùng lắc đầu:

- Không...Cô ấy ngồi ở bên kia, chắc cô ấy nghĩ tớ không biết sự có mặt của cô ấy!

Hoàng Anh chột cau mày:

- Nam Thành vì sao lại để Tiên Dung có mặt ở đây ? Lúc đi ra, hình như cô ấy rất kích động, nước mắt vòng quanh nữa!! Không phải cậu nói điều gì quá đáng chứ!- giọng điệu đột nhiên trở nên trêu đùa.

Minh Tùng cũng bật cười:

- Điều đó không quan trọng! Quan trọng là tớ đã biết anh ta không nhắm vào tớ hay Advanced Travel!

- Cậu khẳng định ?

- Phải...khẳng định...

Minh Tùng khẽ nói, dù là như vậy, nhưng trong lòng anh vẫn còn thoáng mơ hồ suy nghĩ về mục đích thật sự của Nam Thành.. Rốt cuộc anh ta muốn gì ?

- Nếu vậy...- Hoàng Anh nhẹ giọng nói- Chẳng phải anh ta nhắm vào SmartMart sao ?

Minh Tùng quay sang nhìn Hoàng Anh có vẻ khó hiểu, Hoàng Anh liền nói tiếp:

- Trong mọi chuyện không phải có cậu thì là có Tiên Dung, không phải có Advanced Travel thì là có SmartMart, không có bác San thì có ông Văn

Đình... Chẳng phải đã quá rõ ràng anh ta nhắm vào cái gì sao ?

.....

- Cũng có thể...

Minh Tùng khẽ nói, trong ánh mắt chợt hiện lên hình ảnh vội vã rời đi của Nam Thành, anh ta đối với Tiên Dung dường như không phải là giả dối... Nếu thực sự mục đích của Nam Thành là SmartMart thì...

- Đã điều tra thêm được gì về lúc Nam Thành 7 tuổi chưa ?

Hoàng Anh chợt thở dài:

- Tôi vẫn đang cố gắng.....

Minh Tùng nhủ mảy, giọng anh chợt trở nên xa xăm:

- Kế hoạch của anh ta đang đi đến những bước cuối cùng... Nếu không nhanh lên e là... sẽ không kịp...

- Cậu muốn giúp ông Văn Đình sao ?

Nhìn vào đầy ly rượu, Minh Tùng chợt cảm thấy trong lòng có chút gợn sóng... Anh đang giúp ông Văn Đình sao ? hay là vì Tiên Dung?

- Tôi có lỗi với họ... Nếu biết mà không nói thì e là không hay lắm!

- Nhưng bây giờ dù cậu có nói, ông Văn Đình cũng sẽ không tin !

- Phải... Vậy chỉ cần để ông ấy không biết là tôi là ỏn!- Minh Tùng nở nụ cười

- Cậu định làm thế nào?

Hoàng Anh cười cười, Minh Tùng là kẻ đầu óc quái chiêu nhất mà anh biết.

- Sớm ngày mai cậu hãy gửi một bức thư nặc danh đến ông Văn Đình, cảnh báo ông ta về Nam Thành... Dù không tin, ít nhất ông ta cũng sẽ có sự kiểm chứng! Tôi không tin Nam Thành có thể gạt tất cả mọi người!

Thở một hơi, Hoàng Anh nhìn đĩa thức ăn trước mặt mình, có phần vui vẻ:

- Được! Cứ như vậy đi!! Bây giờ chắc tôi có thể thoải mái mà ăn tối được rồi!

Minh Tùng bật cười:

- Không có ai giành với cậu hết!

Ngọc Hân buồn chán nằm dài trên ghế, Tiểu Bạch cuộn tròn trên bụng cô đang nằm ngủ thật thỏa mãn mà Hân tay cầm remote ấn tivi một hồi cũng trở nên ngán ngẩm, ngáp mãi không thôi...

Suốt 1 tháng qua người cô dường như đã mọc rễ, mà lúc nào Hân cũng có cảm tưởng chân mình đang mọc rễ và trên đầu sắp hiện hình một cây nấm.. Gương mặt cô vì buồn chán mà cũng trở nên lờ mờ... Biệt thự Advanced Travel tuy rộng và đẹp, nhưng cũng chỉ vài ngày, cô đã cảm giác mình đếm được bao nhiêu bước chân sẽ đi hết một vòng xung quanh vườn, mà mỗi lần từ bên trong nhìn sang bên kia bức tường, Hân đều cảm thấy vô cùng ngao ngán. Cứ thế này, cô nhất định sẽ bị đi ngược lại chiều tiến hóa.... Minh Tùng đáng chết lại không ngày nào có nhà, khi trở về luôn luôn rất muộn, trong khi cô chưa kịp nổi giận đã bày ra bộ mặt làm nũng có vẻ đáng thương làm bất giác cô lại buông khí giới đầu hàng....

Trời đang sang thu, bên ngoài phong cảnh chắc chắn là đẹp vô cùng... Đôi mắt Hân trở lên mơ màng, cô nhớ đến một bờ hồ đầy gió, từng cơn gió nhẹ cuốn lớp bụi thành những vòng xoáy nhỏ... Đứng bên lan can, Hân sẽ sung sướng để mặc gió tấp vào mặt, luồn vào tóc mang theo mùi hương thơm nước của hoa sữa... Vừa mở mắt, khung cảnh từ từ đã hiện lên làm Hân muốn hét lên.

Ngồi bật dậy làm Tiểu Bạch đáng thương nằm trên bụng cũng kêu chit lên một cái sợ hãi, nhanh chóng tìm cách bỏ đi tìm chỗ ngủ tiếp. Ngọc Hân nhanh tay tóm lấy hay chân trước Tiểu Bạch, giữ chặt, trong ánh mắt cô là một tầng căm phẫn, đang tương tượng trước mắt là bộ mặt cư nhiên vô cùng đáng ghét cùng đáng giận của Minh Tùng.

- Tiểu Bạch, em có thấy chị Hân rất khổ sở không ? Chị đã một tháng nay không được bước chân ra khỏi cửa, mà bên ngoài cảnh lại đẹp như thế....

.....

- Minh Tùng là người rất đáng ghét, ích kỉ, nhỏ nhen, hẹp hòi... Cả ngày chỉ biết nhốt chị ở nhà, còn bản thân mình đi ra bên ngoài vui chơi thật là sung sướng!!!!

.....

- Trong khi chị thì đang buồn khổ, ngày càng héo hon.... Càng nghĩ càng thấy muốn nổi giận!!!!

Bàn tay vì tức giận cũng không tự chủ lay mạnh Tiểu Bạch làm nó kêu chít chít liên tục.

- Tiểu Bạch có thấy Minh Tùng đáng chết không ? Có đúng không ? Aaaaa....chị muốn đánh cho anh ta một trận quá!!!! Người gì mà ngoài bộ mặt hại nước hại dân ra thì tính tình lại như ác ma, ngày ngày nhốt con người ta một chỗ đến mốc xanh mốc đỏ lên rồi!!!

.....

- Minh Tùng là tên đáng ghét!!!!

.....

- Đáng chết!!!!!!.....

.....

Đôi tay bé nhỏ, bàn chân yếu kiêu cũng không ngăn được nỗi sung muốn đập phá lung tung trên ghế sofa, gương mặt bé nhỏ đỏ bừng vì giận dữ mà Ngọc Hân cũng không ngừng mắng mỏ Minh Tùng càng lúc thậm tệ...

Lúc Minh Tùng trở về, cảnh đầu tiên chứng kiến chính là cảnh này... Bất chợt thờ dài, bất đắc dĩ cười khổ, trong đầu anh thầm tưởng tượng nếu bây giờ mình chính là cái ghế đáng thương hoặc Tiểu Bạch đang sợ hãi kia thì sẽ bất hạnh đến mức nào... Khẳng định là Ngọc Hân sẽ đem tóc anh nhổ sạch không còn một sợi nhỏ...

- Cậu chủ...

Mấy người làm đi lại trên hành lang cũng không nhìn được cười trộm.. Cô chủ thực sự là mấy ngày qua đã hết kiên nhẫn rồi a! Mọi người trong biệt thự cũng đã quen với sự bức bối đến ứ khuất của Ngọc Hân, chỉ là không hiểu Minh Tùng sao lại bất cô chủ ở yên trong biệt thự như vậy... Tính cách Ngọc Hân nghịch ngợm lại hồ háo, làm sao chịu được tù túng...

Minh Tùng bất đắc dĩ cười cười:

- Không sao!

Thở một hơi thật dài, Minh Tùng nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào mà có cảm tưởng bàn chân mình đang bước vào một con bảo tố.

Tiếng cửa mở làm Ngọc Hân bất chợt dừng lại, mắt đẹp giận dữ trừng lên nhìn ra cửa phòng, nơi một bóng người quen thuộc vừa xuất hiện, nụ cười quyến rũ hiện hiện trên môi... Hân bặm môi, cô thực muốn đánh cho anh một trận! Mà Tùng nhận thấy vẻ mặt đã muốn giận đến cực điểm của Hân, trong lòng cũng có phần chùng xuống... Hân tức giận hóa ra cũng đáng sợ như vậy a...

Cẩn thận bước lại gần, Minh Tùng mỉm cười:

- Vợ yêu, hôm nay ai làm vợ tức giận ?

Ngọc Hân nắm chặt hai bàn tay đã muốn run run mà Tiểu Bạch đã thức thời đi tìm chỗ yên bình trong cái vòng tròn của mình, tránh xa nơi sắp xảy ra chiến tranh...

Minh Tùng vừa bước lại gần, Hân đã không khách khí tóm lấy cổ áo anh kéo xuống thật mạnh làm anh bất đắc dĩ mất thăng bằng ngã xuống ghế... Gương mặt nhỏ nhắn nhanh chóng đỏ bừng, mắt đẹp trừng lên giận dữ nhìn anh không tiếc lời trút con tức giận đang muốn sôi lên trong lòng:

- Anh là tên xấu xa đáng chết!!! Anh muốn nhốt em ở trong nhà đến bao giờ ?

.....

- Aaaaaa.....!!!! Em đánh chết anh!!!!

Bàn tay bé nhỏ bắt đầu tóm lên tóc Tùng kéo mạnh làm anh nhăn mặt vì đau.

- Anh đáng ghét!!! Ngày ngày ra bên ngoài đến tối mới về, lại còn bắt em ở nhà buồn chán!!!

.....

Bàn chân yếu kiêu cũng không khách khí dùng hết sức bình sinh đập Tùng vài cái.

Minh Tùng trong lòng âm thầm kêu khổ, bàn tay mạnh mẽ nhanh chóng tóm được cổ chân nghịch ngợm của Hân kéo lại gần làm cô bất chợt ngã ngửa ra sau. Trước khi Hân kịp phản ứng, đôi tay cô cũng nhanh chóng bị anh tóm lấy, trong tích tắc, toàn thân cô đã bị một vòng ôm áp khóa chặt, tiếng Tùng

đều đều bên tai:

- Em trút giận đủ chưa ?

Hơi thở anh nóng ẩm mang theo mùi rượu nhẹ phả lên tai làm Hân chợt rùng mình, cô bắt đầu giãy giụa muốn thoát ra:

- Chưa đủ!!! Còn lâu mới đủ!!!!

Giữa một lúc đã muốn thở phì phò vì mệt mà vòng tay của Tùng vẫn chẳng có chút nào lay chuyển. Gương mặt Hân vì mệt cũng đỏ bừng, tùy anh ôm ấp, mắt đẹp vẫn trừng lên nhìn anh... Tùng bật cười khúc khích, với Ngọc Hân thì anh lúc nào cũng có cách. Cúi xuống hôn nhẹ lên gò má hồng hồng của Hân, tiếng anh dịu dàng:

- Ngày mai anh đưa em đi chơi...

Gi ? Hân giống như sa mạc nghe được có cơn mưa, ánh mắt chợt trở nên long lanh có điểm mừng rỡ nhưng rồi lại nhanh chóng bắt mặn:

- Lại giống như lần trước, anh đưa em đến vườn táo rồi bắt nhốt em cả tháng trời chứ gì ? Không tin anh!!!!

Bàn tay cô lại bắt đầu cố đẩy vai anh ra:

- Em muốn được tự do, đi lung tung đâu tùy thích!!! Em không muốn ở nhà!!! Em không muốn!!! Không cần lừa gạt em!!! Anh thật xấu!!!

Tùng cười khỏ, để mặc Hân quấy đạp, yêu thương cọ lên trán cô, anh khẽ nói:

- Anh bắt em tiếp tục ở nhà từ lúc nào... Từ ngày mai em muốn đi đâu cũng được...

Hả? Hân lại thêm một lần nữa chấn động, nhìn anh mở to mắt ngờ ngác như không tin được:

- Anh nói gì ?

Tùng thấy Hân đã chịu ngồi yên, vòng tay cũng thả lỏng bớt, ngả lưng xuống ghế dường như có điểm mệt mỏi, thở một hơi, để Hân thoải mái nằm trên người anh, mỉm cười:

- Anh nói là từ ngày mai anh sẽ không bắt em ở nhà nữa!

Mình Tùng sùng nịnh, ngón tay quẹt nhẹ lên mũi cô trong khi Hân vẫn nhìn anh ngờ ngác.

- Anh nói là...từ ngày mai em có thể ra khỏi nhà đúng không ? Đi đâu cũng được ?

Tùng gật đầu:

- Ừ...

Nhìn gương mặt Hân vẫn ngờ ngác, Tùng bật cười:

- Sao? Không muốn nữa à ?

Bàn tay kéo cái cổ của Hân lại gần, anh nhìn sâu vào trong đáy mắt trong suốt có phần ngỡ ngàng của Hân, cánh môi anh đào ươn ướt chỉ còn cách anh vài cm... hơi thở thơm tho quyến rũ dường như đang nhẹ nhàng lượn lờ quanh cánh mũi của anh...

- A....không!!! Tất nhiên là muốn!!

Hân chợt reo lên vui vẻ, đôi mắt trở lên sáng rỡ, nụ cười cũng không chủ định nở trên môi... Cuối cùng cô cũng được tự do a... Niềm vui trong lòng cô chợt bị cắt ngang khi bàn tay Tùng đặt trên cổ cô bỗng kéo mạnh, trước khi cô kịp hiểu thì môi cô đã bị Tùng quấn lấy, tình té đùa giỡn không cho cô có một cơ hội nhỏ chạy trốn. Vòng tay của Tùng siết chặt lấy cô, lưỡi anh thềm khát khuấy đảo từng góc nhỏ trong miệng cô làm hơi thở của Hân nhanh chóng trở lên dồn dập, gương mặt đỏ bừng vì thiếu dưỡng khí mà Tùng không có dấu hiệu nào muốn dừng lại... Mí mắt dài của anh nhắm lại như hương thụ từng hương mật ngọt, bàn tay cũng bắt đầu không an phận...

Rời đi đôi môi đỏ mọng, nụ hôn của anh kéo dài sang hai gò má nóng bừng của Hân. Luồng không khí vừa tràn vào, Hân đã thở hồng hộc...

Không đành lòng, cuối cùng Minh Tùng cũng rời đi khuôn mặt Hân, nhìn sắc đỏ đã lan xuống tận cổ cô càng thêm sức hấp dẫn trái tim vốn đã đầy cảm xúc của anh, Tùng nhanh nhẹn bật dậy, dĩ nhiên là không quên mang theo cả cô vợ nhỏ bé của mình...

Sự thay đổi về độ cao làm Hân đột nhiên giật mình, tóm chặt lấy vai anh, cô nhìn anh sùng sốt :

- Anh làm gì vậy ?

Tùng bật cười khúc khích, đôi môi anh lại quyến luyến hôn nhẹ lên môi cô, hơi thở nam tính quần quanh chóp mũi :

- Chúng ta...đi tắm !!!

Hà ? Hân chợt giật mình đánh thót như hiểu ra, vội vàng cố thoát khỏi tay anh :

- Aaa !!! Không cần nha !!! Em tắm rồi !!!

Tùng đối với sự kháng cự của Hân lại càng có điểm kích thích, ôm chặt lấy cái eo nhỏ nhắn không xương mềm mại của Hân, giọng anh thì thầm :

- Vợ yêu, hét to như vậy cả nhà sẽ nghe thấy !

Mặt Hân đỏ phừng phừng, biết không thể thay đổi, bàn tay nhéo mạnh lấy hai bên má của anh :

- Anh thật đáng ghét !!!

Minh Tùng vẫn như cũ, ý cười không đổi mà ánh mắt nhìn Hân lại càng có điểm khát vọng...

Cánh cửa nhà tắm đóng lại mà cảnh xuân điểm bên trong tác giả xin được lược qua !!! Độc giả có tò mò hãy tự mình đi kiểm chứng !!!!

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Một bên hạnh phúc muốn tràn đầy...

Một bên kia lại đau đớn đến tột cùng...

Tiên Dung ngồi co người trong xe giống như một vật nhỏ đang sợ hãi, nước mắt đã ngừng nhưng gương mặt lại trắng bệch, thể lương thật sự dọa người ta lo lắng... Nam Thành ngồi sau vô lăng, cũng vô lực thở dài, thi thoảng nhìn sang Tiên Dung đã trở nên trầm cảm cùng đau lòng... Xe đã dừng lại rất lâu, trên con đường dài rộng chỉ còn tiếng gió đưa vào vèo lá cây... Trời sang thu, đã có chút lạnh...

Thi thoảng một bóng xe vụt qua phá tan đi cái yên lặng của đêm đen lạnh giá, Nam Thành nhìn đồng hồ đã 12h đêm... Hai người đã ngồi yên lặng như thế mấy tiếng đồng hồ rồi mà vẻ mặt Tiên Dung dường như đã rơi vào trạng thái còn trầm trọng hơn cách đây một tháng...

Anh biết cô đang đau khổ, phải, ai nghe được những lời nói lạnh lùng như dao cắt đó lại không đau khổ... Càng yêu sẽ càng thêm đau khổ, càng yêu sẽ lại càng thêm hận... Mặc dù anh không nỡ nhìn Tiên Dung đau khổ, nhưng đau khổ cũng là cách duy nhất để cô tự mình vượt qua được chuyện này... Đau khổ đến tột cùng người ta mới lại thấy được ngày mai...

Nam Thành mỉm cười, anh nghĩ đến cuộc gặp cùng Minh Tùng... Dường như anh ta đã biết anh muốn làm gì, bước tiếp theo anh nên làm gì đây ? Ngóang sang nhìn Tiên Dung, anh than nhẹ, anh vì cô ấy mà đi một nước cờ đôi thật nguy hiểm, đánh cuộc bằng tất cả sự tính toán công phu của mình, ngay cả cái mạng nhỏ của anh cũng là nằm trong đó... Nếu cô ấy không đáp lại anh, điều đó mang đến tổn thất cho anh lớn đến thế nào ! Tự nguyện vạch áo cho người xem lưng quả nhiên lại giống như tự đâm mình một dao thật nặng, chuyện của SmartMart có lẽ cần phải xúc tiến thêm, mọi chuyện cần nhanh chóng kết thúc....

Nhìn sang Tiên Dung, trong mắt Nam Thành là một tầng mây phủ, có day dứt lại có yêu thương cùng oán hận... Biết là cô ấy vô tội nhưng trong lòng không có cách nào buông tha, biết có những điều bản thân anh không nên chạm tới thì bàn tay lại tò mò lại gần... Tình yêu vốn nên là một trái cấm, trong lòng anh thầm than nhẹ...

- Dung...

Khẽ gọi tên cô, Nam Thành lặng lẽ đặt bàn tay anh lên vai cô...

Tiên Dung bất chợt cười đến thể lương, trong ánh đèn đường càng thêm nhợt nhạt.

Cô cất giọng khàn khàn :

- Em không sao...

Nghe trong thanh âm của cô tràn đầy mệt mỏi, Nam Thành không giữ được lòng mình muốn vòng tay ôm lấy và sự thật là anh đã làm thế...

Tiên Dung ngờ ngàng, đôi mắt mở to hết cỡ nhưng cô cũng không muốn đẩy Nam Thành ra, hơn ai hết, cô biết mình đang rất cần một cái ôm thật chặt lúc này... Mà Nam Thành bên tai cô liền thì thầm nói nhỏ :

- Dung... anh xin lỗi... lẽ ra anh không nên để em nghe thấy những điều đó...

Tiên Dung lại cảm thấy trong lòng từng trận run rẩy, xin lỗi được ích gì, cuối cùng thì cô cũng vẫn đã nghe những lời đó, không phải sao ? thậm chí còn nghe quá rõ ràng. Lắc đầu, cô buồn bã mỉm cười :

- Không phải lỗi của anh... Là em ngu ngơ không nhận ra được tất cả những điều đó mà thôi...

- Anh xin lỗi...- Nam Thành thở dài

Tiên Dung đột nhiên trong ánh mắt lóe lên chút bất cần, vòng tay lên ôm lấy vai Nam Thành :

- Thành... anh yêu em đúng không ?

Hơi chấn động nhưng Nam Thành cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, nhún mày, anh nhẹ buông 1 tiếng :

- Phải...

- Anh cũng biết em yêu anh Tùng đúng không ? Thậm chí còn là yêu rất nhiều...

Lại thêm một tiếng :

- Phải...

- Anh vẫn muốn yêu em sao ?- giọng Tiên Dung dường như đã có chút ghen ngào.

Nam Thành đẩy nhẹ vai cô, nhìn sâu trong mắt cô dường như đã ngân ngấn chút nước mắt, anh cười hiền :

- Chẳng phải bao năm qua em yêu Tùng, anh vẫn yêu em sao ?

Tiên Dung cúi mặt xuống, tránh ánh nhìn của Nam Thành :

- Anh...hôm nay dẫn em đi là muốn em hoàn toàn cắt đứt với anh Tùng đúng không ?

Im lặng vài s, Nam Thành thở dài :

- Anh xin lỗi...

Dù đó không phải là tất cả những gì anh muốn, nhưng một phần thì có lẽ cũng đúng.

Tiên Dung khẽ thở dài:

- Em hiểu rồi!

Chung quy lại cũng chỉ vì Nam Thành muốn tốt cho cô mà thôi, người ta thường nói con gái nên lấy người yêu mình chứ không nên lấy người mình yêu... Tiên Dung cười đến thê lương, trong trường hợp của cô bây giờ, điều đó có lẽ là đúng nhất!

Hít một hơi thật dài, Tiên Dung lặng lẽ nắm lấy bàn tay Nam Thành:

- Cho em thêm thời gian...để em quên Minh Tùng được không ?

Trong đôi mắt đẹp, nước mắt đã rỏ nhau chạy xuống. Ánh lên trong đó sự bất lực cùng cam chịu... Nam Thành toàn thân cứng đờ, đôi mắt nhìn Tiên Dung dường như không tin nổi... Cuối cùng niềm vui sướng vỡ òa trong lòng anh, một điều trong kế hoạch cuối cùng cũng đã đạt được... Kéo Tiên Dung lại gần, anh ôm chầm lấy cô vui sướng mà Tiên Dung cũng để mặc cho anh ôm, trước mắt cô dường như vẫn như cũ đau xót khi nhớ đến một gương mặt khác...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Một bên hạnh phúc muốn tràn đầy...

Một bên kia lại đau đến tận cùng...

Tiền Dung ngồi co người trong xe giống như một vật nhỏ đang sợ hãi, nước mắt đã ngừng nhưng gương mặt lại trắng bệch, thê lương thật sự dọa người ta lo lắng... Nam Thành ngồi sau vô lăng, cũng vô lực thở dài, thi thoảng nhìn sang Tiền Dung đã trở nên trầm cảm cùng đau lòng... Xe đã dừng lại rất lâu, trên con đường dài rộng chỉ còn tiếng gió đưa vèo vèo lá cây... Trời sang thu, đã có chút lạnh...

Thi thoảng một bóng xe vụt qua phá tan đi cái yên lặng của đêm đen lạnh giá, Nam Thành nhìn đồng hồ đã 12h đêm... Hai người đã ngồi yên lặng như thể mấy tiếng đồng hồ rồi mà về mặt Tiền Dung dường như đã rơi vào trạng thái còn trầm trọng hơn cách đây một tháng...

Anh biết cô đang đau khổ, phải, ai nghe được những lời nói lạnh lùng như dao cắt đó lại không đau khổ... Càng yêu sẽ càng thêm đau khổ, càng yêu sẽ lại càng thêm hận... Mặc dù anh không nỡ nhìn Tiền Dung đau khổ, nhưng đau khổ cũng là cách duy nhất để cô tự mình vượt qua được chuyện này... Đau khổ đến tận cùng người ta mới lại thấy được ngày mai...

Nam Thành mỉm cười, anh nghĩ đến cuộc gặp cùng Minh Tùng... Dường như anh ta đã biết anh muốn làm gì, bước tiếp theo anh nên làm gì đây? Ngoảnh sang nhìn Tiền Dung, anh than nhẹ, anh vì cô ấy mà đi một nước cờ đôi thật nguy hiểm, đánh cuộc bằng tất cả sự tính toán công phu của mình, ngay cả cái mạng nhỏ của anh cũng là nằm trong đó... Nếu cô ấy không đáp lại anh, điều đó mang đến tổn thất cho anh lớn đến thế nào! Tự nguyện vạch áo cho người xem lưng quả nhiên lại giống như tự đâm mình một dao thật nặng, chuyện của SmartMart có lẽ cần phải xúc tiến thêm, mọi chuyện cần nhanh chóng kết thúc...

Nhìn sang Tiền Dung, trong mắt Nam Thành là một tầng mây phủ, có day dứt lại có yêu thương cùng oán hận... Biết là cô ấy vô tội nhưng trong lòng không có cách nào buông tha, biết có những điều bản thân anh không nên chạm tới thì bản tay lại tò mò lại gần... Tình yêu vốn nên là một trái cấm, trong lòng anh thầm than nhẹ...

- Dung...

Khẽ gọi tên cô, Nam Thành lặng lẽ đặt bàn tay anh lên vai cô...

Tiền Dung bất chợt cười đến thê lương, trong ánh đèn đường càng thêm nhợt nhạt.

Cô cất giọng khàn khàn:

- Em không sao...

Nghe trong thanh âm của cô tràn đầy một nỗi, Nam Thành không giữ được lòng mình muốn vòng tay ôm lấy và sự thật là anh đã làm thế...

Tiền Dung ngơ ngàng, đôi mắt mở to hết cỡ nhưng cô cũng không muốn đẩy Nam Thành ra, hơn ai hết, cô biết mình đang rất cần một cái ôm thật chặt lúc này... Mà Nam Thành bên tai cô liền thì thầm nói nhỏ:

- Dung... anh xin lỗi... lẽ ra anh không nên để em nghe thấy những điều đó...

Tiền Dung lại cảm thấy trong lòng từng trận run rẩy, xin lỗi được ích gì, cuối cùng thì cô cũng vẫn đã nghe những lời đó, không phải sao? thậm chí còn nghe quá rõ ràng. Lắc đầu, cô buồn bã mỉm cười:

- Không phải lỗi của anh... Là em ngu ngơ không nhận ra được tất cả những điều đó mà thôi...

- Anh xin lỗi...- Nam Thành thở dài

Tiền Dung đột nhiên trong ánh mắt lóe lên chút bất cần, vòng tay lên ôm lấy vai Nam Thành:

- Thành... anh yêu em đúng không?

Hơi chấn động nhưng Nam Thành cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, nhún mồm, anh nhẹ nhàng 1 tiếng:

- Phải...

- Anh cũng biết em yêu anh Tùng đúng không? Thậm chí còn là yêu rất nhiều...

Lại thêm một tiếng:

- Phải...

- Anh vẫn muốn yêu em sao? - giọng Tiền Dung dường như đã có chút nghẹn ngào.

Nam Thành đẩy nhẹ vai cô, nhìn sâu trong mắt cô dường như đã ngân ngấn chút nước mắt, anh cười hiền:

- Chẳng phải bao năm qua em yêu Tùng, anh vẫn yêu em sao?

Tiền Dung cúi mặt xuống, tránh ánh nhìn của Nam Thành:

- Anh...hôm nay dẫn em đi là muốn em hoàn toàn cắt đứt với anh Tùng đúng không ?

Im lặng vài s, Nam Thành thở dài :

- Anh xin lỗi...

Dù đó không phải là tất cả những gì anh muốn, nhưng một phần thì có lẽ cũng đúng.

Tiên Dung khẽ thở dài:

- Em hiểu rồi!

Chung quy lại cũng chỉ vì Nam Thành muốn tốt cho cô mà thôi, người ta thường nói con gái nên lấy người yêu mình chứ không nên lấy người mình yêu... Tiên Dung cười đến thê lương, trong trường hợp của cô bây giờ, điều đó có lẽ là đúng nhất!

Hít một hơi thật dài, Tiên Dung lặng lẽ nắm lấy bàn tay Nam Thành:

- Cho em thêm thời gian...để em quên Minh Tùng được không ?

Trong đôi mắt đẹp, nước mắt đã rù nhau chạy xuống. Ánh lên trong đó sự bất lực cùng cam chịu... Nam Thành toàn thân cứng đờ, đôi mắt nhìn Tiên Dung dường như không tin nổi... Cuối cùng niềm vui sướng vỡ òa trong lòng anh, một điều trong kế hoạch cuối cùng cũng đã đạt được... Kéo Tiên Dung lại gần, anh ôm chặt lấy cô vui sướng mà Tiên Dung cũng để mặc cho anh ôm, trước mắt cô dường như vẫn như cũ đau xót khi nhớ đến một gương mặt khác...

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Kết thúc bữa sáng, Minh Tùng đứng dậy:

- Xin phép ba, con đi làm!

- Được! – Ông Văn Quý ngược mắt lên khỏi tờ báo mỉm cười.

Ngọc Hân cũng nhanh nhẹn buông đũa, cười cười:

- Em tiễn anh!

Minh Tùng không đáp, trong khi Ngọc Hân đã bước đến khoác lấy tay anh. Không hiểu hôm nay cô ấy lại muốn làm gì nữa đây ? Mấy ngày qua cô thực sự đi chơi tốt lắm nên tâm trạng cũng trở nên phấn chấn khiến anh không khỏi bất đắc dĩ cười cười.

Ra đến xe, Tùng quay lại vòng tay ôm lấy, đột nhiên nhấc bổng Hân lên làm cô la hoảng:

- Anh làm gì vậy ? Mọi người đang nhìn kìa!!

Hân đảo mắt xung quanh, gương mặt nhanh chóng đỏ bừng khi những người làm bắt đầu cười tùm tùm, mà Tùng vẫn như vậy cười vui vẻ... Mặt đẹp nhanh chóng trừng lên nhìn anh:

- Mau buông em xuống!

Tùng cười khúc khích:

- Vợ yêu, chẳng phải lưu luyến không muốn xa chồng sao ?

- Anh đừng nói linh tinh!!!- Hân kêu lên

Đặt Hân xuống nhưng vòng tay anh vẫn không muốn buông tha, giọng nói càng trở nên ngả ngón tiến gần đến gương mặt cô:

- Vợ yêu, hôm nay lại muốn làm gì ?

A~! Hân nhìn Tùng chớp chớp mắt, không phải nhanh như vậy đã đoán ra được chứ ? Mà Tùng nhìn về mặt ngơ ngác của Hân càng thêm khẳng định! Cô ấy không phải đột nhiên muốn tiễn anh ra tận cửa đi!

- A....- Hân bối rối, nhìn về mặt tươi cười của Tùng càng không biết nên nói sao.

- Có chuyện gì ?- Tùng ghé sát đến bên vành tai Hân, đôi môi anh bắt đầu trêu đùa, giọng nói cũng vì thế mà trở nên thì thầm, hơi nóng phả vào tai Hân giống như phải bông, cô cau mày, cố đẩy anh ra. Ở đây đông người như vậy mà Tùng lúc nào cũng tùy tiện được!

- Là...là... Kim Thư....- cô khó nhọc nói

- Kim Thư có chuyện gì ?- giọng Tùng nhàn nhạt như không muốn quan tâm, đôi môi anh còn đang muốn trêu đùa vành tai mát mẻ của Hân.

Gương mặt Hân đỏ bừng, cổ gầy ra mà không được, túm lấy áo anh, cô nói một tràng:

- Chồng Thư đi công tác, Thư ở nhà một mình nên muốn em đêm nay tới ngủ với cô ấy!

- Á!!!!

Lời vừa dứt, bên tai đã cảm nhận một trận đau, nhìn Tùng có điểm tức giận, anh lại dám cắn cô!

Vòng tay của Tùng trở nên buông lỏng, lỏng mảy mui lại như đang suy nghĩ, anh nhìn xuống gương mặt Hân đỏ bừng, một lời cũng chưa vội nói.

Hân ngược lên nhìn Tùng, thấy về mặt tươi cười lúc này dường như biến mất, chuyện này đâu có gì nghiêm trọng, sao mặt anh khó coi như vậy ? Hân không khỏi cười khổ.

- Không được!

Cuối cùng Tùng cũng nghiêm nghị nói hai chữ làm Hân sững sốt, há hốc đến muốn rớt hàm.

- Vì sao ?- Cô không giấu được bức xúc trong lòng, chuyện nhỏ như vậy tại sao lại không được!

Tùng buông Hân ra, lạnh lùng xoay người đi:

- Hôm nay em có hẹn với mẹ lên danh sách khách mời đúng không ? Hãy chuyên tâm làm cô dâu tốt đi!

Thái độ gì mà kì cục vậy ? Hân trong lòng vừa bức xúc lẫn khó hiểu, nhanh chóng chạy theo kéo tay Tùng lại:

- Em chỉ muốn đến ngủ với Thư một đêm, chuyện này đâu có ảnh hưởng đến làm một cô dâu tốt!!!

- Oái!!!!!!

Lời vừa dứt, Hân đã chợt cảm thấy một vòng tay mạnh mẽ ủa đến, kéo lấy eo của cô, nháy mắt, cô đã áp sát vào anh, gương mặt cách nhau không đến 1cm làm tim cô đập thành thịch.

Tùng nhìn Hân mỉm cười, anh nói thật nhanh:

- Thư đâu còn là trẻ con, cô ấy làm mẹ rồi và biết cách tự chăm sóc mình! Em cũng đừng quên em đã có chồng nha, bỏ chồng phòng không gối chiếu một mình để đến nhà bạn là không hay đâu! Đám cưới chẳng mấy hôm nữa sẽ tổ chức, em không nên rảnh rồi chạy nhảy lung tung như vậy! Nếu em không nghe lời, anh sẽ không ngại nhốt em ở nhà một lần nữa đâu!!

- Anh...anh!!!!

Tùng hôn nhẹ lên má Hân rồi nhanh chóng ngồi vào xe.

Chiếc xe nhanh chóng lao đi để lại Hân giậm chân tức giận, muốn đuổi theo mãi...

Hậm hực quay vào nhà, Hân đi lên cầu thang mà có cảm tưởng muốn giậm nát từng miếng gỗ mun bóng loáng:

- Minh Tùng đáng chết!

.....

- Đúng là nhỏ nhen!!

.....

Vừa đi vừa lăm bầm mắng, chợt Ngọc Hân dừng lại khi nghe tiếng quát lớn xa xa.... Ừa? Hình như là tiếng của ông Văn Quý ? Ai làm ba tức giận như

vậy a? Ngọc Hân tò mò tiến lại căn phòng, cánh cửa cũng không buồn khép...

Tiếng ông Văn Quý đầy tức giận qua điện thoại:

- Bà thì lúc nào cũng như vậy! Đây đâu phải lần đầu tiên!

.....

- Phải! Tôi không được tài giỏi như bà, nhưng tôi vẫn là chồng của bà, dù bà giỏi đến mấy cũng là vợ của tôi! Đừng lên giọng quát nạt với tôi!

Ông Văn Quý đi lại không ngừng, bước chân đặc biệt nghiêm trọng, mặt ông đỏ au au...

- Đừng lồi Tùng vào chuyện này, bà nghĩ bà là một bà mẹ có trách nhiệm lắm sao? Lúc nào cũng chỉ biết ép uống nó! Chính bà là người gây ra câu chuyện ngày hôm nay!

.....

- Bà thôi đi! Nếu bà gọi về chỉ muốn biết tôi đã chết chưa thì cảm ơn tôi rất khỏe! Bà nên lo cho bản thân mình đi!

.....

Ông Văn Quý tắt điện thoại rồi ném mạnh về phía góc phòng, gương mặt tức giận đỏ bừng, hai mắt muốn long lên... Đây là lần đầu tiên Hân nhìn thấy ông tức giận như vậy, cô đứng yên như trời trồng, chân cứng ngắc không thể nhấc đi.

Ông Văn Quý đột nhiên ngồi sụp xuống ghế, gương mặt mang một vẻ ảo não khó tả, trong đáy mắt là một tầng bi thương mà khóe môi lại nở một nụ cười chua chát... Đột nhiên, từ trong khóe mắt một giọt nước mắt tràn ra làm Hân bỗng nhiên mở to mắt sững sờ... Ông đang khóc!

Ông Văn Quý vẫn ngồi im bất động, không để ý đến một bóng người đang nhìn ông lặng im... Nước mắt chảy xuống rồi khô đi rất nhanh, ông tự cười chính mình, đã nhiều năm như vậy, ông còn chờ đợi điều gì từ bà Kim San nữa?

Thở một hơi dài, cố lấy lại vẻ mặt bình thường, ông đứng dậy... Vừa xoay người chợt dừng lại, đôi mắt nhắm lại nhìn Ngọc Hân đang nhìn ông sững sờ ở ngoài cửa...

Ánh mắt ông vừa chiếu tới, Ngọc Hân đã giật mình:

- Ba...a...con xin lỗi...con không cố ý nhưng mà....

Ông Văn Quý mỉm cười:

- Không sao... con vào đây!

Ngọc Hân bước chậm chậm lại gần, hai người cùng ngồi xuống... Ông Văn Quý nhìn Hân cười buồn:

- Con đã nghe hết à?

- À...dạ không...chỉ một chút!- Hân nhìn ông cảm thông

Nhìn Hân hiền từ, ông Văn Quý nhẹ giọng nói:

- Hân, thật không phải khi để con nghe được câu chuyện kia... Ba và bà ấy vốn không thể hòa hợp làm một gia đình hạnh phúc!

- Chuyện này... anh Tùng có nói qua với con...- Hân nhìn ông, dường như người đang chịu đau khổ nhiều nhất chính là ông.

Cô chợt nói thật chân thành:

- Ba, nếu ba cảm thấy đau khổ...con có thể chia sẻ với ba...

Ông Văn Quý nhìn Hân một hồi rồi chợt mỉm cười, đôi mắt như hướng về xa xa, ông bắt đầu câu chuyện... Câu chuyện của rất nhiều năm trước, khi ông còn rất trẻ... Ông là người không tham vọng, không cầu tiến, tất cả những gì ông cần chính là một cuộc sống gia đình thực bình thường. Gặp và yêu bà Kim San là điều hạnh phúc nhưng có lẽ cũng là điều bất hạnh với ông... Bà Kim San ngược lại với ông là một người tham vọng rất lớn, bà luôn mơ ước là một người đứng trên một cái đỉnh thật cao để nhìn xuống...

Khi còn trẻ, ông luôn cho rằng đó là một ước mơ tuổi trẻ, ai cũng nên có, khi có gia đình, có lẽ bà sẽ khác, con cái và những công việc gia đình sẽ làm bà ấy thay đổi... Thế nhưng ông đã nhầm, thành công cám dỗ bà ấy, sự nghiệp cuốn hút bà ấy, cuộc sống bận rộn làm bà ấy trôi theo dòng chảy bất tận... đến một ngày bà ấy quên mất gia đình của mình còn tồn tại...

Hai người bắt đầu cãi nhau... Minh Tùng ra đời... nhưng những rạn vỡ trong tình cảm làm ông dường như đã bỏ quên cậu con trai của mình... ông cũng bỏ quên gia đình của mình...

- Ba tìm quên bên những cô gái trẻ, với ý nghĩa có lẽ bà ấy một lúc nào sẽ ghen chẳng ?- Ông Văn Quý mỉm cười chua chát- Nhưng bà ấy không có, tất cả những gì bà ấy quan tâm là Advanced Travel, ba có cảm giác đối với bà ấy, ba chẳng còn là gì cả... Lâu ngày thành thật, trầm luân nữ sắc...những quý cô chân dài...ba trở thành một người như bây giờ...

.....

- vời bà ấy, là một sự hối tiếc... nhưng với Minh Tùng, ba thật sự có lỗi với nó... Ba đã không làm đủ trách nhiệm của một người cha... Thật may mắn là nó vẫn lớn lên khỏe mạnh và thành công hơn những người khác... Có lẽ nó thừa hưởng sự thông minh của mẹ... và sự phong lưu của ba chẳng ?- ông Văn Quý mỉm cười- Quan trọng hơn nữa, nó biết cách làm chủ cuộc sống, làm chủ tình yêu của mình...không như ba, là một người thất bại...

Ông Văn Quý đứng dậy, nhìn ra bên ngoài... Bóng ông đồ dài xuống nền nhà, lạnh giá, thê lương... Ngọc Hân muốn trào nước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Minh Tùng trở về nhà, cảnh đầu tiên anh nhìn thấy là ông Văn Quý và Ngọc Hân đang nói chuyện, bàn luận một cách vui vẻ... Đôi mắt Hân ánh lên sự thích thú, cô đem quyển sổ nhỏ bé ghi chép dày đặc về những nơi cô đã đi, nói một cách hăng say thao thao bất tuyệt mà ông Văn Quý ngồi một bên cũng cười không ngừng, thỉnh thoảng ông lại nói thêm vài câu...

Tùng chớp chớp mắt, khung cảnh này đã diễn ra trong nhiều ngày vừa qua... Đột nhiên, Ngọc Hân cùng ba trở nên vô cùng thân thiết... Ngày ngày anh cũng không còn nghe Hân ca thán về việc không được đi nơi này, đi nơi này, thậm chí hỏi người làm, anh còn biết cô ở nhà khá ngoan ngoãn... Phần lớn thời gian nếu ra ngoài, ngoài trừ những việc với bà Thúy Lan chuẩn bị đám cưới, cô đều đi đánh golf hoặc đi câu cùng ông Văn Quý... Hai người nói chuyện không ngừng, khi là chuyện phiếm, có khi lại có những câu chuyện tâm sự to nhỏ... Minh Tùng ngồi một góc, cảm giác như mình bị bỏ rơi...

Tiếng cười vang vọng khắp phòng khách, gương mặt ông Văn Quý thực vui vẻ, chưa bao giờ anh nhìn thấy ông vui như vậy... Nhìn sang Ngọc Hân, anh tự hỏi không hiểu cô lại muốn làm gì đây ?

Sau bữa tối, không đợi hai người tìm chỗ ngồi nói chuyện, Tùng nhanh chóng kéo Hân về phòng. Cánh cửa phòng vừa đóng lại, Hân đã vội hỏi :

- Có chuyện gì vậy anh ? Em còn đang nói chuyện dở với ba !

Vừa nghe được câu trả lời, Tùng đã nhú mày, anh không thích bị bỏ rơi tí nào... Nhanh nhẹn bế xốc Hân lên làm cô la hoảng, anh cười cười :

- Mau nói, dạo này em có chuyện gì giấu anh !

Hân mở to mắt nhìn Tùng sững sờ, vẻ mặt hoàn toàn vô tội :

- Em có giấu anh chuyện gì đâu ?

Tùng gương mặt ngưng trọng :

- Em với ba có chuyện gì ?

Hân ngơ ngác hỏi lại :

- Em với ba có thể có chuyện gì ?

Minh Tùng hí hóp nhìn Hân, đột nhiên anh vác cô lên làm Hân kêu lên một tiếng. Giọng anh đầy đe dọa :

- Không nói anh sẽ đánh em !

Hân mặt đã muốn đỏ bừng, cái người này, sao tự nhiên nổi giận vô cớ ?

- A ! Không cần đánh ! Em nói ! Em nói!

Tùng nhẹ nhàng thả Hân xuống, nhưng vòng tay vẫn khóa chặt lấy eo cô không cho chạy trốn, anh nhìn cô:

- Mau nói!

Hân dút dút tóc về khỗ sở:

- Nhưng nói điều gì ? Anh nói rõ hơn được không ? Em không hiểu... Em với ba đạo này chỉ là nói chuyện nhiều một chút!

- Ủ! Anh muốn hỏi là có chuyện gì ? Đột nhiên sao muốn nói chuyện nhiều như vậy ?

Hân nhìn Tùng chớp chớp mắt:

- A! anh không phải nghĩ lung tung đi đâu như vậy a? Người trong một gia đình thì phải thân thiết, không phải sao ? Như vậy mà anh cũng thắc mắc nữa ? Người gì mà kì cục!

Hân bấu môi trên choker mà Tùng mắt càng híp chặt:

- Em đang đùa anh đấy hả?

Lời vừa dứt, Hân có cảm tưởng mình lại bị nhắc nhở lên một lần nữa, trước mắt cô choáng váng, khi kịp nhận thức thì đã có cảm giác mình bị ném xuống một nơi êm ái chính là cái giường và một thân hình nặng trĩu đè lên cái phổi yếu ớt của cô làm Hân nhanh chóng thở phì phò... Bàn tay bé nhỏ chống lên người Tùng, cô cố đẩy anh ra:

- Anh làm gì vậy ?

Tùng mỉm cười:

- Nói xem anh muốn làm gì ? Em thực không ngoan!!

Ngay lập tức, nụ hôn của anh rơi xuống cuồng nhiệt lại mạnh mẽ, mặt Hân nhanh chóng đỏ bừng vì thiếu đường khí. Bàn tay anh giữ chặt hai tay Hân không cho cô cử động, thân hình mạnh mẽ dán chặt vào thân hình bé nhỏ, nụ hôn từ môi chạy sang hai gò má nóng bừng, Hân nhanh chóng hít thở hồng hộc...

- Khoan đã! Em đã nói tối nay sẽ nói chuyện với ba!

Tùng dường như không để ý đến lời Hân nói, bàn tay anh mạnh mẽ ôm lấy cô, quay người để cô nằm bên trên mình, nụ hôn của anh rơi xuống cái cổ bé nhỏ xinh đẹp, bàn tay vuốt ve mái tóc mềm thực thoải mái làm cảm xúc của anh đi loạn... dù chuyện gì cũng không muốn quan tâm...

- Tùng!- Hân vừa thở vừa cố nói- Nghe em nói đã!!!

Tùng vẫn không muốn dừng lại, anh chỉ nhẹ giọng nói hai chữ:

- Không nghe!

Nhanh chóng nụ hôn lại tiếp tục, toàn thân anh nóng bừng, muốn dừng cũng không được... Hân càng cố gẩy khỏi anh thì lại càng thêm phần kích thích... Thân hình mềm mại mát mẻ của Hân lan ra sắc ửng hồng mê người làm Tùng không thể điều khiển được cảm xúc của mình...

Hân sau một hồi giãy giụa không có kết quả, trên người cô mỗi nơi bàn tay anh chạm đến đều khơi lên ngọn lửa quen thuộc, cô có cảm giác mọi cơ quan của mình đang bị đốt cháy, cảm giác nóng bừng lan chảy trong tim khiến toàn thân run rẩy, bàn tay không tự chủ mà vươn lên ôm lấy Tùng...

Giây phút triền miên qua đi, cuối cùng Tùng nằm xuống bên cạnh Tùng, nghịch nghịch lọn tóc của cô, anh mỉm cười:

- Em nói đi!

Hân trừng mắt nhìn Tùng, cô dậm lên người anh:

- Anh thật đáng ghét!

Nụ cười trên môi Tùng vẫn ngọt ngào, gương mặt anh ghé lại gần:

- Vợ yêu, vợ vẫn còn muốn à ?

Trong lòng anh vui vẻ nhìn Hân như muốn nhảy dựng lên. Lần nào dính vào Hân, nếu không là cô nhìn đã muốn vô lực, anh cũng sẽ không tình nguyện mà buông Hân ra. Cười ha hả, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, hôn nhẹ lên trán cô, anh thì thầm:

- Vợ yêu, rốt cuộc là có chuyện gì chưa nói với chồng ?

Hân chớp chớp mắt vài cái rồi cuối cùng cũng kể chuyện cô nghe được cuộc điện thoại của bà Kim San và ông Văn Quý... Tùng nhún mày nhưng trên gương mặt vẫn không thể hiện cảm xúc gì...

Hân thở dài:

- Em cảm thấy ba thật đáng thương... Anh có cách nào giúp ba và mẹ không ?

Tùng im lặng... Chuyện của ba và mẹ không phải là anh không biết, thời gian qua vì lo lắng chuyện của A&T và Ngọc Hân, anh không để ý đến chuyện này... Mà thực ra anh cũng không thể xen vào, từ khi anh còn bé đã như vậy, cho đến bây giờ vẫn vậy... Giữa ba và mẹ anh có một bức tường mà chỉ có hai người mới tự đập vỡ để quay lại như ngày xưa, điều quan trọng là cả hai đều đã làm tổn thương nhau quá nhiều... Cả hai đều cam chịu nghĩ về nhau qua bức tường chứ không muốn đập vỡ nó... Thở dài, Tùng nhìn Hân, anh cười buồn:

- Hân, chuyện của hai người không phải lúc nào chúng ta cũng có thể giúp được... Chuyện của ba mẹ anh dĩ nhiên là biết nhưng đã quá lâu, cả hai đều đã già và đều buồn bã... Chỉ có ba và mẹ với tự giải quyết được!

- Chẳng lẽ cứ để mặc ba đau buồn như vậy ?- Hân nhìn Tùng không cam lòng

Tùng mỉm cười:

- Một lúc nào đó mẹ sẽ hiểu ra thôi...

Hân nhăn nhó:

- Trời... đã nhiều năm như vậy, đợi một lúc nào đó có phải đến lúc cả hai đều quá già rồi không ?

Tùng bật cười, bản thân anh không phải là chưa bao giờ nghĩ, nhưng càng nghĩ lại càng không ra cách... Bây giờ điều anh cần lo lắng lại có quá nhiều, chuyện của ba mẹ nếu ngày xưa không thể quản bây giờ càng không thể quản... Anh không hận họ đã là một cố gắng quá lớn rồi!

Cúi xuống nhìn Hân, Tùng cười:

- Máy ngày qua, em đang cố tìm cách làm ba vui vẻ sao ?

Hân gật gù đầu:

- Em chỉ muốn an ủi ba...

- Em có biết cách an ủi ba tốt nhất là gì không ?

- Là gì ?- Hân mở to mắt nhìn Tùng như chờ đợi.

Gương mặt Tùng ghé xuống thật gần, anh nhìn sâu vào đôi mắt Hân, nụ cười trên môi anh ngọt ngào... Hơi thở anh nóng ấm phả vào mặt Hân làm cô giật mình, tim lại đập loạn... Tiếng Tùng nhẹ mà rành rọt:

- Đó là... sinh cho ông một đứa cháu thật kháu khỉnh!

HÂN?????

Hân vừa há miệng ngạc nhiên, Tùng đã nhân cơ hội lấn tới... Lưỡi của anh nhanh nhẹn đảo quanh miệng Hân, nuốt hết mọi lời cô cũng muốn, đánh tan mọi phản kháng của cô... Bàn tay anh nhanh nhẹ vuốt ve da thịt mềm mượt... Một lần rồi lại hai lần, cảm giác của anh dường như muốn đắm chìm trong đó mãi mãi...

- Anh thật đáng ghét!!!- Hân hét lên giận dữ

Tùng bật cười ha hả

Đêm dài chậm chậm trôi, bên ngoài từng cơn gió mùa thu thổi lạnh, bên trong lại là cảnh xuân ấm nóng bùng...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

SmartMart.

Ông Văn Đình cầm tờ giấy trong tay không khỏi run run, lông mày nhíu chặt... đọc đi đọc lại một cách cẩn trọng, ông đánh giá từng từ từng chữ....

Viên thư kí đứng trước mặt, nhìn về mặt ông nghiêm trọng, lúc trắng xanh lúc lại đỏ hồng, khẽ hỏi:

- Tổng giám đốc! Bức thư nặc danh đó....

Ông Văn Đình đặt tờ giấy xuống, cảm thấy chuyện này thật nghiêm trọng... Nhảy nhay ngón tay giữa trán, ông Văn Đình có cảm giác một trận đau đầu lại kéo đến... Bức thư nói về Nam Thành, khuyên ông hãy cẩn thận với anh ta...

Nam Thành, ông Văn Đình lắng người suy nghĩ... Ông gặp Nam Thành lần đầu tiên là khi Tiên Dung giới thiệu... Hai đứa đã chơi với nhau rất nhiều năm, Nam Thành đối với Tiên Dung không ai có thể nghi ngờ là một tình yêu lớn, dù con bé có đòi hỏi vô lý, Nam Thành đều đáp ứng... Từ nhỏ, Nam Thành đã thường xuyên xuất hiện cùng Tiên Dung giống như một nô bộc của con bé... Hai đứa cùng nhau lớn lên, nhờ có Nam Thành mà Tiên Dung cũng trở nên ngoan ngoãn, chăm chỉ học hành. Đối với Nam Thành, ông luôn coi đó là một người bạn tốt và quan trọng của Tiên Dung...

Mặc dù Tiên Dung luôn yêu Minh Tùng nhưng Nam Thành chưa bao giờ từ bỏ, anh ta luôn đi theo Tiên Dung và làm mọi điều con bé muốn, luôn ở bên mỗi khi con bé cần một ai đó... Ngoài Nam Thành, đến chính ông nhiều khi cũng bất lực với Tiên Dung, điều này làm ông rất cảm kích khi Nam Thành vẫn luôn ở bên Tiên Dung...

Trở thành trợ lý của ông ở SmartMart, Nam Thành cũng không hề bội lộ một điều gì đáng nghi... Trong công việc, anh là một người tận tụy, luôn có những ý tưởng mới mẻ và cách làm việc hiệu quả... SmartMart trở lên vững vàng hơn không thể không kể đến những ý kiến mới lạ của anh. Nam Thành chưa bao giờ đòi hỏi, cũng không mong muốn một chức vụ hơn, anh ta luôn nói có ngày sẽ có ngày quay trở về tự gây dựng sự nghiệp cho mình... Và gần đây anh ta đã thực sự làm thế, rời bỏ SmartMart và chính thức tìm hiểu Tiên Dung.... Hai bên gia đình cũng đã có vài cuộc nói chuyện, Tiên Dung cũng vui vẻ hơn rất nhiều...

Ông Văn Đình nhú mày, nếu nói đến Nam Thành, đó là một chàng trai chân thành, có năng lực và có chí hướng... Ông cảm thấy rất yêu mến chàng trai trẻ này... Vì sao bỗng nhiên lại có một bức thư nặc danh nói ông nên cẩn thận với Nam Thành, điều này làm ông cảm thấy nghi ngại, nhưng nhiều nhất chính là áy náy... Đối với Nam Thành, ông không chỉ có ấn tượng tốt mà còn lại có ơn... Tiên Dung, đứa con gái yêu quý của ông nếu không có anh ta không biết giờ này sẽ thế nào? Tiên Dung cần có Nam Thành suốt cuộc đời, anh ta sẽ là chỗ dựa vững chắc cho con bé, ngần đó thời gian đã qua đủ chứng minh tất cả...

Gương mặt trầm ngâm, ông Văn Đình tự hỏi mục đích của kẻ gửi bức thư nặc danh này có ý gì? Muốn chia rẽ ông và Nam Thành hay có ý gì khác? Điều tối tệ nhất chính là kẻ gửi bức thư này nói đúng? Nghĩ đến đây, đầu ông chợt đau... Nam Thành có động cơ gì? SmartMart với công ty Dũng Mạnh xưa nay không có xích mích, ông đối xử với anh ta cũng không đến nỗi nào... Cho là anh ta muốn chiếm SmartMart đi, nhưng nếu lấy Tiên Dung thì điều đó cũng dễ thực hiện được mà thôi, Nam Thành hoàn toàn không có động cơ gì để phải hại ông hay SmartMart cả!

Thật kì lạ...!!!!

Ông Văn Đình thờ dài...

- Tổng giám đốc!- Viên thư kí vẫn cố gắng gọi

Ông Văn Đình lúc này mới ngẩng lên:

- Bức thư này do ai gửi đến?

Viên thư kí lắc đầu:

- Là do bưu điện gửi đến! Không biết là ai...

- Được rồi...- Ông Văn Đình nhìn viên thư kí có vẻ trầm ngâm, cuối cùng cũng nói- gần đây trong công ty có chuyện gì không?

Viên thư kí thoáng ngạc nhiên rồi cũng lắc đầu thành thật:

- Không có!

- Tốt...- ông Văn Đình ngập ngừng- có nghe tin gì về Nam Thành không?

Viên thư kí lại ngạc nhiên tập 2, lần này ngạc nhiên gấp bội, hỏi Nam Thành, không phải tổng giám đốc nên biết rõ nhất sao, anh ta sắp trở thành con rể của ông mà.

- À! Nghe nhiều nhất là tin Nam Thành và cô Tiên Dung chuẩn bị đính hôn!

- Còn tin gì nữa? - ông Văn Đình nhú mày

Viên thư kí suy nghĩ một hồi, cuối cùng lắc đầu:

- Không có!

Ông Văn Đình thờ dài:

- Được rồi! Ông ra ngoài đi!

Viên thư kí lặng lẽ bước ra

Cánh cửa vừa đóng lại, điện thoại của ông Văn Đình rung lên nhẹ nhẹ. Nhìn thấy bức ảnh Tiên Dung đang tươi cười hiện trên màn hình, gương mặt ông giãn ra thành một nụ cười. . . Nghe máy, giọng ông vui vẻ :

- Con gái yêu !

Bên kia đầu dây, giọng Tiên Dung vui vẻ :

- Ba ! Ba về sớm nha ! hôm nay anh Thành đến nhà mình ăn cơm !

Bên kia vang lên những tiếng ồn ào, tiếng Nam Thành và bà Vân Anh đang cười vui vẻ. . . Trong lòng ông Văn Đình thở nhẹ ra, vì sao ông có thể quên những điều vui vẻ này mà nghĩ ngờ vợ vẫn được chứ. . . Dù là Nam Thành có âm mưu với SmartMart thì sao, chỉ cần anh ta yêu thương và mang hạnh phúc đến cho Tiên Dung, thì kể cả SmartMart ông cũng sẽ cho anh ta. . .

Mỉm cười, ông đứng dậy rời khỏi văn phòng, ông nên về nhà với gia đình a. . .

Bóng ông Văn Đình vừa đi khỏi không được bao lâu, một bóng người đứng bên cánh cửa vội vã rút điện thoại. . .

Tút. . .

Tút. . .

Tút.

Đầu dây bên kia bắt máy :

- Alo !

Viên thư kí bước ra khỏi cái bóng nửa đêm nửa sáng, nhìn theo bóng ông Văn Đình, nói đều đều :

- Hôm nay ông Văn Đình nhận được một bức thư nặc danh !

- Nội dung ?- đầu dây bên kia lãnh đạm

- Khuyến ông ta nên cẩn thận với cậu !- tiếng viên thư kí rành rọt,

.....

Nam Thành đứng dựa lưng vào cửa sổ, nhìn sang bên kia bà Vân Anh và Tiên Dung đang cười nói vui vẻ. . . Bất gặp ánh mắt của anh, Tiên Dung mỉm cười, bàn tay vẫy vẫy anh lại gần. . .

- Alo. . .cậu Nam Thành. . . !!!- tiếng viên thư kí thúc giục

Nam Thành nở nụ cười với Tiên Dung, giọng anh lạnh như băng qua điện thoại :

- Nói cho cậu Minh chuẩn bị ! Tôi muốn kế hoạch bắt đầu từ ngày mai !

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Minh Tùng ngồi sau bàn làm việc, xoay xoay quanh chiếc ghế một cái thoải mái, hờ hững hỏi :

- Có tin gì bên SmartMart không ?

Hoàng Anh cũng ngồi vô cùng duyên dáng trên mặt bàn, tay cầm tập giấy tờ cũng nhàn nhạt đáp:

- Không có!

- Nam Thành ?- Minh Tùng lại hỏi

- Cũng không có!

Minh Tùng chợt dừng lại, gác chân lên bàn, anh ngả lưng xuống ghế một cách thoải mái... Đã vài tuần trôi qua, mọi thứ yên tĩnh đến đang nghi... Từ ngày anh gửi thư nặc danh cho ông Văn Đình, ngày nào anh cũng cho người điều tra bên SmartMart nhưng tin nghe nhiều nhất vẫn chính là tin đính hôn giữa Nam Thành và Tiên Dung... Có khi nào anh ta sẽ từ bỏ? Cưới Tiên Dung chẳng phải SmartMart sẽ thuộc về anh ta sao? Đúng là anh ta chẳng có lý do gì để tiếp tục phải theo đuổi kế hoạch đó cả... Dù sao anh vẫn cảm thấy tò mò... Rốt cuộc Nam Thành muốn làm gì?

Hoàng Anh nhìn tập tài liệu rồi chợt nhíu nhíu mày:

- Nhưng Advanced Travel có tin mới đây!

Minh Tùng liền hỏi:

- Tin gì?

- Mẹ cậu vừa nhập viện sáng nay vì... xuất huyết dạ dày!

Cái gì? Minh Tùng bật dậy khỏi ghế, anh nhíu nhíu mi, đây đã lần thứ 4 bà nhập viện vì căn bệnh này... Mỗi khi áp lực công việc quá nhiều, bà Kim San đều phải nhập viện vì cùng một nguyên nhân!

Hoàng Anh lắc đầu:

- Như những lần trước! Nhưng mà... sắp đến ngày cưới của cậu...

Minh Tùng cũng chợt thở dài, đúng vậy, chỉ còn 1 tuần nữa, đám cưới của hai người sẽ diễn ra, mọi thứ đều đã sẵn sàng... Mà bệnh của bà Kim San sẽ không thể bình phục trước lúc đó...

Minh Tùng xách lấy cặp, xoay người đi, vội nói:

- Tớ sẽ sang đó xem sao! Mọi việc ở đây nhờ cậu đấy!

- Okie!- Hoàng Anh gật đầu- Gửi lời hỏi thăm của tớ tới bác!

Lời anh vừa dứt, bóng Minh Tùng đã biến mất sau cánh cửa.... Xoay người vừa ngồi vào ghế, liền có tiếng gõ cửa, Hoàng Anh vẫn không rời mắt khỏi tập tài liệu, nhân nhật nói:

- Mời vào...

Lan nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, lấp ló cái đầu nhỏ nhắn nhìn dáo dác xung quanh... Chợt thấy chỉ có Hoàng Anh đang ngồi thong dong trên ghế của Tổng giám đốc, liền đánh rơi luôn về e thẹn, đẩy cửa lập tức bước vào trên tay cầm ly cà phê!

Nhanh nhẩu bước lại gần, Lan chớp chớp mắt vô tội hỏi:

- Anh Hoàng Anh, tổng giám đốc đâu?

Hoàng Anh lúc này ngược lên nhìn Lan một cái rồi ngay lập tức nhìn xuống tập tài liệu:

- Công tác!

A! Lan trầm nghĩ, thảo nào mà ông Hoàng Anh lại ngồi ở đây, mỗi khi tổng giám đốc đi vắng, Hoàng Anh luôn là người xử lý mọi việc, điều đó đã thành thói quen cũng là thành cái lệ...

Lan liền xụ mặt, đặt cạch cốc cà phê lên bàn:

- Vậy mà còn bảo muốn em mang cà phê vào phòng!

Hoàng Anh ngược lên, ngạc nhiên hỏi:

- Tổng giám đốc vừa bảo em mang cà phê vào à?

Cái tên Minh Tùng này biết quan tâm đến anh từ lúc nào?

Lan lại càng làm vẻ tội nghiệp, cô đã chạy muốn hụt hơi đến máy bán cà phê đó nha!

- Vâng...

- Được rồi! Vậy cứ để đó đi! Anh uống cũng được chứ sao? - Hoàng Anh mỉm cười ngả ngón.

Mặt Lan ngay lập tức biến thành chữ T, không nói một câu cầm lấy cốc cà phê uống một hơi rồi cầm nguyên cốc uống dở đi thẳng. . không ngoái đầu lại!

Rầm!

Cánh cửa đóng lại làm Hoàng Anh giật mình, cười khỏ một tiếng! Trời! Con gái mà tính giống con thú ghê!

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Minh Tùng vội vã trở về nhà, đúng lúc ông Văn Quý và Ngọc Hân đang vui vẻ cười đùa kéo túi gậy đánh golf đến phòng khách. . . Hai người đều đang mặc bộ đồ thể thao màu trắng, đội mũ trên đầu, dường như đã rất sẵn sàng để xuất phát, nhìn thấy Tùng vội vã đi vào, cả hai đều không giấu nổi ngạc nhiên. . . Ngọc Hân chớp chớp mắt:

- Anh về sớm vậy ?

Minh Tùng mỉm môi, nhìn ông Văn Quý anh nhẹ giọng nói:

- Mẹ con vừa nhập viện vì. . . xuất huyết dạ dày!

Nguồn tin vừa đến, gương mặt ông Văn Quý đã đại biến, túi gậy đánh golf rơi phịch xuống sàn nhà, ông run run hỏi:

- Khi. . . khi nào ?

- Mới sáng nay, ba mau chuẩn bị, con đã gọi chuyên cơ! 2h nữa chúng ta sẽ bay!

- Được. . . được!

Ông Văn Quý lắp bắp, tay chân cũng run rẩy, ông lao nhanh lên cầu thang. . . Minh Tùng cũng nắm tay Ngọc Hân đi theo ông. . .

Về đến phòng, Ngọc Hân vội hỏi:

- Anh, mẹ nhập viện thật à ?

- Ủ!- Minh Tùng đáp nhanh, lôi giấy bút, anh viết thật nhanh trên giấy

- Có nặng không ?- Hân lo lắng

- Không sao!- Tùng ngược lên nhìn cô- Em chuẩn bị hành lý đi, có thể chúng ta sẽ phải ở đó vài ngày!

- Chúng ta sẽ đi đâu ?

- Mỹ !

Hân không hỏi gì thêm, cô biết anh cũng đang bối rối. . . . Thay nhanh một bộ váy màu trắng, Hân sắp xếp vài bộ đồ cho hai người cùng những đồ dùng cá nhân cần thiết. . .

30p sau, Tùng cũng buông bút xuống, nhìn tập giấy đã dày đặc chữ, anh nhìn Hân mỉm cười :

- Xong chưa ?

- Xong !- Hân le lưỡi

Tùng nhanh nhẹn đến nắm tay cô :

- Vội đi thôi ! Vali để đó sẽ có người mang !

Khi hai người bước xuống cầu thang, ông Văn Quý đã ngồi ở đó bồn chồn không yên từ bao giờ. . . Hai người vừa xuất hiện, ông Văn Quý đã đứng bật

dậy :

- Chúng ta đi được chưa ?

- Vâng !- Tùng đáp

Anh gọi quản gia lại gần, đưa cho ông tập giấy, dặn dò điều gì đó rất nhỏ... Vừa đúng lúc những người làm cũng mang đồ xuống cầu thang.

Ông quản gia mỉm cười :

- Xe đã sẵn sàng !

- Tốt lắm !- Tùng nhẹ giọng đáp rồi nắm tay Ngọc Hân bước đi, ông Văn Quý vội vã đi phía trước, mặt ông là một tảng lo lắng...

Mất 1h để tới sân bay, chiếc xe đen bóng lao thẳng vào tận đường bay nơi một chiếc chuyên cơ đã bắt đầu những cánh quạt quay vù vù... Tất cả chỉ còn đợi 3 người bước lên máy bay... Hân giờ tay che từng đợt gió mạnh muốn quạt bay cả người cô đi... Tất cả là kết quả của ông Văn Quý trên suốt đường đi đã không ngừng gọi điện thúc giục phi công khởi hành sớm... Minh Tùng nhanh nhẹn bước đến ôm lấy vai cô, giúp cô tránh gió an toàn vào trong máy bay...

Bên trong khoang máy bay toàn màu trắng, khoang máy bay rộng lớn nhưng chỗ ngồi rất ít, những ghế bọc vải trắng xóa, điểm một mảnh vuông màu đỏ rực bằng nhung... Cứ mỗi 4 ghế lại có một bàn nhỏ phủ ga trải bàn trắng tinh... Trên bàn đã để sẵn một chai champagne ướp lạnh và một giỏ hoa hồng đẹp mắt.

Vừa ngồi vào chỗ, Ngọc Hân đã thờ phũ, vuốt lại mái tóc vì gió mạnh mà rối bù, cô lại quay xuống nhìn ông Văn Quý đã rơi vào bồn chồn không yên... Bàn tay ông run rẩy không biết nên đặt vào đâu, gương mặt tăng tăng lo lắng, cô vụt đứng dậy muốn đến an ủi ông chợt bị Minh Tùng giữ lại...

Cô chớp chớp mắt khó hiểu :

- Anh sao vậy ?

Minh Tùng nhìn ông Văn Quý thờ dài :

- Để cho ba được yên tĩnh... Không sao đâu !

Ngọc Hân dường như hiểu ý, cô ngoan ngoãn ngồi xuống... Minh Tùng liền kéo cô gục vào vai anh, âu yếm nói :

- Ngủ một chút đi... Chúng ta sẽ đi một chuyến bay rất dài...

Minh Tùng thả ghế xuống một cách thoải mái, bên dưới ghế ngồi cũng tự động xuất hiện một phần làm chiếc ghế dài hơn có thể để co chân lên được... Hai chiếc ghế bây giờ giống như một chiếc giường nhỏ êm ái...

Ngọc Hân gục mặt vào ngực anh, nhắm một cái thật đau, cô bĩu môi :

- Em có phải trư đầu ! Giờ này còn muốn ngủ !

Minh Tùng bật cười khúc khích :

- Được ! Vậy để anh ngủ được không ?

Nhanh nhẹn cởi vest, Tùng nằm xuống, gục lên vai Hân như một đứa trẻ, thờ dài :

- Anh rất mệt...

Đôi mắt anh có điểm thâm quầng, đôi môi cũng không được tươi tắn chứng tỏ những ngày qua anh vất vả biết bao nhiêu... Ngọc Hân ôm lấy cổ anh, một tay vuốt ve lên má anh, mỉm cười :

- Anh ngủ đi...

Tùng khước môi chợt mỉm cười, anh vòng tay ôm lấy Hân áp sát vào người anh, thật thoải mái... lơ mơ đi vào giấc ngủ... Nhìn thấy chiếc chăn mỏng bên cạnh, Hân nhẹ nhàng với lấy đắp qua người Tùng... Nhìn vào gương mặt anh, cô phát hiện hóa ra anh cũng có những lúc đáng yêu như vậy... Mặc dù khi thức dậy, anh rất nghịch ngợm lại luôn trêu đùa cô, Tùng năng động và tùy tiện như vậy cô rất yêu... mà khi anh ngủ ngoan yên bình trong vòng tay của cô như một đứa trẻ thế này cô cũng rất yêu... Những lúc thế này, nhìn anh mới thấy anh có biết bao nhiêu lo lắng cùng mệt mỏi, thế nhưng chưa một lần anh than phiền, cũng không bao giờ nổi giận... lúc nào trên môi cũng là một nụ cười đẹp dường như phốt đời, dường như những điều đó với anh chẳng là gì cả... Có ai biết được trên đôi vai anh có nhiều gánh nặng đến dường nào, trong lòng có bao nhiêu lo toan... Nhưng vì yêu cô, vì cung chiều cô, anh không bao giờ than thở... Anh là một người đàn ông mạnh mẽ... Hân cảm thấy tự hào khi có một người chồng như vậy...

Nhìn Tùng thật sâu, cô dường như muốn nói với anh cô yêu anh biết dường nào...

Chương 61

Hân nheo nheo mắt, những tiếng động êm êm bên tai làm cô giật mình... Kì lạ... giống như cô đang chìm vào một nơi bồng bềnh nào đó... Nhưng dù rất cố gắng cô cũng không thể mở mắt được, nơi này thật êm ái, gối đầu vào giống như đang nằm trên một đám mây vậy...

Minh Tùng chớp chớp mắt, cúi xuống nhìn người đang ngủ ngon lành trong ngực mình, khóe môi nhếch lên cười giống như đang vui vẻ lắm... Cô nàng này, đang nằm mơ cái gì mà thích thú như vậy? Một cách hồn nhiên vô tội, Tùng nhéo mũi Hân bốp nhẹ...

Hân cau mày, luồng đường khí đột nhiên bị chặn lại khiến cô rất khó chịu a! Mặt cô nhanh chóng đỏ bừng bừng... Như vậy mà cũng chưa chịu tỉnh, Tùng cười khúc khích, đôi môi cô vừa hé mở hóp lấy không khí đã bị bàn tay anh nhanh chóng lấp lại, anh thực sự muốn xem cô có thể thở bằng tai không... Tùng cười càng lúc càng rạng rỡ mà mặt Hân càng lúc lại càng đỏ hồng, có lẽ lúc này giấc mơ của cô đã biến thành ác mộng... Tùng càng bật cười ha hả!

Cuối cùng, vô cùng không đành lòng, Hân choàng mở mắt, bàn tay Tùng nhanh nhẹn rời đi, gương mặt anh trở về vẻ cung yêu vô tội của thường ngày, mà Hân cảm thấy giống như luồng đường khí xung quanh mình hình như vừa biến mất, bật dậy thờ hồn hển...

Tùng cố nén cười, anh nhẹ nhàng ôm lấy Hân, quan tâm hỏi:

- Sao thế? Em gặp ác mộng à?

Hân thờ một hồi, cuối cùng cũng phục hồi lại, cô chớp chớp mắt nhìn Tùng, anh vẫn đang mỉm cười rất vui vẻ, chẳng lẽ là cô nằm mơ? không phải cô có cảm giác anh đang bốp mũi cô sao?

- Em không sao chứ? Đúng là trư mà! Em ngủ say thật đấy!

Tùng cung chiều nhéo nhéo hai bên má Hân, cô vẫn nhìn anh trân trối làm anh càng phải cố sức để nén cười:

- Em vẫn chưa tỉnh ngủ à?

Tùng cung nhẹ vào trán Hân, đôi mắt anh nhìn sát vào cô, nụ cười càng thêm ngọt ngào, hơi thở nóng ấm qua chớp mũi lượn lờ làm Hân bỗng giật mình, cô xấu hổ đẩy bờ vai anh:

- Anh đâu cần đến gần như vậy!

Đến lúc này Tùng mới bật cười, chân chính cười, nụ cười bị anh nén lại đã muốn nội thương nghiêm trọng! Nhìn gương mặt ngo ngác đến tội nghiệp của Hân, tiếng cười của anh càng giòn giã... Mọi lo lắng dường như bay đi hết...

- Anh cười gì? - Hân bặm môi nhìn Tùng, không hiểu vì cái gì mà anh cười giống như bị ma nhập.

Mắt đẹp trừng lên nhìn Tùng, vuốt nhẹ những sợi tóc đang hỗn loạn trên vai Hân, cuối cùng Tùng cũng nén được tiếng cười:

- Anh cười em rất đáng yêu...

Bàn tay anh di chuyển đến bờ môi vì ngủ no đủ mà trở nên hồng nhuận của Hân, thật sự là rất mềm, đôi mắt anh càng lúc càng giống như bị thôi miên, chỉ muốn cúi xuống cắn cô một cái...

Mặt Hân hồng hồng rồi chuyển sang đỏ đỏ, cô cố tránh bàn tay của anh rồi chột nhận ra:

- A! Mình đã xuống máy bay từ khi nào?

- Mình mới xuống thôi!

Tùng bật cười, khi anh tỉnh dậy đã thấy cô ngủ ngon lành trong tay anh như một con heo nhỏ, kể cả khi anh bế cô xuống máy bay trước ánh mắt ngỡ ngàng của những người đến đón, cô vẫn không tỉnh lại và lại ngủ cho đến tận bây giờ...

Thời gian ở đây khác với Việt Nam, bây giờ bên kia hẳn đang là ban ngày... Tùng chột nhú nhú mi...

Hân dường như không để ý đến lời Tùng nói, cô nhìn quanh và nhận thấy mình đang ngồi ghế sau trên xe ô tô, bên ngoài bầu trời đã tối đen một màu, chỉ

có những ánh đèn đường rất sáng, tiếng xe cộ đi lại có vẻ rất ồn ào nhưng truyền đến tai cô chỉ là những tiếng ù ù rất nhỏ... Bên ngoài những ánh sáng đèn hiệu lấp lánh đủ màu, những tòa nhà cao tầng sáng trưng đèn điện, con đường rộng thênh thang, từ trên cao, cô đang nhìn thấy một NewYork về đêm tràn đầy sức sống...

- Woa...!!!!

Hân reo lên thích thú... Đây là lần đầu tiên cô đến NewYork, dù đã nghe rất nhiều về sự nhộn nhịp, giàu sang của nơi đây nhưng thật sự những tòa nhà cao tầng vút tằm mắt, chiếc cầu vượt trên cao khổng lồ, từng dòng ô tô di chuyển trên con đường lớn giống như những chiếc ô tô đồ chơi nhỏ vẫn làm cô thấy kinh ngạc... Thượng Hải được mệnh danh là NewYork của Châu Á nhưng so với NewYork thật sự vẫn còn là một khoảng cách rất lớn...

Tùng nhìn vào ánh mắt thích thú của Hân hướng tới mỗi căn nhà, mỗi đèn hiệu, mỗi người qua đường... trên đường xe đi qua... Thế giới của cô dường như đang bé lại và anh bị bỏ rơi... Vô cùng giận dữ, anh kéo mạnh vai Hân làm cô giật mình:

- Anh làm gì vậy ?

A! Thực sự là đang ngắm cảnh bị kéo lại rất là mất hứng !

Tùng nhìn Hân có vẻ không vui :

- Đừng quên, em đến đây để thăm mẹ nha ! Không phải em muốn mang gương mặt hớn hở như bắt được vàng này khi thấy mẹ bị bệnh chứ !

A !Hân bùm một cái nhớ ra mục đích cô đến đây, nhìn lên ghế trước, ngoài người tài xế, cô không nhìn thấy cô Văn Quý chột thối mắt:

- Ba đâu rồi ?

Tùng chỉ vào chiếc xe đi trước mặt:

- Ba ở trên đó, ngồi cùng với ông Claymen, ông ấy là quản gia của Advanced Travel tại Mỹ... Ba đang rất lo lắng!

- Bây giờ chúng ta đến bệnh viện sao ?

Tùng gật đầu, nhìn cô mỉm cười:

- Chúng ta sẽ qua đó một chút...

- Vâng...

Hân nhìn ra bên ngoài có vẻ tiếc nuối, có lẽ lần này cô sẽ không có dịp được ngắm NewYork mùa thu rồi...

Nghe tiếng thở dài của Hân, Tùng chột bật cười, anh dịu dàng vuốt tóc cô:

- Khi mẹ khá hơn, anh sẽ đưa em đi chơi!

- Thật không ?- Mắt Hân đột nhiên trở nên sáng rỡ...

- Nếu em hôn anh 100 lần!- Tùng chớp chớp mắt vô tội, gương mặt càng lúc càng áp sát bức hơi thở của Hân.

Hân giật mình, trong lòng la hoảng, cô dấn lên ngực anh, lí nhí:

- Ở đây còn có người!

Tùng bật cười ha ha:

- Yên tâm! Anh ta không hiểu tiếng Việt đâu!

Mặt Hân đỏ bừng, tuy dưới ánh sáng mờ mờ không nhìn được rõ, nhưng người lái xe cũng chợt nhận ra không khí kì quặc đằng sau lưng mình, trong lòng anh ngạc nhiên và cũng muốn bật cười...

- Cậu chủ, đến nơi rồi!

Người tài xế nhẹ nhàng mỉm cười.

Hân nhìn qua cửa kính xe ô tô, cô nhận ra một tòa nhà đồ sộ trước mắt mình, ngược lên chỉ thấy những ánh đèn càng lúc càng lên cao chói vút... Xe đi qua cổng chính, tiến thẳng đến sảnh lớn khu vực đón khách, những bác sĩ y tá trong bộ đồ blu trắng đi lại đôn dập, tiếng xe cứu thương kêu lên ồn ào...

Chiếc xe dừng lại trước khu vực dành cho khách, Raymond bước ra khỏi xe, nhanh nhẹn đến mở cửa... Bây giờ Hân mới có cơ hội nhìn rõ gương mặt của anh ta, đó là một anh chàng người Mỹ cao lớn, mái tóc vàng và ánh mắt màu xanh, những đặc điểm rất đặc trưng của người Âu Mỹ, cô so với anh ta thật bé nhỏ, mà Minh Tùng vừa bước xuống vóc dáng dường như có phần cao lớn hơn, Hân lại càng thở dài... Nhìn cô chắc chắn ai ai cũng sẽ đoán ra

cô là người châu Á, nhưng Minh Tùng thì chưa chắc... Lần đầu tiên Hân có cảm giác ghét vì mình bé nhỏ, nhìn ai cũng phải ngược lên a!

- Cảm ơn cậu, Raymond!

Minh Tùng kéo lại áo vest cho ngay ngắn, nhìn lên ông Văn Quý cũng vừa bước xuống xe...

Một cơn gió lạnh chợt thổi đến, Hân có cảm giác toàn bộ gai ốc da gà của cô đều nổi cả lên... a! Nơi đây có vẻ lạnh...

Tùng nhíu nhíu mày, trên tay anh đã có một chiếc jacket được chuẩn bị từ lúc nào, nhẹ nhàng phủ lên vai Hân, nhỏ giọng nói:

- NewYork ban đêm rất lạnh...

Hân ngược lên nhìn anh với vẻ biết ơn:

- Vâng...

Presbyterian Hospital là một bệnh viện rất lớn, lần đầu tiên khi bước đến đây, cảm giác đầu tiên của Hân chính là choáng ngợp, đây là lần đầu tiên cô đến một bệnh viện lớn như vậy, chỉ nhìn tòa nhà chính trước mắt cũng đủ thấy tầm vóc của nó, ngay cả cột đèn cao áp cũng cao lớn gấp mấy lần bình thường... Giống như các bệnh viện khác, Presbyterian Hospital tràn ngập màu trắng, những cánh cửa kính sáng bóng làm nổi rõ hành lang rất dài bên trong, những bức tường màu trắng xóa, trang phục các y bác sĩ cũng đều là màu trắng, gọi lên cho người ta sự sạch sẽ... Mùi thuốc sát trùng bên trong theo cánh cửa kính mở bay ra làm Hân chợt cảm thấy khó chịu, chưa bao giờ cô cảm thấy thoải mái khi tới bệnh viện...

Ông Văn Quý và ông Claymen bước lại gần hai người, trên mặt ông Văn Quý là một mảng lo lắng rõ rệt.

Đến khi bước đến trước mặt hai người, ông Claymen chợt mỉm cười:

- Cô chủ, mừng cô đến Newyork!

Thái độ nhã nhặn lịch sự của ông làm Hân chợt bối rối... Dù sao nhìn ông cũng không kém tuổi ông Văn Quý là bao nhiêu, thực sự là cô không dám nhận...

- Cảm... cảm ơn chú!- Hân lúng túng

Ông Claymen là một người đàn ông có vẻ rất khuôn phép với bộ vest chải chuốt không một nếp nhăn nhỏ, mái tóc bạc kim cắt tỉa gọn gàng, gương mặt sáng sủa của một người đàn ông trung niên và bàn tay đeo găng trắng tinh, một phong cách quản gia rất phương Tây! Hân thâm thán phục...

Nhìn Minh Tùng, ông cười tươi:

- Cậu chủ, bà chủ và mọi người ở biệt thự đang rất mong cậu sẽ tổ chức đám cưới ở đây!

Minh Tùng cũng cười rạng rỡ, tự nhiên quàng tay qua vai Hân:

- Cháu cũng đang suy nghĩ... Có lẽ cũng nên như vậy!

Ha ha

Trong không khí tràn tiếng cười... Đột nhiên ông Văn Quý một bên chợt sốt ruột:

- Được rồi! Chuyện này sẽ bàn sau... Mau lên thăm bà ấy!

Ông Claymen dường như đã quen với thái độ khắt khe của ông Văn Quý, xoay người nhanh nhẹn đi trước:

- Vâng, bà chủ đang nằm ở phòng phòng Vip 502, khu điều dưỡng!

Dường như chỉ cần nghe có thể, ông Văn Quý đã nhanh chóng vọt lên phía trước, để ông Claymen, Minh Tùng, Ngọc Hân ba người vội vã theo sau...

Bước qua hành lang rất dài mới đến được thang máy, trong suốt mấy phút đứng trong thang máy, ông Văn Quý gương mặt dường như chưa phút nào giãn ra, trong khi ông Claymen hỏi han Ngọc Hân tận tình, giống như tình trạng của ông Văn Quý là điều mà ai cũng đã đoán trước...

Thang máy vừa bật mở, ông Văn Quý đã vội vã bước ra, đi thẳng đến căn phòng cuối hành lang, dường như đã rất quen thuộc... Trên hành lang những y tá đi lại dường như nhận ra ông, một vài người mỉm cười cúi đầu chào thân thiện nhưng ông vẫn vọt qua rất nhanh... Nhưng dường như mọi ánh mắt đều hướng về phía cô, Ngọc Hân chợt nhíu mày, à, đúng ra là dành cho người đàn ông đang đi bên cạnh cô...

Ông Claymen đã vội vã đi theo sau ông Văn Quý... Một y tá chợt đột nhiên dừng lại trước mặt hai người làm Hân chợt giật mình.

- Shane! Lâu lắm mới gặp lại anh!- Cô y tá mừng rỡ ôm chầm lấy Tùng

Hân có cảm giác mình bị nẩy ra xa đến 3m, tóc gáy đều dựng hết cả lên...

- Tiffany, chào em!

Minh Tùng cũng giật mình không kém, gương gao cười

- Ôi! Lâu lắm rồi! Sao anh không tới thăm em?- Tiffany càng nói càng mừng rỡ, vòng tay càng ôm chặt.

Hân chớp chớp mắt nhìn cô nàng vẫn chưa muốn buông Tùng của cô ra... Đó là một cô gái Âu Mỹ có thân hình nóng bỏng, từng đường cong dù qua bộ đồ y tá thùng thình vẫn lộ rõ, vòng 1 đầy đặn dường như muốn áp sát chặt vào Tùng, từng đường chỉ trên áo dường như muốn đứt tung ra....Mái tóc vàng xoăn xỏa tung trên vai tỏa ra mùi nước hoa dịu dịu quyến rũ... Hân cảm thấy một cổ tức giận đang cuộn cuộn trong lòng, cô đứng đây đâu phải con muỗi vo ve nha, cô gái này lại dường như không hề để ý đến cô... Mắt đẹp trừng trừng lên nhìn cô nàng mà cuối cùng cũng dừng lại trên gương mặt dường như đang có một nụ cười rất đáng ghét...

Tên gốc Minh Tùng kia đang cười thế kia là ý gì đây ?

Tùng trong lòng chợt kêu khổ, anh cảm nhận rất rõ một luồng sát khí ngay bên cạnh mình nhưng không có cách nào nhẹ nhàng thoát khỏi cô nàng rắc rối đang ôm anh chặt cứng đến không thở nổi... Bối rối, anh nắm chắc vòng tay Tiffany đang quấn quanh cổ mình, cổ găng ngăn cản sự vui mừng của cô nàng, nhẹ nhàng đẩy cô ra:

- Tiffany, anh muốn giới thiệu với em...

- Vâng...

Tiffany vẫn cười tươi hơn hớn, gương mặt xinh đẹp với đôi mắt to và nụ cười rộng mở để lộ hàm răng trắng bóng được chăm sóc cẩn thận... Hân không khỏi cảm thán, cô gái này thực sự là đẹp như mây người mẫu cô vẫn thấy trên tờ quảng cáo, so với cô gái này, người đẹp Quỳnh Chi chưa đủ hấp dẫn với Minh Tùng đúng là không có gì lạ... Cúi xuống nhìn mình, Hân không khỏi cảm thấy tự ti... nhưng cuối cùng vẫn là cảm thấy thật là bực mình...

Tùng nhẹ nhàng bước ra xa Tiffany, kéo cánh tay Hân lại gần trước ánh mắt ngỡ ngàng của cô nàng:

- Đây là vợ anh!Ngọc Hân, đây là Tiffany, cô ấy là y tá chăm sóc mẹ một thời gian...

Tùng cố gắng giải thích rõ ràng nhất có thể, anh không có tội a!

Nụ cười trên gương mặt Tiffany lập tức trở nên biến dạng, Hân chớp chớp mắt, cuối cùng nở nụ cười tươi nhất có thể:

- Chào cô!

Tuy nhiên trong giọng nói cũng đã có vài phần ê ẩm...

Tiffany nhìn Hân thật lâu, thật lâu mới khôi phục lại được gương mặt bình thường, nhưng vẫn lúng túng:

- A... chào cô!

Không khí giữa hai người đột nhiên trở nên kì quặc, cả hai đều nhìn nhau không dứt mặc dù không nói gì, tuy nhiên trong ánh mắt đều dường như càng lúc càng tóe lửa... Tùng đứng một bên cười khổ liên tục, anh cũng không biết mình nên làm gì trong tình huống này.... Kéo vai Hân lại gần mình hơn, cũng chợt cảm thấy ánh mắt cô lườm anh sắc như dao, bàn tay bé nhỏ cầu bàn tay anh đến đau điếng... Aizz! Anh có làm gì nên tội chứ?

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Minh Tùng bước đi rất cẩn thận... Hân đi trước anh chỉ hai bước nhưng rõ ràng mỗi bước chân đều giống như lúc nào cũng sẵn sàng quay lại cho anh một trận... Mà bước sau anh hai bước là Tiffany dường như cũng không muốn rời đi, cô cười liên tục, nói chuyện cũng liên tục...Cười khổ liên tục, anh thật sự không biết nên làm gì trong tình cảnh dở khóc dở cười này.

Đột nhiên Tiffany đằng sau bỗng kéo lấy tay áo của anh, giọng nói ngọt ngào mềm mại:

- Shane.... Sau khi vào thăm mẹ có thể cùng em đi uống chút gì không ? Đã lâu quá rồi...

Tùng cười cười:

- A! Anh nghĩ rằng không được rồi! Anh còn rất nhiều công việc!

Tiffany dường như vẫn không muốn bỏ cuộc, nhìn Ngọc Hân như thách thức, cô mỉm cười, một cô gái nhỏ như cục kẹo sao có thể là đối thủ của cô được, có khi cô ta còn chẳng nghe hiểu cô đang nói gì...

- Shane... anh ngại cô ấy sao? - Tiffany nhìn Hân mỉm cười giống như lời cô nói chỉ có hai người hiểu.

Mà Tùng đứng trước mặt cô cũng thoáng giật mình, vừa quay sang nhìn sắc mặt Ngọc Hân đã đại biến, cái nhú mày thật chặt làm anh cũng chột muốn bịt ngay miệng Tiffany lại, nhưng cô nàng vẫn như trước càng nói lại càng ngả ngón tiến gần vào người anh:

- Shane, em thật sự nhớ những đêm trước đây... Đêm nay có thể trốn tới tìm em một chút không? Em thực sự nhớ cảm giác của anh...

Giọng Tiffany khá nhỏ giống như thì thào mà cũng giống như vô tình muốn phá hơi thở của mình đến gần Tùng... Nếu không phải người bản xứ, e là không nhiều người có thể nghe hiểu cô đang nói đến điều gì... Cô tự tin là cô nàng Việt Nam ngớ ngẩn im như hạt thóc này giờ sẽ không thể hiểu được...

Trời!!!! Trong đầu Tùng bùm một tiếng muốn nổ tung, cô nàng này hình như là muốn ám sát anh!!

Ngọc Hân đứng một bên đã muốn tức run người, bàn tay từ lúc nào đã nắm vào nhau chặt đến mức chỉ thiếu một nước sẽ tung quả đấm vào cả hai gương mặt đang cười với nhau kia. Tên khốn Minh Tùng!

Liếc anh một cái làm Tùng ngay lập tức da gà nổi hết lên, tội anh cô sẽ treo ở đó lúc sau sẽ xử. Bước chậm chậm lại gần, Hân đứng bên cạnh Tùng, hai mắt nhìn Tiffany thẳng tắp trong suốt một cách vô tội, mặc dù Tiffany hơn cô cả một cái đầu.

Tiffany nhú nhú mày không hiểu cô gái này định làm gì, Hân đã cười như không cười:

- Xin lỗi quý cô, nhưng tôi đứng này giờ không phải là bức tượng đá hay tượng đồng! Tôi là một người đang sống, và như người đàn ông này đã giới thiệu, tôi là vợ của anh ta! Yêu cầu quý cô không nên dùng những từ ngữ đường mật dụ dỗ chồng tôi ngay trước mặt tôi! Trước khi đến đây, tôi đã nghĩ rằng người Mỹ rất lịch sự và đúng mực, có thể tôi đã nhầm hoặc cô là một con giun đất không hiểu biết!

Mặt Tiffany đại biến, cô nàng á khẩu đến không biết nói gì, thông thường người Châu Á ở đây không nói tiếng Anh giỏi như vậy, cô gái này nói tiếng Anh rất thành thạo, không những thế còn châm chọc cô thậm tệ.

Hân trong ánh mắt đã muốn tóe lửa:

- Tôi nhận thấy cô cũng không phải là người không có nhan sắc, cũng không phải không thông minh, không đến mức tôi phải đi quyến rũ người đã có vợ! Bây giờ tôi vì nể hai người là bạn cũ nên để hai người được nói chuyện tự nhiên, nhưng cô đừng nên như vậy mà coi thường tôi. Tôi không cần biết người Mỹ các cô nghĩ thế nào về tự do, nhưng với người châu Á, với một câu nói của cô vừa rồi đã đáng bị ăn tát. Vì tôn trọng nơi này, tôi cảnh cáo cô, tránh xa chồng tôi ra!!!!

Hân nhấn mạnh vào câu cuối cùng, nói xong, không thèm nhìn mặt cả hai người, xoay người đi thật nhanh.

Tùng nhăn nhó, trong lòng thầm nghĩ thế này chết anh chắc rồi. Nhìn Tiffany, gương mặt anh nhanh chóng lạnh lùng:

- Tiffany, em không nên nói như vậy trước mặt cô ấy!

Tiffany mặt đã hơi tái, bối rối:

- Em... em nghĩ rằng cô ấy không hiểu em nói gì... Xin... xin lỗi anh!

Tùng nhìn Tiffany bằng ánh mắt nghiêm khắc, anh lạnh lùng nói:

- Anh nghĩ từ giờ anh không thể gặp em được nữa! Chào em!

- Shane!!!!!!- Tiffany gọi theo

Tùng không buồn để ý, bước chân anh vội vã đuổi theo dáng đi nhỏ bé đầy giận dữ của Hân... Mà nhận thấy bước chân phía sau, Hân cũng bước đi càng lúc càng nhanh hơn.

- Hân, chậm một chút!- Tùng vội gọi theo

Hân lại làm như không nghe thấy gì, cô bước đi lại càng nhanh.

Thở dài một cái bất lực, cuối cùng Tùng cũng đuổi kịp tóm lấy vai Hân, xoay người cô lại nhìn vào mắt anh... Aiz! Lửa giận ngập trời...!!!!

- Hân, nghe anh giải thích!

- Giải thích nơi đâu em đến cũng phải gặp một vài nhân tình của anh sao ?- Hân nghiến răng

- Aizzz...- Tùng kêu lên- Đó là chuyện quá khứ, em không cần tức giận được không ?

Hân neho neho mắt nhìn Tùng, chuyện này có thể không tức giận sao ? Người này thật không biết lý lẽ....

Gạt hai tay của Tùng ra khỏi vai thật mạnh, cô lại xoay người muốn bước đi...

Tùng nhanh nhẹn tóm lại Hân, vòng tay ôm chặt lấy cô từ phía sau... Không cử động được, gương mặt Hân nhanh chóng đỏ bừng, vì giận, vì mệt cũng vì...xấu hổ... Trên hành lang, một vài y tá đi lại nhìn cô không chớp mắt, có người còn cười khúc khích... Hân giận tím mặt:

- Buông ra!

Tùng thở ra:

- Đây là bệnh viện, em không được hét to như vậy!

Hân cắn môi thật chặt, lửa giận trong lòng giống như một trận hỏa hoạn không thể dập tắt được, bàn chân không khách khí mà giẫm một cái thật mạnh xuống bàn chân Tùng, gót giày vừa cứng vừa nhọn đập một cái tiếp xúc vô cùng thân mật với bàn chân làm anh không khỏi kêu lên:

- Aida!!!!!!!

Vòng tay vừa chột buông lỏng, Hân đã vội muốn vùng ra nhưng Tùng đã nhanh nhẹn nén đau ôm chặt lại lấy Hân, bàn chân anh bị cô giẫm sấp không có cảm giác nữa rồi! Mặt anh nhăn nhó mà giọng nói cũng thật tội nghiệp:

- Hân, đau quá!

Hân cũng thấy lòng hơi chùng xuống, hình như cô cũng giẫm rất mạnh nhưng vẫn lạnh nhạt nói:

- Buông em ra!

Biết là làm nũng không có hiệu quả, Tùng thở dài, cúi xuống bên tai cô thì thầm:

- Vợ yêu, ghen à ?

Dù bị giẫm chân thật đau, nhưng cái cảm giác đó trong lòng anh không thể khác chính là ngọt hơn đường!

Ghen ?????????? Trong đầu Hân lại một đoàn một đoàn lửa kéo đuôi nhau chạy dài, nắm tay thật chặt, cuối cùng hàm răng mở ra hướng tới cánh tay đang ôm chặt lấy cô trước mắt....

- Aaaaaaiaaia!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!11

Tùng nhăn mặt vì đau nhưng vẫn không thể ngăn cản tiếng kêu thoát ra khỏi miệng, trời đất ạ! Không phải có bao nhiêu sức lực cô ấy đều dùng để cắn anh đấy chứ ! Vòng tay lại càng kiên quyết ôm cô càng chặt hơn! Đảm bảo nếu anh buông ra, Hân sẽ chỉ giận càng thêm giận!

Nghe tiếng kêu của Tùng dường như làm con giận của Hân nguôi bớt, cảm nhận vị mặn rất nhẹ trong miệng, cô thả lỏng răng, cuối cùng chớp chớp mắt nhìn vào vết răng in hằn rõ ràng trên cổ tay Tùng, một vài đường tơ máu mờ mờ hiện ra sau mỗi vết răng rồi rồi dần, một giọt, hai giọt máu bắt đầu chảy xuống... đỏ tươi... làm mắt cô bóng rớt!

Trong lòng la lên một tiếng kinh hoàng, cuối cùng những giận dữ trong lòng đã bay đi đâu hết, trong mắt Hân chỉ còn đau lòng nhìn vào vết răng nhỏ nhỏ của cô đang làm Tùng chảy máu... Luống cuống cả chân tay, bàn tay nhỏ nhỏ giờ lên định lau đi vết máu nhưng cứ loay hoay không biết nên làm thế nào..

- Tùng, anh bị chảy máu!!!!- Cô kêu lên hoảng hốt, trên gương mặt nhỏ nhắn lại tầng tầng lo lắng.

Vòng tay Tùng cũng chột buông lỏng, nhìn xuống từng giọt máu đang chảy trên cổ tay mình, thực ra cũng không đau như vậy... Nhưng sắc mặt Hân đã nhanh chóng xanh xanh rồi lại hồng hồng...

Cô vội vã lấy khăn giấy, dịu dàng nâng cánh tay anh, nhẹ nhàng lau từng giọt máu, nhưng những giọt khác lại ứa nhau chảy ra... Hân lại càng hoảng, nắm lấy tay anh, cô vội vàng lôi anh đi:

- Đi thôi! Đi tìm y tá giúp anh cầm máu!

- A! – Tùng kêu lên, thực ra cũng không nghiêm trọng đến vậy.

Nhưng cuối cùng anh cũng chỉ mỉm cười, để mặc Hân kéo anh đi, thực ra thì cô ấy đâu có biết mình phải đi đâu... Cuối cùng Hân dừng lại trước một ngã ba hành lang, nhìn những giọt máu vẫn không ngừng chảy trên cổ tay Tùng, cô bối rối...

Tùng nhẹ nhàng đưa cổ tay lên miệng, đưa lưỡi liếm một giọt máu, nhìn Hân mỉm cười:

- Không sao mà! Tìm một miếng urgo là được rồi!

Hân chớp chớp mắt nhìn Tùng đang dùng...miếng cầm máu, không biết nên nói gì... cuối cùng một y tá cũng đi tới phía hai người. Hân vội vã bước lại gần:

- Xin lỗi, cô có thể giúp tôi một ít băng gạc không ?

Cô y tá mỉm cười:

- Cô có thể vào phòng tôi, tôi có thể giúp cô băng bó !

- A !- Hân bối rối- Không phải tôi, là anh ấy...

Hân quay đầu lại, ánh mắt hai người đều nhìn Tùng đang bước lại gần, anh đang cầm khăn giấy bịt chặt cổ tay. Anh nở nụ cười quyến rũ :

- Xin lỗi...cô ấy quá lo lắng thôi ! Tôi chỉ bị chảy máu thường thôi, một miếng urgo là ổn rồi !

Cô y tá nhìn Tùng không chớp mắt, giọng nói lại càng trở nên dễ chịu :

- A ! Anh không cần ngại, tôi có thể giúp anh băng bó, nhìn xem, hình như anh bị chảy máu không ít !

Tùng nhìn xuống, quả nhiên đã thấm qua khăn giấy.

- A, vậy làm phiền cô !

- Không có gì ! Mời đi theo tôi !- Cô y tá càng nhìn Tùng, ánh mắt lại càng nóng bỏng.

Hân nheo nheo mắt, trong mắt lại một tầng tức giận... Tên gốc Minh Tùng, gặp cô nào cũng cười như vậy là ý gì ?

Tùng vừa xoay người định bước theo cô y tá chợt nhận thấy sau gáy một đợt gió lạnh, quay lại đã thấy Hân đang nhìn anh lờm một cái rởn rợn... Aizz !!! Lại nữa rồi ! Trong lòng lại càng kêu khổ...

Hân đứng khoanh hai tay trước ngực giống như không hề cảm thấy thoải mái chút nào... Ngồi trên ghế là Minh Tùng đang cười liên tục, tên xấu xa đó giống như đang hớp hồn cô nàng trước mặt mà cô y tá nhìn anh càng lúc ánh mắt càng « đam mê » không thể tưởng được. Ánh mắt của cô càng lúc càng nổi lửa phừng phừng, đúng là xã hội Âu Mỹ, các cô gái vì sao ai cũng có vẻ xinh đẹp lại tự nhiên gần gũi như vậy, 5 năm xa nhau, anh ở nơi này xem ra đúng là nựa giống ! Hừ hừ !! Càng nghĩ càng muốn tức điên lên...

Minh Tùng thi thoảng lại nhìn về phía Hân, nhận thấy ánh mắt của cô càng lúc càng đặc biệt trầm trọng, trong lòng lại thở dài... Lẽ ra anh không nên đưa cô tới đây, chỉ là muốn cô và mẹ anh gần gũi một chút...

Cô y tá vẫn mỉm cười, nhẹ nhàng cẩn thận lấy bông tẩm thuốc sát trùng lau quanh cổ tay của anh, chợt cau mày :

- Ai mà lại cắn anh đến nông nổi này !

Ánh mắt cô y tá dĩ nhiên là hướng đến người đang khoanh tay đứng ở cửa kia, rõ ràng là trách cứ... Ngọc Hân cũng thầm giật mình, mặt không khỏi có chút đỏ lên...

Minh Tùng bật cười :

- Không phải cô ấy, là người khác !

- Vậy sao ?- Cô y tá có vẻ không tin, nhưng cuối cùng vẫn cười quyến rũ- Anh thật là một người đàn ông tốt !

- Cảm ơn cô !

Cô y tá vẫn dịu dàng lau vết thương của Tùng, nhẹ nhàng và chậm đến mức dường như không muốn dừng lại :

- Anh là con lai ? Nhìn anh không phải người Mỹ !

- Tôi là người Việt Nam ! Cô ấy cũng vậy !- Minh Tùng nhìn Ngọc Hân triu mến, cô chỉ xì một tiếng rồi quay đi.

- A !- Cô y tá lộ vẻ ngạc nhiên- Anh là người châu Á thật sao ? Tôi đã gặp nhiều người châu Á, nhưng chưa gặp ai cao lớn và đẹp trai như anh !- Bàn tay cô lại không ngại ngừng mà xoa nhẹ lên tay anh...

Ngọc Hân nhú nhú mày, không phải phụ nữ Âu Mỹ đều tự nhiên gần gũi như vậy chứ ? Ban đầu là một cô nàng Tiffany nào đó, giờ lại đến một cô y tá, cô ta nhìn Tùng cứ như muốn nuốt chửng anh vào bụng ! Lại trừng mắt lên nhìn Tùng, lửa giận lại sôi lên, anh ta đúng là họa thùy !!!

Minh Tùng lại cảm nhận một luồng gió lạnh sau gáy, bật cười :

- Haha ! Cảm ơn lời khen của cô ! Vợ tôi chắc sẽ thấy rất tự hào khi nghe được điều này, phải không vợ yêu ?

Cố gắng kéo dài lời nói, ánh mắt lại hướng về phía Ngọc Hân làm cô cũng bùm một cái, cười tươi giống như đang hồn nhiên vui vẻ lắm. Bước chân chậm chậm lại gần trong khi cô y tá vẫn còn đang sừng sốt.

Vài bước chân, Hân đã bước đến, tự nhiên ngồi xuống, cô nhẹ nhàng như không cảm lấy tay anh từ trong tay cô y tá, cố ý mạnh tay, lau miết qua vết cắn trên tay anh làm Tùng nhăn mặt cười khổ.

- Chồng yêu, phải nhanh lên ! Chẳng phải ba mẹ đang đợi sao ?

Lại quay sang cô y tá :

- Thực cảm ơn cô đã giúp chúng tôi !

Lại nhanh nhẹn lấy một miếng gạc, nhanh tay quấn quanh cổ tay Tùng, cô cố ý đung chạm làm anh thỉnh thoảng lại nhăn mày, thực ra trong lòng đang thầm nhủ, lát nữa cô ấy sẽ đem anh băm thành 100 mảnh bằng nhau.

Hân lại cười càng tươi :

- Như vậy đỡ đau hơn chưa chồng yêu ?

- A...đỡ rồi !- Tùng cười cười

Cô y tá một bên lại vội nói :

- A ! cô không nên quấn chặt như vậy...

Câu nói của cô chưa kịp nói hết đã nhận thấy một ánh mắt hình viên đạn trên gương mặt cười tươi của Hân làm cô bỗng chùn lại. Hân cười như đe dọa :

- Cảm ơn cô đã quan tâm ! Tôi biết chồng tôi mà !

Lại quay sang Minh Tùng, mỉm cười vô tội, bàn tay bé nhỏ lại siết mạnh băng gạc quanh cổ tay anh, rành rọt từng tiếng :

- Chồng tôi mà nhẹ nhàng là không được đâu !

Minh Tùng lại chỉ biết cười khổ...

- Vợ yêu...nói đúng !

Hừ một tiếng, Hân nhanh nhẹn kết thúc quá trình quấn băng « hành hạ » của mình, xoay người cảm ơn cô y tá đang ngồi chết trân một chỗ, cô đứng dậy, không quên kéo theo tay người đàn ông của mình đứng dậy.

Minh Tùng cười cười, anh cũng không biết Ngọc Hân của anh khi ghen cũng đáng sợ như vậy, trong lòng có loại cảm giác thực vui vẻ...

Đi được một đoạn khá xa, Ngọc Hân ngay lập tức buông tay Minh Tùng ra, bước đi giận dữ.... Tùng lại vội bước theo, tóm lấy tay Hân :

- Vợ yêu, sao đi nhanh như vậy ?

Hân vùng vằng muốn rút tay lại nhưng bàn tay Tùng vẫn vui vẻ tóm chặt, nhìn Hân tức giận nãy giờ, anh cảm thấy rất vui nha... Nhưng Hân nhìn nụ cười vui vẻ của anh lại thành một ý khác, được các cô gái khác quan tâm, hóa ra anh lại thỏa mãn như vậy !

- Buông em ra !

Mặt Hân giận muốn phùng phùng mà Tùng cười lại cười tươi :

- Vợ yêu sao lại giận như vậy ? Chồng không có lỗi mà !

Hân trừng mắt nhìn Tùng, thờ phỉ phò :

- Đúng ! Nếu có lỗi thì có lẽ cái tính đào hoa của anh mới có lỗi thôi, anh thì đâu có lỗi gì !

- Aizz !- Tùng kêu lên- Vợ yêu nói oan rồi, chồng đâu có đào hoa... Là các cô ấy cứ bám lấy chồng !- anh thở dài

Hân càng nghe lại càng muốn nổi điên, cô cố giằng tay lại thật mạnh đến nỗi cổ tay đã đỏ ửng mà Tùng vẫn không chịu buông tay

- Em không muốn nói chuyện với anh ! Buông em ra !

Ngày nào cũng tức giận thế này, có ngày cô sẽ bị ghen mà chết !

Nhìn cổ tay Hân đã đỏ ửng mà cô vẫn như cũ tức giận không cách nào hạ hỏa, cuối cùng Tùng thở ra :

- Là vợ ép chồng nha !

Lời vừa dứt, Hân còn chưa kịp hiểu trong lời Tùng nói là ý gì thì đầu óc đã một trận choáng váng la hoảng, đến khi định thần lại, cô đã thấy mình bị bế bổng lên, bàn tay không tự chủ ôm lấy cổ Tùng, hốt hoảng :

- Anh làm gì vậy ?

Mặt Hân đỏ bừng, trên hành lang vài bóng người đi lại nhìn hai người không chớp mắt mà Tùng vẫn dường như không có chuyện gì. Hân càng giấy thì Tùng lại càng ôm chặt, bước đi của anh lại càng nhanh. Anh mỉm cười :

- Vợ yêu thật cứng đầu, chồng cũng là bất đắc dĩ !

- Mau thả em xuống !- Hân lại càng giấy

Tùng chợt hít một hơi, hét lên :

- Hân, em bình tĩnh được không ?

Hân giật mình, ngược lên nhìn Tùng, gương mặt anh nghiêm nghị không cười, mày lại nhíu chặt giống như thực sự mất kiên nhẫn, cô mím mím môi, cuối cùng cũng ngoan ngoãn :

- Em bình tĩnh rồi ! Thả em xuống !

Tùng thở dài, giọng anh dịu xuống :

- Thực sự là các cô ấy cứ bám lấy anh... Hân, anh cũng đâu có muốn như vậy ! Còn Tiffany chỉ là chuyện quá khứ ! Chẳng phải anh đã hứa từ nay sẽ không có thêm một người phụ nữ nào khác ngoài em sao ? Tình cảm của anh với em chưa đủ sao ? Hân, em không cần tức giận vu vơ như vậy được không ?

Aizz ! Anh nói hết nhẽ rồi ! Thực ra anh cũng làm sao mà ngăn cản những cô nàng cứ vây lấy anh được ! Mà lạnh lùng với phái nữ cũng không phải phong cách của anh, dù sao thì Hân cũng đáng khi cho rằng anh đào hoa cũng là một cái tội...

Hân cau mày, thực sự là cũng vẫn khó chịu lắm :

- Em biết anh chẳng có lỗi gì cả... Nhưng cảm giác của em thì em cũng chẳng có cách nào !

Tóm lấy cổ áo anh, cô giận dữ :

- Vì sao gặp cô nào anh cũng cười giống như muốn quyến rũ người ta vậy ? Lại còn thái độ ân cần côi mờ ! Người ta ôm anh thì anh phải đẩy ra chứ, anh lại cười sung sướng ! Còn cô nàng Tiffany kia nữa ! Cô ta là nhân tình cũ của anh phải không ?

Hân càng nói càng tức giận mà bàn tay cũng siết chặt cổ áo của Tùng hơn. Tùng cười khỏ :

- Được ! Vậy từ giờ anh sẽ không cười nữa ! Còn Tiffany là chuyện từ lâu rồi khi anh vẫn còn ở đây ! Chuyện anh với những cô gái khác, em cũng đã nói sẽ không quan tâm nữa mà !

Hân lại càng giận dữ :

- Ý anh là ngoài cô gái đó anh còn có một đàn những cô gái khác nữa sao ???

Aiazzzz ! Đúng là càng nói càng sai rồi ! Tùng nhăn nhó.

- Cậu chủ, cô chủ !

Tiếng gọi làm cả hai người đều giật mình, ngoảnh lại thấy ông Claymen đang bước đến, nhìn hai người tùm tùm cười, thật sự là giống ông bà chủ lúc trẻ, lúc nào cũng vui nhộn, tình tứ như vậy...

- A, ông Claymen !- Tùng mỉm cười

- Tôi đi tìm hai người khắp nơi!- ông nói- Ông chủ đang đợi!

- Là cháu sợ ý bị thương nên cô ấy lo lắng kéo cháu đi tìm y tá!- Tùng cười khúc khích.

- Cậu chủ bị thương ?- ông Claymen ngạc nhiên

- Không vấn đề gì! Chúng ta đi thôi!

Mặt Hân đỏ bừng, con giận cũng vì ngượng ngùng mà giảm đi nhiều, cuối cùng vẫn là tức giận quá cô quên mất lí do mình đến đây, vội vàng nói:

- Mau thả em xuống!

Tùng mỉm cười, cuối cùng cũng thả Hân xuống nhưng bàn tay vẫn nắm tay cô thật chặt, cô vừa muốn giằng tay lại thì anh đã nắm càng chắc hơn, cúi xuống bên tai cô thì thầm nói:

- Nào nào...có chuyện gì để trở về rồi nói! Không nên để ba mẹ thấy em giận anh!

Hân hừ một tiếng cuối cùng cũng ngoan ngoãn để yên cho Tùng nắm tay, Tùng trong lòng âm thầm vui vẻ nhưng sắc mặt lại có ra vẻ nghiêm nghị:

- Cười đi xem nào! Mặt em thật giống trái bí ngô!

Hân trừng mắt nhìn Tùng, mặt càng phi thường hồng tức giận, nhấn nhó cuối cùng cũng nặn được nụ cười ha ha đến tội nghiệp, có bao nhiêu chiếc răng nho nhỏ đều lộ ra cả.

Phụt!

Tùng thiếu chút nữa thì sặc ra tiếng cười, nhìn mặt Hân ngộ nghĩnh đáng yêu giống con khi nhấn nhó làm anh thật khó nhịn, cố gật đầu một cái hài lòng:

- Tốt lắm! Đi thôi!

Cầm tay cô bước đi, trong lòng anh chỉ muốn cười thật lớn! Ông Claymen một bên thì đã sớm không thể nhịn được cười, lấy tay che miệng.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Phòng bệnh Vip 502

Tùng nhìn Hân mỉm cười rồi rất nhẹ nhàng đẩy cửa.... Bên trong căn phòng có phần đỡ nhức mắt hơn với màu kem của rèm cửa. Bà Kim San đang nằm trên giường, vẫn là vẻ đẹp quý phái như cũ nhưng những nét nhợt nhạt một môi trên gương mặt đang ngủ vẫn làm Hân thấy trong lòng chùng xuống. Ấn tượng của cô về bà vẫn là một người phụ nữ không gì có thể đánh gục, không thể nghĩ có ngày cô lại thấy bà trên giường bệnh, yếu ớt như mọi người khác... Đã có những lúc cô có cảm giác bà không thể là một người thường...

Bên cạnh giường, ông Văn Quý đang ngồi, nét mặt lo lắng dường như cũng chẳng khác hơn bà là bao nhiêu... Ông nắm lấy bàn tay của bà, âu yếm giống như những khoảng cách trước đây chưa bao giờ tồn tại, giống như hai ông bà vẫn luôn là một đôi vợ chồng hạnh phúc và yêu thương nhau... Có lẽ lúc này với ông chính là những lúc hạnh phúc nhất!

Vừa nhìn thấy hai người bước vào, ông Văn Quý đã vội vàng đứng dậy nhẹ nhàng bước tới:

- Ra ngoài nói chuyện, để mẹ các con ngủ!

Theo ông ra ngoài, cánh cửa vừa đóng lại, Tùng hỏi:

- Mẹ con không sao chứ ạ?

Ông Văn Quý thở dài:

- Hình như bà ấy đau hơn những lần trước.. Bà ấy yếu hơn!

Ông Claymen một bên cũng khẽ lên tiếng:

- Bác sĩ Parker cũng nói rằng sức khỏe bà chủ đột này rất yếu, e là sẽ phải điều trị lâu! Nguyên nhân cũng là những áp lực gần đây từ phía SmartMart làm bà chủ đã phải vắt kiệt sức lực!

- Cái lão già đó đúng là lão khỏe!!- Ông Văn Quý tức giận kêu lên

Tùng vội nói:

- Ba không nên tức giận... Lúc này chăm sóc cho mẹ con là quan trọng nhất!

Ông Claymen cũng nói thêm:

- Cậu chủ, lúc này công việc bên này cũng rất bận bịu... Bà chủ lại nhập viện đột ngột, tôi nghĩ cậu nên nghĩ đến việc tạm thời đến Advanced Travel một thời gian!

Tùng nhú nhú mày, cúi xuống nhìn Hân cũng đang nhìn anh, cô thở nhẹ:

- Em cũng nghĩ anh nên đến đó xem sao! Chắc chắn mẹ sẽ không chịu nằm yên nếu công việc ở đó không

được giải quyết ổn thỏa! Anh chính là người mẹ tin tưởng nhất!

Tùng thở dài, anh cố gắng thoát khỏi Advanced Travel để rồi lại tự nguyện quay lại hay sao... Chỉ sợ rằng đến lúc bà Kim San khỏe lại, một cơ hội để rời đi anh cũng sẽ không có... Nhưng cũng không thể cứ như vậy bỏ mặc.

- Mọi chuyện để ngày mai gặp bác sĩ Parker rồi sẽ nói tiếp!

Ông Claymen biết rằng trong lòng anh vẫn còn phân vân, làm quản gia trong gia đình này lâu như vậy, mọi chuyện thế nào ông sao lại còn không rõ, mỉm cười:

- Như vậy cũng được! chắc sau chuyến bay dài, tất cả mọi người đều đã mệt mỏi, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng ở biệt thự... Ở đây cũng sẽ có hai y tá chăm sóc bà chủ!

Ông Văn Quý vội lắc đầu:

- Hai con theo ông Claymen trở về biệt thự đi! Ba sẽ ở lại đây!

Tùng và Hân nhìn nhau rồi Tùng nói:

- Nhìn ba rất mệt mỏi, con nghĩ ba cũng nên về nhà nghỉ ngơi!

Ông Claymen cũng nói thêm:

- Đúng đấy ông chủ! Ở đây đã có hai y tá, bà chủ sẽ được chăm sóc chu đáo!

Ông Văn Quý mỉm cười:

- Được rồi! Không cần nói nữa! Ba không sao! Ba muốn ở lại đây! Hai đứa mau về nhà đi !

Tùng vừa muốn nói thì Hân đã nắm lấy tay anh, cô nhìn ông Văn Quý mỉm cười :

- Vâng ! Vậy thì sáng mai con sẽ vào thay ba!

- Ủ!- Ông gật đầu

Ông Claymen nhanh nhẹn đi trước:

- Vậy chúng ta đi thôi!

- Ba nghỉ ngơi sớm nhé!

- Được rồi! Hai đứa không cần lo lắng!

Ngồi trong xe, Tùng kéo Hân lại gần để cô dựa vào vai anh:

- Sao lúc này em lại muốn để ba ở đó ?

Hân mỉm cười:

- Vì hình như ở bên mẹ, ba rất hạnh phúc! Em nghĩ là...tạo cơ hội cho ba mẹ ở gần nhau cũng rất tốt!

Tùng chớp chớp mắt, thực ra bà Kim San đã vào viện mấy lần vì căn bệnh này, lần nào ông Văn Quý cũng lo lắng như vậy, không rời khỏi bệnh viện. ... Nhưng chỉ lúc bà ngủ thì ông mới có gương mặt ôn nhu như vậy, còn khi bà tỉnh lại, mở đầu sẽ là một màn cãi cọ của ông bà... Aizz... Anh quá quen với cảnh như vậy rồi! Chỉ sợ là sáng mai mẹ anh tỉnh lại, việc đầu tiên hai người làm sẽ làm cãi nhau thôi!

Không muốn nói ra, Tùng nhếch khóe môi tạo nên một nụ cười nửa miệng quyến rũ:

- Chứ không phải em đang lười sao ? Con dâu không ở lại chăm sóc mẹ chồng lại để ba chồng ở lại!

Hân trừng mắt nhìn Tùng, tên xấu xa này lúc nào cũng thích xuyên tạc mọi sự thật! Nhéo anh một cái lên ngực rõ đau, cô bực tức:

- Anh còn nói nữa! Việc khi này em còn chưa xử xong!

Tùng nhăn mặt, anh tóm lấy hai tay nghịch ngợm của Hân, kéo cô lại ngã chúi vào lòng mình, cười ha ha xấu xa:

- Được rồi!! Được rồi! Lát nữa anh sẽ cho em xử thoải mái!

- Tên gốc này! Buông em ra!- Hân lại càng giẫy giụa, mặt đã có chút hồng hồng. Trên xe còn có người mà anh cứ tùy tiện như chốn không người. Da mặt cô sẽ bị anh bào mòn hết mất!

Tùng lại như cũ càng lúc càng vui vẻ, anh lại càng ôm cô chặt hơn, ghé sát xuống mặt Hân hồng hồng, anh thì thầm:

- Vợ yêu, mặt hình như rất đỏ!

Hân bặm môi, vừa cố giẫy đã lại bị vòng tay anh khóa chặt đến sắp không thở nổi, cuối cùng chỉ biết trừng mắt lên nhìn Tùng, một lời cũng không nói...

Tùng nhìn Hân lại càng muốn cười, nhìn cô giống như bị thôi miên... Trong bóng tối làn da cô dường như càng thêm mềm mại hấp dẫn ánh mắt anh, đôi môi mềm uơn ướn cong lên tức giận lại càng giống như có sức hút vô hình...

Đột nhiên, phía trước tiếng ông Claymen vang lên:

- Cậu chủ, cô chủ, đã về đến nơi!

Vòng tay Tùng lúc này mới buông lỏng, Hân vừa xoay người lại, nhìn qua cửa kính đã thấy hai bên là con đường núi quanh co, hai bên đường, ánh đèn cao áp soi rõ những gốc cây xù xì cao lớn... Xe đi thêm một chút nữa, một cánh cửa lớn màu đen sừng sững hiện ra, con đường thẳng tắp vào bên trong một biệt thự to lớn sáng rực trong ánh đèn vàng ấm áp. Cũng giống như biệt thự ở Việt Nam, biệt thự Advanced Travel ở đây cũng có vườn cây rất lớn, nhưng thay vì có rất nhiều lan và táo, ở đây phần lớn là những cây lá phong đỏ và thảm cỏ lớn.

Xe dừng lại trước sảnh, Tùng bước xuống xe, không quên kéo lấy Hân đi cùng... Vừa bước xuống, luồng gió lạnh thổi đến làm bay những sợi tóc của Hân, mới mùa thu mà ở đây đã thật lạnh... Tùng vội vàng vòng tay ôm lấy vai cô:

- Trời lạnh lắm! Vào nhà thôi!

Ông Claymen đã đi phía trước:

- Tôi đã sai người dọn dẹp lại phòng của cậu! Nước nóng cũng đã được chuẩn bị!

- Cảm ơn chú! Hôm nay vất vả cho chú rồi! Chú cũng nên đi nghỉ sớm đi!

- Vâng! Chúc hai người ngủ ngon!- Ông Claymen mỉm cười rồi dừng lại

Tùng mỉm cười rồi nắm tay Hân bước đi... Bên trong biệt thự rộng rãi như cung điện xa hoa, biệt thự ở Việt Nam tuy rằng rất đẹp nhưng lại không thể bằng nơi này, phòng khách ở đây dường như rộng gấp đôi, cũng được trang trí rộng rãi hơn với thảm Batur và rất nhiều đèn chùm lớn. Hân không khỏi cảm thấy nhức mắt, bà Kim San một mình sống ở đây chẳng lẽ không lúc nào bị những thứ này làm cho trống trải, nếu là cô, cô sẽ có cảm giác nơi đây chẳng khác một cái lồng son là bao nhiêu.

Khắp nơi đều trải thảm, kể cả những bậc thang, hoa tươi tỏa hương ngào ngạt... Đúng là xa hoa đến cực điểm! Hân thờ ra khi Tùng kéo cô đi lên cầu thang rộng thênh thang... Một vài người làm đi qua, cúi đầu chào, Tùng cũng chỉ mỉm cười cho qua.

Hai người đi thẳng lên tầng ba, cuối hành lang là một cánh cửa gỗ rất lớn. Tùng nhẹ nhàng mở cửa:

- Đến phòng của chúng ta rồi!- Anh mỉm cười

Hân bước theo anh vào bên trong... Đây là một căn phòng rất rộng nhưng được trang trí khá đơn giản, gam màu chủ đạo là màu kem sẫm với những họa tiết hoa nhỏ. Giữa căn phòng là một giường ngủ lớn đối diện với lò sưởi. Một bên tường được che rèm từ nóc cho đến sàn nhà, bên cạnh là một bộ salon kiểu Châu Âu cổ. Bên kia giường đặt một bàn nhỏ chỉ có độc một chiếc đèn ngủ như chiếc ô nhỏ xinh xắn. Trên tường treo rất nhiều tranh lớn nhỏ, chủ yếu là tranh phong cảnh mùa thu vàng... Trên nền nhà trải thảm màu kem nhạt tăng thêm vẻ cao sang...

Nhìn quanh một vòng, Hân hỏi:

- Anh đã sống ở đây trong suốt 5 năm ?

- Ủ!- Từng mỉm cười, anh nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cô

Hân bấu môi:

- Phòng rộng thế này mà anh chỉ dùng để ngủ sao ?

Từng bật cười ha ha:

- Biệt thự này rất rộng mà! Chủ yếu được xây để tổ chức tiệc! Mọi bữa tiệc lớn nhỏ của Advanced Travel đều tổ chức ở nơi này, vì vậy phòng khách và thậm chí sân vườn được chăm sóc đặc biệt kĩ. Tầng hai là của mẹ và tầng ba này là của anh... Đối diện phòng ngủ là nhà tắm và phòng thay đồ... Phòng phía bên kia cầu thang là nơi anh làm việc và thư giãn... Tầng hai cũng được trang trí hết như vậy! Ba anh ít khi quay về biệt thự, ông có một căn hộ khá xa nơi này nên tầng 4 từ lâu không có người sử dụng... Nơi này...hầu như chỉ dùng để ngủ! Mẹ cũng rất ít khi về nhà!

Trong câu cuối cùng của anh dường như có tiếng thở dài, Hân chợt hỏi:

- Từ khi anh còn nhỏ đã như vậy à ?

- Khi anh còn nhỏ Advanced Travel không lớn mạnh như bây giờ, nhưng nói chung mọi chuyện cũng không khác đi là bao...- Từng nhú nhú mày, cuộc sống của anh từ nhỏ dường như luôn như vậy, thừa thãi vui nhưng luôn thiếu cảm giác... Sống trong một gia đình như vậy, anh không bao giờ muốn sẽ xây dựng một gia đình giống như vậy... Đó là lí do anh rời xa mẹ anh, tự xây dựng sự nghiệp cho mình, không thể so sánh với Advanced Travel nhưng cuộc sống thư thái hơn rất nhiều...

Anh muốn có một gia đình với cuộc sống hạnh phúc giản đơn, ngày ngày đi làm về sẽ nhìn thấy vợ đang bận rộn bên những đứa con... Anh muốn khi bước chân vào nhà sẽ nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của vợ, sẽ nhìn thấy ánh mắt vui mừng của những đứa con... Những bước chân bé nhỏ chạy đến gần anh, nhảy lên ôm lấy cổ anh, nói rằng con yêu ba rất nhiều, anh cũng sẽ nói rằng ba yêu con thật nhiều...

Đó mới là niềm hạnh phúc mà lòng anh ao ước... Anh không muốn quay lại nơi này vì nơi này chỉ gọi cho anh về nhiều điều không mong muốn, chỉ gọi lại cho anh sự ngọt ngào... Anh không muốn cuộc sống của mình sẽ lại một lần giống như ba mẹ của anh và những đứa con của anh sẽ phải chịu sự thiếu thốn giống như anh... Đặc biệt là Ngọc Hân, anh còn muốn cùng cô đi khắp nơi trên thế giới này, còn muốn cùng cô khám phá mọi điều thú vị, anh không muốn tất cả những gì anh dành cho cô chỉ là một gương mặt mệt mỏi sau những giờ làm việc thật dài, những lo toan bộn bề của cuộc sống chạy đua khốc liệt... Nhưng nếu lúc này anh quay về Advanced Travel, cuộc sống của anh sẽ không khác điều đó là bao nhiêu...

Siết nhẹ lấy cô, Từng thở dài:

- Khi mẹ khá hơn chúng ta sẽ ngay lập tức trở về!

Nhận thấy trong giọng nói của anh hình như có nét buồn buồn, Hân nhẹ nhàng xoay người lại ôm lấy anh, rồi cuộc anh đang lo lắng điều gì... Anh muốn tránh xa nơi này đến như vậy sao ? Cố gắng để rời đi, cuối cùng là không có cách gì phải quay lại, cô cũng hiểu trong lòng anh không đành, ngoan ngoãn mỉm cười:

- Vâng!

Từng hôn lên đỉnh đầu Hân, trong đáy mắt anh là một mảnh tình cảm nồng nàn... Bản thân anh đã vì cuộc sống của ngày hôm nay mà cố gắng, đánh đổi rất nhiều và sẽ không bao giờ để mất...

- Heo lười! Em muốn ngủ đến bao giờ ?

.....

Nghe vắng vẳng có tiếng gọi bên tai, Hân nheo nheo mắt nhưng cuối cùng vẫn là không muốn tỉnh lại.

.....

- Hân, dậy mau!!!!

.....

Từng lại càng thêm vô tội beo beo lên hai bên gò má của Hân, cô nàng này, mới đêm qua còn kêu không muốn ngủ mà giờ lại ngủ say sưa không chịu dậy thế này đây!

Hân lại kéo chăn, hai má cô bị anh beo đến đau, nhưng hai mắt thật sự là mệt nhắm tịt đến mức không muốn tỉnh dậy... Anh sao phải hành hạ cô thế chứ ?

- Để cho em ngủ!!! Anh phiền quá đi!!

Tùng nheo nheo mắt, quả nhiên là càng lúc càng hư rồi:

- Được rồi! Em vẫn còn muốn ngủ hả ?

Lời vừa dứt, Tùng đã cúi xuống gần sát mặt Hân, bàn tay cũng không nhàn rồi mà theo từng đường cong đi xuống, thân hình anh đè sát xuống nặng trĩu.

- Vợ yêu, chồng liền tiếp tục giúp vợ ngủ!

Chưa đến một chốc, toàn bộ cúc áo ngủ của Hân đã tung ra không còn một mảnh, cảm giác lạnh lạnh len đến làm da gà Hân nổi cả lên, mắt nhanh chóng mở to, tâm trí không cần nước lạnh mà tỉnh ngay.

- Aaaa! Anh!!! Biến thái! Làm gì vậy ?

Vừa sáng sớm, cô còn chưa được ngủ đủ giấc, toàn thân còn rã rời a!

Tùng nhìn mặt Hân đỏ bừng bừng, mắt đẹp nhìn anh trừng trừng lại cảm thấy thật vui vẻ, cười đến rạn rở:

- Chẳng phải em rất muốn ngủ sao ?

Bàn tay anh lại vô tội chuyển động trên người cô, càng lúc thân hình anh càng áp sát xuống... Hân cố đẩy trên vai anh, bàn chân yếu kiêu cũng không khách khí mà đạp anh vài cái, tức giận nói:

- Em không muốn ngủ nữa!

- Tốt lắm!- Tùng bật cười, kéo Hân ngồi dậy- Đi thay đồ, anh đưa em đi dạo!

Vừa nói xong liền hôn nhẹ lên hai bên má hồng hồng của cô... Nhưng đôi môi vừa chạm vào muốn rời đi lại đã cảm thấy luyến tiếc... Nụ hôn của anh từ từ chuyển sang ướt át di chuyển đến bên vành tai xinh xinh của Hân...

Hân chớp chớp mắt:

- Anh làm gì vậy ? Còn không tránh ra cho em đi thay đồ!

Lời vừa dứt Hân đã cảm thấy mình bị đè mạnh xuống giường, hơi thở của Tùng phả nhẹ lên mặt cô:

- Bây giờ thì muốn rồi!

Hả ? Hân vừa ngỡ ngác thì ngay lập tức hơi thở của cô đã bị nụ hôn của Tùng cướp giật... Đáp lại những tiếng phản đối tức giận của cô chỉ có tiếng cười của anh càng lúc càng xấu xa...

Con đường núi lúc lên lúc lại xuống, ngoằn ngoèo giống như một con rắn màu xanh... NewYork mùa thu, trời đã se lạnh, so với Việt Nam thì lạnh hơn rất nhiều... Trời còn chưa có tuyết rơi nhưng đã cảm thấy hơi thở đóng băng vào sáng sớm, bầu trời rất trong xanh nhưng mặt trời dường như lại lười biếng không muốn lên... Trong không khí thoáng đặng yên tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi vi vu, trong gió đã mang hơi lạnh...

Bên đường từng gốc cây lá phong gầy một màu bạc trắng, trên tán lá đã đồng loạt ngả sang màu đỏ... Đây đang là mùa lá chuyển màu... Suốt một con đường núi rất dài, cây lá phong một mảnh đỏ rực, ở đây không có một loài cây nào khác, dưới những gốc cây, cỏ xanh mượt như nhung, lá vẫn còn chưa rụng... Nhưng chắc chỉ vài tuần nữa, những lá cây màu đỏ rực này sẽ rụng hết... Vào mùa hè, lá cây màu xanh thăm bao phủ quanh đồi, khi mùa thu đến lá chuyển màu sang vàng xanh, vàng cam, vàng đỏ, hung hung đỏ rồi đỏ vàng... có những cây vàng, lá đỏ thỉnh thoảng điểm vài cây xanh đang chuyển màu, nhiều cây có đến ba hay bốn màu lá, xanh, vàng, cam và đỏ, đẹp tuyệt vời.

Đẹp quá! Hân thốt lên! Mặc dù cô đã từng đi ngắm rừng phong đỏ màu, cảnh tượng này sẽ không kéo dài lâu nhưng ở đây dường như thật đẹp...

Đứng trên đường, cô nhìn ra xa con đường gấp khúc ngoằn ngoèo còn kéo ra xa rất dài rất dài...trên suốt đường đi vẫn là lá phong một màu đỏ rực như lửa cháy, giống như ánh mặt trời nhuộm đỏ lá... Vừa thở ra, hơi thở của cô đã đóng thành đám khói nhỏ bay lên... Thời tiết ở đây quả nhiên rất lạnh...

Tùng vừa chạy đến nơi, anh mặc một bộ đồ thể thao Nike màu xanh thẫm, đội mũ len... Nhìn Hân dường như

không hài lòng, cô đang đứng trên một đoạn đường khá cao, dang hai tay giống như muốn đón gió lạnh thổi vào, chụp lên đầu cô cái mũ len màu xám đồng với màu bộ đồ thể thao cô đang mặc, anh trách:

- Em muốn bị cảm lạnh đấy à ? Ở đây buổi sáng rất lạnh!

Cô nàng này, nghịch ngợm không thể tưởng! Ban này còn kêu mệt lên mệt xuống, bây giờ đã giống như con sóc chạy nhanh làm anh theo muốn hụt hơi

Hân kéo mũ xuống qua tai, cô le lưỡi nhìn anh:

- Em không sao mà! Đi nhanh lên anh!!!

Vừa nói xong cô đã lại tung tăng chạy lên phía trước, báo hại Tùng chỉ biết cười khổ đi phía sau... Thi thoảng Hân lại dừng lại bên một gốc phong, nhặt lên một chiếc lá đỏ rực, nghịch ngợm giống như rất thích thú... Còn anh thì lại quát lên:

- Hân, chỗ đó bẩn lắm!

.....

- Em không được nhỏ cò như vậy!!

.....

- Không được nghịch đất!!!!

.....

Tiếng quát của anh vang vọng cả con đường núi, xen lẫn trong tiếng tức giận của anh là tiếng cười khúc khích muốn chạy trốn của Hân.

- Em đứng lại cho anh!!

- Không đâu!!- Hân lại càng muốn trêu chọc

- Anh bắt được em chết với anh!

Tiếng Hân cười giòn giã, cô chạy càng lúc càng nhanh giống như một đứa trẻ nghịch ngợm trên con đường núi... Trên đường hai bóng người rượt đuổi nhau, đôi khi cái bóng xám lại biến mất sau những gốc phong... đôi khi cái bóng xanh lại có vẻ thật tức giận...

Tiếng gió vi vu trong không gian không làm tan đi được tiếng cười của hai người... Trên nền trời xanh thẳm, màu lá phong vẫn đỏ rực, từng chiếc lá đang đưa giống như không lơ lìa cành...

Bè một cành cây bên đường, Hân vừa nghịch ngợm dò dẫm trên mặt đất lại vừa nghêu ngao hát... Tùng vừa đuổi theo đến nơi, anh tóm lấy vai Hân, muốn dựa hẳn vào vai cô... Thân hình nặng nề của anh làm cô muốn sụt vai a:

- Anh thật là nặng!

Tùng lại càng cười vô tội dựa vào người Hân, bàn tay vươn tới ôm lấy vai không cho cô chạy trốn, ngọt ngào cười:

- Vợ yêu rất ấm a!

Hân lườm anh một cái, thời tiết ở đây buổi sáng và trưa lạnh hơn buổi chiều rất nhiều vì sương và hơi lạnh tan rất chậm... Hai người đi cạnh nhau, vì chạy một lúc mà cũng thấy nóng dần lên, tuy nhiên thỉnh thoảng có gió lùa tới cũng thật là lạnh...

Đột nhiên từ bên đường yên tĩnh, một vài con nai nhỏ phi qua bên đường... Mắt Hân lập tức sáng rõ, chỉ cảnh cây về phía trước, ánh mắt long lanh:

- Woa!!! Anh nhìn kia!

Chú nai nối tiếp chú nai đồng loạt phi sang bên đường giống như một bức tranh phong cảnh hoang dã kì thú trước mắt Hân... Bên những lùm cây, những tiếng sột soạt nhỏ nhỏ, một vài chú nai còn rất nhỏ cũng theo mẹ phi sang bên đường... Nhưng đối với Tùng, cảnh này không có gì đặc biệt, thậm chí có phần... đáng ghét... Nguyên lai buổi sáng sương rất dày, đã không ít lần anh lái xe rời khỏi biệt thự và... tông phải vài con nai đứng cản phi qua đường...

Vừa định thở một hơi, Hân đã vội vàng chạy ra khỏi vòng tay anh, hướng đến phía những con nai chạy đến làm anh lại la hoảng:

- Hân, từ từ thôi!!!

Nhưng tiếng của anh chẳng làm cô để ý... Hân rất nhanh chóng đã biến mất vào sau bụi rậm nơi chú nai nhỏ vừa biến mất... Chạy theo cái bóng xám nhỏ bé của Hân khuất sau tàng cây, Tùng thở dài, cũng may mùa này trời đã đủ lạnh để không còn muỗi hay những côn trùng dưới tàng cây trong rừng...

Bước chân của anh chậm chậm lại nhìn thấy Hân đã ngồi xổm trên mặt đất, trước một gốc cây lớn, tiếng cô nho nhỏ:

- Sóc con xinh đẹp... lại đây nào...

Tùng vừa ngó lên đã nhìn thấy dưới gốc cây là một con sóc nhỏ màu xám, cái đuôi to bằng thân hình khẽ vẩy vẩy lên, hai chân trước tóm chặt lấy một quả màu nâu sẫm... Mùa này là mùa sóc đi kiếm ăn cho mùa đông lạnh, khắp các cành cây lớn nhỏ đều là sóc đang leo trèo, phi thân nhanh nhẹn từ cành này sang cành khác...

Đáp lại tiếng gọi của Hân, con sóc chỉ hơi lúc lắc đôi mắt to đùng trong vắt, hay chân trước vẫn ôm chặt quả mà nó nhặt được, hai răng nanh thì thoảng ló ra cắn cắn vài miếng, hai bên má đầy lông xám khề phùng lên mỗi khi nó nhai ngấu ngiến...

- Em đang làm gì vậy Hân ?

Tiếng Tùng vừa cất lên, con sóc nhỏ đã một phát quay người, ôm quả phi lên thân cây nhanh nhẹn... Vài s sau, nó đã ở yên trên một cành cây, tiếp tục nhấm nháp món ăn của mình. Hân xoay người lại nhìn anh tức giận:

- Anh làm nó sợ rồi thấy chưa?

Tùng lại chớp chớp mắt vô tội:

- Anh đâu có làm gì ?

Hân lườm Tùng một cái rồi sắc rồi đột nhiên từ tán cây trên đầu bỗng vang lên tiếng vỗ cánh nhè nhẹ... Vừa ngược mắt lên đúng tầm mắt, cô đã nhìn thấy một con chim màu đỏ thắm kì lạ, vội reo lên:

- Aa! Con chim kia đẹp quá!!!

Tùng cũng ngược lên nhìn, anh mỉm cười:

- Đó là chim cardigan!

Lại thêm một con chim màu xanh dương điểm trắng đậu xuống rù cánh bên một cành cây, mắt Hân sáng long lanh:

- Con chim kia cũng thật lạ!

- Đó là chim Bluejay!!!

.....

- Thế còn con chim nhỏ kia!

.....

- Đó là humming Bird!

- A! cánh nó bé xíu như con chuồn chuồn vậy!

Tùng bật cười:

- Ủm! Nhưng nó bay rất nhanh đó!

Hân lại reo lên:

- Woa!! Kia là con ó!

.....

- Lại có cả gà gô nữa!

.....

Tùng nhìn Hân mỉm cười, cô nghịch ngợm đuổi quanh con gà gô đang cố bán sống bán chết bỏ chạy, mặt Hân đỏ bừng :

- Gà gô kia! Đứng lại!

Tùng bật cười khúc khích

Tùng đảo mắt nhìn quanh, anh nói đều đều:

- Mùa này ở đây đều rất nhiều loại chim, chúng đang đợi sương mù tan và di chuyển về phương Nam ấm áp!

Ánh mắt anh nhìn theo con chim cardigan đang bay lượn rất điều luyện, con bluejay đang rìa lông tỉ mỉ và một đàn humming bird đủ màu rực rỡ tạo thành một mảng màu trên bầu trời... Thực sự là rất đẹp!

Chợt nhớ ra điều gì, Tùng vội nhìn quanh và cuối cùng anh la hoảng khi phát hiện Hân vừa tháo giày, đang cố gắng leo lên một cành cây lớn.

- Hân!!!! Mau xuống đây!!! Ai cho em trèo lên đó!!!

Tiếng hét của anh vang vọng cả rừng cây, từng toán chim đều đồng loạt bị dọa cho này lên. Tiếng vỗ cánh xao xác cả một mảnh rừng.

Tiếng Hân cũng hét lên tức giận không kém:

- Anh là tên ngốc!!! Lũ chim đều bay cả rồi!!!

- Xuống đây anh cho em một trận!!!

Tùng đứng bên dưới gốc cây lại một phen tức giận mà Hân ngồi vắt vẻo trên cành cao lại càng cười, không muốn để ý đến anh. Sương đang tan dần, trời càng lúc càng sáng trong có vẻ âm áp...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Tùng hết sức khổ sở mới lòi được Hân từ ngọn cây xuống đất... Sau đó lại một phen mặt đỏ phừng phừng tức giận vì khắp người cô đã lấm lem bùn đất, hình như còn có cả mùi hôi của gà gô nữa. Anh mất nguyên cả buổi sáng chỉ để cầu nhậu Hân đi tắm rửa và ăn uống cho tử tế... Hân thì liên tục cười khỏ nhún nhó đến tội nghiệp, người làm trong biệt thự thì lại muốn cười nhưng cũng cố nhịn cười, nhìn mặt ai kia giống như thiên lôi làm sao có người dám trút thêm dầu vào lửa...

Đến 10h hai người mới lên xe đi đến bệnh viện... Cũng may có ông Claymen đã đến đó từ sớm giúp ông Văn Quý.

Minh Tùng gương mặt lộ rõ vẻ trầm trọng:

- Em biết phải vào bệnh viện thăm mẹ mà lúc nào cũng ham chơi như thế đấy!

Hân cúi mặt, cô len lén nhìn anh:

- Em xin lỗi...

Cô lí nhí nói

Tùng hừ một cái, nhìn xuống đỉnh đầu Hân chỉ muốn bật cười nhưng cuối cùng vẫn là nhịn lại không cười... Cô nàng này được anh nuông chiều quá thành quen, bây giờ cũng cần phải chỉnh đốn lại rồi!

Vừa bước ra khỏi xe, mặt trời đã bắt đầu ló dạng, sương cũng đã tan bớt so với buổi sáng nhưng dường như vẫn thật lạnh... Hân vừa rút hai vai ngay lập tức một luồng âm áp đã phủ lên vai cô... Tùng từ tốn choàng áo khoác lên vai Hân, ôm lấy vai cô, mặt anh vẫn hằm hằm:

- Đã bảo em mặc áo khoác mà chẳng bao giờ chịu nghe!

Nhận thấy gương mặt anh vẫn chưa hết giận, Hân khẽ nói:

- Cảm ơn anh!

Hôm nay cô sẽ ngoan ngoãn đặc biệt vậy, Hân thở dài. Hic, người gì mà giận dai thế! Anh giận cô...suốt 2 tiếng đồng hồ rồi □□)!!!!

Tùng nhìn mặt Hân thật muốn cười to vài tiếng nhưng cuối cùng cũng dẫn lại được... Nắm lấy tay cô, hai người cùng nhau bước vào bên trong. Trên hành lang dài, hai người gặp rất nhiều người, điều làm Hân chú ý nhất chính là hình như cô y tá nào cũng quay lại nhìn hai người, chính xác là nhìn cái tên họa thủy kia, nhiều ánh mắt dường như chẳng buồn che giấu giống như muốn lột hết cả da mặt của anh.

Hân hừ một tiếng tức giận, bàn chân bé nhỏ làm như vô tình đá Tùng một cái. Tùng bị đau liền nhăn mặt, vừa quay lại đã nhận thấy mặt Hân phùng phiu như một cái bánh bao thiu, anh hét lên:

- Ngọc Hân, sao em lại đá anh ?

Hân lại càng làm ra vẻ vô tội, bấu môi một cái rõ ràng, đá thêm một cái nữa, không thèm nhìn đến anh, co giò xăm xăm đi lên trước.

Tùng híp mắt nhìn cái bóng Hân đang đi càng lúc càng nhanh, cô nàng này, lại tức giận cái gì nữa đây! Vừa suy nghĩ đến đây, một tiếng nói đã vang lên

bên cạnh

- A! Chào anh!

Tùng vừa quay sang đã nhìn thấy cô y tá hôm qua đã giúp anh băng bó, liền mỉm cười:

- Chào cô!

Cô y tá giống như mở cò trong bụng, cười tươi rạn rở:

- Vết thương của anh ổn rồi chứ ?

- Cảm ơn cô! Vết thương đó đâu có vấn đề gì! – Vừa nói anh vừa nhìn lên phía trước, Ngọc Hân đã quay lại nhìn hai người, gương mặt vì kiềm chế mà đỏ bừng, cô chỉ còn thiếu nước nắm guốc ném về phía này mà thôi!

Cô y tá cũng nhìn theo hướng mắt anh đi tới Ngọc Hân, không khỏi cười khỏ:

- Cô ấy...không sao chứ ?

Tùng thở dài:

- Tôi nghĩ là cô ấy đang rất sao đây! Tôi xin phép đi trước!

Tùng vừa nói đã vội bước đi... Tiếng cô y tá nhìn theo anh có vẻ nuối tiếc:

- Vâng...chào anh...

Tùng vừa bước tới Hân đã xoay người đi thẳng. Xí! Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời...

Chẳng mấy khó khăn Tùng đã bước đi được bên cạnh Hân, tóm lấy vai cô, anh thở dài:

- Hân, em không thể tức giận với mọi người anh chỉ nói chuyện và gặp qua được!

Hân im lặng, Tùng nhìn xuống đỉnh đầu cô:

- Cuộc đời này anh sẽ không có một người phụ nữ nào khác ngoài em... em đã hứa tin tưởng anh mà đúng không ?

Hân cũng không chống cự, cô chỉ thở dài, tại sao lại cư xử trẻ con như vậy chứ ? Mỗi lần nhìn thấy anh thân thiện với những cô gái khác, trong lòng cô giống như từng chồng từng chồng cảm xúc đè nặng lên nhau... Trước kia kể cả khi cô nhìn thấy anh và Tiên Dung cũng còn có thể dễ dàng chấp nhận hơn thế, tại sao bây giờ cô hành động như một đứa trẻ không biết nên làm gì cho đúng, lúc nào cũng nổi nóng vô cớ, lúc nào cũng tức giận vu vơ... Trong khi hình như Tùng chẳng làm gì sai cả!

Liếc anh một cái sắc như dao, cô hừ một tiếng:

- Thế nếu sau này nếu con chúng ta là con gái thì sao ?

Tùng chớp chớp mắt, hai bên gò má Hân đã hồng hồng, anh bật cười, càng ôm chặt lấy vai Hân, anh hồn nhiên cúi xuống hôn lên má cô:

- Đồ ngốc! Con gái là con gái, tại sao lại có thể so sánh với phụ nữ được!

- Cũng đúng...- Hân cau cau mày

Tùng lại càng ngả ngón thì thầm bên tai cô:

- Vợ yêu, có phải...vợ có rồi không ?

Mặt Hân chợt nở bùm, toàn thân bị dọa muốn nhảy dựng lên, cô nhìn anh bối rối:

- Có...có gì ?? Anh đừng nói linh tinh!!!

Chuyện xấu hổ như vậy sao anh có thể nói dễ dàng thế chứ !

Tùng cười lớn:

- Ha ha! Vợ yêu, rất đáng nghi nha! Không thể được! Tí nữa chồng sẽ đưa vợ đi khám!

Hân tức giận tóm lấy áo anh:

- Em đã bảo là không mà!! Anh có phải tên ngốc không ?

Tùng vẫn dường như không muốn để ý tiếng Hân phản đối bên tai, vẫn cười đến vui vẻ.

Khi Tùng và Hân bước vào phòng bệnh 502, trong phòng chỉ còn bà Kim San và ông Claymen. Nhìn thấy hai người, ông Claymen mỉm cười rồi đứng dậy chào.

Tùng và Hân bước lại gần ngồi xuống bên giường bệnh, bà Kim San sắc mặt dường như đã khá hơn, bà đã ngồi dậy và còn cười rất tươi:

- Cả hai đứa cũng đều tới đây sao ?

Tùng nhìn bà dường như có vẻ gầy đi, trên gương mặt cũng lộ ra nhiều nét tiều tụy:

- Mẹ đỡ hơn chưa ?

Bà Kim San gật đầu:

- Không còn đau nhiều nữa! Công việc bận rộn, con cũng tới đây làm gì ? Đâu phải bệnh gì nghiêm trọng!

Tùng mỉm cười:

- Chẳng phải con đã đến rồi sao ? Mẹ nên chịu khó nghỉ ngơi, con sẽ ở đây tới khi mẹ khỏi hẳn!

Đối với bà, từ nhỏ anh đã quen với thái độ nghiêm khắc và lúc nào cũng nghiêm túc... Công việc cuốn lấy bà, thời gian cho một cái mỉm cười với anh cũng không có. Mặc dù đã có lúc anh cảm thấy oán trách, muốn thoát khỏi sự kiềm kẹp của bà nhưng đến bây giờ thì anh lại có cảm giác, bà thật cô đơn! Anh thậm chí đã quên mất sự âu yếm của một người mẹ là như thế nào, bà Kim San thời gian dành cho anh nhiều nhất chính là dạy dỗ, nhưng đến bây giờ anh không còn muốn trách bà nữa... Suy cho cùng bà cũng là mẹ của anh...

- Cảm ơn con!- bà Kim San nói, trong ánh mắt dường như có vài tia buồn bã, lại nhìn lên Ngọc Hân- Con đi đường có mệt không ?

Hân dường như có điểm giạt mình, đối với sự thân thiện của bà hơi bất ngờ, lúng túng:

- Con... con ổn!

- Vậy thì tốt! Đám cưới đã sắp đến gần mà mẹ lại bị bệnh ảnh hưởng đến hai đứa!

Hân nhìn bà cười, hình như bà cũng thật đáng thương:

- Mẹ đừng nói thế! Sức khỏe là quan trọng, đám cưới lúc nào cũng có thể tổ chức!

Nhìn quanh không thấy ông Văn Quý, Minh Tùng hỏi:

- Ba đi đâu rồi ?

Ông Claymen mỉm cười:

- Ông chủ đã đi gặp bác sĩ Parker!

Tùng nhú nhú mi cuối cùng đứng dậy, nhìn Hân nói:

- Hân, em ở đây với mẹ! Anh và ông Claymen cùng đến gặp bác sĩ xem sao!

- A...vâng!- Mặc dù với bà Kim San, cô còn cảm thấy ngại ngùng nhưng cũng ngoan ngoãn đồng ý.

Minh Tùng và ông Claymen đi rồi, trong phòng chỉ còn hai người phụ nữ, một già một trẻ... Không khí chợt trở nên ứ đọng, bối rối! Hân cũng không biết mình nên nói gì với bà Kim San. Ấn tượng của cô về bà chính là một người rất nghiêm khắc, và người đó...hình như chưa bao giờ yêu quý cô cả! Người mà bà muốn Minh Tùng lấy không phải là cô mà là Tiên Dung!

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Vừa ngược mắt lên nhìn đã chạm phải tầm mắt bà Kim San đang nhìn về phía cô, Hân chợt giật mình. Bà Kim San dù sắc mặt không được tốt, nhưng vẻ quý phái của bà vẫn làm người khác thấy bị áp bức tinh thần. Bà là một phụ nữ đẹp và có đôi mắt biết ra lệnh cho người khác, trong đó luôn là một vẻ tĩnh lặng che giấu đi mọi xúc cảm. Bản thân Hân đã gặp qua rất nhiều người tài giỏi nhưng tài giỏi như bà Kim San thì mới chỉ là một, Minh Tùng thì không thể tính được... Hôn nữa ở một góc độ nào đó, bà là mẹ chồng của cô, ăn tượng về cô có lẽ cũng không tốt đẹp gì, thậm chí còn là kẻ cướp con trai của bà, liệu bà có thể đối xử với cô nhẹ nhàng được sao ?

Thở một hơi, Hân mỉm cười thân thiện:

- Mẹ có muốn uống nước không ?

Dù sao bà cũng chỉ là một con người giống như cô vì sao cô lại phải lo lắng... Cô sẽ còn là vợ của Minh Tùng cả đời này, chẳng lẽ lúc nào cũng phải lo lắng về bà sao ? Đúng là ngốc mà!

Bà Kim San dường như có điểm hơi ngạc nhiên, cuối cùng cũng gật đầu:

- Ủ!

- Để con rót!

Hân nhanh nhẹn đứng dậy đến bên bàn, rót một cốc nước đưa đến trước mặt bà Kim San. Bà Kim San cầm lấy cốc nước, uống một ngụm, nhìn Hân dường như muốn đánh giá, cuối cùng bà mỉm cười:

- Mẹ chưa bao giờ ghét con cả!

Hân chợt giật mình, nhìn bà có vẻ ngạc nhiên.. Bà Kim San trong đáy mắt dường như đã tan đi một vài tầng băng:

- Dĩ nhiên là mẹ luôn muốn rằng người Minh Tùng cưới sẽ là Tiên Dung chứ không phải con! Thậm chí còn luôn tìm cách ngăn cản hai đứa! Nhưng điều đó không phải vì mẹ ghét con!

Hân chớp chớp mắt, cô dường như đang cố nghe hiểu điều bà đang nói nhưng càng cố thì cô lại không thể hiểu được... Trong lời bà nói có nhiều điểm thật mâu thuẫn.

Bà Kim San vẫn cười như không, nụ cười tĩnh lặng như gió:

- Tùng là một đứa con đáng tự hào của mẹ... Đến nước này thì mẹ không có cách nào ngăn cản hai đứa... Mẹ sẽ không làm khó con, sẽ chúc hai đứa hạnh phúc!

- Con... cảm ơn mẹ!- Hân bối rối nói, thực sự cô không hiểu trong lời nói của bà Kim San là có ý gì... Ở bà có một loại khí chất không thể nói bằng lời, nó trịch thượng mà xa cách... giống như bà đang đứng ở trên một cái bục vinh quang rất cao, cô chỉ có thể ngược lên nhìn chứ không thể nhìn ngang hàng với bà... Dường như đó là lí do làm bà rời xa cả gia đình của mình, ông Văn Quý và Minh Tùng, cả hai đều có một vị trí quan trọng trong trái tim của bà nhưng bà chưa bao giờ đặt họ ở cùng một tầm mắt với mình.

Ít nhất thì cũng thật may mắn khi bà không ghét cô, Hân mỉm cười, như vậy là được rồi!

- Có thể kể cho mẹ nghe vài câu chuyện thú vị chứ ?- bà Kim San nhẹ giọng nói- Ở trong này thực sự là rất chán!

- Vâng!- Hân mỉm cười, thực sự bà cũng không phải là quá khó gần....

Trong phòng bác sĩ Parker

- Bác sĩ nói sao ?- Ông Văn Quý mặt mày tái mét, run run

Minh Tùng trên gương mặt cũng khê biến, giữ lấy tay ông:

- Ba bình tĩnh!

Bác sĩ Parker mặt mày nghiêm trọng:

- Đúng vậy! Đây đã lần thứ 4 bà Kim San vào đây vì xuất huyết dạ dày rồi! Dạ dày của bà ấy giờ đã rất yếu, rất có khả năng dẫn đến ung thư! Công việc của bà ấy lại có quá nhiều áp lực, đối với sức khỏe của bà ấy không tốt chút nào!

Ông Văn Quý dường như hít thở không thông, Minh tùng chợt nhú mồm:

- Như vậy từ giờ chúng tôi phải làm sao ?

Bác sĩ Parker tháo cặp kính dày, gật gù nói:

- Thực ra gia đình cũng không cần phải lo lắng nhiều như vậy! Chỉ cần bà ấy có thể thoải mái tinh thần, nghỉ ngơi thì mọi chuyện cũng sẽ ổn! Tôi biết bà ấy là một phụ nữ tài năng, chủ nhân của cả một tập đoàn lớn... có lẽ quyết định này sẽ vô cùng khó khăn, nhưng lời khuyên của tôi chính là đã đến lúc bà ấy cần nghỉ ngơi, tránh xa mọi công việc! Bà ấy cần sự tĩnh dưỡng tuyệt đối, nếu bà ấy phải nhập viện một lần nữa, tôi sợ rằng mọi chuyện sẽ không đơn giản như bây giờ!

Minh Tùng và ông Văn Quý nhìn nhau, trong ánh mắt đều lo lắng không thôi

- Cảm ơn bác sĩ...- Ông Văn Quý khó nhọc nói

Rời khỏi phòng bác sĩ Parker, ông Văn Quý và Minh Tùng trở về phòng rất chậm, ông Claymen đi theo sau, vừa rời khỏi phòng bác sĩ, sắc mặt hai người đều trở nên vô cùng khó coi làm ông không khỏi cảm thấy lo lắng cho bà chủ... Định bụng hỏi nhưng rồi lại thôi!

Bỗng nhiên, ông Văn Quý thở dài:

- Bà ấy sẽ chẳng bao giờ chấp nhận! Advanced Travel còn quý hơn cả chính mạng sống của bà ấy!

Trong lời nói của ông có điểm chua xót, điều này bản thân ông đã tự nghiệm ra sau rất nhiều năm cuộc hôn nhân giữa hai người... Không có điều gì quan trọng với bà Kim San hơn sự nghiệp của mình, bà có thể không quan tâm đến ông, có thể ép buộc Minh Tùng, tất cả cũng chỉ vì Advanced Travel, giờ bảo rằng bà ấy hãy từ bỏ... khác nào nói rằng bà ấy nên chết đi! Bà ấy sẽ không bao giờ đồng ý!

Minh Tùng khoác tay qua vai ông, an ủi:

- Ba đừng lo lắng quá! Mọi chuyện chúng ta đều có thể từ từ giải quyết, đợi mẹ con khỏe hơn chúng ta sẽ bàn với mẹ việc này!

Ông Văn Quý thở dài, cuối cùng cũng gật gật đầu, thực ra bản thân ông cũng không có cách khác.

Khi hai người trở lại phòng bệnh, ở bên ngoài cửa đã nghe bên trong có tiếng cười... hai người đàn ông đều quay lại nhìn nhau ngạc nhiên.

Bên trong phòng vang lên tiếng bà Kim San dường như rất vui vẻ:

- Con không nói đùa đấy chứ ? Tùng mà cũng có những lúc như vậy sao ?

Hân cũng bật cười ngặt nghẽo:

- Mẹ cũng nói khi còn nhỏ anh ấy rất nghịch mà!

- Đúng! Nó nghịch còn hơn cả tiểu quỷ nữa! Mẹ nhớ lần đầu tiên mang một món đồ chơi về nhà là một chú lính chì rất đẹp, việc đầu tiên nó làm là đuổi chú lính xuống đất! Nó thích búp bê hơn những đồ chơi kiểu đó!

- Bây giờ cũng như vậy đó mẹ ! Anh ấy lúc nào cũng thích xoắn xuýt với những cô gái!

- Đúng là tính xấu thì di truyền! Ba nó cũng đâu có khác gì! Làm phụ nữ rất khổ con ạ!

- Vâng, thật khổ...- Hân thở dài

.....

Từ ngạc nhiên, mặt Tùng và ông Văn Quý đều chuyển sang hồng hồng... Hai người phụ nữ này, ngồi hết chuyện để nói hay sao mà toàn nói xấu hai người như vậy, mà toàn xuyên tạc sự thật lung tung

Đều không nhìn được, cuối cùng cả ông Văn Quý và Minh Tùng đều bật cửa mà vào... Tiếng cười trong phòng lập tức lắng lại, Ngọc Hân và bà Kim San đều quanh lại nhìn cửa phòng.

- A ! ba đã quay lại !- Hân chớp chớp mắt, trên môi vẫn còn vương lại nụ cười

Ông Văn Quý bước lại gần, cười thân thiện:

- Hai mẹ con bà hết chuyện để nói hay sao mà bày đặt nói xấu bố con tôi thế!

Minh Tùng cũng lờm lờm Hân một cái, Hân lại huyýt sáo vô tội quay đi.

Bà Kim San gương mặt lại nhanh chóng lạnh băng, bà cười nhạt:

- Ông vẫn còn ở đây à? Tôi tưởng ông đã đi tìm các nàng tiên của ông rồi chứ ? Yên tâm! Tôi chưa chết được! Ông cứ đi đi, không cần ở đây bày đặt

lo lắng cho tôi!

Vẫn là lời lẽ sắc như dao, hai ông bà cứ gặp nhau là lại như vậy...

Ông Văn Quý mặt mày đỏ hồng, mới chỉ cách đây 1 phút, bà ấy còn cười vui vẻ, còn biết trông ghẹo, nhìn thấy ông đã liền thay đổi thái độ châm chọc ngay được. Mới sáng sớm mở mắt vừa nhìn thấy ông, bà đã tuôn một tràng toàn lời khó nghe, cuối cùng vẫn là ông phải nhịn, dù sao bà ấy cũng đang bị bệnh, không thể tức giận... Tự nhủ là như vậy nhưng ánh mắt ông nhìn bà lại như đang long lên, bà Kim San thì như cũ không thêm đề ý.

- Bà...bà...

- Tôi có vấn đề gì sao? - bà Kim San vẫn lạnh nhạt nói

Bà cau mày:

- Tôi đang bị xuất huyết dạ dày... Tốt nhất nếu ông muốn mang cái bộ mặt thiên lôi muốn đánh chết đó thì đi đi... Nhìn thấy bộ mặt cổ tở làm người tốt của ông tôi chỉ muốn bệnh nặng thêm!

Ông Văn Quý nắm hai tay chặt chẽ run run, gương mặt đỏ phừng phừng đã giận dữ lắm rồi... Nhưng cuối cùng vẫn là lời gì cũng không nói.

Hân và Tùng đều nhìn nhau, lác đầu... Hai ông bà xem ra còn cần rất nhiều thời gian để giải quyết những khúc mắc giữa hai người, đã nhiều năm như vậy, mọi chuyện không dễ dàng mà có thể trở lại như cũ...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Những ngày sau đó, sức khỏe của bà Kim San hồi phục khá nhanh... Ngày ngày Hân đều vào bệnh viện cùng bà tán gẫu... Cô nhận ra bà cũng không quá khó gần, cũng không phải là người khó tính như cô từng tưởng tượng... Mặc dù với cô bà luôn giữ khoảng cách, không nói quá nhiều, câu chuyện giữa hai người chỉ là những câu chuyện phiếm, nhưng như vậy cũng là quá tốt rồi. Cô thực sự cũng không dám mong hai người sẽ một ngày thân thiết hơn nữa, với bà có lẽ cũng đã là một sự cố gắng đến giới hạn...

Ông Văn Quý cũng ngày đêm ở bệnh viện, những lúc không nhìn thấy bà, ông liền lo lắng không thôi, nhưng chỉ cần bốn ánh mắt nhìn nhau, ngay lập tức bà Kim San sẽ nói những lời có gai mà ông phải cố hết sức mới nhịn xuống được... Cuối cùng thì giữa hai người cũng không có thêm trận cãi nhau nào, chỉ có bà Kim San châm chọc và ông Văn Quý thì mặt đỏ phừng phừng đứng yên một chỗ... Không thể biết được ai cố chấp hơn ai, cũng không thể biết được ai trẻ con hơn ai... Hân chỉ biết thờ dài, thỉnh thoảng lại động viên ông cố gắng lên, ông Văn Quý cũng chỉ cười hiền, trong lòng ông dường như cũng có rất nhiều lo lắng...

Tất cả mọi người đều cố gắng để bà Kim San tránh tiếp xúc với công việc, mọi ngày những lời bà nghe được đều là Advanced Travel đang rất ổn, bà chỉ nhủ vậy, cũng không hỏi thêm nhưng Hân biết trong lòng bà đang sốt ruột lắm rồi... Cô cũng nhận thấy mỗi ngày đều có một vài người đàn ông đến tìm Minh Tùng, sắc mặt anh có vẻ rất nghiêm trọng, hình như có liên quan đến việc anh quay lại Advanced Travel nhưng anh vẫn phân vân, không muốn đồng ý...

Sáng nay trên đường đến bệnh viện, Hân để ý sắc mặt Tùng, suốt chặng đường đi, anh chưa hề nói câu nói, hai bên lòng mảy mảy lúc nào cũng nhủ chặt đầy suy tư... Thực ra cô rất muốn nói với anh rằng anh có thể quyết định như ý mình, không cần phải lo lắng đến cô... Cô biết anh đang phân vân, không muốn trở lại Advanced Travel vì không muốn cuộc sống của cô sau này sẽ giống như ba mẹ anh... Anh đã mất nhiều năm như vậy, hao tổn nhiều tâm tư như vậy chỉ để rồi đi, bỗng nhiên một ngày lại phải tự động trở về... Điều này cô biết với anh không hề dễ dàng. Bản thân cô cũng không dễ bao dung hơn là bao, nếu anh trở về Advanced Travel, cuộc đời cô thực sự sẽ bước sang một trang mới, không còn những tự do như trước, cuộc sống của cô sẽ có thêm một thứ chấn ngang... Muốn khuyên anh đồng ý nhưng trong thâm tâm cô lại không mong muốn điều đó... Hân thờ dài...

Vừa đến bệnh viện, đúng lúc hai người bước tới, ông Văn Quý cũng vừa bước từ phòng ra, gương mặt đỏ bừng bừng, chứng tỏ hai ông bà lại vừa có những phút giây không dễ chịu...

Ông bước đến, cố gắng mỉm cười:

- Hân, con vào với mẹ... Còn Tùng, theo ba đến gặp bác sĩ Parker, hình như tình trạng của mẹ con có chuyển biến xấu đi!

- Vâng! - Tùng gật đầu rồi bước theo ông Văn Quý

Hân nhìn theo bóng hai người đi khỏi rồi với tay đẩy cửa bước vào phòng... Bà Kim San đang ngồi trên giường, tay cầm điện thoại, bà đang chờ đầu dây bên kia nói, gương mặt nhợt nhạt của bà tỏ ra lo lắng rõ rệt.

- Được! Cậu hãy đến đây ngay !- Bà nói ngắn gọn rồi tắt máy

Vừa quay lại đã nhìn thấy Ngọc Hân bước vào, bà mỉm cười:

- Con đã đến rồi!

- Vâng!- Hân ngồi xuống bên giường- Hôm nay mẹ thấy khá hơn chưa ?

- Mẹ khỏe rồi! Ba con và Tùng đi rồi chứ ?

Hân gật đầu:

- Vâng, hai người đã đến chỗ bác sĩ Parker

Bà Kim San gật gù:

- Vậy thì tốt...

Hân hơi ngạc nhiên, cũng không hiểu trong ý của bà là gì nhưng cũng không hỏi thêm... Hai người ngồi nói chuyện phiếm được 10 phút thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Hân đứng dậy ra mở cửa, bên ngoài cửa là một người đàn ông người Mỹ cao lớn. Anh ta mặc một bộ vest lịch sự và đeo một cặp kính rất trí thức.

- Xin lỗi...Tôi đến tìm bà Kim San...- Anh ta mỉm cười

- A...- Hân vừa định nói thì đã có tiếng bà Kim San vang lên

- Rick, cậu mau vào đây !

Hân đứng tránh sang một bên để Rick bước vào, anh ta lịch sự hơi cúi đầu :

- Cảm ơn quý cô !

Rick ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, bà Kim San liền mỉm cười với Hân :

- Giới thiệu với con đây là Rick trợ lý riêng của mẹ, còn đây là Ngọc Hân con dâu tương lai của tôi !

Rick gương mặt nở thành một nụ cười rạng rỡ :

- Bên trong tập đoàn đồn đãi rất nhiều về vợ chưa cưới của cậu Shane, hôm nay được gặp mặt thật hân hạnh ! Đúng là một...cô bé xinh đẹp !- Rick cười ha ha, nói chung người Châu Á luôn luôn là bé nhỏ.

Cô bé xinh đẹp ? Hân chớp chớp mắt, cô đã 24 tuổi rồi nha, đâu phải là một cô bé. Vừa định phản bác thì bà Kim San đã mỉm cười :

- Rick, cậu bớt đùa đi !

Quay sang Hân :

- Con đi lấy cho cậu ấy một cốc cà phê !

Hân trừng mắt nhìn Rick rồi cũng khẽ gật đầu :

- Vâng !

Cánh cửa vừa đóng lại, Rick vẫn còn nhìn theo :

- Cô ấy thật dễ thương, người Châu Á quả nhiên vừa bé nhỏ lại vừa đáng yêu !

Bà Kim San cốc lên anh ta một cái đầu gối :

- Đó là con dâu tương lai của tôi !

Ánh mắt đã lộ vẻ nghiêm khắc, Rick vội cười trừ :

- Tổng giám đốc, tôi đã biết !

- Cậu mang tài liệu Advanced Travel mấy ngày qua đến cho tôi chứ ?

- Vâng, các cổ đông đều đang rất lo lắng việc tổng giám đốc nhập viện ! Khi nào thì tổng giám đốc sẽ xuất viện ? Thực sự bên SmartMart đang làm rất căng !

Rick vừa nói vừa lôi trong cặp ra một tập tài liệu rất dày đầy những chữ. Bà Kim San ra lệnh :

- Đưa kính cho tôi !

Rick nhanh nhẹn với tay lấy cặp kính để trên bàn, bà Kim San vừa đeo kính, gương mặt đã chăm chú vào tập tài liệu trong tay.

- Mọi chuyện vẫn giải quyết tốt đẹp chứ ?

Rick gật đầu :

- Nhờ có bên A&T giúp đỡ nên SmartMart dù là cố gắng cũng không còn làm khó dễ được chúng ta ! Một số dự án bên Singapore đang bỏ dở, rất cần tổng giám đốc quay về !

- Ủ...- Bà Kim San nhàn nhạt nói, tầm mắt vẫn chăm chú nhìn vào tập tài liệu

Đọc xong tài liệu, bà Kim San cẩn thận dặn dò Rick từng chút một những công việc cần giải quyết... Đột nhiên một cơn đau bụng nhói lên làm bà gấp người nhăn mặt

Rick đỡ lấy bà cuống quýt :

- Tổng giám đốc !

Bà Kim San thở mạnh, cơn đau đang nhói lên nhưng cũng đi qua rất nhanh, bà yếu ớt nói :

- Cảm ơn cậu, tôi không sao !

- Tổng giám đốc ! Tình hình này công việc sẽ rất ảnh hưởng đến sức khỏe của bà !

Bà Kim San ngả lưng đợi cơn đau qua đi, bà thở ra :

- Không có vấn đề gì ! Bệnh này cũng không có gì nghiêm trọng, rồi sẽ khỏi thôi !

Rick nhìn bà một lúc rồi cuối cùng cũng nói :

- Tổng giám đốc, Hội đồng quản trị có rất nhiều ý kiến muốn cậu Minh Tùng tạm thời quay về Advanced Travel, theo như tôi biết đã có một số người đến thuyết phục cậu chủ !

- Cái gì ?- Bà Kim San sắc mặt thay đổi, bà mím môi giận dữ- Là ai ?

Rick thấy bà tức giận, vội nói :

- Tổng giám đốc ! Chuyện này cũng không có gì xấu ! Chẳng phải bà luôn muốn cậu chủ một ngày sẽ kế nghiệp ở Advanced Travel sao ? Cũng nên để cậu chủ tham gia vào công việc ở Advanced Travel rồi !

Bà Kim San lại càng giận dữ, bà hét lên :

- Tôi không cho phép ! Vài ngày nữa tôi sẽ xuất viện, bảo bọn họ không được phép đến gặp con trai tôi !!!

- Tổng giám đốc !- Rick bắt đầu đã thờ dãi

Bên ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng người :

- Bà vẫn còn ham muốn quyền lực đến thế sao ?

Bà Kim San và Rick cùng quay lại đã nhìn thấy ông Văn Quý và Minh Tùng đứng ở cửa từ lúc nào, gương mặt Tùng có vẻ không tốt mà ông Văn Quý thì mặt đã đỏ bừng giận dữ, hai tròng mắt đã muốn long lên.

Rick vội vàng đứng dậy :

- Ông chủ, cậu chủ !

Ông Văn Quý hét lên :

- Ai cho phép cậu đến đây ? Cậu có biết bà ấy đang bệnh nặng cần tránh xa công việc không ?

- A...- Rick kêu lên, không biết làm sao giải thích... Một bên là bà chủ, một bên ông chủ, anh thực sự là không biết phải làm thế nào cho đúng.

- Là tôi gọi cậu ấy đến !- Bà Kim San lạnh nhạt nói- Rick ! Cậu về đi! Việc tôi dặn nhớ cho kĩ!

- Vâng, tổng giám đốc!

Biết rõ ràng sẽ xảy ra chiến sự, Rick nhanh nhẹn chào tất cả rồi bước ra thật nhanh trước khi phải chịu tên bay đạn lạc. Suy cho cùng, anh cũng chỉ là phận làm thuê, những chuyện thế này tránh đi thì hơn.

Vừa tầm Rick đi ra cũng là lúc Ngọc Hân cầm cốc cà phê quay lại, nhìn thấy anh ta đi khỏi một cách vội vã, sắc mặt không tốt, cô định gọi theo nhưng lại thôi... Vừa bước vào phòng đã liền nhận thấy không khí thật phần không ổn giữa hai ông bà Văn Quý- Kim San...

Tùng quay lại nhìn cô, sắc mặt anh cũng không tốt:

- Em bỏ đi đâu vậy ?

- Mẹ bảo em đi lấy cà phê... Có chuyện gì thế anh ? Sao ba mẹ...?

Tùng thở dài:

- Được rồi...chúng ta ra ngoài đi...

Ôm lấy vai cô, hai người đi ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại... Những lúc này, hãy để hai có không gian để tự giải quyết với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Bà Kim San thờ nhẹ, thực sự là bụng bà vẫn còn hơi đau... Người đàn ông kia thì nhìn bà chẳng lúc nào là không muốn phun lửa giận, vậy thì còn muốn ở lại đây với bà làm gì ? Bà lạnh lùng nói:

- Ông còn đứng đó làm gì ? Quát tháo xong rồi thì đi đi!

Ông Văn Quý lại càng thêm giận dữ, người đàn bà này chẳng bao giờ nói với ông được một câu nhẹ nhàng. Vừa từ phòng bác sĩ trở về, nghe dấu hiệu bệnh của bà có nguy cơ biến thành trầm trọng hơn, hóa ra thời gian gần đây bà luôn giấu giếm mọi người, tìm cách liên lạc những công việc ở Advanced Travel... Vừa giận lại vừa bức, ông gầm từng tiếng:

- Từ nay, tôi cấm bà có liên quan gì đến Advanced Travel!

Bà Kim San lời vừa lọt vào tai đã trừng mắt nhìn ông Văn Quý:

- Ông nói điều ngớ ngẩn gì thế ?

Ông Văn Quý bước lại gần, nhìn vào ánh mắt bà Kim San đang căm phẫn nhìn ông... Trong lòng ông có đau lòng xen lẫn nhiều chua xót... Đã nhiều năm như vậy, bà ấy vứt bỏ cả gia đình của mình chỉ để đuổi theo một thứ danh vọng, đã đi gần hết cuộc đời, đến nỗi cuộc sống cũng sẽ bị đe dọa, nhưng vẫn không chịu từ bỏ... Trong trái tim của bà ấy, thực ra còn có ông không ? còn có Minh Tùng, con trai của hai người không ?

Hít một hơi thật dài, ông ghé sát vào mặt bà, từng tiếng rành rọt trước ánh mắt bàng hoàng của bà:

- Tôi sẽ rút toàn bộ cổ phần khỏi Advanced Travel, bà nghe rõ chưa ? Tôi sẽ rút toàn bộ!!- Ông hét lên- Tôi sẽ cho nó sập luôn, cái ước mơ, cái sự nghiệp vớ vẩn của bà! Tôi sẽ phá sập nó, bà nghe rõ chưa ?

Hai tay ông nắm lấy hai vai bà, bóp mạnh giống như bao nỗi uất ức, căm giận của ông rất nhiều năm qua đều đang dồn cả vào câu nói này.

- Ông bị điên sao ?- bà Kim San cố vùng vẫy nhưng không thoát được cánh tay chắc khỏe của ông Văn Quý, bà cũng tức giận bùng bùng- Ông mau đi đi! Quay về với những quý cô chân dài của ông ! Ông không có quyền ở đây bắt tôi phải làm gì !

.....

Ngọc Hân và Minh Tùng ở bên ngoài đều giật mình, tiếng quát tháo qua lại ở bên trong phòng càng lúc càng lớn... Dường như hai ông bà đang cãi nhau rất dữ dội...

Ngọc Hân đi đi lại lại không yên, cô nói:

- Tùng, chúng ta...có nên vào không ?

Tùng ngược lên nhìn Hân, không khí bên trong thực sự làm anh cũng thấy lo lắng, muốn xông vào, căn hai con người đang bùng bùng lửa giận kia nhưng cuối cùng vẫn là do dự, liệu khi xông vào rồi có thể giúp được gì, hay chỉ để hai ông bà càng thêm căm ghét nhau...

Hân cuối cùng cũng không chịu được sốt ruột, bên trong lại vang lên tiếng quát rất lớn của ông Văn Quý... Cô quyết tâm bước lại gần cửa:

- Em muốn vào!

Tùng vội kéo lấy tay cô:

- Từ từ...hãy đợi thêm lúc nữa!

- Ba chưa lúc nào tức giận như vậy cả... em sợ....- Hân bòn chòn

- Ba sẽ không làm điều gì lỗ mǎng đâu!

- Em biết....- Hân cắn cắn môi

Im lặng một lát, bên trong lại vang lên tiếng quát, Hân không nhịn được nữa bước đến:

- Vậy thì chúng ta chỉ nhòm vào thôi! Nếu ba mẹ hòa hảo được thì thôi, còn không lẽ may có chuyện gì....

Tùng gật đầu:

- Được...

Bước đến gần cửa, hai người hé hé nhòm qua khe cửa....

Bên trong hai ông bà Văn Quý và Kim San vẫn đang cãi cọ ác liệt... Ông Văn Quý giữ chặt lấy bà, đôi mắt ông long lên vẫn vãi tia đỏ giận dữ, bà Kim San cũng trừng lên không chịu kém... Không khí thực sự là căng như dây đàn.

Bà Kim San cười lạnh:

- Ông có tư cách gì trách tôi sao ? chúng ta đã cãi nhau vì những chuyện này không biết bao nhiêu lần trong suốt những năm qua rồi! Đến bây giờ ông còn muốn cãi nhau với tôi nữa sao ? Hãy biến về bên cạnh những quý cô chân dài của ông đi, cuộc sống của tôi không cần ông phải lo lắng!

Ông Văn Quý nhìn bà có phần đau mắt:

- Bà nói vậy mà được sao ? Tôi như ngày hôm nay là vì ai ? Không phải vì bà sao ? Vì bà quá ham mê quyền lực, bà bỏ rơi gia đình của chính mình từ rất lâu rồi! Đến lúc này bà còn muốn trách tôi sao ?

- Tôi làm tất cả là vì cái gia đình này!- bà Kim San hét lên- Chính vì ông lúc nào cũng chỉ muốn an nhàn nên tôi mới phải đứng lên! Tôi phải xây dựng sự nghiệp cho cái gia đình này, phải lo lắng vì tương lai của Tùng! Ông chỉ là một ông bố nhu nhược, an phận thủ thường, đam mê nữ sắc! Ông không có tư cách lên lớp tôi!

- Tôi nhu nhược ?- ông Văn Quý cười chua xót- Phải! Tôi nhu nhược thì sao ? Tôi đâu có cần bà phải đứng lên! Bà đã bao giờ thử nghĩ xem tôi và Tùng cần gì ở bà chưa ? Tất cả những gì tôi và con cần chỉ là một người vợ, một người mẹ bình thường, một gia đình hạnh phúc! Bà có nghe rõ không ?- Ông hét lên

Toàn thân bà Kim San hơi chấn động, đôi mắt bà mở to ngỡ ngàng, toàn thân như muốn run lên nhưng cuối cùng bà vẫn lạnh lùng:

- Một gia đình bình thường là một ông bố luôn có gái ở bên ngoài, không bao giờ về nhà, không bao giờ hỏi thăm vợ mình có mệt mỏi không, không bao giờ nhớ sinh nhật con là ngày nào ? Ông là một ông bố, một người chồng tốt lắm sao Văn Quý ?

Ông Văn Quý môi đã hơi run run:

- Phải... Tôi không tốt! Bà luôn vì công việc, bà luôn lo lắng đến Advanced Travel... Bà có biết cái cảm giác ở nhà đợi chờ bà đi thâu đêm suốt sáng cho công việc là gì không ? Tôi chưa bao giờ muốn cuộc đời mình sẽ như thế...- ông khẽ lắc đầu- Nhưng bà chưa bao giờ quan tâm đến tôi! Dù tôi có cặp với bao nhiêu người, bà vẫn không hề biểu lộ một tia cảm xúc! Rốt cuộc bà có trái tim không ? Tôi ở trong lòng bà là cái gì ?- Ông hét lên, những uất ức đau buồn ở trong lòng ông đang giống như đê vỡ òa ra.

- Cái gì ?- bà Kim San ngỡ ngàng- Ông...ông...đang nói cái gì ?

- Phải...- Ông Văn Quý cười chua chát- Tôi chỉ muốn bà sẽ ghen, tôi chỉ muốn biết tôi ở trong lòng của bà là cái gì, nhưng cuối cùng thì tôi là cái gì... cái gì cũng chưa từng phải đúng không ?

Bà Kim San toàn thân run lên. Bà luôn nghĩ rằng trong lòng ông bà chẳng là gì cả... Bà luôn phải bôn ba ở bên ngoài biết bao nhiêu mệt nhọc chỉ vì muốn gia đình có một cuộc sống đầy đủ, con trai bà khi lớn lên sẽ trở thành một con người vĩ đại. Nhưng chồng bà luôn tìm vui bên ngoài, không đếm xỉa đến những vất vả của bà, con bà thì từ nhỏ đến lớn luôn tìm cách thoát khỏi sự kiểm soát của bà... Tất cả đều chống đối bà, là quyền lực là hư danh đã làm bà mờ mắt mất rồi...

Từ khóe mắt bà một giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống, rồi lại hai giọt...

- San san...- ông Văn Quý gọi bà một cách thân thiết, giọng của ông cũng vì xúc động mà trở nên khàn khàn... Hai ông bà thực sự đã mất quá nhiều thời gian, đã mất đi quá nhiều thứ trong cuộc đời này rồi!

Bàn tay ông nhẹ nhàng đưa lên lau nước mắt của bà...

Ngọc Hân ngước lên nhìn Minh Tùng, anh cúi xuống nhìn cô mỉm cười... Nhẹ nhàng đóng cửa lại, anh nắm lấy tay Hân bước đi:

- Minh đi thôi!

- Vâng...- Hân khẽ đáp, ngoan ngoãn bước theo anh... Có lẽ hai ông bà đã tự tìm được không gian cho mình rồi.

Minh đi đâu hả anh?- Hân hỏi khi Tùng đang nắm tay cô đi ra khỏi bệnh viện.

Tùng kéo Hân một mạch xuống tận ga ra lấy xe, ấn cô ngồi vào xe, anh hôn nhẹ lên má cô:

- Minh đi chơi!

Tiếng anh nhẹ như hơi thở... Phải...trong lòng anh cũng đang rất thoải mái...

- Đi chơi?- Hân ngơ ngác

- Ừm! Một nơi em sẽ rất thích!- Tùng bật cười

Chiếc xe đen bóng lao nhanh ra khỏi gara bệnh viện.

NewYork mùa thu cũng là mùa thu hoạch táo... Ở đây có đủ các loại táo như: Fuji, red delicious, golden delicious, emprise, cortland, idared, macoun, grand smite... Các loại táo ở đây đều không có thân cây lớn như ở Việt Nam, chủ yếu đều là những thân táo rất nhỏ, nếu đem so sánh chỉ giống như một cây cam ở Việt Nam, tuy nhiên quả táo thì lại kiu kịt, rất nhiều, chen chúc nhau trên những cành cây gầy giống như cà phê.

Trái dài giống như bất tận là một cánh đồng táo rất lớn, mùi thơm của táo bay lượn trong không gian, xen lẫn trong đó còn có mùi thơm của đất và của hoa cỏ... Hân cười đến híp mắt nhìn vào cả một khoảng không rộng lớn tràn ngập táo trước mắt... Những quả táo kiu kịt, bóng lộn, vẫn còn ướt đầm nước sau lần tưới nước buổi sáng dưới ánh nắng mặt trời dịu dịu lại càng có vẻ hấp dẫn...

Bên cạnh vườn táo đã đỗ rất nhiều xe tải lớn nhỏ, những người nông dân hăng hái đeo gùi bên những cây táo bắt đầu hái... Cảnh thu hoạch táo diễn ra rất nhộn nhịp, mọi người đi lại như mắc cửi, những gùi táo nặng trĩu những trái táo căng mọng no tròn đến ngon mắt.

- Woa!- Hân reo lên thích thú- Ở đây cũng có một vườn táo của Advanced Travel sao?

Tùng mỉm cười:

- Ừm! Lúc đầu anh chỉ muốn trồng một vườn nhỏ thôi! Nhưng nó cứ lớn rộng mãi như bây giờ... Em có muốn thử đi hái táo không?

- Có!- Mắt Hân sáng lo lanh

- Được rồi... Đi theo anh!

Tùng nắm lấy tay Hân dắt đi... Bóng hai người hòa vào biển người đang đi lại nhộn nhịp khắp vườn táo, vừa đi Hân vừa ngắm không thể rời mắt khỏi những gùi táo nặng trĩu trên vai những người nông dân đang đi về phía xe tải. Có rất nhiều các loại táo với hình dáng và màu sắc khác nhau, nhưng nhiều nhất chính là màu đỏ thắm, có cả loại táo có màu vàng rực và màu xanh non mỡ màng... Dù là loại nào cũng đang tỏa mùi rất thơm làm Hân rất khó khăn mới ngăn cản được mình nhón một quả...

Tùng kéo Hân bước đến phía bên kia của vườn, ở đó có một căn nhà nhỏ. Được xây trên những cái cột khá cao, căn nhà giống hệt như một nhà sàn ở Việt Nam. Hai người vừa đến nơi một người đàn ông trung niên nhỏ con đã từ trên nhà bước xuống, kêu lên:

- Cậu chủ!

Ông ta mặc một chiếc áo trắng khoác bên ngoài chiếc gi lê màu nâu đã nhuộm đầu bùn đất, chân đi ủng đen và trên đầu đội một chiếc mũ rom rộng vành rất nông dân... Ông ta có một nụ cười khá thân thiện giống như những nông dân khác, gương mặt khá khắc khổ và làn da ngăm đen. Ông ta bước đến trước mặt hai người một cách nhanh nhẹn, Tùng mỉm cười nắm lấy bàn tay ông:

- Chú Lincoln!

Ông Lincoln dường như rất vui vẻ, gương mặt ông phấn khích hồng hồng:

- Cậu chủ, lâu lắm rồi cậu mới ghé nơi này! Năm nay vườn táo được mùa ghê lắm!

- Vậy sao ? Cũng là nhờ công sức chăm sóc của chú!- Tùng cười tươi

- A...cô gái này là...- ông nhìn Hân

Tùng liền vòng tay ôm lấy vai cô :

- Cô ấy là vợ sắp cưới của cháu, lần này cháu muốn đưa cô ấy đến đây thăm quan !

- Ô !- Ông Lincoln tỏ vẻ kinh ngạc mừng rỡ nắm lấy bàn tay Hân- Chào cháu gái xinh đẹp !

- Cháu cảm ơn chú !- Hân cười, mặt đã hơi đỏ, thực ra cô vẫn chưa quen với việc người khác khen ngợi mình.

Tùng vội nói :

- Cô ấy muốn đi thu hoạch táo, chú có thể giúp cháu chuẩn bị một ít đồ đạc không ?

- Được được ! Không vấn đề gì... Công việc ở đây tuy vất vả nhưng cũng thú vị lắm ! Cậu chủ lên nhà, tôi sẽ bảo bà nhà tôi chuẩn bị !

- Cảm ơn chú !- Tùng trả lời rồi hai người bước theo ông nhanh nhẹn lên nhà.

Nhìn bề ngoài có vẻ nhỏ nhưng bên trong nhà lại khá rộng, gọn gàng và rất sạch sẽ... Đồ đạc trong nhà chủ yếu là bằng gỗ mun đen, những vật dụng khá đơn giản và thô sơ. Bà Lincoln là một người phụ nữ có thân hình khá mập mạp và nụ cười thân thiện. Bà đưa cho Hân một bộ đồ lao động màu xám và mỉm cười :

- Đây là đồ của con gái tôi, nó đi học xa nên thi thoảng mới trở về phụ giúp mùa thu hoạch... Cô chủ chắc sẽ mặc vừa !

- Cảm ơn cô !- Hân mỉm cười và cầm lấy bộ đồ.

Lúc cô búi tóc, thay đồ và xỏ chân vào đôi ủng màu đen vừa xong, Tùng cũng bước đến gõ cửa :

- Hân, em xong chưa ?

- Xong rồi ạ !- Hân mỉm cười, cô nhanh nhẹn đến mở cửa

Tùng đang mặc một bộ đồ giống của ông Lincoln, áo sơ mi trắng, gile đen, chiếc quần rộng và đi một đôi ủng màu nâu, đầu đội mũ bê dề, trông anh rất giống một cao bồi thứ thiệt a ! Hân cười tươi :

- Woa ! Anh đẹp trai ghê !

Tùng chớp chớp mắt vô tội ôm lấy Hân nhắc bông lên làm cô la hoảng :

- Anh lúc nào cũng đẹp trai mà ! Vợ yêu, búi tóc lên nhìn rất giống bà mẹ nha !

Hân đỏ mặt, cô đấm lên vai anh :

- Anh nói linh tinh, mau thả em xuống !

Tùng bật cười khúc khích, đội lên đầu cô một chiếc mũ rom rộng vành, anh mỉm cười :

- Đi thôi, chú Lincoln đã chuẩn bị cho chúng mình một chiếc gùi nhỏ, em muốn hái táo gì nào ? Ở đây anh trồng rất nhiều loại a !

Ngước lên nhìn anh, cô cười tươi, đôi mắt long lanh tỏa sáng :

- Em muốn hái tất được không ?

- Được ! nhưng mỗi khu vực trồng một loại táo, nếu muốn hái tất cả sẽ rất mệt !

- Không sao ! Hái về làm quà cho mọi người ! Hihi !

- Đồng ý !- Tùng bật cười, anh cúi xuống hôn lên má cô rất nhẹ.

Vườn táo của Advanced Travel rất rộng có đến vài trăm acres, khắp nơi đều là những cây táo thấp tè nên những người nông dân không khó khăn lắm

trong việc thu hoạch... Mùi nhựa táo vương vất trong gió thơm lừng, năm nay táo được mùa, đến lúc thu hoạch xong chắc cũng phải vài ngày nữa...

Tùng đeo gùi lên vai, Hân thông thả đi đằng trước, đến mỗi cây đang sai trĩu trĩu, cô lại hái một vài quả, miệng ngêu ngao hát... Cô nhìn theo những người làm trong vườn, bàn tay họ hái táo thoăn thoắt, chẳng mấy chốc mà gùi đã đầy... Cô dù cố sức nhưng việc duy nhất cô làm được là... tự làm xước tay mình. Những lúc ấy Tùng lại lo lắng lo lắng cô một trận, anh vội vã chạy đến xem bàn tay lấm lem xước xước của cô, mắng mỏ một trận nhưng rồi cuối cùng nhìn cô cười cười lại thôi...

Kết thúc cả buổi, Hân cũng hái được một gùi táo đủ loại và... tổng kết trên tay một loạt các vết xước lớn nhỏ. Và Tùng quyết định, từ lần sau cô sẽ không được vào vườn thu hoạch táo nữa! Nghe vậy Hân năn nỉ đến hết nước mắt, anh cũng không đồng ý, cô lại tức giận đá anh một cái rồi... ù té chạy!

Hai người sau khi vui chơi thỏa thích liền trở lại nhà ông bà Lincoln. Bà Lincoln đã chuẩn bị sẵn món bánh táo lừng danh làm từ chính loại táo red delicious hảo hạng trong vườn... Bánh vừa ra lò, một mùi hương thơm phưng phức đã bay đến nức mũi Hân...

Ông Lincoln nháy mắt:

- Vợ tôi làm bánh táo là số 1!

Quả nhiên đúng như lời ông nói, đây quả thực là món bánh táo ngon nhất mà Hân từng được ăn... Không chỉ bởi nguyên liệu tươi sạch và ngon mà còn vì tay nghề của bà Lincoln đúng là rất tuyệt.

Vừa ăn Hân vừa để ý đến những cử chỉ thân mật của hai ông bà. Ông Lincoln dường như rất yêu vợ, ông giúp bà sắp xếp bát đĩa... Hai người vừa cùng làm vừa nói chuyện rất vui về những câu chuyện về cô con gái ở xa, rồi đôi khi là những câu chuyện lúc trẻ... Một câu chuyện tình rất bình dị nhưng cũng thật hạnh phúc...

Cuộc sống đôi khi rất giản đơn nhưng lại làm người ta ngưỡng mộ... Tùng nhìn vào mắt Hân, anh dường như đọc được trong đó rất nhiều suy nghĩ...

Cuộc sống tự do mới là nơi hợp với Hân, nhưng ở bên anh, cuộc sống của cô dường như bị khép lại, dù không thiếu thốn thứ gì nhưng hình như lại thiếu đi mọi thứ...

Tận xế chiều, hai người mới chào tạm biệt ông bà Lincoln và trở về nhà! Ông Lincoln nhiệt tình đưa hai người ra tận xe, tất nhiên là không quên gùi táo nặng trĩu công sức suốt cả buổi chiều của Hân... Chào ông một cái thân tình và hẹn ngày gặp lại, Hân quyến luyến bước lên xe... Nhìn bóng ông Lincoln vẫy tay và khung cảnh vườn táo càng ngày càng xa, trong lòng cô dâng lên một sự nuối tiếc không hiểu vì sao...

Tùng kéo Hân lại gần để cô ngã đầu vào vai anh, anh dịu dàng hỏi:

- Hôm nay em mệt không?

Hân lắc đầu, cô mỉm cười:

- Không... hôm nay em rất vui... Ông bà ấy thật hạnh phúc!

- Ừm... Sau này khi chúng ta già, cũng sẽ về vườn táo sống nha!

Hân bật cười, không biết là anh đang đùa hay đang nói thật, dù sao cô cũng thấy rất vui...

Im lặng một hồi, cuối cùng Tùng thở dài, trong đáy mắt rất nhiều suy tư:

- Hân...

- Vâng...

- Anh sẽ quay về Advanced Travel!

.....

Hơi ngạc nhiên nhưng cũng không phải là cô đã không đoán ra, dụi đầu trên vai anh, cô mỉm cười:

- Vậy em sẽ có cơ hội thường xuyên đến nơi này chơi đúng không?

- Đúng vậy!

- Như vậy rất tuyệt!- Hân nhìn Tùng le lưỡi- Anh đừng lo lắng cho em... Chỉ cần là nơi đó có anh, em sẽ luôn hạnh phúc...

- Anh sẽ luôn ở bên em!- Tùng yêu thương nhìn xuống gương mặt Hân, trong lòng nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Chương 68

Những ngày sau đó, tình hình giữa ông và Văn Quý Kim San được cải thiện rõ rệt... Không còn những lời cãi vã to tiếng, mặc dù thỉnh thoảng bà Kim San vẫn không tiếc những lời nói có gai châm chọc của mình mỗi khi ông Văn Quý nhận được cuộc điện thoại của một quý cô nào đó...

Ông Văn Quý gương mặt rạng rỡ, nụ cười dường như không lúc biến mất trên đôi môi của ông những ngày qua... Hình ảnh hai ông bà ngồi bên nhau giống như là một cảnh đẹp, ngày ngày ông bà đều nói chuyện và ở bên nhau cả ngày, ông Văn Quý chăm sóc cho bà Kim San rất tận tình... Hai người bắt đầu ôn lại những câu chuyện của ngày xưa và những câu chuyện của những năm tháng đã bị bỏ lỡ... Giống như một tình yêu đã được bắt đầu trở lại...

Có lần Hân nhòm qua khe cửa và bất gặp ánh mắt bối rối của cả hai người khi bàn tay lỡ chạm vào nhau, và một lần khác, ông Văn Quý hôn trộm khi bà Kim San đang ngủ... Sự có mặt của cô và Tùng ở bệnh viện giống như những người thừa và tất cả mọi người cũng đều biết ý chỉ ghé vào một lát và sớm rời đi...

Thời gian của Hân bỗng trở nên rảnh rỗi, Tùng ngoài những lúc một vài vị khách đến tìm anh, những lúc khác anh luôn cùng cô du ngoạn khắp nơi ở NewYork... Mỗi buổi sáng hai người thức dậy sớm đi dạo trên con đường đầy lá phong vàng lúc sáng chuyển màu đỏ rực, mặt trời lên cao hơn, cả hai khoác ba lô, đạp xe trên những con đường núi rồi dựng xe ở một góc, bẻ một cành cây làm gậy, đi bộ leo lên các ngọn đồi tìm đến những hồ nước thiên nhiên... Mùa này cũng là mùa chim non... Có lần hai người tìm được những chú công non bên hồ đang ngược mò lên trời chờ đợi chim bố chim mẹ trở về, rất đáng yêu... Vượt qua rất nhiều những tầng cây rậm rạp, hai người dừng lại bên hồ nước và tận hưởng bữa trưa ngon tuyệt với sandwich, bơ đậu phộng và một ít nước trái cây, đơn giản nhưng lại rất ngon... Nằm nghỉ trưa trên những đồi cỏ rộng bát ngát, tận hưởng ánh nắng ấm áp thơm mùi hoa cỏ.... Đến tận chiều muộn cả hai mới trở về, kết thúc chuyến đi picnic tuyệt vời.

Một ngày khác, Tùng sẽ đưa cô đến Centre Park, công viên rộng lớn và đẹp nhất ở NewYork... Không gian ở đây tĩnh lặng, thoáng mát, những hồ nước trong vắt bơi lội những chú vịt xinh đẹp, những gốc cây lớn trên thảm cỏ xanh mượt... mỗi thứ ở đây đều rất đẹp và đáng yêu...

Cùng Tùng đi dạo chơi khắp nơi, Hân bắt đầu có cảm tình với nơi này, một cuộc sống hối hả nhưng cũng có rất nhiều hương thụ... Từ ngày đó cô cũng đã quay trở lại vườn táo vài lần, táo đã được thu hoạch hết để lại về trồng tron cho cả khu vườn, hương táo cũng đã bay đi hết... Những người nông dân lại bắt đầu chăm sóc cho vụ mùa mới bận rộn... Và món bánh táo ở đây vẫn ngon tuyệt!

Thời gian thấm thoắt trôi qua, hôm nay đã là ngày bà Kim San xuất viện... Biệt thự dường như chưa có ngày nào vui hơn thế... Đã lâu lắm rồi ông bà Văn Quý và Kim San mới lại hòa hợp như vậy, tất cả đều tưởng rằng đó đã là câu chuyện của quá khứ, không thể ngờ có một ngày sẽ còn lại được nhìn thấy cảnh này...

Sau bữa ăn, mọi người ngồi quây quần lại, uống trà Earl Grey và ăn bánh táo, tuy không ngon bằng món bánh táo bà Lincoln làm nhưng thực sự hương vị cũng không tệ, Hân mỉm cười...

Bà Kim San vẫn còn mệt nên hai ông bà đã đi nghỉ sớm, có lẽ ông bà cần rất nhiều thời gian để tâm sự... Tùng ngồi bên cạnh nhìn thấy Hân cười một mình liền đưa bàn tay nhéo hai bên má cô:

- Hân, má em dính đầy kem đây nè!

- A!- Hân giật mình, đưa khăn lên lau má nhưng hình như không có mà, cô ngơ ngác- Ở đâu ?

Tùng không nhanh không chậm, gương mặt anh tiến lại gần, rồi bỗng nhiên anh hôn chụt lên môi cô:

- Ở đây!

Mặt Hân phút chốc đỏ bừng, những người làm đi đi lại lại cũng một phen sững sốt, nhanh chóng bịt miệng cười... Hân nhìn quanh, xấu hổ nhéo anh một cái:

- Anh làm gì vậy ?

Tùng cười khúc khích, anh nhẹ giọng nói:

- Anh sẽ lên nói với ba mẹ chuyện trở về Advanced Travel...

Nụ cười trên môi Hân bỗng trở nên gương gao, cô gật đầu:

- Vâng...

Nắm lấy bàn tay cô, anh hứa hẹn:

- Anh hứa sẽ không kéo dài lâu đâu... Chỉ cần mẹ suy nghĩ thấu đáo chúng ta sẽ lập tức quay về!

Hân mỉm cười, cô hiểu ý của anh... Bà Kim San đã nhiều năm gắn bó với Advanced Travel như vậy, làm sao có thể nói bà từ bỏ là có thể từ bỏ... Minh Tùng không có cách nào khác phải thay bà tiếp quản cơ nghiệp này... Một lúc nào đó, bà Kim San sẽ hiểu ra, anh sẽ rời bỏ vị trí này để trở về đúng với vị trí của mình... Đó là điều anh mong muốn, nhưng ai biết được, đó có thể là 5 năm, có thể 10 năm cũng có thể 15, 20 năm... Nhưng bao lâu cũng được, cô vẫn sẽ ở bên anh như trước giờ vẫn vậy... Dù là cả đời ở nơi này cũng được...

Hôn nhẹ lên má cô, anh mỉm cười:

- Trở về phòng đợi anh nhé!

- Vâng!

Hân mỉm cười, Tùng đã đứng dậy và bước đi... cô nhìn theo bước chân anh lên cầu thang rồi khuất sau hành lang... Hân chợt thở dài, bàn tay cảm chiếc đĩa cũng không buồn chọn thêm miếng bánh nào nữa...

- Cô chủ!

Giật mình nhìn lên, nhận thấy ông Claymen đang bước lại gần, ông ngồi xuống bên cạnh, cô liền mỉm cười:

- Ông Claymen!

Ông quan tâm hỏi:

- Cô chủ lo lắng chuyện gì sao ?

Hân cười buồn:

- Ngày trước... công việc của mẹ cháu rất bận đúng không chú ? Thậm chí thời gian dành cho gia đình cũng không có...

Ông Claymen im lặng một lát rồi mới trả lời:

- Đúng vậy! Khi đó Advanced Travel đang dần lớn mạnh, công việc thực sự là dồn lên vai bà chủ rất nhiều... Rất hiếm khi bà chủ về nhà...

Hân liền thở dài, ông Claymen dường như hiểu ra:

- Cô chủ đang lo chuyện cậu chủ trở về Advanced Travel phải không ?

Ngước lên nhìn ông, Hân gật đầu... Nếu như vậy, cuộc sống sau này của cô chẳng lẽ sẽ giống như ông Văn Quý sao, cả ngày ở nhà đợi chồng về mà cũng không biết khi nào anh sẽ về, có khi sẽ không về... Và những đứa con của hai người cũng sẽ phải chịu sự thiếu thốn tình cảm sao ?

Ông Claymen mỉm cười:

- Cô chủ, cô không cần lo lắng... Cậu Shane khác với bà chủ, tôi tin tưởng cậu sẽ luôn đặt gia đình lên trên hết vì cậu đã lớn lên trong thiếu thốn tình cảm quá nhiều rồi... Chỉ mong cô hãy tin tưởng cậu ấy, chỉ cần cô tin tưởng và ở bên cậu chủ, lão già này tin rằng cậu Shane sẽ luôn biết cách đưa mọi chuyện về đúng vị trí của nó!

Hân nhìn ông Claymen với vẻ biết ơn:

- Vâng,...

Đúng vậy, chẳng phải cô đã chứng kiến quá nhiều điều kì tích anh đã làm sao ? Nhất định anh sẽ luôn biết cách làm những điều tốt nhất... Vì đó mới chính là anh

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Tùng đứng bên ngoài cửa phòng ông bà Văn Quý Kim San, hít một hơi dài định gõ cửa thì bên trong chợt vang lên tiếng hét của ông Văn Quý:

- Cái gì ?

Tùng giật mình, nhú nhú mảy, anh nhẹ nhàng đẩy cửa, nhòm vào bên trong... Bà Kim San đang ngồi trên ghế sofa, cầm tách trà bà từ tốn nhìn ông Văn Quý đang ngồi trước mặt mình nhưng đã muốn nhảy dựng lên, cười khê:

- Tại sao ông lại ngạc nhiên như vậy ? Tôi đã khỏe... Cũng đến lúc phải quay trở lại làm việc rồi!

Ông Văn Quý dường như có điểm tức giận:

- Bà cũng đã nghe bác sĩ Parker nói, công việc ở Advanced Travel quá bận rộn, không tốt cho sức khỏe của bà chút nào! Nếu phải nhập viện một lần nữa, dạ dày của bà sẽ hỏng mất!

Bà Kim San vẫn mỉm cười:

- Tôi sẽ biết điều độ! Ông không cần lo lắng!

- Không được!- ông Văn Quý quát lên- Bà không nên tiếp tục đi làm nữa! Tại sao đến giờ này bà vẫn còn quan tâm đến cái sự nghiệp vớ vẩn đó như vậy ?

Bà Kim San cau mày có vẻ không vui:

- Tại sao ông có thể nói nó là vớ vẩn được ? Tôi đã mất tâm huyết cả cuộc đời này vào nó đấy! Tôi không muốn cứ như vậy mà bỏ cuộc!

Ông Văn Quý thờ phỉ phò, ông cũng biết rằng bà Kim San sẽ không dễ dàng từ bỏ nhưng mấy ngày qua ông cũng đã tưởng bà đã mềm lòng và biết điều gì là tốt nhất..

- Chẳng phải bà vẫn luôn mong muốn Tùng sẽ kế nghiệp mình sao ? Tại sao lúc này bà không nghĩ tới việc đó ?

Bà Kim San gương mặt thoáng buồn:

- Ông lại trở thành ông bố ích kỉ từ bao giờ vậy ? Ông cũng biết rằng Tùng chưa bao giờ muốn kế nghiệp tôi mà! Tôi không muốn ép buộc nó nữa...

Bà chợt im lặng...

- Tôi chưa bao giờ là một người mẹ đúng nghĩa với nó cả... Thậm chí tôi luôn để con phải ở nơi này một mình. Cũng quá lâu cho một cái ôm của người mẹ, tôi thậm chí còn không nhớ mình đã từng hát ru nó như thế nào... Cả ông cũng vậy, chúng ta đều ích kỉ với những toan tính hòn gợn của bản thân mình... Chưa bao giờ để ý xem con chúng ta muốn gì ? Thời gian qua tôi đã có suy nghĩ rất nhiều! Nó đã sống dưới sự áp đặt của tôi quá nhiều đến nỗi việc phòng bị tôi đã trở thành một phản xạ..

- Từ lúc này, tôi sẽ để nó sống như ý của nó...

- Đó là lí do bà muốn nhanh chóng xuất viện, để những kẻ ở Advanced Travel sẽ không tiếp tục đến tìm Tùng sao ?- ông Văn Quý khê nói

- Phải...- bà Kim San mỉm cười- Tôi không thể quay lại làm một bà mẹ đúng nghĩa được nữa... Nhưng tôi sẽ cố gắng để làm bà mẹ biết yêu con của mình! Mọi thứ tôi làm chỉ vì nó, chỉ mong nó sẽ trở thành một người vĩ đại... Nhưng tôi đã không biết rằng trở thành vĩ đại không phải là điều mà nó muốn... Tôi đã nghĩ rằng mình làm thế là vì yêu thương nó...

Đột nhiên ông nắm lấy tay bà, thở dài:

- Từ bỏ đi! Hãy rời khỏi Advanced Travel, chúng ta đều không cần phải tiếp tục ở đó!

Bà Kim San lờm lờm ông:

- Ông đúng là ngốc! Sao có thể nói từ bỏ là từ bỏ dễ dàng thế được!

Ông Văn Quý tức giận:

- Bà vẫn còn ham muốn quyền lực đến thế sao ? Mọi chuyện đã đến nước này rồi!

Bà Kim San chợt thở dài:

- Ông nghĩ đi đâu vậy? Tôi vẫn đang cố gắng làm điều đó đây! Thực ra tôi đã có suy nghĩ rời bỏ Advanced Travel từ lâu rồi... Nhưng từ lúc SmartMart gây khó dễ, mọi việc không hề dễ dàng... Advanced Travel là một tập đoàn lớn, thời gian chuyển giao cũng cần kéo dài đến vài năm! Làm sao có thể tùy tiện nói đi là đi! Nếu dễ dàng như vậy, tôi đã không cần ở đó đến tận bây giờ!

Ông Văn Quý nhìn bà thâm tình, thực sự ông cũng không muốn thời gian ở đó của bà kéo dài thêm nữa:

- Tôi nghĩ vài năm thì Tùng cũng sẽ không từ chối!

- Vấn đề là họ sẽ không dễ dàng để nó ra đi... - bà Kim San hướng đôi mắt ra xa xăm- Tôi cũng từng như vậy... Tôi không muốn nó bị cuốn vào những vòng xoáy này nữa... Hãy để nó được sống như bây giờ, như nó muốn!

.....

Minh Tùng lặng lẽ đóng khít cửa lại, xoay người chậm chậm bước đi...

Khi Tùng trở về phòng, Hân đã ngồi ở trên giường đợi anh... Vừa nhìn thấy anh cô đã nhìn lên đầy lo lắng...

- Thế nào rồi anh ?

Bước lại gần, Tùng bật cười khúc khích, anh nhào đến ôm lấy cô đè mạnh xuống làm cô giật mình la hoảng.

Bặm môi, Hân đấm lên người anh:

- Anh làm gì vậy ?

- Dĩ nhiên là ngủ!- Tùng vô tội chớp mắt

Cái tính tùy tiện của Tùng chẳng bao giờ thay đổi được. Tùng cười, anh lại càng đè chặt lên người Hân làm mặt cô nhanh chóng đỏ bừng, thở khó khăn vì thiếu đường khí. Hân kêu lên:

- Xuống đi! Anh nặng quá!

- Không xuống!- Tùng lười biếng nói

Tùng ghé sát xuống gương mặt Hân, nhìn vào từng nét đỏ bừng trên gương mặt cô, hơi thở nam tính của anh lượn lờ xung quanh chớp mũi làm Hân cảm thấy tim mình đập thình thịch... Tùng mỉm cười, anh cúi xuống bờ môi hồng căng mọng của Hân, hít một hơi thật dài như muốn tận hưởng mùi hương của nó, tiếng anh thì thầm:

- Vợ yêu...thơm quá!

Giọng nói của anh rất nhẹ nhưng cũng làm Hân bối rối, tim cô đập thình thịch, ánh mắt long lanh nhìn vào đôi mắt Tùng dường như cũng đang dần trở nên mờ ảo...

- Anh nói linh tinh gì ?

Lời cô vừa thốt đã bị anh nuốt gọn. Tùng cúi xuống hôn lên môi cô, đưa ngón tay trên bờ môi đến ướt át, nhẹ nhàng tách hai hàm răng của cô, lưỡi anh luôn nhẹ vào bên trong, thích thú khuấy đảo trên đầu lưỡi nhỏ xinh lại càng mong muốn hút hết sạch mật ngọt trong đó...

Hân cảm thấy hơi thở của mình đang bị hút đi, cạn kiệt, gương mặt cô đỏ bừng... Nụ hôn của Tùng không mãnh liệt nhưng lại triền miên kéo dài, đôi môi của anh không rời đi một chút nào, cái lưỡi nóng hổi lại càng thêm dây dưa khiến cô không có cách nào hô hấp lấy được đường khí... Toàn thân bị anh giữ chặt đến không nhúc nhích nổi, bàn tay thon dài đầy mê hoặc của anh bắt đầu nhẹ nhàng tháo lớp quần áo ngăn cách, dò dẫm đến từng nơi êm ái trên da thịt của cô, đốt lên những ngọn lửa quen thuộc làm làn da cô bỗng chốc ửng hồng...

Đôi môi Tùng vừa rời đi sang đôi gò má ửng hồng, Hân đã thở hồng hộc... thực sự là có ngày sẽ bị anh hôn đến tắc thở a! Bằng chút ý chí cuối cùng, cô cố đẩy lên vai anh, cau mày nói:

- Dừng lại!

Đột nhiên bị đẩy ra, Tùng giật mình, anh chớp mắt nhìn vào gương mặt xinh đẹp của Hân, sắc ửng hồng bên hai gò má mê ly mà đôi môi bị anh hôn đến đỏ mọng lại càng hấp dẫn... Trong đáy mắt anh đã hiện lên vài chữ Không thể dừng lại!

Vừa muốn cúi xuống, Hân đã lại cố sống cố chết chống tay lên người anh:

- Từ từ đã! Nói cho em biết, anh nói chuyện với ba mẹ thế nào ?

Tùng thở dài, cô vợ này, không biết chiều chồng còn muốn làm anh mất hứng hay sao ? Cảm giác ngứa ngáy đã lan rộng từ tim chạy đến hết các giác quan và chiếm trọn tâm trí của anh. Thân hình mềm mại phía dưới nóng bừng lại càng tăng thêm sự kích thích cao độ... Lúc này dừng lại vì bất cứ lí do gì đối với một người đàn ông cũng là không thể...

- Không có gì!

Ngấn gọn một câu, Tùng tóm lấy hai tay không biết nghe lời của Hân, giữ chặt... Nhìn vào ánh mắt Hân đang sùng sốt, Tùng nhếch khóe môi tạo thành nụ cười nửa miệng quyền rũ:

- Em có biết là lúc này không nên làm gián đoạn không hả ? Để xem anh thế nào trừng phạt em ? Cả ngày mai nhất định anh sẽ làm em không xuống được khỏi giường!

- Cái gì ?

Tìm Hân khẽ nẩy lên, đôi mắt cô mở to nhìn anh thẳng thốt, nhưng mọi lời định nói ra đều bị Tùng cúi xuống, nhanh chóng nuốt gọn.

- Anh....đáng ghét!!!!- Hân hét lên tức giận

Tùng lại nhanh nhẹn đưa môi lên lấp mọi lời phản đối của Hân. ... Một lúc sau, không gian trong phòng bắt đầu lại nóng lên, truyền đến những tiếng động làm người ta phải đỏ mặt tai hồng.

Gương mặt Hân đỏ bừng, ánh mắt cũng trở nên mê mang, cảm xúc bùng nổ khiến cô không cách nào kìm giữ được những tiếng rên rỉ yêu kiều phát ra qua khoe môi... Tùng cắn nhẹ lên vành tai Hân, trên trán đã lấm tấm mồ hôi, anh thì thầm bên tai cô nóng hổi:

- Không bao giờ được rời xa anh.

Tùng vừa chuyển động mạnh, Hân đã lại cảm thấy trong tim nhộn nhịp, không giữ được mà kêu lên một

tiếng... Anh vẫn thì thầm bên tai cô:

- Nói đi Hân... Nói em sẽ không rời xa anh...

Hân thở hổn hển, lời nói thoát ra khỏi môi một cách khó khăn:

- Em...sẽ không rời xa anh!

Cô thực sự cũng không có lý do gì để rời xa anh cả... Nhưng Tùng dường như luôn nghĩ rằng cô có quá nhiều lý do...

Tùng ôm chặt lấy Hân, anh hôn lên má cô, hôn lên mắt, lên môi, lên vầng trán thanh tú đã lấm tấm mồ hôi, hôn lên gò má ửng hồng, giọng anh trở nên rất nhỏ trong khi tiếng thở hổn hển dồn dập vẫn không ngừng...

- Anh yêu em...Hân à... Anh yêu em rất nhiều...

Trong bóng tối mờ mờ, hai thân hình quấn quýt nhau không muốn rời...Đêm dài chậm rãi qua đi...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Nam Thành ngồi trong văn phòng làm việc, nhàm chán nhìn ra bên ngoài khung cửa... Anh trở lại SmartMart nhanh chậm cũng được 1 tháng, mọi chuyện diễn ra quá suôn sẻ đến nỗi anh cảm thấy bắt đầu nhàm chán... Tiên Dung đồng ý đính hôn với anh, ông Văn Đình lại càng tin tưởng anh muốn anh trở lại SmartMart làm trợ lý cho ông ta, sau này nhất định anh sẽ là người kế nghiệp ông ta. Nam Thành cười lạnh, anh mới không cần như vậy!

Điều làm anh lo lắng nhất chính là Minh Tùng, nhưng cách đây không lâu, anh lại nghe được tin Minh Tùng đã sang Mỹ vì bà Kim San nhập viện. Anh có thể khẳng định người gửi thư nặc danh cho ông Văn Đình chính là Minh Tùng, ngoài anh ta ra chẳng còn ai có khả năng làm được việc đó... Anh ta đã làm một điều mà bản thân anh không thể ngờ tới, Minh Tùng thực sự thông minh hơn anh tưởng rất nhiều, Nam Thành cười khế...

Nhưng đáng tiếc, dù anh ta có thông minh hơn nữa thì mọi việc cũng đã muộn rồi... Mọi thứ đã đi vào guồng quay của nó và chỉ cần một lời của anh, mọi thứ sẽ kết thúc... Văn Đình, ông ta tưởng rằng chỉ cần đưa SmartMart dâng lên cho anh là anh sẽ dừng lại sao ? ông ta tưởng rằng mục tiêu của anh chỉ tầm thường như vậy sao ? Không! Mục tiêu của anh chính là ông ta, chính là cái mạng già của ông ta để an ủi vong linh cha mẹ anh nơi chín suối! Đó là mục tiêu mà anh đã đặt ra cho cuộc đời mình, anh sẽ làm cho ông ta cảm giác thế nào là thân bại danh liệt, thế nào là đường cùng, thế nào là cái chết đau đớn! Bàn tay Nam Thành nắm chặt lại đến run rẩy, trong đáy mắt là một tầng đau thương đến nhức nhối... Nỗi đau đớn gặm nhấm trái tim anh suốt 21 năm trời sẽ không vì bất cứ một thứ gì mà quên đi được...

Điều duy nhất khiến anh phân vân chính là Tiên Dung... Cô gái ấy chính là lý do anh còn phân vân đến tận bây giờ... Mặc dù biết rằng càng để lâu, cơ hội của anh sẽ dần qua đi, Minh Tùng sẽ càng có thời gian để điều tra nhưng trong lòng anh vẫn phân vân, không dám quyết định. Anh đã yêu người mà anh không nên yêu nhất trong cuộc đời này! Giá như cô ấy vẫn như trước lợi dụng anh, vẫn như trước coi thường anh, vẫn như trước không thèm để tâm đến anh thì anh sẽ không ngần ngại mà phui tay ra đi, cho tất cả một cái kết thúc.... Nhưng cô ấy bây giờ lại ngoan ngoãn như một con mèo, yêu

quý anh và để ý đến mọi bữa ăn của anh, cô ấy đang cố gắng để yêu anh... Đứng trước những tình cảm đó, trái tim lạnh băng của anh lại xao động...

Liệu khi biết rằng, anh đang cố gắng để giết ba cô ấy, Tiên Dung có thể sẽ đối với anh thế nào? Nhìn vào chiếc nhẫn trên tay, trái tim anh lại một phen xúc động. 1 tháng nữa hai người sẽ đính hôn và sau đó sẽ là lễ cưới... Tiên Dung sẽ trở thành vợ của anh, nhưng đám tang của ông Văn Đình lại không đợi lâu được đến thế! Chẳng lẽ suốt cuộc đời này, anh sẽ không có cơ hội nào để được ở bên cô ấy?

Hạnh phúc của bản thân là điều mà bản thân Nam Thành cũng đã quên là anh mong muốn điều gì? Những thú vui tuổi trẻ, những đam mê, những ước mơ trong sáng, mọi thứ anh đều đã quên, đều đã bỏ qua để hướng tất cả cuộc đời mình theo mục đích báo thù... Nhưng đến bây giờ, anh lại thêm khát nó, thêm khát một cuộc sống bình thường với những ước mơ hạnh phúc bình thường...

Nụ cười trên môi anh bỗng trở nên chua chát và cô độc... Bản thân có phải sẽ mãi mãi chỉ là một kẻ bất hạnh?

Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa làm Nam Thành giật mình, gương mặt nhanh chóng lạnh băng, anh cất tiếng:

- Mời vào!

Cánh cửa hé mở, một gương mặt xinh đẹp hiện ra mỉm cười:

- Anh Thành, tổng giám đốc gọi anh!

- Cảm ơn cô!- Nam Thành cười thân thiện

Ông Văn Đình gọi anh là có chuyện gì? Nhíu mày, anh xoay người rời khỏi bàn làm việc.

Văn phòng Tổng giám đốc SmartMart.

Nhìn thấy Nam Thành, ông Văn Đình ngẩng lên khỏi đồng giấy tờ lẩn lộn mỉm cười:

- Con đã đến!

- Vâng!- Nam Thành từ tốn bước đến ngồi trước mặt ông. Từ khi Tiên Dung nhận lời cầu hôn của anh, thái độ của ông Văn Đình đối với anh đã hoàn toàn khác hẳn... Mặc dù có nghi ngờ nhưng cũng không có đề phòng gì...

Ông Văn Đình nhíu mày:

- Ba vừa nhận được lời mời từ phía Advanced Travel...

Advanced Travel? Nam Thành nét mặt cũng khẽ biến, SmartMart đã dừng mọi hoạt động va chạm với Advanced Travel nhưng như vậy cũng không có nghĩa là giữa hai gia đình đã có thể trở lại như cũ... Lần này Advanced Travel là có chuyện gì quan trọng đến mức gửi lời mời đến ông Văn Đình? Đám cưới của Minh Tùng và Ngọc Hân chăng?

- Có chuyện gì vậy ba? - Nam Thành hỏi

Ông Văn Đình đưa tấm thiệp mời đến trước mặt anh:

- Tiệc ra mắt tân tổng giám đốc của Advanced Travel!

Nam Thành cầm lấy tấm thiệp, vừa mở ra đã không hề bất ngờ khi nhìn thấy tên Minh Tùng ở giữa một cách đẹp mắt nhưng cũng không kém phần nổi bật. Anh ta thực sự quay lại Advanced Travel? Rất tốt! Nam Thành trong lòng cười khế, Minh Tùng sẽ chẳng còn có một khoảng trống để xen vào chuyện của anh...

Giọng ông Văn Đình đều đều:

- Ở bữa tiệc sẽ xuất hiện rất nhiều nhân vật tiếng tăm trên thương trường... Con hãy thay ba đến dự!

Thật sự ông vẫn chưa có cách nào tha thứ được cho Minh Tùng vì đã làm khổ đứa con gái yêu duy nhất của ông, nhưng cũng không thể tiếp tục gây khó dễ cho Advanced Travel, các cô đồng đã bắt đầu lên tiếng phản đối. Dừng lại là một hành động bất đắc dĩ mà thôi!

Nhưng bữa tiệc này cũng là một cơ hội rất tốt! Sau này Nam Thành sẽ là người kế nghiệp ông, đây là một trong những dịp để anh ra mắt với những nhân vật tiếng tăm này, sau này sẽ rất có lợi... Nam Thành là người thông minh, chắc chắn sẽ làm tốt mọi chuyện!

- Vâng!- Nam Thành mỉm cười, thực sự bữa tiệc này anh không quan tâm... Nhưng anh muốn xem Minh Tùng đang sống thế nào? Và cũng muốn xem... Tiên Dung đối với anh ta còn bao nhiêu tình ý?

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71

London cafe

Đây là địa điểm đã trở thành quen thuộc với Tiên Dung. Nam Thành mỗi khi sau khi mời cô đi ăn tối hoặc đi chơi, điểm cuối cùng dừng chân cũng chính là nơi này. London cafe là một quán cà phê với phong cách cổ kính lịch lãm, toàn bộ khung cảnh của quán đều là những cửa kính dày nhìn xuống những con đường nhộn nhịp phía dưới, trong quán luôn có tiếng nhạc không lời rất nhỏ về Hà nội trầm lắng dễ dàng đi vào lòng người... Lần nào đến đây cô cũng có cảm giác thoải mái...

Mọi chuyện giống như đã đi qua một thời gian quá dài, cô đã luôn đeo đuổi một thứ tình yêu vô vọng, để rồi bây giờ nhìn lại chợt nhận ra mình đã mất quá nhiều nỗi đau và nước mắt... Mất nhiều như vậy nhưng Minh Tùng chưa bao giờ yêu cô cả, một chút cũng không, ngoài những ấn tượng đầu tiên về cô, trong anh cô không còn là gì cả, một chút tồn tại lại cũng không có...

Đã có lúc cô ngu ngốc thậm nghĩ có khi nào Minh Tùng sẽ nhớ đến và gọi cho cô dù chỉ một cú điện thoại thôi hay chỉ một tin nhắn thôi nhưng không có, cô đã tan biến đi trong cuộc đời anh như một bọt biển... Sau tất cả những gì cô đã làm, sau tất cả tình cảm cô dành cho anh, với anh cô chỉ giống như một bọt biển...

Tự mắng mình là ngu ngốc nhưng cô vẫn không có cách nào ngăn cản bản thân mình nghĩ đến anh... Nghĩ đến anh đã là điều cô làm trong suốt mười mấy năm qua, bây giờ dù muốn cũng không thể ngay lập tức thay đổi. Mỗi buổi sáng điều đầu tiên cô nghĩ đến vẫn là anh và trước khi đi ngủ, ánh mắt cũng không tránh khỏi buồn rầu khi nghĩ về anh... Cô thực sự không có lúc nào không nghĩ đến anh, dường như Tùng càng đối xử với cô tàn nhẫn và vô vọng bao nhiêu, càng xa vời với cô bao nhiêu cô càng nghĩ đến anh nhiều hơn, càng khát khao ở bên anh nhiều hơn...

Chấp nhận Nam Thành là một điều mà Tiên Dung có cảm giác mình đang chạy trốn, nhưng tất cả mọi người xung quanh cô đều nói anh chính là lựa chọn tốt nhất của cô... Bản thân cô cũng cảm thấy như vậy, Nam Thành là một người tốt, rất tốt, yêu cô chân thành và thật nhiều... Sự đau khổ của anh có lẽ cũng giống như sự vô vọng của cô với Minh Tùng, không ai ít hơn ai, có thể điều đó sẽ giúp hai người dễ dàng đồng cảm với nhau hơn chăng?

Mỗi khi ở bên Nam Thành, cô luôn cảm nhận được sự chăm sóc dịu dàng của anh, cũng luôn cảm thấy anh đang chờ đợi cô, chờ đợi trái tim cô thực sự thuộc về anh... Nhưng Tiên Dung cũng có cảm giác điều đó khó vô cùng, trái tim cô đã đầy nghẹt hình ảnh của Minh Tùng đến mức cô luôn cảm thấy ngực mình nhói lên mỗi khi hít thở... Nỗi đau này thực sự cô không có can đảm tin rằng mình sẽ quên được, chỉ có thể cố gắng đè nén nó xuống mà thôi!

Nam Thành nhìn nét mặt Tiên Dung dường như đã khá hơn nhưng vẫn còn nét hơi nhợt nhạt... Cô chỉ vui cười khi ở bên anh, còn những lúc khác luôn là vẻ mặt lặng lẽ... Tất cả mọi người đều nói đó là vì sức mạnh của anh, sức mạnh cảm hóa trái tim cô ấy của anh... Nam Thành chỉ cười, anh biết rằng điều đó không thật... Anh có thể là một người quan trọng trong lòng Tiên Dung, nhưng so với vị trí của Minh Tùng là không thể... Cười khi ở bên anh chỉ là một cách thể hiện sự yếu đuối muốn chạy trốn bản thân của cô ấy, nhưng cô ấy càng muốn chạy thì anh lại càng muốn cô ấy phải đối mặt...

- Dung...- Nam Thành mỉm cười

Tiên Dung cũng ngược lên nhìn anh, mái tóc ngắn khê bay bay... thực sự kiểu tóc này hợp với cô ấy hơn, năng động và tươi trẻ.

- Vâng?

- Cuối tuần này anh sẽ sang Mỹ!

Tiên Dung chớp chớp mắt:

- Anh đi công tác? Sao ba nói chúng mình chuẩn bị đính hôn thì anh sẽ không cần đi đâu?

- Vì sự việc lần này rất quan trọng!- Nam Thành nhìn Tiên Dung- Lần này là tiệc ra mắt tân tổng giám đốc mới của Advanced Travel... là Minh Tùng!

Nam Thành nói rất chậm, mỗi chữ cần nhấn mạnh anh đều nói rất rõ ràng, ánh mắt không ngừng lưu chuyển trên gương mặt Tiên Dung xem xét từng nét biểu hiện trên gương mặt cô... Một chút tái nhợt, nhưng nhiều nhất chính là ánh mắt ngỡ ngàng, gương mặt cô chợt đông cứng lại giống như một bức tượng thạch cao... Cô ấy vẫn còn quan tâm đến Minh Tùng quá nhiều! Thực sự là quá nhiều! Nam Thành cười chưa chút...

Bàn tay của Tiên Dung bỗng nhiên run rẩy nắm chặt lại, gương mặt cũng càng lúc càng nhợt nhạt... Bản thân cô cũng biết rằng mình đang phản ứng quá mức, cô sẽ còn nghe tin về Minh Tùng rất nhiều lần, làm sao có thể lúc nào cũng như thế này... Anh ta chẳng phải đã nói rất rõ ràng, 1 chút cũng chưa bao giờ yêu cô sao? Đúng! Minh Tùng 1 chút cũng không hề yêu cô, Tiên Dung cười lạnh lẽo...

Hít một hơi cố gắng bình tĩnh lại, Tiên Dung gượng gạo đáp:

- Vâng!

Đưa ly nước cam lên uống một ngụm, Tiên Dung chỉ cảm thấy một vị nhạt nhẽo... Tất cả đã trở nên lạnh lẽo từ khi cái tên Minh Tùng được nhắc đến ! Cô không thể phủ nhận mình cảm thấy rất cảm động vì tình cảm của Nam Thành, nhiều lúc đã có cảm giác trái tim cô có thể quên đi tất cả để làm lại từ đầu, nhưng cũng có lúc cô lại cảm thấy mọi thứ thật nhạt nhẽo, vô vị nếu không có Tùng. Nỗi đau mất mát trong tim làm toàn thân cô run rẩy, cắn giận, muốn được trút giận, muốn được phá phách muốn được nổi loạn... Cuối cùng là cô vẫn không có cách nào quên được Minh Tùng...

Nhìn ra bên ngoài qua khung cửa, con đường sáng chum đèn điện, dòng người đi lại như mắc cửi... Bầu trời bên ngoài quá rộng lớn, Minh Tùng và cô cùng ở dưới một bầu trời này, đâu đó ở một phương trời xa xa, anh đang làm gì ? Đang cảm thấy hạnh phúc sao ? Hướng tầm mắt ra xa, cô có cảm giác như mình có thể vô tình nhìn thấy được gương mặt, được dáng hình mà trong lòng mình biết bao nhiêu năm nhưng nhớ, cho đến tận bây giờ tình cảm vẫn như cũ, vẹn nguyên, nhưng người thì... đã không còn ở đây nữa rồi...

Một cảm giác nhói đau xẹt qua tim làm Tiên Dung chợt muốn ôm thật chặt ngực mình, nước mắt dường như lại muốn tràn ra khóe mi... Yên tĩnh quá, xung quanh cô mọi thứ giống như đang ngừng chuyển động, cô thực sự nhớ Minh Tùng, nhớ anh ta đến phát điên... Thời gian vừa qua thật sự với cô quá khó khăn ! Nếu không có Nam Thành cô đã không thể chịu đựng được đến bây giờ, nhưng Nam Thành vẫn như vậy, giống như bao năm qua không thể có được trái tim cô, đến bây giờ càng không thể thay thế được Minh Tùng...

Cô yêu người đàn ông kia, yêu anh ta đến dại khờ... Yêu đến mức trái tim cô sẽ tan vỡ nếu không được ở bên cạnh anh ấy...

Cảm xúc trong trái tim bé nhỏ của Tiên Dung trong phút chốc lại chỉ vì một cái tên mà bùng nổ, giống như một ngọn đuốc nhen nhúm, le lói những vết thương như những đốm than hồng. Những đốm than hồng chỉ cần một cơn gió thổi đến sẽ lại bùng lên, mạnh mẽ và đầy đau đớn...

Nam Thành nét mặt bình thản, anh không bỏ sót một cử chỉ, một biểu hiện nào trên gương mặt Tiên Dung. Ở bên cạnh cô quá lâu và hiểu cô quá rõ, nhiều khi anh có cảm giác điều đó thật bất hạnh... Nếu là trước kia anh sẽ dễ dàng coi đây là chuyện bình thường, Tiên Dung yêu Minh Tùng là điều dĩ nhiên... Nhưng bây giờ, anh đã cố gắng để làm mọi chuyện thật rõ ràng... Tiên Dung cũng đã nghe chính Minh Tùng nói rằng một chút tình yêu anh ta cũng không dành cho cô, một lời nói thật phù phàng theo đúng nghĩa của nó. Tiên Dung cũng đã chấp nhận anh, thậm chí anh đã có cảm giác cô ấy cảm động vì anh... thế nhưng trái tim cô ấy vẫn như cũ đầy ắp hình ảnh và tình yêu dành cho Minh Tùng. Anh dường như không hề có chỗ trong trái tim của cô... Đây là điều duy nhất có lẽ anh đã tính sai...

Tình cảm con người vốn rất yếu đuối và dễ đổi thay nhưng cũng có thể rất mạnh mẽ và khó đổi thay, tình yêu của Minh Tùng dành cho Ngọc Hân là một ví dụ và tình yêu của Tiên Dung dành cho Minh Tùng cũng là một ví dụ khác... Anh đã nghĩ rằng bằng tình cảm của mình, hay ít nhất sự chân thành của mình sẽ làm Tiên Dung cảm động, làm cô ấy yêu anh hoặc ít nhất cũng sẽ không còn khó xử khi nhìn thấy Minh Tùng, nhưng hình như anh đã đánh giá mình quá cao... Thời gian qua, coi như là anh đã dùng hết tâm tư, mọi nỗ lực, mọi sự dè dặt có thể, mọi thời gian để ở bên Tiên Dung, nhưng cô ấy vẫn như cũ, tình yêu dành cho Minh Tùng không hề giảm đi mà tình cảm đối với anh vẫn như cũ, giống như một kẻ nô bộc trung thành luôn đi theo cô ấy...

Nam Thành chợt cảm thấy trong tim mình khẽ nhói lên, nhức nhối, bàn tay cũng không tự chủ được mà nắm chặt lại... Bây giờ Tiên Dung đã là vợ chưa cưới của anh, vì sao có thể mang gương mặt u buồn đến như vậy vì một người đàn ông khác ? Làm sao có thể ? Sự tức giận và ghen tị làm trong lòng Nam Thành nảy lên liên hồi, khác hẳn vẻ trầm tĩnh thường ngày... Mà Tiên Dung cũng đang chìm trong một tầng không gian khác, không để ý đến người đàn ông đang nhìn mình chăm chăm...

Không biết thời gian đã qua bao lâu, Nam Thành trong ánh mắt khôi phục lại vẻ lạnh lẽo, thờ một hơi thật dài, anh dường như không quan tâm nói :

- Em có muốn đi cùng với anh không ?

Ngắn gọn rõ ràng nhưng lại nhanh chóng kéo Tiên Dung về lại với hiện thực, toàn thân cô chấn động giống như đang nghe được một điều hết sức ngỡ ngàng. Gương mặt xinh đẹp từ từ quay lại nhìn Nam Thành, trong đáy mắt trong suốt lộ ra vài tia kinh ngạc, tròn mắt mở to giống như không tin.

Nam Thành mỉm cười :

- Dù sao chúng ta cũng sẽ kết hôn, đây cũng là dịp tốt để gặp mặt các đối tác ! Anh nghĩ em nên đi cùng anh !

- Em... đi cùng anh ?- Tiên Dung ngạc nhiên hỏi lại

- Phải !

Nghĩa là... cô sẽ gặp lại Minh Tùng ! Nghĩ đến đây trái tim Tiên Dung bỗng đập nhanh rộn rã, cô sẽ gặp lại anh ấy...

- Dù sao sau này SmartMart và Advanced Travel sẽ còn nhiều dịp gặp mặt, em cũng không thể tránh Minh Tùng mãi được... Hãy đi cùng anh lần này !

Nam Thành dịu dàng nói, trong lòng thầm nghĩ Tiên Dung chắc chắn là đang mừng như điên khi nghe được lời này, cô ấy lại có thể làm lòng anh đau đến như vậy !

- Em...- Tiên Dung bối rối, tim cô vẫn đang đập loạn xạ trong lồng ngực...

- Quyết định như vậy đi !- Nam Thành lại làm như không để ý mỉm cười thân thiện

Tiên Dung vẫn ngỡ ngàng, hai gò má bỗng chốc dường như lại muốn hồng lên... Cô sẽ gặp được Minh Tùng thật sao ? Dù biết là không nên nhưng trái tim cô vẫn không cách nào không chế được sự vui mừng khi nghĩ đến điều này... cô muốn gặp Tùng, muốn được nhìn thấy anh biết bao nhiêu... Thật sự là rất nhớ !!

Chương 72

Ngọc Hân lấy một cây cài tóc ngọc trai kẹp lên búi tóc trên đầu, mỉm cười nhìn trong gương viên ngọc trai đang tỏa ra những vết lấp lánh màu bạc, trên mái tóc đen bóng bệnh lại càng thêm nổi bật quý phái. Nhìn gương mặt mình trong gương, cô khẽ thở dài, đêm nay là bữa tiệc ra mắt của Tùng trước những nhân vật chủ chốt của Advanced Travel cũng như những đối tác làm ăn trước giờ của Advanced Travel. ... Từ đêm nay cuộc đời cô sẽ bước sang một trang mới, từ giờ mọi sự xuất hiện của cô, mọi hành động của cô sẽ bị để ý rất nhiều, cuộc sống sẽ không còn dễ dàng như trước. ...

Đưa bàn tay bé nhỏ lên trước gương, cô sờ từng đường nét gương mặt trong đó. Đó là một gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, từng đường nét phần hồng tình tề, đôi mắt to trong vắt, cái mũi thẳng và bờ môi hồng nhỏ xinh gợi cảm. Mái tóc đen được búi gọn lại, lấp lánh những viên ngọc trai nhỏ, để lộ ra cái cổ thanh mảnh và bờ vai trần trắng muốt xinh đẹp. Hân tự mỉm cười, có khi nào cô có thể trở thành một quý bà được không? Cá tính của cô vốn không phải như thế này! Không phải mặc đầm chấm gót yếu điệu thướt tha, không phải đầu tóc vấn cao, tay cầm lắc nhẹ nhàng, không phải mỉm cười hiểu biết và ánh mắt khoan dung... Cô không phải như thế này! Chưa bao giờ như thế này! Trong lòng lại thở dài, cô muốn được tự do trong bộ đồ thể thao, khoác ba lô, đội mũ lụp sụp và lang thang khắp nơi... Đó mới chính là Ngọc Hân thực sự! Chỉ nghĩ đến cảnh cô sẽ vì giẫm vào đuôi chiếc váy này mà ngã cũng đã thấy nản, Hân thở dài. ...

Cạch!

Cửa phòng bật mở làm Hân giật mình, nhìn ra cửa đã thấy Minh Tùng xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Ánh mắt của anh cũng sáng lên khi nhìn thấy cô, nụ cười trên môi lại càng thêm tươi phần quyến rũ, mái tóc hơi xù đã được cắt tỉa gọn gàng, gương mặt anh cũng được chăm sóc kỹ càng thêm sáng lạn. Minh Tùng một thân cao lớn như muốn che hết ngưỡng cửa, bộ vest màu đen sang trọng không một hạt bụi, đôi giày đen bóng loáng lại càng thêm lịch lãm quý phái. Minh Tùng mỉm cười, bước chân nhanh nhẹn bước đến gần Hân. ...

- Vợ yêu xong chưa? - Tùng ngả ngớn hỏi

Hân nhú nhú mày, đứng dậy, chiếc đầm dạ hội màu trắng hai dây chấm gót làm cô có cảm giác vướng víu, đã vậy thân váy lại càng bó sát vào từng đường cong trên cơ thể làm cô có cảm giác thật khó thở. ...

Minh Tùng đã nhanh nhẹn bước đến trước mặt cô, đôi mắt anh sáng lấp lánh nhìn vào gương mặt cô thật kỹ, cầm lấy bàn tay cô, anh thở ra:

- Vợ yêu đẹp quá!

Hân giật mình, cảm giác bối rối làm hai má cô chợt ửng hồng, cô đắm lên người anh:

- Anh đừng nói linh tinh!

Tùng bật cười, anh tóm lấy bàn tay của Hân, quẹt nhẹ lên mũi cô cung nựng:

- Vợ yêu, lúc tiếp khách không được cư xử tùy tiện như vậy biết chưa?

Hân ngược lên nhìn Tùng có vẻ không vui, cô thở dài:

- Haizzzz. ... Em cũng không biết có làm được không?

Cầm lấy tà váy so so, Hân càng cảm thấy trong lòng nặng trĩu:

- Em... thật sự không hợp với những thứ này!

Tùng dường như hiểu cô đang nghĩ đến điều gì, anh vòng tay nhẹ nhàng ôm lấy cô, bàn tay vỗ nhẹ lên lưng Hân, anh thì thầm:

- Không cần lo lắng! Anh biết những chuyện này không thể làm khó vợ yêu của anh được! Bữa tiệc sẽ rất nhanh kết thúc!

Hân thở dài, cô không sợ những bữa tiệc, nhưng bữa tiệc kiểu cách và gò bó thế này cô không thể quen được:

- Sau này còn rất nhiều bữa tiệc như thế này đúng không?

Trong giọng nói của cô có phần thở dài cũng có phần cam chịu làm Tùng không khỏi than nhẹ, anh biết Hân không hề thích điều này, bản thân anh cũng như vậy... Sống quá nhiều trong những bữa tiệc kiểu cách, anh thực sự đã cảm thấy buồn chán. ...

Hôn nhẹ lên đỉnh đầu Hân, anh dịu dàng nói:

- Ừm... Anh biết em không thích nhưng cố lên! Anh sẽ cố gắng kết thúc những chuyện này sớm thôi! Anh hứa!

- Vâng...- Hân mỉm cười, thực sự thì chỉ cần ở bên anh thôi, dù thế nào với cô cũng được... Cô chỉ ghét cảm giác sau buổi tối hôm nay, cô sẽ phải chia sẻ người đàn ông của mình với một thứ gọi là công việc... Bà Kim San chính là ví dụ điển hình nhất của người quá đam mê sự nghiệp đến nỗi quên cả gia đình, mặc dù bây giờ bà đã suy nghĩ lại, nhưng chỉ nhìn chặng đường hai ông ba đã đi, cô cảm thấy thực sự lo sợ...

Vòng tay ôm lấy Tùng, trong lòng thầm cầu nguyện anh sẽ không bao giờ như thế, cuộc sống của hai người sẽ không bao giờ như thế!

Cốc! Cốc!

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, ngay sau đó lại có tiếng ông Claymen:

- Cậu chủ, ông bà Benenth vừa qua cổng! Ông bà chủ cho mời cậu chủ và cô chủ xuống dưới!

- Tôi sẽ xuống ngay!- Tùng đáp

Nhẹ nhàng, Tùng buông Hân ra, ngón tay điểm lên trán cô, anh mỉm cười:

- Vợ yêu, cười lên nào!

Hân chớp chớp mắt nhìn Tùng, thở một hơi, khóe môi hơi cong lên thành một nụ cười mỉm... Đột nhiên, một phen choáng váng làm Hân giật mình, toàn thân hơi chấn động đã nhanh chóng rơi lại vào một vòng ôm ấp rất chặt, mùi nước hoa nhẹ nhàng tỏa ra quanh cánh mũi... Cũng vì quá bất ngờ mà đôi mắt cô mờ to nhìn vào gương mặt đã gần sát với mình, mí mắt dài của Tùng khép hờ, đôi môi của anh nóng ấm mềm mại đang phủ lấy môi cô, tình tế nghịch ngợm liếm mát trên bờ môi nhỏ xinh của cô...

Rất nhanh chóng, hơi thở của Hân bị nụ hôn của Tùng hút sạch, gương mặt cô đỏ bừng, tim đập loạn xạ, mà nụ hôn của Tùng càng sâu lại càng ý loạn tình mê, lưỡi của anh không ngần ngại tiến thẳng vào bên trong cắn nuốt, bàn tay anh từ lúc nào đã đưa lên đầu cô giữ chặt lại càng áp sát gương mặt của cô vào anh đến nỗi rằng cô cảm nhận được răng của anh và lưỡi của anh đang làm hòng cô căng cứng không có cách nào phản kháng...

Mặc dù cố hết sức, Hân cũng không nói được lời phản kháng nào, nụ hôn của Tùng đến quá nhanh, quá mãnh liệt đến nỗi bản thân cô không có cách nào chống đỡ nổi, toàn thân mềm nhũn dựa vào ngực anh... Đầu của cô bị anh giữ chặt, không cách nào ngo ngoáy mà nụ hôn của anh càng lúc càng khiến cô thấy choáng váng...

Phải đến lúc có cảm giác Hân như muốn ngất xỉu trên tay anh, Tùng mới rời đi đôi môi của cô.... Hô hấp vừa được giải phóng, Hân thở hồng hộc, toàn thân lại càng vô lực tùy ý Tùng ôm ấp... Tùng bật cười khúc khích, anh dịu dàng ôm lấy cô, để cô dựa vào ngực anh, nhẹ nhàng cung nệm như đang ôm một vật nhỏ, cúi xuống hôn lên trán cô, anh thì thầm:

- Vợ yêu ngọt quá!

Hân ngược lên nhìn Tùng, mắt đẹp trừng trừng lên tức giận... Đến giờ tiếp khách rồi mà anh còn... không biết anh hay cô là người cư xử tùy tiện đây!

- Anh thật là...- Hân bặm đôi môi bị anh hôn đến đỏ mọng, dấm lên ngực anh.

Nhưng hành động của Hân lại càng làm Tùng bật cười ha hả, cúi xuống hôn nhẹ lên má hồng hồng của cô:

- Đi xuống thôi! Chuyện này lát nữa sẽ tiếp tục!

Mặt Hân đỏ bừng, vừa định nhéo Tùng một cái anh đã nhanh nhẹn tránh được, đôi môi anh lại nghịch ngợm hôn phớt lên môi cô, giọng anh lại càng ngả ngớn:

- Vợ yêu, không nên hư như vậy, lát nữa sẽ càng bị trừng phạt nặng!

Vừa nói, vòng tay qua eo Hân đã siết nhẹ làm cô khẽ rùng mình. Liếc mắt nhìn anh một cái giận dữ, Hân bĩu môi, cô không thèm so đo với anh!

Lúc Ngọc Hân và Minh Tùng bước xuống phòng khách, ông bà Văn Quý Kim San đã đứng ngoài cửa đón những vị khách đầu tiên. Ông Văn Quý dường như chưa bao giờ hạnh phúc hơn thế và Kim San trong bộ đầm màu bạc lại càng thêm rạng rỡ bên cạnh ông, bà dường như cũng chưa bao giờ cười nhiều như vậy... Hai ông bà đang thực sự có những giây phút thực sự... Một phần nào đó, quyết định của Tùng quay trở lại Advanced Travel cũng mang đến những kết quả tích cực làm Hân cảm thấy hài lòng... Sáng hôm đó, Minh Tùng thậm chí đã phải đấu tranh rất nhiều với bà Kim San để bà chấp nhận việc anh trở lại Advanced Travel... Thực sự bà cũng là một người mẹ rất tốt, dù cách yêu thương của bà hơi khác nhưng bà rất yêu thương Minh Tùng, chỉ cần xác định điều đó là tốt cho anh, bà sẽ không ngần ngại hi sinh bản thân mình... Hân cảm thấy bà Kim San trở nên dễ gần gũi hơn rất nhiều... thực ra đã là phụ nữ, thì ai cũng sẽ chi vì chồng và con của mình mà thôi...

Bên dưới phòng khách được trang hoàng lộng lẫy với hoa tươi và những tấm thảm màu đỏ đã được thay mới bóng bẩy, trên những dãy bàn dài, các món ăn nhẹ và các loại rượu bày la liệt ngon mắt... Những người phục vụ trong bữa tiệc hầu hết chính là người của biệt thự, buổi tối hôm nay đều ăn mặc lịch sự nhanh nhẹn đi lại trong phòng, trên tay là những ly rượu vang đỏ sóng sánh...

Ngay khi hai người xuất hiện đã nhận được sự chú ý đặc biệt của những vị khách có mặt... Đây chính là hai nhân vật chính của bữa tiệc...

Khoác tay Tùng, Hân cố gắng bước đi nhẹ nhàng hết sức có thể, bàn tay của anh thì thoàng lại vỗ lên bàn tay cô, ánh mắt nhìn cô như khích lệ làm Hân bất giác mỉm cười, bước đi bên anh thật sự là cảm thấy tự tin hơn rất nhiều....

Những vị khách lần lượt đều tới chào hỏi.

- Xin chào ông bà Smith!

- Shane, cảm ơn cậu đã mời vợ chồng tôi bữa tiệc này!

- Ô! Thì ra đây là phu nhân của Advanced Travel! Thật là một phụ nữ xinh đẹp!

- Cảm ơn lời khen của bà!

- Mời ông bà cứ tự nhiên!

.....

- Xin chào ông bà Vidgan!

- Chúc mừng cậu kế nhiệm bà Kim San!

.....

Nụ cười không có cách nào ngưng được, một vị khách vừa bước đi, ngay lập tức một người khác đã lại bước tới. Những cái bắt tay thân ái, những cái ôm thân thiện, đôi khi là cùng uống 1 ly và những tiếng thì thầm rất nhỏ... Mặc dù Hân không hiểu rõ, nhưng cô cảm nhận được tầm quan trọng của bữa tiệc ngày hôm nay, đây là nền tảng đầu tiên để Minh Tùng thực sự bước chân vào Advanced Travel, thái độ của những người đến đây là minh chứng rõ nhất cho đánh giá của họ về sự kế nhiệm của anh cũng như những bước làm ăn trong tương lai... Mặc dù kiểu cách và nhảm chán nhưng cô không thể phủ nhận, những bữa tiệc thế này chứa đựng thật nhiều thứ thật to lớn ngoài sức tưởng tượng của một người bình thường....

Minh Tùng vẫn như cũ, mỉm cười đến sáng lạn, đôi khi lời anh nói pha chút trêu chọc, đôi khi lại có vẻ âm trầm... Đối với thái độ của từng người, anh luôn thể hiện một thần thái tự tin, nhưng lời nói có vẻ lịch sự đơn giản nhưng trong đó đã chứa đựng biết bao nhiêu sự tính toán... Đây không chỉ là cơ hội người khác đánh giá anh mà chính anh cũng cần đánh giá họ, đánh giá chính mình, cần chọn cách xử sự thích hợp... Bận hay thù chính là bởi quyết định lúc này, chỉ một lời nói sai cũng sẽ khiến anh phải chịu những mệt mỏi phiền phức không ngờ tới...

Nhìn nét mặt của Minh Tùng, Ngọc Hân có cảm giác ánh mắt của mình đang bị thôi miên... Đường như anh chưa bao giờ rực rỡ hơn như thế, như bao giờ tỏa sáng nhiều hơn thế... Nơi này thực sự hợp với anh... Đứng bên anh làm cho cô có một cảm giác gọi là tự hào...

Đột nhiên không khí trong căn phòng trở nên im ắng, tiếng người nói chuyện lắng bớt mà chỉ còn tiếng nhạc nhẹ dịu dặt...

Tiếng các quý bà xôn xao:

- Ô! Chẳng phải kia là con gái của ông Văn Đình, tổng giám đốc SmartMart sao?

- Mái tóc và cách ăn mặc khác nhưng gương mặt đó đúng là cô ấy!

- Đi bên cạnh cô ấy là ai vậy?

- Nghe nói là chồng tương lai, anh ta từng là trợ lý cho ông Văn Đình, sau này sẽ là người kế nhiệm chức tổng giám đốc của SmartMart!

- Chẳng phải hồi trước tôi có nghe nói cô ta chết mê chết mệt cậu Shane sao? Hai người còn từng có đính ước, thế mà bây giờ...

- Suyt! Nói nhỏ thôi!

.....

Các quý ông dường như cũng rất ngạc nhiên:

- Đại diện của SmartMart đến đây sao?

- Có lẽ ông Văn Đình đã chính thức muốn hòa bình với Advanced Travel sau những va chạm không nên có vừa rồi!

- Bà Kim San dường như cũng rất coi mở!

- Tôi cũng cảm thấy nên như vậy! SmartMart và Advanced Travel đều là tập đoàn lớn và hai bên đều nên cùng nhau hợp tác thì tốt hơn!

.....

Minh Tùng và Ngọc Hân nhìn nhau, trong đáy mắt đều dường như có rất nhiều suy nghĩ... Vừa xoay người lại đã nhìn thấy hai dáng người đi tới...

Người đàn ông là một người khá cao, hơi gầy, gương mặt thư sinh càng thêm trí thức sau cặp kính dày cộm. Vàng trán rộng, đôi mắt tinh anh và nụ cười như có như không chứng tỏ đó là một người đàn ông hiểu biết và rất thông minh. Ngọc Hân nhíu nhíu mi, người này có nét gì đó rất quen thuộc... Đi bên cạnh anh ta là một cô gái lông lẩy trong chiếc đầm màu cánh sen bó sát từng đường cong nóng bỏng của cơ thể, dáng người thon thả gợi cảm, làn da trắng ngần, mái tóc ngắn càng làm cô gái thêm cá tính đáng yêu. Mặc dù đã thay đổi khá nhiều, nhưng Ngọc Hân không khó khăn nhận ra cô gái này chính là Tiên Dung... Cô ấy thật sự rất đẹp, một vẻ đẹp mặn mà gợi cảm ít người theo kịp! Và ánh mắt cô ấy có bối rối, có đau khổ, cũng có vui mừng... hình như chưa có giây phút nào rời khỏi gương mặt người đàn ông đang đứng bên cạnh cô...

Ngọc Hân ngược lên nhìn Minh Tùng đã nhận thấy anh cũng vừa vịn cúi xuống nhìn cô, khóe môi anh nhếch lên tạo thành một nụ cười trấn an, bàn tay cũng vòng lên ôm lấy vai cô kéo lại gần...

- Không sao đâu!- Tùng khẽ thở dài

Đang bước tới, một đôi mắt đẹp đang nhìn có phần nhức nhối...

Tiên Dung cắn cắn môi, thực sự cô không có cách nào cố gắng để nặn ra được nụ cười... Bước chân vào nơi này, không một ai, một thứ gì có thể làm cô quan tâm khi ngay lập tức thân hình quen thuộc, gương mặt và nụ cười quen thuộc của Minh Tùng đã đập vào mắt cô bóng rất... Minh Tùng vẫn vậy, đẹp trai và quyến rũ thậm chí còn quyến rũ và nam tính hơn xưa, nụ cười của anh làm các quý bà xung quanh đông cứng, các cô con gái thì không lúc nào không liếc mắt nhìn anh đưa tình e thẹn... Cô cũng không thoát khỏi được những điều ấy... Vừa nhìn thấy anh, trái tim cô đã lồi nứa nhịp, bước chân không đủ tự tin mà chệnh choạng cho dù trước khi đến đây cô đã chuẩn bị tâm lý khá nhiều... Càng bước lại gần thì cô càng run rẩy luống cuống...

Nhìn sang Ngọc Hân đang đứng bên cạnh Tùng, trái tim Tiên Dung lại càng giống như có ai đó hung hăng đâm cho một nhát ứa máu, ánh mắt đau đớn có cảm phần không có cách nào ngăn cản sự ghen tị đang xâm chiếm dần tâm trí cô khi nhìn vào gương mặt xinh đẹp rạng ngời hạnh phúc kia... Đêm nay Ngọc Hân thật đẹp, mỗi cử chỉ lại càng thanh tao quý phái, đứng bên Minh Tùng đúng là một bức tranh... Ánh mắt Ngọc Hân vừa xoay lại, nhìn cô đã có ý cười như châm chọc... Chướng mắt! Ánh mắt Minh Tùng nhìn cô lại càng phức tạp, nụ cười trên môi anh tan biến thay vào đó là một cái nhíu mày! Anh ghét cô đến vậy sao? Tiên Dung cười chua chát... Ánh mắt anh nhìn xuống Ngọc Hân lại càng cưng yêu vô hạn, bàn tay lại thâm tình ôm lấy bờ vai cô ta... chướng mắt! Thực sự là chướng mắt!!!!

Nam Thành cảm nhận bàn tay khoác qua tay anh bỗng run run, bàn tay bé nhỏ từ khi nào đã nắm chặt lại... Vừa cúi xuống nhìn đã thấy Tiên Dung gương mặt biến sắc, ánh mắt phức tạp hướng về phía hai người đang đứng bên nhau nhìn về phía này không dứt... Trong lòng cảm thấy không vui, ánh mắt cũng nhíu lại... Tiên Dung, cô ấy thực sự đang muốn thử thách sức chịu đựng của anh sao?

Đột nhiên vòng tay ôm lấy vai cô, anh thì thầm, ngữ khí mát bình tĩnh:

- Dung, em làm sao vậy?

Tiên Dung bỗng giật mình, ngược lên nhìn Nam Thành trong đáy mắt tỏa ra hơi lạnh làm cô rùng mình, cô bỗng bối rối:

- Em... em không sao!

Chưa bao giờ anh có thái độ kì lạ với cô như vậy, lạnh lùng mà lại giống như đe dọa... Nam Thành bỗng dịu giọng:

- Em không nên có biểu hiện như vậy... Cười lên đi!

- Vâng...- Tiên Dung khẽ đáp, cô có cảm giác bàn tay vòng qua vai mình lạnh toát.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Không gian trong phòng khách dường như có phần ứng động, chỉ còn tiếng nhạc nhẹ nhàng, mọi ánh mắt đều hướng về bốn con người đang nhìn và bước lại gần nhau... Từng người từng người tách đôi thành con đường nhỏ để Nam Thành và Tiên Dung bước đến... Hai ông bà Văn Quý- Kim San đang nói chuyện với khách đột nhiên cũng quay lại, gương mặt khẽ biến nhìn vào hai người vừa mới xuất hiện đã gây ra sự bàng hoàng... Phía kia của căn phòng, Minh Tùng vẫn một tay ôm lấy vai Ngọc Hân, một tay cầm ly rượu vang đỏ khẽ sóng sánh, anh ngược mắt nhìn về phía bà mỉm cười... Lòng bà cũng nhẹ đi...

Minh Tùng khẽ nhếch khóe môi tạo thành một nụ cười nửa miệng quyến rũ, anh nhìn thẳng vào ánh mắt Nam Thành dường như đang bắn ra tia lửa nhìn mình... Anh cũng muốn xem Nam Thành hôm nay là đến chung vui hay muốn cho anh một cái cảnh cáo! Nhìn sang Tiên Dung đang đi bên cạnh Nam

Thành, tầm mắt của anh có chút ảo não... Ánh mắt cô ấy nhìn anh dường như vẫn không có gì thay đổi, chẳng phải hai người đang chuẩn bị đính hôn sao ? sau đó sẽ là đám cưới giống như anh và Ngọc Hân sao ? Vì sao ánh mắt cô ấy nhìn anh lại có nhiều bi thương như vậy ? Trong lòng không khỏi có nhiều cảm thán... Ngọc Hân vừa vặn ngược mắt lên đã nhận thấy ánh mắt Minh Tùng phức tạp nhìn Tiên Dung, cuối cùng thì anh vẫn không thể hờ hững với cô ấy... Nhưng trong lòng cô đang mong chờ điều gì ? Thực sự muốn Tùng hờ hững với Tiên Dung sao ? Không! Rõ ràng là trái tim cô không đủ ích kỉ như thế, nhưng lại cảm thấy không vui, chẳng phải vì ích kỉ mà cảm thấy không vui sao ?

Tiên Dung bước chân chệch quỹ đạo đã lâu, lại càng bị nụ cười của Tùng làm cho run run, trái tim không tự chủ đập nhanh vài nhịp... Nam Thành ánh mắt lại càng nhiều hờn giận, Minh Tùng, rốt cuộc thì anh ta vẫn cứ muốn phải đối đầu với anh sao ?

4 con người, mỗi người chạy theo một suy nghĩ miên man... Nhưng trong lòng đều tự cảm thấy không cách nào thoát mái... Khoảng cách càng rút ngắn lại thì những phân vân lại càng nhiều. Đây là lần đầu tiên, sau một thời gian rất dài, 4 người trong cùng một sân diễn mới cùng đối mặt với nhau... Ngay từ khi bắt đầu đã là... một màn kịch rất dài... và cần một cái kết trọn vẹn... Đó có thể là một đại kết cục cũng có thể sẽ mở ra một màn diễn mới... Mọi chuyện đều được quyết định khi bốn ánh mắt đã thực sự chỉ còn gần trong gang tấc...

Đứng cách Minh Tùng và Ngọc Hân hai bước chân, Nam Thành chợt dừng lại, bàn tay cũng giữ chặt lấy Tiên Dung dường như đang muốn bước theo mong muốn càng đến gần sát hơn với Minh Tùng... Gương mặt xinh đẹp của Tiên Dung bỗng trở nên có phần nhợt nhạt, ánh mắt nhìn Tùng lại chất chứa càng nhiều nỗi lòng, bờ môi khẽ run run... Bước chân nếu không vì Nam Thành một bên giữ lại, chắc cô đã bước thẳng đến chỗ anh mà ôm chầm lấy thân hình đã làm cô nhưng nhớ biết bao kia...

Minh Tùng khẽ nheo mắt nhìn Tiên Dung dường như có vẻ không hài lòng, cũng có phần bất ngờ, nụ cười trên môi anh gượng gạo... Phản ứng của anh vào trong mắt Ngọc Hân lại trở thành một loại ý nghĩ khác, anh còn quan tâm đến Tiên Dung nhiều như thế sao ? Mặc dù biết rằng điều đó cũng là đúng và nên như vậy, nhưng Ngọc Hân vẫn có cảm giác trong lòng không thoải mái, ánh mắt Tiên Dung nhìn Tùng cũng không bình thường tí nào...

Xung quanh đã xuất hiện một vài tiếng ồn ào bàn tán.

- Nhìn cô ta kia... Có chồng tương lai còn nhìn người khác bằng ánh mắt đưa tình thế kia!
- Tôi nghe nói cô ta đã yêu thầm cậu Shane rất lâu rồi!
- Anh chàng đi bên cạnh cũng thật tội nghiệp... Ai bảo gia thế không bằng người ta, phải nhờ cậy vào ông Văn Đình!
- Có ngày sẽ bị cô ta cấm sừng không chừng!
- Cậu Shane không yêu cô ta cũng phải!
- Đúng! So với cô ta thì vợ cậu Shane bây giờ tuyệt hơn nhiều!

.....

Nam Thành bên tai vang lên những lời bàn tán làm bên tai anh chán ghét, trong lòng cũng vì tức giận mà nổi cơn sóng gió rất nhiều... Tiếng anh càng thêm đe dọa người bên cạnh:

- Dung!

Mặc dù rất nhỏ nhưng sự lạnh giá trong đó dường như đã lên cao độ, Tiên Dung khẽ giật mình, nhưng càng cố lấy lại bình tĩnh bao nhiêu thì lại càng cảm thấy mất bình tĩnh bấy nhiêu, cô không có cách nào tự chủ khi đứng trước Minh Tùng, hoàn toàn không có cách!

Đột nhiên, Minh Tùng bật cười ha hả, bàn tay đưa ra hướng tới Nam Thành:

- Chào cậu!

Nam Thành cũng khẽ cười, hờ hững nhận cái bắt tay của Minh Tùng:

- Chào cậu! Chúc mừng cậu nhận chức tổng giám đốc Advanced Travel! Cậu rất xứng đáng!

Những lời chúc mừng đã sớm được nói ra không còn mấy vui vẻ.

- Cảm ơn cậu! thật không ngờ chúng ta có thể gặp lại nhau sớm như vậy ! Càng không ngờ cậu lại là đại diện của SmartMart! Hôm nay thực sự cậu đã mang đến cho tớ những hai niềm vui lớn!

- Hai niềm vui lớn ? Tớ không nghĩ mình lại nhiều may mắn như vậy !- Nam Thành cười

- Thứ nhất cậu đại diện SmartMart đến đây chứng tỏ chúng ta đã bỏ qua được những hiềm khích xưa! Chúng ta lại là bạn cũ, tớ rất hi vọng có thể sẽ có những hợp tác tốt đẹp trong tương lai khi cậu trở thành tổng giám đốc SmartMart!

Xung quanh chợt vang lên những tiếng ồ khe khẽ, mọi con mắt nhìn vào Nam Thành đã có nhiều biến đổi...

Nam Thành ánh mắt càng phức tạp nhìn Minh Tùng, muốn anh phải cảm ơn vì anh ta cứu vãn danh dự cho anh thì vẫn còn xa lắm! Hợp tác trong tương

lai thì chắc chắn rồi, còn phần tốt đẹp, anh không dám nhận! Nam Thành cười lạnh giá:

- Tớ cũng rất mong được như vậy!

Minh Tùng nhìn sang Tiên Dung đứng bên cạnh cúi đầu không dám ngước lên.. Dù không nhìn thấy nét mặt cô nhưng anh cũng biết cô đang run rẩy. Phân vân một chút cuối cùng mới lên tiếng, giọng anh nhỏ nhẹ:

- Chào em!

Tiên Dung giật mình, ngước lên nhìn Minh Tùng có phần ngỡ ngàng, hai gò má đã trở nên nhợt nhạt. Minh Tùng nhú nhú mi, nhưng giọng nói vẫn đều đều:

- Em vẫn khỏe chứ ? Nghe nói hai người sắp đính hôn! Xin chúc mừng!

Đính hôn ? Chúc mừng? Tiên Dung toàn thân đờ đẫn giống như bị đóng băng... Dù đã nghe những điều này đến cả trăm lần, nhưng chưa lần nào cô cảm thấy đau đớn như vậy... Những lời nói như vậy vì sao có thể nói ra từ miệng của anh, những lời như có gai đâm vào lòng cô như vậy vì sao anh có thể nói ra ?

Ánh mắt Tiên Dung nhìn Minh Tùng đau đớn, những bi thương buồn khổ trong lòng cô giống như những trái bom thực sự đã tích tụ quá lâu ngày... Cô không muốn đính hôn cũng không cần anh chúc mừng, người cô muốn lấy duy nhất chỉ có mình anh thôi, anh không hiểu sao ? Nhiều năm như vậy mà một chút cũng không hiểu sao ?

Nước mắt đã kìm nén biết bao lâu bỗng tràn ra trên khóe mi, một giọt rồi hai giọt nóng hổi đua nhau chảy xuống gò má xinh đẹp, Tiên Dung nhìn Minh Tùng không dứt, thực sự nếu không vì Nam Thành đang giữ chặt, cô rất muốn được chạy đến ôm chầm lấy anh... Vì sao anh lại xa cô đến vậy ? Chỉ có hai bước chân thôi... hai bước chân thôi... gương mặt ở gần cô trong gang tấc, thân hình cao lớn của anh ở ngay trước mắt cô, mùi hương của anh lờn vờn quanh mũi cô... Anh ở gần cô đến vậy nhưng sao lại xa đến thế ?

Mọi thứ đều dường như biến mất trước mắt Tiên Dung, trong lòng cô chỉ còn tồn tại nỗi đau và trước mắt là người đàn ông mà cô yêu thương...

Không gian trong phòng giống như ngừng trôi, mọi ánh mắt nhìn về phía Tiên Dung kinh ngạc, nhiều người dường như không dám tin vào mắt mình, một vài s trôi qua dường như bất kì ai cũng không muốn nghĩ đến bất kì điều gì, chỉ có sự kinh ngạc và kinh ngạc...

Minh Tùng nhìn Tiên Dung, gương mặt anh khẽ biến, nụ cười trở nên cứng nhắc... Nam Thành một bên lại càng thêm kinh hoàng, nhìn chằm chằm vào Tiên Dung đang để mặc nước mắt của mình rơi xuống như mưa trước ánh mắt của bao nhiêu người, cô ấy thực sự... không quan tâm đến sự có mặt của anh sao ? Không coi anh ra gì sao ?

Tiên Dung khẽ chao đảo, bờ môi cô run rất nhẹ, Nam Thành vội vã đỡ lấy cô, ánh mắt tỏa nhiều đau thương cũng phần uất... Tiếng xôn xao càng lúc càng rộ lên...

Minh Tùng đứng im giống như đang phải chịu một chấn động lớn, vừa muốn bước lên thì Ngọc Hân đứng bên cạnh anh đã bước lên trước, cô nhìn Nam Thành mỉm cười:

- Hình như cô ấy đang bị ốm! Bên trên có phòng trống, tôi sẽ đưa cô ấy đi nghỉ một chút! Anh không phiền chứ ?

Nam Thành ngạc nhiên vài s rồi cũng mỉm cười:

- Vâng! Cô ấy đang ốm mà tôi thì bất cẩn quá! Làm phiền rồi!

- Không có gì!- Ngọc Hân mỉm cười thân thiện, bàn tay đỡ lấy Tiên Dung đang mềm nhũn vô lực, gọi hai người hầu gái tới đỡ lấy Tiên Dung dắt đi mà Tiên Dung cũng không phản kháng, ánh mắt hướng về người đàn ông đang đứng im một chỗ, ánh mắt càng lúc càng phức tạp... Bàn tay bé nhỏ vừa vươn ra, muốn hướng tới chạm lên gương mặt anh, nhưng chỉ còn cách anh vài cm đã bị đưa đi...

Tùng cứ chỉ đều không thoát khỏi ánh mắt mọi người trong căn phòng, mọi người đều một phen kinh hãi...

Minh Tùng rời ánh mắt khỏi Tiên Dung hướng đến dáng người đi bên cạnh... Ngọc Hân, dường như anh lại làm cô ấy không vui nữa rồi, trong lòng không khỏi thờ dài...

Một lúc lâu sau, trong phòng mới rộ lên những lời bàn tán.

- Cô ta như vậy là ý gì ?

- Sắp đính hôn rồi mà còn tình ý với cậu Shane như vậy !

- Cũng may là cô Ngọc Hân kịp thời giải vây ! Không thì không biết cô ta sẽ làm nên loại chuyện gì nữa !

- Haizzz ! Tiểu thư của SmartMart sao lại như vậy ?

.....

Rất nhanh chóng, mọi ánh mắt lại hướng về phía Nam Thành đang đứng đó, nụ cười vẫn không có biểu hiện gì nhưng ánh mắt dường như đã thay đổi...

Ông Văn Quý chợt nói nhỏ bên tai bà Kim San :

- Bà thử lên tầng xem thế nào ? Cần thận vẫn hơn !

Bà Kim San nhú nhú mi rồi cũng gật đầu :

- Được !

Biết là mọi chuyện sẽ không tốt đẹp gì, nhưng không ngờ lại tệ như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Trên tầng 2

Ngọc Hân dẫn đường hai người hầu gái dìu Tiên Dung vào một phòng trống, cẩn thận chỉ hai người đưa Tiên Dung nằm xuống giường, rồi xoay người nhẹ giọng cười :

- Xuống bếp mang một cốc sữa nóng lên đây !

- Vâng !

Hai người hầu gái đáp nhẹ rồi bước ra bên ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại...

Trong phòng chỉ còn lại hai người... Lần đầu tiên... chỉ còn lại hai người... Ngọc Hân từ tốn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, ánh mắt hướng ra bên ngoài cửa sổ, ở đó chỉ là một màn đêm điểm ánh sáng vàng rất nhẹ, không thể nhìn rõ thứ gì nhưng cô lại dường như nhìn rất chăm chú... Tiên Dung nằm trên giường, nước mắt vẫn rơi xuống nhưng dường như đã chậm hơn... Cô biết mình không nên có những cảm xúc này, càng không nên có những hành động như vậy, nhưng tình cảm xưa nay vốn là thứ con người không thể điều khiển được... Cô biết mình đã sai nên đành cắn răng nhận sự giúp đỡ của Ngọc Hân, lại càng không đành lòng rời đi Minh Tùng... Cô biết bản thân mình không có cách để đến gần anh được nữa nhưng trái tim lại không chịu nghe lời... Vừa xa anh vài bước đã cảm thấy trong lòng cồn cào thương nhớ!

Chuyển ánh mắt nhìn đến Ngọc Hân vẫn bình tĩnh như không, nhìn ra bên ngoài giống như chẳng có chuyện gì xảy ra lại càng làm Tiên Dung thấy chướng mắt, cô ta đang muốn cười nhạo cô chăng ? Cô sẽ không bao giờ chấp nhận điều đó, không bao giờ, tự tôn không cho phép cô cúi đầu trước Ngọc Hân!

Ngồi dậy, Tiên Dung gạt nước mắt trên mi, lạnh giọng cười:

- Đừng nghĩ rằng chỉ như vậy sẽ làm tôi phải cảm ơn cô!

Nghe tiếng Tiên Dung, Ngọc Hân cũng quay mặt lại, ngồi thoải mái trên ghế, cô mỉm cười:

- Tôi không cần lời cảm ơn của cô! Tôi chỉ không muốn chồng mình phải khó xử... khi có người cứ khốc lóc nhìn anh ấy chăm chăm như vậy!

Những lời cuối cùng, cô nói thật rõ ràng lại càng có ý châm chọc.

Quả nhiên, Tiên Dung ngay lập tức bị chọc giận, đôi mắt long lên, sắc mặt đã tái lại càng thêm trắng bệch, cắn cắn môi không biết nên nói sao. Đúng! Ngọc Hân giờ là vợ Minh Tùng còn cô thì chỉ là một người đã bị anh từ chối phủ phàng...

- Cô cảm thấy hả hê trong lòng lắm đúng không ?- Tiên Dung cắn răng, bàn tay nắm chặt lại- Nhìn thấy tôi như vậy, nhìn thấy Minh Tùng lạnh nhạt với tôi, cô hả hê lắm đúng không ?

Ngọc Hân cười khê:

- Tôi không thừa hơi như vậy! Cô chẳng liên quan gì đến cuộc sống của tôi và Tùng cả, cô cũng đã chuẩn bị đính hôn, lẽ ra nên biết cư xử có chừng mực!

Ngọc Hân nhìn Tiên Dung, cái nhìn sắc lạnh.

- Chùng mực ?- Tiên Dung phá lên cười, ánh mắt bi thương lẫn phần uất tột cùng- Tất cả chính là tại cô! Vì cô mà ra tất cả câu chuyện của ngày hôm nay!! Chính cô đã quyến rũ Tùng, đã làm anh ấy mê mẩn đến nỗi quên hết tất cả! Chúng tôi đã đính hôn, vì sao cô có thể mặt dày đến như vậy! Đòi cướp chồng của người khác!

Ngọc Hân bật cười, tiếng cười thanh thúy lại càng châm chọc:

- Tiên Dung! Cô nói lời đó mà tự bản thân không thấy buồn cười sao ? Ngay từ đầu ai là người quyến rũ Minh Tùng, ai là người cố chen vào giữa ai và Minh Tùng, chẳng phải cô nên là người biết rõ nhất sao ?- Ngọc Hân nhìn Tiên Dung, mặt Tiên Dung càng tái nhợt... Cô ta biết, cô ta tự nhiên biết!! Biết tất cả!

Ngọc Hân mỉm cười:

- Tôi biết! Tôi biết tất cả! Tôi biết tất cả những điều hèn hạ cô đã làm để chia cắt tôi và Tùng, nói ai cướp chồng của ai, chẳng phải lúc này mọi người đều nhìn thấy rõ nhất sao ? Tiên Dung, cô nếu khôn ngoan nên biết điều một chút mới phải!

Dù cố mỉm cười, nhưng Ngọc Hân cũng biết trong lòng cô đang trào lên sự tức giận không lời... Đã có lúc cô cảm thán cho Tiên Dung, cảm thấy thương hại cô ấy, nhưng bây giờ nhiều nhất chính là tức giận... Thực sự tức giận!

Tiên Dung gương mặt cắt không còn giọt máu, bờ môi run run lời nào cũng không thể nói, chỉ có thể nhìn Ngọc Hân trừng trừng, che giấu những bi thương phần uất trong lòng...

Ngọc Hân từ từ đứng dậy, cô thở một hơi:

- Chuyện cũ tôi sẽ không so đo với cô! Dù sao cô cũng đã tìm được hạnh phúc của mình, mọi chuyện nên có giới hạn! Lần sau không nên để tôi thấy cô tùy tiện dùng ánh mắt đó nhìn chồng tôi! Vì chắc chắn tôi sẽ không cứu cô như vừa rồi! Cô nghỉ ngơi đi!

Nói xong tức giận muốn bỏ đi, đằng sau chợt vang lên tiếng Tiên Dung cười khênh:

- Cô cứu tôi ? Cô chỉ không muốn nhìn thấy Tùng sẽ bước đến và ôm lấy tôi mà thôi!

Toàn thân Ngọc Hân cứng đờ, bước chân chợt dừng lại. Tiên Dung thấy thái độ của cô lại càng cười :

- Tùng sẽ không bao giờ bỏ mặc tôi cả! Cô biết điều đó! Chỉ cần là tôi ngã, anh ấy sẽ dang tay về phía tôi! Cô ghen sao ? Anh ấy yêu cô thì sao ? Tôi cố chia rẽ hai người thì sao ? Trong trái tim Tùng dù đã biết tất cả nhưng anh ấy chưa bao giờ trách tôi cả, chưa một lần nào cả ! Cô không hiểu điều đó nghĩa là gì sao ? Ngọc Hân, dù không muốn thì Tùng cũng đã yêu tôi, một phần nào đó trong trái tim anh ấy yêu tôi!!!!

Tiên Dung gần như muốn hét lên, Ngọc Hân cảm thấy một cơn chấn động rất nhanh ập tới, trước mắt một trận choáng váng rồi tan đi rất nhanh... Tiên Dung phía sau lưng cô lại càng thêm hả hê cười như điên...

Cố gằn lại tiếng trái tim đang đập thật nhanh, Ngọc Hân xoay người lại nhìn Tiên Dung lạnh giá:

- Như vậy thì sao ?

Nụ cười Tiên Dung chợt dừng lại, đồng cứng méo mó trên môi, ánh mắt nhìn Ngọc Hân bàng hoàng.

- Cô nói gì ?

Ngọc Hân mỉm cười như không :

- Cô đang cố gắng nói với tôi cô đáng thương biết bao nhiêu phải không ? Một phần nào đó Minh Tùng yêu cô ? Có đủ để anh ấy ở bên cô không ? Đủ để anh ấy hi sinh tất cả vì cô không ? Tiên Dung, đừng làm tôi buồn cười, tôi có cả một chiếc bán pizza, tôi sẽ không ngại cho cô một vài vụn bánh, tôi vẫn sẽ thấy chiếc bánh đó tuyệt ngon! Những gì ngọt ngào nhất là của tôi, tôi sẽ không tiếc vài miếng bánh mì bị cháy đen!!!

Ngọc Hân nói rất chậm, nhìn nét mặt Tiên Dung chuyển biến, trong lòng nhẹ dần đi:

- Cô nên biết đâu là giới hạn của mình mới phải! Nghỉ ngơi đi!

Không kịp để Tiên Dung có phản ứng, Ngọc Hân đã bước ra ngoài, đóng sập cửa lại... Bên trong vang lên tiếng hét, tiếng mắng ***** của Tiên Dung, tiếng đồ đạc bị đập vỡ....

Ngọc Hân thở dài, vừa xoay người lại đã nhìn thấy bà Kim San đứng bên cạnh, tay còn cầm cốc sữa nóng.

- Mẹ...- Hân khẽ nói, trong đáy mắt khẽ mệt mỏi.

- Được rồi! Con xuống đi... Ở đây có mẹ là được rồi!- bà Kim San lên tiếng trấn an rồi bước tới muốn bước vào phòng.

Ngọc Hân vừa muốn ngăn cản, bà đã mỉm cười ngăn lại:

- Không sao đâu! Con xuống gọi chồng chưa cưới của cô ta lên đây!

.....

Ngọc Hân im lặng một lát rồi mới gật đầu:

- Vâng...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Giữa bữa tiệc ồn ào, mọi ánh mắt đều chăm chú vào hai người đàn ông trẻ đang nói chuyện với nhau khá thân mật. Một người dáng người cao cao, gầy mảnh khảnh, cặp kính trí thức, nụ cười như có như không; một người dáng người cao lớn, thân hình mạnh mẽ, nụ cười lại càng thêm hút hồn... Trong một câu chuyện tưởng như vui vẻ, nụ cười chưa bao giờ ngừng nhưng trong đáy mắt cả hai đều dường như có nhiều bão tố...

- Chúc mừng cậu!- Minh Tùng mỉm cười

Nam Thành vẫn như cũ không biểu cảm, đáy mắt một mảnh tĩnh lặng lạnh giá:

- Tôi có gì đáng được chúc mừng sao ?

Giọng Nam Thành chậm rãi cao độ... Chúc mừng ? Anh có gì đáng để được chúc mừng ? Sinh ra trong một gia đình tan vỡ, chứng kiến quá nhiều đau khổ tai ương... Những gì bản thân anh đã cố gắng để có được ngày hôm nay đều phải đánh đổi bằng nước mắt, bằng chính tính mạng của mình... Làm sao có ai biết được cuộc đời của anh đã trải qua biết bao nhiêu lang bạt, thế nhưng vì sao đến lúc này lòng anh trống rỗng... Tiên Dung, cô ấy không yêu anh, một chút cũng không yêu anh! Trái tim anh lại vì điều đó mà cảm thấy đau đớn, cảm thấy tràn ngập hận thù!

Minh Tùng, anh ta mới là người có tất cả, có người mình yêu, có người yêu mình, cuộc đời từ khi sinh ra đã là sinh ra trong ánh hào quang, còn anh, đứng bên anh ta chỉ là một ánh sáng yếu ớt! Ghen tị và chua xót là những cảm xúc anh đang có, nếu cuộc đời không quá nghiệt ngã, thì Nam Thành của ngày hôm nay sẽ không khác Minh Tùng là bao nhiêu! Số phận thật quá trớ trêu!

Nhận thấy nét âm u trong ánh mắt Nam Thành, bàn tay đã run rẩy từ lâu chứng tỏ sự nhẩn nhai giống như một quả bóng lớn muốn được xì hơi, Minh Tùng vẫn cố gắng tỏ ra hòa hoãn:

- Cậu đã có được Tiên Dung, chẳng phải cậu luôn nói những việc cậu làm từ trước đến nay đều là vì cô ấy

sao ? Hơn nữa, giờ cậu cũng đã trở thành người sẽ kế nghiệp ông Văn Đình! Như vậy không đáng chúc mừng sao?

Nam Thành cười khê:

- Cậu thấy tôi có được cô ấy sao ?

Lời vừa dứt, Nam Thành ngược nhìn Minh Tùng, giọng nói lãnh băng có phần căm giận:

- Con mắt nào của cậu nhìn thấy Tiên Dung thuộc về tôi ? Minh Tùng, cậu đang châm chọc tôi đấy à ? Tất cả mọi người ở trong căn phòng này đều nhìn rõ, bản thân cậu cũng nhìn rất rõ... người cô ấy yêu là cậu, không phải là tôi!

- Cậu cũng biết bản thân tôi không hề muốn như vậy!- Minh Tùng chột hạ thấp giọng, trong chuyện này bản thân anh thực sự cũng có nhiều bất đắc dĩ- Hãy tin tôi, nếu có thể thay đổi được điều đó, tôi sẽ không ngần ngại làm tất cả!

Nam Thành cười lạnh:

- Cậu đang thương hại tôi nữa đấy?

- Cậu hiểu rất rõ điều tôi muốn nói! – Minh Tùng nói như giải thích

Con người Nam Thành là điều mà Tùng cảm giác mình không dễ dàng nắm bắt được, lại càng khó để hiểu những tính toán đã hình thành, đang hình thành và có thể thay đổi trong đầu anh ta. Anh không phủ nhận bản thân anh cũng thấy hơi bất ngờ trước tình cảm của Tiên Dung không ngần ngại thể hiện trước mặt bao người... Với anh không có lợi mà với Nam Thành còn cao hơn thế, nó có thể tạo thành một vết thương trong lòng anh ta, và có thể nuôi

đường thêm trong lòng anh ta một mối thù... Và anh không muốn sự tức giận chưa hình thành được bao lâu trong lòng Nam Thành sẽ hướng vào anh... Anh đơn giản mong muốn một cuộc sống an bình, yên ổn, hoàn toàn không muốn cùng Nam Thành tranh đấu, càng không muốn là kẻ thứ ba xen vào giữa anh ta và Tiên Dung... Nhưng sự việc ngày hôm nay thực sự nằm ngoài dự đoán của anh, và hậu quả của nó anh thực sự cũng chưa dám tưởng tượng... Chỉ cần nhìn ánh mắt vằn đỏ của Nam Thành là đủ biết, anh ta sẽ không dễ dàng quên được cũng không dễ dàng bỏ qua...

Nam Thành nhìn sang Minh Tùng, anh ta chỉ cười lạnh, nhìn xuống ly rượu của mình... Minh Tùng, anh ta không hề muốn có cuộc chiến này, nhưng Tiên Dung đã lựa chọn nó, đáng tiếc, Minh Tùng... Anh không có nhiều sự lựa chọn...

Từ nhiều năm qua, lòng thù hận chính là món ăn nuôi anh sống đến tận bây giờ, lòng thù hận giúp anh quên đi mọi nỗi đau mà mình phải chịu đựng, cho anh một mục tiêu cho cuộc sống trượt dốc của mình... Lòng thù hận đã nuôi anh lớn cũng chính anh đã nuôi lòng thù hận của mình lớn, bây giờ điều đó giống như đã trở thành bản năng trong con người anh, trước mọi sự tức giận, mọi nỗi đau, thù hận là điều đầu tiên anh nghĩ đến... Nếu muốn trách thì chỉ nên trách số Minh Tùng xui xẻo... Sự việc ngày hôm nay sẽ làm anh không bao giờ ngưng tay cho đến khi hủy hoại tất cả... Minh Tùng, Tiên Dung... cả hai con người này anh sẽ trả lại gấp 10 lần những gì anh đã nhận ngày hôm nay...

Ánh mắt Nam Thành càng lúc càng lộ ra tia chết chóc, trái tim đang rỉ máu của anh bỗng nhiên đông cứng lại, lạnh băng... không còn đau đớn, chỉ còn những tính toán ngập đầy hưng phấn... Bàn tay cầm ly rượu không tự chủ cũng muốn nắm lại đến nỗi gân xanh... Nếu bản thân anh từng lưỡng lự bao nhiêu thì bây giờ lại càng quyết tâm bao nhiêu, một tay nắm chặt lấy điện thoại trong túi, chỉ một lát nữa thôi, anh sẽ chỉ gọi một cú và mọi chuyện sẽ kết thúc... Nụ cười trên môi anh âm u giống như từ cõi xa xăm nào đó tràn về, nụ cười của một con người đã thực sự chết từ rất lâu rồi, sống đơn giản chỉ là kéo dài những ngày chưa chết mà thôi...

Minh Tùng nhú mảy, nhìn vào ly rượu đang sáng sủa trên tay Nam Thành, trong lòng chợt thờ dài, thời gian tới có lẽ... anh sẽ phải cẩn thận hơn nữa!

Ngọc Hân nhìn theo đến khi bà Kim San bước vào trong phòng, lắng nghe bên cửa, tiếng gào thét của Tiên Dung đã ngừng chỉ còn tiếng bà Kim San nghiêm khắc, cô mới chậm chậm bước đi xuống... Vừa đến đầu cầu thang, Hân đã nhìn thấy Minh Tùng và Nam Thành đều đang bước tới, bên dưới bữa tiệc vẫn nhộn nhịp như cũ nhưng mọi ánh mắt đều dường như đang hướng lên phía bên trên...

Minh Tùng và Nam Thành bước lại gần Hân, nhìn thấy cô, Tùng lo lắng hỏi:

- Không có chuyện gì chứ ?

Hân lắc đầu:

- Mẹ đang ở trong đó!

Nhìn sang Nam Thành:

- Có lẽ cô ấy cần anh!

- Vâng, cảm ơn!- Nam Thành đáp, giọng nói lãnh đạm giống như chuyện đó không liên quan gì đến anh...

Minh Tùng đứng một bên khẽ nhú mảy, rút cuộc trong đầu anh ta đang nghĩ gì... Vừa muốn nhìn sang Ngọc Hân thì cô đã xoay đi tránh ánh mắt của anh, trong lòng lại than nhẹ...

Ba người bước đi rất chậm trên hành lang dài

Nam Thành nhẹ giọng cười:

- Khi này rất cảm ơn cô... Nếu không có cô e là... Tiên Dung...- Nam Thành khách khí thờ dài

Ngọc Hân mỉm cười:

- Không có gì... Đó cũng là điều tôi nên làm! Có thể sẽ làm phiền đến anh nhưng... nhìn anh rất quen!

Cô nhú nhú mi nhìn Nam Thành giống như đang cố gắng tìm một điểm quen thuộc gọi cho cô nhớ về điều gì đó trong quá khứ.

Nam Thành bật cười ha hả:

- Ngọc Hân, chúng ta đã từng gặp nhau tại bờ biển Vinpearl Land, anh là Nam Thành! Thật vui vì em vẫn còn nhớ anh!

Nếu muốn đối phó với Minh Tùng, thì Ngọc Hân chính là điểm yếu chí mạng của anh ta... Một điều hiển nhiên quan trọng như vậy, làm sao anh có thể quên... Nam Thành cười lạnh.

- A!- Ngọc Hân kêu lên, ánh mắt cô dường như sáng rõ khi chợt nhớ ra điều gì đó, cô cười tươi phấn khích- Anh... anh chính là Nam Thành, người đã làm quen với Kim Thư!!

- Chính là anh!- Nam Thành thân thiện- Kim Thư bây giờ thế nào ? Tiếc là anh và cô ấy không có duyên!

- Cô ấy đã lấy chồng và cũng đã sinh con! Cô ấy sống rất tốt! Bất ngờ thật đấy... Thì ra anh lại chính là Nam Thành, chẳng phải anh với Tùng là bạn

thân sao ?- Vừa cười nói, Hân vừa quay lại nhìn Minh Tùng đang bước ngay phía sau.

Tùng chỉ mỉm cười, trong đáy mắt anh là một tầng lo lắng xa lạ, Nam Thành đang cố gắng tiếp cận Ngọc Hân sao ?... Nhưng thái độ của anh trong mắt Hân lại thành một ý tứ khác, Hân nhủ mi, anh đang lo sẽ gặp lại Tiên Dung phải không ? Điều này làm lòng cô chùng xuống rất nhanh...

Nam Thành lặng lẽ quan sát ánh mắt cả hai người, thú vị bật cười:

- Đúng! Anh cũng lâu không gặp Tùng, công việc mà! Anh nghe tin của hai người đã lâu, chúc mừng em!!

- A...- Ngọc Hân cười có phần gượng gạo, từ khi Tiên Dung xuất hiện, cô chẳng còn cảm thấy vui nữa- Cảm ơn anh!- Cô đáp lời như một cái máy- Chẳng phải anh và Tiên Dung cũng sắp đính hôn sao ? Chúc mừng anh! Em không ngờ anh và cô ấy...- Hân ngập ngừng, chuyện này cô cũng không biết nói sao, mọi chuyện dưới sảnh mọi người đều nhìn thấy, cô cũng không thể coi như giả mù giả điếc, cũng rất sợ nói ra sẽ chạm đến tự ái của anh...

Nhưng Nam Thành nghe những lời của Ngọc Hân lại chỉ cảm thấy nuối tiếc, đau lòng ư ? Anh đã có quá nhiều đau lòng rồi, Tiên Dung cũng đã đối xử với anh đủ tệ bạc rồi, những lời nói này đâu còn là lần đầu tiên nữa... Mọi chuyện đã làm cảm giác của anh chai sạn rồi... Anh chỉ cảm thấy nuối tiếc, thật sự nếu có thể tránh, anh cũng không muốn lôi kéo Ngọc Hân vào câu chuyện này. Từ đầu đến cuối, cô ấy luôn là một quân cờ ngoan ngoãn...

- Duyên số mà em... Đâu thể khác được!- Nam Thành thờ dãi, giống như trong lòng anh đang có nhiều nặng trĩu.

Ngọc Hân ngay lập tức nhận ra được sự đồng cảm, cô thực sự không biết nói gì... Quay lại nhìn Minh Tùng vẫn lặng lẽ đi theo sau, ánh mắt cô nhìn anh có phần nhứt nhối...

Tùng nhíu mày, Nam Thành, anh ta đang có ý đồ gì ? Bước nhanh lên phía trước, anh nắm lấy khuỷu tay Hân kéo lại, mỉm cười dường như rất tươi:

- Hình như Tiên Dung đang ở căn phòng phía trước, từ đây cậu có thể đi một mình được rồi! Tớ và cô ấy phải quay trở lại tiếp khách!

- Được! Cảm ơn cả hai!- Nam Thành mỉm cười, Minh Tùng đang đề phòng anh! Càng tỏ ra giận dữ sẽ chỉ càng lộ ra nhiều điểm yếu mà thôi!

- Vậy bọn tớ đi trước!- Minh Tùng nói rồi nhanh chóng muốn lôi Ngọc Hân đi... Hân hơi bất ngờ nhưng cũng không tiện làm trái lời anh, đành ngoan ngoãn bước theo nhưng trong lòng cô thực sự khó chịu, sự tức giận vô cớ càng lúc càng dâng cao giống như mong muốn được giải tỏa...

Xoay người lại muốn chào Nam Thành thì anh ta cũng đã bước đi rất nhanh, Hân chợt cảm thấy khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Nhìn theo bóng Nam Thành đã đi vào căn phòng thì hai người cũng đã đi đến đầu cầu thang, Ngọc Hân chợt có cảm giác mối quan hệ giữa Minh Tùng và Nam Thành dường như không đơn giản, Minh Tùng luôn cảnh giác với Nam Thành mà nụ cười của Nam Thành cũng thật giả dối... Mối quan hệ giữa Nam Thành và Tiên Dung lại càng thêm kì lạ, Tiên Dung yêu Minh Tùng nhiều năm như vậy, bỗng nhiên tại sao một Nam Thành khó hiểu xuất hiện có thể thay thế được vị trí của anh... Mọi chuyện thật kì lạ, Hân nhíu mày, lần đầu tiên cô có cảm giác Nam Thành là một người không đơn thuần như cô vẫn nghĩ.

Đột nhiên bước đến đầu cầu thang, Tùng đổi hướng, thay vì bước thẳng xuống phòng khách nhộn nhịp bên dưới, anh xoay người, bàn tay nắm chắc, lôi Hân bước những bước thật nhanh sang hành lang bên kia.

Hân kêu lên kinh ngạc:

- Anh làm gì vậy ?

Chẳng phải anh nói hai người phải quay lại tiếp khách sao, bỗng nhiên lại muốn lôi cô đi đâu ?

Đáp lại những câu hỏi của Hân chỉ có sự im lặng, Tùng vẫn bước đi nhanh nhẹn, trong đầu anh là đủ mọi cảm xúc và suy nghĩ đan xen.

- Tùng! Anh có nghe em nói không đấy?- Hân kêu lên mất kiên nhẫn

Đột nhiên Tùng xoay người lại, rất nhanh chóng, Hân đã có cảm giác vai mình bị bàn tay nóng ấm của anh giữ chặt, toàn thân rung nhẹ một cái đã nhanh chóng áp xuống một nơi lạnh lẽo mà cô nhận ra đó chính là bức tường, gương mặt anh tiến lại gương mặt ngỡ ngàng của cô rất gần, từng nét lo lắng trong ánh mắt anh cô đều nhìn rất rõ.

- Anh sao vậy ?- Hân hỏi, cô biết anh vì sự xuất hiện của Nam Thành và Tiên Dung ngày hôm nay mà lo lắng, nhưng vì sao lo lắng thì cô thực sự muốn nghe anh nói. Chẳng phải trách nhiệm của một người vợ là cùng gánh vác những lo lắng với người chồng của mình hay sao ? Minh Tùng luôn luôn cho rằng mọi chuyện chỉ cần có anh gánh vác là ổn, cô chuyện gì cũng không cần biết! Hân thực sự nhiều lúc cảm thấy khó hiểu, anh luôn tìm cách làm cô vui vẻ, đáp ứng mọi điều cô muốn cũng như luôn biết cách chiều chuộng nhưng ngược lại, anh cũng luôn làm cô có cảm giác bất an khi không bao giờ chia sẻ với cô những điều anh lo lắng, anh luôn coi cô là một đứa trẻ cần sự bảo bọc của anh, điều đó làm cô không thoải mái tí nào...

Tùng chột thờ dài:

- Em không được đến gần Nam Thành, trong mọi trường hợp, đều không được, em hiểu không ?

Lại là cái giọng ra lệnh đáng ghét, anh chẳng bao giờ giải thích, chẳng bao giờ bắt đầu một câu chuyện có đầu có cuối, bao giờ cũng là những lời khẳng định, áp đặt cô phải nghe theo anh, Hân cau mày:

- Tại sao ?Điều đó thật vô lý! Chẳng phải anh ấy là bạn thân của anh sao?

Mặc dù hiểu điều anh lo lắng nhưng cô vẫn bướng bỉnh, cô không phải là một con nhóc nữa, vì sao anh cứ luôn đối xử với cô như vậy ?

Tùng thờ dài:

- Em nghe lời anh được không ?

- Anh luôn ra lệnh một cách vô lý, em làm thế nào nghe được ?- Hân tức giận nói

- Chuyện này rất phức tạp, khi mọi chuyện rõ ràng anh sẽ từ từ nói tất cả cho em được không ?

Lại thêm một lời hứa hẹn khác, Hân cười cười lắc đầu:

- Có phải anh lại muốn em chờ đợi thêm 5 năm nữa để biết câu trả lời không ?

- Hân!- Tùng kêu lên, anh thực sự không hiểu trong đầu cô đang suy diễn điều gì mà lại nói giọng giận dữ như vậy. Cuối cùng cô nên hiểu anh làm tất cả những điều này vì ai chứ?

- Tùng...- Hân nhìn anh, giọng đều đều chân thành- Em thực sự không hiểu, chúng ta là vợ chồng đúng không ? Vì sao anh không bao giờ muốn chia sẻ với em mọi chuyện ? Em đâu còn là con nít nữa... Em không cần sự bảo bọc của anh, em chỉ cần sự tôn trọng, một trong những sự tôn trọng đó là không nên giấu vợ của mình bất cứ điều gì, nhưng anh dường như luôn muốn quyết định theo ý mình... Dù là như vậy, em vẫn sẽ ủng hộ anh, nhưng anh cần nói cho em biết thì em mới có thể ủng hộ anh được chứ! Anh luôn đặt em vào một sự đã rồi, giống như một mớ bòng bong, không hiểu càng không biết mình sẽ bị anh đưa về đâu... Em không phải một con búp bê ở bên anh, Minh Tùng! Em là vợ anh! Anh thực sự có hiểu ý nghĩa của việc đó không ?

Tùng mở to mắt nhìn Ngọc Hân, trong đôi mắt cô có rất nhiều sự chịu đựng cũng có rất nhiều nỗi lo âu... Trong lòng anh âm thầm chấn động, đúng, anh chưa bao giờ chia sẻ với Ngọc Hân quá nhiều, anh dường như luôn tự cho mình một quyền lực siêu hình đối với cô, điều khiến cô và áp đặt cô đi theo anh, anh chưa bao giờ nghĩ rằng Ngọc Hân sẽ cảm thấy buồn phiền vì điều đó...

Có lẽ anh thực sự đã sai rồi...

Mỉm cười, Tùng kéo đôi vai Hân lại gần, nhẹ nhàng ôm lấy cô, hơi thở của anh nhẹ nhàng phả lên tóc cô:

- Anh xin lỗi...

- Em sẽ không tha thứ cho anh đến khi biết được toàn bộ sự thật!- Hân bật cười, đối với Tùng, mọi sự giận dữ của cô là vì yêu thương anh, mọi sự chịu đựng cũng là vì yêu thương anh, mọi sự tha thứ cũng là vì yêu thương anh...

Tùng hôn nhẹ lên tóc cô:

- Mọi chuyện em muốn biết anh đều sẽ nói! Anh hứa...

- Em sẽ hỏi anh từ từ từng chút một! Không phải anh nói chúng ta phải xuống tiếp khách sao ?

- Ừm!- Tùng nhẹ nhàng buông Hân ra, nắm lấy bàn tay cô, dịu dàng nói- Đi thôi!

Siết nhẹ lấy bàn tay anh, cô chột cảm thấy cảm xúc ngọt ngào khó tả... Tình yêu đôi khi có thể vui nhộn nhưng cuộc sống hai người một khi đã muốn gắn bó với nhau thì nên có một sự đồng cảm, điều đó đôi khi còn mạnh hơn cả tình yêu, cũng có thể làm người ta hạnh phúc hơn nụ hôn đầu...

Nam Thành dừng lại ở trước cửa, qua khe cửa để hở bên trong vang lên tiếng bà Kim San gay gắt:

- Tiên Dung, bác không ngờ cháu có thể cư xử thiếu phép tắc như vậy! Cháu không hiểu mình đến đây là đại diện cho cha cháu, cho tập đoàn SmartMart sao? Còn chưa kể vị hôn phu đi cùng cháu nữa, anh ta sẽ cảm thấy thế nào?Xưa nay bác luôn yêu quý cháu, tiếc rằng cháu và Tùng không có duyên đến được với nhau, mọi sự đều đã không thể quay lại. Cháu nên nghĩ đến tương lai, không nên tiếp tục suy nghĩ bồng bột như vậy!

Tiên Dung ngược lên nhìn bà Kim San, trong đôi mắt đẹp tràn lệ long lanh, tiếng cô nức nở:

- Bác luôn nói rằng sẽ để cháu và anh Tùng đến với nhau, bác còn hứa chắc chắn với cháu về điều đó. Vì sao đến giờ bác có thể nói như vậy ? cháu như bây giờ cũng chính là do bác!

Tiên Dung gần như muốn hét lên, sự ủy khuất đau khổ trong lòng cô giống như một con sóng dữ muốn xô vỡ

bờ. Cô hận Ngọc Hân luôn xuất hiện đúng lúc cướp đi của cô tất cả hạnh phúc cố gắng lắm mới gây dựng được, cô ghét Minh Tùng không bao giờ có thể yêu thương cô, nhưng lại càng trách bà Kim San là người hết lần này đến lần khác cho cô hi vọng vào tình yêu của Minh Tùng để rồi phút cuối, phải cô đi như một hạt bụi dính trên quần áo.

Tiếng bà Kim San vẫn đều đều, đã tan bớt băng giá:

- Đúng là bác đã từng mong muốn cháu trở thành con dâu của bác hơn bất kì ai... - Bà chợt thờ dãi- Cho đến bây giờ, so với Ngọc Hân, bác thực sự cũng không hề ghét cháu. Nhưng hôn nhân không thể do bác quyết định, cháu cũng thấy Minh Tùng kiên quyết như thế nào, nó hoàn toàn không muốn nghe theo lời bác... Cháu là cô gái thông minh, Tiên Dung, cháu hiểu tất cả những điều đó mà đúng không ? Bác không phải không muốn cháu là con dâu của bác, mà mọi chuyện đã không thể thay đổi được nữa! Cháu vẫn còn trẻ Tiên Dung, cháu xinh đẹp, thông minh, cháu còn cả một tương lai phía trước, một người đàn ông yêu thương cháu... Không nên đánh mất hạnh phúc của hiện tại!

Lời bà nói có thể nói là đã hết lý lẽ.

Tiếng khóc của Tiên Dung càng lúc càng lớn, những tiếng nức nở không cách nào kiềm chế thoát ra, làm lòng cô đau một thì làm Nam Thành đau gấp mười lần. Đôi chân anh dường như đứng không vững, từng tiếng khóc của cô chà vào lòng anh như xát muối, bàn tay nắm chặt lại đến run rẩy, trong đáy mắt một tầng đau khổ, bờ môi nhợt nhạt mím chặt lại.

- Cháu không thể!- Tiên Dung khóc nức lên- Cháu không thể yêu ai khác ngoài anh Tùng được nữa... Thật sự cháu không thể!! Cháu xin bác, bác San, hãy giúp cháu quay lại với anh Tùng, cháu sẽ làm mọi điều bác muốn! Cháu sẽ làm mọi thứ! Bác hãy giúp cháu!!

Bà Kim San mất kiên nhẫn hét lên:

- Tiên Dung! Cháu muốn mù quáng như vậy đến bao giờ? Tiếp tục như vậy cháu chính là người duy nhất đau khổ! Minh Tùng và Ngọc Hân đã chuẩn bị làm đám cưới, sẽ không thể thay đổi điều gì được nữa! Cháu không nên tiếp tục nói những lời vô nghĩa như vậy!

- Bác San!!!- Tiên Dung hét lên

Đột nhiên cánh cửa bật mở, bà Kim San giật dứ bước ra... Bà chạm mặt Nam Thành, gương mặt anh trắng bệch, nhợt nhạt, từng ý niệm kinh hoàng vẫn hiện qua ánh mắt nhìn bà ngỡ ngàng. Bờ môi cắn chặt đến tứa máu.

- Cậu...- bà Kim San khẽ nói, trong lòng cũng chợt nảy lên sự thương xót cho người thanh niên trước mặt, hình như anh ta đã nghe được tất cả.

Nam Thành nhanh chóng khôi phục lại nét mặt bình thường, mỉm cười:

- Cảm ơn bác đã giúp cháu chăm sóc cô ấy!

- Không có gì!- Bà Kim San cười khẽ, bước chậm chậm qua anh, bà vỗ nhẹ lên vai anh- Cố gắng lên!

Nói rồi bà bước đi....

Nam Thành trên môi xuất hiện nụ cười lạnh giá thê lương... Cố gắng ? 20 năm cố gắng của anh còn chưa đủ sao ? Thế nhưng tất cả những gì anh có là gì ? Vẫn là những thứ thuộc về Minh Tùng mà thôi, Tiên Dung, cô ấy chẳng bao giờ yêu anh... Anh luôn tự nhủ với mình chấp nhận sự thật đó, anh chỉ cần cô ấy cố gắng ở bên anh mà thôi, chỉ cần cô ấy cố gắng yêu anh mà thôi... Nếu như vậy anh đã cảm thấy hạnh phúc, đã cảm thấy đủ để buông tay cho hận thù trôi vào dĩ vãng... Thế nhưng cô ấy lại chọn cách hết lần này đến lần khác cho anh một cú shock như trời giáng, mọi thứ xung quanh anh tưởng như đã có được nhanh chóng sụp đổ, bàn tay anh trắng vẫn hoàn trắng... Sự cô độc đeo bám anh dường như không muốn dứt, không một ai muốn đồng cảm chia sẻ cùng anh, chỉ luôn muốn mang lại cho anh những đau đớn...

“.....

Trong một cô nhi viện nghèo nàn ngoại ô thành phố, những đứa trẻ ăn mặc không lành lặn, quần áo chắp vá đầy những mảnh bùn đất ngồi xôm chơi đùa trên khoảnh đất trong mù mịt trong gió cát...

Một nhóm những đứa trẻ vui vẻ chơi đùa với nhau, những tiếng cười vang lên rộn rã... Nhưng dưới gốc cây phượng, một thằng nhóc gầy gò ốm nhom ngồi xôm ôm lấy đầu gối xương của mình, đôi mắt vô hồn dưới cặp kính cận rất dày. Trong đáy mắt nó không biểu hiện chút gì, mái tóc bù xù không hiểu vì sao dính đầy bùn đất càng làm cho nó có vẻ thê lương cô độc. Nó ngồi đó giống như một bức tượng, không nhúc nhích cũng không nói một lời, hai bên gò má đã hóp lại vì đói, bờ môi nứt nẻ, bên mép những vết thâm tím càng nổi rõ.

Một thằng nhóc khá béo mập tiến lại gần một thằng nhóc gầy gò ốm nhom ngồi lặng lẽ, nó lớn giọng:

- Ê! Thằng quái đản kia! Mau tránh ra xa chỗ bọn tao chơi! Nhìn mày thật bẩn mắt!

Quái dân? Bẩn mắt ? Thằng bé giờ đôi mắt to đen trong cặp kính dày cộm, bên gò má thâm tím chứng tỏ nó thường xuyên bị đánh, thân hình gầy gò càng thêm rúm ró. Nó chỉ cười lạnh một tiếng rồi lại cúi xuống, chuyện gì cũng không muốn để ý.

Thằng nhóc béo mập tức giận đá thật mạnh bên hông thằng nhóc gầy gò:

- Thằng này mày muốn chết phải không ?

- Đánh đi! Đánh đi!

- Đánh cho nó một trận!

Tiếng những đũa nhóc khác hô hào.

- Đánh thằng nhóc quái dân đó đi!!!!

- Cái thằng bị điên đó!

.....

Trong mắt người khác, nó luôn là như vậy... Đáng ghét và đáng chết ! Nhưng vì sao nó vẫn chưa chết ? Vì sao nó vẫn còn tồn tại ? Vì cái gì?

Những cú đấm, cú đá rơi xuống thân hình gầy gò của nó như mưa, nhưng nó không kêu cũng không khóc... Vì nó biết, nó cần phải mạnh mẽ hơn nữa... Vì nó biết, ba mẹ nó đã không còn ở bên cạnh nó nữa, bên cạnh nóđã không còn ai để nó khóc nữa!

- Ngừng lại! Các con làm gì vậy ?- giọng nói ám áp của sư vợ vàng ắt lại gần.

Đến lúc mở mắt ra, Nam Thành đã cảm thấy một trận đau đớn khắp nơi, bên môi mẩn mẩn vị của máu... Ăn đòn với nó đã thành quen, nó cười lạnh, một giọt nước mắt cũng không hề rơi xuống... Sẽ có ngày nó sẽ trả lại đầy đủ cả vốn lẫn lời những gì nó đang phải chịu đựng....

Trên đời này mọi thứ công bằng lắm, những gì gây ra đều phải nhận lại hậu quả của nó... Nam Thành cười lạnh, ngược lên nhìn bầu trời khi sơ bé nó đi, nó nhìn thấy hình ảnh của cha mẹ nó, những người đã chết... Cuộc sống của nó đã thay đổi từ ngày hôm đó, từ ngày nó mất đi tất cả những người thân của mình, lần đầu tiên nó đã biết thế nào là đau khổ, thế nào là hận thù... Đó cũng là lúc nó biết bản thân mình có thể làm được gì, nó là người có thể làm tất cả...

Nam Thành xoay đầu nhìn về phía thằng nhóc béo mập đang nhìn theo nó, thằng béo đó sẽ là thử nghiệm đầu tiên, nó cười lạnh giá!

.....

13 năm sau, trên báo xuất hiện một tin rất nhỏ của một doanh nhân trẻ xuất thân từ cơ nhi viện, thành đạt được nhiều người chú ý đến, tự tử do giá cổ phiếu giảm đột ngột. Nam Thành đọc được tin đó, chỉ cười.... ”

Phải! Mọi việc con người gây ra đều cần có một cái giá phải trả... Nhưng anh sẽ không ngồi im để chờ đợi một bàn tay vô hình nào đó giúp anh đòi lại cái giá của mình, tự anh sẽ làm điều đó...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77

Anh Thành...

Giọng Tiên Dung ngỡ ngàng khi vừa vụt ra cửa đã nhìn thấy một gương mặt lãnh băng, ánh mắt anh nhìn cô không một gợn sóng nhỏ vừa xa lạ lại vừa vô cảm... Nam Thành mỉm cười rất nhẹ:

- Dung...em muốn đi đâu ?

- Em...

Tiên Dung ngập ngừng, bước chân cô run run chột lùi lại... Ở Nam Thành toát ra một hàn khí lạnh lẽo lại đầy đe dọa làm cô sợ hãi. Nước mắt vẫn vương đầy trên gương mặt xinh đẹp giống như không có cách nào kìm giữ lại được. khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, răng cắn môi không nói lên lời...

- Em muốn đi tìm Minh Tùng sao ?

Nam Thành nhìn Tiên Dung, trong lòng anh đầy sự tức giận thế nhưng cũng không thể ngăn cản một cái nhói đau rất khẽ... Anh thực sự vẫn không có cách kìm lòng trước Tiên Dung. Tình yêu hun đúc trong hơn 20 năm, có cách nào có thể dễ dàng mà xóa nhòa ngay đi được, làm cách nào để nói hận là có thể hận... Dù là hận, nhưng trong trái tim của anh, vẫn còn yêu cô ấy... Tình yêu vốn là thứ không nên tồn tại thì nó đã vô tình được anh cho phép tồn tại quá lâu, đến nỗi bây giờ muốn rũ bỏ cũng không thể được nữa... Đáng lẽ anh cũng nên có được hạnh phúc như bất kì ai, nhưng Tiên Dung lại không muốn như thế...

- Nam Thành... em... - Tiên Dung run rẩy, cô không còn lời nào để giải thích

Gương mặt Nam Thành vẫn không biến sắc, chỉ có bàn tay run run nắm chặt vào nhau là chứng tỏ sự giận dữ ở trong lòng anh đang sôi sục đến mức nào... Yêu càng nhiều thì sẽ hận càng sâu...

Tiên Dung bị ánh mắt của Nam Thành làm cho sợ hãi, cô lùi lại đến lúc lưng đã chạm hẳn vào tường mới dừng lại, ánh mắt nhìn anh không chớp giống như một con thỏ nhỏ đang sợ hãi con sói muốn ăn thịt nó... Cô biết mình đã hành động không đúng, cô biết mình đã sai, nhưng Nam Thành không nên nhìn cô như vậy... Bao nhiêu năm qua, chẳng phải anh vẫn luôn chờ đợi cô sao ? Bao nhiêu năm qua chẳng phải anh vẫn luôn biết cô yêu Minh Tùng quá nhiều sao ? Anh luôn hiểu cô cơ mà... Vì sao ánh mắt của anh bây giờ lại xa lạ và đáng sợ đến thế ?...

- Em luôn yêu anh ta... không bao giờ có thể yêu anh... đúng không ?

- Nam Thành... - tiếng khóc bắt đầu bật qua đôi môi nhợt nhạt của Tiên Dung, giọng cô đau khổ vỡ òa – Em xin lỗi... - Nếu được lựa chọn, bản thân cô cũng không muốn mình yêu Minh Tùng nhiều như thế.

Nam Thành cup mắt xuống, khóe môi lạnh giá khẽ nhếch lên thành một nụ cười khó nhận biết.

- Anh sẽ trở về trước...

Nam Thành nói rồi xoay người bước đi, anh không có ý định đến đỡ lấy Tiên Dung hay sẽ ngăn cản cô làm bất cứ điều gì... Anh không còn đủ cảm giác để làm điều đó, cũng không muốn làm điều đó nữa... Tiên Dung bây giờ có thể làm bất cứ điều gì cô muốn, kể cả là chạy tới bên Minh Tùng. Anh sẽ không quan tâm, trái tim anh thực sự đã có quá nhiều đau đớn... Mọi thứ thế là đủ rồi... Bàn tay Nam Thành chợt buông lỏng, sẽ không bao giờ trái tim anh lại dao động vì Tiên Dung thêm một lần nữa...

Tiên Dung đứng vững trở lại, nước mắt rơi xuống nhạt nhòa hình ảnh cô độc đang bước đi rất chậm... Trong dáng đi của anh có nhiều chua xót, có nhiều cô đơn... Tất cả chính là vì cô... vì kẻ tội lỗi là chính cô!

- Xin lỗi...

Đôi chân Tiên Dung khụy xuống đất, đưa hai tay lên miệng để ngăn cản những tiếng khóc tức tưởi, nước mắt vẫn rơi xuống như mưa... Toàn thân cô run rẩy, trái tim giống như bị bóp thật chặt...

- Nam Thành... em xin lỗi... xin lỗi anh... em xin lỗi anh...

- Em xin lỗi anh... em xin lỗi...

-

- Em xin lỗi...

Tiếng nói yếu ớt của cô hòa lẫn vào cùng với tiếng khóc... Bước chân Nam Thành giống như có hàng ngàn hòn đá tảng đang cố gắng ngăn trở lại... Trước mắt anh chợt hiện lên một màn sương mỏng... nhưng tan đi rất nhanh...

Khẽ quay đầu lại nhìn Tiên Dung một lần cuối, Nam Thành bước đi... Vĩnh biệt tình yêu của anh!

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Giữa bữa tiệc ồn ào, từng nhóm người đang nói chuyện sôi nổi trong tiếng nhạc du dương... Đột nhiên không gian dần dần chìm lắng, mọi ánh mắt đều hướng về một phía, nơi một bóng hồng vừa xuất hiện...

Minh Tùng và Ngọc Hân cùng đồng thời nhìn theo hướng các vị khách đang nhìn lên cầu thang chính giữa, Tiên Dung trong bộ đầm màu cánh sen nổi bật

đang bước những bước chậm chậm xuống cầu thang... Không gian giống như quả bóng đang căng phồng hết cỡ... Mọi câu chuyện đều dường như dừng lại nhường cho sự xuất hiện của Tiên Dung...

Trong ánh mắt của mỗi người đều có nhiều biểu hiện, lo lắng, tò mò hỗn độn...

Tiên Dung dường như không để ý đến bất kì ánh mắt nào đang nhìn mình sẫm soi, bước chân cô vững vàng không một chút chao đảo như lúc bước vào... Mái tóc có phần hỗn độn, gương mặt xinh đẹp nhợt nhạt, trên mi mắt vẫn còn vương lại những vệt nước mắt chưa kịp khô làm ánh mắt của cô càng thêm long lanh cháy bỏng hướng đến người đàn ông đang đứng giữa bữa tiệc... Trên khóe môi chợt hiện lên một nụ cười yếu ớt, đứng, chỉ cần nhìn thấy anh với cô đã một niềm hạnh phúc...

Những ngày không nhìn thấy anh, những ngày không có anh, cuộc đời cô giống như một trang giấy trắng vô hồn và không có màu sắc... Mọi thứ bị nhuộm màu u ám và trái tim cô đau đớn... Chỉ cần nhìn thấy anh, mọi thứ đều sẽ biến mất... mọi đau đớn sẽ biến mất, mọi oán hận sẽ biến mất, chỉ còn cảm giác gần gũi... chỉ còn tình yêu ngập đầy trong trái tim cô... Cô yêu Minh Tùng, yêu anh rất nhiều... yêu anh bằng tất cả những gì cô có... Vì sao anh lại không bao giờ hiểu điều đó?

Đứng bên kia căn phòng, ông bà Văn Quý – Kim San cũng chợt bị sự im lặng xung quanh thu hút sự chú ý... Vừa xoay người lại, hai ông bà đã kinh hãi nhìn vào cảnh tượng ở giữa bữa tiệc... Từng người, từng người đều tách ra thành một con đường nhỏ để Tiên Dung bước từ trên cầu thang xuống tiến thẳng về nơi Minh Tùng và Ngọc Hân đang đứng... Gương mặt của cả hai cũng ngạc nhiên không kém gì bà.

Tiên Dung đã bước lại rất gần... Ngọc Hân ngược lên nhìn Minh Tùng, cảm giác ánh mắt anh đang nhìn vào Tiên Dung không dứt, đôi lông mày anh nhíu chặt lại, cô cũng không hiểu anh đang dùng ánh mắt gì để nhìn Tiên Dung... Nhìn gương mặt nhợt nhạt, đầy nước mắt, trong ánh mắt đau khổ hiện lên một nụ cười hạnh phúc mơ hồ làm trong lòng cô chợt căng thẳng... Cô biết Tiên Dung rất yêu Minh Tùng, rất yêu anh ấy... Dù đồng cảm với điều đó nhưng cô không thể ngăn cản trong lòng khẽ nhói lên...

Minh Tùng chợt mỉm cười khi bước chân Tiên Dung càng bước lại gần càng có chủ đích tiến tới gần anh:

- Tiên Dung, hình như em vẫn chưa khỏe... Em có thể ở đó nghỉ ngơi thêm!...

Tiên Dung dường như không muốn để ý, cô hít nhẹ một hơi... là mùi nước hoa nhẹ nhàng nam tính luôn vây quanh anh ấy... Anh ấy thực sự đang ở rất gần... Anh ấy đang ở trước mặt cô đây rồi...

Minh Tùng chợt giật mình, đôi mắt anh ngạc nhiên nhìn Tiên Dung đã bước đến chỉ còn cách anh một bước chân... Không chỉ anh mà tất cả mọi người đều có phản ứng kinh ngạc lẫn tò mò... Ngọc Hân đứng một bên, bàn tay đã sớm nắm chặt vào nhau, ly rượu trong tay cô sóng sánh.

Minh Tùng bất giác muốn lùi lại, anh có cảm giác Tiên Dung không bình thường chút nào:

- Nam Thành... anh ta...

Câu nói của anh bị đánh gãy khi Tiên Dung nhanh nhẹn như một con mèo nhỏ vươn tới ôm chầm lấy anh...

Anh ấy đây rồi... trong lòng Tiên Dung chợt thỏa mãn... Đúng là anh ấy!

Cả căn phòng giống như bị dọa cho chỉ còn một mảnh tĩnh lặng...

.....

Xoàng!

Xoàng!

Hai tiếng ly vỡ thanh thúy xuống sàn nhà làm tất cả mọi người đều giật mình. Minh Tùng hoảng hốt nhìn xuống đỉnh đầu Tiên Dung đang ôm chặt lấy anh, ly rượu trong tay anh rơi xuống nền đã vỡ choang... Nhận thấy ánh mắt mọi người xung quanh kinh ngạc không thôi, vội vàng anh nắm lấy hai vai Tiên Dung đẩy ra.

- Em làm gì vậy? – Tùng nhìn Tiên Dung nghiêm khắc

Đột ngột bị đẩy ra, Tiên Dung hơi loạng choạng... Minh Tùng nhận thấy trong lòng phức tạp khó xử nhìn Tiên Dung, cô ấy rốt cuộc là muốn gì? Vì sao có thể tùy tiện như vậy?

- Cần thận!

Tiếng kêu thất thanh của một người làm Tùng giật mình, vừa quay sang đã giật mình nhìn thấy Ngọc Hân toàn thân chao đảo cùng Tiên Dung giống nhau. Cô vừa được một vị khách nữ đỡ lấy, Tùng đã giống như bay đến đỡ lấy cô an ổn trong vòng tay của mình. Gương mặt anh nhanh chóng hiện lên một tầng lo lắng:

- Hân!

Một bầu trời chao đảo tối sầm trước mắt Hân, dựa vào người Tùng, tim đập thình thịch vẫn chưa muốn ngừng, giống như cô đã bị cảnh vừa rồi dọa cho

chết khiếp. Mọi thứ vừa đảo lộn lại, Hân mở to mắt nhìn lên gương mặt Tùng đang lo lắng nhìn cô:

- Em không sao chứ ? – giọng anh khẩn cấp

Hân lắc đầu, thực sự là đầu vẫn còn hơi choáng. . . .Đột nhiên sao tự nhiên cô lại trở nên yếu ớt như vậy ? Trong lòng có chút khó hiểu, tuy nhiên, cô vẫn ngoan ngoãn dựa vào người anh. Xung quanh mọi người đều ồn ào xôn xao. . . .Bà Kim San và ông Văn Quý từ góc phòng bên kia cũng đã vội vàng bước tới, nhìn nét mặt Ngọc Hân xanh xao vội nói:

- Mau đưa con bé đi nghỉ! Nó có vẻ kiệt sức !

- Vâng!- Minh Tùng vội đáp, anh nhẹ nhàng bế bổng Ngọc Hân lên. Ngọc Hân ngã đầu vào vai anh, sắc mặt càng lúc càng xấu thực sự là dọa trái tim anh sợ hãi.

Vừa xoay người muốn bước đi, phía sau chợt vang lên tiếng hét:

- Đứng lại!

Mọi ánh mắt đều thu về phía một cô gái đã bị bỏ lại phía sau đám đông này giờ, chiếc đầm màu cánh sen nổi bật. Tiên Dung loạng choạng tự mình đứng dậy. . . không ai buồn để ý đến sự tồn tại của cô. . . . Sự tức giận đã hiện lên trong đáy mắt cô vẫn đỏ:

- Ngọc Hân! Cô ghen tị sao ? Ghen tị vì tôi ôm anh ấy nên mới giả vờ ngã xuống đúng không ?

- Dung! Em thôi đi!- Minh Tùng hét lên. Người có lỗi không phải là Ngọc Hân, mà chính là cô ấy! Cô ấy còn muốn làm những chuyện bất cần như vậy đến bao giờ.

- Em không thôi!- Tiên Dung cũng không chịu kém, tiếng nhạc chợt dừng lại, từng giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt Tiên Dung, đau đớn kìm nén chỉ làm cho nỗi đau của cô thêm tê tái.

- Anh nói đi. . . .Làm sao để em có thể thôi ? Em yêu anh quá nhiều, Minh Tùng! Em yêu anh hơn cả chính bản thân mình. . . . Mọi thứ em đều không cần đến nữa. . . . Em chỉ cần anh thôi. . . . Em phải làm sao để thôi ? Em không thôi được. . . .không thể được anh có biết không ?

Mọi ánh mắt trở nên kinh ngạc, những tiếng ồn ào xôn xao. . . . Minh Tùng ánh mắt phức tạp nhìn Tiên Dung, anh thực sự không mong mọi chuyện sẽ diễn biến đến mức này. Anh thực sự luôn mong Tiên Dung sẽ được hạnh phúc, cô ấy cũng xứng đáng có được hạnh phúc. . . . Chỉ có điều cô ấy luôn quá cố chấp. . . .

Cúi xuống nhìn Ngọc Hân trong vòng tay mình, sắc mặt cô cũng không khá hơn là bao. . . . Tầm mắt hướng về Tiên Dung, anh cũng không đọc được trong đó những gì.

Đột nhiên, bà Kim San bước đến bên Minh Tùng nói nhỏ:

- Không cần làm mọi chuyện tiếp tục rồi lên! Mau đưa con bé đi đi! Ở đây mẹ sẽ giải quyết!

- Vâng!- Minh Tùng đáp gọn rồi vội vàng xoay người muốn rời đi

Đằng sau lưng anh tiếng hét của Tiên Dung vang lên đau đớn, xen lẫn trong đó tiếng khóc nức nở:

- Minh Tùng! Anh đứng lại! Đứng lại!

- Anh không được đi!

- Minh Tùng! Em yêu anh! Em yêu anh. . . . Xin anh đừng đi. . . .

- Em xin anh. . . .!!!!

-

- Mau đưa cô ấy về nhà!- Tiếng bà Kim San nghiêm khắc.

Ngọc Hân đưa bàn tay lên nhay nhay bên thái dương bị đau, trước mắt lại hiện lên một màn vừa rồi. . . .Đột nhiên sao cô lại có cảm giác mình bị choáng ? Thực sự cô bị cảnh vừa rồi dọa sao ? Trước mắt thật mệt mỏi. . . .

- Hân, em không sao chứ ?- Minh Tùng cúi xuống nhìn Hân, đôi mắt lộ vẻ đau xót. Anh thực sự không muốn cô nhìn thấy cảnh vừa rồi.

- Em không sao. . . .- Hân khẽ đáp, cô lặng lẽ dựa vào vai anh, nhắm mắt lại, thở nhẹ một hơi. Thực sự. . . , cô cũng không biết mình nên vui hay buồn.

Đằng sau hai người, tiếng ồn ào nhanh chóng xa dần. . . .Chỉ có tiếng hét của Tiên Dung. . . vẫn ám ảnh lấy cô:

- Tôi sẽ không bỏ qua cho cô, Ngọc Hân! Cô đã cướp đi tất cả của tôi! Cô sẽ phải trả giá!

- Cô sẽ phải trả giá, Ngọc Hân!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Trả giá ? Cô sẽ thế nào trả giá ? Trả giá cho điều gì ?

Bé Ngọc Hân trở lại phòng, anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường... Bàn tay anh ấm áp đặt lên trán cô, ánh mắt anh nhìn cô lo lắng:

- Em cảm thấy mệt không ?

Cả giọng nói cũng dịu dàng hơn thường ngày. Một bên đầu thật nhức, cả mí mắt cũng có cảm giác thật mệt, Ngọc Hân từ từ nằm xuống, một cảm giác êm ái lan đến làm cô thở phào...

- Để anh gọi bác sĩ!- Giọng của anh trở nên khẩn trương.

Hân vội vàng níu lấy tay áo của anh:

- Không sao! Em vẫn ổn! Chỉ hơi mệt thôi!

Tùng ngồi lại, ánh mắt anh có phần khó hiểu...

- Hân...

Tùng xoay lại nắm lấy bàn tay Hân

- Anh xin lỗi...

Lời xin lỗi của Tùng kì thực chỉ là một phản xạ rất đối tự nhiên, anh cũng không hiểu bản thân mình xin lỗi Hân vì điều gì, cũng không xác định được mình có lỗi gì... Anh chỉ có cảm giác Hân cần một lời xin lỗi... Đôi khi nói xin lỗi sẽ làm người ta cảm thấy nhẹ nhõm hơn chăng ? Dù sao anh cũng biết rằng cô không hề muốn nhìn thấy cảnh vừa rồi... Không hề muốn trước mặt bao nhiêu người...

Ngọc Hân mỉm cười, cô cũng không hề biết nụ cười của mình có đôi phần chua xót:

- Anh không thấy em đang giả vờ sao ? Giả vờ vì em ghen với cô ấy...

Tùng nhìn Hân có chút ngỡ ngàng, anh nhìn cô không hiểu, trong lòng anh chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy... Phản ứng đầu tiên của anh khi cô ngã xuống là chạy đến bên cô, cảm xúc đầu tiên chính là lo lắng cùng đau lòng. Vì yêu cô nên lòng anh không có nghi ngờ, cũng không thể nghi ngờ vì anh biết Ngọc Hân không bao giờ có suy nghĩ như vậy... Trước mặt anh, cô chưa bao giờ nhắc đến Tiên Dung, càng không hỏi thời gian 1 năm của anh và cô ấy như thế nào... Hân dường như không quan tâm hoặc có lẽ cô quyết định sẽ không đề ý, anh càng có lòng tin tình yêu của mình đối với cô đủ để chứng minh tất cả...

Nhẹ nhàng vuốt lên gò má mịn màng hơi nhợt nhạt của Hân, anh nhẹ nhàng cúi xuống thì thầm:

- Anh biết em tốt hơn như vậy... Em không có lí do gì để ghen với cô ấy...

Hân thở ra, tầm mắt cô hạ xuống tránh ánh mắt của anh, ai cũng nghĩ là cô đang có tất cả nhưng ai nói rằng cô không có ghen tị?... Nhưng nói những điều như vậy để làm gì, cô không quá cao thượng nhưng cũng không đến mức nhỏ nhen như vậy. Tiên Dung, cô gái ấy đã đủ đáng thương rồi, và cô... theo một cách nghĩ nào đó đúng là đã lấy đi của cô ấy tất cả.

Đột nhiên, Tùng cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô:

- Anh sẽ đi lấy cho em một thứ gì đó nóng để uống nhé! Có lẽ em bị say rượu rồi...

Hân gật gù đầu:

- Vâng...

Tùng luôn như vậy, luôn đặt cô lên trên hết... Cô đã nghĩ rằng anh sẽ muốn xuống xem bữa tiệc sẽ thế nào... Hoặc anh muốn nhưng cũng không muốn nói với cô. Nếu đã không biết cô sẽ không để tâm.

Rầm!!!

Ông Văn Đình đập mạnh tay xuống bàn, gương mặt ông đỏ au au, đôi mắt già nua vẫn đỏ vì tức giận:

- Không ra thế thống gì nữa!- ông gầm giọng tức giận

- Ông bình tĩnh lại...- bà Văn Anh gương mặt đã hơi tái, cố giữ lại cơn giận của ông.

Ông Văn Đình lại càng lạnh lùng hất tay của bà ra, hét lên:

- Tất cả là do bà! Bao nhiêu năm bà chỉ có một việc chăm sóc nó mà cũng không nên! Bây giờ tôi còn dám vác mặt đi đâu nữa! Tất cả rồi sẽ cười vào mặt tôi, vì có đứa con gái không biết liêm sỉ!

Bà Văn Anh nước mắt uất ức đã chảy xuống, bà cũng run run:

- Tôi xin ông... Bây giờ nói những điều này để làm gì? Hãy nhìn đứa con gái đáng thương của chúng ta! Con bé sẽ phát điên mất thôi!

Nước mắt bà càng rơi vội vã khi trên lầu vang lên những tiếng đập cửa, tiếng đồ vật đổ vỡ, và tiếng hét không ngừng của Tiên Dung:

- Thả tôi ra!! Các người thả tôi ra!

- Tôi phải đến gặp anh ấy!

- Ngọc Hân! Cô sẽ phải trả giá!!

- Thả tôi ra! Các người thật độc ác... Vì sao lại muốn chia rẽ tôi và anh ấy! Thả tôi ra!.....

Xen lẫn trong tiếng hét là tiếng khóc tức tưởi đã đứt đoạn của Tiên Dung, cả hai ông bà cùng không hện mà trong lòng đau như xát muối...

Ông Văn Đình nắm chặt bàn tay đến run rẩy, từ lúc người nhà Minh Tùng đưa Tiên Dung trở về, con bé luôn như vậy, la hét khóc lóc không ngừng... Thậm chí nó còn không thèm nghe lời của bất kì ai, tất cả cái tên mà nó gào thét là Minh Tùng! Nó gần như muốn hóa điên, đến nỗi ông phải khóa cửa nhốt nó lại chờ bác sĩ đến... Nhưng chỉ nghĩ đến câu chuyện ở bữa tiệc mà ông được nghe, ông lại tức muốn run lên:

- Tôi không có đứa con gái như vậy!

Giọng ông cố gắng lãnh băng nhưng sự lo lắng trong đôi mắt vẫn đỏ đã chứng minh trái tim ông cũng đang thực sự chịu đau đớn.

Bà Văn Anh nước mắt ngấn dài, bà nắm lấy cánh tay ông:

- Văn Đình! Ông nói điều ngu ngốc gì vậy? Dù nó có dại dột, nó cũng là con gái của chúng ta! Ông không thể nói nhảm tâm như vậy!

Mặc kệ tiếng nói của bà, ông Văn Đình vẫn như cũ bất động giống như đang chịu đựng. Viên thư kí đứng một bên đã lâu, đột nhiên bước lên, nhẹ nhàng mở miệng:

- Tổng giám đốc... Trong chuyện này, cô Tiên Dung cũng là bị hại...

Cả hai ông bà đều ngược lên nhìn viên thư kí, ông ta nhìn sắc mặt của cả hai ông bà giống như chờ đợi... Cậu Nam Thành tính toán quả nhiên không sai một li, hai ông bà vẫn là yêu thương Tiên Dung hết mực, chỉ đang cố gắng tìm một người để tức giận trong câu chuyện này, mà người đó... còn có thể là ai khác ngoài Minh Tùng... Nhiệm vụ của ông ta chính là đem Minh Tùng kéo vào câu chuyện này, biến anh ta trở thành lá chắn chắn tất cả...

- Thời gian vừa qua, cô Tiên Dung đều rất ổn định, đã hoàn toàn yêu thương cậu Nam Thành, rõ ràng không còn quan tâm đến Minh Tùng. Hơn nữa, tiếp xúc với cô chủ đã nhiều năm, tôi biết rất rõ cô chủ là người mạnh mẽ lại sôi nổi... Sẽ không có chuyện dễ dàng xúc động như vậy! Chắc chắn là do Minh Tùng cố tình câu dẫn cô chủ, muốn làm cho cả hai người ở bữa tiệc phải mất mặt!

Ông Văn Đình chợt nhíu mày:

- Nhưng làm vậy, cậu ta được lợi gì?

- Chắc chắn là bà Kim San muốn trả thù chúng ta vì đã cố tình gây khó dễ cho Advanced Travel

Ông Văn Đình nín lặng hồi lâu... Thật sự có khả năng như vậy không? Ông biết Minh Tùng đã nhiều năm, đúng là ngoài việc cậu ta không yêu con gái của ông, cậu ta không có lấy một khuyết điểm nhỏ. Đó là một chàng trai tuyệt vời! Chính vì vậy cho dù Minh Tùng không yêu Tiên Dung nhưng ông luôn nghĩ nếu có một chàng rể như vậy thật tốt, cậu ta có thể lo cho con bé cả đời... Thời gian có lẽ sẽ làm hai đứa lại gần nhau hơn. Minh Tùng luôn tìm cách trốn tránh Tiên Dung còn không có cách, sẽ không lại nghĩ đến việc gây ra phiền toái như bây giờ... Mặc dù ông luôn tức giận Minh Tùng đã hời hợt, ruồng bỏ con gái ông mà lấy một cô gái khác, nhưng nếu nói Minh Tùng là người cố tình gây ra câu chuyện này, ông không thể tin...

Nhưng bà Kim San thì khác... Đó là người đàn bà toan tính nhất mà ông từng gặp trong đời... Đó là người phụ nữ ham mê quyền lực hơn tất cả, thậm chí có thể đánh đổi cả hạnh phúc của con trai mình để có được những gì bà ta muốn... Nếu nói bà ta là người gây ra câu chuyện này vì muốn nhục nhã ông thời gian qua đã cố tình làm khó bà ta thì ông lại tin... Ông Văn Đình nhíu mày, ông đã xem nhẹ việc bà Kim San đột nhiên nhường vị trí tổng giám đốc lại cho Minh Tùng, xem ra bà ta đã có dụng ý khác! Nếu đã như vậy, ông sẽ không bỏ qua cho Advanced Travel!

Đột nhiên hướng mắt lên, ông nhìn viên thư kí lặng lẽ hỏi:

- Nam Thành không trở về đây sao?

Viên thư kí đột nhiên lắc đầu, không nói.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Căn phòng u tối, đồ vật lúc ẩn lúc hiện trong bóng tối mờ ảo. Dù không thể nhìn rõ ràng nhưng đó là một căn phòng bài trí đơn giản, sạch sẽ và ngăn nắp. Trên nền gỗ không một vật dụng vung vãi, những cuốn sách xếp ngoan ngoãn trên giá, bàn uống nước sạch bong, trên tường không có một đồ vật trang trí nào nhưng trên khung cửa nhỏ lại đặt một cây xương rồng nhỏ nhánh tròn tròn đang nở những bông hoa nhỏ màu đỏ đẹp mắt.

Nam Thành từ trong nhà tắm bước ra, từng giọt nước trong suốt vẫn còn nhỏ từng giọt trên vai ẩm ướt. Cầm lấy một bình nước nhỏ, anh bước lại gần chậu xương rồng, từng giọt nước chậm chậm đọng lại trên những chiếc gai nhỏ. Nam Thành cười nhẹ, đã lâu rồi anh không tưới nước nhưng cây xương rồng này vẫn sống thật ngoan cường... Phải như vậy thì mới đúng là loài cây anh yêu thích. Chỉ cần một chút nước vậy là đủ rồi... Bàn tay anh nhẹ nhàng sờ nên cánh hoa nhỏ mịn như nhung...

Chợt tiếng chuông điện thoại vang lên làm anh giật mình, ngón tay vô tình chạm phải gai nhọn, máu ứa thành một giọt nhỏ. Nhíu nháu mày, cuối cùng Nam Thành đưa lên miệng mút nhẹ, máu ngừng chảy.

Chậm chậm bước lại trên bàn cầm lấy điện thoại, nhìn số điện thoại hiện trên màn hình, Nam Thành từ từ ngồi xuống salon trắng muốt, nghe máy giọng trầm ổn:

- Mọi chuyện thế nào ?

Đầu dây bên kia là giọng một người đàn ông trung niên:

- Đúng như cậu đã tính toán! Ông Văn Đình đang muốn nổi điên lên rồi!

Nam Thành nhíu nháu mày:

- Ông ta đã có kế hoạch gì chưa ?

- Ông ta đang có dự tính sẽ cướp một số dự án lớn của Advanced Travel!

- Tốt lắm!- Nam Thành mỉm cười lạnh giá, con người đen lóc lên ánh sáng kì dị.

Đầu dây bên kia im lặng một lát rồi mới dám từ tốn hỏi:

- Cậu Nam Thành...Cậu không muốn đến đây nữa sao ?

-

Nam Thành chợt im lặng, cuối cùng mới lặng lẽ hỏi:

- Tiên Dung thế nào ?

- Không tốt chút nào! Bác sĩ đã khẳng định cô ấy đang bị chấn động tâm lý mạnh, trong thời gian ngắn khó có thể hồi phục... Cậu Nam Thành... cậu thật sự không muốn đến đây sao ?

.....

Trong đáy mắt hiện lên một tia hoang mang, trái tim không tự chủ khẽ nhói lên, Nam Thành cố gượng lại xúc động làm bàn tay anh cũng muốn run run:

- Đến lúc thích hợp, tôi sẽ tới! Mọi chuyện đều phải thật bí mật, ông hãy liên lạc với những người khác bảo họ chuẩn bị sẵn sàng, khi tôi có lệnh phải hành động ngay!

- Vâng...

- Còn nữa... từ giờ nếu không phải chuyện gì quan trọng...không cần gọi điện cho tôi, đừng để ông Văn Đình nghi ngờ!

Không đợi đầu dây bên kia nói gì thêm, Nam Thành vội vã tắt máy. Bàn tay anh nắm lại như muốn bóp nát chiếc điện thoại, từng đường gân máu đều nổi

lên run rẩy. Hừ một tiếng, anh ném mạnh chiếc điện thoại về góc nhà. Một tiếng động thanh thúy vang lên, chiếc điện thoại lăn lóc vỡ thành từng phần.

Nam Thành gục đầu xuống, từng giọt nước vẫn chảy tí tách xuống cánh tay của anh. . . Nam Thành thở ra một hơi thật dài giống như cố gắng điều hòa những cảm xúc lẫn lộn làm lòng anh rối bời, một lần nữa lại càng thêm chua xót. . .

Ngày hôm đó, anh đứng bên ngoài đã trực tiếp chứng kiến Tiên Dung bày tỏ tình cảm với Minh Tùng trước bao người. . . Đứng bên cửa, đôi mắt nhìn thẳng vào từng đường nét xinh đẹp trên gương mặt cô, ngắm nhìn từng giọt nước mắt của cô, ngắm nhìn từng đợt tình cảm trào dâng trong mắt cô, thế nhưng trong lòng anh lúc đó chỉ là một mặt hồ băng tĩnh lặng chưa hề có những vết rạn nứt. Anh đứng đó nhìn một cách bình tĩnh, bàng quan, giống như người ở trong kia cùng anh không có quan hệ, giống như mọi chuyện chẳng làm trái tim anh đau.

Nhưng đến bây giờ, mọi thứ lại thay đổi. Từ khi trở về, mỗi ngày anh đều bị ám ảnh bởi những hình ảnh đó, mặt băng trong lòng anh trở nên chao đảo, mỗi lời nói, mỗi cử chỉ, ánh mắt của Tiên Dung là những cú nện mạnh mẽ trên mặt băng mỏng. . . Sau đó từng đợt nước lạnh buốt trào ra làm lòng anh tê tái, đau đớn. . . Ngày qua ngày, trái tim anh gãy dựa trong đau đớn, trong uất hận. . . Thì ra anh đã yêu cô ấy nhiều như vậy, thật sự quá nhiều cho một công cụ anh dùng để trả thù. . .

Bao nhiêu năm qua, dù anh không dùng một người có trái tim thực sự nóng để theo đuổi Tiên Dung nhưng cũng đã làm tận sức, thậm chí vượt mọi điều một người có thể làm cho một người con gái. . . Nhưng cuối cùng anh nhận được gì nào ? Tiên Dung luôn lợi dụng anh, mọi thứ trước mắt anh đều là dối trá. . . Tình cảm là dối trá, cuối cùng cô ấy vẫn quyết định phũ phàng tình yêu của anh để đến với Minh Tùng, mặc dù anh ta không hề yêu cô. . . Nhiều lúc anh cũng không biết là anh ngu ngốc hay Tiên Dung ngu ngốc ? Cố gắng đeo đuổi một thứ tình yêu vô vọng, kết quả có thể là gì ? Nhưng vẫn là dứt lòng không được. . . Anh vẫn lo lắng cho cô ấy, vẫn muốn biết cô ấy ra sao. Đó chính là anh ngu ngốc. . . vì ngu ngốc đã quá nhiều nên sẽ không thể tiếp tục ngu ngốc!

Tiếp sau đó lại là những giấc mơ u ám về vây lấy anh, những cơn ác mộng đã đeo đuổi anh từ năm 7 tuổi. . . Nhưng cơn ác mộng về một gia đình tan vỡ, bị dầy xéo. . . Những cơn ác mộng về một cuộc sống bươn chải. . . Những cơn ác mộng của cuộc đời anh, mọi thứ đều xâu chuỗi thành một cơn ác mộng thật dài, không có lối thoát nào cho anh, cũng sẽ không có ai chờ anh ở cuối con đường này. . . Hoàn toàn không có. . .

Nam Thành chưa bao giờ nghĩ quá nhiều về việc sau khi trả thù xong anh sẽ tiếp tục làm gì, sẽ sống như thế nào. . . Giống như việc trả thù chính là lẽ sống của anh, là mọi thứ mà anh có. . . Thực tế anh chỉ là một kẻ bất hạnh và cô đơn, không ai hiểu được anh, không ai muốn giang đôi tay đón lấy anh. . . hoàn toàn không có. . .

Nhưng cho dù như vậy, con đường này anh vẫn phải tiếp tục đi. . . Anh không có lựa chọn khác, cũng không có ai cho anh một lựa chọn khác, Tiên Dung đã hoàn toàn cắt đứt nó, cắt đứt con đường mà anh có thể quay lại. . .

Trong mắt hiện lên một mảnh lạnh giá, Nam Thành khẽ giật giật khóe môi tạo thành một nụ cười khó nhận biết. . . Càng lúc khóe môi anh càng mở rộng, Nam Thành ngửa cổ nằm ra salon, tiếng cười thoát qua kẽ răng như điên, càng lúc càng lớn, càng lúc càng vô hồn, càng lúc càng không giống tiếng cười mà giống tiếng người đang khóc. . .

Không gian bị bóng tối bao trùm đặc lại, cô quạnh. . . tiếng ồn ào cũng dần muốn mất. . .

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Tòa nhà SmartMart trụ sở chính của tập đoàn SmartMart tại Newyork

Văn phòng Tổng giám đốc trên tầng 20.

Ông Văn Đình ngồi xoay lưng về phía cánh cửa, nhìn ra bên ngoài bầu trời Newyork đang mưa nhẹ, cơn mưa đầy sương mù mịt cả bầu trời ảm đạm đang bước vào đông. Rồi sau đó sẽ có tuyết. . . và lại đến một mùa kinh doanh mới. . .

Công việc bận bịu không cho trái tim già nua của ông có cơ hội được nghỉ ngơi. Ông Văn Đình lớn lên trong gia đình có truyền thống kinh doanh, từ ông nội cho đến cha và cuối cùng là ông. Gia đình ông ba thế hệ đều gắn bó với tập đoàn này, có thể nói là một phần máu mủ, một phần xương thịt của chính ông. Nhưng suy cho cùng, mọi điều ông làm cũng đều là vì gia đình mình. . .

Ông luôn mong muốn có một đứa con trai, ông sẽ dạy cho nó mọi thứ trên thương trường và đưa nó trở thành người kế nghiệp ông sau này. Nhưng ông trời không chiều lòng người, ông không có con trai. Tuy vậy, tình yêu thương của ông dành cho đứa con gái là Tiên Dung cũng không hề suy kém. Ông yêu thương cô bằng tất cả tình cảm nồng ấm nhất mà một người cha có thể dành cho con gái mình, thậm chí còn nhiều hơn tình yêu ông dành cho bà Văn Anh, đối với bà ông chỉ có cảm giác về một vị trí triện thượng, ông với bà là cả bầu trời.

Tiên Dung càng lớn càng trở nên xinh đẹp, hoạt bát và thông minh. . . Ông lại càng yêu thương con gái nhiều hơn. Mong sau này có thể tìm được một

chàng rể tốt, cho dù để lại SmartMart cho hai đứa cũng không sao, đối với ông hạnh phúc của Tiên Dung mới chính là tất cả... Nhưng lần lượt, đứa con gái bé bỏng của ông luôn bị tổn thương nặng nề... Mà người gây ra điều đó, hết lần này đến lần khác lại chính là Minh Tùng, chàng trai mà ông đã luôn tin tưởng có thể bảo vệ cho con gái ông. Không chỉ phủ phàng từ chối con gái ông, hôn sự hai đứa đã đính ước làm ông mất mặt trước bao người, còn nhẫn tâm một lần nữa muốn hủy hoại hạnh phúc khó khăn lắm con bé mới có được với Nam Thành.

Từ ngày đó, Tiên Dung ngày ngày chìm trong hoảng loạn, mỗi sáng tỉnh dậy là ông nghe thấy tiếng con bé la hét, và mỗi buổi tối trở về là nghe thấy tiếng con bé khóc. Trái tim của ông rỉ máu và đau khổ, đứa con gái luôn vui vẻ hạnh phúc của ông vì sao lại trở nên như vậy. Mỗi ngày nó một trở nên gầy yếu. Nam Thành cũng không xuất hiện, dù là ông gọi đến anh ta cũng tìm cách từ chối... Thực sự chàng trai đó đã bị tổn thương quá nhiều, con gái ông làm anh ta tổn thương, ông biết điều đó nên không dám đòi hỏi anh ta sẽ lại đến khuyên nhủ con gái ông như bao năm qua cậu ta đã làm. Nhưng ông có thể làm được gì cho con gái ông bây giờ....

Cốc! Cốc!

Tiếng gọi cửa làm ông Văn Đình giật mình... Từ từ xoay người lại, cao giọng nói:

- Vào đi!

Viên thư kí của ông từ tốn xuất hiện từ sau cánh cửa:

- Tổng giám đốc, cậu Minh Tùng đã đến!

Cuối cùng thì cậu ta cũng phải đến gặp ông – ông Văn Đình trong lòng mĩa mai nghĩ thầm.

- Để cậu ta vào!

Ông xoay ngang ghế ngồi một cách thoải mái trên chiếc ghế dựa. Để xem cậu ta muốn nói với ông điều gì.

Minh Tùng chậm chậm bước đi đằng trước, viên thư kí sau khi mời anh vào trong, lặng lẽ đi ra ngoài.

Nhìn thái độ ông Văn Đình lãnh đạm xoay người đi không nhìn đến anh, Minh Tùng biết ông thực sự tức giận vì những gì đã xảy ra với Tiên Dung. Thực ra ông có đầy đủ lí do để làm điều đó.

- Chào bác!- Minh Tùng cố gắng hòa hoãn nở nụ cười.

Ông Văn Đình quay lại nhìn Minh Tùng, mặc dù tức giận nhưng ông không có cách nào ghét được chàng trai trước mặt mình. Đó thực là một chàng trai tốt mà ông luôn mong con gái mình có thể kết hôn, đáng tiếc hai đứa duyên phận quá ngắn lại kết thúc bi thảm đối với con gái ông như vậy.

- Vì sao cậu muốn gặp tôi? – Ông trực tiếp lạnh lùng hỏi, không buồn mời Minh Tùng ngồi xuống.

Tùng biết ông không hề có hảo cảm đối với mình, cũng trực tiếp đi vào vấn đề chính:

- Cháu muốn được bàn bạc với bác về dự án MS 5 và TDE 7.

Đây là hai dự án lớn do Advanced Travel và SmartMart cùng hợp tác, thế nhưng, chỉ trong thời gian ngắn gần đây, ông Văn Đình đột ngột rút khỏi MS 5 và thuyết phục để một mình mua lại toàn bộ TDE 7. Minh Tùng hiểu rằng ông Văn Đình tức giận anh vì sự việc diễn ra tại biệt thự Advanced Travel cách đây 1 tháng, anh cũng nghe nói tình trạng của Tiên Dung không ổn chút nào; nhưng đây là hai dự án rất quan trọng trong năm nay và cả năm sau của Advanced Travel, anh không thể để mất.

- Chuyện đó tôi nhận thấy không có nghĩa vụ phải nói với cậu!- Ông Văn Đình vẫn lạnh lùng.

- Cháu mong bác có thể suy nghĩ lại, để hai tập đoàn cùng hợp tác như ban đầu! – Minh Tùng từ tốn

khuyến. Anh biết SmartMart đã thiệt hại không nhỏ cho hành động vừa rồi của ông Văn Đình.

Ông Văn Đình đập lên bàn rầm một tiếng thật lớn:

- Suy nghĩ lại? Tôi đã phải suy nghĩ rất nhiều để có được quyết định này! Tôi sẽ không tha thứ cho cậu vì những gì cậu đã gây ra cho con gái tôi! Đừng hi vọng có thể làm tôi thay đổi quyết định!

Minh Tùng đột nhiên cúi người rất thấp làm ông sững sốt vài giây. Hoài nghi nheo nheo ánh mắt, ông Văn Đình tự nhắc mình không nên để bị lừa. Minh Tùng là người tâm cơ sâu xa, có tài thuyết phục người khác.

Rất lâu Tùng mới ngẩng đầu lên, anh vuốt nhẹ một bên cánh áo vest, đôi mắt nhìn ông Văn Đình thẳng tắp không chút do dự:

- Cháu biết dù có nói gì cũng không thể biện hộ cho những gì đã xảy ra với Tiên Dung, trong chuyện đó...cháu biết lỗi của cháu là không thể phủ nhận. Cháu tự mình hôn, không một lời giải thích hay xin lỗi đến gia đình hay bản thân Tiên Dung là cháu đã sai! Nhưng việc hợp tác giữa hai tập đoàn không liên quan đến chuyện này! Cháu vẫn mong bác có thể suy nghĩ lại, không nên để cả hai tập đoàn bị thiệt hại chỉ vì vấn đề cá nhân giữa hai gia đình!

Đây là chuyện sống còn của rất nhiều gia đình công nhân trong cả hai tập đoàn, cả hai tự hủy hoại lẫn nhau không thể là sáng kiến hay. Anh cũng không hiểu rõ cuộc ông Văn Đình hận anh đến mức nào để có thể mạo hiểm như vậy.

Ông Văn Đình đậm cười, ánh mắt có phần thương thức Minh Tùng. Quả nhiên không làm ông thất vọng, có thể nói ra được những lời ngắn gọn nhưng mềm mỏng, phân tích rõ ràng như vậy. Nếu là người thường, hẳn sẽ dễ dàng bị cậu ta thuyết phục. Nhưng ông thì không. ... Trước khi quyết định, ông đã suy nghĩ đến mọi thiệt hại, tính toán đủ để kẻ chịu thiệt hại không phải là ông mà chính là Minh Tùng.

- Nói đúng lắm!- Ông gật gù đầu – Nhưng tôi chấp nhận cuộc chơi này! Minh Tùng, tôi đã từng coi cậu như con, mong cậu có thể mang đến hạnh phúc cho Tiên Dung, nhưng cậu đã phản bội lòng tin của tôi, khiến con gái tôi đau khổ đến hóa điên. Tôi không thể tha thứ cho cậu, Minh Tùng! Tôi không có cách nào tha thứ cho cậu! Tiên Dung đối với tôi quan trọng hơn bất kì thứ gì tôi có trên đời này! Dù phải hi sinh tất cả vì con bé tôi cũng sẽ chấp nhận! Trừ khi cậu chấp nhận ly hôn vợ, trở lại với con bé.

- Chuyện đó không thể được! – Minh Tùng ngay lập tức ngắt lời ông Văn Đình – Bác chắc chắn là người hiểu rõ xưa nay cháu luôn coi Tiên Dung như em gái, luôn mong muốn cô ấy được hạnh phúc! Nhưng cháu không yêu Dung, càng không thể là người mang đến cho cô ấy hạnh phúc! Ngọc Hân không hề có lỗi, nếu Tiên Dung đối với bác là quan trọng nhất, đối với cháu, Ngọc Hân cũng chính là người quan trọng nhất! Cháu sẽ không mang cô ấy ra bất kì cuộc trao đổi nào.

Mặt ông Văn Đình hơi tái đi, cậu ta nói vậy chẳng phải nói ông đang mang con gái mình ra trao đổi sao. Bàn tay ông nắm chặt lại, đôi mắt đã vằn đỏ. Minh Tùng nhận ra điều đó, anh lãnh đạm nói:

- Cháu nghĩ cuộc gặp gỡ hôm nay không thể mang lại kết quả tốt. Nếu bác suy nghĩ lại xin hãy liên lạc với cháu! Cháu xin phép!

Tùng nhận thấy sự nhẫn nại trong anh cũng đang cạn dần. Anh tới đây với một thái độ vô cùng kiên nhẫn, và muốn tìm kiếm một suy nghĩ chung giữa hai người để giải quyết tình trạng bế tắc hiện tại, nhưng anh sẽ không bao giờ đưa Ngọc Hân vào chuyện này. Ông Văn Đình có lẽ không hiểu anh, muốn dùng Advanced Travel để thuyết phục anh trở lại với Tiên Dung, nhưng ông không biết rằng anh không hề quan tâm đến Advanced Travel, nếu ông có thể để SmartMart thiệt hại vì Tiên Dung, anh thậm chí có thể từ bỏ cả Advanced Travel vì Ngọc Hân. Muốn anh nhượng bộ trong chuyện này thì ông ấy đã tính sai rồi.

Minh Tùng xoay người thật nhanh rời khỏi phòng. Cánh cửa vừa đóng lại, ông Văn Đình gương mặt đỏ au vì tức giận, ông nắm tay thật chặt run run. Cầm lấy từng đồ vật, ông ném mạnh theo hướng Minh Tùng vừa rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Minh Tùng ngồi trong xe, đôi tay nắm chặt vào vô lăng có phần tức giận. ... Đôi mắt sáng khờ nheo lại. ... Biết là hôm nay đến đây sẽ không đạt được kết quả gì nhưng cuối cùng anh vẫn không đành lòng mà muốn đến thử một lần, có thể ông Văn Đình sẽ nghe anh chăng? Cuối cùng vẫn là tự rước lấy phiền toái cho mình- Tùng trầm nghĩ.

Anh không phủ nhận mình có lỗi trong những chuyện đã xảy ra với Tiên Dung, nhưng làm sao có thể dễ dàng phủ nhận những lỗi lầm của chính Tiên Dung. Cô ấy cũng có lỗi cho những việc xảy ra với chính cô ấy ngày hôm nay. Anh thương và có phần đồng cảm với cô ấy, nhưng không thích cách ông Văn Đình cố gắng gán tội cho anh chút nào. Thở một hơi dài, Tùng trầm nghĩ những ngày tiếp theo sẽ rất vất vả.

Quay xe ra khỏi gara tòa nhà SmartMart, Tùng quyết định anh đã có đủ một môi cho 1 ngày làm việc cần thiết và anh cần phải trở về nhà. Tắt điện thoại, anh thực sự ghét những áp lực bản thân đang phải chịu, có quá nhiều gò bó, càng có quá nhiều nỗi lo lắng. ... Anh không có quá nhiều tham vọng đến vậy, tất cả những gì anh muốn chỉ là một gia đình nhỏ hạnh phúc, trong đó anh có thời gian dành cho vợ và cho con của mình. ...

Ngọc Hân, không biết giờ này cô ấy đang làm gì? Trong lòng Tùng chợt hiện lên một tia ấm áp.

Lái xe thật nhanh trở về biệt thự Advanced Travel, Tùng xuống xe. Gặp những người làm, Tùng chỉ gật đầu lấy lệ. Ông Claymen vừa được thông báo cậu chủ vừa trở về liền từ trong nhà bước ra:

- Cậu chủ. ...

- Cô ấy thế nào rồi? - Minh Tùng hỏi giống như anh đã hỏi câu này rất nhiều lần trong những ngày qua.

- Cô chủ đang nghỉ trưa....

Tùng nheo nheo mắt, từ trong đáy mắt âm trầm phát ra những tia hoang mang. Từ ngày hôm đó, Ngọc Hân luôn ở trong trạng thái như vậy. Cô trở nên trầm tư, sắc mặt luôn điểm vệt mệt mỏi, cô thích ngủ nhiều hơn cùng anh nói chuyện. Anh cũng không thấy cô than phiền về việc anh thường xuyên vắng

nhà, ông Claymen nói lại Hân cũng chưa từng đặt chân ra khỏi nhà. Ngày ngày cô chỉ ở trong phòng, nói là muốn đọc sách, nhưng trên thực tế khi người làm bước vào lại thấy cô đang ngủ ngon lành.

Mọi chuyện bắt đầu làm Tùng lo lắng khi tình trạng đó kéo dài đến tận bây giờ. Không chỉ thế, Tùng cũng không còn nhớ lần cuối cùng anh nhìn thấy Hân cười tươi là bao giờ. Bây giờ cô chỉ cười mỉm, ánh mắt trong suốt tinh nghịch luôn điểm về mơ màng như muốn ngủ... Nhiều đêm trong khi anh chỉ mới hỏi một câu đã phát hiện Hân ngủ lơ mơ trên tay anh từ lúc nào... Khi được hỏi, luôn là một câu trả lời: thay đổi không khí nên cô có chút không quen. Hân ăn uống cũng trở nên kém hẳn, cô xuống cân trông thấy và Tùng bắt đầu đau lòng khi anh bắt đầu nhận thấy những đường gân xanh nổi trên bàn tay nhỏ bé...

Tùng tự hỏi phải chăng Hân thực sự bị tổn thương từ sự việc đêm hôm đó? Hai người cũng không nhắc lại câu chuyện đó, hoặc là không có thời gian để nhắc đến. Ông bà Văn Quý- Kim San đã cùng nhau đi du lịch bù lại cho khoảng thời gian đã mất, mọi việc giờ đều đổ lên đôi vai của anh, cùng lúc, SmartMart gây khó dễ làm anh thậm chí không có thời gian để thở. Ngọc Hân cũng không phàn nàn, anh thấy cô bắt đầu thích những không gian yên tĩnh một mình...và ngủ. Thực sự nếu cứ tiếp tục, anh lo rằng cô sẽ thực sự mắc bệnh... Có lẽ anh nên đưa Hân đến bệnh viện kiểm tra...

Bước chân lên những bậc thang chậm chậm, Tùng hỏi mà trong lòng đã có câu trả lời:

-Bữa trưa thế nào?

- Cô chủ...chỉ ăn một ít soup...- ông Claymen nhẹ giọng nói, ông biết cậu chủ lo lắng.

Tùng thờ dãi:

-Chú bảo nhà bếp nấu món cháo gì để ăn một chút, sau đó mang lên phòng!

- Vâng!- Ông Claymen đáp rồi xoay người lại.

Tùng bước chân nhanh nhẹn về đến cửa phòng, nhẹ nhàng mở cửa như sợ người trong phòng sẽ thức dậy. Trong phòng có phần hơi tối, ánh mắt Tùng trở nên nhanh chóng như hòa khi nhận ra gương mặt quen thuộc đang say ngủ. Mái tóc xõa tung trên gối mềm trắng muốt dường như làm nổi bật làn da trắng xanh có phần tái nhợt mệt mỏi của Hân.

Bước nhẹ nhàng đến gần giường, Tùng đưa bàn tay lên gạt nhẹ những sợi tóc nghịch ngợm trên cái trán đáng yêu của Hân. Lông mày cô hơi nhíu lại, dường như không an ổn, thờ dãi một hơi nặng nhọc. Tùng đau lòng nhìn Hân, vì sao cô ấy lại mệt mỏi như vậy. Đưa ngón tay khẽ chọc lên gò má mịn màng của cô, anh khẽ thì thầm:

-Hân, dậy thôi...

Động tác của anh lại bị cô coi giống như con muỗi vo ve, bàn tay nhỏ bé đưa lên gạt nhẹ ngón tay ra khỏi má cô, khẽ xoay người, Hân lại tiếp tục ngủ.

-Hân...- Tùng tóm lấy hai bờ vai mỏng manh lay nhẹ, anh thực sự có cảm giác lúc này hơi mạnh tay cũng có thể làm cô bị thương.

Hân cuối cùng cũng chịu tỉnh lại, mí mắt đẹp chớp nhẹ, dường như mắt vẫn còn cay xè, cơ thể mệt mỏi chưa chịu tỉnh dậy mềm nhũn tùy ý dựa vào ngực Tùng. Tùng cũng yêu thương ôm lấy cô, cảm nhận cơ thể bé nhỏ yếu ớt trong lòng ngực, một trận đau lòng kéo đến:

-Hân, em cảm thấy không khỏe à?

Cơ thể lạnh giá vì vừa rời khỏi chăn ấm bỗng bị vây quanh bởi một hơi ấm quen thuộc, hương nước hoa nam tính nhẹ nhàng của Tùng tỏa vờn quanh chớp mũi làm Hân tỉnh táo vài phần. Cô ngáp nhẹ một cái, hơi băng quơ:

-Mấy giờ rồi anh?

- 1h! Em ngủ từ mấy giờ?

- A....- Hân đưa tay lên dứt dứt mấy sợi tóc giống như đang cố nhớ ra – Hình như là từ 11h!

- Vì sao chưa ăn mà đã ngủ?- giọng Tùng trở nên lo lắng, cũng giống như đang cưng nựng cô.

- Em...cảm thấy không ngon miệng thôi...- Hân ngáp nhẹ thêm một cái nữa, thực sự là vẫn hơi buồn ngủ.

Như chợt nhớ ra điều gì, cô bỗng ngước lên nhìn anh, đôi mắt to long lanh ngạc nhiên:

-Sao hôm nay anh về sớm vậy?

Tùng không khách khí trả lời:

-Anh muốn đưa em đi khám!

- Đi khám?- Hân kinh ngạc- Sao lại đi khám?- Sức khỏe của cô rất tốt a! Đâu có bệnh.

Tùng thở dài:

-Hân! Em ngủ nhiều liên tục như vậy suốt cả tháng rồi... Lại còn ăn rất ít!- Tùng sờ nắn hai bên vai gầy yếu của cô- Xem này, em gầy nhiều quá! Chắc hẳn em đang bị suy nhược!

Hân nheo mắt:

-Em không có! Em rất khỏe! – Cô tự nhận thấy đúng là cô có ngủ nhiều hơn nhưng sức khỏe thực sự không đến mức yếu như vậy.

Yêu thương ôm lấy Hân, Tùng vuốt nhẹ lên một bên gò má hơi nhọt nhọt của cô:

-Tự nhiên em như vậy làm sao mà anh không lo lắng... Nghe lời anh, đến bệnh viện... sẽ rất nhanh thôi!

Cảm nhận lời Tùng nói cũng có lý, hơn nữa, Hân cũng biết, thời gian qua anh đã rất mệt mỏi rồi. Thực sự có quá nhiều thứ đặt trên vai anh một lúc, cô cũng chính là một trong những gánh nặng đó. Đáng tiếc điều duy

nhất cô có thể làm chỉ là nghe lời.

Ngoan ngoãn ôm lấy Tùng, Hân mỉm cười:

-Vâng...

Cốc! cốc!

Tiếng gọi cửa chợt vang lên. Đoán trước người làm mang cháo lên, Tùng hôn nhẹ lên má Hân:

- Đợi anh một chút!

Nói rồi anh xoay người đứng dậy thật nhanh trước khi Hân kịp hỏi thêm điều gì. Vừa mở cửa, quả nhiên một người làm đã đứng cạnh cửa, trên tay là bát cháo trắng còn đang bốc từng đợt khói thơm phức.

- Cậu chủ!

- Được rồi, để tôi!- Tùng nhanh nhẹn đỡ lấy bát cháo – Cô đi làm việc đi!

- Vâng!

Xoay người đóng cửa lại, vừa chạm đến ánh mắt Hân, Tùng đã nhận thấy vẻ mặt muốn chạy trốn của cô. Đôi lông mày thanh tú hơi nheo lại nhìn bát cháo trên tay anh, cái mũi nhỏ nhắn chun chun giống như đang rất khó chịu.

- Cái gì vậy anh? - Hân hỏi dường như rất không hài lòng, cô thực sự không có cảm giác ngon miệng, càng không muốn ăn. Chỉ cần nhìn thấy đồ ăn, dạ dày của cô bỗng nhiên biểu tình giống như căn bệnh dạ dày trước đây.

- Cháo trắng!- Tùng mỉm cười dịu dàng- Ăn một chút rồi anh sẽ đưa em đi khám!

- Em không muốn ăn!- Hân nói vội vàng, thân hình nhỏ bé cũng muốn di chuyển chạy trốn bát cháo đang càng lúc càng đến gần làm cô họng bỗng dấy lên một trận khó chịu.

Tùng bước lại gần, một tay cầm bát cháo, một tay tóm lấy bờ vai đang cố chạy trốn của Hân, anh thở dài:

- Hân, ăn một chút thôi! Từ sáng đến giờ em mới chỉ ăn một ít soup, cứ thế này sẽ đổ bệnh thật đấy!

Hân cắn cắn môi, mùi cháo bay đến rất gần làm dạ dày cô trở nên nhộn nhạo, gương mặt cũng tái nhợt hẳn đi.

Nhìn biểu hiện trên gương mặt cô, Tùng lại cảm thấy một trận đau lòng. Múc một thìa cháo đưa lên môi thổi nhẹ, Tùng cố gắng hết sức nhẹ nhàng:

- Cháo rất thơm mà! Ăn một chút thôi! Nghe lời anh...

Hân chớp nhẹ nhìn thìa cháo trắng đang tiến lại gần mình. Cô hiểu anh đang rất lo lắng cho cô, nhưng mỗi lần mùi cháo bay đến lại làm dạ dày cô khó chịu. Có lẽ từ sáng đến giờ cô chưa ăn một thứ gì từ tẻ cho nên dạ dày khó chịu chăng? Biết đâu ăn một ít lại tốt hơn. Nghĩ như vậy, Hân cố nín thở nhắm mắt há miệng.

Tùng từ tốn đưa thìa cháo đến miệng Hân, giọng anh ngọt ngào giống như đang dỗ dành một đứa trẻ:

- Em giỏi lắm!

Ngậm miếng cháo ấm nóng trong miệng một lúc Hân mới dám nuốt xuống. Đột nhiên dạ dày cô trở nên quặn lại, kêu ục ục một tiếng, cổ họng sực lên một trận kinh tởm làm Hân không khỏi lấy tay che miệng, gương mặt nhỏ bé trở nên tái mét.

- Hân...sao thế ?- Tùng lo lắng hỏi khi chợt nhận thấy sự biến đổi trên gương mặt cô.

Hân không có thời gian để trả lời, vẫn lấy tay giữ chặt miệng ngăn cản từng đợt nôn mửa muốn trào ra, cô vùng dậy khỏi giường, hướng nhà tắm chạy tới.

Vội vàng đặt bát cháo xuống, Tùng chạy theo cô. Khi anh đến cửa đã nghe bên trong có tiếng Hân đang nôn mạnh. Cửa chốt! Gương mặt anh vì lo lắng cũng trở nên hơi tái.

- Hân! Mở cửa cho anh!

Tiếng nôn mửa bên trong vẫn không ngừng lại, thậm chí có phần dữ dội hơn:

- Hân, em không sao chứ ? Mở cửa cho anh!

Tùng lại càn đạp cửa vội vã.

Tiếng động trên lầu đã thu hút sự chú ý của những người làm. Ông Claymen từ bên dưới vội vàng chạy lên.

- Cậu chủ!

Bên trong vẫn vang lên tiếng nôn mửa làm Minh Tùng không cách nào ngăn cản trong lòng từng đợt từng đợt lo lắng, anh xoay người lại gấp gáp nói:

- Chú đi chuẩn bị xe! Nhanh lên!

- Vâng...- Ông Claymen lật đật lại vội bước đi

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Tùng vội vàng cầm lấy chìa khóa dự phòng do người làm vừa vội vã mang lên. Bên trong những tiếng nôn mửa đã ngừng lại nhưng vẫn không nghe thấy tiếng Ngọc Hân trả lời, chỉ có tiếng nước xả ào ào làm anh thực sự lo lắng muốn điên, chỉ còn thiếu nước đập bay cánh cửa mà vào.

Bàn tay anh cố gắng giữ bình tĩnh để mở cửa thật nhanh. Cánh cửa vừa mở, khung cảnh che giấu bên trong lại càng làm gương mặt trở nên tái .

Ngọc Hân suy yếu đứng bên cạnh chiếc bồn rửa mặt, nước vắn xuống xối xả ướt đầm bàn tay của cô vẫn đang cố gắng che lên miệng như muốn ngăn cản từng đợt khó chịu mới. Mái tóc đen dài của cô cũng bị những giọt nước làm cho ướt lấm tẩm, gương mặt tái nhợt vẫn còn nhỏ từng giọt nước tong tong xuống thành bồn chứng tỏ cô đã phải cố gắng thế nào để giữ cho mình được tỉnh táo.

Tùng vội vàng chạy tới khi nhận thấy thân hình bé nhỏ của Hân đã có dấu hiệu hơi chao đảo. Ôm lấy bờ vai mỏng manh của cô, để cô dựa vào vòng ngực rắn chắc của mình, một luồng nóng bùng làm trái tim anh lại nảy lên:

- Hân!

Hân không đủ sức để trả lời anh, trong cổ họng của cô từng đợt từng đợt khó chịu mới dường như lại đang quặn lên. Nhưng bởi vì từ sáng đến giờ cô chưa ăn được một bữa cơm tử tế cho nên chỉ có thể nôn khan, nhưng chính vì thế mà lại càng khó chịu. Dạ dày trống rỗng cứ từng đợt co thắt va chạm vào nhau làm cô có cảm giác cơ thể mình đang mềm ra, đầu óc cũng vì nôn mà trở nên choáng váng mơ hồ.

Tùng vội vàng với lấy chiếc khăn khô lau từng giọt nước đang chảy trên tóc và trên gương mặt nhợt nhạt của Hân, xoay người lại phía người làm vẫn đang đứng chôn chân ở cửa, anh gấp rút nói:

- Trở về phòng, lấy áo khoác cho cô ấy!

- Vâng...vâng...- người làm cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa cho lo lắng, vội vàng chạy đi.

Tùng bế xốc Hân lên, cơ thể nhẹ bẫng như một đứa trẻ làm lòng mảy của anh đã nhúu lại càng chặt hơn. Nhìn gương mặt cô vẫn khó chịu đến cực điểm, anh dịu dàng cố gắng trấn an bên tai cô:

- Hân, chịu khó 1 chút! Anh đưa em đến bệnh viện!

Hơi ám quện thuộc vậy xung quanh dường như làm Hân cảm thấy khá hơn, dựa vào vai Tùng vững chắc làm cô có giác sự cân bằng đang dần trở lại. Suy yếu nhấm mắt lại, từng cơn ớn ọc khó chịu trong dạ dày đang muốn dịu xuống...

Tùng bế Hân ra khỏi nhà tắm, lấy áo choàng vây lấy cô thật chặt như sợ từng cơn gió có thể làm cô rụng mình. Nhìn gương mặt Hân tái nhợt không một tia huyết sắc, yếu ớt dựa một bên vai anh, Tùng lại cảm giác từng trận đau lòng ập đến. Tất cả là lỗi của anh đã không thể chăm sóc cho Hân một cách chu đáo, những ngày qua luôn bỏ mặc cô.... Không ngờ là cô có thể bệnh nặng đến thế này... đau lòng cùng hối hận làm Tùng cảm thấy trong tim khẽ nhói lên.

Vội vàng ôm lấy Hân lên xe ông Claymen đã chờ sẵn, giọng anh khẩn trương:

- Nhanh đến bệnh viện!

Một câu ngắn gọn, dứt khoát, rõ ràng đã đủ nói lên tất cả sự vội vã cùng lo lắng ở trong lòng anh. Ông Claymen cũng không chậm trễ một giây nào thúc giục người lái xe nhanh chóng xuất phát.

Chiếc xe đen bóng từ từ khởi động, di chuyển chậm chạp rồi bỗng nhiên tăng tốc lao nhanh trên đường lớn....

Không khí trong xe im ắng lạ thường, tiếng ồn ào bên ngoài không cách nào lọt vào trong. Ngoài Ngọc Hân đang nằm im trong vòng tay của Minh Tùng dường như đang ngủ, gương mặt của 3 người còn lại là 1 sắc thái như nhau: lo lắng và hoang mang.

Đưa ngón tay vuốt nhẹ lên gò má nhợt nhạt của Hân, Tùng có thể nhìn thấy rõ từng đường mạch máu xanh xanh nho nhỏ đang nổi lên, đôi mắt cô nhắm nghiền một môi, hơi thở cũng nặng nhọc hơn bình thường, đôi môi luôn tươi tắn giờ lại một màu tím tái. Đôi mày anh khẽ nhíu lại, rốt cuộc là Hân bị làm sao? Anh chưa bao giờ nhìn thấy Hân chật vật như vậy... Chỉ mới một tháng mà cô đã trở nên yếu ớt mỏng manh, khác hẳn với một Hân ham vui ham bay nhảy thường ngày.

Là lỗi của anh chăng?

Tùng thở dài, anh cúi xuống thì má lên vàng trán nóng hằm hập của Hân, toàn thân khẽ rung đưa giống như đang muốn ru cô ngủ càng ngon giấc...

Ngồi ghé bên trên, ông Claymen thì thoảng lại nhìn qua gương chiếu hậu và bắt gặp ánh mắt lo lắng không thể che giấu của cậu chủ, ông cũng chột thờ dài. Nhưng đột nhiên trong đầu ông lại xẹt qua một vài ý nghĩ làm ông phân vân.... Hình như tình trạng của Ngọc Hân ông đã từng nhìn thấy ở đâu rồi... Nhưng càng cố nhớ thì lại càng không nhớ ra... Ông chỉ biết rằng hình như những triệu chứng này không phải bệnh gì nguy hiểm...

- Hà?

Minh Tùng tròn mắt nhìn chăm chăm vào vị bác sĩ giống như tất cả những gì anh vừa được nghe từ miệng của bà là một lời nói dối hay đó chỉ là anh tưởng tượng ra.

- Bác...sĩ nói sao?

Trái tim của anh giống như ngừng đập, một loại cảm xúc mạnh mẽ trào lên làm ngay lập tức anh không thể nói lên nó là gì. Chỉ có một điều vô cùng rõ ràng, đó là anh đang cảm thấy toàn thân chấn động, sự ngạc nhiên vây lấy anh giống như một điều kì diệu.

Vị bác sĩ ngồi phía sau bàn làm việc, bà đẩy nhẹ gọng kính giống như sự việc này bà đã nhìn thấy quá nhiều và dễ dàng nở một nụ cười hoàn toàn thông cảm và chia vui:

- Chúc mừng hai người! Cô ấy không phải bị bệnh mà là đang ốm nghén! Thai nhi đã được 5 tuần tuổi!

Không bị bệnh? Ốm nghén? 5 tuần tuổi? Tùng khái niệm quen thuộc nhưng lại rất mới lạ đập vào tai Tùng giống như những tiếng lù lùng, giống như một lời phán quyết của Chúa trời. Gương mặt ngạc nhiên đến tột độ của anh chậm chạp cuối cùng cũng vỡ lẽ ra được vấn đề. Ngọc Hân đang mang thai! Cô ấy đang mang đứa con của hai người! Đó là một đứa bé! Trời ơi! Đó thực sự là một đứa bé!

Từ một cái nhìn kinh ngạc, đôi mắt Tùng vụt sáng trở lại lấp lánh kinh hi, đôi môi đang mấp máy bối rối bỗng hiện lên thành một nụ cười. Tùng đứng bật dậy như một phản xạ của bất kì ông chồng nào nghe tin mình sắp được làm bố, và anh thực sự chỉ còn thiếu một hành động đó là nhảy lên đến tận nóc nhà. Trái tim của anh đột nhiên tăng nhịp độ gấp gáp những tiếng thỉnh thịch vội vã đầy phấn khích.

Nắm chặt lấy bàn tay bác sĩ, đôi mắt anh long lanh nhìn bà như chờ đợi:

- Vợ tôi...cô ấy thật sự mang thai?

Vị bác sĩ bật cười, bà thật sự đã rất quen với hàng trăm phản ứng của những ông chồng khác nhau khi nghe tin vợ mình có em bé. Vỗ nhẹ lên bàn tay của anh như trấn an, giọng bà nhẹ nhàng:

- Cô ấy thực sự mang thai! Và đó là một bào thai khỏe mạnh!

Và lần này thì Tùng thực sự nhảy lên và hét lên.

- Hân mang thai!

- Cô ấy đang mang thai!

- Đó là một đứa bé! Trời ơi! Cô ấy thật sự mang thai!

.....

Vị bác sĩ đưa tay lên ngang đầu, sự phấn khích của người đàn ông trẻ trước mặt làm bà thực sự có cảm giác bối rối, cười một cách ngượng ngùng, bà cũng không biết nên dùng ánh mắt nào nhìn Tùng thì tốt.

Tùng xoay xoay, hai bàn tay đan vào nhau chốc chốc lại nắm chặt lại run rẩy. Toàn thân anh bị sự phấn khích chi phối hoàn toàn, đôi môi không cách nào ngừng được mỉm cười, từng lời nói lẩm bẩm kích động mạnh mẽ làm đôi mắt anh đã sáng bóng càng trở nên lấp lánh. Bước chân không cách nào ngăn cản đi thành những vòng tròn vội vã đủ hình dạng trong căn phòng bé nhỏ.

Sự thật ập đến quá bất ngờ làm trái tim anh bị niềm vui đè nén đến quá tải, từng nhịp đập vội vã lại càng vội vã. Trong đầu anh tràn đầy suy nghĩ và hình ảnh về một đứa bé! Trời ơi! Anh thực sự sẽ trở thành một ông bố, đúng không? Một ông bố và anh sẽ có một đứa con xinh đẹp? Điều này thật kì diệu... Hết sức kì diệu...

Ngọc Hân... Cô ấy thực sự đang mang đứa con của hai người!

Hóa ra cô ấy một mối như vậy, nôn khan... là vì mang thai! Đúng rồi! Tại sao điều hiển nhiên đó anh lại không nghĩ ra sớm hơn nhỉ? Đứa bé đã được 5 tuần tuổi, trời ơi, thực sự đó là một cậu chàng lớn tướng rồi! 5 tuần rồi! Mà đến bây giờ anh mới biết!

Tùng đột, từng đột kích động mới lại bay đến làm lòng anh khẽ nảy lên. Xoay người thật nhanh, anh muốn đến bên Hân ngay lập tức, muốn được chia sẻ niềm hạnh phúc tốt cùng của anh đối với cô, chứ không phải chỉ đứng đây và kích động vô nghĩa.

- Chào bác sĩ!- Tùng nói một cách vội vã, anh thực sự không còn đủ kiên nhẫn để đứng đây thêm nữa.

- Chờ...chờ đã!- Vị bác sĩ vội lên tiếng – Anh nên nghe một vài lời khuyên về chăm sóc phụ nữ mang thai! Chờ đã!!!!

Tiếng bà hét lên khá lớn nhưng bóng dáng của Tùng đã nhanh chóng biến mất sau cánh cửa.

Vừa bước ra ngoài, Tùng đã nhận thấy gương mặt kinh ngạc lẫn vui mừng của ông Claymen đang nhìn anh trần trụi, nụ cười cũng hiển hiện trên môi ông:

- Cậu chủ, cô chủ...

Đến lúc nghe tiếng bác sĩ nói, ông cuối cùng cũng nhớ ra mình đã từng nhìn thấy những triệu chứng của Ngọc Hân ở đâu... Còn có thể sai được sao? Khi vợ ông mang thai, cũng thường nôn khan chỉ có điều là không yếu ớt như cô chủ mà thôi!

Tùng không có đủ thời gian để giải thích, anh vội vàng nói với ông:

- Chú vào nghe xem bác sĩ muốn dặn dò gì, nhớ ghi lại đầy đủ!

- Vâng...vâng!- Ông Claymen che giấu kích động nói, ông cũng biết lúc này không ai có thể ngăn cản bước chân của Minh Tùng muốn đến bên Ngọc Hân.

- Đây...là thuốc gì? - Ngọc Hân nheo nheo mắt nhìn 2 viên thuốc bé xíu màu trắng cô y tá đưa đến trước mặt mình.

Cô thực sự đang ngủ rất ngon giấc cho đến khi nhận thấy mình bị đưa vào một căn phòng xa lạ. Khắp nơi tràn ngập màu trắng, và đến khi cô hoàn toàn mở mắt thì đã nhận thấy một y tá đang ở trước mặt, cười rất tươi và đưa cho cô 2 viên thuốc nói rằng cần phải uống ngay.

Cô y tá mỉm cười:

- Uống vào cô sẽ cảm thấy khá hơn, không còn bị nôn nhiều nữa!

- À...- Hân như hiểu ra, cô cầm lấy hai viên thuốc, có lẽ đây là thuốc dạ dày chăng? Khi cô bị dạ dày lần trước, cũng có uống loại thuốc như thế này thì phải.

Uống một ngụm nước để hai viên thuốc trôi xuống cổ họng, Hân chợt ngáp ngừng:

- Tòì...có bị nặng không? – Lần trước cô đã phải nằm viện đến 2 tuần, nhưng khi đó là do sức khỏe cô thực sự không được tốt, ăn ngủ không đúng giờ giấc cộng với rất nhiều cafein làm dạ dày của cô không cách nào chống đỡ. Lần này thật kì lạ, Hân có cảm giác thời gian qua sinh hoạt của cô rất tốt, ăn uống cũng rất đầy đủ, tại sao lại bị dạ dày cơ chứ? Thậm chí còn có vẻ khá nặng, cô kém ăn và cảm giác nôn khan đã kéo dài gần 1 tuần.

Cô y tá rót thêm cho Hân một cốc nước, mỉm cười:

- Cô đừng lo lắng! Chỉ là cơ thể bị suy nhược nhẹ nên mới ghéen mệt như vậy... Chỉ cần chịu khó ăn uống, nghỉ ngơi, giữ cho tinh thần thoải mái, thời kì này sẽ qua rất nhanh!

Hân chớp chớp mắt nhìn cô y tá, cô ấy đang nói những điều kì cục gì vậy ?

Cô y tá dường như không biết đến sự ngạc nhiên của Hân, cô vẫn tiếp tục nói:

- Cô yên tâm! Thai nhi rất khỏe mạnh!

Hà ?

Lần này thì mắt Hân mở to hết cỡ nhìn cô y tá, toàn thân cô chấn động đến cứng đờ. Thai...thai nhi ? Có phải cô ấy vừa nhắc đến...thai nhi ?

Rầm!

Tiếng cửa mở vội vã lẫn thô bạo làm cả hai người đều giật mình, mọi suy nghĩ trong phút chốc lại bị tiếng động mạnh tạm thời đẩy lùi.

- Hân!- Tiếng Minh Tùng gọi đầy phấn khích

Cô y tá ngay lập tức cầu nhàu:

- Trong bệnh viện không được gây tiếng động mạnh!

Hân chớp chớp mắt nhìn Tùng. Trên gương mặt anh tràn một niềm vui tốt độ, khóe môi cong lên thành một nụ cười nửa miệng quynh rũ, đôi con ngươi đen láy lấp lánh. Chuyện gì đang xảy ra ?

Ngay lập tức một bóng người ập đến, xóa đi mọi suy nghĩ mới rồi của Hân. Đầu óc một phen choáng váng, cô có cảm giác toàn thân bị nhấc bổng lên. Đến khi định thần được, Hân đã có cảm giác toàn thân da gà đều nổi cả lên, nét mặt cô có phần hoảng hốt nhìn Tùng, anh đã nhấc bổng cô lên giống như một đứa trẻ. Nụ cười vui sướng tràn ngập trên gương mặt anh.

- Anh làm gì vậy ?- Hân xấu hổ quát, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng làm từng nét nhọt nhọt cũng dịu bớt đi.

Đột nhiên cổ họng lại sực lên một trận kinh tím, Hân vội vàng đưa tay lên che miệng, dạ dày cô lại đang muốn quặn thắt.

- Hân!- Tùng lo lắng kêu lên, nhìn gương mặt cô lại trở nên xanh xám

- Ọe.....!!!!- Hân thực sự muốn nôn, nước vừa mới uống vào dường như đang sục sạo muốn trào ra. Cảm giác nhộn nhạo làm cô phải thở dốc.

Vội vàng đặt Hân xuống giường, hơi ấm bao quanh muốn làm cô cảm thấy thoải mái hơn, gương mặt Tùng tràn vẻ hối lỗi:

- Em không sao chứ ?

Cô y tá vội vàng bước đến, đưa một bàn tay vuốt nhẹ trên sống lưng Hân muốn giảm bớt sự khó chịu của cô xuống, nhìn Tùng trách:

- Cô ấy đang mang thai! Anh không nên mạnh tay như vậy!

- A...xin...lỗi!- Tùng ngoan ngoãn nhận lỗi

Cúi xuống nhìn Hân, dường như con khó chịu đã qua đi, cô ngồi rất ngoan trong lòng anh, cũng không cử động:

- Hân, em thấy khá hơn chưa ?

Cô vẫn không có phản ứng gì.

- Hân!- Tùng lo lắng nắm lấy hai bên bờ vai của cô

Hân ngược lên nhìn Tùng, đôi mắt đẹp trong veo khẽ động. Bàn tay bé nhỏ chọt tóm lên hai bên vạt áo của anh run run, giọng cô ngắt quãng:

- Tùng...có...có phải...

Suy nghĩ vừa ập đến trong đầu Hân thực sự làm cô có cảm giác kinh ngạc, cũng có cảm giác hồi hộp. Toàn thân cô chọt run run, trái tim cũng đập nhanh những tiếng gấp gáp. Ghéen ? Thai nhi ? Mang thai ?.... Tất cả những gì cô đang được nghe có phải là...

Tùng mỉm cười dịu dàng, anh nhìn vào gương mặt có chút nhọt nhọt mệt mỏi của Hân vì kích động đã có chút bừng đỏ, mắt đẹp long lanh nhìn anh như chờ đợi. Vuốt nhẹ một lọn tóc mây mỏng mảnh của cô, sự kích động thực sự cũng làm trái tim anh run rẩy, hạnh phúc như vỡ òa ra cùng với giọng nói đã hơi khàn của anh:

- Ủ! Em đang mang đứa con của chúng ta! Đứa bé đã được 5 tuần tuổi và rất khỏe mạnh!

Oang!

Trong đầu Hân là một tiếng nổ rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Tầng 4 của biệt thự Advanced Travel có một căn phòng kính rất lớn, ngoại trừ nền và trần nhà, hai bên tường hướng ra bên ngoài ánh nắng đều là những tấm kính lớn sáng bong. Sáng sớm căn phòng này hấp thụ những ánh nắng ấm áp đầu tiên và đến cuối ngày là nơi ngắm nhìn mặt trời đỏ rực lặn dần sau những lùm cây.

Căn phòng không có đồ đạc gì, chỉ có những tấm rèm rất lớn và đôi ba chiếc ghế dựa để phơi nắng. Từ sáng sớm, ánh nắng ấm áp đã chiếu đến soi sáng khắp căn phòng, mùi nắng mới thơm tho dịu dịu giữa tiết trời cuối thu mang theo những cơn gió se se làm không khí trong phòng trở nên dễ dàng ru người ta vào giấc ngủ.

Trên một chiếc ghế dựa chính giữa căn phòng, Ngọc Hân quả nhiên đang ngủ say sưa. Gương mặt nhỏ nhắn có phần hơi tái nhợt, dưới ánh nắng có chút sắc hồng nhưng vẫn không che giấu được nét mệt mỏi nơi quanh mắt thâm. Hơi thở thoát qua kẽ răng có phần thực sự nặng nhọc.

Đột nhiên, mi mắt dài khẽ động đậy, Hân từ từ mở mắt, ánh sáng bên ngoài chiếu vào từng luồng từng luồng ấm áp làm mắt cô nhanh chóng dịu lại. Hình như nắng có vẻ gay gắt hơn, không biết cô đã ngủ bao lâu rồi, Hân đưa ngón tay lên nhay nhay giữa trán có phần hơi choáng.

- Cô chủ lại ngủ quên rồi...

Bên cạnh chợt vang lên tiếng người làm Hân nhìn sang, mỉm cười thở nhẹ một hơi:

- Thực sự là rất dễ ngủ....

- Ánh nắng đang gắt rồi, cũng đã đến giờ ăn trưa... Cậu chủ vừa gọi điện nói 15p nữa sẽ về đến nhà!

- A.... Được! – Hân khẽ đáp. Thì ra cô đã ngủ lâu như vậy. Từ khi nghe tin có thai, mỗi ngày cô đều lên phòng này phơi nắng, nghe nói sẽ giúp xương em bé chắc khỏe, và thường là cô sẽ ngủ luôn cho đến tận lúc Tùng trở về nhà.... Làm mẹ thực không dễ dàng. Hân thở ra...

- Xuống nhà thôi nếu không cậu chủ trở về nhất định sẽ nổi giận! – Cô gái có phần rụt rè nói.

Hân chớp chớp mắt dường như nhớ ra, đúng là trước khi đi Tùng có dặn cô không được phơi nắng quá lâu, nhưng ngày nào cũng vậy, cô thường ngủ rất ngon và không muốn thức dậy. May mắn là khi anh trở về, cô đều đã sẵn sàng cùng anh ăn trưa nên Tùng dường như rất hài lòng và không hỏi han gì.

Từ khi biết cô mang thai, Tùng trở nên khẩn trương. Anh đem cô bọc kỹ như một cái kén và chỉ còn nước đem nhốt cô lại một chỗ để tránh sẽ làm em bé bị thương. Công việc bận rộn nhưng anh lại thường xuyên có mặt ở nhà, bởi vì anh biết cô bị nghén không nhẹ. Mặc dù bác sĩ có kê giúp cô một vài loại thuốc sẽ giảm một cơn nôn mửa, nhưng Hân cũng biết đang mang thai mà dùng đến bất kì loại thuốc nào đều không nên. Vì vậy, cô cố gắng hết sức hạn chế.... 1 tháng trời, cô thực sự bị em bé hành hạ. Một cơn nôn với cơn mửa kéo dài làm cô kiệt sức, lúc nào cô cũng lơ mơ muốn ngủ, đã ngủ thì ngủ mê mệt... và khi tỉnh dậy luôn là một cảm giác khó chịu văng vắt mới. Gần như suốt thời gian đó, cô rất ít khi rời giường... Cô sụt cân trông thấy lại càng làm Tùng lo lắng, nếu không có việc thật khẩn thì anh cũng không rời khỏi nhà. Điều này làm cô vô cùng hạnh phúc nhưng hạnh phúc thì cũng không thể là một liều thuốc cho việc ốm nghén. Cho đến 1 tuần gần đây, nhờ ăn ngủ đầy đủ cộng với uống thuốc, sức khỏe của cô bắt đầu khá lên, thời gian nghén đang qua đi... Thế nhưng anh vẫn khẩn trương như cũ, Hân mỉm cười...

- Hân!

Hân giật mình quay ra cửa khi nghe thấy tiếng quát quen thuộc. Tầm mắt nhìn đến quả nhiên biết đến người vừa quát là ai. Cười khổ một chút, không phải anh nói 15p nữa mới về đến sao?

- Anh về sớm thế?

Lời cô vừa dứt bước chân Tùng đã nhanh nhẹn bước đến bên cô, tóm lấy chiếc áo choàng trên tay người làm, trước khi quay đi anh còn kịp trừng mắt một cái khiến cô nằng hoàng hốt. Choàng áo qua vai Hân, giọng anh cầu nhàu:

- Anh đã nói là không được phơi nắng quá lâu rồi cơ mà! Nằm ngủ dưới nắng lâu như vậy rất dễ say nắng! Trời gió không nên mở hết cửa như vậy, nếu bị ốm thì phải làm sao ?

Từ khi cô mang thai, anh càng lúc càng giống một bảo mẫu. Hân hơi nhăn nhó một chút, để mặc anh choàng áo qua người cô kín mít, thậm chí có chút nóng. Nhưng cô vừa động dậy muốn thò một cánh tay, muốn tháo bớt một nút áo đã bị anh giống thiên lôi trùng trùng cảnh cáo:

- Không được!

- Thực sự là hơi nóng! – Cô khẽ kêu lên, ánh mắt nhìn anh van vãn, thực sự từ khi biết mình mang thai, cô luôn thích ý lại vào anh như vậy, hạnh phúc khi anh quan tâm đến cô nhưng cũng không cần đến mức xem cô như một đứa trẻ.

- Được rồi... - Từng thở một hơi chịu thua, Hân bình thường anh đã cưng chiều, từ khi cô mang thai lại càng giống như trứng mỏng. Mà Hân từ khi biết mình mang thai cũng không hề nháo nhạc ngạo mạn như anh vẫn nghĩ, cô trở nên ngoan ngoãn và đặc biệt dựa dẫm làm lòng anh có chút ngọt ngào.

- Xuống ăn trưa thôi! – giọng Từng nhẹ nhàng, anh quệt nhẹ lên mũi Hân cưng nựng.

Lại ăn nữa sao ? Hân trong lòng kêu thầm... Mặc dù sức khỏe khá hơn nhưng cô thực sự cảm thấy khẩu vị vẫn chưa trở lại như xưa, mà Từng từ khi thấy cô sụt cân lại bắt cô ăn càng nhiều. Nghĩ đến thức ăn, dạ dày cô vẫn chưa thấy thoải mái, mặc dù trước đây... cô khá là ham ăn...

Nhận thấy nét mặt căng thẳng của Hân, biết là cô không muốn ăn, Từng mỉm cười an ủi:

- Anh đã bảo ông Claymen chuẩn bị toàn những món em thích!

Thực sự muốn cô ấy lên cân thì chỉ còn cách ép ăn mà thôi! Anh cũng không thể để cô ấy quá gầy được, với em bé không tốt chút nào.

- Vâng... - Hân lí nhí nói, có chút bất đắc dĩ

Vừa muốn đứng dậy, Hân bỗng thấy trước mắt hơi choáng, đến khi nhìn lại đã phát hiện anh bế bổng cô lên làm Hân la hoảng:

- Anh làm gì vậy ? – Mắt đẹp xấu hổ trừng anh

- Em không khỏe lại vừa ngủ dậy, nhất định là đầu óc lơ mơ, đi nếu vấp ngã thì phải làm sao ?

Bác sĩ nói 3 tháng đầu cần hết sức giữ gìn, mà Hân thì không lúc nào làm anh thôi lo lắng được.

- Em sẽ cẩn thận... Mau thả em xuống! – Hân yếu ớt kháng nghị, gương mặt đã hơi hồng hồng. Khi cô ồm ồm, thường bữa ăn được đưa lên phòng. Không có người, Từng thường giúp cô bón thức ăn, cô cũng không ngại. Nhưng bây giờ cô đã khỏe, nhà thì rất đông người a... Da mặt cô cũng không đỏ như vậy!

Từng nhìn gương mặt Hân đã có chút sức sống, chợt bật cười khúc khích, giọng anh dịu dàng:

- Ngoan nào...

Ngọt ngào mang theo vài phần đe dọa, dĩ nhiên là không ai dám tiếp tục phản đối. Mà cô cũng thừa hiểu tính tùy tiện của Từng chẳng bao giờ sửa được. Anh chịu thả cô xuống thì chắc chắn cô sẽ nghi ngờ người đó có phải là anh không !

Một đêm đỏ mặt vừa trôi qua, sáng sớm xấu hổ đã lại sinh sôi... Hân thật sự chỉ biết vui mặt vào trong ngực anh trước nụ cười thân thiện hết sức ý tứ của người làm trong biệt thự. Mặt cô đỏ phừng phừng, không nhìn cũng biết chắc chắn ai cũng đang cười cô... Cô đã 24 tuổi rồi nha, còn sắp làm mẹ nữa, nhưng Từng bao giờ cũng coi cô như một con nhóc, từ khi cô 18 tuổi cho đến tận bây giờ, anh chưa bao giờ đối xử với cô khác đi một mảy may nào.

Đặt cô ngồi xuống ghế, tự bản thân ngồi xuống ghế bên cạnh, Từng nhìn quanh bàn ăn một lần la liệt các món ăn, mỉm cười:

- Đây là thực đơn do chính anh viết cho em đấy! Rất đầy đủ dinh dưỡng cũng rất ngon nữa! – giọng anh đầy vẻ dỗ dành

Hân chớp chớp mắt nhìn vào bàn ăn trước mặt, những món ăn nóng hổi bốc khói thơm phức trước mặt cô. Ngạc nhiên làm cô quên cả xấu hổ vừa mới rồi, lắp bắp nói:

- Nhiều...nhiều như vậy làm sao ăn hết ? Em...không phải heo đâu! – giọng cô thực sự là đau khổ

Từng nhìn cô rất tội mỉm cười :

- Trước kia em thường ăn rất nhiều mà! Mà dù không ăn hết, cũng sẽ rất thích thú khi nhìn thấy đồ ăn! Bây giờ có con rồi, còn phải ăn nhiều hơn thì bé mới khỏe được...

- Nhưng...bây giờ em chưa khỏe hẳn, làm sao ăn như xưa được! – Hân thở ra, 1 tháng vừa rồi thực sự ăn uống không vào làm cô bây giờ nhìn thấy thức ăn có phần không khỏe.

- Không được! – giọng Tùng trở nên nghiêm khắc – Bác sĩ nói thường 3 tháng đầu phải lên cân, bé con được 10 tuần gần 3 tháng rồi mà em lại sụt cân, như vậy con sẽ không khỏe! Cố lên, ăn nhiều một chút! – giọng anh cứng chiều

Hân liếc nhìn Tùng rồi cúi xuống nhìn bàn ăn, hít một hơi lấy tinh thần.

Ông Claymen đứng bên cạnh cũng mỉm cười, cầm lấy chai rượu rót một chút vào chiếc ly bên cạnh, ông nhẹ giọng khuyên:

- Cậu chủ nói đúng đấy! Cô chủ nên ăn nhiều một chút... Ngày xưa bà nhà tôi khi nghén cũng chật vật lắm, nhưng sau đó lại rất thèm ăn... Những món ăn hôm nay hương vị đều rất thanh đạm, dễ ăn. Uống thêm một chút rượu sẽ làm tăng khẩu vị... Cô chủ phải ăn nhiều mới khỏe được!

- Cảm ơn chú! – Hân mỉm cười

.....

Và đúng như lời ông nói, cô đã có một bữa ăn rất tuyệt... cộng thêm rất nhiều lời cổ vũ từ Tùng. Trong suốt bữa ăn, Tùng không ngừng gấp này nọ cho cô, nói chuyện rất vui vẻ, dường như anh cũng rất phấn khích khi chỉ còn vài tuần nữa, đã có thể biết đứa con yêu trong bụng cô là bé trai hay bé gái, thậm chí còn có thể nhìn mặt con nữa... Hơn 3 tháng, có phải lúc đó con vẫn còn rất nhỏ đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

Sau bữa ăn, hai người trở về phòng. Hân vừa đứng dậy đi được vài bước, muốn thử một cái khoan khoái sau bữa ăn no đã bị người đằng sau quát:

- Hân, đi chậm thôi!

Hân xoay đầu lại, bất đắc dĩ cười cười, người làm xung quanh đã sớm bị thái độ khản trương quá mức của Tùng làm cho nín cười, mà anh vẫn đứng bên cạnh bàn cau mày nhìn cô nghiêm khắc giống như xung quanh không có ai tồn tại.

- Em biết rồi! – Hân lí nhí nói

Hân cố gắng bước thật chậm, cô có cảm giác chính mình đang phải lo lắng mỗi khi bước đi, mà ánh mắt người đằng sau vẫn không ngừng chiếu tướng vào cô. Vừa muốn bước lên cầu thang, bên hông đã một trận căng thẳng, vừa xoay mặt lại đã nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Tùng, Hân lập tức phản đối:

- Thả em xuống!

Tùng vừa trừng mắt nhìn Hân làm cô nín bật, chuông điện thoại của anh đã reo.

Ding! Ding! Ding

Bước chân chậm rãi chắc chắn lên từng bước cầu thang, Tùng nhìn chăm chăm vào màn hình hồi lâu làm Hân cũng chớp chớp mắt căng thẳng, là cuộc gọi của ai mà gương mặt anh kì lạ ghê! Gương mặt cô thoáng sa sầm khi nghĩ đến một người... Tiên Dung! Có thể là cô gái đó chăng?

Từ bữa tiệc đêm hôm đó, trong đầu cô dường như luôn bị ám ảnh bởi giọng nói của cô ta trước khi rời đi

“Ngọc Hân, cô sẽ phải trả giá!”

“Trả giá!”

“Trả giá!”

.....

Toàn thân cô đột nhiên trở nên lạnh toát, mồ hôi rịn ra làm Hân bỗng nổi da gà, nét mặt căng thẳng. Vì sao cô lại phải trả giá? Cô phải trả giá cho điều gì? Trong đầu Hân dường như luôn lấp lóe ý tưởng Tiên Dung sẽ làm điều gì đó với cô, và điều đó không phải là một điều tốt... Từ khi biết mình mang thai, ý nghĩ này chợt làm cô thấy lo lắng...

Tùng nhìn vào màn hình điện thoại thờ dài, thật sự là muốn phiền phức... Từ khi biết tin Hân mang thai, mẹ anh bà Kim San và bà Thúy Lan còn khắt trương hơn cả anh. Một ngày anh không biết phải nhận biết bao nhiêu cuộc gọi của các bà về việc làm thế nào chăm sóc cho bà mẹ mang bầu... Thực ra những điều đó anh sẽ sớm tự tìm sách đọc lấy, nhưng các bà lại không bao giờ cho rằng như vậy là đủ, chỉ các bà mẹ đã từng mang thai mới có thể cho anh những lời khuyên đúng nhất, và những người đó không ai khác chính là hai bà.

Đột nhiên cảm giác người trong tay anh có phần khác lạ, Tùng cúi xuống nhìn Hân, gương mặt cô trở nên tái nhợt, sắc hồng vừa khôi phục được ít nhiều đã biến mất hết, đôi mắt cô dường như tối đen lại, lông mày thanh tú nhũn chặt, răng cắn môi đến tứa máu, mồ hôi bắt đầu rịn ra trên vàng trán xinh đẹp...

- Hân, em làm sao thế ? –Tùng vội vàng nói

Hân giật mình ngược lên nhìn anh, trước mặt bỗng một trận choáng váng, trong cổ họng lại một trận kinh tởm kéo đến làm cô phải đưa tay lên nhanh chóng che lại tiếng nôn ọe đã muốn thoát ra.

- Hân! – Tùng kêu lên, anh nhẹ nhàng vuốt nhẹ trên sống lưng cô, bước chân vội vã tiến về phòng.

Đẩy cửa thật mạnh, Tùng nhanh chóng đặt Hân lên giường, lấy chăn quấn chặt lấy cô. Hơi ấm nhanh chóng vây lấy Hân, từng đợt nôn khan cũng đã giảm xuống nhưng sắc mặt cô vẫn như cũ tái xanh có phần mệt mỏi.

Tùng thở dài, vòng tay nhẹ nhàng ôm lấy Hân để cô dựa vào trước ngực anh, anh đau lòng nói:

- Em ốm nghén lâu quá... Nghỉ trưa một lát anh sẽ gọi bác sĩ đến khám cho em!

Hân vòng tay ôm lấy Tùng, rít lấy hơi ấm quen thuộc làm cô thấy yên tâm trở lại... Hân đọc báo và biết được trong thời kì mang thai, càng lo lắng càng dễ trở nên trầm cảm, lại càng dễ mệt mỏi, từ đó cơ thể cô cũng như em bé cũng sẽ không khỏe... Hân biết điều đó nhưng không có cách nào ngăn cản được những lo lắng vu vơ trong lòng. Cô yếu ớt mỉm cười:

- Em không sao! Có lẽ là lần đầu tiên mang thai nên không được khỏe thôi... Dần dần mọi chuyện sẽ ổn!

Tùng im lặng, anh lặng lẽ cúi xuống nhìn Hân... Lông mày cô vẫn còn nhũn chặt, trong ánh mắt dường như che giấu nỗi bất an. Hân đang giấu anh điều gì ? Điều này có liên quan đến Tiên Dung chăng ? Từ khi biết cô mang thai, trong lòng anh còn suy nghĩ đến chuyện này nhưng nhất nhất đều vì sức khỏe của cô mà tránh đi, không muốn hỏi, cũng không muốn nhắc tới. Tùng thật sự khó hiểu, vì sao trong lòng Hân luôn canh cánh Tiên Dung ? Trong lòng anh, nhiều nhất với cô ấy cũng chỉ là thương hại, một phần cũng vì trách nhiệm... Tiên Dung trở nên như ngày hôm nay, một phần lỗi chính là ở anh! Thế nhưng trong suy nghĩ của Ngọc Hân, Tiên Dung dường như trong lòng anh không hề đơn giản như thế! Vì sao lại như vậy? Khi mang thai, phụ nữ thường suy nghĩ vẩn vơ hơn chăng ?

Tùng thở dài, một Ngọc Hân lặng lẽ, một Ngọc Hân nhiều suy tư như vậy anh có cảm giác không quen một chút nào...

Ding! Ding! Ding!

Tiếng chuông điện thoại lại kêu làm cả hai cùng giật mình. Tùng nhìn vào màn hình, thở dài...

Hân cũng nhìn anh, lại là người đó ? Tim cô bỗng nhiên đập thình thịch khi thấy anh nhìn cô rất kì lạ mới quyết định nghe máy.

- Alo!....

Hân có cảm giác nín thở.

.....

- Con chào mẹ!

HẢ???????

Hân chớp chớp mắt nhìn Tùng, gương mặt anh thoáng nở nụ cười bất đắc dĩ:

- Vâng! Hân đang ở bên cạnh con... Cô ấy vẫn còn đang nghén, có vẻ rất mệt!

“ Cái gì????????????????????”

Tiếng bà Thủy Lan hét toáng lên trong điện thoại, làm Hân cũng thất giật mình. Mắt đẹp mờ to nhìn Tùng khi anh bất đắc dĩ cười cười với cô, chiếc điện thoại đã bị anh để ra xa đến 20cm khỏi lỗ tai. Tùng lắc lắc đầu, hình như cuối cùng anh cũng hiểu Hân thừa hưởng tiếng hét của ai rồi!

Tiếng bà Thủy Lan liên tục trong điện thoại, gương mặt Tùng càng lúc càng không cam chịu, khóe môi bất đắc dĩ cười vâng vâng liên tục...

Phải đến 20p sau, bà dường như mới tạm hài lòng kết thúc cuộc gọi điện với câu kết thúc bà sẽ sớm sang đó để chăm sóc cho “đứa con gái bất hạnh” của bà.

Tùng thở phào một hơi, tắt chuông điện thoại để sang bên cạnh, đầu anh thực sự muốn nổ tung lên rồi... Cả tháng nay, ngày nào cũng là một vài cuộc điện thoại như vậy, Tùng cũng không hiểu anh làm cách nào bảo vệ cho lỗ tai của mình đến tận bây giờ.

Người trong lồng ngực bỗng cười thành tiếng.

Tùng vừa cúi xuống đã nhìn thấy Ngọc Hân cười đến ngất nghẻo, gương mặt nhỏ nhắn đã hơi có sắc hồng, đôi mắt cũng khôi phục lại vẻ trong vắt.

- Em cười gì ? – Tùng trừng mắt nhìn Hân, trong lòng anh thực tế lại rất vui vẻ - Nhìn thấy anh bị mẹ hành hạ vui lắm sao?

Hân nén tiếng cười, cô nhìn anh dịu dàng:

- Không vui! Sao anh không để em nói chuyện với mẹ ?

Nhìn tình hình này thì chắc mẹ cô đã tra tấn anh cả tháng nay không sót một ngày, thảo nào mà gương mặt anh lại nhẵn nhụi đến vậy.

Tùng cúi áo, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô nằm xuống, vuốt nhẹ nhàng từng sợi tóc mây của cô, giọng anh ngọt ngào:

- Mẹ nói lâu như vậy, em nghe không tốt... Để anh nghe được rồi! Dù sao mẹ cũng sẽ sang đây sớm thôi!

Hân chớp chớp mắt:

- Mẹ sẽ sang đây sao ? Nhưng em cũng khỏe hơn rồi... không cần thiết đâu!

Cảm giác có mẹ ở bên cạnh làm cô cảm thấy vui vẻ hơn nhiều nhưng cô cũng không muốn Tùng bị hành hạ suốt ngày như thời gian vừa qua. Hơn nữa, cuộc sống bên này hoàn toàn không hợp với bà... Bà là người ưa sự tĩnh lặng và không thích di chuyển nhiều, mặc dù bà nói là sẽ sang đây với cô nhưng thực tế cô cũng biết là lòng bà không hề muốn như vậy, chỉ vì bà quá lo lắng mà thôi...

Tùng mỉm cười, anh hôn nhẹ lên trán cô:

- Mẹ sang đây vì chuyện khác!

- Chuyện khác?- Hân mở to mắt nhìn Tùng khó hiểu, mẹ cô có thể có chuyện gì khác ở nước Mỹ xa xôi này ?

- Phải...- giọng Tùng trở nên mềm nhẹ - Vì đám cưới của chúng mình!

Đám cưới ? Hân nhìn Tùng ngạc nhiên... Đám cưới ?

Tùng蹭 nhẹ vào trán Hân, gương mặt anh gần sát làm hai gò má cô ửng hồng, hơi thở nam tính của anh nhẹ nhàng phả trên gương mặt cô, giọng anh dịu dàng pha chút tình nghịch:

- Ngọc Hân của anh... Không phải là đến bây giờ khi mang đứa con của chúng ta rồi em lại quên mất chúng ta còn một đám cưới đấy chứ ?

Mi mắt đẹp hơi động, cô nhìn anh vẫn chưa hết ngạc nhiên:

- Đám cưới... vào lúc này sao ?

Tùng gật đầu:

- Đợi em khỏe thêm chút nữa chúng ta sẽ tổ chức ngay... Dù sao cũng không thể đợi lâu hơn, bụng em sẽ lớn hơn, mặc váy sẽ rất xấu nha! Cũng không thể đợi đến lúc em sinh con xong sẽ thành một bà béo sồ sề được! – Tùng nhìn cô, khẽ lắc đầu – Lúc ý em sẽ trở thành một gà mái mẹ xấu xí! Anh không muốn đến lúc cho con xem ảnh cưới sẽ nhìn thấy mẹ nó xấu đến cỡ nào!

- Anh... Đáng ghét! – Hân nhìn Tùng giận dữ, bàn tay bé nhỏ không khách khí nhéo anh vài cái đau điếng. Người này, dám chê cô cơ đấy! Chả lẽ đứa con trong bụng một mình cô là có được sao ? Cô có xấu xí cũng là tại anh, lỗi lớn nhất chính là ở anh!

Tùng bật cười khúc khích, anh tóm lấy hai bàn tay cô không cho quấy đạp lung tung hướng tới chân cũng sẽ không chịu ngồi im. Con còn rất nhỏ nha... Anh không muốn con bị mệt dù chỉ một chút:

- Ngoan nào... - Tùng ôm chặt lấy Hân không cho cô đạp lung tung.

Bị anh ôm chặt, Hân ngước lên nhìn anh, mắt đẹp giận dữ, hai gò má vì vận động một chút đã muốn đỏ bừng, bờ môi khôi phục lại màu hồng nhuận ướt át kiều diễm:

- Buông em ra! Không phải anh vừa chê em xấu xí sao ?

Bàn tay Tùng một chút cũng không buông lỏng, anh nhìn vẻ mặt tức giận của Hân lại thấy rất vui vẻ, trong lòng lại càng muốn đùa, nhìn ngang nhìn dọc một chút, anh khẽ lắc đầu, thờ ơ:

- Thực sự là rất xấu! Người gì mà còm nhom ốm yếu, một chút thịt cũng không có...

Nhìn chăm chăm vào vòng 1 của Hân, anh nhếch lông mày, thờ ơ:

- Có em bé rồi mà vòng 1 vẫn xẹp lép, chẳng hấp dẫn một tí nào cả!...

.....

- Mất này... ngủ nhiều mà sao vẫn thâm quầng, càng ngày càng xấu... nhìn xem còn có là vết chân chim nữa... ..

.....

- Nha... Múi đã mong thì không được múi... Aizza... Em đừng tức giận, tức giận nhiều sẽ mau già... Da em dạo này rất khô, lại càng tái xanh tái xám... ..

.....

- Răng này...răng chuột vừa nhỏ vừa cắn đau...chẳng tốt tí nào!

Cuối cùng anh tổng kết :

- Thực sự là nhìn đi nhìn lại chẳng có điểm nào đẹp cả! Càng ngày càng xấu rồi! Đợi đến lúc sinh con xong, sẽ thành một gà mái mẹ béo mập lại càng xấu....

Mặt Hân đỏ phừng phừng đã giống như một ngọn núi lửa muốn phun trào, bàn tay bé nhỏ nắm chặt trước ngực áo anh đột nhiên đẩy mạnh, cô hét lên giận dữ:

- Đáng ghét! Buông ra! Anh chê em xấu xí thì còn ôm em làm gì ? Tránh ra!

Tùng trong lòng cười trộm, thực sự là anh muốn cười to lắm rồi nhưng cố nén lại. Nhìn gương mặt Hân khôi phục lại vẻ hồng hào năng động vốn có, đôi mắt anh lấp lánh nhìn cô, khóe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười nửa miệng quyến rũ:

- Đơ! Tính tình thì hung dữ, thô bạo! động một tí là hét lên ầm ỹ! Phụ nữ gì mà to tiếng, cách 1km cũng nghe thấy tiếng em hét! Hoi một tí là cào, là cào, là đâm là đánh... Haizzz... Nhìn từ trong ra ngoài, không được một điểm gì cả!

Hân tức giận trừng mắt nhìn Tùng, người đàn ông này, hôm nay ăn phải cái gì mà chê cô không tiếc lời, nói dối thì cũng không cần đến mức vô tội không chớp mắt như vậy. Anh thấy cô xấu như vậy sao ? Đáng chết!

- Minh Tùng! Anh là đồ xấu xa!- Hân hét lên – Buông em ra!

Nhưng mặc kệ cô có la hét, giãy dụa như thế nào, vòng tay ôm chặt lấy cô vẫn không một chút buông lỏng. Tùng để mặc Hân thỏa sức đánh đập lên người anh, tiếng cười không cách nào kiềm giữ thoát ra khỏi khóe môi. Ngọc Hân của anh thực sự rất đáng yêu nha! Mới chộc một chút mà đã giống như thiên lôi muốn đòi mạng anh vậy...

Một lúc sau, người trong lòng dường như đã muốn dịu lại hoặc là do quá mệt nên không muốn vùng vẫy thêm nữa, chỉ có ánh mắt là vẫn nhìn anh trừng trừng. Tùng cười ha hả, Hân tức giận nheo anh một cái:

- Anh cười gì ?

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng đã bị hút lấy bởi một đôi môi ấm nóng. Đôi mắt Hân mở to thoáng ngạc nhiên nhìn vào đôi mắt dài nhắm nghiền, gương mặt đàn ông quen thuộc đang ở rất gần với cô, cơ thể rắn chắc của anh áp sát vào cơ thể bé nhỏ của cô truyền hơi ấm, sự an toàn mãnh liệt quen thuộc vây lấy trái tim bé nhỏ của cô làm nó đập nhanh những tiếng thồn thức.

Tùng không nói nhiều, anh dùng chính hành động để chứng minh cảm xúc trong lòng mình. Hương thơm của cô ấy, vị ngọt của cô ấy là điều đánh gục trái tim của anh mãi mãi. Quấn chặt lấy đôi môi mềm mại nhỏ xinh thơm ngát của Hân, đôi môi anh quyến luyến không muốn rời, bên trong lại càng thêm ấm áp cùng cái lưỡi nhỏ xinh dây dưa.... Hơi thở người bên cạnh đã muốn gấp gấp, từng luồng nóng bỏng thơm tho lượn lờ quanh chóp mũi làm cảm xúc của anh muốn đi lạc....

Từ khi biết Hân mang thai, anh hoàn toàn không dám động vào cô... Cảm xúc trong tim anh giống như một ngọn lửa âm ỉ sẽ bùng lên chỉ chờ một con gió nhỏ...Mà con gió đó có thể đến từ Ngọc Hân bất cứ lúc nào... Tùng đã lo sợ anh có thể sẽ không nhận được, sẽ làm hại đến đứa con còn quá nhỏ.

Nụ hôn của Tùng mon man nhẹ trên gò má nóng bừng của Hân, hơi thở cô trở nên không thông, từng đợt từng đợt khó khăn tràn đến làm cô thở hồng hộc. Bàn tay đầy mồ hôi của anh nhẹ nhàng chạm đến từng miền da thịt êm ái đã muốn nóng bừng của cô. Vội vàng tóm lấy bàn tay anh, Hân nói trong tiếng thở gấp gấp:

- Dừng...dừng lại... Không được!

Còn có đứa con nha! Anh tốt nhất không nên làm ầu!

Chương 85

Nụ hôn trượt xuống cổ, bàn tay Tùng cũng nhàn rồi tháo từng chiếc cúc áo trước ngực Hân, giọng anh dịu dàng trên da cô nóng bừng:

- Sao không được ?

Anh nhìn nhin đã muốn một mẻ, thực sự nếu nhin nữa sẽ bức bối mà chết.

Tùng luồng run rẩy quen thuộc chạy dọc theo các giác quan của Hân, tâm trí cô bắt đầu trở nên mơ hồ, bàn tay Tùng lại nhẹ nhàng sờ loạn trên từng đường cong đầy đặn, từng tiếng rên rỉ yêu kiều không cách kiềm giữ thoát ra khỏi khóe môi xinh đẹp. Hai bên gò má của Hân nóng bừng giống như có lửa đốt :

- Còn... còn em bé... Không được...- giọng cô yếu ớt kháng nghị

Tùng mỉm cười, lửa nóng lan tràn trong ánh mắt anh nhìn cô, hít một hơi mùi hương sữa non thơm tho trên từng tác da thịt mát mẻ của cô làm Hân phải cong người thở thật sâu, toàn thân vô lực ngoan ngoãn trong lồng ngực rộng lớn của anh, Tùng cười nhẹ:

- Ngoan... Anh sẽ rất nhẹ nhàng, không làm hại đến con...

Lời vừa dứt, Tùng cúi xuống hôn lên đôi môi hồng xinh xắn của Hân, không cho cô có thêm một cơ hội phản kháng nào khác.

Mọi ý chí bị đánh bật ra khỏi tâm trí của Hân, cảm xúc trong một thời gian dài đè nén bỗng bùng lên thành một mảnh mơ hồ, mỗi nơi bàn tay của Tùng chạm đến đều làm tim cô đập loạn. Tùng nhẹ nhàng vỗ về làn da của cô, thân mật đôi môi của cô, thân hình mạnh mẽ không phút nào rời đi chứng tỏ lửa nóng nhìn nhin của anh cũng đã đến cực điểm. Anh nhẹ nhàng dẫn cô đến miền hoan lạc xa lạ, cảm xúc vừa thối lui đã lại bị anh khơi lên, thân hình mạnh mẽ không phút nào rời đi thân hình bé nhỏ của Hân cho đến lúc anh nhận thấy mí mắt xinh đẹp đã thực sự một mẻ muốn nhắm lại đi vào giấc ngủ. ...

Nam Thành bước xuống sân bay, một người đàn ông trung niên nhanh chóng bước đến:

- Cậu Nam Thành!

- Chào chú! – Nam Thành mỉm cười thân thiện

- Mời... ông chủ đang đợi cậu ở nhà...

- Cảm ơn!

Bước chân theo người đàn ông đến chiếc xe hơi đang chờ đợi, Nam Thành kéo nhẹ một bên áo vest cho ngay ngắn rồi từ tốn ngồi vào ghế sau. Chiếc xe khởi động rồi chậm chậm rời khỏi đường băng...

Chống tay lên thành cửa, Nam Thành nhìn ra bên ngoài bầu trời Newyork đang thay đổi sang đông, ánh nắng gay gắt hanh khô, không khí càng trở nên khó thở... Cười một cách châm chọc, cuối cùng anh lại quay lại nơi này vì Tiên Dung...

Cách đây không lâu, ông Văn Đình lẫn bà Văn Anh đều liên tục gọi điện cho anh thông báo tình hình Tiên Dung trở nên nghiêm trọng hơn, khẩn thiết thậm chí cầu xin anh hãy đến giúp đỡ “cô con gái đáng thương” của họ...

Anh đã mù lòng... Nam Thành biết điều đó, anh đã mù lòng... Trái tim anh rỉ máu vì những đau đớn của Tiên Dung, càng trở nên băng giá vì hận cô gái ấy nhưng lại không cách nào ngăn cản nỗi lo lắng làm tâm trí anh trở nên muốn điên loạn, cuối cùng anh trở lại nơi này... Tự nói với chính mình rằng anh đến đây chỉ vì muốn tiện hơn cho kế hoạch trả thù ông Văn Đình nhưng tự trái tim anh hiểu rõ, anh đến đây chính vì cô ấy, vì Tiên Dung, người đã đâm không biết bao nhiêu lần vào trái tim nhiều thương tổn của anh. Nhưng vì nó đã quá nhiều thương tổn nên những vết thương này không làm anh để ý, thậm chí dễ chấp nhận và tha thứ...

Nam Thành cười, tự chế giễu chính mình... Ai bảo anh hận nhiều như vậy... càng hận lại càng khát được yêu thương...

Nhưng mọi thứ đã không thể dừng lại được nữa... Văn Đình, ông ta phải chết... SmartMart phải sụp đổ... Còn Tiên Dung ? Tầm mắt anh trở nên phức tạp, trong lòng cố nén một tiếng thở dài thật sâu kín.

- Chúng ta đã về đến nơi!

Người đàn ông mỉm cười từ tốn nói

Nam Thành ngược nhìn lên kính trước biệt thự SmartMart đang hiện dần trước mắt, nở một nụ cười như có như không...

Ông Văn Đình và bà Vân Anh ra tận cửa đón làm Nam Thành không khỏi thoải mái trước thái độ khản trương của ông bà, chứng tỏ tình trạng của Tiên Dung thực sự nghiêm trọng.

- Con đã đến! Cảm ơn con... Thực sự là tốt quá! – bà Vân Anh nước mắt đã muốn trào ra.

Bà là người hiền lành lại chân thật... Nam Thành thực sự cảm giác người mẹ trong bà, anh thực sự không muốn phải làm tổn thương bà, khẽ nắm lấy bàn tay của bà an ủi, anh nhẹ giọng:

- Dù gì con và Tiên Dung cũng đã đính hôn... Đây cũng là trách nhiệm của con...

- Được... được... Có gì vào nhà nói tiếp! – Ông Văn Đình cũng hồ hởi không kém, khoác bên vai anh thân thiện cùng bước vào.

Nam Thành chỉ cười trước thái độ thân thiện của ông bà, đôi mắt anh biểu lộ nhiều suy nghĩ làm ông bà càng thêm cảm động cuối cùng anh đã đến. Để mặc cả hai ông bà cùng thân thiện đưa anh bước vào phòng khách, tận tình chỉ anh ngồi xuống salon, tự tay bà Vân Anh mang nước đến trước mặt, Nam Thành chợt ngược nhìn lên trên cầu thang... Đường như có tiếng đổ vỡ...

Bà Vân Anh cũng nhìn theo anh, nước mắt chợt trào ra theo khóe mắt, giọng bà nghẹn ngào:

- Con bé từ ngày đó vẫn luôn như vậy... khóc lóc và la hét... Ngoài việc tiêm thuốc giúp nó bình tĩnh, chúng ta đều không có cách nào khác...

Ông Văn Đình thở dài:

- Bác sĩ đã xác nhận con bé bị chấn động tâm lý... trong thời gian ngắn khó có thể hồi phục... Chúng ta đã thử mọi cách nhưng con bé vẫn không khá lên... Nam Thành, chúng ta chỉ còn biết hi vọng vào con... - giọng ông thâm tình – Ba biết Dung có lỗi với con, nó đã làm chuyện có lỗi với con... nhưng hãy vì tình cảm bao năm qua của con với nó... hãy tha thứ và giúp đỡ nó lần này...

Bà Vân Anh nắm chặt lấy tay anh, nước mắt bà tuôn rơi:

- Nam Thành, mẹ biết mẹ không có quyền yêu cầu con phải làm chuyện này... Mẹ cũng biết con gái mẹ đã gây ra cho con nhiều đau khổ... Nó không xứng đáng được con tha thứ... Nhưng mọi lỗi lầm nó gây ra hay để cho mẹ gánh được không? Tất cả là tại mẹ đã không dạy dỗ nó cẩn thận... Nam Thành, xin con hãy cứu nó lần này, chỉ lần này nữa thôi... - giọng bà vỡ òa vì tiếng khóc – Mẹ chỉ có một đứa con gái này... Mẹ xin con...

Nam Thành nhú nhú mày, nhìn bà... Khẽ thở dài, anh vỗ nhẹ lên mu bàn tay gân guốc của bà:

- Mẹ đừng khóc... Tình cảm không thể miễn cưỡng, con không muốn trách cô ấy nữa... Bệnh tình của Dung... con sẽ cố gắng mặc dù người cô ấy cần có lẽ không phải là con – Nam Thành mỉm cười chua chát

Bà Vân Anh nhìn anh đầy xúc động, nhận thấy trong mắt anh nhiều đau khổ, bàn tay càng nắm chặt hơn:

- Nam Thành, là Tiên Dung khờ dại mới có thể không nhận ra tình cảm của con... Xin lỗi con...

Nam Thành cười buồn không nói. Một lời xin lỗi sẽ không kéo lại được gì cả... Cô ấy sẽ phải trả lại cho anh đầy đủ những gì anh đã nhận được... Đó mới là sự công bằng dành cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Khấp căn phòng là cảnh tan hoang... Chăn gối tan nát, rèm cửa chỉ còn buông thõng xuống một nửa... Đồ đạc nằm ngổn ngang trên sàn nhà, hình như đã bị chủ nhân ngược đãi. Cũng may mắn, ông bà Văn Đình – Vân Anh đoán biết phản ứng của Tiên Dung nên trong phòng không có đồ dễ vỡ nào, cũng không có những vật sắc nhọn... Không ai biết Tiên Dung có thể làm gì...

Nam Thành bước chân chậm chậm tiến vào, cố gắng để tiếng động anh gây ra là nhỏ nhất... Sợ rằng sẽ làm kích động con mèo nhỏ đang ngồi thu lu một góc nhà, đầu gục xuống đầu gối, hai tay ôm chặt lấy thân hình đang run rẩy giống như sợ hãi...

Chỉ một thời gian ngắn không gặp mà Tiên Dung đã trở nên tiêu tụy không chịu nổi, cô ngồi đó chỉ giống như một đứa bé con gầy gò, hai vai gầy lên, mái tóc gọn gàng bóng mượt hồi nào trở nên bù xù... Hai tay ôm chặt đầu gối càng làm cho cô có cảm giác thật bé nhỏ... Ở đó vang lên những tiếng sụt sịt

và những lời nói thì thào...

- Thả tôi ra....

- Các người thả tôi ra....

- Tôi phải đi tìm anh ấy...

-tìm anh ấy.....

.....

Giọng cô ngắt quãng làm trái tim Nam Thành khẽ nhói lên, đau buốt.... Tiên Dung là người anh nên chạy trốn, anh cũng không phải người cô ấy cần... Nhưng tại sao duyên số lại trở trêu đến vậy? càng cố chạy thì anh lại càng bị đưa lại gần cô ấy....cô ấy càng không cần thì anh lại càng xuất hiện... Cuộc đời này trêu ngươi anh chẳng? Nam Thành cười chua chát... Anh có thể làm được gì cho cô ấy? Cứu cô ấy bằng cách nào? Bằng cách hóa ra một Minh Tùng để ở bên cô ấy sao? Anh không có năng lực ấy....mà nếu có anh cũng sẽ làm không được...

Tiếng sụt sịt của Tiên Dung im bật, giống như cô đã cảm nhận được sự hiện diện của anh.... Bờ vai cũng ngừng run rẩy....

Nam Thành đứng lại, nhìn Tiên Dung bằng ánh mắt phức tạp...giống như chờ đợi mà cũng giống như bỏ mặc...

Đột nhiên, Tiên Dung vùng dậy, đôi mắt đẹp vương đầy nước mắt chỉ hướng đến cánh cửa đang để mở lao đến, không hề để ý đến dáng người trước mặt... Nhưng do yếu sức và nằm một chỗ quá lâu, sức lực của cô đã nhanh chóng cạn kiệt, bước chân loạng choạng và trước mắt bầu trời tối sầm, cuối cùng rơi vào vòng tay của người đó.

Tiên Dung cố gắng đẩy Nam Thành ra, nước mắt vòng quanh, hét lớn:

- Buông tôi ra!

- Các người muốn giam tôi đến bao giờ? Tôi phải đi tìm anh ấy! Tôi yêu anh ấy! Vì sao các người luôn ngăn cản tôi? Buông tôi ra!!!!!!!!!!!!!!

.....

Nam Thành để mặc Tiên Dung giải tỏa những năm đắm vô lực lên người anh, bàn tay ôm lấy cô có chút đau lòng, vì sao lại gây như vậy? Gương mặt càng thêm xanh xao, hai gò má hóp lại, cảm hơi nhô ra, đôi mắt to đẹp thâm quầng lại giống như gấu trúc, luôn ầng ậng đầy nước mắt...

- Buông tôi ra..... – Tiên Dung yếu ớt kháng nghị, sức lực đã thực sự trôi đi hết, chỉ còn tiếng thở nặng nề, đôi chân mệt mỏi đã muốn khụy hẳn xuống.

Nam Thành vẫn siết chặt lấy cô, anh thở dài khẽ gọi:

- Dung....là anh....

Nam Thành không dám hi vọng trong tình trạng hoảng loạn như bây giờ, Tiên Dung có thể nhận ra anh... Có lẽ trong tâm trí cô ấy bây giờ chỉ có Minh Tùng mà thôi... Nhưng tiếng nói vẫn bật ra khỏi môi giống như phản xạ tự nhiên, mỗi khi anh đến bên khi cô ấy đau khổ, mỗi khi anh xuất hiện với một lời khuyên chân thành, mỗi khi anh an ủi cô ấy....

Nhưng khác với suy nghĩ của anh, Tiên Dung thực sự nhận ra.... Thân hình gầy gò trong tay anh bỗng trở nên cứng ngắt, tiếng nói cũng im bật, cô ấy giống như nín thở vì quá đối kinh ngạc....

Nam Thành! Là anh Thành... Là anh ấy.....

Phút giây ngỡ ngàng qua đi, nước mắt Tiên Dung lại vội vã rơi xuống... Người đàn ông này lại xuất hiện, đúng lúc cô cần sự an ủi nhất, đúng lúc cô cần một vòng tay nhất... Vì sao sự xuất hiện của anh luôn đúng lúc như vậy? Luôn đúng lúc để cô cảm động....Luôn đúng lúc rồi cô lại làm tổn thương anh ấy...

Bàn tay cô run rẩy tóm lấy áo Nam Thành, thỏ thẻ:

- Thành... Vì sao anh lại đến đây?....Vì sao anh lại đến đây?

Anh đến đây làm gì? Cô đã gây ra cho anh quá nhiều đau khổ, quá nhiều tổn thương rồi... Vì sao anh vẫn đến? Vẫn đến bên cô... Ôm lấy cô và cất tiếng nói dịu dàng đến vậy? Vì sao?

Nam Thành ôm chặt lấy Tiên Dung đã muốn khụy xuống, giọng anh ngọt ngào:

- Anh đến đây vì em....Anh sẽ đưa Minh Tùng về với em...

Toàn thân Tiên Dung lại thêm một lần nữa chấn động, cô ngược đôi mắt đầy nước mắt ngó ngàng lên nhìn Nam Thành:

- Anh...anh nói gì ?

Nam Thành mỉm cười:

- Anh sẽ đưa Minh Tùng về cho em...như anh đã làm...bao nhiêu năm qua...

Tiên Dung nhìn anh, giọng nói run rẩy:

- Thành...em đã gây ra cho anh quá nhiều đau khổ...

Nam Thành lắc đầu:

- Là anh tự làm mình khổ... Vì anh quá yêu em! Anh đã rất giận...nhưng nhìn thấy em đau khổ càng làm anh đau khổ hơn. Tiên Dung, hạnh phúc của em chính là hạnh phúc của anh...cho nên em phải hạnh phúc... Anh nhất định làm được, anh sẽ đưa Minh Tùng về cho em...

- Anh Thành...!!!!!!

Tiên Dung khóc nức lên, mọi lời muốn nói đều không nói ra được... Cô nợ người đàn ông này cả cuộc đời, và mãi mãi không thể trả hết nợ... Nhào vào vòng tay làm cô tin tưởng, Tiên Dung thực sự hi vọng nếu cô có thể yêu anh, dù chỉ một chút thôi thật tốt... Ước gì cô nhận ra điều này sớm hơn, ước gì cô gặp anh trước Minh Tùng, thật tốt... Nhưng mọi chuyện lại không thể giống như con người mong ước....

- Trước tiên, em phải khỏe mạnh lại đã...được không? – Nam Thành mỉm cười giống như dịu dàng nhưng trong ánh mắt lại giống như một miền băng giá tĩnh lặng.

Anh đã sớm mất hi vọng rằng Tiên Dung có thể quên Minh Tùng và yêu anh... Anh đã hoàn toàn mất hi vọng đó rồi... Và bây giờ còn có việc quan trọng hơn anh cần làm...

Cúi xuống nhìn đỉnh đầu Tiên Dung, anh cười chua chát, anh cứu cô ấy rồi lại hại cô ấy... Vòng luẩn quẩn này...đến bao giờ mới có thể kết thúc... Đến lúc cô ấy biết được sự thật anh sẽ làm gì cha cô ấy, Tiên Dung sẽ phản ứng thế nào? Có còn nhìn anh bằng ánh mắt đầy tin tưởng đó nữa không? Trái tim Nam Thành khẽ nhói lên, không thể từ chối rằng Tiên Dung mang đến cho anh một cảm giác gia đình, một người em gái nũng nịu dựa vào anh trai của mình... Anh không thể phủ nhận sự thật đó... nhưng lại không cách nào giữ lại được... Điều anh mong muốn ở cô ấy không phải như vậy...

Mọi chuyện đã quá muộn, quá muộn rồi Tiên Dung...

Ring.....ring.....ring.....

Căn phòng chìm trong bóng tối chỉ vang lên tiếng điện thoại không ngừng, màn hình lóe sáng nhấp nháy chờ đợi trên mặt bàn...

Một bóng người bước tới, trên người còn nguyên áo bông tắm, từng giọt nước từ trên tóc chảy xuống gương

mặt... Nhìn vào màn hình, người đàn ông hơi nhú mồm rồi bắt máy:

- Mọi chuyện đến đâu rồi? – Giọng anh trầm ồm

- Đã sẵn sàng thưa cậu! – đầu dây bên kia nói giọng kính cẩn.

-

Anh ta chợt im lặng rồi khẽ khàng nói:

- Vâng...bắt đầu đi!

- Vâng!

Ông Văn Đình ngồi trong văn phòng, đã gần hết giờ làm việc, những phút cuối cùng trong ngày ông muốn dừng lại và nhìn lại... Đã hơn 40 năm rồi... Hơn 40 năm ông ngồi ở vị trí này, ngồi trên cái đỉnh này và nhìn xuống. Thờ một hơi dài mệt mỏi, ông thực sự đã rất mệt mỏi... Tuổi già làm ông mệt mỏi, những suy nghĩ lo toan làm ông mệt mỏi... cuộc sống này rồi sẽ mãi mãi diễn tiếp như thế, bao giờ sẽ đến điểm dừng cho ông? Giả như ông có một người con trai... Giả như Tiên Dung có thể tìm được một người chồng tốt, như Minh Tùng hay Nam Thành, ông đều hài lòng, đáng tiếc, cả hai người đều chẳng có duyên với con gái ông... Mỗi người là một câu chuyện, và đều đáng buồn... Ông thở dài...

Nghĩ đến Nam Thành, ông lại cảm thấy chạnh lòng... Đó thực sự là một chàng trai tốt, người đã luôn ở bên con gái ông mỗi khi nó cần đến ai đó trong khi bậc làm cha làm mẹ như ông không thể giúp được gì cho nó. Nhờ có Nam Thành mà con gái ông đang dần dần bình phục, nó bắt đầu ăn uống, bắt đầu bình tĩnh, bắt đầu trò chuyện và trở lại đứa con gái thông minh xinh đẹp của ông ngày nào... Đó là điều làm ông rất vui mừng, và ông phải cảm ơn Nam Thành vì điều đó. Giữa chàng trai này và gia đình ông giống như có một sợi dây duyên nợ, và ông nợ cậu ta quá nhiều...

Minh Tùng là người mà ông không còn muốn nghĩ đến nữa... Đó là một chàng trai tốt, nhưng đã đến lúc cuộc sống của gia đình ông và Tiên Dung không nên tồn tại sự có mặt của cậu ta nữa... Đã đến lúc Tiên Dung cần quên cậu ta hoàn toàn... Ông mới nhận được thiệp hồng từ tập đoàn Advanced Travel cách đây không lâu thông báo tình hình đám cưới của Minh Tùng và Ngọc Hân, cũng nghe nói Ngọc Hân đã có thai... Bây giờ chính là lúc bọn họ hạnh phúc nhất, cũng là lúc con gái ông đau khổ nhất... Tin này tốt nhất không nên để Tiên Dung biết, con bé khó khăn lắm mới hồi phục được như bây giờ, nếu biết được tin này, ai biết nó có thể làm gì...

Rầm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng cửa mở thô bạo làm ông giật mình, ngược lên bằng ánh mắt không hề vui vẻ, giọng ông giận dữ:

- Sao ông dám.....?

Giọng nói của ông ngay lập tức bị ngắt lời bởi viên thư kí hốt hải:

- Tổng giám đốc! Xảy ra chuyện lớn rồi!

Viên thư kí cặp kính đã muốn rơi xuống, gương mặt tái mét thở hổn hển, mồ hôi lấm tấm trên trán chứng tỏ thái độ rất khẩn trương làm ông Văn Đình cũng chợt quên cả tức giận đứng bật dậy:

- Có chuyện gì ?

- Tổng giám đốc... bên ngoài nhân viên đang kéo đến biểu tình đông lắm...

Mặt ông Văn Đình cũng ngay lập tức trở nên biến sắc:

- Cái gì ? Biểu tình?

- Vâng! Bốn giám đốc của bốn dự án lớn của chúng ta vừa biến mất cùng với toàn bộ số tiền đầu tư cho các dự án!

- Cái gì ?

Rầm!!!!!!!!!!

Tiếng cửa mở thô bạo sau đó là một loạt người tiến vào. Trên mặt mỗi người đều mang nhiều sắc thái tức giận, chờ đợi:

- Ông Văn Đình, ông mau giải thích cho chúng tôi!

- Chuyện này là thế nào ?

- Tiền của chúng tôi đâu ?

- Ông quản lý kiểu gì vậy ?

.....

Những câu hỏi chất vấn từ các cổ đông bay tới dồn dập.

- Xin các vị bình tĩnh! – Viên thư kí vội vàng ngăn cản đám người quá khích.

- Ông Văn Đình, ông phải trả lời chúng tôi!

- Tôi muốn rút lại toàn bộ tiền của tôi!

- Chúng tôi đã tin tưởng ông! Ông đã làm chúng tôi thất vọng!

-

.....

Uỳnh!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Trên bầu trời chợt vang lên một tiếng sét chói tai

Biệt thự SmartMart

Bà Vân Anh nhìn đứa con gái đang cười nói cùng với Nam Thành trong phòng khách, đứa con gái mà chỉ cách đây không lâu vẫn còn đang chìm trong đau đớn và tuyệt vọng. Mọi thứ luôn diễn ra giống như một điều kì diệu khi Nam Thành xuất hiện bên Tiên Dung, con bé lại có thể cân bằng, lại có thể là chính mình... Khác với Minh Tùng, mỗi lần ở bên chàng trai đó, con gái bà đều gặp bất hạnh, gương mặt không khi nào ngưng nước mắt... Vì sao một điều hiển nhiên như vậy mà Tiên Dung không nhận ra? Rằng Nam Thành mới thực sự là bến đỗ bình yên trong cuộc đời con bé? Bà khẽ thở dài...

Nếu như Nam Thành có thể mãi mãi ở bên con gái bà như bây giờ thật tốt... Đó là một chàng trai biết cách làm vừa lòng người khác, cũng yêu thương con gái bà thật lòng... Nhưng bà lại không thể đòi hỏi điều đó ở cậu ta nữa, đơn giản vì Tiên Dung đã làm cho cậu ta quá đau khổ rồi, thậm chí ở bên cạnh con bé bây giờ cũng giống như một sự tra tấn... Nam Thành có quyền lựa chọn mà không cần phải tiếp tục ở bên Tiên Dung... Thế nhưng cậu ta vẫn làm thế, vẫn xuất hiện mỗi khi Tiên Dung cần một sự giúp đỡ...

Gia đình bà dường như đã nợ Nam Thành quá nhiều, Tiên Dung nợ cậu ta quá nhiều... Phải làm sao để trả hết....

Bà chậm chậm bước ra... Tiên Dung nghe thấy bước chân của bà ngược lên mỉm cười:

- Mẹ....

- Ba con nói sẽ về sớm! Mẹ sẽ chuẩn bị bữa tối... Nam Thành, con cũng ở lại ăn cơm luôn nhé!

- Aa.... – Nam Thành kêu lên, dường như muốn từ chối.

- Không được từ chối! Đây là một lời mời...- bà Vân Anh nói thêm.

Trong những ngày qua, dù luôn ở bên Tiên Dung chăm sóc tận tình nhưng dường như Nam Thành luôn giữ một khoảng cách nhất định. Trừ những lúc tình trạng Tiên Dung bất ổn, anh không xuất hiện nhiều ở biệt thự, càng không có chuyện ở lại dùng bữa. Hành động của Nam Thành giống như một bác sĩ đến chữa trị cho bệnh nhân rồi lại trở về... Điều này làm bà cảm thấy chạnh lòng.

Nam Thành thở ra, nhưng bà vẫn nhận thấy đáy mắt cậu ta trở nên buồn bã.

- Vâng, con sẽ ở lại... - anh mỉm cười

Bên ngoài có tiếng xe phanh gấp.

- Hình như ba con đã về... – bà Vân Anh nói, ánh mắt hướng về cửa lớn.

Nam Thành và Tiên Dung cũng nhìn theo bà, nhưng khác với dự đoán, ông Văn Đình không xuất hiện mà chính là viên thư kí riêng của ông đang hốt hải chạy vào, gương mặt tái mét, thái độ vô cùng khẩn trương.

- Có....chuyện gì?- bà Vân Anh ngỡ ngàng hỏi trong khi nét mặt những người khác cũng kinh ngạc không thôi.

Viên thư kí gấp gáp nói:

- Bà và cô đến bệnh viện ngay đi ạ! Tổng giám đốc đột nhiên bị đột quỵ, đang trong phòng cấp cứu!

- Cái gì? – bà Vân Anh choáng váng

- Cẩn thận! – Nam Thành và Tiên Dung cùng đứng dậy đỡ lấy thân hình đã muốn đổ xuống của bà.

Nắm tay hai người thật chặt, bà Vân Anh run rẩy nói:

- Mau... mau đến bệnh viện... Trên đường đi, ông phải kể lại câu chuyện thật chi tiết cho tôi!

- Vâng!- viên thư kí lắp bắp nói

Con đường đến bệnh viện ngắn ngủi, chiếc xe lao đi với tốc độ kinh hồn. Trên xe là bốn gương mặt không ngừng lo lắng, riêng bà Vân Anh dường như đã muốn ngất đi, nhưng bà vẫn cố gắng chống chọi với câu chuyện đang được nghe...

Tiên Dung nắm tay bà rất chặt, đáy mắt trong suốt lộ vẻ hoang mang như một vật nhỏ sợ hãi. Cô giống như một đứa trẻ đang nghe một câu chuyện rất xa vời nào đó mà nó không hiểu, chỉ có cảm giác lo lắng lẫn lo sợ làm tim cô đập thình thịch...

SmartMart đang gặp nguy cơ lớn? Bà cô xảy ra chuyện? Vì sao lại có thể có chuyện như vậy? Vì sao?

Nam Thành ngồi im lặng, anh nhìn vào hai gương mặt phụ nữ nhợt nhạt biến sắc bên cạnh mình, trong lòng không hiểu sao lại nhói lên... Có được kết quả này, lẽ ra anh phải vui mừng như điên mới đúng, đây chẳng phải là điều anh đã mong mỏi nhiều năm rồi sao? Nhưng vì sao....chỉ một chút vui mừng cũng không có? Anh chỉ có cảm giác rất rõ ràng mọi chuyện đang dần kết thúc... nhưng anh có được gì?

Xoè hai bàn tay gầy yếu của mình nhìn trước ánh sáng yếu ớt, Nam Thành bỗng cảm thấy trong lòng mình trống rỗng... Trả thù được rồi thì anh sẽ làm gì? Ông Văn Đình chết? Tập đoàn SmartMart sụp đổ? Còn anh.... anh được gì? Sự thỏa mãn? Rõ ràng anh không hề cảm thấy điều đó...

20 năm trời sống trong hận thù và sự toan tính.hóa ra cuối cùng đó lại là một việc làm không có mục đích. . . Nam Thành cười chua chát, nhưng anh không hề hối hận vì những gì mình đã làm. . . Cuộc đời anh phải như vậy! Nó nên như vậy và thực sự đã như vậy. . .

.....

Chợt một bàn tay bé nhỏ tiến đến nắm lấy bàn tay anh, một sự mềm mại làm lòng anh rung động.

- Anh Thành. . . – Tiên Dung sụt sịt gọi, giọng cô yếu ớt giống như đang cần một sự che chở làm cảm giác phức tạp trong lòng anh lại sinh sôi. Cô ấy vẫn luôn như vậy, luôn tiến vào trong vòng tay anh mỗi khi cần một bờ vai.

Ôm lấy bờ vai cô, anh an ủi:

- Mọi chuyện sẽ ổn thôi. . . Đừng lo lắng. . . Anh sẽ luôn ở bên em. . .

Tiên Dung dựa hẳn vào vai Nam Thành, nước mắt không thể kiềm giữ mà rơi xuống. . .

Tin tức tập đoàn SmartMart đồng thời đánh mất 4 dự án lớn chủ chốt ngay lập tức lan rộng, tổng thiệt hại đã lên tới vài chục tỉ đô la. Toàn bộ hệ thống ngay lập tức tê liệt khiến toàn bộ nền kinh tế bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Thị phần của SmartMart ngay lập tức thu hẹp với vận tốc càng lúc càng chóng mặt, giá cổ phiếu giảm không ngừng reo rắc nỗi hoang mang khắp mọi nơi.

Sàn chứng khoán đáng lẽ đã đến giờ phải đóng cửa nhưng vẫn phải tiếp tục hoạt động. Người người đều kinh hoàng nhìn vào tập đoàn lớn mạnh SmartMart đang có nguy cơ phá sản. Cổ phiếu vô giá trị bay bay khắp nơi, đường lớn đường nhỏ tràn ngập người biểu tình, đặc biệt là xung quanh các trụ sở của SmartMart ở rất nhiều nước, không khí càng thêm đen đặc u ám. . .

Các giám đốc điều hành nhanh chóng muốn trở về trụ sở chính để tìm hiểu tình hình, bên trong các cổ đông bắt đầu hỗn loạn tìm kiếm giải pháp rút lại số vốn đã đổ vào, mọi hoạt động đình trệ ngay tức khắc, rất nhiều người đã ra đi để lại văn phòng với giấy lộn bay bay và sự trống không. . . Rất nhiều đá cuội đã ném vỡ các cửa kính trước khi lực lượng cảnh sát kịp đến để giữ vững tình hình. . . Trên nóc các tòa nhà cao tầng, rất nhiều bóng người đang đứng. . .

Cơ quan điều tra bắt đầu vào cuộc truy tìm 4 giám đốc đã bỏ trốn cùng với những khoản tiền khổng lồ đầu tư vào các dự án. Nhưng mọi thứ dường như đã quá muộn. . .

- Cái gì ?- Minh Tùng bật hẳn dậy khi nghe được tin

- Tổng giám đốc. . . – viên thư kí sắc mặt cũng khê biến – Đây là sự thật. . . 4 giám đốc 4 dự án lớn của SmartMart đều đã ôm trọn số tiền và biến mất. Bên ngoài thực sự đã trở thành một biển động lớn!

Minh Tùng sắc mặt trở nên lo lắng, bàn tay anh từ lúc nào cũng đã nắm chặt lại. Dĩ nhiên là anh hiểu rất rõ hệ quả của việc này, SmartMart là một tập đoàn lớn, ảnh hưởng không chỉ đến một nền kinh tế. Tập đoàn này phá sản sẽ kéo theo sự sụp đổ của rất nhiều nền kinh tế, chưa kể đến những nỗi hoang mang cho người dân và bạo động trong một thời gian dài. . .

- Ông Văn Đình thế nào ?- Anh chợt hỏi

- Nghe nói đã nhập viện vì bị đột quỵ! Nhưng bên ngoài đang xuất hiện rất nhiều lời chỉ trích từ nhiều phía đến ông ấy, đặc biệt là các cổ đông. . . Họ đang thực sự làm loạn nhà ông ấy, cướp bóc tài sản và mọi vật dụng giá trị! Tin tức SmartMart sẽ phá sản đã lan rộng. . .

Minh Tùng nhú nhú mày, không ngờ mọi chuyện lại diễn biến nhanh đến vậy. . . Còn chưa đến một ngày từ lúc xảy ra sự việc, bên trong SmartMart đã xảy ra biến động lớn, mọi mắt xích đều đứt tung từ chối mọi sự kết nối từ trước đó. Bên ngoài lại càng loạn. . . Điều này làm anh nghi ngờ, bên trong SmartMart có ly gián, mà chắc chắn là như thế, thậm chí là không chỉ một ly gián. . .

Một cái tên ngay lập tức hiện lên trong đầu anh.

- Chúng ta đến xem!

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Dứt khoát một câu, Tùng vợ lấy áo khoác, vội vàng bước đi.

Đầu óc như nhòe làm anh không muốn lái xe, viên thư kí nhìn thấy anh suy tư cũng không dám lên tiếng can gián. . . Mọi chuyện diễn ra quá nhanh trước khi anh kịp có phản ứng, chẳng phải anh đã từng cảnh báo ông Văn Đình rồi sao ? Thời gian qua vì những công việc chồng chất bên Advanced Travel, Ngọc Hân, em bé và đám cưới chiếm trọn tâm trí của anh khiến cho anh tạm quên đi mối lo lắng đến từ SmartMart. . . Không ngờ Nam Thành đã ra tay, thậm chí rất nhanh và không một chút lưu tình. . .

Mọi chuyện giống như một con ác mộng. . . Vì sao lại có thể diễn ra như vậy ? Mặc dù kì lạ, mặc dù chưa thể hiểu rõ. . . Nhưng Minh Tùng đã nắm chắc được người gây ra là ai. Nam Thành, anh ta đã điều khiển cả bên trong lẫn bên ngoài SmartMart. . . 4 dự án lớn tuy là rất quan trọng, có thể gây ra thiệt hại vô cùng lớn nhưng cũng sẽ không đến mức làm SmartMart ngã quy, nhưng chính những tin đồn thất thiệt hướng đến những người không nắm rõ tình hình lại gây ra hoang mang, gây ra lo lắng. . . Mà khi lo lắng, con người luôn muốn co cụm lại. Họ lo sợ cho tiền của mình và bán tống bán tháo, cổ phiếu trở nên vô giá trị, nhân viên tìm đến những công việc khác, mọi thứ bị bỏ không. . . SmartMart không đủ sức đề giải thích cho tất cả những chuyện này. . . Áp lực đè nặng, ông Văn Đình sẽ ngã quy trước khi nghĩ ra cách giải quyết. . .

Hoàn hảo! Hoàn hảo đến từng chi tiết. . . . Mà lại không thể ngăn cản. . . Một đồn mười, mười đồn trăm, trăm đồn nghìn. . . Những con số cứ tăng lên với cấp số nhân, những con người không đủ hiểu biết hoang mang gây lên một làn sóng lớn mà không một cá nhân nào có thể dập tắt, bản thân SmartMart với một người điều hành đã ngã quy cũng không thể dập tắt. . . Đến khi ông ta tỉnh lại, SmartMart đã nhanh chóng trở thành một đồng hoang tàn. . . . Kể cả có tìm được 4 giám đốc kia, mọi chuyện cũng sẽ chỉ còn là dĩ vãng. . . Lúc này cần một lực lượng siêu nhiên mới có thể cứu được tập đoàn này. . .

Ngồi ở ghế phụ, Tùng nheo mắt nhìn những dòng người đi bộ đang nườm nượp xếp hàng biểu tình trên những con đường vòng quanh trụ sở SmartMart. Bên trong xe đã cách âm vẫn bị những tiếng ồn ào, tiếng kêu gào, kể cả tiếng khóc thét. . . làm cho rung chuyển. Tùng dòng người với những hàng biểu ngữ dài lê thê kéo đến từ các con phố. . . Vì sao mọi chuyện có thể diễn ra nhanh đến chóng mặt như vậy ? một SmartMart lớn mạnh đang muốn sụp đổ chỉ trong nháy mắt. . .

- Tổng giám đốc! Xe không thể đi tiếp được nữa. . .

Minh Tùng nhìn quanh, từng đoàn người đang vây kín những con đường, từng dòng xe cộ tắc nghẽn tít còi inh ỏi trong không gian. . . Lực lượng cảnh sát đã vào cuộc nhưng chưa thể ngay lập tức làm tình hình khá lên, từng đám người quá khích vẫn lao đến, những loạt đá như tên bắn vào tòa nhà to lớn trước mặt. . . Bên trong lỗ nhỏ một vài đám nhân viên không dám đi ra, sợ tai bay vạ gió. . . Không khí giống như một cuộc bạo loạn thực sự. . .

Cửa xe vừa mở ra toàn thân Tùng đã trở nên căng thẳng bởi tiếng động ầm ĩ bên ngoài. . . Tiếng những người nhểch móc, tiếng những người than khóc. . . hàng trăm cảm xúc khác nhau xen lẫn vào trong tai anh tạo thành một sự sợ hãi phản xạ không lời. . . Ông Văn Đình làm thế nào để chống chọi được với sự thật này ? SmartMart rồi sẽ phải làm sao ?

Bước vội ra khỏi xe, Tùng nhìn quanh vào đám đông ùn ùn kéo tới bao vây mọi thứ, dòng xe cộ xếp dài chật cứng đến hàng km, cảm giác duy nhất của anh chính là kinh hoàng, không thể tin tưởng. . . Chỉ chưa đến vài tiếng đồng hồ, SmartMart đã hoàn toàn thay đổi, mọi thứ đều đã thay đổi. . .

- Nam Thành!!! Chết tiệt!!!! – Minh Tùng khề khề lên qua kẽ răng cắn chặt vào nhau, hai bàn tay cũng nắm chặt lại đến nỗi gân xanh. Toàn thân anh vì sự tức giận mà trở nên run rẩy.

- Tổng giám đốc, chúng ta không nên xuất hiện ở đây. . . . Nên đi thôi!!! – Viên thư kí thấy Tùng cứ đứng trân trời nhìn, lo lắng nói. Sự có mặt của Minh Tùng ở đây sẽ chỉ làm những vết rạn trong quan hệ với SmartMart thêm rạn nứt, sẽ có nhiều nghi ngờ hướng vào anh cũng như Advanced Travel, sự có mặt của tổng giám đốc tập đoàn Advanced Travel ở đây là điều hoàn toàn không nên, đặc biệt là lại lộ diện thế này.

Minh Tùng dường như không hề để ý, sự tức giận bao trùm tâm trí của anh. Trước giờ anh luôn biết rằng Nam Thành cố ý nhắm vào SmartMart, nhưng không thể ngờ có thể xuống tay đến mức này, thực sự muốn chìm SmartMart xuống vũng lầy mãi mãi biến mất, không thể thoát ra được. . . Anh luôn cho rằng Nam Thành muốn chiếm đoạt SmartMart chứ không phải đánh sập nó. . . Thế nhưng anh ta đã thực sự đánh sập nó. . .

- Tổng giám đốc! Mọi chuyện nên trở về văn phòng nói. . . Chúng ta đi thôi! Báo giới rất có thể sẽ chụp được hình! – Viên thư kí lại thúc giục, ánh mắt không ngừng nhìn quanh khi những ánh đèn flash đang chớp nhoáng sáng lên.

Bước vội xuống xe, viên thư kí tiến đến vội vã kéo lấy cánh tay Tùng đang nắm mạnh trên nóc xe:

- Chúng ta đi thôi! Đứng ở đây cũng không thể giải quyết được vấn đề gì! Chúng ta phải đi thôi. . .

Viên thư kí hết sức khuyên can, ánh mắt đầy lo lắng nhìn xung quanh. . . Minh Tùng vẫn như cũ hướng ánh mắt đầy tức giận về phía tòa nhà SmartMart trước mặt đang chỉ còn là một đồng hồ hỗn độn. Tất nhiên anh hiểu sự có mặt của anh ở đây là điều không nên, sẽ có nhiều nghi ngờ hướng vào anh. . . Có thể điều đó cũng nằm trong kế hoạch của Nam Thành. . .

Cấn môi thật chặt, cuối cùng Minh Tùng cũng bước vào xe:

- Trở về!

- Vâng. . .vâng! Vâng! – Viên thư kí vội vàng đáp lời, ngay lập tức quay vào xe, rời khỏi con đường đông đúc ngàn ngọn người biểu tình.

Vừa ngồi vào xe, điện thoại của Tùng đã kêu lên

Ring! Ring! Ring!

Nhìn thấy số điện thoại hiện lên màn hình, Minh Tùng vội vàng bắt máy:

- Cậu đã biết tin rồi à?

Tiếng Hoàng Anh phía bên kia đầu dây:

- Tớ vừa biết! Ở đó bây giờ thế nào ?

Tùng cười như không :

- Cậu sẽ được nhìn tận cảnh ngay trong chương trình thời sự tối nay! Tớ đảm bảo đây sẽ là tin sốt dẻo trong rất nhiều ngày tới!

- Cậu đang ở đó à ?

- Phải... Tớ đang ở trước tòa nhà SmartMart, tất cả chỉ còn là một đồng tan hoang trong nháy mắt... Tớ thật sự kinh ngạc và không thể hình dung được Nam Thành có thể gây ra một chuyện như thế này... - giọng nói Tùng trầm ồm nhưng thực sự trong đó đang che giấu rất nhiều suy nghĩ, rất nhiều cảm xúc đè nén làm nắm đấm của anh siết chặt lại.

Anh đã từng có suy nghĩ đến những gì Nam Thành sẽ làm, thậm chí trong lòng rõ ràng mục đích của Nam Thành không hề đơn giản. Anh ta đã chuẩn bị nhiều năm như vậy... 20 năm chỉ để cho 1 ngày hôm nay, vì sao anh có thể coi thường ? Vì sao lại kinh ngạc thế này khi nhìn thấy mọi chuyện xảy ra... Anh không có cách nào ngăn cản chuyện này, hoàn toàn không có... Tùng biết chắc điều đó, cho dù anh có đoán ra cũng sẽ không có cách ngăn cản chuyện này... Nam Thành, anh ta đã tính toán quá kỹ càng...

Nhưng vì sao trong lòng anh lửa giận giống như được tiếp thêm củi khô cứ không ngừng bùng cháy ? Anh tức giận vì điều gì đây ? Trước mắt bỗng hiện lên hình ảnh một người con gái với đôi mắt đầm nước, không hiểu sao trong lòng anh khẽ nhói lên, sự lo lắng cũng dần dần xâm chiếm lấy anh... Tiên Dung, cô ấy bây giờ thế nào ?

- Còn có một chuyện rất quan trọng nữa...

- Chuyện gì ? - Tùng nhay nhay trán, thực sự là mọi chuyện đang khiến đầu anh càng ngày càng nhức nhối.

- Tớ đã gặp được bà sơ ở cô nhi viện và đã biết được câu chuyện của Nam Thành 7 tuổi... Cậu sẽ không thể tin được đâu...

- Cái gì ? Thật không ? - Tùng ngồi thẳng ngay dậy

- Hoàn toàn là sự thật... Và Nam Thành, thực sự khi nghe câu chuyện này... tớ đã hiểu anh ta có đầy đủ lí do để hành động như vậy...

- Trở về văn phòng tớ sẽ gọi ngay cho cậu!

- Được!

.....

Cúp máy, Minh Tùng ngồi đăm chiêu nhìn ra bên ngoài... Câu chuyện của Nam Thành 7 tuổi sẽ là câu chuyện như thế nào ? Một ý nghĩ vừa xẹt qua, Minh Tùng nhìn sang viên thư kí:

- Ông Văn Đình bây giờ đang ở đâu ?

- À...- viên thư kí trả lời - nghe nói là ở bệnh viện Paramus

- Đến đó!

- Sao ạ ?- Viên thư kí kinh ngạc hỏi lại, giống như không thể tin được điều mình đang nghe

- Tôi bảo lái xe đến đó! - Minh Tùng chậm rãi nhắc lại, giọng nói không nghe rõ cảm xúc gì.

- Tổng giám đốc!- Viên thư kí ngay lập tức kháng nghị - Bây giờ ở đó chắc cũng loạn không kém ở đây bao nhiêu, chúng ta không thể đến đó!

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88

Memphis là một công ty không lớn nhưng rất có tiếng trong giới kinh doanh bởi uy tín cũng như chất lượng của nó. Là một công ty chuyên cung cấp các trang thiết bị cho việc hoàn tất một tòa nhà, Memphis nhận được rất nhiều hợp đồng từ các trường học, các bệnh viện, cũng như các công trình lớn nhỏ khác...

Giám đốc công ty Memphis là ông Nam An, là một người có năng lực cộng với tinh thần trách nhiệm rất cao trong công việc, ông Nam An luôn được các đối tác coi trọng. Các dự án được công ty Memphis thu nhận hồ sơ đều được hoàn thành với chất lượng tốt nhất và luôn đúng tiến độ. Chính vì thế mà hồ sơ được gửi đến công ty Memphis luôn ở trong tình trạng tắc nghẽn, quá tải so với khả năng hoàn thành của công ty.

Tuy vậy ông Nam An lại không hề muốn mở rộng quy mô của công ty, ông là người cầu tiến có hạn, rất coi trọng cuộc sống hiện tại nên hoàn toàn không muốn thay đổi nó. Đơn giản là công việc hiện tại chính là niềm đam mê của ông, làm đẹp cho các tòa nhà và biến chúng trở nên có ích và tiện dụng hơn. Nhưng trong mắt của rất nhiều người khác đó là một điều vô cùng đáng tiếc... Memphis có thể tiến xa, thậm chí là rất xa....

Ông Nam An là người hiếm muộn, tuổi đã gần 60 nhưng ông chỉ có một mụn con trai đặt tên là Hải Đăng. Cậu bé 7 tuổi thông minh khéo léo là niềm vui lớn nhất của ông trong cuộc đời này. Hải Đăng luôn thể hiện sự thích thú đặc biệt với những khối rubic, với những hình xếp và với những quân cờ... Điều này làm ông Nam An càng yêu quý con trai của mình hơn vì sự thông minh đặc biệt khi còn quá nhỏ của nó. Trong phòng Hải Đăng luôn chất đầy những hình khối lớn nhỏ đủ mọi hình dạng, là những món quà của ông Nam An sau mỗi lần cậu giải được một hình khối, và càng ngày thời gian khoảng cách lại càng ngắn lại...

Ông Nam An rất yêu gia đình của mình, luôn dành hết thời gian và tâm sức cho việc yêu thương vợ và chăm sóc cậu con trai nhỏ tuổi của mình... Ông tin tưởng rằng đến một ngày nào đó, con trai sẽ có thể nâng đỡ cánh cửa mình cao hơn ông nữa.... Ông luôn mong rằng mình sẽ còn sống để nhìn thấy ngày đó...

Càng già, ông Nam An càng tỏ ra chậm chạp cũng như kém thích thú với công việc của Memphis trong khi càng lúc Memphis càng làm ăn thành đạt, các nhân viên bắt đầu muốn tăng công việc trong khi ông luôn cẩn thận và cẩn cẩn dục dục từng chút một. Cuộc sống càng công nghiệp, con người càng phải nhanh nhẹn còn ông thì đã chứng tỏ sự suy yếu của tuổi già... Sự tin nhiệm trong Memphis giảm xuống và sự nhòm ngó của các tập đoàn lớn muốn thu mua Memphis tăng lên... Trong đó có một người đàn ông đã luôn qua lại gia đình ông Nam An, đó chính là ông Văn Đình...

Như mọi người khác, ông Văn Đình hiểu rằng Memphis thuộc về ông chính là một bước tiến vô cùng quan trọng để ông đi tới sự thành công trong tương lai... Lợi dụng mối quan hệ bạn bè giao hảo lâu năm với ông Nam An, ông Văn Đình luôn muốn sẽ mua được Memphis trong tương lai với hi vọng sẽ làm nó lớn mạnh hơn.

Không lâu sau đó, ông Nam An tự tử vì trong nội bộ Memphis có loạn, các cổ đông đột ngột rút vốn làm Memphis nhanh chóng rơi vào khủng hoảng không lối thoát... Bà vợ cùng cậu con trai Hải Đăng bỗng nhiên biến mất ngay sau tang lễ, và không bao lâu, Memphis thuộc về ông Văn Đình...

- Đó chính là cơ sở đầu tiên để ông Văn Đình xây dựng lên SmartMart của bây giờ... – Hoàng Anh chốt lại câu chuyện

Minh Tùng lông mày từ lâu đã nhíu lại rất chặt, bàn tay anh run run cầm điện thoại:

- Vậy cậu bé... Hải Đăng năm xưa chính là Nam Thành bây giờ?

- Phải... Tổ đã điều tra kỹ cũng như đối chiếu AND, kết quả hoàn toàn trùng khớp... Sự việc xảy ra với SmartMart hiện giờ cũng giống hệt với bi kịch đã từng xảy ra với Memphis trong quá khứ...

- Như vậy... bước tiếp theo trong kế hoạch... – Minh Tùng cảm giác trái tim mình đang đập loạn, những suy nghĩ ập đến làm gương mặt anh phủ kín lo lắng...

Hoàng Anh bất đắc dĩ thở dài:

- Phải... tớ tin rằng anh ta không nhắm vào SmartMart... Điều mà anh ta muốn chính là MẠNG CỦA ÔNG VĂN ĐÌNH!

Ngắn gọn mang ý nghĩ khẳng định hoàn toàn rõ ràng làm Tùng hơi giật mình một chút, anh vội vàng nói:

- Được... Tổ đã biết...

- Cậu tính thế nào? Đến nước này thì muốn giúp đỡ ông Văn Đình cũng muộn rồi...

-

Dường như biết được suy nghĩ của Tùng, Hoàng Anh nhỏ giọng:

- Tớ biết cậu vẫn nghĩ rằng bản thân cậu nợ Tiên Dung một món nợ ân tình và muốn giúp đỡ gia đình ông Văn Đình... Nhưng đến lúc này nếu cậu ra mặt thì... không có lợi chút nào... Còn chưa kể đến Ngọc Hân và đứa bé... Tùng, cậu còn một đám cưới đang dang dở! Đừng nên tự chuốc lấy phiền phức lúc này...

.....

Minh Tùng im lặng, một khoảng thời gian kéo dài trong cuộc điện thoại rất dài... Trong đầu anh là một mớ hỗn độn những cảm xúc và những suy nghĩ không tên. Anh hiểu rằng đã quá muộn để quan tâm đến ông Văn Đình cũng như SmartMart lúc này, bản thân anh lúc này không thể cứu vãn được một kết cục đã ngã ngũ, sẽ chỉ càng làm tăng thêm nghi ngờ hướng vào anh cũng như bà Kim San mà thôi... Điều duy nhất mà anh có thể làm được lúc này là...

- Tớ không thể biết mà vấn đề Nam Thành muốn làm gì thì làm được! – Tùng tuyên bố chắc nịch, trong đôi mắt sáng lên sự tức giận cũng như sự kiên định.

Hoàng Anh thở ra, tính của Minh Tùng anh lẽ nào lại không biết.

- Cậu muốn làm gì? Bây giờ muốn ngăn cản Nam Thành cũng muộn rồi... Chúng ta cũng không có chứng cứ để buộc tội anh ta! Ông Văn Đình thì còn đang nằm đó...

- Phải... chính là như vậy! Nên tớ sẽ bắt đầu từ chỗ ông Văn Đình!

- Ông Văn Đình? - Hoàng Anh nhắc lại dường như không hiểu

- Trước tiên cần cố giữ lại mạng sống của ông ấy đã... - Tùng đã muốn đứng dậy, cầm lấy áo khoác – Cậu hãy gửi ngay toàn bộ thông tin cũng như câu chuyện vừa rồi đến cơ quan điều tra vụ phá sản của tập đoàn SmartMart! Tớ không tin Nam Thành không có một sơ hở nào!

- Được... nhưng cậu định làm gì để giữ mạng ông ấy? Sự việc lần này quá nghiêm trọng, dù Nam Thành không ra tay thì chính ông ấy cũng sẽ muốn chết!

- Tớ sẽ nói hết mọi chuyện về Nam Thành cho ông ấy biết! Chắc chắn ông ấy sẽ nghĩ lại...

- Cậu muốn đến bệnh viện thăm ông Văn Đình sao?

- Ừ! – Tùng đáp gọn, cầm lấy chìa khóa xe muốn rời khỏi văn phòng

- Cẩn thận! Điều cậu đang làm có thể ảnh hưởng đến không chỉ Advanced Travel hay chính bản thân

cậu...

-

- Tớ biết... – Tùng đáp nhẹ - Nhưng tớ cũng không thể cứ đứng giương mắt mà nhìn!.... Co tin gì mới thì báo ngay cho tớ!

Tùng cúp máy... Anh thờ dài nhìn ra bầu trời bên ngoài đã chuyển về đêm, chỉ có ánh đèn sáng bùng trong đêm tối rực sáng cả một góc trời. Anh có thể làm được gì đây? Chưa bao giờ cảm giác bất lực trong anh lại lớn như vậy, biết rõ sự việc nhưng lại không có cách nào ngăn cản... Điều duy nhất mà anh có thể làm lại có thể tổn thương những điều quan trọng nhất với anh, đó chính là Ngọc Hân và đứa bé...

Tùng cũng không hiểu quyết tâm nào làm anh lại muốn giúp đỡ ông Văn Đình vào lúc này khi mọi chuyện chỉ bất lợi chứ không hề có lợi cho bản thân anh... Không chỉ đơn giản vì anh luôn có cảm giác mình thiếu nợ gia đình đó hay thiếu nợ Tiên Dung.

Trong trái tim anh, Tiên Dung luôn có một vị trí nhất định, dù cô ấy có thể lừa dối anh, cô ấy có thể lợi dụng anh hay hại Ngọc Hân... Dù cô ấy không phải người anh yêu... nhưng vị trí của Tiên Dung đã vô hình chiếm giữ trong lòng anh khiến anh không thể cứ giương mắt lên nhìn cô ấy rơi vào bất hạnh. Tùng hiểu rất rõ... anh không có đủ dũng khí để làm được điều đó.

Giữa hai người không thể có tình yêu, Tùng hiểu rằng bản thân anh không thể đáp lại tình cảm của Tiên Dung nhưng sự cố gắng trong suốt bao nhiêu năm qua của cô ấy thực sự đã làm anh cảm động, tận trong sâu thẳm trái tim anh rất cảm ơn tình yêu mà cô ấy dành cho mình. Chính vì vậy, mặc dù đã có lúc anh tức giận, đã có lúc anh lạnh lùng không quan tâm đến Tiên Dung nhưng anh không hề ghét cô ấy. Và cho đến thời điểm này khi biết rằng cô ấy không còn một ai để dựa vào, anh lại sẵn sàng muốn làm chỗ dựa cho cô ấy...

Cảm xúc đối với Tiên Dung là một cảm xúc mà Tùng chưa bao giờ gọi được tên, nó không giống như tình yêu mãnh liệt vô điều kiện mà anh dành cho Ngọc Hân, càng không giống như tình cảm gia đình anh dành cho ba mẹ mình và cho đứa con sắp chào đời... Ở một khía cạnh nào đó, Tiên Dung giống như một người bạn với anh hơn, một người bạn quan trọng và là người bản thân anh không có cách nào bỏ mặc được...

Lặng lẽ thờ dài, Tùng cảm thấy trong tim mình đang lưỡng lự... Điều anh sắp làm có thể làm tổn thương đến Hân, cô ấy có thể hiểu lầm hoặc không chịu hiểu cho anh... Nếu anh bỏ mặc ông Văn Đình, bỏ mặc Tiên Dung... mọi thứ cũng sẽ chấm dứt!

Ding! Ding! Ding!

Tiếng chuông điện thoại vang lên không ngừng, trong ánh sáng mờ ảo hiện lên tấm hình của Ngọc Hân xinh đẹp đang cười tươi hết cỡ với anh... Tùng khẽ nhủ mày, phân vân một chút rồi mới dứt khoát cầm điện thoại để bắt máy

- Ừ! Anh đây!

- Tùng... anh vẫn còn ở công ty à ? – tiếng Ngọc Hân ngập ngừng

- Hmmm... Có thể hôm nay anh sẽ về trễ... - giọng anh rất nhỏ có một chút bất đắc dĩ. Tùng biết Hân không muốn anh sẽ lại đi theo vết xe đổ của bà Kim San, từ ngày nhậm chức Tổng giám đốc, hôm nay là ngày đầu tiên anh nói với cô sẽ về trễ.

-

Đầu dây bên kia là một khoảng im lặng rất lâu

- Tùng... Em đang xem tivi và... anh có điều gì muốn nói với em không ?

Bàn tay cầm điện thoại của Tùng dường như đã muốn buông lỏng, trong đôi mắt sáng hiện lên sự ngỡ ngàng... Ngọc Hân cũng đã biết! Đầu dây bên kia là tiếng xì xầm to nhỏ, tiếng đám đông đang náo loạn và tiếng cô phóng viên đang cố tóm tắt tình hình trước trụ sở SmartMart.

- Hân... anh... - Tùng lưỡng lự, anh chưa biết nên mở lời với cô thế nào – Anh sẽ đến bệnh viện một chút... chỉ một chút thôi... Anh sẽ về nhà trong 2 tiếng nữa!

Đầu dây bên kia chợt có tiếng cười nhẹ, sau đó là tiếng Hân hơi thở ra:

- Tùng... Em không sao! Mẹ chăm sóc em rất tốt!.... Anh yên tâm!

Cô thở dài:

- Hãy làm những gì anh cho là tốt nhất! Em tin anh...

- Anh yêu em...

Câu nói bật ra khỏi môi anh giống như một phản xạ hết sức tự nhiên, trong lòng anh, sự cảm kích cũng càng dâng cao. Tùng không thể phủ nhận sự vững tin cũng như yên tâm làm anh cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều. Sự tin tưởng của Hân đối với anh rất cần được đền đáp bởi một câu nói như thế, giống như một lời hứa... anh sẽ luôn ở bên cạnh và bảo bọc cho cô ấy cả đời.

- Em cũng yêu anh...

Tút...tút...tút...tút...

Hân vội vã tắt máy giống như cô sợ rằng mình sẽ thay đổi ý kiến, ngay lập tức bắt anh trở về nhà. Bàn tay bé nhỏ nắm chặt điện thoại khẽ run rẩy hồi lâu rồi Hân mới thả ra... Thời gian qua cô đã suy nghĩ rất nhiều về tình cảm của Tùng dành cho Tiên Dung cũng như câu nói mà Tiên Dung đã nói với cô... Hân nhận ra một sự thật rằng dù Tùng không yêu Tiên Dung nhưng trong lòng anh, hình ảnh của cô gái đó không hề mờ nhạt...

Hành động, những suy nghĩ của Tùng về Tiên Dung đã chứng minh điều đó... Có lẽ Tiên Dung nói đúng, một phần nào đó, tình cảm chân thành, sự cố gắng không biết mệt mỏi trong suốt nhiều năm trời của cô ấy đã được đền đáp, tận sâu trong trái tim của Tùng, đã rung động vì cô gái ấy...

Hiểu được sự thật này, Hân luôn cảm thấy trước ngực mình đau nhói... Sự ích kỉ làm người ta thường suy nghĩ tiêu cực... Cô đã từng ghen tị, cũng đã từng buồn rầu vì những suy nghĩ này... Giữ chặt một người đàn ông duy nhất cho riêng mình là một điều không thể nhưng người phụ nữ nào cũng mong muốn điều đó...

Hân đưa bàn tay xoa nhẹ lên bụng mình, khẽ mỉm cười, con vẫn còn rất nhỏ nhưng cô vẫn cảm nhận được sự lớn lên từng ngày của con trong cơ thể của mình... Từ khi có bé, suy nghĩ của Hân đã thay đổi... Cô không còn quá đặt sự quan tâm của mình vào Tùng nữa mà trên hết chính là đứa con thân yêu đang lớn lên từng ngày trong bụng cô... Và cô hiểu rằng Tùng cũng vậy... Trong trái tim anh vẫn còn một góc khuất nào đó mà cô không thể khám phá hết nhưng Hân nguyện ý để anh tự cất giữ nó cho mình... Trong trái tim của hai người giờ cần có thêm một ngăn mới, một nhịp đập mới cho đứa con đầu tiên này...

Chỉ cần nghĩ đến con, trái tim Hân lại đập nhanh rộn rã... Cô không thể phủ nhận tình mẫu tử làm trái tim cô mở rộng hơn, dường như dễ tha thứ cũng dễ hiền hòa hơn... Nếu trước đây, cô cảm thấy buồn chuyện Tiên Dung bao nhiêu, để ý những người phụ nữ xung quanh Minh Tùng bao nhiêu thì giờ đây, sự tin tưởng đối với anh lại tăng lên hơn bao giờ hết... Giống như tình yêu giữa hai người đang chảy về phía đứa bé, đứa bé gắn kết hai người lại, đồng cảm hơn, hiểu nhau hơn và tin nhau hơn... Cảm giác về một gia đình hạnh phúc chưa bao giờ lại tồn tại trong Hân mạnh mẽ hơn thế...

Tình yêu lớn mà Minh Tùng dành cho cô đủ chứng minh tất cả và đứa con sắp chào đời chính là mọi điều cô mong mỏi ở cuộc đời này và những ngày tháng tiếp theo cùng anh đi trên con đường đời... Hân khẽ mỉm cười, với cô như vậy là đủ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Bệnh viện Paramus

- Không có người chứ ? – Minh Tùng hỏi nhỏ khi viên thư kí hốt hoảng chạy lại từ một góc khuất hành lang không người đi lại

Viên thư kí thở mạnh, dường như đang rất lo lắng nhìn quanh quẩn. Gương mặt toát ra sự lo lắng sợ hãi:

- Không có ai, bà ấy đang ngồi một mình... Nhưng tổng giám đốc, liệu bà Vân Anh có muốn nói chuyện với ngài không ? Tình hình ông Văn Đình hình như không được tốt lắm... Bà ấy hẳn là rất kích động. Advanced Travel gần đây lại còn có nhiều va chạm với SmartMart...

Viên thư kí tận sức khuyên nhủ... thực sự ngay từ đầu sự xuất hiện của Minh Tùng ở đây đã là điều không nên, nhưng vì anh quá cứng rắn, viên thư kí cũng không có cách nào ngăn cản.

Minh Tùng dường như lại rất thông thả, đứng dựa vào tường làm cái bóng cao lớn lịch lãm đồ dài trên nền nhà, đôi mắt anh hướng ra bên ngoài đồng đúc giống như đang ngắm nhìn, hai tay khoanh lại trước ngực, một bên ngón trỏ khẽ chạm giống như chiếc kim đồng hồ đang tích tắc đếm từng giây một qua đi... Tùng mỉm cười:

- Anh không cần lo lắng... Chỉ cần anh nói đúng như những gì tôi bảo, bà ấy sẽ đến... Tôi sẽ đến căn phòng phía cuối hành lang, anh biết chỗ đó chứ ?

- Vâng tôi biết! – Viên thư kí khẽ thở dài

- Tôi sẽ đợi ở đó! Hãy tìm cách nói riêng với bà Vân Anh, đừng để ai biết sự có mặt của tôi, kể cả... Tiên Dung!

- Vâng...

- Tốt lắm!

Xoay người đứng thẳng dậy, Tùng bước những bước chậm rãi về phía cuối hành lang... Những bác sĩ y tá hết phận sự đều đã tìm cách trở về nên hành lang bệnh viện Paramus đột nhiên vắng vẻ hơn thường ngày, anh thậm chí nghe rõ cả tiếng bước chân hết sức nhẹ nhàng của mình. Căn phòng cuối hành lang là một phòng bệnh trống, một điều vô cùng hiếm hoi xảy ra với các bệnh viện trung tâm giống như Paramus. Nhưng vì sự xuất hiện của ông Văn Đình ở đây, các bệnh nhân khác đều tìm cách để chuyển viện trong thời gian sớm nhất để lại sự hoang vắng trong khi các nơi khác trở nên chật chội...

Bước gần về phía cửa sổ, Tùng gạt rèm cửa nhìn ra bên ngoài sáng rực ánh đèn, tiếng loa từ lực lượng cảnh sát tìm cách xoa dịu đám đông vang lên không ngừng, xen lẫn tiếng la hét ầm ĩ, những dòng biểu ngữ, những tiếng phẫn nộ... Biển người càng lúc càng cuộn dâng giống như một con sóng thần, tin đồn đang lan nhanh... SmartMart sẽ phá sản trước khi nó kịp tuyên bố điều này...

Minh Tùng khẽ thở dài, anh biết trong lòng bà Vân Anh hiện đang rất phân vân... Bản thân anh cũng không biết câu chuyện anh đang giữ nên kể cho ai mới là đáng tin, những người bên cạnh ông Văn Đình liệu còn mấy người, ai cũng có thể sẽ là tay chân của Nam Thành. Các cổ đông đang kích động, bản thân anh là một người ngoài cuộc cũng không thể đem câu chuyện này kể ra... Hơn nữa, người mà anh cần tìm phải là một người có niềm tin vào câu chuyện của anh... Và người đó không ai khác chính là bà Vân Anh, bà là người phụ nữ của ông Văn Đình, sẽ luôn muốn điều tốt nhất cho ông ấy cũng như gia đình của mình... Bà ấy sẽ biết bản thân cần phải làm gì khi ông Văn Đình tỉnh lại...

Cạch!

Tiếng cửa mở làm ánh mắt Tùng chuyển động, anh từ từ xoay người lại...

Một người phụ nữ trung niên xuất hiện bên cánh cửa vừa khép lại, gương mặt tái nhợt một mõi, từng giọt nước mắt vẫn còn long lanh như muốn chảy ra khỏi đôi mắt già nua, giọng nói bà Vân Anh dường như rất yếu:

- Cậu muốn gặp tôi ?

Bàn tay bà nắm chặt lại run rẩy biểu lộ sự mềm yếu trong trái tim của bà... Khi nghe những gì viên thư kí nói, trong lòng bà rất phân vân liệu bà có thể tin tưởng được Minh Tùng ? Nhưng những sự việc diễn ra liên tiếp không có một lời giải đáp thỏa đáng làm bà tò mò cũng làm bà lo lắng... Cho nên bà quyết định đánh cược, để sự linh tính, sự sáng suốt còn lại của mình trả lời cho câu chuyện mà Minh Tùng muốn kể cho bà... Dù sao bà không thể phủ nhận bà chưa bao giờ nghi ngờ chàng trai đang ở trước mặt mình!

Đôi mắt Tùng trở nên nhu hòa, cảm thông :

- Bác ngồi xuống trước đã... Chúng ta sẽ từ từ nói chuyện!

Bà Vân Anh hít một hơi dài:

- Được... Dù sao tôi cũng đã đến đây rồi...

.....

Từng dòng người, từng dòng người mạnh mẽ chen lấn nhau trên đường đoạn đường nhỏ bao quanh bệnh viện. Nếu cảnh sát không có mặt kịp thời chắc nơi đây cũng đã trở nên hoang tàn giống như trụ sở SmartMart. Đám đông biểu tình tràn ngập các con phố, mọi ngóc ngách lớn nhỏ, tiếng ồn ào như những tiếng sấm...

Đâu đó có những tiếng người hét lớn :

- Lão già đó là kẻ lừa đảo, đã cuốn tròn số tiền rồi!

- Tất cả chỉ là một màn kịch hòng qua mặt chúng ta!

- Lão già đó đáng chết!!!!!!

- Đáng chết!!!!!!!!!!!!!!

-

Những tiếng hét càng lúc càng lớn, càng kích động đám người biểu tình trở thành một âm thanh đầy đe dọa...

Bên trong bệnh viện, nét mặt từng người đều căng thẳng khi nghe những tiếng ồn ào, nhưng lời chỉ trích càng lúc càng lớn, càng lúc càng đầy kích động... Những bác sĩ y tá hết phận sự đều tìm cách nhanh chóng rời khỏi tòa nhà mặc cho đám đông bên ngoài đã vây kín bệnh viện không còn một khe hở nhỏ, lực lượng cảnh sát đang cố gắng đẩy lùi đám đông tiến ra xa nhưng càng lúc càng trở nên yếu ớt trước đám người càng lúc càng đông, càng lúc càng trở nên quá khích!

Mọi thứ đang vượt qua sự kiểm soát...

Nam Thành cười khê... Đứng từ trên tầng thượng của bệnh viện, thu vào trong mắt anh chính là một khung cảnh vượt trên sự hùng vĩ... Những đám đông ùn ùn kéo đến, những con đường tắc nghẽn ngập đầy người... Những tiếng la hét, những tiếng khóc lóc, những lời phỉ báng chỉ trích, những ánh đèn flash chớp nhoáng... Tất cả tạo nên hoan vị chiến thắng dành cho chính anh! Điều này ít nhất cũng đang an ủi anh phần nào... Ngược mắt lên nhìn bầu trời đen thẫm dường như phải bùng sáng, Nam Thành tự hỏi cha mẹ anh ở trên đó liệu có cảm thấy vui không?

Ring! Ring! Ring!

- Alo! Có chuyện gì? - giọng Nam Thành lạnh băng

- Cậu Nam Thành... Minh Tùng đã đến bệnh viện! Tôi nhìn thấy viên thư kí của anh ta nói gì đó với bà Vân Anh, sắc mặt bà ấy trở nên rất xấu sau đó hai người rời đi... Dường như rất lén lút!

- Cái gì? - Nam Thành tức giận nắm chặt điện thoại - Có chuyện này sao?

- Tôi đã đi theo... Hai người đi rất nhanh đến một phòng bệnh trong bệnh viện, nhưng chỉ một mình bà Vân Anh bước vào... Viên thư kí canh ở cửa nên tôi không thể lại gần!

Nam Thành cắn cắn môi... Chết tiệt! Minh Tùng vì sao lại xuất hiện ở bệnh viện... Anh ta gặp bà Vân Anh để làm gì? Phải chăng anh ta biết điều gì đó? Một sự hốt hoảng chợt dâng lên trong lòng Nam Thành.

- Cậu Nam Thành... bây giờ chúng ta phải làm sao?

Nam Thành nhíu nhíu mi, cố gắng bình tĩnh lại, suy nghĩ rất nhanh rồi nói:

- Ông hãy đứng ở đó... Khi nào hai người bước ra khỏi đó, tìm cách chụp ảnh bí mật cho tôi!

- Vâng!

Tắt điện thoại, ánh mắt Nam Thành trở nên lạnh giá, một tia chết chóc khê xẹt qua. Minh Tùng! Nhất định anh ta phải đối đầu với anh sao? Vậy thì... chúng ta hãy cùng chờ xem...

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90

Nam Thành vội vã rời khỏi sân thượng, trong lòng không ngừng nguyên rủa kẻ đã đến cướp đi của anh giây phút yên bình hiếm hoi trong sự chiến thắng mà khổ công lắm anh mới có được ngày hôm nay. Minh Tùng chết tiệt! Đương nhiên lại xuất hiện vào đúng lúc này!

Giật mạnh cả vật trên cổ cho lỏng bớt, Nam Thành cảm nhận từng nhịp đập nóng hổi của trái tim đang làm anh đổ mồ hôi giữa tiết trời lạnh giá của đầu đông Newyork. Những lo lắng ngổn ngang làm anh chột dạ, trong đầu anh không ngừng chạy đi chạy lại như một đoạn video tua chậm tất cả những hành động, những toan tính, từng bước đi kín đáo của anh từ trước đến giờ...

Không có sai sót nào hết! Tất cả đều hoàn hảo!

Nam Thành cắn cắn môi... Hoàn hảo nhưng sự xuất hiện của Minh Tùng lại làm cho kế hoạch của anh có một vết nứt thật lớn có thể làm sập cả một tòa nhà. Sự xuất hiện của anh ta là không đúng! Không đúng với kế hoạch của anh... cũng không đúng với những gì Minh Tùng nên làm! Lúc này lẽ ra anh ta nên tắt bật cho đám cưới, cho Ngọc Hân và đứa con của anh ta chứ không phải chạy đến đây, tìm cách trở thành một người tốt!

Minh Tùng biết quá nhiều đủ để có một suy đoán đầy đủ... Nhưng ông Văn Đình đã nằm một chỗ, Nam Thành cười lạnh giá, anh cũng không thể ngờ anh ta có thể đến tìm bà Vân Anh – một người phụ nữ chỉ biết những công việc gia đình..

Nam Thành chưa bao giờ để ý quá nhiều đến bà, một người phụ nữ tận tụy với chồng và con. Ông Văn Đình là một người yêu sự nghiệp và con gái, ông chỉ coi bà Vân Anh giống như một người chỉ biết làm việc nhà, ông không chia sẻ với bà về công việc làm ăn cũng như việc nuôi dạy Tiên Dung. Sự mờ nhạt trong vai trò gia đình và xã hội của bà Vân Anh làm anh đã bỏ qua mọi sự chú ý đến bà, nhưng Minh Tùng lại không!

Đến bây giờ Nam Thành mới ngỡ ngàng hiểu được anh đã bỏ qua một thứ rất quan trọng, tình yêu gia đình có thể khiến người phụ nữ làm tất cả. Bà Vân Anh vốn là một người phụ nữ thông minh, bà tốt nghiệp đại học hạng ưu và bảo vệ thành công luận án thạc sĩ luật, vốn là một nhân vật đầy tương lai sáng lạn trong xã hội nhưng bà chấp nhận từ bỏ sự nghiệp, dành tất cả tình yêu và công sức cho gia đình. Nam Thành thầm mắng mình một tiếng, vì sao anh có thể bỏ qua bà ấy! Nếu Minh Tùng thực sự biết được điều gì đó, khẳng định bà Vân Anh sẽ muốn nghe và không ai khác chính bà ấy sẽ nghi ngờ anh và gieo sự nghi ngờ đi mọi nơi... Anh đã quên mất rằng một quân tốt đôi khi cũng thể đảo ngược bàn cờ!

- Anh Thành!

Tiếng gọi mềm mại quen thuộc làm bước chân vội vã của Nam Thành chợt dừng lại.

Xoay người lại nhìn vào gương mặt của Tiên Dung, anh khẽ nhíu mày. Gương mặt xinh đẹp dường như đã bình tĩnh hơn, mặc dù hai mí mắt vẫn còn sưng đỏ, nhưng trông mắt đen láy dường như đã khôi phục lại được nét tinh anh trước kia. Mái tóc cắt ngắn màu hạt dẻ có phần hỗn độn, nét mặt tiêu tụy bởi rời nhìn anh mỉm cười yếu ớt:

- Anh bỏ đi đâu mà em gọi không được ?

Tiên Dung tắt điện thoại trong tay, cô đã cố gắng gọi cho Nam Thành và mẹ không biết bao nhiêu lần.

- À.... Có chuyện gì không? – Nam Thành cố gắng bình tĩnh nói, mặc dù trong lòng anh đang giống như có lửa đốt

Nhận thấy thái độ khản trương có phần lạnh giá của Nam Thành, Tiên Dung chợt thấy run rẩy. Cô vẫn không thể quên sự lạnh lùng của anh từ đêm bữa tiệc ở biệt thự Advanced Travel, giống như Nam Thành lúc đó là một người khác, hoàn toàn xa lạ với cô.

Lùi lại vài bước, cô ấp úng, ánh mắt sợ sệt cúi xuống:

- Không...không có gì... Chỉ là em cũng không tìm thấy mẹ... Mà ở đó em chỉ có một mình...

Cảm giác yếu đuối chờ đợi một mình là điều mà Tiên Dung cảm thấy thực sự sợ hãi. Đây là lần đầu tiên trong đời cô phải chịu nhiều áp lực cùng một lúc đè nặng đến vậy. Mọi thứ thay đổi quá nhanh, SmartMart xảy ra chuyện, ba cô đột quỵ không biết đến lúc nào mới tỉnh lại, căn nhà trở thành một bãi chiến trường, gia đình cô giống như bị vây khốn trong bệnh viện, không có nơi để đi cũng không có nơi để về... Tiên Dung có cảm giác như mình đang đứng trong một con lũ lớn, sợ hãi, đau khổ, ngạc nhiên, thất vọng... cô cũng không thể đếm được trong lòng mình đang tồn tại song song biết bao nhiêu cảm giác khiến toàn thân cô không thể tự chủ được muốn dựa vào một ai đó...

Người cô nghĩ đến đầu tiên không phải ai khác lại chính là người đàn ông ấy, người đã mang đến cho cô biết bao nhiêu đau khổ lẫn nước mắt... Minh Tùng... Người đàn ông có nụ cười cuốn hút, ánh mắt sáng như sao và bờ vai vững chắc... Giả như anh vẫn còn ở bên cô, cô sẽ cảm thấy yên tâm và vững tin biết nhường nào! Cô chắc chắn rằng anh sẽ luôn là một vòng tay rất ấm và nụ cười của anh sẽ trấn an tất cả... Thế nhưng bây giờ thì tất cả lại dành cho một người con gái khác...

Một gương mặt cười tươi đến rạng ngời hạnh phúc bỗng xẹt qua làm Tiên Dung cảm thấy từng đợt tức giận tuôn trào, trong khi cô rơi vào tội cùng bất hạnh thì Ngọc Hân lại có tất cả, hạnh phúc đến chói lòa...

Nam Thành tức giận lẫn sự vội vã trong lòng chợt buông lỏng... Anh nhìn chăm chăm vào gương mặt Tiên Dung đang thay đổi từng đợt sắc thái biểu cảm... Anh biết cô ấy đang nghĩ đến điều gì...

Một nụ cười mỉm chợt hiện ra trên môi anh làm người ta thấy ròn rợn...

.....

- Chúng ta trở lại phòng cấp cứu thôi... – Tiên Dung lặng lẽ nói, muốn xoay người lại

- Dung...

Nghe thấy tiếng Nam Thành gọi, cô quay lại nhìn anh, dường như muốn đọc trong mắt anh điều gì quen thuộc.

- Minh Tùng đang ở đây.....

Cạch!

Chiếc điện thoại trong tay cô rơi xuống...

Rầm!

- Cẩn thận! – Minh Tùng vội vàng đứng bật dậy đỡ lấy bà Vân Anh đang muốn chao đảo.

Bà Vân Anh nét mặt tái nhợt, bàn tay run rẩy đưa lên xoa dịu vầng trán đã nhũn lại vì nhức nhối. Toàn thân bà cũng vì kích động mà trở nên mất kiểm soát, đôi chân bà đã muốn khuỵu xuống.

Vì sao có thể như vậy? Vì sao có thể như vậy?.....

Trong đầu bà là một loạt các câu hỏi vì sao cứ chạy dài chạy dài mãi... Trong đôi mắt già nua hiện rõ lên sự kinh hoàng, đôi môi cũng không tự chủ được run rẩy.

- Chuyện này có thể là thật sao? – giọng bà yếu ớt

Minh Tùng nhẹ nhàng đỡ lấy bà ngồi xuống ghế, trấn an:

- Bác hãy bình tĩnh...

Anh biết rằng câu chuyện anh vừa kể với bà giống như một câu chuyện cổ tích, làm người ta quan tâm nhưng lại thiếu sự đáng tin cậy... Nếu là những người khác, với cảm tình nhiều năm với Nam Thành đã dễ dàng cho anh một bạt tai và bỏ đi ngay lập tức với suy nghĩ anh là kẻ dối trá. Nhưng bà Vân Anh không phải người thiếu suy xét trước sau như vậy, anh luôn biết bà là một phụ nữ hiểu biết và có suy nghĩ độc lập rất cao... Mọi người có thể nhìn bà như một phụ nữ hết sức bình thường, thậm chí tầm thường nhưng anh hiểu rằng sự thành công của ông Văn Đình không thể thiếu sự trợ giúp trong bóng tối của bà Vân Anh, câu chuyện của Memphis khi xưa chắc chắn bà cũng biết hoặc đã từng nghe qua...

Bà Vân Anh nhắm mắt lại tìm cách trấn an bản thân đang kích động... Minh Tùng không muốn thúc ép bà, anh biết sự thật anh vừa nói làm bà kinh hoàng không ít. Nam Thành dù sao cũng được gia đình bà coi như con ruột, thậm chí mang ơn anh ta bao năm qua đã chăm sóc cho Tiên Dung. Lặng lẽ ngồi xuống đối diện, anh đợi chờ sự bình tĩnh quay trở lại với bà...

.....

Một lúc lâu sau bà Vân Anh mới thở một hơi thật dài, bà từ từ mở mắt nhìn Minh Tùng dường như đánh giá:

- Vì sao cậu lại kể chuyện này cho tôi biết?

Gương mặt Tùng trở nên nghiêm trọng:

- Vì bác là người duy nhất có thể cứu được bác trai...

- Ông nhà tôi? – bà Vân Anh lại càng kinh hoàng nhìn anh

Tùng cố gắng nhẹ nhàng:

- Chắc bác là người hiểu rõ tính bác trai hơn ai hết, cũng hiểu được rằng sự việc lần này nghiêm trọng đến mức nào... Khi bác trai tỉnh lại, nhất định sẽ bị những suy nghĩ tiêu cực đánh gục! Chỉ khi biết được nguyên nhân của nó, bác ấy mới có thể bình tĩnh để tìm cách giải quyết...

Bà Vân Anh hơi cụp mi mắt, hai bàn tay nắm chặt lại để ngăn cản sự run rẩy đang ngày càng nhiều... Bà không thể phủ nhận câu chuyện Minh Tùng vừa kể rất logic, rất có lý... Nhưng bà cũng không thể chỉ như vậy đã dễ dàng nghi ngờ Nam Thành – chàng trai đã tận tụy vì gia đình bà biết bao nhiêu năm qua...

Ngước mắt lên nhìn Minh Tùng, bà không thể đọc được trong ánh mắt đen láy sáng như sao kia được điều gì, trong đó chỉ có sự tĩnh lặng... Chàng trai này hoàn toàn không có lý do để lừa dối bà, sự giáo dục cũng như tư chất của anh ta khiến bà hiểu điều đó! Bà phải lựa chọn tin điều gì đây?

Có lẽ anh ta cũng không quan tâm đến việc bà có tin tưởng hay không? Bởi vì anh ta hiểu rằng bà nhất định sẽ đem câu chuyện này để kể cho ông Văn Đình, bất luận nó đúng hay nó sai nhưng ông ấy nhất định sẽ tìm hiểu... SmartMart đi đến bước đường cùng ngày hôm nay, dù chỉ là một tia hi vọng ông

ấy cũng sẽ không dễ lừa... Cơ hội để ông ấy suy nghĩ lại cũng chỉ có câu chuyện này... Đúng hay sai sau này sẽ rõ, nhưng trước tiên điều đó có thể cứu mạng ông ấy...

Minh Tùng, vì sao anh ta lại phải vì gia đình bà làm điều này? Ánh mắt bà không thể giấu nổi cảm kích:

- Tùng, cháu hết lần này đến lần khác cự tuyệt con gái bác... nhưng vì sao... cháu lại làm chuyện này?

Mối quan hệ giữa hai gia đình đã xấu đi rất nhiều, nếu là bà Kim San khẳng định sẽ ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng Minh Tùng vì sao phải làm thế? Bà hiểu rằng anh ta không có trách nhiệm cũng không có thời gian để quan tâm đến chuyện này.... Để điều tra được nhiều đến vậy, chắc chắn là anh ta đã tốn không ít công sức cùng thời gian...

Minh Tùng mỉm cười:

- Điều này... không hoàn toàn là vì Dung hay gia đình bác đâu...

Điều này anh nói là rất chân thành, bởi lẽ, anh nghi ngờ Nam Thành ngay từ đầu vốn là vì Ngọc Hân, cho đến thời điểm này là mọi chuyện đã biết không thể không nói, anh không hề có ý định giúp đỡ Tiên Dung hay ông Văn Đình, chỉ là lương tâm không cho phép anh quay lưng coi như điếc. Nhưng câu chuyện phức tạp phía sau giữa anh, Ngọc Hân, Nam Thành và Tiên Dung, anh không có ý định sẽ kể cho bà Văn Anh... Bà chỉ cần biết câu chuyện của Memphis là đủ rồi... Những chuyện khác không còn can hệ gì nữa...

- Nói cho bác biết... cháu có yêu Dung không? – đôi mắt bà nhìn thẳng làm Minh Tùng chợt giật mình ngược nhìn lên, trong lòng anh khẽ nhói lên.

Bốn ánh mắt chiếu thẳng vào nhau dường như đánh giá, cuối cùng Tùng cười như không cười:

- Không! Cháu không yêu cô ấy!

Điều này hoàn toàn là sự thật, cảm xúc của anh dành cho Tiên Dung luôn xuất phát từ sự thương tiếc, mặc dù nó đủ để làm anh đau lòng, đủ để làm anh quan tâm đến cô ấy nhưng không đủ để anh yêu cô ấy hay sẽ vì cô ấy và hi sinh giống như những điều anh đã làm cho Ngọc Hân... Tình yêu vốn nên là sự ấm áp, trái tim nên thấy vui khi nghĩ về người mình yêu chứ không phải cảm giác nhói đau, một cái lắc đầu đáng tiếc giống như cảm giác của anh về Tiên Dung... Tình yêu nên là nguồn sống, nguồn cổ vũ chứ không phải cảm giác nặng nề tràn đầy nước mắt của Tiên Dung... Anh không yêu cô ấy...

Bà Văn Anh không hỏi nữa, đôi mắt bà sụp xuống lặng lẽ thờ dài...

- Anh... anh nói gì? – Tiên Dung lấp bắp hỏi lại

Nam Thành thờ dài, đôi mắt cũng khẽ sụp xuống nhìn xuống mũi giày. Cuối cùng thì anh cũng hiểu được rằng trong trái tim Tiên Dung hoàn toàn không có chỗ cho anh, biểu tình thất vọng của anh lúc này thực sự không phải là dối trá.

- Phải... Minh Tùng đang có mặt ở bệnh viện! Anh ta đang nói chuyện với mẹ em...

- Tùng đang nói chuyện với mẹ em? – Tiên Dung trong lòng ngỡ ngàng, trái tim cô đập loạn giống như muốn vỡ ra khỏi lồng ngực vì kích động, khiến tâm trí cô hoàn toàn lơ mơ không thể xác định rõ ràng – Sao anh ấy lại đến tìm mẹ em?

Trong đầu cô ấy rõ ràng đang nghĩ tại sao người Minh Tùng tìm đến không phải là chính mình, Nam Thành khẽ nhếch khóe môi cười lạnh. Ở bên Tiên Dung quá lâu, có lúc anh cảm thấy việc mình hiểu cô ấy đang nghĩ gì thật bất hạnh.

- Anh cũng không biết! Mọi chuyện bây giờ đang rất rối... Không hiểu tại sao Minh Tùng lại có mặt ở đây để tìm mẹ em, cho nên anh muốn đi xem thử...

Sắc mặt Tiên Dung trở nên càng thêm nhợt nhạt, bàn tay bé nhỏ khẽ run rẩy nắm chặt lại. Cảm giác Minh Tùng đang ở rất gần khiến tim cô đập thật nhanh, rất muốn chạy tới tìm anh... Nhưng cảm giác sợ hãi lại khiến bước chân cô giống như đeo hai tảng đá nặng nề...

Nam Thành xoay người lại, dường như những biểu tình của Tiên Dung làm đau lòng anh, khẽ nói:

- Em có muốn đi cùng anh không?

Tiên Dung kinh hoàng ngược lên nhìn bóng lưng của Nam Thành đang đứng trước mặt mình, che đi gương mặt anh khiến cô không thể nhìn rõ... Anh ấy nói như vậy là ý gì?

.....

Nam Thành im lặng một lát rồi nói tiếp:

- Bây giờ anh sẽ đến chỗ Minh Tùng và mẹ em... Nếu muốn em có thể đi theo!

Bỏ lại sau lưng một câu nói, Nam Thành bước đi thật nhanh... Anh không cần Tiên Dung phải suy nghĩ vì anh biết chắc chắn rằng cô ấy sẽ đuổi theo anh... Cô ấy muốn gặp Minh Tùng, đó là sự thật không thể chối cãi.

Tiền Dung bước chân bị đông cứng nhìn theo bóng Nam Thành đang rời đi càng lúc càng nhanh về phía cuối hành lang. Mọi suy nghĩ giống như bị một chiếc chổi phẩy đi khỏi đầu cô một cách sạch sẽ từ lúc cái tin Minh Tùng đang ở trong bệnh viện xuất hiện... Trước mắt cô bỗng hiện lên một người đàn ông với vóc dáng cao lớn mạnh mẽ, nụ cười nửa miệng quyến rũ và ánh mắt đen láy sáng ngời... Người đàn ông đã cướp đi trái tim của cô ngay từ lần đầu gặp gỡ và đã mang đến cho trái tim cô biết bao nhiêu đau khổ và tổn thương...

Thế nhưng mong muốn được gặp lại Minh Tùng lại chưa từng phai nhạt, cô vẫn yêu anh ấy nhiều hơn những đau khổ mà cô phải chịu đựng...

Ngước mắt lên nhìn theo bóng Nam Thành đã khuất sau hành lang, Tiền Dung vội vàng chạy đuổi theo sau...

Minh Tùng đỡ lấy bà Vân Anh bước ra cửa... Cảm giác dường như vẫn chưa thực sự trở lại với bà... Choáng váng làm đầu óc bà quay cuồng, quá nhiều sự việc dồn dập kéo đến làm trái tim bà muốn gục ngã.

- Cần thận! – Minh Tùng khẽ kêu lên lo lắng

Bà Vân Anh hít thở một hơi thật dài, cuối cùng mới vững vàng đứng thẳng một mình, thu lại cánh tay đang được Minh Tùng đỡ lấy:

- Cảm ơn cậu... – bà khách khí nói.

Thực sự bà chưa bao giờ ghét chàng trai này nhưng những đau khổ mà con gái bà phải chịu đựng cũng khiến cho lòng bà không thể dễ chịu với anh ta.

- Cháu mong bác có thể giữ bí mật chuyện cháu đến đây hôm nay...

- Tôi biết! – bà đáp lại rất nhanh, trong lòng bà đương nhiên hiểu được Minh Tùng đến đây đã là sự cố gắng cực hạn, cộng với rất nhiều rủi ro có thể xảy đến. Con gái Tiền Dung của bà càng không nên biết đến sự có mặt của anh ta ở đây, con bé vừa thoát khỏi kích động chưa được bao lâu... Chàng trai này có thể dễ dàng gây ra tổn thương lớn hơn cho nó... Giữ bí mật chính là xuất phát từ lợi ích của cả hai bên...

- Vậy cháu xin phép được đi trước... - Minh Tùng mỉm cười rồi quay sang viên thư kí – Anh hãy đưa bà trở lại phòng bệnh!

- Vâng! – Viên thư kí đáp lời rồi nhanh nhẹn bước đến đỡ lấy cánh tay bà Vân Anh bước đi mà bà cũng không muốn từ chối. Trong đầu bà là vô vàn những suy nghĩ đang đan xen vào nhau rất mật mội.

Minh Tùng đứng yên lặng nhìn theo cho đến khi bóng hai người chậm rãi khuất sau hành lang mới thở ra, đưa tay trái lên nhìn đồng hồ đã 9h tối, anh cần phải trở về nhà... Ngọc Hân chắc vẫn còn đang đợi anh, một cảm giác âm ập làm trái tim anh trở nên dịu đi... Phải! Chỉ có cô ấy mới mang lại cho anh sự yên bình... Trước mắt anh lại hiện lên nét mặt nhăn nhó của Ngọc Hân mỗi khi anh thích thú nắm trên cánh tay cô giống như một đứa trẻ đang làm nũng, anh không thể phủ nhận cảm giác mềm mại lúc đó làm anh hạnh phúc đến nỗi muốn quên đi tất cả, chỉ muốn được nằm bên cô mãi...

Xoay người lại đi theo hướng ngược lại, bước chân Tùng trở nên vội vã, khóe môi cong lên thành một nụ cười đẹp đầy hạnh phúc khi nghĩ về người con gái anh yêu.

Đi qua một hành lang, Minh Tùng chợt nghe thấy tiếng gậy cao gót nện mạnh trên nền nhà giống như đang chạy, nhưng anh không để ý, đó có thể là bước chân của bất kì ai trong bệnh viện này, bước chân anh không hề giảm tốc, những sai chân dài giống như bay về phía thang máy... Anh thực sự đang muốn trở về nhà rồi!

- Anh Tùng!

Tiếng gọi gấp gáp đầy kích động quen thuộc vang lên từ phía sau làm Minh Tùng đột nhiên dừng bước chân lại bên cạnh thang máy. Quay người nhìn lại, Tùng nhìn thấy bóng chiếc váy hồng quen thuộc của Tiền Dung, gương mặt xinh đẹp vương đầy nước mắt nhưng ánh mắt lại sáng lên khi nhìn thấy anh, bước chân cô đang vội vã chạy lại gần.

Một cảm giác nhói đau là điều đầu tiên mà Tùng cảm nhận được, trong mắt anh sự ngỡ ngàng đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là những cảm xúc phức tạp làm anh không giấu nổi một cái nhíu mày nhìn hình dáng xinh đẹp của Tiền Dung đang càng lúc càng tiến lại gần giống như muốn bổ nhào vào trong ngực anh và thôn thức.

Bàn tay Tùng bỗng nắm lại thật chặt, dứt khoát xoay người tiến vào trong thang máy, anh không nói một lời, ấn nút đóng cửa trước ánh mắt ngỡ ngàng đầy đau đớn của Tiền Dung không ngừng dán chặt vào anh, bước chân cô chao đảo rồi ngã khụy xuống.

- Á!!!!

- Không!!!!Anh đừng đi!!!!

- Anh Tùng!!!!

- Anh đừng bỏ đi!!!!!!!!!!

Tiếng Tiền Dung hét lên đầy tuyệt vọng, cô càng cô đứng dậy thì cổ chân lại càng thêm đau nhói ngăn cản trong khi bóng dáng người đàn ông của yêu

thương đang dần bị cánh cửa thang máy khép lại che đi mất.

Trong đáy mắt của anh, cô vẫn còn nhận ra những tia đau lòng dành cho cô... Nhưng vì sao anh lại bỏ đi như thế ?

Cánh cửa thang máy đã hoàn toàn đóng chặt, Tiên Dung ngã phịch trên mặt đất giống như một con búp bê vô hồn trống rỗng nhìn từng tầng từng tầng một trôi qua khi thang máy đang chạy xuống tầng hầm để xe của bệnh viện... Từng, anh ấy thực sự bỏ cô mà đi sao ? Thực sự không thèm nói với cô một lời sao ? Anh thực sự vô tình thế sao ?

Bàn tay bé nhỏ gắt gao nắm chặt lại, nước mắt không ngừng tuôn rơi trên gương mặt xinh đẹp của Tiên Dung, lá chã rơi cả xuống mu bàn tay cô đã trở nên trắng bệch. Tiếng khóc của cô giống như một tiếng hét đau đớn đầy tuyệt vọng...

Minh Tùng đứng trong thang máy, bàn tay anh run run nắm chặt lại, răng cắn chặt lấy bờ môi như cố gắng giữ lấy sự kiên định ngăn cản bản thân anh muốn quay lại nhìn Tiên Dung một lần nữa. Hình ảnh tuyệt vọng không lối thoát của cô ấy khiến trái tim anh nhói đau, càng không nỡ nhìn thấy cô ấy bơ vơ như một con chim nhỏ đầy sợ hãi... Nhưng anh không muốn sự có mặt của mình sẽ gây thêm khó xử cho bao nhiêu người, đặc biệt là Ngọc Hân... Cho nên anh chỉ có thể tàn nhẫn, anh không thể quay lại đó...

Ding!

Tiếng thang máy mở cửa làm Minh Tùng giật mình thoát khỏi suy nghĩ mới rồi, đôi mắt anh ngạc nhiên nhìn lên bóng người vừa xuất hiện dần dần sau cửa thang máy.

- Chào cậu!

Nam Thành mỉm cười, đôi tay đút vào túi quần thong thả nhìn Minh Tùng đang kinh ngạc nhìn anh.

- Chúng ta nói chuyện chứ ? – Nam Thành dè dặt đề nghị, trong đáy mắt là một mảnh lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91

Minh Tùng nhú mày không trả lời, trong lòng tự hỏi vì sao Nam Thành lại biết đến sự có mặt của anh ở đây. Điều này lý giải rất rõ cho việc vì sao Tiên Dung lại chạy theo anh.

Nam Thành mỉm cười, chậm rãi bước vào thang máy, đóng cửa lại... Tùng đến lúc này mới lạnh nhạt nói:

- Cậu có 2p để nói!

Nam Thành ngược mắt lên nhìn từng tầng đang chạy xuống trên bảng điện tử. cười khê:

- Vừa vặn với thời gian thang máy xuống đến tầng hầm! Minh Tùng, cậu vẫn luôn tính toán thật giỏi!

Vẫn không buồn liếc nhìn sang Nam Thành, Tùng cười châm chọc, anh thật sự không thể ngăn cản cảm giác chán ghét, tức giận con người này ở trong lòng:

- Cậu khen làm tôi thấy rất mỉa mai!

Người tính toán nhiều nhất luôn chính là anh ta, không phải sao ?

- Cậu hình như không có hứng thú nói chuyện với tớ thì phải ? – Nam Thành làm như rất vô tội hỏi đến.

Minh Tùng cũng không hề giấu giếm:

- Nếu tôi biết cậu luôn tìm cách đá vào móng tôi mà vẫn còn hứng thú với cậu thì tôi sẽ cảm thấy mình giống một thằng ngu!

Nam Thành thay đổi ánh mắt trở nên sắc lạnh, bàn tay từ lúc nào đã nắm chặt lại, đúng là không nằm ngoài dự đoán, Minh Tùng quả nhiên đã biết, anh hừ lạnh:

- Và cậu quyết định mang tất cả những gì cậu biết đến nói với bà Vân Anh ?

- Cuối cùng thì cậu cũng chịu thừa nhận những gì mình đã làm! – Minh Tùng châm chọc, anh thực sự không thể chịu nổi con người này.

- Tôi không có gì để thừa nhận, Minh Tùng, nếu cậu biết rõ như vậy thì chắc chắn cậu sẽ không để tôi còn ung dung đứng đây nói chuyện với cậu. . .

-

- Và cậu cũng không thể còn ung dung đến đây để lo chuyện không phải của mình! – Nam Thành nói thêm, nụ cười lạnh giá tràn ra khóe môi, giọng nói trở nên âm trầm đáng sợ.

Cảm giác giật mình làm Minh Tùng hốt hoảng, anh cảm nhận rất rõ tim mình bỗng đập nhanh nửa nhịp, một cảm giác kích động nhanh chóng ập đến, bàn tay anh găt gao nắm chặt lại, xoay người nhìn Nam Thành, trong đôi mắt đã bùng lên lửa giận:

- Cậu nói vậy là ý gì ? – Giọng nói Tùng trở nên khàn khàn, trong đó có dư vị đề phòng của một người biết mình sắp bị tấn công. Nam Thành đang cảnh cáo anh sao ?

Nam Thành bình thản cười:

- Cuối cùng thì cậu cũng chịu nhìn đến tôi. . . Minh Tùng, tôi luôn coi cậu là một người bạn thực sự. . . Những gì tôi làm cho cậu và Ngọc Hân đã chứng minh điều đó!

Anh ta ngừng lại, nhìn Minh Tùng bằng ánh mắt hằn học cảnh cáo, anh ta chậm rãi phun từng chữ:

- Vì vậy. . . tôi luôn cố gắng tránh đối đầu với cậu! Cậu cũng đừng bao giờ, đừng bao giờ, Minh Tùng. . . đối đầu với tôi! Tôi xin thề điều đó sẽ không dễ chịu tí nào!

Nam Thành kết thúc câu nói bằng một nụ cười lạnh như băng.

Dừng!

Liếc nhìn thang máy đã mở cửa, Nam Thành khoanh hai tay nhàn nhả:

- Hình như đã đến tầng hầm! Rất cảm ơn cậu đã nghe những gì tôi nói. . . trong 2p đó!

Nhìn Nam Thành thêm 2s bằng ánh mắt tóe ra lửa giận, Minh Tùng bước chân nhanh nhẹn ra khỏi thang máy, nghe tiếng thang máy đang đóng dần cánh cửa, anh xoay người nhìn trực diện vào con người đang có nụ cười ngạo nghễ phía sau, tuyên bố chắc nịch:

- Nam Thành, cậu làm tôi không thể.

Nam Thành sắc mặt có chút cứng đờ trở nên đặc biệt khó coi khi cánh cửa thang máy khép lại sau khi câu nói của Minh Tùng kết thúc:

- Tôi không thể không tuyên chiến với cậu!

Thang máy bắt đầu di chuyển, nhưng nét mặt cứng rắn âm trầm, ánh mắt sáng bùng lửa giận của Minh Tùng vừa xong vẫn còn ám ảnh vương vất quanh đầu Nam Thành. Bàn tay anh nắm chặt lại đến run rẩy, đá mạnh lên cửa thang máy, Nam Thành cắn môi tức giận lầm bầm:

- Minh Tùng quả nhiên đủ chết tiệt!

.....

Minh Tùng đứng im, lặng lẽ nhìn từng dòng số vẫn chạy đều trên bảng điện tử hướng lên trên, Nam Thành hoàn toàn không muốn quay lại. . . Anh ta nghiêm nhiên chấp nhận lời tuyên chiến của anh, điều đang làm trong lòng Tùng nổi lên song gió. . .

Nắm chặt hai bàn tay đến run rẩy, Tùng tự hỏi chính mình đang làm điều gì ? Sự tức giận làm trong lòng anh bùng lên một ngọn lửa dữ dội, kiêu ngạo có, chính nghĩa có, xót thương cũng có. . . Và anh biết rằng điều anh đang làm. . . dường như đúng, nhưng sẽ phải đánh đổi với rất nhiều thứ! Những ngày tiếp theo sẽ không trôi đi nhẹ nhàng. . .

Xoay người rời đi, Tùng không muốn cảm xúc trong mình trở nên tồi tệ hơn nữa. . . Anh cần phải trở về nhà. . . nơi có người đang đợi anh. . .

Ngọc Hân ngồi trên giường, liếc nhìn đồng hồ. . .

Đã 10h đêm. . . Tùng vẫn chưa trở về.

Mẹ bắt cô đi ngủ rất sớm để đảm bảo sức khỏe cho cô và em bé. . . Hân cố làm ra vẻ tự nhiên ngoan ngoãn thường ngày, che giấu lo ngại vào sau ánh mắt nhưng quả nhiên cũng không qua được mắt mẹ. . . Bà từ bên ngoài bước vào mang theo một cốc sữa nóng, nét mặt thoáng buồn của cô bỗng giật mình khôi phục lại về bình thường:

- Mẹ... – Hân mỉm cười

Bà nhận ra sự khác lạ trên gương mặt cô, đưa cốc sữa ấm nóng vào lòng bàn tay Hân, bà cũng ngồi xuống cạnh giường:

- Con uống đi... Sữa nóng sẽ làm con dễ ngủ hơn!

- Cảm ơn mẹ! – Hân nhẹ nhàng nói, trong giọng nói đã có chút ê ẩm. Trong lòng bỗng nhiên nhớ đến một dáng người, không khỏi thờ dài...

Bà Thúy Lan đột nhiên nắm lấy bàn tay cô, bà mỉm cười:

- Hân... con đừng suy nghĩ nhiều quá! Buồn phiền không tốt cho em bé...

- Vâng... - Hân gượng cười, điều đó dĩ nhiên là cô biết. Nhưng Tùng, anh nói chỉ 2 tiếng sẽ trở về mà sao đã qua gấp đôi 2 tiếng... mà bóng dáng anh không thấy, một cú điện thoại cũng không có... Anh đến nơi đó, gặp phải cô gái kia sẽ thế nào?

- Hân, nếu con cảm thấy khó chịu như vậy, sao không gọi điện thẳng cho Tùng hỏi xem giờ nào nó sẽ về?

Hân ngước lên nhìn bà:

- Con cũng muốn như vậy! Nhưng con không muốn mình giống như đang hẹp hòi, con... phải tin tưởng anh ấy mới đúng!

Cô thật sâu kín nói, Tùng yêu cô bằng một tình yêu lớn và chân thật... Cô thật sự không muốn vì một lời nói của mình sẽ làm lung lay niềm tin của bản thân cũng như tình cảm của anh dành cho cô.

Bà Thúy Lan thờ dài, đưa bàn tay lên nhẹ nhàng xoa đầu cô giống như những ngày cô còn nhỏ:

- Tin tưởng nhau không phải là chỉ trong lời nói... Ngoài miệng con nói rằng con tin tưởng nó, nhưng trong lòng lại luôn nghi ngờ thì niềm tin đó cũng không thể có giá trị... Hân, có đôi khi hiện thực sẽ không giống như con nghĩ! Con phải học cách cảm nhận bằng trái tim mình, lý trí quá sẽ làm chính mình bị tổn thương, cũng sẽ làm đối phương bị tổn thương... Mẹ hoàn toàn đồng ý việc con gọi điện cổ vũ Tùng đi làm điều đúng đắn, đó là điều nó nên làm... Con hiểu điều đó, nhưng trái tim con lại không cách nào chấp nhận nó. Con vẫn luôn lo sợ, trái tim Tùng sẽ có một lúc nào đó sẽ lay động rồi xa con phải không?

- Mẹ... – Hân run run nói, quả nhiên lời bà nói đã động vào nơi mềm yếu nhất trong trái tim cô... Sự đổ vỡ một lần đã làm cô sợ hãi, cô không sợ hãi tình cảm của anh dành cho cô sẽ thay đổi... Điều mà cô sợ hãi chính là trái tim anh quá lý trí sẽ một lúc nào đó rời xa cô một lần nữa!

Bà Thúy Lan mỉm cười:

- Hân, sự tin tưởng cũng cần phải học....

- Vâng!- Hân đáp, lời bà nói thực sự làm trong lòng cô thoải mái đi rất nhiều. Người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê... Đến giờ Hân mới thấm thía câu nói ấy.

Cạch!

Tiếng cửa phòng bật mở làm cả hai người đều đồng loạt nhìn ra... Bên cửa đã xuất hiện một dáng người cao lớn, gương mặt Tùng hơi ngạc nhiên rồi giãn ra thành một nụ cười:

- Mẹ cũng ở đây à?

Đôi mắt anh nhanh chóng rơi xuống Ngọc Hân đang ngồi trên giường, một tia sáng lấp lánh vui vẻ đọng đầy trong đôi mắt dài....

Bà Thúy Lan xoay sang nhìn Hân mỉm cười làm cô chột đỏ mặt xấu hổ, mắng thầm anh một tiếng, trước mặt mẹ mà lúc nào cũng tùy tiện như vậy! Bà từ tốn đứng dậy:

- Con uống sữa rồi ngủ đi nhé!

Hân cúi gằm mặt không dám ngẩng lên, chỉ nghe thấy cô lí nhí tiếng vâng rất nhỏ... Lúc đi lướt qua Tùng, bà ném lại cho anh một cái nhìn mày rất chặt, nhưng bên dưới khóe môi lại mỉm cười hiền từ... Bà là bà biết bên ngoài có kẻ nghe lén đó nha! Mà Tùng cũng rất được lòng mẹ vợ, lễ phép:

- Con chúc mẹ ngủ ngon!

Bóng bà vừa rời khỏi, Minh Tùng lặng lẽ chốt cửa lại làm Hân không khỏi giật mình, chớp chớp mắt nhìn anh khó hiểu... Dáng người cao lớn vẫn đứng im bên cửa, không có ý định bước đến cũng không có ý định rời đi, đôi mắt sáng nhìn Hân không dứt, khóe môi vẫn giữ nguyên nụ cười nửa miệng quyến rũ đầy ẩn ý.

- Sao anh cứ đứng đó nhìn em? – Hân xấu hổ quát, Tùng đứng đó phải đến gần 5p nhìn cô trừng trừng làm toàn thân cô trên dưới đều không được tự nhiên, cũng không hiểu bản thân mình có chỗ nào khác thường ngày. Mọi giận hờn, lo lắng từ lúc anh xuất hiện lại biến mất không còn dấu vết.

Minh Tùng tâm trạng vô cùng vui vẻ, cảm nhận đáy lòng rất ngọt ngào... Ngọc Hân mặc dù trước mặt anh luôn cố tỏ ra không quan tâm, nhưng đến hôm nay anh mới biết cô thực sự yêu anh lắm a! Cô cũng không cứng rắn như vẻ bề ngoài, trái tim cô ấy thật ra rất yếu đuối, thực sự lại luôn cần thận yêu anh như vậy...

- Minh Tùng! – Người trước mặt không hề nhúc nhích làm Hân bực mình hét lên!

Nghe tiếng Hân tức giận, Tùng lại càng cảm thấy vui vẻ, anh đem gương mặt xinh đẹp đỏ bừng thu vào trong mắt, từ tận nơi anh đứng, Tùng vẫn ngửi được mùi đinh hương thoang thoảng đưa đến khiến trái tim anh bỗng chốc nhộn nhạo...

- Em uống hết cốc sữa đi! – Đến nửa ngày Tùng mới nói được một câu.

Hân chớp chớp mắt, khó hiểu nhìn anh nhưng cũng ngoan ngoãn đem cốc sữa uống hết, thỉnh thoảng lại nhìn lên vẫn thấy Tùng đứng im một chỗ nhìn cô không dứt...

- Anh muốn làm...

Hân trong lòng không giấu nổi nghi vấn, vừa uống hết cốc sữa đã nhìn lên anh muốn hỏi thì miệng cô đã bị chặn ngay lại. Ngọc Hân kinh ngạc nhận thấy Minh Tùng đã bay đến bên cô từ lúc nào, vòng ôm ấp của anh siết lấy cô, mùi nước hoa nam tính nhẹ nhàng phang phảng trên chóp mũi cô, đôi môi mềm mại của cô bị anh quấn lấy, cái miệng nhỏ nhắn không chút phòng bị của cô bị cái lưỡi nóng hổi của anh khuấy đảo, không chút nào rời đi, dây dưa không dứt...

Cốc sữa trống không trên tay cô từ lúc nào đã không cánh mà bay, đôi tay bé nhỏ vươn lên ôm chặt lấy cổ anh hưởng ứng... Minh Tùng chết tiệt! Nhưng cô lại không thể không yêu anh... Mọi bất an tan biến, trong lòng Hân chỉ còn lại niềm hạnh phúc... Tình cảm dâng tràn qua nụ hôn say đắm, cái ôm đầy mạnh mẽ cuồng nhiệt của Tùng đã nói lên tất cả, cô đúng là ngốc lắm!

Nụ hôn của anh nóng bỏng hướng đến hai gò má mịn màng của Hân, dịu dàng trượt xuống cái cổ thanh mảnh... Bàn tay thon dài luồn vào vạt áo tìm đến nơi mềm mại trước ngực Hân đùa giỡn...

Cảm giác mê mẩn quen thuộc nhanh chóng ập đến với cả hai... Trước mắt Hân giống như bị bao phủ một tầng sương mỏng, hơi thở gấp gáp thơm mùi sữa càng làm Tùng ham muốn khó nhịn... Đôi môi mềm của anh vừa rời đi đã cảm thấy luyến tiếc bờ môi ấm áp ngọt ngào kia lại vội vàng tìm đến, không ngừng nhấp nháp hai cánh môi mềm mại khiến cho hơi thở của cô càng lúc càng nặng nề...

Hơi nóng phả vào da mặt cô giống như có điện giật, bàn tay của Tùng từ lúc nào cũng đã trở nên nóng bừng giống như có lửa đốt, hai gò má của anh cũng đã hơi ửng hồng, đôi mắt lại càng thêm sáng nhìn cô như mê hoặc... Khóe môi anh nở ra nụ cười thỏa mãn, ngón tay nhẹ mân mê bờ môi bị anh hôn đến đỏ mọng:

- Vợ yêu, lần sau mỗi tối nhất định phải chăm chỉ uống sữa!

Hương vị ngọt ngào thơm tho này quả nhiên làm cho anh càng muốn thật nhiều...

Ngọc Hân sắc mặt càng đỏ bừng, ánh mắt long lanh xấu hổ muốn trốn lại trốn không xong, cô gắt:

- Mau xuống! Anh đè lên bụng em nặng muốn chết!

- A... – Tùng khề kêu lên, quả nhiên ngoan ngoãn nhích xuống một tí nhưng đôi tay mạnh mẽ vẫn không chịu buông tha cho thân hình mềm mại bên dưới, xoay người thật nhanh làm Hân kinh hoàng nhận ra cô đã ở trên người anh từ lúc nào.

Tiếng anh cười khanh khách:

- Vợ yêu, dạo này hình như càng thích chủ động!

- Anh...!!!! – Ngọc Hân gương mặt sắc đỏ càng lan rộng, trong lòng bối rối cùng tức giận nhưng cô cũng hiểu được khi ở bên anh cô hạnh phúc đến dường nào... Mỗi khi anh rời khỏi nhà, xung quanh cô có biết bao nhiêu vắng lặng... Chỉ những lúc thế này, cô mới nhận ra với cô Tùng thật quan trọng biết bao... Anh tùy tiện và lúc nào cũng trêu chọc cô nhưng cô luôn cảm nhận được trong đó là bao nhiêu tình yêu mệnh mang...

Đột nhiên ánh mắt Tùng biến đổi, tầm mắt không ngừng dán chặt vào một chỗ, sắc thái dục vọng quen thuộc làm Hân cúi đầu xuống... và nhận thấy anh đang nhìn chằm chằm vào trước ngực đầy da trắng nõn của mình... Một vài cúc áo đã bị tung ra, để lộ vòng ngực mềm mại đầy mê hoặc như ẩn như hiện sau lớp lụa mỏng làm hơi thở của Tùng vừa tan biến đã trở nên gấp gáp... Từ khi cô mang thai, anh đều hết sức nhẫn nại không động tới cô trừ những trường hợp... quá bức thiết (cái này Su nhận thấy, MT tuổi trẻ sung sức lúc nào cũng thấy bức thiết! MT (trốn đằng sau): có phải nhà cô nói ta biến thái yêu râu xanh? Su(rất hồn nhiên phán): phải gọi là dê xồm mới đúng!!! Lời vừa dứt... quay lại thấy thiên lôi, co giò bỏ chạy). Nhưng cô cũng hiểu rằng, luôn bị “ăn đói” khiến anh lúc nào cũng giống như ngồi trên dây đàn...

Luống cuống nắm chặt lấy hai vạt áo che đi cánh xuân bị lộ ra, Hân bối rối trèo xuống người anh mà Tùng cũng im lặng không phản đối, cô làm như rất tự nhiên lấy chăn quấn quanh người:

- A... anh... vừa đi làm về... Nên... đi tắm đi nha!

Cố gắng mãi mới nặn ra được một lý do chính đáng, Hân ngược lên nhìn Tùng mỉm cười. Cô cũng không muốn làm khó anh nha!

Minh Tùng quả nhiên giống như lò xo đứng bật dậy, anh không quay đầu lại bước đi như bay vào nhà tắm, chỉ bỏ lại sau lưng một câu nói vội vã:

- Đợi anh!

Hân chớp chớp mắt nhìn theo khó hiểu, đến khi cánh cửa nhà tắm đóng rầm lại sau lưng anh cô mới hơi ngẩn ra, mỉm cười ngọt ngào, thò tay vào trong chăn cài lại mấy cúc áo, mi mắt dài hơi hơi khép lại... Bình yên quá đến nỗi cô muốn ngủ...

Minh Tùng bước ra khỏi nhà tắm, trên người chỉ quấn độc duy nhất một chiếc khăn tắm... Bước chân nhanh nhẹn tiến lại gần giường, Ngọc Hân giống như một con mèo nhỏ đang co ro ngủ rất ngon lành, anh mỉm cười tà ác:

- Cô nhóc này! Không đợi mà đã ngủ luôn được rồi...

Bàn tay anh nhẹ nhàng xoa trên hai gò má phấn nộn:

- Chẳng lẽ em không biết anh đang rất rất rất muốn em sao?

Tiếng anh rất nhỏ nhưng cũng đủ để thấy trong lòng anh từng đợt sóng đang cuộn dâng giống như thủy triều lên... Ngọc Hân cự mình, không gian dường như hơi nóng, đôi chân nuột nà yêu kiều không hề khách khí tung chăn ra, chiếc quần lụa mỏng bị vén cao để lộ bắp đùi thon gọn, trắng mịn không một tí vết. Cánh tay cô cũng vùng lên, cổ áo rộng quả nhiên không đủ để che chắn cho trước ngực lại càng thêm no đủ từ khi mang thai...

- Chết tiệt! – Minh Tùng mắng thầm một tiếng, cô ngốc này rõ ràng là đang khiêu khích anh mà!

Cảm giác của anh lúc này là một điều mà Tùng không thể giải thích được... Từ khi Hân mang thai, có thể là vì anh không được đòi hỏi cô nhiều như trước nên mỗi lần cô xuất hiện trước mắt anh, chỉ một động tác nhỏ cũng có thể dễ dàng khơi lên trong anh lửa nóng... Nhưng có một điều, Tùng không thể không thừa nhận, Hân mang thai càng trở nên hấp dẫn hơn... Ở cô toát ra một mùi hương kì lạ kích thích giác quan của anh, rất dễ chịu lại ấm nóng... Tùng dường như trên cơ thể cô càng trở nên ngày một đầy đặn hơn, tinh tế đầy mềm mại khiến anh không ngừng kêu khổ... Đến lúc này thì thực sự anh sẽ chết vì bức bối nếu không được giải tỏa...

Khóe môi giật một nụ cười nửa miệng quyến rũ, Minh Tùng nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh, xoa xoa hai bên má mềm mại của Hân, giọng nói của anh đã trở nên nóng bừng kích động:

- Hôm nay anh sẽ không tha cho em!

Lời vừa dứt, đôi môi của anh đã cuồng nhiệt tìm đến môi cô, đôi tay mạnh mẽ siết chặt lấy cô, vuốt ve từng đường cong mềm mại...

Ngọc Hân đang say trong mộng đẹp, bỗng cảm giác không khí xung quanh mình đột nhiên biến mất, đôi mắt kinh ngạc mở to, quả nhiên vì ác mộng mà tỉnh dậy... Phải mất đến gần 1p cô mới định thần lại được và nhận thức chuyện gì đang diễn ra...

- Tùng!!!! – Cô kêu lên kinh ngạc, chiếc áo cô đang mặc đã không cánh mà bay!

Tùng mỉm cười, anh không cần đợi cho cô hoàn toàn tỉnh giấc, bàn tay nhanh nhẹn thoát nốt chiếc quần vương vãi đem làn da nóng bừng của mình áp chặt lấy làn da mềm mại của Hân khiến cô đột nhiên phải hít một hơi thật sâu, làn da dần dần trở nên ửng hồng...

- Anh đang làm gì vậy? – Hân tức giận quát, tim cô bỗng đập thình thịch... Cảm giác nhanh chóng bị anh dẫn dắt trở nên khó kiểm soát làm cô phải thở phà phò...

Tùng mỉm cười, chuyện này mà cô vẫn còn cần anh giải thích sao... Dục hóa thiêu đốt cũng không cho anh được giải thích, cánh tay mạnh mẽ xoa người Hân nằm sấp xuống khiến cô la hoảng, anh đè lên lưng cô, bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn dưới cặp mông mềm mại ẩm ướt... Hân bất đắc dĩ rên nhẹ, càng lúc toàn thân cô càng nóng bừng, từng trận khoái cảm run rẩy truyền đến, giọng nói của cô trở nên ngắt quãng khó khăn:

- Còn...còn có...em bé... Anh...đồ ngốc...!!!!

Tùng cúi xuống, nụ hôn của anh rơi xuống trên đôi vai trần mảnh khảnh của cô rồi trượt lên cổ, cắn nhẹ lên vành tai nóng đỏ, hơi thở của anh phả vào mặt cô hầm hập...

- Ngoan nào... Anh sẽ không hại đến con...Anh yêu em, Hân à... Anh yêu em...

Đột ngột đi vào làm khoái cảm bỗng dâng lên thật cao, cả hai không tự chủ mà cùng hét lên thật lớn...

- Nói em yêu anh đi Hân!!

- Nói đi Hân...- Tiếng Tùng ngọt ngào mang theo hơi thở nóng hổi

- A...!!!! – Một đợt va chạm mạnh mẽ làm Hân bất giác kêu lên

- Nói đi em... – giọng Tùng càng thêm khàn khàn, không ngừng bên tai cô thổi hơi nóng...

- Em...em yêu anh... – Hân thở hồng hộc máy móc đáp lại, gương mặt toàn bộ hồng đỏ, bàn tay gắt gao nắm lấy chiếc gối trước mặt, người cô nóng quá...thực sự nóng quá khiến cô càng muốn anh nhiều hơn giống như chỉ có anh mới làm cô hết cơn nóng này...

Dục vọng làm ý chí của Tùng lu mờ cũng làm tâm trí Hân trở nên trống rỗng... Cô chỉ biết bên tai cô là tiếng thở nặng nề của anh, đôi tay mạnh mẽ xoay xuống khóa chặt lấy trước ngực của cô, đôi môi không ngừng hôn trên vai trên cổ, thỉnh thoảng anh lại cắn cô nhưng những cơn đau ấy lại càng làm ham muốn cả hai tăng lên... Hân chỉ biết mình không thể ngăn cản những tiếng rên rỉ tràn ra khỏi bờ môi xinh đẹp, cô cũng đáp lại anh một cách cuồng nhiệt giống như những khát khao trong lòng cô cũng lớn như thế... Một lần rồi lại một lần, dục vọng vừa thôi lui đã lại dâng lên, hai thân hình quấn chặt lấy nhau không cách nào xa rời...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92

- Ừm...

Hân kêu lên thoải mái, trong giấc mơ hình như đang có bàn tay nào đó ầm ập nhẹ nhàng xoa bóp hai bên hông tê mỏi của cô. Mi mắt đẹp dường như vẫn chưa muốn mở ra nhưng khóe môi hồng nhạt uơn ướn khẽ cong lên thành một nụ cười rất thỏa mãn...

Tùng mỉm cười, cúi xuống nhìn Hân vẫn đang ngủ ngon lành... Hình như cô ấy đang có một giấc mơ đẹp a...

Ring...ring...ring...

Tiếng chuông điện thoại vang lên vội vã làm Tùng giật mình, cúi xuống nhìn thấy đôi lông mày Ngọc Hân đang cau lại dường như khó chịu, anh vội vàng vợ lấy điện thoại tắt chuông trước khi kịp nhìn người gọi đến là ai.

Kéo lại chăn cho Hân, Tùng nhẹ nhàng hôn lên vàng trán thanh tú của cô, khoác áo choàng qua vai, cầm điện thoại rời khỏi phòng. Vuốt ngược mái tóc bù xù một cách vội vã, Tùng nhìn vào màn hình đã gần 9h sáng và cuộc gọi nhờ không từ ai khác chính là thư kí của anh. Nhíu nháu mày, anh quay số gọi lại... Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy, tiếng viên thư kí dồn dập lại giống như lo sợ:

- Tổng giám đốc... tổng giám đốc...phải đến văn phòng ngay....

Linh cảm được chuyện không hay, Tùng bình tĩnh hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Các cổ đông đang dồn dập kéo về tổng công ty, đòi triệu tập cuộc họp hội đồng quản trị ngay lập tức!

- Vì sao lại như vậy? – Tùng chợt hỏi, trong lòng anh dường như đã có câu trả lời.

- Tổng giám đốc vẫn chưa đọc báo sáng nay sao? Tin tức tối hôm qua tại bệnh viện Paramus không hiểu sao đã bị đưa lên trang nhất, cánh nhà báo ác ý đang đặt điều Advanced Travel đứng sau đồng lõa xôn ở SmartMart!

-

Tùng im lặng, đột nhiên khóe môi anh mỉm cười... Người làm chuyện này chắc chắn không thể là ai khác ngoài Nam Thành! Anh ta muốn gây khó khăn cho anh, tạo ra lộn xộn ở Advanced Travel để anh không thể quan tâm đến chuyện của anh ta, một điều quá đơn giản để hiểu! Từ khi biết rõ là Nam Thành, Tùng dường như không còn bất ngờ trước những gì anh ta muốn làm và sẽ làm, không có bất ngờ, cũng dễ dàng nghĩ ra được anh nên làm gì...

Vuốt nhẹ mái tóc dường như rất thoải mái, Tùng vẫn bình tĩnh:

- Tôi sẽ có mặt ở văn phòng vào đầu giờ chiều! Cậu hãy chuẩn bị cuộc họp lúc 3h chiều!

- Tổng giám đốc!- Viên thư kí vội vã ngắt lời... nên đến công ty ngay đi! Lúc này thực sự các cổ đông đang rất tức giận!

- Nếu cậu vẫn còn nhớ tôi là tổng giám đốc thì hãy nghe lời và làm cho họ hiểu điều đó! Cuộc họp sẽ bắt đầu lúc 3h chiều!

Tùng lạnh nhạt nói rồi ngay lập tức cúp máy. Đôi mắt anh đắm chiều hướng ra bên ngoài khung cửa...khu vườn rậm rạp những tang cây bình yên cùng ánh nắng làm trong lòng anh sóng gió lắng dịu đi rất nhiều...

- Nếu con bận việc có thể đến công ty!

Đằng sau lưng chợt vang lên tiếng người làm Tùng giật mình quay lại, nhận thấy bà Thúy Lan đang đứng đó nhìn anh, trên tay còn cầm một tờ báo. Gương mặt bà đầy hiểu biết, nhẹ giọng nói:

- Mẹ sẽ chăm sóc cho Hân!

Mình Tùng chưa vội trả lời, đôi mắt anh hơi cúi xuống nhìn vào tờ báo được gấp lại nhưng vẫn hiện lên rất rõ bức ảnh đắt giá anh đang đỡ lấy bà Vân Anh tối qua tại bệnh viện Paramus. Anh mỉm cười:

- Mẹ có thể cho con mượn tờ báo được không ?

Bà Thúy Lan mỉm cười, đưa tờ báo trước mặt anh:

- Được!

Bà cũng chính vì đọc được những dòng tin không hay này mới lên làm phiền đôi trẻ, dù không hiểu biết nhiều về kinh doanh nhưng bà cũng hiểu được, sự việc này thực sự cấp bách. Không thể ngờ là khi bước chân lên đây, bà lại chỉ thấy thái độ hòa nhã bình tĩnh của Minh Tùng, giống như việc này không hề bắt nạt đối với anh.

Tùng cầm lấy tờ báo, đôi mắt anh vội vã tìm kiếm thông tin mình muốn. 4 trang báo chỉ đề đào bới những câu chuyện trong quá khứ giữa hai tập đoàn, câu chuyện tình lẩn khuất trong bóng tối giữa anh và Tiên Dung, tất cả đều được khoác lên một vẻ giả dối và cuối cùng chính là âm mưu to lớn của anh muốn lật đổ tập đoàn SmartMart chỉ vì những va chạm thời gian qua.... Cũng không khó hiểu nếu như các cổ đông muốn triệu tập một cuộc họp khẩn cấp ngay bây giờ, Minh Tùng mỉm cười. . .

Mọi người đều cho rằng sự việc lần này khiến anh gặp phải bất lợi to lớn, nhưng lại không phải như vậy... Trong lòng anh thực ra đang rất vui vẻ... Sự tức giận của anh với Nam Thành hôm qua chính là vì muốn anh ta sẽ làm một điều gì đó kinh động giống như sự việc này... Anh ta làm tốt hơn những gì anh tưởng.

- Tùng!

Mãi mê suy nghĩ, anh đã quên mất bà Thúy Lan vẫn đang nhìn anh chăm chú, đôi mắt bà neho lại:

- Con có muốn để Hân về Việt Nam một thời gian không ?

Tùng chớp nhẹ ánh mắt nhìn bà, trong phút chốc anh chợt hiểu ra. Những kích động này không hề tốt cho Hân và đứa bé, sự có mặt của cô cũng sẽ làm hành động của anh trở nên rụt rè hơn. Bà thật sự là người nhạy cảm, dường như bà hiểu mối quan hệ phức tạp giữa anh và SmartMart cũng như giữa anh- Tiên Dung và Ngọc Hân... Mọi chuyện sẽ tốt hơn nếu như Hân trở về Việt Nam, tạm thời quên đi mọi chuyện cho đến khi sự việc lần này kết thúc...

Tùng thở dài:

- Mẹ, con không nghĩ đó là một ý kiến hay! – Anh nhẹ nhàng lắc đầu – Dù tránh mặt nhưng trong lòng cô ấy vẫn để ý thì sẽ càng làm cô ấy thêm suy nghĩ nhiều mà thôi! Lúc này sự có mặt của con ở bên Hân là hoàn toàn cần thiết, điều đó sẽ làm cô ấy tin tưởng con hơn... Hơn nữa, con sẽ phải ở vị trí này trong một thời gian dài nữa, những chuyện như thế này sẽ không thể chỉ diễn ra một lần... Nếu cứ trốn tránh, người bị tổn thương nhiều nhất chính là Hân... Mẹ hãy tin tưởng con, con sẽ giải quyết chuyện này nhanh thôi! Và mẹ cũng nên tin tưởng cô ấy, Hân mạnh mẽ hơn mẹ vẫn nghĩ!

Anh kết thúc câu nói bằng một nụ cười trấn an làm bà Thúy Lan cũng bất đắc dĩ mỉm cười:

- Được rồi... Vậy mẹ sẽ đi chuẩn bị bữa sáng, con cũng nên gọi con bé dậy thôi!

- Cảm ơn mẹ! – Tùng nhẹ nhàng nói khi bà xoay lưng rời khỏi.

Trong đầu nhanh nhẹn vẽ ra một vài suy nghĩ, Tùng bước thẳng đến nhà tắm...Tờ báo trên tay tiện vớt luôn xuống sàn nhà....

Trên sàn gỗ xuất hiện một đôi chân bé nhỏ trắng ngần trơn bóng, nhẹ nhàng bước lại gần không phát ra một tiếng động nhỏ... Ngọc Hân cúi xuống, đôi lông mày cau lại nhìn người đàn ông trong bức ảnh... Cô cầm tờ báo lên...

Lúc Tùng tắm xong và trở lại phòng ngủ đã nhìn thấy một người làm đang ở bên giường dọn dẹp, thay ga trải giường mới... Anh hỏi:

- Hân đâu rồi ?

Cô gái khẽ mỉm cười lễ phép:

- Cô chủ đã xuống nhà ăn sáng rồi ạ!

Sớm vậy sao ? Tùng mỉm cười, anh còn nghĩ rằng cô sẽ không thể thức dậy trước 12h trưa chứ! Gạt nhẹ những giọt nước vẫn còn nhỏ long tong từ mái

tóc ẩm ướt, Tùng quay lại phòng thay đồ, chọn một bộ đồ thoải mái, rất nhanh thay xong bước xuống nhà...

Trong phòng ăn vang lên tiếng cười của Ngọc Hân và bà Thúy Lan. Lúc Tùng đẩy cửa bước vào cũng là lúc cả hai người đều quay sang nhìn anh, nụ cười trên môi anh rạng rỡ:

- Thực sự là đôi quá...

Đáp lại lời than thở của anh chỉ có nụ cười trên môi cô rất nhẹ... Bà Thúy Lan nhẹ nhàng đứng dậy:

- Mẹ sẽ chuẩn bị cho con một phần!

Lúc bước qua Tùng đi ra, đôi mắt bà còn ném lại một cái nhìn nghiêm trọng... Trong lòng Tùng đột nhiên hiểu được, đôi mắt anh hướng đến tờ báo đã được gấp gọn gàng một bên cánh tay của Hân... Cô dường như không hề để tâm, cảm lấy cốc sữa đưa lên miệng... Nhưng anh lại giống như nhìn được trong đôi mắt cô gọn sóng rất nhẹ...

Bước lại gần, Tùng hôn nhẹ vào một bên má Hân làm cô giật mình lờm anh một cái:

- Anh làm gì vậy?

Tùng cười tươi, đôi môi vừa rời đi đã cảm thấy luyến tiếc, nhìn đến một giọt sữa trắng vẫn còn đọng lại trên khóe môi hồng xinh đẹp, một mùi thơm ngây bay đến làm đôi môi anh không ngần ngại cúi xuống, hôn lên đôi môi xinh xắn...

Đôi mắt Hân mở to ngỡ ngàng, trong lòng ngọt ngào cùng tức giận sinh sôi... Người này, mới sáng sớm đã muốn làm chuyện xấu hổ... Bàn tay muốn đẩy anh ra nhưng Hân lại phát hiện sức lực của cô càng lúc càng không đủ làm anh buồn cười, vòng ôm ấp của Tùng mạnh mẽ khóa lấy vai cô và bất thành linh, cô đã bị anh nhắc bóng lên, cánh tay theo phản xạ ôm chặt lấy cổ anh...

Hai người rất nhanh đổi tư thế thành cô ngồi trên đùi anh, hai thân thể áp sát trong một tư thế vô cùng mờ ám... Đôi môi cùng cánh tay mạnh mẽ của Tùng không lúc nào rời khỏi Hân, đôi tay anh khóa chặt lấy eo cô, ấn mạnh trên cái cổ trắng ngần mảnh khảnh không cho môi cô rời đi sự khát khao của anh... Hân nặng nề phát ra những tiếng ư ư phản đối rất nhỏ rồi chẳng mấy chốc bị nụ hôn cuồng nhiệt kia làm cho tan chảy ra hết, Hân chỉ còn biết rằng cô đã ôm chặt lấy anh, tận hưởng toàn bộ sự ngọt ngào do nụ hôn kia mang lại...

Trong một giây rời đi đôi môi của Hân, khóe môi Tùng nhếch lên tạo thành một nụ cười nửa miệng quyến rũ, đôi mắt anh phát ra ánh sáng nhìn thật gần vào gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Hân, tròng mắt vẫn còn mê ly sau một nụ hôn dài... Hơi thở nóng hầm hập của anh phả vào chóp mũi cô:

- Vợ yêu, ngọt quá...!

Gương mặt Hân đã đỏ lại càng đỏ, cô chỉ biết cắn môi trừng mắt nhìn anh... Toàn thân vô lực không còn sức phản kháng mềm mại dựa vào trước ngực Tùng...

Bàn tay anh nhẹ nhàng đưa lên vuốt một lọn tóc mây mỏng mảnh, đôi môi anh giống như chưa đủ no, vội vàng tìm đến cái cổ thanh mảnh của Hân ấn hạ hôn môi:

- Hay là...chúng ta trở về phòng!

Lời đề nghị dè dặt của anh ngay lập tức bị chống đối. Hân cố hết sức đẩy mạnh Tùng tránh xa khỏi người cô, không biết thêm một lúc nữa, trong đầu anh sẽ lại phát sinh thêm ý tưởng gì. Thực sự là cô khí lực toàn bộ đã bị anh hút sạch, toàn thân đau nhức còn chưa hồi phục...

- Không được!- Hân nghiêm khắc nói.

Tùng bật cười khanh khách, bàn tay anh nghịch ngợm đặt trên cặp đùi thon thả, làn da nóng bừng trong lòng bàn tay làm Hân chột rùng mình. Cô vội vàng tóm lấy tay anh, không làm cho nó tiếp tục di chuyển tới.

Gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng tức giận:

- Anh muốn làm gì? Mẹ sắp vào đó nha!

Mình Tùng chết tiệt! Càng lúc càng tùy tiện không có kiểm soát... Cứ bất kì lúc nào anh có mặt ở nhà, đều coi mọi người như vô hình, ôm liền ôm, hôn liền hôn mà thân mật càng thân mật, không một chút để tâm đến gương mặt đỏ bừng của những người xung quanh, càng không nhìn đến gương mặt đang dần dần trở thành thiên lôi của cô...

Tùng làm như đang dạo dác nhìn quanh, vô tội lắc đầu:

- Không có ai cả!

Bàn tay anh không hề báo trước, xâm nhập vào trong váy Hân làm gương mặt cô càng thêm đỏ bừng... Dù cố gắng ngăn cản nhưng sức lực của cô không thể làm gì được anh... Bàn tay tà ác vô cùng thích thú đùa giỡn, thỉnh thoảng trên môi anh phát ra tiếng huýt sáo nho nhỏ... Hân đương nhiên hiểu được cơ thể cô đang nổi lên phản ứng mà dĩ nhiên người kia cũng tương tự... Đôi mắt anh giống như có lửa nóng thổi miên ánh mắt của cô, bắt cô từ bỏ phản kháng, bàn tay bé nhỏ run run giữ trên đôi tay rắn chắc của anh đột nhiên buông lỏng, tùy ý để người trước mặt hấp dẫn...

Đôi mắt Tùng trở nên cau lại khó chịu, anh thực sự không có ý định sẽ đùa giỡn đến mức này... Nhưng thật sự là, càng lúc cơ thể anh càng đòi hỏi đến đau nhức... Nhìn gương mặt xinh đẹp đỏ bừng trước mặt, hơi thở thơm tho càng lúc càng gấp gáp tiến gần đến chóp mũi của anh... Tùng dường như yêu kiều giống như tạc gần anh trong gang tấc làm Tùng chỉ muốn ngay lập tức tiến đến, đem người trước mặt ăn sạch sẽ....

Vô cùng dứt khoát, Tùng nhắc bổng Hân lên mà cô cũng không hề phản đối, ngoan ngoãn nằm trong vòng tay anh như một con mèo nhỏ... Tùng đá mạnh cánh cửa, đôi chân anh nhanh nhẹn tiến về cầu thang....

Vừa đúng lúc bà Thúy Lan bước từ bếp ra, đôi mắt bà ngạc nhiên nhìn lên:

- Hai đứa đi đâu vậy ? Còn...bữa sáng!

- Con sẽ ăn sau! – Tùng đáp lại trong không gian một câu nói, chưa kịp tan biến thì bóng dáng anh đã biến mất sau những bậc cầu thang

Bà Thúy Lan rõ ràng nhận ra một không khí khác lạ, bà mỉm cười lắc đầu... Thật sự là...hết cách!

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Không có nhẹ nhàng, không có ôn nhu, Tùng trực tiếp đem Hân...ném lên giường, theo đúng nghĩa đen của nó là ném!:) Nhưng dĩ nhiên là nệm giường êm ái không làm Hân bị đau, chỉ có điều ngay sau đó là một thân hình lực lượng áp chế trên người cô, lửa nóng toát ra từ làn da anh hầm hập cũng làm cô khó thở... Bàn tay mạnh mẽ của một ai đó cời vấy cô, thực ra là xé :))! Cô đột nhiên nắm chặt lấy bàn tay anh, gương mặt đỏ bừng từng lời nói ngắt quãng:

- Còn...còn có em bé...

Cô không biết là nhắc với anh bao nhiêu lần về điều này rồi! Hai người còn có một đứa con còn đang rất nhỏ, rất yếu ớt mà Tùng lại giống như luôn quên mất điều đó, một khi anh đã muốn cô sẽ là đem toàn bộ sức lực ra mài xương cốt của cô đến nhẵn nhụi, không một chút để tâm đến sinh linh bé bỏng kia...

Đôi mắt cô tỏ ra lo lắng làm Tùng chớp nhẹ mi mắt, đột nhiên nụ cười lại hiển hiện trên môi anh:

- Càng lúc anh càng có cảm giác con của chúng ta rất mạnh mẽ giống em...- Bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô – Con sẽ không sao! Nó cũng hiểu là ba nó cần yêu mẹ nó mà!

Tùng bật cười khanh khách làm hai gò má Hân càng thêm đỏ bừng, miệng vừa muốn phản đối đã bị một nụ hôn cháy bỏng cuốn lấy, không chịu rời đi nữa...

Cô thực sự là yêu người đàn ông này đến bất lực rồi! Aizza...

Mưa gió mãnh liệt qua đi, Hân kéo lấy chăn trước ngực thở phì phò... Tùng dịu dàng ôm lấy cô, bàn tay ấm áp của anh nhẹ nhàng xoa hai bên thắt lưng vô cùng nhức mỏi của cô. Quả đúng như lời anh nói, bụng cô không hề có dấu hiệu đau đớn chỉ có xương cốt hai bên hông càng lúc càng biểu tình vì vận động quá mức...

Xích lại càng thêm gần vào Tùng, cô chợt nhận ra mình yêu anh nhiều đến nhường nào, chỉ muốn được nằm mãi trong vòng tay ấm áp của anh mà thôi... Đôi tay cô nhẹ nhàng vòng qua ôm lấy anh, mi mắt đẹp dường như lại muốn sụp xuống...

Tùng mỉm cười, anh ấn nhẹ trên trán cô:

- Này, lợn cô nương, em lại muốn ngủ đây à ?

Hân mở mắt nhìn Tùng, đã từ lâu lắm rồi không có tiếng ai lạnh lạnh gọi cô là lợn cô nương... Ôi! Nhớ quá! Không biết Kim Thư dạo này ra sao mà không thấy gọi điện hỏi han cô... Mà cô cũng giống như lấy chồng quên luôn bạn bè!

- Tại anh làm em mệt muốn chết! – Cô khẽ lườm anh, trong lòng tự nhủ khi thức dậy sẽ gọi điện cho Kim Thư giải tỏa nỗi lòng... Sao cô bỗng nhiên lại quên mất người bạn thân này!

Tùng lặng lẽ quan sát khóe môi Hân hơi mỉm cười, trong mắt đã có chút vui vẻ... Trong lòng anh cũng cảm thấy nhẹ nhõm, những lúc này cô ấy thực sự cần ai đó ở bên cạnh ngoài anh ra...

Ôm lấy Hân, anh trên tóc cô thủ thi:

- Hân, sau bữa trưa anh sẽ đến công ty! Cuộc họp có thể sẽ kéo dài nên bữa tối em không cần đợi anh!

Trước mắt chọt u ám, Hân nhéo mạnh lên người anh:

- Ai thèm đợi anh!

Tùng nheo mắt vì đau, anh bật cười:

- Được...được! Vợ anh nói không đợi vậy không đợi!

Một phút im lặng, đột nhiên tiếng Hân rất nhỏ:

- Tùng, anh đang lo lắng à ?

Mọi chuyện lộn xộn như vậy, bài báo đó lại giống như quyết định mọi tội trạng cho anh... Anh chắc chắn là đang cảm thấy rất áp lực.... Thế nhưng trước mặt cô, Tùng không bao giờ tỏ ra điều đó... Lúc nào trên gương mặt anh cũng là nụ cười phớt đời, ánh mắt tự tin không có âu lo. Ai biết được, đằng sau những điều đó là biết bao nhiêu sự cố gắng, lo toan và suy tính...

Biết rằng cô đang hỏi đến điều gì, Tùng hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô:

- Anh không lo lắng... Chẳng phải em luôn muốn được về Việt Nam sao? Họ ghét bỏ anh cũng tốt... Chúng mình sẽ cùng nhau trở về!

Cô đột nhiên ngược lên nhìn anh, ánh mắt cảm kích, giọng nói anh giống như tiếng đàn vờ lên một khung cảnh của tương lai.

- Anh sẽ lại trở về với A&T... Em sẽ lại là cô thư kí xinh đẹp đi theo anh! Chúng ta sẽ có thêm một thư kí bé nhỏ nữa... và sau đó là rất nhiều thư kí bé nhỏ...

Gương mặt anh chọt cúi xuống thật gần:

- Chúng ta sẽ là một gia đình bé nhỏ hạnh phúc, Hân nhé!

Đôi mắt cô chọt rung rung...

- Cho anh thêm một ít thời gian và mọi chuyện sẽ là như thế!

Vòng tay cô chọt ôm chầm lấy anh.

- Anh yêu em! Tin tưởng anh!

Hân không trả lời, cô chỉ lặng lẽ ôm lấy anh và gật đầu.

2h chiều.

Tùng bước nhanh xuống xe khi người lái xe mở cửa cho anh... Đôi chân anh nhanh nhẹn bước vào sảnh lớn... Mọi ánh mắt đều dường như đổ dồn vào Tùng, trên tay nhiều người còn đang cầm một tờ báo... Sự việc đang căng lúc càng lan rộng...

Tùng mỉm cười và nhìn quanh, rõ ràng những ánh mắt đang dành cho anh rất phức tạp... Thiện cảm có, lắt đầu có, phần nộ có... Một vài cô gái còn không thể giấu nổi sự ngưỡng mộ trong ánh mắt, giống như điều họ quan tâm không phải nội dung của bài báo, mà chính là anh- vị tổng giám đốc mà họ không hề để tâm đến thực ra lại đẹp trai đến vậy!

Vừa bước chân vào thang máy riêng, Minh Tùng đã nhận ra viên thư kí của anh đang hốt hơ hốt hải chạy lại:

- Tổng giám đốc, cuối cùng ngài cũng đến!

Tùng khẽ gật đầu, viên thư kí bước chân vội vã theo anh vào thang máy:

- Các cô đồng đợi tổng giám đốc rất lâu rồi! Họ nói sẽ không rời khỏi phòng họp cho đến khi tổng giám đốc xuất hiện!

Tùng chỉ mỉm cười, không bình luận gì thêm.

Viên thư kí cố giấu nét mặt xanh mét, nói tiếp:

- Có một vài tờ báo và các hãng thông tấn gửi lời mời muốn trực tiếp phỏng vấn tổng giám đốc về sự việc liên quan đến SmartMart... Ngài có muốn

nhận lời không ? Đây là cơ hội tốt để lấy lại hình ảnh của tập đoàn chúng ta trước báo giới!

Minh Tùng không ngần ngại trả lời:

- Không! Ngay lập tức từ chối!

- Tổng giám đốc... - Viên thư kí vừa muốn can gián đã bị gương mặt lạnh nhạt của Tùng dọa cho im miệng. Tổng giám đốc không nói nhiều, càng không muốn giải thích nhưng viên thư kí hiểu được, cố gắng nói lí lẽ với anh là một điều vô ích, hơn nữa, mọi quyết định của Tùng từ trước đến nay mặc dù làm cho nhiều người hoài nghi, nhưng kết quả lại không thể phủ nhận...

Tùng trong lòng cười lạnh, càng giải thích sẽ chỉ càng làm sự việc thêm rắc rối và không cách nào lắng xuống được... Nam Thành sẽ nhân cơ hội tiếp tục thổi bùng thêm lửa vào câu chuyện và anh sẽ chỉ càng lâm vào tình trạng nổi tiếng bất đắc dĩ... Lúc nào thì Advanced Travel này sẽ trở thành một lò lửa giống như SmartMart? Anh đã biết rõ Nam Thành là ai và sẽ không đại dốt hành động ngu ngốc!

Minh Tùng đẩy cánh cửa vào phòng họp lớn một cách thoải mái, tự nhiên... hơn 100 ánh mắt ngay lập tức chiếu thẳng vào anh với tia nhìn chết người... Những lời bàn tán vừa bắt ngờ trầm lắng bắt đầu vang lên, xôn xao...

Minh Tùng tự tin gật đầu chào với tất cả mọi người, bước chân nhanh nhẹn tiến đến bục micro ở nơi cao nhất, từ tốn ngồi xuống... Khán phòng lập tức im lặng, nhìn thái độ thoải mái của anh dường như làm tất cả đều bất ngờ! Họ còn nghĩ rằng anh muốn trốn tránh trách nhiệm.

Minh Tùng nhàn nhã xoay chiếc ghế, tìm một tư thế thoải mái, bàn tay kéo nhẹ áo vest rồi gõ nhẹ vào micro như muốn kiểm tra âm thanh cho đến khi nghe thấy tiếng cục cục phát ra từ các loa trong phòng họp lớn mới mỉm cười... Viên thư kí đứng bên cạnh anh nhìn xuống sắc mặt các cổ đông trắng bệch tức giận, mồ hôi túa ra khỏi lòng bàn tay ướt đầm...

- Xin chào tất cả các vị cổ đông của Advanced Travel!- Minh Tùng chậm rãi lên tiếng - Tôi nhậm chức tổng giám đốc của tập đoàn cũng được một thời gian nhưng đây lại là lần đầu tiên được gặp mặt tất cả các vị...đầy đủ như thế này! – Giọng nói của anh chứa đầy sự châm chọc – Chắc mọi người đều biết, nếu không phải là thay đổi nhân sự của hội đồng quản trị hoặc biến cố nào thật lớn cho tập đoàn sẽ không có cuộc họp toàn bộ cổ đông như thế này! Và tôi chính là người có quyền được triệu tập cuộc họp chứ không phải ai trong số các vị... Ngày hôm nay các vị đến đây để ép tôi phải đến cuộc họp không hề có quy tắc này, tôi rất hiếu kì muốn biết sự việc gì nghiêm trọng đến mức này ?

Trưởng phòng nhân sự Parke ngay lập tức đứng dậy, là người có uy tín khá lớn trong tập đoàn lại nắm số phần trăm tương đối lớn, trưởng phòng Parke nhận được nhiều sự tôn trọng của các cổ đông. Không có gì lạ khi ông là người đứng lên, đại diện cho hơn 100 người đang ngồi trong phòng họp.

- Tổng giám đốc! Chúng tôi nếu không vì bất đắc dĩ cũng sẽ không miễn cưỡng phải có cuộc họp này! Chắc ngài cũng đã biết, sự việc giữa Advanced Travel và SmartMart đang lan rộng, trong đó là câu chuyện riêng tư của ngài và con gái duy nhất của ông Văn Đình! Lẽ ra ngài không nên có cuộc gặp bí mật với phu nhân của ông Văn Đình tối hôm qua tại chính bệnh viện ông ấy đang điều trị! Điều đó chỉ làm báo giới thừa cơ bôi nhọ câu chuyện, ảnh hưởng đến hình ảnh của tập đoàn cũng như của chính ngài trong mắt các cổ đông!

- Đúng vậy!

- Đó là điều chúng tôi muốn nói!

- Ngài là tổng giám đốc của Advanced Travel, không nên có những hành động vì cá nhân!

- Tôi đồng ý!

-

Trong hội trường bắt đầu xôn xao...nhốn nháo...

Viên thư kí bắt đầu mồ hôi càng chảy ròng ròng, nhẹ nhàng nhắc nhở Minh Tùng vẫn ngồi bất động, ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn thoải mái:

- Tổng giám đốc!

Minh Tùng không trả lời, bên dưới bắt đầu có tiếng phản bác:

- Tổng giám đốc, ngài phải cho chúng tôi một lời giải thích rõ ràng!

- Đúng vậy!

- Nếu không chúng tôi sẽ không rời khỏi phòng họp này!

-

Cạch! Cạch... Cạch...

.....

Minh Tùng vẫn chậm rãi gõ gõ trên mặt bàn, để mặc đám đông bên dưới giống như muốn nhao lên về phía anh.

- Tổng giám đốc! – Viên thư kí vội vàng nhắc nhở, hội trường dường như muốn nổ tung đến nơi.

Rầm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Mạnh mẽ, dứt khoát... Tiếng đập bàn vang vọng giống như một thứ âm thanh kinh động đến toàn bộ hội trường, mọi tiếng ồn ào tan biến chỉ còn gương mặt đông cứng của tất cả những người có mặt.

Minh Tùng mỉm cười, giọng nói trầm thấp qua micro vẫn toát lên quyền uy đặc biệt.

- Các vị cổ đông! Tôi thực sự nghe không hiểu các vị đang chỉ trích tôi điều gì... Dù cố gắng đến nửa ngày suy nghĩ, từ trước khi đến phòng họp này, nhưng tôi vẫn không thể tìm ra cho mình một đáp án là các vị đang cố gắng nói điều gì, đòi hỏi ở tôi điều gì....

Hội trường vẫn hoàn toàn im lặng, dường như có người ngơ ngác...

Tiếng cười của Tùng vang lên trong micro:

- Từ khi tiếp nhận vị trí điều hành toàn bộ tập đoàn, tôi đã luôn cố gắng hết sức mình hoàn thành mọi công việc còn dang dở... Dù là một thời gian không dài, nhưng mọi hoạt động của tập đoàn dưới sự điều hành của tôi, mọi người có nhận thấy một sai sót nào?

Đôi mắt anh quét dọc toàn bộ phòng họp, một tiếng nói chột vang lên:

- Nhưng sự việc lần này là tổng giám đốc không đúng! Giữa chúng ta và SmartMart vốn đã có hiềm khích, sự có mặt của ngài tại đó là không nên! Ngài đáng lẽ nên hiểu điều đó sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của chúng ta thế nào!

Tiếng Tùng cười giòn giã:

- Hiềm khích? Xin hỏi các vị định nghĩa thế nào là hiềm khích? Advanced Travel và SmartMart từ xưa đến nay làm ăn đều chỉ có thể hợp tác chứ không thể đối đầu... Chúng ta có gì để hiềm khích với họ? Lĩnh vực của họ không có đối đầu với chúng ta? Vậy hiềm khích ở đâu? Trước đây khi mẹ tôi, bà Kim San còn tại vị đã từng nghĩ đến việc liên kết với SmartMart thông qua kết thân... Vậy hiềm khích ở đâu? Giữa hai tập đoàn đã có một vương quốc nhỏ, nhưng sau đó ông Văn Đình đã đặt lại quan hệ hợp tác! Chính các vị cũng nhìn thấy ai là người đến dự bữa tiệc nhậm chức của tôi... Tôi xin hỏi hiềm khích ở đâu? Mà nếu có hiềm khích, người bị hại phải là chúng ta chứ không phải SmartMart như bây giờ...

Toàn bộ phòng họp im lặng...

- Các vị đến đây với những lời chỉ trích từ một bài báo mà các vị cũng không biết là bao nhiêu phần trăm sự thực! Các vị ngồi đây và biến trụ sở chính của tập đoàn trở thành một cái chợ vỡ... Điều đó người được lợi sẽ là người nào? Các vị có bao giờ tự hỏi chính mình điều đó trong suốt thời gian chờ đợi sự có mặt của tôi hay không? Tôi đã cho các vị quá nhiều thời gian để suy nghĩ...

- Vậy tổng giám đốc có thể giải thích vì sao đêm qua lại có mặt ở bệnh viện Paramus?

Tùng bật cười:

- Tôi không đến đó vào giờ hành chính! Tôi đã kết thúc mọi công việc và trách nhiệm với tập đoàn của ngày hôm qua để đến đó với tư cách cá nhân, là một người bạn lâu năm với gia đình ông Văn Đình! Tôi không cảm thấy cần phải đem điều này báo cáo trước cuộc họp cổ đông! – anh chăm chọc

- Nhưng ngài cũng hiểu là mình không nên có mặt ở đó! Điều đó ảnh hưởng không tốt đến hình ảnh của chúng ta, giống như một kẻ sau khi hại người đến đó với niềm vui chiến thắng!

- Xin hỏi ngài tên là gì?

Người đặt câu hỏi hơi ngạc nhiên rồi trả lời:

- Tôi là Steve Wake!

- Ngài Wake, ngài nên thận trọng trong lời nói của mình! Tôi có thể kiện ngài với tội vu khống! – Tùng mỉm cười rất nhẹ - Ngài có bằng chứng gì chứng tỏ tôi hay như ngài nói “kẻ sau khi hại người”, ngài có gì chứng minh tôi là kẻ gây ra chuyện động trời đó?

- Tôi....

Phòng họp im lặng...

- Có phải các vị đến đây với cùng một nghi vấn như vậy?

- Dù chúng tôi không nghi vấn! Các tập đoàn khác cũng sẽ cố tình cho là như vậy! Hình ảnh của tập đoàn sẽ đi xuống!

Tùng bật cười:

- Cho đến giờ phút này, tôi chưa thấy một cuộc điện thoại nào từ phía các đối tác làm ăn của chúng ta phản nản về việc này! Các ngài đã có chưa ?

Toàn bộ phòng họp lại im lặng. ...

- Trong khi tất cả bọn họ còn chưa có hành động, một lời chỉ trích cũng không có thì các ngài...những nhân vật chủ chốt của Advanced Travel đã tự đến đây, tự trói mình vào một mớ hỗn độn mà không có bằng chứng, có phải các vị đang muốn tự hại chính mình?...Tôi thật sự muốn biết điều gì đang diễn ra trong phòng họp này....

Im lặng...

Minh Tùng lặng lẽ ngồi trên ghế, anh không nói thêm câu gì, ánh mắt trầm xuống nghiêm khắc liếc nhìn toàn bộ phòng họp từ trên xuống dưới, không một ai nói thêm câu gì, cũng không có ai dám nhúc nhích rời đi...

Sự im lặng kéo dài đến 30p...

Cạch...cạch...cạch...

Lại là tiếng gõ bàn rất nhẹ, nhưng trong một không gian lắng đọng lại có sức cảnh tỉnh lớn... Toàn bộ ánh mắt đều hướng về phía Minh Tùng...

Anh đứng hẳn dậy, nụ cười đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn ánh mắt nghiêm khắc lạnh lùng, thân hình cao lớn đầy ngạo nghễ:

- Tôi biết các vị luôn cho rằng tôi chưa đủ kinh nghiệm xử lý công việc giống như mẹ tôi, bà Kim San! Các vị luôn lo ngại những quyết định của tôi chẳng đi đến đâu... Tôi là người trẻ tuổi và tôi luôn tôn trọng tất cả các vị... Nhưng điều đó không có nghĩa là các vị có thể chỉ trích tôi bất cứ điều gì! Tôi là người điều hành của Advanced Travel, và tôi đã tuyên thệ sẽ làm đúng với bốn phận của mình... Nếu các vị đã không tin tưởng tôi với vị trí này, thì hãy cố mở to mắt nhìn xem tôi đã làm sai điều gì và tôi sẽ vui vẻ nhường chiếc ghế này cho các vị... Các vị ngồi đây với bằng chứng duy nhất là một tờ báo trên tay, không có gì xác thực, phẫn nộ và chỉ trích vào tổng giám đốc của các vị... Điều đó làm tôi thực sự ngưỡng mộ về tính dân chủ sâu sắc ở nơi này!

Lại là sự im lặng kéo dài...

Tùng đưa tay lên chỉnh lại hai bên cánh áo vest, giọng anh lãnh đạm không cảm xúc:

- Tôi sẽ không bao giờ bước chân vào cuộc họp này một lần nữa!

Cảnh cáo mang theo sự ra lệnh...

Bước chân anh nhanh nhẹn rời đi mà không một ai dám lên tiếng, viên thư kí cũng vội vã bước theo sau...

Cho đến khi cánh cửa lạnh lùng đóng lại, mọi người mới bắt đầu thả lỏng... Không ai có thể hiểu trong lòng họ là bao nhiêu căng thẳng...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

Bước ra khỏi phòng họp, Minh Tùng bước nhanh nhẹn phía trước, viên thư kí vội vã theo sau, giọng nói không giấu được sự khâm phục:

- Tổng giám đốc, thật sự là tuyệt quá!

Tùng không trả lời, bước chân anh vẫn dõng dạc về văn phòng riêng trước mặt.

- Tôi sẽ ngay lập tức gửi lời từ chối đến các tờ báo! – Viên thư kí nhẹ nhõm nói, trong lòng giống như đã bỏ bớt được một gánh nặng.

Tùng ngồi vào sau bàn làm việc, anh dường như không hề để tâm đến điều đó. Mọi chuyện mới chỉ là bắt đầu mà thôi, anh tin đây không phải là hành động duy nhất của Nam Thành mà chỉ là một cú xoay tay khởi động nhẹ nhàng, muốn báo cho anh biết trò chơi giữa hai người giờ mới chỉ là bắt đầu... Điều anh lo lắng nhất lúc này chính là sức khỏe của ông Văn Đình, chỉ cần ông ấy tỉnh lại, mọi chuyện sẽ dễ dàng giải quyết... Mặc dù bà Văn Anh đã biết sự thật về Nam Thành, nhưng anh ta vẫn luôn ở bên cạnh ông ấy, trong tay anh và bà ấy lại không hề có bằng chứng. Anh đã gửi toàn bộ tài liệu liên quan đến Nam Thành đến cơ quan điều tra vụ phá sản của SmartMart nhưng cũng cần phải đợi một thời gian nữa để họ kiểm chứng toàn bộ sự thật và bắt tay vào điều tra... Từ giờ đến lúc đó, chỉ sợ rằng mọi chuyện sẽ quá trễ...

Cùng một lúc, trên vai anh xuất hiện quá nhiều gánh nặng làm Tùng chợt nảy sinh một sự lo lắng mơ hồ. Anh không phải là thánh nhân, không phải chuyện gì cũng có thể dễ dàng nhìn ra rồi gánh vác giống như thần Titan. Chính vì lo lắng cho nên Tùng luôn tự nhắc nhở chính mình phải cảnh giác, dù là động tĩnh nhỏ nhất anh cũng không được phép coi thường... Anh sợ rằng chính bản thân mình sẽ mắc phải sai lầm, chỉ là quên một chi tiết nhỏ nhưng ai biết cái giá phải trả sẽ là gì...

Mọi việc nên bắt đầu từ đâu đây? Chẳng lẽ anh chỉ có thể ngồi im bị động và chờ đợi những đòn tấn công tiếp theo của Nam Thành? Tùng thật sâu kín thờ dài...

Có lẽ anh cần phải chờ thêm, trong lúc này cần giải quyết những nguy cơ trước mắt.

Viết vội vàng trên giấy những dòng chữ rần rờ, Tùng đưa tờ giấy A4 cho viên thư kí:

- Hãy đặt lịch gặp mặt với các đối tác giúp tôi! Đây là danh sách những vị khách, hãy liên lạc với họ càng sớm càng tốt!

Lúc này họ có thể đang chờ đợi một hành động cụ thể từ anh, nhưng không ai biết họ sẽ phản ứng lại lúc nào... Chỉ sợ rằng anh sẽ không thể dễ dàng bỏ qua cuộc họp cổ đông như vừa rồi! Thương trường như chiến trường, tin kẻ địch chính là tự mua lấy cái chết! Họ sẽ không tin tưởng anh, nếu Nam Thành thực sự muốn đặt điều...

- Vâng! Tôi sẽ làm ngay... - Viên thư kí nhận lấy tờ giấy, nhanh nhẹn trở về phòng làm việc.

Minh Tùng xoay người lại nhìn ra bên ngoài... Nam Thành, bước tiếp theo anh ta sẽ làm gì?

Bệnh viện Paramus

Nam Thành tiện tay đặt tờ báo xuống bàn bên cạnh, dựa lưng vào cạnh bàn nhìn ra bên ngoài... Xung quanh bệnh viện vẫn đông đúc như vậy, dù trời đã sáng bạch, tin tức đưa ra rầm rộ nhưng dường như vẫn chưa đủ để lãnh đạo đám đông dưới kia... Họ chỉ có một suy nghĩ duy nhất chính là ông Văn Đình đang nằm im bất động lúc này! Mọi chuyện lần đầu tiên đã vượt xa tiên đoán của anh...

Nam Thành nhíu mày, nhìn ra bên ngoài, đôi mắt trầm tư giống như đang suy nghĩ điều gì thật nghiêm trọng... Minh Tùng, anh ta vì sao luôn may mắn như vậy? Mọi việc nhắm vào anh ta đều dễ dàng hóa giải, khác hẳn với ông Văn Đình... Lúc nào xung quanh anh ta cũng giống như có một vòng hào quang đang phát sáng, may mắn đi cùng với anh ta, mọi thứ... giống như anh ta là khắc tinh của anh và anh không cách nào chống lại được... Suy nghĩ này làm Nam Thành muốn nổi giận thực sự...

Cạch!

Tiếng cửa mở làm Nam Thành hơi hướng ánh mắt về phía sau, chợt nghe được giọng người đằng sau:

- Cậu chủ!

- Chú Kim... - Nam Thành lạnh nhạt hỏi – tình hình bên Advanced Travel thế nào?

Ông Kim nâng nhẹ cặp kính lão, thờ dài nói:

- Sáng nay toàn bộ các cổ đông đã kéo về đòi chất vấn Minh Tùng như... dường như anh ta đã dàn xếp ổn thỏa! Ngoài sự nhốn nháo ít ỏi sáng nay tại trụ sở chính Advanced Travel thì tình hình ở đó vẫn rất ổn định!

Gương mặt Nam Thành không hề biến sắc, khóe môi thậm chí còn hơi nhếch lên tạo thành một nụ cười khó hiểu.

Minh Tùng phải như vậy mới xứng đáng làm đối thủ của anh chứ! Dù sao bản thân anh cũng đã đoán trước sự việc này sẽ không thể làm khó Minh Tùng. Sự việc xảy ra với ông Văn Đình, mặc dù là người ngoài cuộc nhưng cũng đã đem đến cho Minh Tùng một bài học xương máu, anh ta chắc chắn đã sớm định hình được trong đầu cần phải làm gì. Anh chỉ đang chơi lại một ván bài đã quá cũ và đã sớm bị anh ta hóa giải mà thôi! Nhưng sự việc dĩ nhiên sẽ không đơn giản như vậy... Tất cả mới chỉ là bắt đầu mà thôi! Minh Tùng cũng sẽ hiểu điều đó, anh chỉ muốn chơi với anh ta một trận công bằng!

Bỏ qua câu chuyện đang dở, Nam Thành trực tiếp hỏi:

- Bên kia thế nào rồi?

Viên thư kí chậm rãi ngẩng đầu lên, hiểu được Nam Thành đang hỏi đến vấn đề gì:

- Các cổ đông của SmartMart đều đã ký tên vào đơn xin trợ giúp tài chính đệ trình lên liên minh. Tất cả cũng đã thống nhất sẽ đề cử cậu là tổng giám đốc tạm thời của SmartMart giúp tập đoàn bước ra khỏi giai đoạn trước mắt. Thời gian có thể sẽ kéo dài 2 đến 3 năm! Mọi việc sẽ được thông qua tại hội nghị Liên minh đầu tuần tới!

- Tốt lắm! – Nam Thành mỉm cười – hãy chuẩn bị tốt nhất cho cuộc họp!

- Vâng! – Viên thư kí gật đầu

- Đi thôi! – Nam Thành nói rồi xoay người quay ra, bước ra cửa. Khóe môi nở nụ cười phấn khích, Minh Tùng cần chuẩn bị và anh cũng cần phải chuẩn bị. Đợi đến lúc anh chính thức ngang sức với anh ta, thử xem Minh Tùng có thể làm những gì.

Nam Thành bước nhanh trở lại phòng bệnh của ông Văn Đình. Từ đêm hôm qua, thái độ của bà Vân Anh đối với anh trở nên đặc biệt xa cách, sự đề phòng hiển hiện rõ trong ánh mắt của bà. Bà luôn lạnh nhạt, tìm cách khéo léo từ chối mọi sự chăm sóc của anh đối với ông Văn Đình... Nhưng bà có thể chịu được bao lâu? Nam Thành cười lạnh... Xung quanh không có một người có thể tin tưởng, Tiên Dung mơ hồ càng không thể là người bà có thể dựa vào mà bà rõ ràng không có đủ dũng khí để nói với cô ấy sự thật mà bà biết được. Sức mạnh nào có thể giúp bà chống đỡ đến cùng? Hoàn toàn không có...

Chỉ có anh...anh không muốn ông Văn Đình chết lúc này...không thể là lúc này khi anh biết sự nghi ngờ đang hướng vào anh! Không có hành động liên tiếp nào có thể không lộ ra sơ hở! Sơ hở lúc này với anh là một điều không thể... Hơn nữa, anh cũng không muốn lấy mạng ông ta dễ dàng như vậy... Anh muốn ông ta phải chết tức tưởi, chết đau đớn như ba anh năm xưa... Nếu chỉ là một cái chết quá dễ dàng sẽ không đủ để xoa dịu nỗi uất hận trong lòng anh, không thể!!!!

Cố làm dịu đi ánh mắt vẫn lên màu đỏ thù hận của mình, Nam Thành bình tĩnh đẩy nhẹ cánh cửa... Bên trong chợt vang lên tiếng người.

- Bà phải đi nghỉ thôi... Trông bà mệt mỏi quá! – Tiếng người đàn ông ái ngại mà Nam Thành nhận ra đó là vị luật sư riêng của gia đình, ông Kane.

Bà Vân Anh thở dài:

- Ông nghĩ trong trường hợp này tôi có thể ngủ được sao?

Bên ngoài ồn ào như một đồng hồ vỡ, tiếng người la hét ầm ĩ... An ninh liệu có thể đảm bảo đến lúc nào?

- Nhưng bà cứ như vậy cũng sẽ sớm gục ngã trước khi ông ấy tỉnh lại.

- Tôi sẽ không gục ngã... Tôi không thể gục ngã... – Tiếng bà Vân Anh rất nhỏ.

Ông Kane dường như đã hết cách khuyên giải bà, đành đổi đề tài:

- Hôm nay bà gọi tôi đến đây có việc gì?

- Tôi muốn nhờ ông một việc! Ông có đọc báo sáng nay và biết chuyện liên quan đến tổng giám đốc Advanced Travel chứ?

- Tôi có biết!

- Hãy giúp tôi đăng một bài báo giải thích rõ ràng Minh Tùng chỉ là đến thăm tôi trên danh nghĩa là người bạn thân lâu năm của gia đình! Báo giới không nên đặt điều như vậy...

- Bà...sao phải làm như vậy? – Ông Kane ngạc nhiên – Ngay lúc này gia đình bà nên tránh khỏi những rắc rối...càng không nên viết nên những câu chuyện mới trên báo! Dù tổng giám đốc Advanced Travel có gặp rắc rối cũng là vấn đề của họ...

- Không! – Bà Vân Anh cự tuyệt – Điều này liên quan đến danh dự cũng như lòng tự trọng của gia đình tôi! Việc xảy đến với ông nhà tôi cũng như SmartMart tôi sẽ tìm ra người phải chịu trách nhiệm... Cho đến lúc đó...tôi không thể làm hại đến người tốt...

Cạch!

Nam Thành lặng lẽ đóng cửa lại... Trước mắt tối sầm...Thì ra bà Vân Anh đã sớm vạch rõ ràng ranh giới với anh. Uống công anh vì gia đình này cung phụng bao nhiêu năm qua! Tất cả chỉ vì một cuộc nói chuyện chưa đến 2h đồng hồ với Minh Tùng, bà ấy đã dễ dàng quay lưng lại với anh, bỏ qua tất cả những gì anh đã làm cho Tiên Dung.

- Cậu chủ...

Viên thư kí đột nhiên thấy sắc mặt Nam Thành đặc biệt khó coi vội vàng lên tiếng, nếu để ai nhìn thấy gương mặt này của anh, bà Vân Anh sẽ chỉ càng thêm nghi ngờ.

Nam Thành nháy mắt liên hồi ra, đôi mắt khẽ nhắm lại sau cặp kính dày, giọng nói trở nên nhạt nhẽo:

- Lúc này bà ấy vẫn chưa nghi ngờ ông, ông hãy ở lại đây... Có tin tức gì của ông Văn Đình phải ngay lập tức báo cho tôi biết!

- Vâng!

- Về phía các cổ đông của SmartMart tôi sẽ lo phần còn lại!

Nam Thành dứt tay vào túi quần thông thả bước đi... Trong lúc này, anh chỉ còn cách tập trung vào Tiên Dung, cô ấy sẽ trở thành quân cờ chủ công!

Tiên Dung đôi mắt to vẫn còn hoen nước mắt lặng lẽ nhìn ra bên ngoài... Trời sáng rõ từng ánh nắng ảm áp của những ngày đầu đông. Trên nền trời còn trôi nổi vài đám mây trắng... Một khung cảnh thật yên bình... Thế nhưng ngay bên dưới bầu trời ấy mọi thứ lại đang nổi sóng! Những đám người tụ tập lại giống như một con sóng thần cuộn cuộn chảy muốn phá vỡ những lớp phòng vệ của bệnh viện Paramus. Tình trạng này còn có thể kéo dài đến bao giờ? Tiên Dung trong lòng tự hỏi cũng tự trả lời được rằng nếu cha cô không tỉnh lại, nếu không có một người nào đứng ra chịu trách nhiệm để giải quyết mớ hỗn độn này... Cô và gia đình sẽ không có cách nào rời khỏi nơi đây, mà cô rời được nơi này, cuộc sống cũng sẽ không còn an toàn nữa...

Vì sao chỉ trong một ngày... cuộc đời của cô có thể thay đổi như vậy? Giống như một con ác mộng! Nhưng con ác mộng này đến bao giờ mới có thể kết thúc?

Trước mắt cô đột nhiên lại hiện lên một hình ảnh... một người đàn ông mà trái tim cô đang nhớ thương đến chảy máu, cũng vì những đau đớn anh gây ra cho cô mà chảy máu. Vì sao những lúc khó khăn cô luôn chỉ nghĩ đến anh và tin tưởng chỉ có anh là người duy nhất có khả năng cứu vãn tất cả? Tiên Dung nhớ tới những hình ảnh cuối cùng của Minh Tùng vào đêm qua, chỉ mới đêm qua khi anh xuất hiện ở nơi này... Rõ ràng anh có quan tâm... anh quan tâm nhưng vì sao lại bỏ đi như thế? Cô rõ ràng còn nhìn thấy trong đôi mắt sáng ngời ấy sự thương tâm thật sự... Anh rõ ràng rất muốn ở lại nhưng vì sao lại bỏ đi? Có phải vì cô gái ấy?

Tiên Dung đưa bàn tay lên run run giữ chặt trên ngực để tránh những cơn đau nhức từ trái tim nhỏ bé đã có quá nhiều tổn thương chỉ vì một tình yêu đã đặt nhầm chỗ, nhưng đã quá muộn để làm lại từ đầu... Cô hận cô gái đó! Rất hận! Hận cô ta đã lấy đi của cô tất cả những gì tốt đẹp nhất! Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho cô ta... Sẽ không bao giờ!!!

Nước mắt lại rơi khỏi khóe mắt nhưng ánh mắt giờ đã long lên giận dữ, gạt bỏ mọi tổn thương trong lòng, Tiên Dung rõ ràng quy tội rất rõ ràng cho người đã gây ra tất cả mọi chuyện này! Chính là Ngọc Hân! Chính là cô ta! Nếu cô ta không cướp Minh Tùng khỏi tay cô thì bây giờ anh sẽ ở nơi này, sẽ là bờ vai vững chắc để cô dựa vào, khóe môi anh sẽ mỉm cười và nói với cô rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi!

Thế nhưng bây giờ cô không còn gì cả... Chỉ vì cô gái đó mà cô không còn gì cả!

Cạch!

Tiếng cửa mở làm Tiên Dung giật mình, xoay đầu lại, đôi mắt vẫn còn ngập nước... Một hình bóng vụt hiện lên trước mắt cô rồi đột nhiên biến mất làm đôi mắt cô bỗng trầm xuống:

- Anh Thành...

Trong giọng nói của Tiên Dung không che giấu được sự thất vọng làm Nam Thành mỉm cười lạnh lẽo, nhưng Tiên Dung đã hồ hững xoay đi hoàn toàn không để ý, tâm trí cô hiện tại đều đang ở một nơi khác, trên một người khác...

Nam Thành gạt đi mọi cảm xúc trong lòng làm trái tim anh chao đảo, bước chậm chậm tới gần Tiên Dung, ngồi xuống bên cạnh cô nhìn xuống bên dưới giống như một rừng người, giọng anh dịu dàng:

- Chân em sao rồi?

Tiên Dung bây giờ mới hơi cúi xuống nhìn cổ chân đã được băng bó cẩn thận của mình. Vết trật chân không đau lắm nhưng giờ chân cô giống như một bó thạch cao không thể cử động. Vết thương lại làm cô nhớ đến một người...

- Em không sao – Cô chưa xót nói, trong lòng nhiều nỗi niềm lại chùng chất lên nhau.

- Em đọc đi! – Nam Thành nhẹ giọng nói, đặt trước mặt cô một tờ báo.

Tiên Dung vốn dĩ không có hứng thú nhưng ngay khi nhìn thấy hình ảnh hai người quen thuộc, cô ngay lập tức đổi ý, vội vàng cầm lấy tờ báo...

Chỉ có tiếng lật giấy nhẹ, trong phòng không có thêm một tiếng động nào... Một lúc sau, Tiên Dung đặt tờ báo xuống, lòng mảy may cau lại nhưng không nói...

Nam Thành thở dài:

- Xin lỗi em... Tối hôm qua anh không nên để em đi theo!

- Em không tin là anh Tùng!

Một câu nói chắc nịch không chút suy nghĩ của Tiên Dung làm Nam Thành cảm giác trong lòng tức giận tăng thêm một bậc. Anh vẫn bình tĩnh nói:

- Anh cũng không tin là Minh Tùng!

Tiên Dung tròn mắt ngạc nhiên nhìn Nam Thành. Anh tin như vậy vì sao còn đưa tờ báo này cho cô?

Nam Thành quay sang nhìn Tiên Dung, bàn tay đưa lên nhẹ nhàng gạt đi giọt nước mắt còn vương trên gò má nhợt nhạt của cô, chỉ qua một đêm mà trông cô đã thật thảm hại.

- Anh tin Minh Tùng không phải người gây ra chuyện này nhưng...anh cũng tin là anh ta không còn đứng về phía chúng ta nữa!

- Anh...anh nói vậy là sao? – Tiên Dung mấp máy khẽ hỏi, trong lòng bỗng nổi lên dự cảm không hay... Điều này chính là điều trái tim cô đã luôn trốn tránh.

- Dung, Minh Tùng sẽ không bao giờ xuất hiện ở nơi này nữa đâu... Anh ta sẽ không giúp đỡ ba em... Từ giờ chỉ có thể dựa vào sức mình mà thôi!

Gương mặt Tiên Dung lại càng trở nên nhợt nhạt khó coi, nước mắt không tự chủ lại rơi xuống tổ cáo nổi đau bỗng dâng lên cuộn cuộn trong lòng cô. Phải! Đã từ rất lâu rồi... Minh Tùng đã bỏ mặc cô... Từ ngày anh quay lưng lại và nói với cô rằng giữa anh với cô sẽ chẳng bao giờ có tình yêu, Tùng đã quay lưng lại với cô rồi... Và cho đến bây giờ anh đã để mặc sự sống chết của gia đình cô! Đó là lí do anh đến nơi này rồi đi phải không? Anh chỉ đến để trả lời câu xin giúp đỡ của mẹ cô một lời từ chối phải không? Mẹ cô nhất định sẽ tìm đến anh mà... Anh đến để nhìn thấy bộ dáng thảm hại của cô rồi bỏ đi phải không? Anh chỉ đến để chứng tỏ bản thân mình tuyệt tình đến mức nào phải không?

Đêm qua anh chỉ nhìn cô một lần... chỉ một lần...

- Dung... đến lúc em phải biết cách gạt bỏ nước mắt rồi! Ba em không biết đến bao giờ mới tỉnh lại, mọi chuyện từ bây giờ phải trông cậy vào em!

- E...em? – Tiên Dung ngỡ ngàng hỏi lại, đôi mắt đẫm nước ngược lên nhìn Nam Thành, sự kiên định trong mắt anh làm cô bối rối...

- Hãy nhìn xuống dưới kia đi... Hàng nghìn người đang đổ về đây chỉ vì ba em! Không ai biết được họ sẽ tràn qua những hàng rào bảo vệ kia lúc nào và sẽ làm những gì. Minh Tùng sẽ không có ở đây để bảo vệ em... Em có hiểu điều đó không Dung?

Đôi mắt Nam Thành nhìn Tiên Dung giống như có hai quãng lửa đang rực cháy trong ánh mắt của anh.

- Từ giờ trở đi...em sẽ là người phải đứng lên để bảo vệ ba em, bảo vệ gia đình và bảo vệ chính mình!

Minh Tùng không còn ở nơi này nữa... Anh ta đã hoàn toàn làm ngơ sự sống chết của gia đình em rồi! Từ bây giờ em sẽ chỉ còn một mình...còn một mình thôi Tiên Dung!

Một mình?

Trước mắt Tiên Dung trời đất giống như đang chao đảo, ánh sáng bỗng chốc biến mất và xung quanh cô vì con chấn động trở nên tối sầm trong giây lát... Cánh tay cô run rẩy chạm đến cạnh giường để giữ cho bản thân mình vững vàng... Thân sắc của cô trở nên nhợt nhạt đến thảm hại đáng thương...

Một mình? Từ giờ cô chỉ còn một mình... Câu nói của Nam Thành giống như tiếng sét trong con giông tố làm Tiên Dung yếu ớt giật mình. Sự thật quá phủ phàng thốt ra từ miệng anh khiến cho cô toàn thân bất lực như con chim nhỏ yếu ớt không tìm được bến đậu, tự biết được rằng mình sắp đi đến giới hạn cuối cùng... Cuộc đời của cô từ nay có phải sẽ biến mất hoàn toàn những điều tốt đẹp cô được hưởng hơn 20 năm nay? Gia đình cô sẽ giống như con thuyền thủng đáy giữa những con sóng thần? Nơi nào? Bàn tay nào sẽ còn để cô bám vào?

Ba cô đang nằm đó, sống chết không rõ, không biết đến khi nào mới có thể hồi tỉnh... Mà cho dù là ông có thể hồi tỉnh thì với sức khỏe của ông hiện giờ có thể làm gì? Hay tình cảnh khó khăn trước mắt chỉ càng làm cho ông thêm ngã quỵ? Mẹ cô vốn không quen với môi trường kinh doanh cũng có thể làm gì? Mà bản thân cô, một tiểu thư từ nhỏ sống trong nhung lụa đùm bọc, xung quanh mọi người đều cung nựng cô giống như trứng mỏng, cô có thể làm được gì? Cúi xuống nhìn xuống chính bản thân mình, Tiên Dung cũng chỉ nhìn thấy một thân hình yếu ớt không sức sống, chìm ngập trong đau khổ và tuyệt vọng... Cô chẳng thể làm được điều gì! Chắc chắn không thể làm được điều gì! Nước mắt vội vã chảy xuống trên gò má trắng nhợt của Tiên Dung... Nhưng vì sao lúc này cô chỉ nghĩ đến Tùng? Chỉ tin tưởng duy nhất chỉ có anh mới có thể cứu vớt được cô? Vì sao lại như vậy? Vì sao đến giờ tình yêu của cô dành cho anh vẫn tràn đầy tin tưởng đến như thế, kể cả khi cô đã nhìn thấy rất rõ anh đã tàn nhẫn với cô biết bao, đã thực sự quay lưng lại với cô? Vì sao?

Bây giờ chỉ còn một mình cô là người có thể chống chọi...nhưng cô có thể làm gì? Phải làm gì đây? Bắt đầu từ đâu? Cảm xúc, suy nghĩ trong lòng Tiên Dung giống như một đồng tờ vò, lúng túng không có cách nào gỡ ra được...

Đột nhiên một ánh sáng vội lóe lên trong mắt Tiên Dung giống như cô vừa nghĩ ra điều gì... Đôi mắt đẹp còn vương đầy nước mắt chậm chậm ngược lên người đàn ông đang ngồi trước mặt cô... Nam Thành gầy gò dường như lại càng thêm gầy hơn trong những ngày qua. Đôi bàn tay gầy với những ngón tay dài của anh đan vào nhau, đôi mắt anh bình thản hướng ra bên ngoài, đằng sau cặp kính dày cộm, Tiên Dung vẫn còn thấy rất rõ những suy nghĩ hằn sâu nơi đuôi mắt của anh.

Đúng vậy! Chỉ có anh vẫn ở nơi này... Chỉ còn anh có thể giúp cô mà thôi...

Đôi mắt Tiên Dung chợt rung rung xúc động. Tình cảm mà Nam Thành dành cho cô là thứ mà suốt đời cô mang nợ anh... Trong lúc này liệu cô còn có thể tìm đến sự giúp đỡ của anh một lần nữa? Cô chưa bao giờ hỏi anh sẽ làm gì, sẽ làm như thế nào, Nam Thành cũng chưa bao giờ nói với cô nhưng những gì anh làm luôn đạt được kết quả tốt nhất... Cô tin tưởng rằng đằng sau ánh mắt bình thản kia, anh đã có những sắp xếp tốt cho cô và gia đình... Anh chỉ đang chờ đợi, chờ đợi một sự chấp nhận từ phía cô mà thôi... Một trận đau lòng lại ập đến, Tiên Dung thầm trách cứ chính mình, cô đâu còn tư cách gì để đòi hỏi ở anh?

Nhưng trong lúc này cô có thể làm điều gì khác? Mọi chuyện đang phụ thuộc vào chính cô... Và lúc này cô cần sự giúp đỡ của Nam Thành...

Bàn tay bé nhỏ run rẩy chậm rãi đưa đến, vừa chạm nhẹ vào bàn tay nóng hổi của Nam Thành đã giống như có một luồng điện truyền đến làm cô giật mình, Nam Thành cũng ngỡ ngàng giống nhau nhìn xuống bàn tay mình đã bị cô nắm chặt rồi lại nhìn lên gương mặt mờ mịt đầy nước mắt của Tiên Dung

giống như đang chờ đợi...

Tiên Dung cắn nhè bờ môi nhọt nhọt run rẩy, giọng cô yếu ớt:

- Anh Thành...giúp em... hãy giúp em...

- Làm ơn...giúp em!!!!

-

- Em xin anh...hãy giúp em...giúp em!!!!

Từng lời nói khó nhọc thoát ra khỏi bờ môi, nước mắt Tiên Dung rơi xuống giống như một cơn mưa phùn chốc đã phủ kín gương mặt xinh đẹp trắng bệch như một tờ giấy. Sự xúc động làm trái tim cô nghẹn lại, bộ dạng cô đáng thương làm người ta không khỏi cảm thấy chua xót nhưng nét mặt Nam Thành lại chỉ hơi biến đổi một chút, một chút u ám xẹt qua đáy mắt, anh lại quay đi, giọng nói lãnh đạm:

- Dung...vì sao anh phải giúp em?

Câu hỏi của Nam Thành làm Tiên Dung khựng lại, cô nhìn anh ngơ ngàng trân trối... Đây là lần đầu tiên Nam Thành tỏ ra lãnh đạm với cô như vậy... Trước đến nay mọi chuyện anh đều làm vì cô vô điều kiện, chưa bao giờ anh hỏi vì sao, chỉ cần điều đó là điều cô muốn...anh sẽ đi làm cho dù mất bao nhiêu công sức... Nam Thành đang ngồi trước mặt cô giống như một người khác...

Nam Thành cười khê, giống như không cười, giống như che giấu nhiều chua xót:

- Dung... Anh đã vì em làm bao nhiêu chuyện trong suốt bao năm qua, những gì anh nhận lại được có thể là gì? Con người ai cũng có một mối... ai cũng có giới hạn của bản thân mình... Xin lỗi...chuyện này anh không giúp em được! Anh không có khả năng to lớn như Minh Tùng, trước cơn bão táp này, anh cũng chỉ là một con cá nhỏ giống như em chỉ biết chờ đợi những cơn sóng lớn ập đến mà thôi...

Nam Thành đứng dậy, đến bên cửa sổ nhìn xuống quang cảnh ồn ào phía dưới... Anh sẽ không dễ dàng như vậy nhận lời! Anh sẽ để Tiên Dung phải quỳ xuống dưới chân anh cầu xin sự giúp đỡ! Đó là cách tốt nhất xoa dịu cho những gì anh phải chịu đựng vì cô... Từ nay cô sẽ phải giống như một nô lệ ở bên anh... Đó là cách duy nhất làm anh cảm thấy thoải mái. Trái tim cô ấy có thể đầy ắp hình ảnh của Minh Tùng nhưng anh sẽ làm cho ý chí của cô ấy tê liệt luôn bị ám ảnh bởi anh, cho dù đó có là ác mộng...

Thái độ lạnh lùng từ chối của Nam Thành làm Tiên Dung bối rối không biết phải làm sao. Bàn tay cô đưa lên rồi lại thu về... Rõ ràng cô không thể ép buộc anh... Cô không thể làm được điều đó... Anh nói đúng! Từ bây giờ anh có quyền lựa chọn của riêng mình, và lựa chọn đó có thể là bỏ mặc cô! Mà sự lựa chọn đó của anh đã rõ ràng từ lúc hai người trở về từ bữa tiệc tại Advanced Travel, anh đã bị cô làm tổn thương quá sâu sắc mất rồi!

- Lát nữa anh sẽ phải rời khỏi nơi này... Công ty vắng anh đã lâu, anh không thể trì hoãn thêm việc trở về được nữa! – Nam Thành lạnh lẽo nói.

- Sao? - Tiên Dung không giấu nổi kích động, nhìn Nam Thành – Anh...bỏ đi ngay lúc này ư?

Một nỗi hoang mang chợt dâng lên trong lòng cô... Cô chưa bao giờ thiếu anh, dù chỉ một ngày...

Nam Thành im lặng... Đôi mắt lạnh nhạt nhìn ra bên ngoài, thậm chí không thèm liếc nhìn Tiên Dung một cái.

- Vậy...vậy còn lời hứa của anh...lời hứa sẽ đưa anh Tùng về với em...thì sao? – Tiên Dung yếu ớt nói, trong lòng cô thực sự còn nuôi hi vọng cũng chỉ vì một câu nói đó của anh mà thôi.

Nam Thành cười nhẹ, nói thản nhiên:

- Khi đó em đang ở trong tình trạng hoảng loạn nên anh nói như vậy để giúp em bình phục mà thôi! Anh yêu em nhiều như vậy...vì sao em còn có thể hỏi anh điều đó hả Dung? Chưa bao giờ em nghĩ đến cảm giác của anh đúng không? Chưa bao giờ em để ý...

Giọng Nam Thành nhỏ dần cùng với nỗi đau chợt dâng lên trong lòng anh... Cuối cùng thì ra Tiên Dung không hề muốn giữ anh lại, tất cả những gì cô ấy muốn vẫn chỉ là Minh Tùng – duy nhất chỉ có anh ta... Anh còn đang chờ đợi điều gì? Nam Thành cười lạnh... Đáng tiếc cho những gì anh đã suy nghĩ vì cô ta... Quá đáng tiếc!

- Anh Thành...em... – Tiên Dung cảm thấy giọng mình đang nghẹn lại

- Bây giờ sức khỏe của ba em là quan trọng... Em hãy giúp mẹ chăm sóc ba... Đợi ông tỉnh lại rồi tính tiếp! – Nam Thành đứng thẳng dậy, dường như đã muốn rời đi.

Bàn tay bé nhỏ vội vàng vươn tới tóm lấy cánh tay anh:

- Xin anh đừng đi... Không có anh, em không thể làm được việc gì... Em không thể...

Giọng Tiên Dung đầy yếu ớt, đây là lần đầu tiên cô có cảm giác mình đã mất đi toàn bộ điểm tựa... Dù cô không yêu Nam Thành, nhưng anh là một phần vô cùng quan trọng trong cuộc sống mà cô không thể để mất, nhất là trong lúc này...

Nam Thành xoay người lại, hướng ánh mắt vào gương mặt nhợt nhạt đắm nước mắt của Tiên Dung, đôi mắt sâu lay láy giống như chờ đợi:

- Cho anh... một lí do để ở lại! Chỉ cần một lí do... anh sẽ ở lại bên em...

- Anh... – Tiên Dung mấp máy, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu hừng hực đầy lửa cháy đang nhìn mình, cô dĩ nhiên đọc được trong đó đang khát khao ở cô điều gì... Nhưng dù cố gắng thế nào những lời nói cũng không thể thoát ra khỏi miệng... Làm sao cô có thể nói yêu anh khi trái tim và tâm trí đều tràn đầy hình bóng của người khác? Cuối cùng cô chỉ biết rầm rút khóc...

Nam Thành khẽ nhắm lại ánh mắt, một lúc lâu mới giật lại cánh tay đang bị Tiên Dung giữ chặt, dứt khoát xoay người bỏ đi... Tiên Dung không giữ anh lại, chỉ có ánh mắt đau khổ nhìn theo bóng anh không dứt rồi biến mất sau cánh cửa...

Rầm!

Nam Thành đóng mạnh cửa lại, trái tim lại vô thức rỉ máu – những giọt máu vô nghĩa, Nam Thành tự mắng chính mình. Anh không thể tiếp tục như vậy... Giữa anh và Tiên Dung giờ chỉ còn lại những món nợ cần phải đòi mà thôi, món nợ của ông Văn Đình và món nợ của chính cô ấy đối với anh... tất cả anh sẽ phải đòi lại đầy đủ...

- Cậu chủ... - Viên thư kí từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh anh

Đôi mắt Nam Thành phút chốc lại lạnh băng:

- Ông không nên quá thường xuyên xuất hiện cùng với tôi, có người nhìn được sẽ không hay, nhất là bà Vân Anh!

- Vâng... - Viên thư kí bối rối nhận lỗi – Cậu... thực sự sẽ bỏ đi sao?

- Phải! Mọi chuyện ở nơi này ông phải thường xuyên liên lạc với tôi!

- Vậy thì... bước tiếp theo...

- Không cần lo lắng! Tiên Dung sẽ tự tìm đến tôi! Điều quan trọng nhất bây giờ cần đánh tan những nghi ngờ của bà Vân Anh!

Viên thư kí gật đầu không bình luận gì thêm.

- Tình trạng của ông Văn Đình thế nào? – Nam Thành hỏi khi bước đi

- Không có gì tiến triển! Người của chúng ta vẫn đang theo dõi sát sao!

- Tốt! Ông là người rất quan trọng ở nơi này, đừng để ai nghi ngờ!

- Tôi biết rõ thưa cậu chủ!

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

Nam Thành lại một lần nữa quay trở lại phòng bệnh của ông Văn Đình. Trên giường bệnh vẫn là ông Văn Đình sắc mặt nhợt nhạt, bên cạnh máy đo nhịp tim vẫn kêu những tiếng bíp bíp chậm rãi đều đặn. Bà Vân Anh ngồi bên cạnh giường, nét mặt mệt mỏi làm cho gương mặt bà trở nên khó coi hơn cả người đàn ông đang nằm trên giường. Đôi mắt già nua dường như rất muốn nhắm lại nghỉ ngơi nhưng ý chí không cho phép bà làm điều đó...

Cứ như vậy bà ấy có thể khá hơn ông ta được sao? Nam Thành cười lạnh trong lòng... Dĩ nhiên anh hiểu được bà ấy đang đề phòng anh nên dù chỉ 1 phút bà ấy cũng không muốn rời đi, không muốn tin tưởng thêm bất kì một người nào. Nhưng như vậy cũng không phải điều tốt nhất...

Đầy nhẹ cánh cửa tránh gây tiếng ồn ào, Nam Thành ngay lập tức nhận thấy ánh mắt cảnh giác cao độ của bà Vân Anh. Toàn thân bà gồng lên, cố gắng giữ vững sự thanh tĩnh, theo dõi từng hành động, từng bước chân của anh. Cho dù thực tế bà không tin hoàn toàn vào câu chuyện của Minh Tùng nhưng bà cũng không thể dễ xảy ra dù chỉ là 1% bất trắc nếu câu chuyện đó là sự thực.

Nam Thành lấy lại nụ cười hiền trên gương mặt, bước lại gần, anh nhẹ giọng:

- Bác ấy đã khá hơn chưa ạ?

- Ông ấy vẫn như vậy... - Bà Vân Anh ánh mắt có chút nhức nhối nhìn ông Văn Đình nằm trên giường.

- Nhìn bác mệt mỏi quá... - Nam Thành quan tâm

Bà Vân Anh ngược lên nhìn Nam Thành, cố đọc trong mắt anh sự giả dối nhưng không thể tìm thấy. Nếu anh ta thực sự đã lừa gia đình bà suốt bao năm qua thì thật khó tin, bà dù đã sống gần hết cuộc đời nhưng vẫn không thể nhận ra trong mắt anh ta một mảy may thay đổi khi nói những lời dối trá.

- Bác không sao... - bà cố hết sức giữ khoảng cách với Nam Thành, không thể ngờ điều đó đã bị anh dễ dàng nhận ra. Nam Thành tự cười chính mình, gia đình này thực sự đã tuyệt tình với anh thật rồi! Chỉ vì Minh Tùng... Tất cả là vì anh ta! Một nỗi hận không hiểu từ đâu xuất hiện trong lòng anh.

- Cháu... lát nữa sẽ rời khỏi nơi này... - Nam Thành lặng lẽ nói làm bà Vân Anh giật mình, ánh mắt thẳng thốt nhìn anh.

Nam Thành điềm nhiên kéo chăn lên giúp ông Văn Đình:

- Cháu nhận lời bác đến giúp Dung, bây giờ cô ấy đã trở lại bình thường. Đáng lẽ nếu không xảy ra chuyện đáng tiếc này, cháu cũng định từ biệt gia đình rồi... Cháu ở lại nơi này cũng không thể giúp được gì cho bác và Dung. Công việc ở công ty thì không thể cứ trì hoãn mãi... Cũng đến lúc cháu phải trở về rồi! Cháu đến để chào hai bác!

Anh đứng dậy:

- Mong là bác ấy... sẽ nhanh chóng khỏe lại! Nếu có chuyện gì cần đến cháu, bác cứ gọi cho cháu! Cháu đã thuê tạm một căn nhà ở ngoại ô thành phố, đến lúc bác trai khỏe hơn, bác có thể đưa bác ấy về đó! Đó là một vùng quê yên bình và bác ấy có thể nghỉ ngơi cho đến khi sự việc này qua đi! Đây là địa chỉ... - Anh đặt một tờ giấy lên bàn – Cháu cũng đã liên hệ với cảnh sát, họ sẽ giúp đỡ nếu bác muốn chuyển bác trai về đó! Xin lỗi bác... Đây là tất cả những gì cháu có thể làm được!

Nam Thành mỉm cười:

- Cháu chào bác!

Anh nhìn bà thêm vài giây rồi dứt khoát xoay người rời khỏi phòng. Tiếng cửa đóng lại làm bà Vân Anh giật mình, đôi mắt còn nhìn theo nơi cánh cửa Nam Thành vừa biến mất. Nếu thực sự tin tất cả những gì Nam Thành vừa nói là dối trá, bà sẽ không còn tin chính mình nữa... Đây chính là người đã vì con gái bà bao nhiêu năm qua, nếu thực sự chỉ vì tính mạng ông Văn Đình, Nam Thành đã có thể làm được điều đó hàng trăm lần rồi... Anh ta không nhất thiết phải chịu bao nhiêu thương tổn vì con gái bà như vậy, cũng không cần phải tận tụy hết sức mình bao nhiêu năm qua vì gia đình bà...

Vội vã bật dậy, bà chạy nhanh ra cửa, nhìn thấy bóng Nam Thành đang bước nhanh về phía cuối hành lang, bà vội gọi:

- Thành!

Nam Thành khước môi hơi nhếch lên cười mỉm rồi mới xoay người lại, làm gương mặt ngạc nhiên nhìn bà Vân Anh:

- Bác...

Bà Vân Anh dừng lại trước mặt anh, trong mắt bà hiện lên sự bối rối:

- Thành... bác có một chuyện muốn hỏi cháu! Mong cháu sẽ nói thật với bác!

- Có chuyện gì ạ ?

- Thật ra... - Bà Vân Anh ngập ngừng – Bác nghe được một chuyện...

Chuyện Minh Tùng đã nói ? Nam Thành hơi nhú mày.

- Bác muốn hỏi... ba mẹ hiện tại của cháu là... ba mẹ nuôi đúng không ? – Bà Vân Anh nhìn anh, trong mắt hiện lên sự cảnh giác.

- Vâng! – Nam Thành mỉm cười thừa nhận – Chuyện này cháu tưởng bác đã biết từ lâu!

- À không... – Bà Vân Anh lắc đầu – Vậy còn ba mẹ ruột của cháu...

Bà vẫn nhìn anh chăm chú, nhưng trong mắt Nam Thành không hiện lên một tia khác lạ nào, chỉ có nụ cười là gượng đi đôi chút:

- Cháu... khi hiểu biết một chút đã thấy mình đang ở trong cô nhi viện ! Cháu thật sự cũng không biết ba mẹ ruột của mình là ai... Các sơ nói khi cháu bị bỏ rơi, cháu còn quá nhỏ!

- À... ra là vậy! – Bà Vân Anh cúi đầu xuống – Cháu có bao giờ muốn tìm hiểu ba mẹ mình là ai không ?

Nam Thành gương mặt hơi cứng lại một chút, một chút đau xót xẹt qua mắt anh rồi biến đi rất nhanh. Ba mẹ anh làm sao anh quên được! Người cha hiền từ đã bị ông Văn Đình ép cho tức chết, người mẹ yếu đuối không thể chịu được nỗi cú sốc và anh... đứa bé bị bỏ rơi...

- Họ đã bỏ rơi cháu... Có lẽ không có cháu họ sẽ sống hạnh phúc hơn! Cuộc sống hiện tại của cháu cũng rất tốt! Nếu đã như vậy thì bói móc quá khứ cũng để làm gì hà bác ?

Giọng nói hết sức u buồn của Nam Thành quả nhiên làm bà Vân Anh xúc động... Liệu bà nên tin vào điều gì bây giờ ? Những điều Minh Tùng nói với bà không thể tin là giả... nhưng Nam Thành cũng là người đã tận tụy vì gia đình bà, vì con gái bà bao nhiêu năm qua, bà cũng không thể nghi ngờ... Trực giác lúc này cũng không thể mách bảo bà nên tin vào điều gì, chỉ có thể tìm cách bảo vệ người chồng đang nằm im bất động kia.

Gương mặt già nua của bà thoáng chút buồn bã, bà xoay người đi, chỉ ném lại một câu:

- Bác xin lỗi, Nam Thành!

Bà không thể nghi ngờ Nam Thành được! Nhưng cũng không thể không cảnh giác...

Nam Thành đứng lặng yên nhìn bóng bà Vân Anh đang chậm chậm bước đi! Rõ ràng anh đã làm bà cảm động nhưng lại không thể đánh tan rào cản nghi ngờ trong lòng bà. Sự sáng suốt của bà ấy trong hoàn cảnh này quả thực đáng phục!

Minh Tùng ngả lưng xuống ghế, anh vừa có một cuộc nói chuyện rất mệt mỏi với một đối tác của Advanced Travel. Bài báo đó thực sự gây cho anh một rắc rối không nhỏ mặc dù ngay sau đó bà Vân Anh đã lên tiếng cải chính lại sự việc. Nhíu nhíu mũi, anh tự hỏi vì sao bà ấy phải làm như thế, bà ấy hoàn toàn có thể làm ngơ. Điều này chứng tỏ bà ấy tin tưởng vào câu chuyện của anh sao ? Nhưng điều đó cũng không thể làm anh sẵn sàng tham gia vào công việc của SmartMart... Những gì anh có thể làm chỉ có thể đến thế mà thôi... Còn lại phải tùy thuộc vào ý trời, mong là ông Văn Đình có thể sớm khỏe lại... Nếu không điều tồi tệ gì cũng sẽ có thể xảy ra... Trong lòng Tùng lại nổi lên một gợn sóng không đành, thực sự anh có thể làm ngơ sao? Tùng thờ dãi.

Cốc! Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa làm Tùng giật mình, xoay người lại, anh cao giọng:

- Vào đi! – Lúc này chắc không ai khác chính là thư kí của anh

Quả nhiên cánh cửa vừa hé mở, viên thư kí của anh nhanh nhẹn bước vào, trên tay là một phong thư đặc biệt có dấu gắn màu đỏ mà Tùng vừa liếc đến đã biết đó là từ đâu tới – Liên minh. Chắc nội dung bức thư cũng không ngoài vấn đề của SmartMart! Sự việc chưa quá 3 ngày, Liên minh đã muốn triệu tập cuộc họp sớm như vậy sao ? Minh Tùng nhíu nhíu mày.

- Tổng giám đốc, đây là thư khẩn do Liên minh gửi tới! – Viên thư kí trình trọng đặt phong thư lên bàn, dường như vô cùng cẩn trọng.

- Cảm ơn cậu! - Minh Tùng đáp, cầm ngay lên

- Xin phép tổng giám đốc!

Đợi cho đến khi tiếng cửa đóng lại, Minh Tùng mới chậm rãi mở thư. Sự ngạc nhiên hiện lên trong mắt anh...

Đọc thêm một lượt nữa, Minh Tùng đặt bức thư xuống, đứng dậy nhìn ra bên ngoài :

- Nam Thành, anh lại muốn gì nữa đây?

Một câu tự hỏi chính mình nhưng cũng biểu thị những lo lắng bắt đầu đan xen trong lòng anh.

- Cái gì ?- Bà Vân Anh kinh ngạc – Chú hãy nhắc lại một lần nữa!

Thư kí Kim vội vàng chấm chấm mồ hôi:

- Vâng, thưa bà chủ, cô chủ! Cậu Nam Thành đã viết một bản kế hoạch phục hồi lại SmartMart với điều kiện được Liên minh giúp đỡ về vốn. Kế hoạch này đã được cuộc họp các cổ đông thông qua và Liên minh cũng đã chuẩn bị cuộc họp vào cuối tuần này. Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta tại cuộc họp Liên minh lần này, vì vậy các cổ đông yêu cầu cậu Nam Thành đại diện cho SmartMart đến cuộc họp để trình bày kỹ hơn về kế hoạch!

- Chuyện này... – bà Vân Anh bờ môi run rẩy, vì sao có thể nhanh như vậy? Nam Thành vừa mới rời đi đã xảy ra chuyện này.

Viên thư kí nói tiếp :

- Khi viết bản kế hoạch này, cậu Nam Thành đã đặc biệt nhắc nhở sẽ để cô Tiên Dung đại diện cho SmartMart đến cuộc họp Liên minh nhưng... các cổ đông đã phản đối! Cô Tiên Dung không hề có kinh nghiệm trên thương trường, cũng không phải là người đã thảo ra bản kế hoạch... Họ muốn đích thân cậu Nam Thành phải có mặt ở cuộc họp!

Tiền Dung nét mặt hơi sa sầm xuống, ý anh khi nói cô phải tự dựa vào chính mình là như vậy chăng ? Nhưng làm sao cô có thể làm được việc này! Anh thì đã đi rồi...

- Bà chủ, cô chủ! Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta... Chúng ta cần thuyết phục được cậu Nam Thành trở lại!

Giương mặt bà Vân Anh trở nên trầm ngâm, bà nhìn xuống ông Văn Đình vẫn đang nằm hôn mê trên giường... Trục giác mách bảo bà trong câu chuyện này có một âm mưu, bà đã cảm nhận được từng chi tiết nhỏ nhất xâu chuỗi trong đó... Nhưng tất cả chỉ là cảm giác của bà hay bà đang bị ám ảnh bởi câu chuyện của Minh Tùng, bà cũng không hiểu rõ nữa.

Cầm lấy bàn tay của người đàn ông bà đã chung sống cả đời, bà Vân Anh thoáng buồn bã, lúc nào ông ấy mới có thể tỉnh lại ? Ông ấy có biết rằng lòng bà đang rối bời, chới với đến mức nào không?

- Bà chủ... – Viên thư kí khẽ gọi

- Tôi sẽ suy nghĩ! Chủ cứ ra ngoài trước đi! – Giọng bà dứt khoát

- Vâng! – Viên thư kí thoáng bất ngờ rồi cũng đi ra ngoài.

Tiền Dung ngược lên nhìn bà, đôi mắt bà vẫn đắm chiều nhìn xuống ông Văn Đình đang nằm trên giường bệnh. Cô muốn mở lời nhưng rồi lại thôi... Cũng giống như bà, cô cũng đang cảm thấy trong lòng rối như tơ vò. Ước gì cô đã quan tâm đến công việc của gia đình hơn! Ước gì cô sẽ không hoài phí hơn 20 năm qua như vậy... Thì có lẽ bây giờ cô đã có thể vững vàng đứng lên giúp đỡ ba mình. Nhưng mọi chuyện thực sự đã quá muộn để làm lại... Ngay lúc này cô không thể làm được gì... Nhưng cô hiểu rất rõ, đây là cơ hội cuối cùng, cũng là lối thoát duy nhất cho gia đình cô.

.....

Bà Vân Anh chợt giật mình khi một cảm giác lạnh toát trên mu bàn tay đang nắm lấy tay ông Văn Đình của mình. Ngược lên nhìn Tiền Dung, đôi mắt cô buồn bã giống như vô hồn đang nhìn chăm chăm vào ông Văn Đình, bàn tay lạnh giá đặt trên tay bà bỗng siết nhẹ:

- Mẹ... Con sẽ đi tìm anh Thành!

- Dung! – Bà kêu lên, trong lòng bà khẽ nhói.

- Con sẽ thuyết phục được anh ấy! – Tiền Dung nhìn bà, gương cười trấn an.

Nước mắt bà chợt rơi xuống:

- Dung, mẹ không muốn con gượng ép chính mình nữa! Gia đình chúng ta không cần phải tiếp tục, đợi ba khỏe lại, chúng ta sẽ chuyển đến một nơi khác, thậm chí là về Việt Nam. Ba con sẽ được yên ổn! Con không cần phải làm như vậy! – Giọng bà Vân Anh vì kích động mà trở lên khản trương. Trong lòng bà hiểu rất rõ, người Tiền Dung yêu là ai, vĩnh viễn cũng không thể chấp nhận sự tồn tại của Nam Thành. Tiếp tục chỉ làm cho cả hai đứa phải đau khổ, không chỉ như vậy, trục giác bà mách bảo con gái bà đang nói điều mà Nam Thành đang mong muốn. Một dự cảm không hay nảy lên trong lòng bà.

- Mẹ... mẹ nói gì vậy ? Mẹ cũng hiểu ba con mà.... Ba sẽ không bao giờ từ bỏ như vậy, giống như một kẻ hèn nhát! Nếu ba tỉnh lại sẽ không thể chịu nổi cú sốc này đâu!

- Nhưng mà...

- Mẹ! – Tiền Dung ngắt lời bà – Con nhất định sẽ hạnh phúc... Anh ấy yêu con nhiều như thế nào mẹ cũng biết mà! Con... sẽ hạnh phúc... – Tiền Dung cắn chặt bờ môi run rẩy, nước mắt đau khổ rơi xuống đã chống lại mọi lời cô vừa nói. Không thể ở bên người mình yêu thương làm sao có thể hạnh phúc? Nhưng để mặc người cha trước bờ vực sống chết cũng không thể gọi là hạnh phúc! Nếu đã đến lúc cô phải đứng lên một mình, nếu đã đến lúc cô phải lựa chọn, cô sẽ là người hi sinh để đổi lại sự bình an cho gia đình.

Bà Vân Anh không nói nữa, nhìn Tiền Dung đang lặng lẽ khóc, lòng bà chợt thất lại... Đúng! Con bé nói đúng... Ngay lúc này bà không còn lựa chọn nào khác... Chỉ mong rằng những gì Tiền Dung đang nghĩ là đúng!

- Mẹ hãy chăm sóc ba nhé! – Tiền Dung gạt nước mắt, cố mỉm cười trấn an bà rồi đứng dậy.

Bóng Tiền Dung vừa khuất sau cánh cửa, bà Vân Anh đã cúi gục xuống bàn tay ông Văn Đình nức nở. Vì sao đến giờ ông vẫn không chịu tỉnh lại ? Ông phải tỉnh lại ngay đi ông Văn Đình! Ông không cảm thấy gì sao ? Đứa con gái mà ông yêu thương nhất trên đời đang tự đưa mình đến vực thẳm chỉ vì ông!

.....

Tiền Dung đứng dựa lưng vào cánh cửa, nghe tiếng mẹ mình nức nở, lòng cô cũng chùng xuống, nước mắt lại tiếp tục rơi...

- Cô chủ!

Tiền Dung giật mình nhìn sang, viên thư kí đang đứng bên cạnh nhìn cô chăm chú, đôi mắt toát lên vẻ thương cảm.

- Chú... - Tiên Dung vội lau nước mắt – Nhờ chú đặt vé cho cháu chuyến bay sớm nhất về Việt Nam!

- Vâng...

- Còn nữa... hãy mang đến cho cháu một bộ váy mới và...một ít đồ trang điểm!

- Cô chủ muốn đi tìm cậu Nam Thành sao ?

- Vâng... - Tiên Dung khẽ gật đầu.

- Lần này...mong cô sẽ yêu thương cậu ấy thật lòng! – thư kí Kim thật sâu kín nói. Ở bên chăm sóc Nam Thành nhiều năm, ông hiểu được dù trong lòng anh chất đầy thù hận nhưng tình cảm anh dành cho Tiên Dung là chân thật. Mặc dù luôn làm theo những gì Nam Thành nói, nhưng ông cũng mong rằng sự việc lần này sẽ kết thúc và anh sẽ được hạnh phúc. Điều này phụ thuộc hoàn toàn vào Tiên Dung!

- Cậu ấy thật lòng yêu thương cô... Đừng làm cậu ấy tổn thương thêm nữa! – Viên thư kí nhắc nhở.

Tiên Dung khó hiểu nhìn ông rồi cũng khẽ thở dài:

- Vâng...cháu hiểu!

Tiên Dung nhìn theo bóng ông Kim rời đi, chợt có cảm giác cảm tình giữa ông và Nam Thành rất tốt, ánh mắt của ông khi nói về anh giống như...một người cha vậy! Đột nhiên nghĩ đến anh, tim cô bỗng đập thình thịch đầy lo lắng...

8h tối ngày hôm sau, Tiên Dung đã có mặt ở trước cửa nhà Nam Thành –một căn hộ chung cư cao cấp ở trung tâm thành phố. Đứng rất lâu trước cánh cửa, bàn tay Tiên Dung run rẩy đưa lên rồi lại đặt xuống, không dám chạm vào chuông cửa... Cô thực sự chưa có đủ dũng cảm để đối mặt với Nam Thành lúc này, nhưng lại không có một sự lựa chọn nào khác..

Hít một hơi thật dài để lấy thêm can đảm, Tiên Dung dứt khoát đưa lên nhấn lên chuông cửa...

.....

Nam Thành đứng dựa lưng vào tường, bàn tay cầm một ly vang đỏ, đôi mắt điềm tĩnh nhìn về phía cánh cửa. Theo tính toán của anh thì giờ này chắc chắn Tiên Dung đang đứng ở ngay trước mặt anh, chỉ cách một lớp gỗ mà thôi. Cuối cùng thì cô ấy cũng đến, thậm chí là...nhanh hơn anh nghĩ.

Tiếng chuông cửa ngân lên kéo dài làm Nam Thành không thể che giấu nỗi sự phấn khích trong lòng, anh không phủ nhận anh đang rất vui về khi Tiên Dung đến đây...lần đầu tiên. Đặt ly rượu xuống bàn, Nam Thành chỉnh lại bộ đồ thể thao đang mặc thật ngay ngắn rồi mới bước đến cánh cửa.

Cánh cửa vừa hé mở, cặp mắt Tiên Dung đã len lén ngược lên nhìn anh:

- Anh Thành...

- Dung... – Nam Thành nhún mày như ngạc nhiên – Vì sao em lại ở đây ?

- Em...có chuyện...cần phải nói với anh!

Nam Thành nhìn Tiên Dung một lượt. Khuôn mặt nhợt nhạt đã được trang điểm khéo léo che đi những điểm mệt mỏi, nhưng vẻ bối rối lo lắng lại không che đi được trong ánh mắt vẫn còn sưng đỏ. Tiên Dung mặc một bộ váy màu cánh sen mà anh biết chính anh là người đã mua tặng cô ấy... Hôm nay sẽ là một bước tiến lớn trong quan hệ giữa anh và cô ấy.

- Em vào nhà trước rồi nói!

- Cảm...cảm ơn anh!

Tiên Dung nhìn Nam Thành đã đứng sang một bên nhường đường cho cô bước vào, một chút bối rối làm bàn tay run rẩy nắm chặt vào nhau. Hít một hơi dài, Tiên Dung quyết tâm bước vào.

Đây là lần đầu tiên cô bước vào nơi này, bước vào thế giới của Nam Thành. Căn hộ bên trong có vẻ rộng hơn nhiều so với tưởng tượng của cô, mọi thứ đều ngăn nắp gọn gàng giống như một tổ ấm thực sự... nhưng sự lạnh lẽo dường như vẫn vô thức thoát ra qua từng bình thủy tinh trong suốt, trong từng đồ vật bằng gỗ mun đen bóng. Mọi thứ đều sạch bong không một hạt bụi giống như ngay cả sự bừa bộn cũng bỏ quên căn nhà này và...con người sống trong đó...

- Dung!

Tiên Dung giật mình thoát khỏi suy nghĩ, Nam Thành đang bước qua cô tiến đến sofa trong phòng khách:

- Em ngồi đi!

Tiên Dung cấn cấn môi không trả lời, lặng lẽ bước đến ngồi xuống trước mặt Nam Thành.

Nam Thành rất bình tĩnh rót một cốc nước đầy đến trước mặt cô.

- Vì sao em lại đến đây ? Chẳng phải cuộc họp Liên minh chỉ còn 3 ngày nữa sẽ diễn ra sao ? Em nên dành thời gian để nghiên cứu tài liệu anh đã gửi!

-

- Em cũng không nên để mẹ lại một mình! Việc chăm sóc ba em rất vất vả, hôm anh đi nhìn mẹ em không được khỏe!

-

Tiên Dung vẫn im lặng, nhìn chăm chú xuống bàn tay đang cấu vào nhau trên đầu gối.

- Em không sao chứ ?

- Em không thể!- Tiên Dung nói như hét lên

Nam Thành ngừng lại, hai bàn tay Tiên Dung đang trắng bệch nắm chặt vào nhau. Nước mắt giống như những chuỗi ngọc thi nhau chạy xuống trên gò má... Tiên Dung nhìn Nam Thành bằng đôi mắt lại tràn đầy nước mắt:

- Em không thể làm được! Anh nói đúng... Em có quá nhiều việc phải làm! Em bây giờ chỉ có thể dựa vào chính mình! Nhưng bản thân em... không có gì để dựa vào hết! Bản thân em từ trước đến giờ chỉ biết dựa vào ba, vào mẹ... và vào anh! Em chưa bao giờ làm việc gì chỉ có một mình!

Nam Thành chợt thở dài, giống như vấn đề này anh không muốn nhắc tới:

- Em không có lựa chọn! Em phải làm như vậy!

- Anh có thể giúp em mà đúng không ? – Đôi mắt Tiên Dung chứa đầy sự thất vọng, nhìn Nam Thành như cầu xin... chờ đợi.

- Em đến đây vì chuyện này sao ? Vì muốn anh giúp em?

Tiên Dung lặng lẽ gật đầu.

- Anh đã giúp em rồi! Đó là tất cả những gì anh có thể làm được... - Nam Thành thở dài - Nếu em không muốn tiếp tục, hãy chuyển ba em về căn nhà anh đã chuẩn bị! Ở đó mọi người sẽ được yên ổn! Mọi chuyện rồi sẽ qua đi...

- Anh biết là ba em sẽ không quên được chuyện này! Ba em sẽ không thể chịu nổi! SmartMart là tất cả những gì ba có trên đời này! Nếu khi tỉnh lại... ba em... ba em... sẽ không chịu nổi cú sốc này đâu!

- Ông ấy còn có gia đình, có em và có mẹ em nữa... Ông ấy sẽ không sao!

Tiên Dung hít một hơi thật dài :

- Thành, anh hiểu ba em mà đúng không ? Ông sẽ không như vậy... sẽ không bình yên mà sống như vậy! Anh cũng hiểu là gia đình em sẽ không thể yên bình mà sống như vậy! Anh biết tất cả những điều đó!

Nam Thành lắc đầu cười buồn bã :

- Anh không biết! Dung, em đột nhiên trở nên nhạy cảm đến kì lạ... Em đã bao giờ nghĩ xem anh sống như thế nào bao nhiêu năm qua chưa? Em thực sự hiểu được ý nghĩa của hai chữ “yên bình” sao ?

Tiên Dung nhìn anh, cái nhìn đông cứng không nói lên lời... Nam Thành lắc đầu, anh đang cố gắng nói cho cô ấy hiểu điều gì ? Tiên Dung sẽ mãi mãi không hiểu được. Những gì anh cần chỉ là cô ấy phải quỳ xuống cầu xin anh mà thôi!

- Sự yên bình không thể tự nhiên mà có! Ba em đã phải cố gắng suốt cuộc đời ông ấy để mang đến sự yên bình cho gia đình em! Anh cũng đã phải cố gắng suốt bao năm qua... chỉ để mang đến sự yên bình cho em! Tiên Dung, đừng bắt mọi người luôn phải đi theo em cả đời, mang sự yên bình bao bọc lấy em... Bây giờ là lúc em phải tự đấu tranh để có được nó! Anh cũng sẽ như vậy... sẽ tự đi tìm lấy sự yên bình của mình! Em phải tự mình đến cuộc họp và tự tìm kiếm lối thoát cho gia đình mình, anh không thể giúp em được !

Nam Thành nhìn sang bên cạnh, anh hoàn toàn không hề muốn nhìn cô. Tiên Dung để mặc nước mắt rơi xuống, cô biết mình không đủ tư cách, không đủ quyền để yêu cầu anh phải làm thêm một điều gì đó, nhưng cô đã thực sự vô vọng rồi...

- Anh nói đúng... - Tiên Dung lặng lẽ nói, đôi mắt cô trở nên tĩnh lặng, vô hồn – Nhưng nếu em cho anh một lý do thì sao ?

Quả nhiên Nam Thành nhìn cô khó hiểu, Tiên Dung hít một hơi thật dài :

- Em cho anh một lý do để anh giúp em!

Đáp lại cô chỉ có một cái cau mày rất nhẹ, Nam Thành vẫn chăm chú nhìn. Cô ấy đang muốn làm gì ?

Tiên Dung chậm rãi đứng dậy, bàn tay run rẩy trắng bệch đưa lên cời áo khoác... Đôi mắt đầm nước mắt vô hồn, cô vẫn nhìn anh, nhìn từng nét kinh ngạc, ngỡ ngàng, sững sờ trên gương mặt vốn điềm tĩnh khi cô đang chậm chậm kéo khóa váy để lộ da thịt trắng hồng, từng đường cong tinh tế của cô hiện lên trước mắt anh...

- Anh sẽ giúp em... nếu anh là chồng của em phải không ?

Trên người Tiên Dung chỉ còn lại đồ lót khi cô bước đến trước gương mặt vẫn còn kinh ngạc không nói lên lời của Nam Thành. Tiên Dung quỳ xuống trước mặt anh, cố gắng kiềm chế từng đợt sợ hãi đang dâng lên làm trái tim cô đập loạn. Lý trí đang kêu gào lên cô phải bỏ chạy nhưng sự đau nhói lại nhắc nhở đây là việc cô cần phải làm, nên làm từ rất lâu rồi.

Nam Thành gần như rơi vào trạng thái sững sờ đến có chút sợ hãi nhìn vào cảnh trước mặt, Tiên Dung đang tự cời nốt những món đồ cuối cùng trên người mình. Anh không phải chưa từng nghĩ đến khi thân thể Tiên Dung sẽ trần trụi như thế nào một ngày ở bên anh, nhưng việc cô ấy đến đây và tự mình cời đồ trước mặt anh như thế này là một điều anh chưa bao giờ nghĩ đến. Những gì anh muốn và có thể nghĩ đến chỉ là cô ấy sẽ khóc nháo như một đứa trẻ, sẽ quỳ xuống cầu xin anh, sẽ chấp nhận làm mọi điều anh bảo... chứ không phải sẽ giống như một người đã cùng đường, miễn cưỡng dùng chính thân thể của mình để trao đổi!

Ánh mắt của cô ấy nhìn anh không giống như một người đang đi cầu xin, mà là của một người biết rõ điểm yếu của đối phương, biết rõ bản thân mình có điều mà anh đang thèm khát, và anh sẽ sẵn sàng ở bên cô để có được nó! Cô ấy biết điều đó, cô ấy biết rằng anh yêu cô ấy cũng không hề ít so với tình yêu cô ấy dành cho Minh Tùng! Tiên Dung biết điều đó!

.....

Một cảm giác lạnh toát làm anh giật mình nhận ra Tiên Dung đã tiến đến gần sát với gương mặt anh, bàn tay đang giữ chặt lấy cổ anh, càng lúc hơi thở của cô càng tiến lại gần... Một cảm giác ấm áp, mềm mại trong lồng ngực khi vòng ngực trần trụi của cô dính chặt vào trước ngực của anh làm Nam Thành kinh hoàng, mọi suy tính trong đầu anh dường như đã tan biến đi hết.

- Em xin anh, Nam Thành... Xin anh giúp em! - Tiên Dung run rẩy nói, sự hoảng loạn lan đến làm cô sợ hãi. Cô cũng không biết bản thân mình đang làm gì nữa, nhưng đã quá muộn để dừng lại và cô cũng không thể dừng lại.

Gương mặt xinh đẹp gần sát với anh, từng hơi thở ấm nóng, từng đường nét hết sức gần gũi càng đến gần càng trở nên hấp dẫn đến kì lạ... người con gái mà anh yêu, người con gái mà bấy lâu anh thèm khát đang đến thật gần, tự hiến dâng chính mình cho anh! Điều này... là không thể...!!! Nam Thành tự nói với chính mình không được để ham muốn kiểm soát bản thân mình lúc này, nhưng dường như nó bị đã chôn chặt quá lâu để có thể kìm giữ thêm nữa...

Suy nghĩ cuối cùng của Nam Thành đã hoàn toàn bị đánh gục khi bờ môi xinh xắn áp chặt lấy môi của anh, cảm xúc của anh trở về với trạng thái nguyên thủy nhất, những khát khao đầy bản năng nguyên thủy nhất từ trong con người anh...

Nam Thành chỉ còn biết rằng anh cần hôn đáp lại cô ấy càng thêm nồng nhiệt, cần siết chặt lấy cô ấy vào cơ thể anh và cuối cùng là giải thoát tất cả những khát khao của chính mình...

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Không!!!!!!!

Tiên Dung giật mình mở to mắt nhìn chăm chăm lên không gian tối om trước mặt... Từng nhịp tim đập loạn trong lồng ngực như biểu thị cho cơn ác mộng vừa ập đến, từng đợt mồ hôi túa ra ướt đầm...

Hiện thực dần dần quay trở lại...

Tiên Dung thở hổn hển, chậm chậm quay đầu nhìn sang bên cạnh... Trong bóng tối mờ mờ hắt lên bởi ánh sáng đèn đường bên ngoài, gương mặt người đàn ông đang nằm rất gần với cô dần hiện ra, từng nét thỏa mãn hạnh phúc vẫn còn rạng ngời - Nam Thành. Là Nam Thành!... Cô đã thực sự thuộc về anh ấy!

Một thứ cảm xúc không tên dâng lên khiến ngực cô thít lại, một cảm giác đau đớn ập đến làm hơi thở của cô trở nên nhức nhối... Cô đã thuộc về anh ấy...

Run rẩy ngồi dậy, cảm giác đau nhức toàn thân ập đến làm Tiên Dung cảm thấy choáng váng... Cô loạng choạng bước xuống giường như một con búp bê vô hồn, để mặc cảm giác lạnh giá len lỏi vào từng góc cạnh trên cơ thể trần trụi, Tiên Dung lết đi về phía cửa...

Cánh cửa vừa khép lại, đôi mắt người đang nằm trên giường bỗng mở ra... Một tiếng thở dài vang lên rất khẽ rồi tan đi trong không khí...

.....

Vặn vòi làm từng luồng nước xối xả chảy vào trong bồn tắm, Tiên Dung ngồi co người lại, ôm lấy đầu gối của chính mình để mặc nước cứ từ từ dâng lên xoa dịu từng cơn đau dưới chân của mình. Cô gơ cánh tay đang run rẩy của mình lên nhìn ngắm từng vết đỏ hồng do những nụ hôn để lại và những dấu vết đỏ đang tràn ngập khắp trên người cô, chứng tỏ quyền sở hữu của một người đàn ông – một người mà cô không hề yêu thương...

Nỗi đau đớn vỡ òa như một cơn lũ lớn, Tiên Dung khóc nức lên. Tiếng nước nở của cô chìm trong tiếng nước chảy đầy đau đớn... Cô bấu chặt lấy hai vai của mình, toàn thân rung lên theo từng tiếng khóc, nước mắt chảy xuống tràn trề trên gương mặt đau đớn giống như nó chưa từng rơi trong những ngày qua...

Bàn tay bé nhỏ cầu chặt lên bờ vai mỏng manh, Tiên Dung cắn răng cố ngăn những giọt nước mắt, cố ngăn

cảm giác khó chịu đang mãnh liệt dâng lên trong lòng mình. Bằng một lực đạo rất mạnh, bàn tay cô không ngừng chà xát trên làn da của mình đến đỏ bầm, một vài chỗ thậm chí đã tứa máu... Không được! Người đàn ông đó đã chiếm lấy cơ thể cô, nhưng đó lại không phải là Minh Tùng, không phải là người mà cô yêu thương nhất trên đời này! Không được! Cô chỉ là của anh mà thôi! Chỉ có anh! Chỉ có anh mà thôi!

Tiên Dung không ngừng gào khóc, cũng không ngừng tự làm đau chính mình! Cô đang hối hận vì những gì mình đã làm, đang khao khát được xóa bỏ tất cả những dấu vết chứng tỏ cô đã thuộc về một người đàn ông khác không phải Minh Tùng! Sự hoảng loạn, đau đớn xen lẫn trong tâm trí cô như một quả bóng đã vỡ, nó đã bùng nổ và cô không thể kiểm soát chính mình...

Vì sao cuộc đời cô lại trở nên như vậy? Vì sao có thể như vậy? Tiên Dung ai oán trách thầm. Trước mắt cô lại hiện lên hình ảnh một người đàn ông mà trong lòng cô thương nhớ. Mỗi cái đụng chạm của Nam Thành đều làm cô ghê rợn, nhưng cô lại phải cắn răng để chịu đựng... Trước mắt cô luôn hiện lên hình ảnh của Minh Tùng, luôn hiện lên ước mơ của ngày xưa cô sẽ trở thành vợ của anh, và đêm tân hôn của hai người sẽ ngọt ngào như thế nào... Giấc mơ đã trở nên rất xa xôi và cô đang ở trong vòng tay của người khác, cố gắng chịu đựng cảm giác đang bị vấy bẩn, chịu đựng cảm giác bán rẻ thân thể mình... Cô rất muốn đẩy anh ra! Cô rất muốn nói rằng cô hối hận! Nhưng cô đã không làm thế! Cô không có lựa chọn nào khác!

Tiên Dung đau khổ gục xuống thành bồn nước khóc. Minh Tùng! Người cô yêu sẽ chỉ có một mình anh thôi, anh có biết không?

.....

Ring! Ring! Ring!

Tiếng chuông điện thoại vang lên không ngừng làm Minh Tùng tỉnh dậy... Thở một hơi dài khó chịu, anh cố nheo đôi mắt vẫn còn cay xè thực sự đang biểu tình vì bị ép thức dậy vào lúc này. Người đang nằm bên cạnh cũng khẽ trở mình vì bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại của anh trong đêm tĩnh lặng đang phát huy khả năng ở mức cao nhất.

- Tùng! Điện thoại của anh! – Ngọc Hân nói, giọng nói vẫn còn hết sức ngái ngủ. Cô không đành lòng kéo chăn lên trùm kín đầu, tiếp tục rúc vào ngực anh tìm sự thoải mái ngủ tiếp.

Minh Tùng trong cơn buồn ngủ vẫn còn bật cười:

- Vợ yêu của anh! Em ôm anh chặt thế này anh sẽ không đành lòng mà xuống giường lấy điện thoại được đâu!

Ngọc Hân bực bội dậm nhẹ lên người anh, nũng nịu:

- Hmmm... Lần sau anh phải tắt điện thoại khi đi ngủ biết chưa?

Đôi môi xinh xắn chu lên nhìn anh hết sức bất bình, đôi mắt vẫn còn nhắm tịt mệt mỏi.

- Được rồi! – Minh Tùng hôn nhẹ lên trán cô rồi bật dậy – Biết đâu có việc gì khẩn cấp thì sao!

Tùng bước xuống giường, tiến tới bàn để điện thoại... Ngọc Hân thở dài, cô nhòm dậy cố nhìn lên đồng hồ:

- Trời ơi, 3h sáng... Ai lại gọi vào lúc này cơ chứ...

Minh Tùng nhíu mày nhìn vào một dãy số lạ hiện lên màn hình, hình như là... một cuộc gọi quốc tế. Ai vậy nhỉ.

- Alo! – Anh bắt máy

Đầu dây bên kia không có tiếng đáp lại, chỉ có tiếng ồn ào giống như tiếng nước chảy.

- Alo! – Tùng khó hiểu lặp lại nhưng thêm mấy lần nữa vẫn không có tiếng trả lời.

Tiên Dung run run cố gắng kiềm chế sự xúc động của mình... Cô rất muốn nhưng biết nói gì với anh bây giờ? Người duy nhất mà cô nghĩ đến chính là anh... Cô chỉ muốn nghe giọng nói của anh mà thôi! Cô đang đau lắm...đau lắm...

Tiếng nước nở đang muốn tuôn ra mọi nỗi niềm, cô thực sự không thể chịu thêm được nữa! Cô cần có anh bên cạnh biết chừng nào! Cô thực sự rất cần anh! Rất cần anh lúc này!

“ – Ai vậy anh ?”

Tiếng Ngọc Hân rất nhỏ đầu bên kia làm Tiên Dung giật mình, những gì cô định nói bỗng nghẹn lại trong cổ họng...

Minh Tùng cúi nhìn điện thoại khó hiểu, anh bước đến treo lên giường. Ngọc Hân nhìn nét mặt anh trầm trọng, cô tiến lại gần anh :

- Sao thế ?

Minh Tùng lắc đầu :

- Anh không biết! Đầu dây bên kia không nói gì... Chỉ có tiếng giống như tiếng nước chảy...

- Anh vẫn chưa tắt máy sao ? – Cô hỏi

Minh Tùng lắc đầu, anh nói nghiêm túc :

- Xin hỏi ai đấy ? Có chuyện gì sao ? Alo....

Sự cố gắng của anh không có câu trả lời... Là ai nhỉ? Ai vào giờ này lại muốn tốn một cuộc gọi quốc tế chỉ để không nói gì? Nam Thành chăng? Anh nghe nói anh ta đã về Việt Nam được vài ngày... Nhưng cũng không thể là anh ta, anh ta không rỗi việc đến vậy.

- Xin lỗi! Nếu không nói gì...thì tôi sẽ tắt máy! – Minh Tùng ai ngại nói

- “Không!!!!” - Ngay lập tức có hiệu quả khi đầu dây bên kia đáp lại bằng một giọng nói nghẹn ngào – “ Anh...Tùng!”

Về sững sờ hiện lên trên gương mặt Minh Tùng:

- Tiên...Dung...

Tiên Dung? Ngọc Hân ngược lên nhìn anh, sự ngạc nhiên làm cơn buồn ngủ của cô nhanh chóng bị đẩy lùi.

- Có chuyện gì vậy ? – Minh Tùng lo lắng hỏi, dường như giọng nói của Tiên Dung có điểm không bình thường.

- “Em... Anh Tùng... Em...

Đầu dây bên kia là những tiếng nước nở, những tiếng nói ngắt quãng hòa lẫn trong tiếng nước chảy nhạt nhòa. Đã xảy ra chuyện gì? Hình như cô ấy đang rơi vào tình trạng hoảng loạn.

- Đã xảy ra chuyện gì? Em đang ở đâu? Em đang ở nước ngoài sao?

- “Em...em vừa về Việt Nam...” – Tiên Dung nghẹn ngào

Về Việt Nam? Cô ấy về Việt Nam để làm gì? Minh Tùng thờ dãi:

- Được rồi! Em bình tĩnh lại đã được chứ? Bây giờ em hãy tắt vòi nước đi và từ từ kể cho anh nghe... Anh sẽ nghe em hiểu không? – Anh cố gắng hết sức nhẹ nhàng, trong lòng anh đang có những linh cảm không hay. Tiên Dung đang rơi vào trạng thái hoảng loạn và không ai biết cô ấy có thể làm gì.

Đầu dây bên kia có tiếng sụt sịt:

- “ Vâng...”

- Ngoan lắm... – Tùng lên tiếng dỗ dành, anh ngả lưng xuống gối tìm tư thế thoải mái... Đột nhiên anh nhận thấy một đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm. Ngọc Hân chớp chớp mắt nhìn anh chăm chú nhưng trong đôi mắt đẹp anh không thể đọc ra cô đang cảm thấy gì.

Minh Tùng mỉm cười, anh biết trong lòng Hân đang cảm thấy thế nào, chỉ là không muốn để anh nhận ra mà thôi. Vươn cánh tay kéo cô tựa trên ngực mình, anh mở loa ngoài điện thoại để sang bên cạnh, ôm Hân thật chặt, anh hôn lên tóc cô thì thầm:

- Tin anh...

Ngọc Hân gương cười, cô không thể phủ nhận ở trong vòng tay anh thật ấm áp. Gương mặt nhỏ bé ngược lên nhìn anh, cô nhỏ giọng đáp lại, không để người bên kia nghe thấy :

- Anh đang định làm điều mờ ám gì sao ?

Lời nói của cô vừa dứt thì đột nhiên bên hông đã bị siết chặt bằng một đôi tay mạnh mẽ, kéo thân hình cô càng áp sát vào người anh. Gương mặt hai người phút chốc gần trong gang tấc, chỉ cách nhau một hơi thở mà thôi làm đôi mắt cô mở to nhìn anh thẳng thốt. Đồ ngốc Minh Tùng! Lại muốn làm gì đây?

Nhìn gương mặt Hân có chút bùng đỏ, Tùng bật cười ngả ngớn. Tiếng anh thì thầm kích thích từng tế bào mẫn cảm trên da mặt cô:

- Anh đúng là...đang muốn như vậy!

Câu nói của anh kết thúc bằng một nụ hôn cuồng nhiệt, bất ngờ chộp lấy môi cô làm Ngọc Hân giật mình. Nụ hôn giống như muốn luồng lửa nóng thiêu đốt tâm trí cả hai, rất nhanh chóng trong căn phòng im lặng chợt vang lên những tiếng thở nặng nề...

.....

- “ Anh Tùng... anh còn ở đó không ?”

Cuối cùng vẫn là Ngọc Hân nghe thấy và nhắc nhở người đàn ông đang thả hồn mình trên vai cô:

- Tùng... điện thoại... – cô cố gắng nhỏ giọng nhắc nhở

- Ourch!!!! – kết quả vẫn là cô bị cắn đau.

Ngọc Hân tức giận xoa một bên bả vai, gương mặt đỏ bừng phẫn nộ ngược lên nhìn người đàn ông vẫn không chịu xuống khỏi người cô. Khóe mắt Minh Tùng lộ ra vui vẻ, nụ cười trên môi cũng càng thêm ngọt ngào. Không hề muốn buông tha người đẹp bên dưới, anh xoay người nhanh nhẹn với lấy điện thoại:

- Ừm... anh vẫn ở đây...

Câu nói còn chưa dứt, anh đã vội vàng cúi xuống tìm kiếm ngọt ngào trên môi người trước mặt.

- Ourch!!!! – Lần này thì đến lượt anh bị đau

Ngọc Hân trừng mắt nhìn Minh Tùng, nhéo anh một cái đau điếng, bàn tay chỉ vào điện thoại của anh:

- Anh muốn cô ấy nghe thấy sao? Batard!

Minh Tùng híp mắt không vui, cô nhóc này, dám nhéo anh, cúi xuống bên tai cô thì thầm:

- Lát nữa em đừng hòng được ngủ ngon!

Quả nhiên người bên dưới gương mặt trở thành một lò lửa đỏ phừng phừng làm trong lòng anh hết sức thoải mái, xoay người xuống ôm chặt cô vào ngực mình, anh thì thầm trên tóc cô:

- Em đợi đây!

- Đáng ghét! – Ngọc Hân phản đối, mắt đẹp trừng lên nhìn anh.

.....

- “ Tùng...”

Bên trong điện thoại lại có tiếng gọi. Minh Tùng bây giờ mới nhớ ra Tiên Dung :

- Anh đây... Được rồi, từ từ kể cho anh nghe... Đã xảy ra chuyện gì ? Vì sao em lại về Việt Nam ?

- “Em...” – Tiên Dung ngập ngừng... Cô ngồi thu lại trong bốn tấm như một vật nhỏ nhưng không còn sự sợ hãi. Trong mắt cô giờ chỉ còn sự giận dữ....

Nước mắt thì nhau đuổi xuống trên gương mặt nhọt nhọt xinh đẹp... Trong đêm tối tĩnh lặng, hai người đó không nhận thấy những tiếng động mình tạo ra để nghe đến mức nào sao ? Để nghe đến mức làm trái tim cô rỉ máu, hàng ngàn hàng vạn mũi tên đâm vào một vết thương đã cũ làm nó rách toác, vô cùng đau đớn.

Ngọc Hân! Cô ta rất không vui khi biết cô gọi điện cho Minh Tùng phải không ? Cho nên cô ta tìm cách quyến rũ để anh ấy không còn tâm trí nghe điện thoại của cô nữa phải không ? Con người của cô ta sao mà độc ác như vậy ? Đến một người không còn gì cả... Một người đã bước vào đường cùng

như cô, cô ta cũng không muốn bỏ qua... Cô ta đã cướp Minh Tùng từ trong tay cô, giờ còn muốn đẩy cô vào chỗ chết, không muốn Minh Tùng quan tâm tới cô nữa sao?

Bàn tay Tiên Dung bấu chặt vào thành bồn, nỗi uất hận trong tim cô giống như một ngọn núi lửa đã phun trào không thể ngừng lại được nữa... Ngọc Hân! Cô ta sẽ phải trả giá! Nhất định sẽ phải trả giá! Tất cả những gì mà cô phải chịu đựng ngày hôm nay, cô ta sẽ phải nhận lại hết!

- “Tiên Dung...em còn ở đó không?”

Giọng Minh Tùng lo lắng làm Tiên Dung giật mình, phải, chỉ có anh thôi, chỉ có anh thôi là người mà cô yêu nhất trên đời này... Vì sao anh lại không phải là của cô?

- “Dung... Em không sao chứ?”

Tiên Dung hít một hơi thật dài, cố nén tiếng khóc nức của chính mình, cô cố gắng bình thần nói:

- Em không sao... Chỉ là em quá lo lắng cho ba thôi... Xin lỗi đã làm phiền anh lúc đêm thế này! Em tắt máy đây!

- “Khoan đã! – Minh Tùng vội nói, thái độ đột nhiên thay đổi của Tiên Dung rõ ràng làm anh nghi ngờ

- Có chuyện gì? – Tiên Dung cố kiềm lại những giọt nước mắt đang chực trào ra làm trái tim cô tê buốt. Minh Tùng còn quan tâm đến cô nhiều như vậy cơ mà! Tất cả chỉ là vì Ngọc Hân mà thôi! Chính là vì cô ta!

- “Vì sao em lại về Việt Nam?”

- Em... – Tiên Dung run rẩy, những gì vừa trải qua với cô thật kinh hoàng, nhưng không thể để anh biết, cô không thể để anh biết rằng chính mình đã không còn trong sạch, chính mình đã biến thành người của một người đàn ông khác. Nếu như vậy, giữa cô và anh mãi mãi sẽ là không thể. – Em về để lo một số việc! Giờ em ổn rồi! Cảm ơn anh... Tạm biệt và...chúc anh ngủ ngon!

Nói xong Tiên Dung vội vã cúp máy, không để Minh Tùng kịp chất vấn thêm câu gì. Cẩn bờ môi trắng bệch đến tứa máu, Tiên Dung đứng dậy, tự lấy khăn thấm quần quanh mình, cô chậm rãi bước ra ngoài. Lúc này cô không thể yếu đuối! Đúng vậy! Cô không thể yếu đuối! Mọi việc cô cần phải dựa vào chính mình... bản thân cô không thể gục ngã...

Tiên Dung bước ra khỏi phòng tắm, đột nhiên giật mình nhìn thấy một dáng người đang dựa lưng vào bức tường trước mặt, trên tay anh vẫn còn điều thuốc trong bóng đêm lấp lờ sáng:

- Anh... Anh đứng đây từ bao giờ? – Tiên Dung run run hỏi, đôi mắt ngỡ ngàng nhìn vào Nam Thành, trong bóng tối không thể nhìn rõ cảm xúc của anh. Nhưng cô biết được, anh nhất định đang rất tức giận.

Nam Thành thở dài, dập tắt điều thuốc trong tay, giọng anh đều đều không biểu cảm:

- Dù để nghe thấy tất cả...

Anh đã nghe thấy tất cả sao? Tiên Dung cup mặt xuống, đột nhiên trong lòng cô xuất hiện một sự tức giận ồ ạt kéo tới xóa tan những sợ hãi, xóa tan những ngập ngừng. Bàn chân cô chậm rãi bước đến trước mặt Nam Thành cho đến khi cô hoàn toàn đối diện với anh. Trong đôi mắt sâu thẳm đó của anh, cô không đọc được điều gì... Trong đầu cô chỉ còn hình ảnh của một người, Minh Tùng.

- Vậy anh sẽ giúp em chứ?

Nam Thành nhìn Tiên Dung, dường như chưa kịp hiểu những gì cô đang nói, anh không trả lời.

Tiên Dung mỉm cười, bàn tay cô buông lỏng để tuột khăn tắm trên người để lộ ra những đường cong hoàn mỹ, trong bóng tối, làn da trắng bóc càng thêm mềm mướt trơn bóng đầy hấp dẫn. Gương mặt nhỏ bé đưa lên gần sát với gương mặt Nam Thành, khóe môi chậm rãi mỉm cười, từng hơi thở ấm nóng kích thích người đối diện và cô biết điều đó, cô biết Nam Thành đang bị cô hấp dẫn... Hơi thở của anh trở nên dồn dập, nóng hừng

hấp, toàn thân chỉ biết cứng đờ để cô hấp dẫn...

- Hãy giúp em...loại bỏ Ngọc Hân! Em sẽ luôn là của anh... Em là của anh mãi mãi, Nam Thành... giúp em!

Đôi môi cô đưa đến nhưng không chạm vào môi anh, chỉ nhẹ nhàng mon trón trên từng điểm mẫn cảm, đường cong không xương dán trên người anh càng tăng thêm sức cuốn hút... Và đúng như cô mong muốn, Nam Thành giống như phát cuồng vô lý người cô, hôn mút ngẫu nhiên như một con thú bị bỏ đói chợt nhìn thấy con mồi. Anh trực tiếp vác cô lên, đưa vào phòng và ném lên giường. Sức nặng của anh đè xuống làm cô phải kêu lên. Nam Thành cười lạnh, trong bóng tối không thể nhìn rõ những chua xót đang dâng đầy lên trong ánh mắt của anh.

- Được! Anh sẽ giúp em! Cũng hãy nhớ lấy điều em đã nói... Em, Là, Của, Anh! Kể cả khi em có được Minh Tùng... Em cũng là của anh! Hãy nhớ điều đó!

Sự tức giận dâng lên trong lòng anh cuộn cuộn, Nam Thành cũng không hề dịu dàng muốn cô và giống như một sự trừng phạt, đem tất cả những tức giận trong mình để giải tỏa. Lúc này sự sợ hãi mới quay trở lại với Tiên Dung, cô chợt nhận ra mình không hề hiểu rõ Nam Thành, con người thực sự của anh

không phải là về ngoài thư sinh vô hại... Nhưng vì Minh Tùng, vì hạnh phúc của chính mình, cô cần đến anh. Cố xua đi cảm giác sợ hãi trong lòng, Tiên Dung ôm lấy cổ anh, tìm cách hấp dẫn anh đến với chính mình:

- Em biết! Em luôn là của anh...

Ngay lúc này, cô biết rằng cô đã chính thức kí tên vào bản hợp đồng bán linh hồn mình cho quỷ dữ... Một giọt nước mắt rơi xuống rồi tan đi, thân thể cô lại bắt đầu đau nhức... mặc kệ người đàn ông đang ở trên người cô đòi hỏi... Tâm hồn cô đang ở một nơi rất xa...rất xa....

.....

.....

- Cô ấy tắt máy rồi sao ? – Ngọc Hân nhìn Minh Tùng hỏi, anh đã nhú mảy nhìn vào màn hình điện thoại chắc phải một phút rồi.

- Ừm – Tùng trả lời – Hình như đã có chuyện gì đó... Nhưng cô ấy lại không nói!

Ngọc Hân cụp mi mắt, cô cũng cảm thấy Tiên Dung rất lạ... Lúc đầu còn có vẻ hoảng loạn, sau đó lại có thể bình thường nhanh đến vậy. Chắc chắn đã xảy ra chuyện nhưng cô ấy lại muốn giấu, không muốn Minh Tùng biết. Điều cô chắc chắn chỉ có thể là... Tiên Dung đang nghĩ đến anh và muốn anh có thể ở bên mình! Tình yêu của cô ấy dành cho Minh Tùng thực sự là...rất lớn!

- Hân!

Tiếng Tùng gọi làm cô giật mình ngược lên, anh đang nhìn cô chăm chú :

- Em không sao chứ ?

Ngọc Hân lắc đầu:

- Em thì có thể làm sao ?

Tùng mỉm cười, anh kéo cô nằm gọn trong tay mình, vuốt nhẹ từng sợi tóc tơ mỏng manh...

- Hân... anh... nếu như...anh giúp đỡ Tiên Dung... em sẽ không buồn chứ ?

Một tia u ám xẹt nhanh qua mắt Ngọc Hân. Thực sự cảm giác của cô về Tiên Dung không tốt lắm... Cô thậm chí còn luôn bị ám ảnh bởi những lời nói giống như nguyên rủa cô ta dành cho mình! Tình yêu đối với Minh Tùng của Tiên Dung là một điều cô luôn ngưỡng mộ, nhưng sự tiêu cực trong đó làm cô không thể không lo lắng... Nếu sự việc lần này không nghiêm trọng như thế, cô thực sự mong Minh Tùng có thể tuyệt giao với cô ta thì càng tốt... Nhưng cô biết rằng Minh Tùng sẽ không im lặng như vậy mà lương tâm của cô cũng không nhỏ mọn như vậy. Cô biết anh đã muốn làm như vậy từ lâu lắm rồi... Anh không có lí do gì để ghét Tiên Dung, thậm chí trong lòng anh...cô gái đó cũng rất quan trọng...

- Còn phải tùy xem anh sẽ giúp cô ấy thế nào ?- Ngọc Hân mỉm cười – Chỉ cần anh không đưa cô ấy về nhà và ngày ngày đi lại trước mắt em...

- Em đang nói gì vậy ? – Minh Tùng ngắt lời, anh dĩ nhiên hiểu được điều cô lo lắng không phải là anh giúp Tiên Dung mà nguyên nhân thực sự là vì cô lo sợ anh thực sự có tình cảm với cô ấy. Điều này...thật oan uổng! – Điều đó thật điên rồ! Anh không bao giờ làm như vậy! Ý anh là anh chỉ muốn giúp gia đình cô ấy vượt qua giai đoạn khó khăn bây giờ.

Ngọc Hân ngược lên nhìn anh :

- Được... chỉ cần anh không suốt ngày lượn lờ xung quanh cô ấy!

Minh Tùng định nói lại thôi, anh híp mắt lại nhìn Ngọc Hân, cô nàng này, thực sự nghĩ anh là người như thế nào chứ? Thật oan uổng và không công bằng chút nào.

- Ngọc Hân, có phải dạo này anh để em nghĩ ngợi nhiều quá nên tinh thần rất thoải mái nghĩ lung tung phải không ?

Người thấy mùi nguy hiểm, Ngọc Hân lùi ngay người lại nhưng không được, cô đã bị anh ôm chặt cứng. Cô vội nói, trong lòng ngay lập tức khẩn trương :

- Không! Không phải như vậy!

- Còn nói không phải! – Minh Tùng càng kéo cô áp sát vào người anh – Cả ngày mai em đừng hòng xuống được khỏi giường! Để xem em còn nghĩ lung tung nữa không?

- Em không nghĩ lung tung! – Ngọc Hân lên tiếng phản đối – Em... – Nhưng tiếng nói của cô nhanh chóng bị áp đảo bởi một nụ hôn cuồng nhiệt...

.....

- Minh Tùng! Anh thật đáng ghét!

Thỉnh thoảng trong đêm tối lại vang lên tiếng Ngọc Hân đầy tức giận, nhưng đáp lại sự tức giận của cô chỉ có tiếng anh cười khúc khích... Những tiếng thờ dốc nặng nề kéo đêm dài chậm rãi qua đi....

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97

Liên minh là một cách gọi ngắn gọn của liên minh kinh tế được thành lập bởi những tập đoàn lớn mạnh nhất : Advanced Travel chuyên kinh doanh khách sạn và du lịch, SmartMart với các hệ thống siêu thị lớn mạnh, các trung tâm thương mại lớn, Fast Air chuyên kinh doanh dịch vụ hàng không và các đường vận tải quốc tế, Clever Food sở hữu một hệ thống rộng lớn các nhà hàng ăn sang trọng, các Casino hái ra tiền. Mỗi tập đoàn với một lợi thế và sức mạnh riêng đã tạo nên một liên minh vững mạnh, một thị trường lớn mà các công ty nhỏ và vừa khác khó có thể cạnh tranh lại. Một trong những mục đích của Liên minh chính là chia sẻ thị trường, chia sẻ từng khâu trong các dự án làm ăn lớn với chất lượng cao nhất phục vụ cho tầng lớp thượng lưu. Ra đời chưa được bao lâu, Liên minh đã nhanh chóng chiếm được thị phần lớn ở khắp nơi và trở thành một thế lực kinh tế không thể coi thường. Các công ty và các tập đoàn lớn nhỏ khác kinh doanh trong ngành đều mong muốn được tham gia vào Liên minh với mong muốn chia sẻ lợi nhuận. Số lượng các thành viên trong Liên minh ngày càng tăng lên nhưng 4 tập đoàn lớn nhất thành lập trong Liên minh vẫn là những nhân vật nắm giữ vai trò chủ chốt.

Sự việc xảy ra đột ngột với SmartMart không chỉ đánh gục hoàn toàn tập đoàn lớn mạnh này mà còn gây ra những tổn thất không nhỏ cho Liên minh. Một loạt các hợp đồng làm ăn trọn gói bị gãy rớt, một góc trong thế đứng 4 chân của Liên minh bị sụp đổ gây ra nỗi hoang mang, đồng thời tạo ra nguy cơ tan rã. Kế hoạch đề khôi phục lại SmartMart đồng thời những biện pháp nhằm đối phó với những rủi ro đã nhanh chóng được đưa lên Hội đồng nhưng đều không đạt được sự đồng thuận. Các thành viên trong liên minh bắt đầu nghĩ đến một nhân vật mới thế chỗ cho chỗ ngồi còn trống của SmartMart và đề mặc tập đoàn này tự sụp đổ như nó ở hiện tại. Tuy nhiên, ý kiến này đã vấp phải rất nhiều sự phản đối từ các thành viên chủ chốt trong Liên minh.

SmartMart là một trong những tập đoàn sáng lập, đã kí tên vào bản mục tiêu hoạt động của Liên minh trong đó có quyền lợi được giúp đỡ và tài trợ trong trường hợp khó khăn và có kế hoạch cụ thể đề phục hồi. Trong trường hợp này, SmartMart hội đủ những điều kiện đó. Một bản kế hoạch chi tiết từng bước phục hồi SmartMart đã được nhanh chóng đưa lên Hội đồng Liên minh hoàn toàn có tính khả thi, trong đó một phần vốn đã được ngân hàng trung ương đồng ý cấp vốn vay, một phần vốn đã được huy động từ những cổ đông muốn cứu vãn lại tình hình, một phần còn lại SmartMart đang chờ được Liên minh đồng ý.

Mọi chuyện đều cần được quyết định nhanh chóng để giải quyết tình hình đang hết sức hỗn loạn bên ngoài bệnh viện Paramus cũng như những rối ren không nhỏ trong nền kinh tế. Chính vì vậy, cuộc họp Hội đồng được triệu tập khẩn cấp, các thành viên chỉ có 1 ngày để nghiên cứu bản kế hoạch SmartMart đưa lên...

Nhưng tất cả chỉ là vấn đề thủ tục... Minh Tùng thờ ra, đến ngân hàng trung ương cũng đã đồng ý cấp vốn vay, chứng tỏ tính khả thi của bản kế hoạch rất cao, Hội đồng sẽ không từ chối... Cuộc họp ngày hôm nay chỉ mang tính hình thức, công khai hóa quyết định mà ai cũng đã hiểu mà thôi. Tùng xoay đi xoay lại chiếc ghế dựa của mình, anh còn 2h đồng hồ trước khi đến với cuộc họp tổ chức tại Phòng hội nghị lớn của khách sạn Halson – một trong những khách sạn 7 sao thuộc hệ thống khách sạn cao cấp của tập đoàn Advanced Travel. Khi nhận được bản kế hoạch phục hồi SmartMart, anh đã nhanh chóng nhận ra tác giả của nó chính là Nam Thành mà cũng không bất ngờ khi đại diện của SmartMart đến cuộc họp hội đồng lần này chính là anh ta. Chỉ là mục đích, anh ta có mục đích gì là điều làm Minh Tùng hoàn toàn đau đầu và khó hiểu. Đánh gục SmartMart rồi lại vung nó đứng lên là một điều bất kì ai cũng sẽ cảm thấy vô lý. Nếu mục đích của anh ta chỉ là ông Văn Đình thì chỉ như vậy là đủ rồi, để mặc SmartMart trôi theo dòng nước lũ, bản thân anh ta sau vụ này cũng kiếm được không ít tiền, sẽ cao chạy xa bay tìm một nơi yên tĩnh nào đó sống vui vẻ cho nốt quãng đời còn lại, hoàn toàn thỏa mãn và sung túc. Phải chăng anh đã sai? Minh Tùng nhíu mày suy nghĩ, anh đã để lọt mất điều gì khi nghĩ về Nam Thành chẳng? Tình yêu đối với Tiên Dung đã làm anh ta suy nghĩ lại chẳng? Đột nhiên một gương mặt xẹt qua mắt anh, xinh đẹp nhưng lại tràn đầy nước mắt... Minh Tùng thờ dài, từ sau cuộc gọi đêm hôm đó anh không có cách nào tìm hiểu được tình hình của cô ấy, rất có khả năng đêm đó cô ấy đang ở với Nam Thành...

Ring...ring...ring...

Tiếng chuông điện thoại làm Tùng giật mình, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp quen thuộc hiện lên trên màn hình, trong lòng anh chợt cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút.

- Anh đây...

Đầu dây bên kia là tiếng Ngọc Hân :

- “Anh còn nhớ hôm nay là ngày thử váy cưới chứ ? Bao giờ anh mới về nhà ? Á... Cô ơi, nhẹ tay một chút! Tôi đang có em bé, không cần bó eo chặt như vậy đâu!”

- “A...xin lỗi quý khách!” – tiếng cô nhân viên rất nhỏ, kèm theo là một tiếng cười khúc khích

Minh Tùng khước môi không tự chủ được mỉm cười, trong đầu anh đang hiện ra hình ảnh Ngọc Hân chìm ngấm trong đồng áo váy trắng tinh.

- “Minh Tùng, anh còn nghe em nói không?” – giọng cô bức dọc sắp chết rồi! Thực sự anh cũng biết Hân chẳng bao giờ chịu được những chuyện rườm rà phức tạp như vậy.

- Dĩ nhiên là anh có nghe...

- “Vậy bao giờ anh về? Trời đất! Anh có cần đặt nhiều váy cưới như vậy không? Chỉ là một ngày cưới thôi mà... Đâu cần đến những 5 bộ váy! Một ngày thay nhiều như vậy, em sẽ không bị mệt mà chết mới lạ đó!” – giọng cô hết sức thiếu não.

- Ngoan nào... - Tùng dịu dàng – Anh đã nói với em rồi mà, một bộ váy cưới chính để mặc lúc làm lễ, em sẽ cần một bộ thoải mái hơn để đi chúc rượu đến các bàn tiệc, buổi tối cũng cần một bộ phù hợp với buổi khiêu vũ, 2 bộ còn lại để dự phòng trong trường hợp cần thiết! Anh biết là sẽ làm em mệt, nhưng không thể làm khác được....

Ngọc Hân thở dài đánh thượt:

- “Đành vậy... Làm sao khác được! Nhưng mỗi mẹ lại một gu thẩm mỹ khác nhau! Thực sự là bắt em thay đi thay lại đến cả chục bộ váy rồi mà vẫn chưa muốn dừng lại... Người ta mang váy đến cũng sắp muốn chật cả nhà rồi! Anh mau về cứu em được không?”

- Được rồi... Anh sẽ về sớm! Em đi nghỉ đi! Đừng để em bé bị mệt hiểu không?

- “Anh nên nói điều đó với hai mẹ!”

Tùng thở dài:

- Anh bắt đầu hối hận vì đã gọi ba mẹ về sớm hơn dự định!

- “Mẹ mà nghe được chắc chắn anh sẽ bị nhổ sạch tóc trên đầu!” – Hân cười khúc khích

- Vậy là em đã biết cách ám sát anh rồi đó! – Tùng mỉm cười, dường như Hân đã lấy lại được tinh thần đôi chút.

- “Em sẽ sử dụng khi cần thiết! Anh nhớ về sớm...”

- Anh hứa...

- “Được rồi! Không làm phiền anh nữa... Hôm nay anh có cuộc họp quan trọng mà phải không?”

- Ừ... - Tùng ngập ngừng, anh đã nói với Hân hôm nay là cuộc họp Liên minh, đối với SmartMart là một quyết định mang ý nghĩa sống còn. Mặc dù cô không phản đối anh giúp đỡ gia đình Tiên Dung nhưng rõ ràng trong lòng cũng không thoải mái. Đòi lại là anh, anh nhất định cũng sẽ không thoải mái.

- Vậy thì... em sẽ gặp anh ở bữa tối!

- Ừ! Cố gắng nghỉ ngơi biết không?

Ngọc Hân bật cười:

- Vâng!

.....

Tùng tắt máy, lòng mày anh hơi nhú lại suy nghĩ... Đùng là anh muốn giúp đỡ gia đình Tiên Dung, nhưng sự có mặt của Nam Thành lại là một điều ngoài ý muốn. Đến lúc này thì anh hoàn toàn không hiểu điều Nam Thành đang nghĩ, anh ta thực sự đã được cảm hóa hay đây chỉ là một bước trong kế hoạch liên hoàn của anh ta: nắm trọn SmartMart trong tay rồi mới đẩy ông Văn Đình vào chỗ chết? Nếu thực sự như vậy, thì anh ta liệu có chấp nhận sự giúp đỡ của anh không? Không, nếu có cũng sẽ miễn cưỡng hết sức có thể!

Cốc! Cốc! Cốc!

Viên thư kí bước qua ngưỡng cửa:

- Tổng giám đốc! Tổng giám đốc của Fast Air và Clever Food đã đến!

- Tốt! Vậy chúng ta đi thôi! – Tùng đáp rồi nhanh nhẹn đứng dậy, chỉnh hai vạt áo cho ngay ngắn mới bước đi. Dù sao anh cũng cần phải có cuộc nói chuyện trước với hai tập đoàn này, quyết định của họ rất quan trọng. Dù toàn bộ hội đồng đồng ý nhưng nếu một trong hai tập đoàn này phản đối, SmartMart vẫn không thể có đủ nguồn vốn cần thiết.

Phòng Hội nghị lớn của khách sạn Halson được xây dựng theo hình rẽ quạt dốc đứng từ trên xuống, với sức chứa trên 500 người, là căn phòng chuyên dụng cho các cuộc họp, các cuộc gặp gỡ lớn. Căn phòng được trang bị đầy đủ thiết bị tay nghe, hệ thống phiên dịch, hệ thống âm thanh và khu vực sân khấu sang trọng. Phòng họp cũng dần dần trở nên đông đúc khi các thành viên của cuộc họp đang bước vào, tất cả đều theo chỉ dẫn cho nhân viên trở về đúng vị trí ngồi xếp bằng tên của mình. Phía trên cùng, gần với khu vực sân khấu nhất được đặc biệt kê thêm bốn chiếc ghế dành cho bốn Tổng giám

độc của 4 tập đoàn sáng lập. Ở đó đã có hai Tổng giám đốc của Fast Air và Clever Food đang ngồi, đằng sau là những cổ vấn và thư kí của họ. Khi Minh Tùng bước vào, hai người đều đang trao đổi với nhau điều gì đó có vẻ nghiêm trọng. Nhận thấy anh đang bước lại gần, cả hai đều nở nụ cười niềm nở :

- A, Shane! Cuối cùng cậu cũng tới!

Tùng bước đến thân thiện bắt tay cả hai người, mỉm cười:

- Chào ông, Victor! – Tổng giám đốc của Fast Air là một người đàn ông cao lớn, gương mặt nghiêm khắc và cặp kính lão trên chiếc mũi khoằm dường như luôn dò xét.

- Chào ông, Adam! – Tổng giám đốc của Clever Food thì dường như ngược lại, là một người đàn ông có phần béo mập với cái bụng phệ và gương mặt luôn cười tít.

Nhưng Minh Tùng luôn hiểu rằng, dù vẻ ngoài có khác nhau nhưng tâm địa thương trường của họ quyết không thua kém nhau.

Ông Adam ngồi giữa hai người, lắc đầu :

- Shane, tôi thật không thể ngờ có ngày chúng ta sẽ lại ngồi ở đây cùng nhau mà không có Dick, chúng ta còn phải quyết định vấn đề của SmartMart thay ông ấy, thật là một bi kịch!

Tùng chỉ mỉm cười, anh không trả lời... Dường như cả hai ông đều đang có điều muốn nói với anh. Ông Adam lập tức đi vào câu chuyện :

- Dick là ông bạn già của cả 3 chúng ta! Shane, cậu định giúp ông ấy bao nhiêu ?

Thì ra vấn đề của anh cũng chính là vấn đề của cả hai vị tổng giám đốc đang ngồi đây. Giúp đỡ SmartMart cũng giống như một dạng đầu tư. Số tiền được chuyển giao cho SmartMart vay sẽ được chuyển về một số cổ phần hợp lý, sau này khi SmartMart phục hồi, số cổ phần đó sẽ được bán trả lại cho SmartMart theo đúng giá cổ phần của SmartMart lúc hiện tại. Tất cả giống như một cùng bước chân lên một con thuyền, nếu SmartMart thực sự hồi phục, họ sẽ kiếm được một số tiền không nhỏ, nhưng nếu SmartMart thất bại, tổn thất cũng không thể ngờ... Tùy xem những ai muốn góp chân vào canh bạc này, nhưng không ai muốn có quá nhiều rủi ro như vậy, quyết định của Liên minh tùy thuộc rất lớn vào quyết định của ba tập đoàn lớn, họ theo... những người khác sẽ theo... còn ngược lại thì...

Minh Tùng mỉm cười :

- Tôi nghĩ sẽ quyết định sau khi nghe được bản kế hoạch của SmartMart!

Liên minh nhất định sẽ giúp nhưng vấn đề vẫn là sẽ giúp bao nhiêu.

Phòng họp đang nhốn nháo bỗng trở nên cho chút trầm mặc, cũng giống ông Adam và Victor, Minh Tùng xoay người lại nhìn vào đoàn người vừa xuất hiện. Anh hơi nhíu mày nhìn Nam Thành đang là người đi đầu, mỉm cười và bắt tay thân thiện với những đại diện của các công ty khác. Đột nhiên gương mặt Tiên Dung đập vào mắt làm anh cảm thấy có chút sững sờ, đôi mắt cô cũng ngay lập tức chiếu thẳng vào anh. Một tia xúc động xẹt qua mắt Tiên Dung rất nhanh nhưng Tùng cũng đã nhận ra, đôi mắt anh thẳng tắp xoáy thẳng làm cô bối rối quay đi... Gương mặt cô trở nên nhợt nhạt, mất tinh thần... Đã có chuyện gì đó xảy ra, chính xác là như vậy...

Minh Tùng nhìn lên gương mặt Nam Thành đang tiến lại gần, là anh nghĩ quá nhiều hay thực sự trên gương mặt anh ta lộ ra vẻ thỏa mãn. Nam Thành bước đến bắt tay ông Adam và Victor, cuối cùng dừng lại ở anh:

- Chào, gặp lại cậu ở đây...thật tốt!

Bàn tay Nam Thành đưa đến nhưng Minh Tùng hoàn toàn không muốn bắt lấy, thái độ của anh làm mọi người chú ý, Advanced Travel dường như không muốn tham gia vào câu chuyện SmartMart lần này. Việc anh làm hoàn toàn xuất phát từ việc khinh thường tâm địa đen tối của Nam Thành, nhưng trong mắt người khác nó trở thành một ngụ ý khác. Tiên Dung gương mặt cúi gằm, hoàn toàn không có đủ dũng khí để nhìn Minh Tùng, anh càng khẳng định giữa cô và Nam Thành đã xảy ra chuyện gì đó.

- Mời đoàn đại diện của tập đoàn SmartMart đến khu vực sân khấu! – Tiếng MC vang lên khắp phòng họp.

- Xin phép! – Nam Thành mỉm cười rồi nhanh nhẹn bước đi, đoàn người cũng bước theo, chỉ có Tiên Dung bước đi dường như cố gắng nán lại, cố gắng lướt qua một người...thật chậm... Nhịp tim phút chốc nhảy vọt, bước chân khựng lại vài giây rồi như bay về phía trước...

.....

Trong suốt cuộc họp Minh Tùng không hề chuyên tâm vào bản kế hoạch của Nam Thành, anh muốn giúp đỡ SmartMart cũng không phải chỉ vì bản kế hoạch của anh ta. Đôi mắt anh luôn thẳng tắp chiếu thẳng vào gương mặt nhợt nhạt của Tiên Dung ngồi bên cạnh Nam Thành, đôi mắt của cô ấy luôn hoảng hốt che giấu sợ hãi khi nhìn anh và nhận ra anh đang nhìn cô chằm chằm...

Cuộc họp nhanh chóng đi đến đồng thuận, các tập đoàn sau giờ nghỉ ăn nhẹ giữa cuộc họp đã có những cuộc trao đổi ngắn với nhau về việc sẽ đầu tư vốn bao nhiêu vào SmartMart và câu chuyện được nói đến nhiều nhất chính là thái độ của Minh Tùng đối với Nam Thành từ đầu cuộc họp, rõ ràng là không có thiện cảm.

Như vậy, Advanced Travel sẽ cấp vốn bao nhiêu ? Việc một tập đoàn lớn chùn tay rõ ràng làm các công ty nhỏ lo ngại không ít và quả nhiên đã gây ra cho Nam Thành không ít khó khăn trong việc tìm cách thuyết phục các công ty này, trong lòng âm thầm nguyên rủa Minh Tùng thật đáng chết!

Trở lại phòng họp là lúc các tập đoàn quyết định số vốn họ sẽ cấp cho SmartMart cho kế hoạch phục hồi, trước mặt mỗi tổng giám đốc là một tờ giấy họ sẽ ghi vào số vốn họ đồng ý cấp, tờ giấy này được bí mật chuyển đến SmartMart – cụ thể chính là Nam Thành. Minh Tùng nhìn Nam Thành hoàn toàn không có thiện cảm, đôi mắt nhú lại, bàn tay cầm bút hoàn toàn không muốn hạ xuống, nhìn sang Tiên Dung ngồi bên cạnh vẫn đang tìm cách trốn tránh ánh nhìn của anh, chợt thờ dài, bàn tay nhanh chóng đưa vài nét bút trên mặt giấy. Hai vị tổng giám đốc ngồi bên cạnh Minh Tùng, trong một chốc thoáng qua nhìn thấy con số hiện trên mặt giấy kinh ngạc không thôi, con số trên mặt giấy trước mặt bỗng tăng thêm vài số 0... Advanced Travel đã giúp thì không có lý gì để rút lui... Thái độ mọi người nhanh chóng lại niềm nở...

Sau bài phát biểu cảm ơn hết sức cảm động của SmartMart cuộc họp kết thúc, Nam Thành vội bước đến bắt tay từ biệt từng người... Minh Tùng hoàn toàn không để ý vì anh không hề có ý định muốn bắt tay anh ta, vừa xoay người muốn nhanh chóng rời khỏi phòng họp thì anh chợt nhìn thấy Tiên Dung vội vã tách khỏi đoàn người, đi nhanh về cửa exit phía sau hướng đến nhà vệ sinh, anh liền đuổi theo cô...

Hành lang vắng vẻ không một bóng người, ánh đèn vàng hắt xuống sàn nhá bóng loáng không một hạt bụi hắt lên hình ảnh đáng thương của chính cô làm Tiên Dung một mình ngồi sụp xuống.

- Dung!

Tiếng gọi quen thuộc làm Tiên Dung giật mình bật dậy, xoay người lại nhìn Minh Tùng đang bước dần dần về phía mình. Gương mặt đẹp trai quen thuộc càng lúc càng gần, mùi nước hoa nam tính phảng phất xung quanh khiến trái tim cô bất giác đập nhanh... Đôi mắt anh lại càng sâu, càng thẳng tắp nhìn vào cô, sự lo lắng tràn ra qua cái nhú mày thật chặt... Minh Tùng, anh không nên nhìn cô như vậy? Không nên chút nào... Suốt cuộc họp anh không ngừng nhìn cô khiến cô không thể tự chủ được bản thân mình, mặc dù đã cố hết sức cũng không thể ngăn cản bản thân lừa dối chính mình rằng anh còn quan tâm, anh còn để ý đến cô... Cô vẫn yêu anh như ngày xưa, thậm chí còn thiết tha nhiều hơn thế, nhưng cô lại không thể ở bên cạnh anh được nữa... Cô không còn xứng đáng nữa... Tiên Dung chậm chậm lùi lại... Cô cố gắng duy trì khoảng cách làm Minh Tùng dừng lại, anh cũng không muốn bước tiếp nữa.

- Đã có chuyện gì xảy ra ? Đêm hôm đó....em đã gọi cho anh... Đã xảy ra chuyện gì ? – Minh Tùng hỏi.

Tiên Dung trong lòng lại giống như có dao đâm, toàn thân run rẩy... Còn có thể là chuyện gì ngoài chuyện chìm trong tuyệt vọng khôn cùng, nghe tiếng cười của người khác trên nỗi đau khổ của chính mình ? Là Ngọc Hân luôn cố tình ban cho cô điều đó...

- Em... – Tiên Dung nấp má, hoàn toàn không thể nói lên lời, nước mắt lại chảy xuống giống như một phản xạ có điều kiện của nước mắt đã rơi quá nhiều trong những ngày qua.

Toàn thân cô run lên, càng lúc càng lùi lại...

- Đã xảy ra chuyện gì ? – Minh Tùng trong lòng chợt cảm thấy nhói khi nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt của Tiên Dung ngập trong đau khổ, anh nhấc chân lên muốn bước lại gần lại phát hiện cô ấy càng lúc càng lùi lại, giống như sợ hãi không dám bước đến gần anh.

- Không...không có gì cả... - Tiên Dung cố lau nước mắt, khó nhọc nói. Minh Tùng vẫn còn quan tâm đến cô, anh vẫn còn tình cảm với cô đúng không ? Ý nghĩ này vừa nghĩ tới cô đã cảm thấy trong lòng thật đau đớn.

- Em nói dối! – Minh Tùng lớn tiếng quát làm Tiên Dung giật mình, vừa ngược mắt lên đã bắt gặp gương mặt anh ở thật gần, bàn tay ấm nóng nắm chặt lấy cổ tay run rẩy lạnh buốt của cô, đôi mắt anh sáng rực nhìn vào cô như dò xét – Em hãy nhìn lại chính mình đi, khóc lóc đến nỗi da thịt cũng mòn thành nước mắt còn nói là không có gì! Vì sao em không thể nói với anh đã xảy ra chuyện gì ? Rốt cuộc Nam Thành đã làm gì em ?

Quả nhiên, câu nói cuối cùng của anh đã tác động đến Tiên Dung rất lớn... Nỗi đau trong lòng lại rỉ máu, đau khổ, uất ức trong lòng cô giống như ngọn núi lửa phun trào :

- Anh quan tâm đến điều đó làm gì ? – Cô mạnh mẽ gạt cổ tay của mình lại – Anh đã bỏ mặc em... Anh đã luôn bỏ mặc em! Chính anh là người luôn gây ra cho em đau khổ!

Tiên Dung run rẩy cắn cắn môi, biết bản thân mình không nên nói quá nhiều, lùi lại, càng cố tránh ánh mắt của Minh Tùng đang nhìn cô không nói, trong đôi mắt anh hiện lên quá nhiều cảm xúc làm cô sợ hãi, cô sợ hãi chính mình lại ảo tưởng, chính mình lại mộng mơ.

Minh Tùng thờ dài :

- Anh không bao giờ bỏ mặc em, Tiên Dung... Em luôn là cô em gái mà anh yêu quý nhất! Hãy nhớ rằng...anh sẽ không bỏ mặc em... Khi cần hãy đến tìm anh!

Anh hoàn toàn không muốn cùng nói với Tiên Dung những câu chuyện vô nghĩa, đầu óc cô ấy dường như đang hoàn toàn lạc lối mất rồi... Nói rồi, anh nhìn Tiên Dung một lần rồi dứt khoát xoay người bỏ đi.

Nhìn theo bóng Minh Tùng bước đi, Tiên Dung cố gắng ngăn bước chân mình đuổi theo anh, nước mắt rơi xuống khó chịu, ngã ngồi trên mặt đất khóc to như một đứa trẻ... Cô phải làm sao thì mới đúng ? Khi cô khát sự quan tâm của anh thì anh hờ hững, đến khi cô không có đủ dũng cảm để đối mặt thì anh lại bước đến giống như chưa có chuyện gì xảy ra, giống như anh đang muốn quan tâm đến cô. Anh nói xem cô phải làm sao ? Vì sao trái tim anh và

cô cứ mãi mãi xa nhau đến thế? Không có cách để nó đi lại chung một đường!

.....

Nam Thành đứng ở một góc tường, lặng lẽ châm thuốc hút... Từng đợt khói thuốc trắng bay hòa lẫn vào không gian. Lắc đầu một cái, anh cũng xoay người bỏ đi... Tiên Dung! Chính vì em không biết cách điều chỉnh trái tim mình nên không còn trái tim nào có thể ở bên em cả! Cả anh cũng như vậy, không còn đủ dũng cảm để ở bên em nữa... Anh sẽ không bao giờ nhìn em như một người anh đã yêu vì trái tim anh không thể tiếp tục yêu em được nữa! Nam Thành bước đi, mỉm cười nhìn ra bên ngoài, đôi khi vứt bỏ cũng là một cách làm người ta cảm thấy nhẹ nhõm... Bây giờ, cuộc đời anh sẽ chỉ còn những điều cần làm và nên làm... Minh Tùng, chúng ta sẽ lại gặp nhau ở một ngã rẽ nào đó!

.....

Ring...ring...ring...

- Có chuyện gì? – Giọng Nam Thành lãnh băng
- “Cậu chủ! Ở bệnh viện có tin tức... ông Văn Đình có chuyển biến mới!”
- Thế nào? – đôi lông mày anh cau lại
- “Ông ấy đang hồi phục!”
- Tôi sẽ đến đó ngay! – Nam Thành vội vã đáp rồi tắt máy. Bước chân cuối cùng để lên đến đỉnh vinh quang cuối cùng cũng đến.

.....

Minh Tùng rời khỏi khách sạn Halson trở về đến nhà trời cũng đã tối. Biệt thự Advanced Travel mấy ngày gần đây rất nhộn nhịp công việc chuẩn bị đám cưới, chỉ có anh là người thường xuyên vắng nhà, mọi việc đều phải nhờ cậy vào bà Thúy Lan và bà Kim San. Nhưng suy nghĩ của hai bà luôn có sự chênh lệch nhất định khiến cho người ở giữa là Ngọc Hân luôn ở trong tình trạng khó quyết định trong mọi sự lựa chọn. Cô luôn muốn than trời nhưng anh lại không có cách giúp đỡ, công việc ở Advanced Travel thực sự quá nặng nề, anh đã phải cố gắng hết sức để có thể trở về nhà mỗi buổi tối, và chỉ về đến nhà là cả cơ thể và đầu óc anh đã quá mệt mỏi mất rồi.

- Tổng giám đốc!

- Tổng giám đốc!

-

Minh Tùng giật mình tỉnh dậy, đôi mắt anh vẫn cay xè muốn ngủ tiếp, mơ màng nhìn ra bên ngoài. Đầu anh nhức quá!

- Về đến nơi rồi ạ! – Người lái xe nhắc nhở

Tùng thở một hơi dài, ưỡn oải đáp:

- Ừ!

Mấy ngày nay mệt quá! Tùng trong lòng than nhẹ rồi mở cửa xe bước ra ngoài. Ngay trước mắt anh là sảnh lớn trước nhà, ông Claymen đã đứng đó đợi sẵn:

- Cậu chủ đã về! – Ông nhanh nhẹn bước lại gần, cầm lấy áo khoác và cặp xách của Tùng, bước theo anh vào trong – Nước nóng cũng đã được chuẩn bị!

Tùng tháo lỏng bớt cà vạt trên cổ, anh bước nhanh vào trong nhà, vừa đi vừa hỏi:

- Mẹ tôi đâu?

- Dạ... cả hai bà vẫn đang ở trong phòng chọn váy cưới!

- Đến giờ vẫn chưa xong sao? – Anh nhíu mày

- Vâng... - ông bắt đầu đi thở dài.

- Còn Hân?

- Cô chủ mệt quá nên đang nghỉ trên phòng!

- Được rồi! Chú mau chuẩn bị bữa tối trong 30p nữa!

- Vâng! – Ông Claymen đáp rồi bước đi

Minh Tùng đi thẳng về phía cầu thang bước lên thật nhanh, đôi mắt anh chớp chớp nhìn những túi xách lớn xếp chồng lên nhau trước một cánh cửa lớn đang mở tung, một chồng túi chột đồ rầm xuống, một chiếc lẫn đến tận bên chân anh, nhìn qua lớp ni lông là lớp xếp của một chiếc váy cưới. Bên trong phòng chột có tiếng kéo khóa xoèn xoẹt kèm với tiếng bình luận của bà Kim San :

- Tôi thấy bộ này rất đẹp! Vừa nhẹ nhàng lại rất thanh thoát!

Sau đó là tiếng bà Thúy Lan :

- Đúng vậy nhưng nó hơi đơn giản quá thì phải! Tôi nghĩ một bộ với nhiều đá và đăng ten sẽ nổi bật hơn! Cô dâu trong ngày cưới phải là người xinh đẹp nhất!

- Dù sao thì tôi cũng thấy không nên có quá nhiều đá, hãy chọn bộ nào có nhiều hoa văn hoa tinh xảo một chút là được rồi! Bộ này thì thế nào ?

- Rất đẹp nhưng lại là váy hai dây! Trời bắt đầu lạnh như vậy, làm sao mặc váy hai dây, không tốt cho sức khỏe bà mẹ tí nào!

-

Tùng nhảy nhót giữa trán, nghe hai bà nói qua nói lại thực sự rất nhức đầu a! Không hiểu Ngọc Hân làm thế nào mà chịu đựng được suốt những ngày qua, chỉ một bộ váy cũng đã nhiều vấn đề như vậy! Lắc đầu một cái, anh nhẹ nhàng bước qua không tiếng động, sợ sẽ trở thành nạn nhân bất đắc dĩ giữa hai bà...

Bước về phòng, Tùng nhẹ nhàng mở cửa, trong phòng khá tối, chỉ có ánh sáng mờ ảo từ ngọn đèn bàn bên cạnh giường... Ngọc Hân nằm trên giường, thân hình bé nhỏ lọt thỏm xuống giữa chiếc giường rộng lớn, chỉ có mái tóc đen nhánh là nổi bật như một dòng suối nhỏ. Cô ngủ dường như rất ngon, tiếng thở đều đều...

Tùng bước lại gần, ngồi xuống cạnh giường, nhìn vào gương mặt ngủ ngon của Hân, trong lòng nổi lên cảm giác ngọt ngào khiến khóe môi không khỏi mỉm cười, cúi xuống chạm vào gương mặt ngủ ngon của Hân một cách đắm đuối, hai gò má chạm vào nhau, bàn tay đưa đến khẽ ôm lấy cô... Êm ái quá khiến anh cũng cảm thấy buồn ngủ! Tùng trong lòng nghĩ thầm, các cơ trên người anh đang thực sự muốn được thả lỏng. Nhưng cuối cùng anh vẫn bật dậy, thom nhẹ một cái lên đỉnh đầu Hân, anh xoay người bước ra khỏi phòng, bước vào nhà tắm!

Bên trong nhà tắm từng đợt khói trắng bốc lên nghi ngút, nước nóng pha lẫn mùi hương liệu thơm ngát thật sáng khoái. Trời đang lạnh nhưng Tùng lại có cảm giác muốn toát mồ hôi. Cơ thể vừa chìm dần trong nước, cảm giác thoải mái lan đến từng giác quan muốn được nghỉ ngơi... Những ngày gần đây thực sự anh đang bị công việc hành hạ quá nhiều. Anh đột nhiên nghĩ đến công việc của mình ở A&T, mặc dù phải đi công tác rất nhiều nhưng không bao giờ nặng nề như lúc này, thực sự Advanced Travel là một quả núi quá lớn bắt anh phải gồng lên căng cứng mọi dây thần kinh của mình, điều này khiến anh hiểu được áp lực mà bà Kim San phải chịu đựng, không lạ gì khi ông bà thường xuyên cãi vã. Liệu anh và Ngọc Hân sau này có đi vào vết xe đổ của hai ông bà không? Mặc dù anh cố gắng chiều chuộng, mặc dù Hân cố gắng chịu đựng thì những mâu thuẫn cũng đến một mức nhất định sẽ phải bùng nổ, tất nhiên sẽ có hậu quả tai hại nếu anh không tìm ra được cách giải quyết trước đó!

Anh hoàn toàn không muốn cuộc sống như thế này, Tùng thở dài, anh thực sự không muốn, nhưng tạm thời lại chưa thể nghĩ ra được cách nào để giải thoát chính mình... Công việc làm anh nhức nhối, thực tế đã có lúc anh quên mất mình có một đám cưới đang chuẩn bị. Có phải đến một lúc nào đó, anh sẽ giống như bà Kim San, quên luôn mất mình có một gia đình? Chỉ nghĩ đến đây thôi, trong lòng anh lại tràn ra một nỗi lo lắng...

.....

Tùng lấy khăn khô lau qua mái tóc ẩm ướt rồi bước về phòng. Mở cửa nhẹ nhàng như sợ người đang ngủ tỉnh giấc, Tùng chậm chậm bước vào. Ngọc Hân đã tỉnh, cô ngồi dậy vươn vai một cái rất dài, nhưng đôi mắt dường như vẫn chưa muốn thức dậy, mơ màng như mộng du rồi cô ôm lấy một cái gối gác mặt xuống muốn ngủ tiếp. Tùng không nhìn được mỉm cười, cô ấy lúc nào cũng vô tư như vậy được thật tốt, sẽ không như ba anh suy nghĩ quá nhiều.

- E hèm! – Tùng giả vờ ho nhẹ làm Ngọc Hân giật mình mở to mắt, cô ngẩng mặt lên nhìn anh, khóe môi dường như muốn mỉm cười lại cố nén lại, đôi mắt cau lại có phần tức giận :

- Anh về muộn!

Tùng buồn cười nhìn gương mặt Hân cau có, anh bước đến, ngồi xuống tự nhiên kéo cô vào lòng, ti cầm lên vai cô, hít một hơi thật dài mùi thơm trên tóc cô, nịnh nọt:

- Công việc của anh rất nhiều! Vợ yêu, tha lỗi cho anh nhé!

Ngọc Hân lườm sang gương mặt gần sát với mình, nụ cười của anh làm cô cũng muốn bật cười nhưng lại cố nén lại, cảm giác được ôm ấp khiến người ta rất muốn dựa dẫm a! cô vờ giận dỗi:

- Giống như em đi lấy chồng còn anh đi lấy cái công ty đó làm vợ vậy!

Tùng bật cười khanh khách, anh hôn lên má cô :

- Vợ yêu, ghen thế này kì cục lắm!

- Em không ghen! – Cô phản bác

- Được, được, không ghen! – Tùng cố nín cười, nếu lúc nào cũng được ở bên Hân thế này thì thật thoải mái, sự êm ái làm anh rất muốn được dựa vào. Anh gục hẳn xuống vai cô, hai mắt đã muốn nhắm lại, sự ấm áp làm anh muốn ngủ, anh thì thầm – Hân, anh mệt quá...

Thực sự là anh rất mệt mỏi, mệt mỏi với quá nhiều trách nhiệm, mệt mỏi với quá nhiều thứ đặt nặng trên vai.

Mỗi ngày đến văn phòng là một núi những công việc chờ đợi, nhưng anh vẫn cố gắng hoàn thành hết để mỗi buổi tối có thể về nhà đúng giờ, để rồi lại về lên gương mặt một nụ cười tươi, nhưng thực sự những điều đó đang vắt kiệt sức lực của anh.

Hân để mặc Tùng trên vai mình càng lúc sức nặng của anh càng đè xuống nhiều hơn, cô cũng biết là Tùng đang rất cố gắng nhưng sự cố gắng này có thể kéo dài đến bao giờ, đến một lúc nào đó những áp lực, sự mệt mỏi đè nặng xuống người anh, anh còn có thể bình tĩnh nhìn cô như thế này không? Hai người đến bao giờ sẽ cãi nhau nhỉ? Hân tự nghĩ rồi lại tự cười mình... Tùng, anh sẽ không như thế đúng không? Hơn ai hết, cô tin tưởng người đàn ông này thậm chí còn hơn tin tưởng chính bản thân mình.

Cô xoay người lại, vòng tay ôm lấy Tùng, giọng cô dịu dàng:

- Vậy anh ngủ đi! Em sẽ giúp anh mát xa được không?

- Được! – Tùng vui vẻ đáp ngay, anh đột nhiên ôm chặt lấy cô kéo cô nằm xuống.

Hân vừa muốn ngồi dậy đã bị anh giữ chặt, giống như một đứa trẻ gối đầu lên vai cô. Hân cười khổ:

- Tùng! Như thế này làm sao em mát xa cho anh được!

- Như thế này rất thoải mái... - Tùng nhắm chặt hai mắt, mỉm cười nói – Xoa lưng cho anh là được rồi!

- Anh giống như trẻ con vậy! – Hân bật cười nhưng cũng xoay người ôm lấy anh, bàn tay bé nhỏ chậm

rãi xoa xoa trên tấm lưng rộng lớn.

Thoải mái quá! Tùng trong lòng nghĩ thầm, cảm giác sự mềm mại di động trên lưng làm xua đi mọi sự mệt mỏi, cơ thể của Hân lại càng thêm thơm tho ấm áp làm trong lòng anh nhộn nhạo, giống như càng muốn tiến đến gần cô hơn nữa hơn nữa...

Tùng không ngừng cố gắng tiến lại gần, cảm giác nhột nhột đưa đến làm Hân bật cười:

- Tùng anh làm gì vậy?

Hai người không phải đang gần lắm rồi sao, đến một cơn gió cũng không qua lọt nữa, vậy anh còn muốn gần đến mức nào. Tùng mỉm cười, càng vô tội cọ cọ lên người cô tìm sự ấm áp quen thuộc, mí mắt đã muốn rơi xuống muốn ngủ.

Ngọc Hân cố nén một tiếng thở dài, sự mệt mỏi của anh đang làm cô đau lòng... Gương mặt anh hình như gầy đi nhiều, dưới mắt bắt đầu xuất hiện quầng thâm. Cô mỉm cười, lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt người đàn ông cô yêu thương nhất trên đời này, thì ra anh ấy lại đẹp trai như vậy, mọi đường nét trên gương mặt đều cân đối, vầng trán rộng với đôi mắt dài, hai hàng lông mi cong cong do đeo kính cụp xuống không động đậy, cái mũi cao thẳng và bờ môi gợi cảm như một mảnh lụa, cảm giác hạnh phúc cũng chợt ủa về làm tim cô đập nhanh. Tiếng thở của Tùng bắt đầu trở nên đều đặn, Ngọc Hân mỉm cười, chà trách mà anh ấy có nhiều cô theo đuổi, đến cô là phụ nữ còn cảm thấy ông trời thật bất công, nhưng người duy nhất được ở bên anh chỉ có cô thôi phải không? Chỉ có cô thôi... phải không?

Hân nhẹ nhàng tiến đến, thơm nhẹ lên môi anh, thì thầm:

- Anh ngủ ngon nhé!

Người tưởng chừng đã ngủ mí mắt bỗng động đậy, khóe môi giật lên một nụ cười nửa miệng quyến rũ:

- Vợ yêu, như vậy chưa đủ!

Hân giật mình, cái người này lại giả vờ ngủ!

Tùng mở mắt, anh cười rất tươi, xoay người một cái đã đem Ngọc Hân áp chế dưới thân mình, giọng anh thì thầm mang theo lửa nóng thiêu đốt từng cơ quan mẫn cảm trên gương mặt cô:

- Như vậy... chưa đủ!

- Anh...!!!! – Ngọc Hân trừng lớn mắt, hai má đã đỏ bừng, vừa mở lời muốn mắng đã bị người nào cúi xuống dùng môi mình nuốt hết.

Cứ thế này thôi, chỉ cần chậm rãi hạnh phúc thế này thôi...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98

Nam Thành nhìn theo bước chân vợ và của Tiên Dung lao đến phòng bệnh của ông Văn Đình. Cố gắng che giấu khóe môi đang muốn mỉm cười vì chiến thắng đã đến thật gần, anh chậm rãi bước vào. Nằm trên giường bệnh là ông Văn Đình đã tỉnh lại, gương mặt nhợt nhạt còn rất yếu nhưng khóe mắt thì đang chảy xuống vài giọt nước mắt nhìn bà Vân Anh và Tiên Dung đang khóc lóc không ngừng ở bên cạnh. Ông vẫn chưa thể nói được nhưng lại luôn nhìn hai người với ánh mắt trấn an làm Nam Thành tự hiểu được rằng, ông ấy sắp khỏe lại.

Gương mặt ông Văn Đình ngay lập tức cứng đờ khi nhìn thấy anh. Nam Thành liền mỉm cười bước vào, đứng bên giường anh khẽ nói:

- Mừng bác đã khỏe lại!

Vẻ vui sướng xúc động của ông Văn Đình ngay lập tức biến mất, nét mặt hoàn toàn đứng yên đầy soi mói hướng vào anh. Nam Thành tự hỏi phải chăng ông ta đã đoán ra điều gì? Nét mặt ông ta hiện một sự phi thường nghi ngờ đối với anh. Tiên Dung hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của ánh mắt đó, cô nắm lấy tay ông mỉm cười trấn an:

- Ba! Ba hãy cố gắng nghỉ ngơi! Mọi chuyện ở công ty đều đã có anh Thành thay ba giải quyết! chúng ta sẽ sớm vượt qua thời gian này! Ba phải mau khỏe lại...

Chỉ có bà Vân Anh là người đã ở bên ông Văn Đình bao nhiêu năm là hiểu được ý nghĩa của ánh mắt ấy. Bà để ý gương mặt ông trở nên tím tái ngay sau câu nói của Tiên Dung, đây là biểu hiện của sự lo lắng cực độ... Bà vội quay lại nhìn Nam Thành chỉ thấy ánh mắt của anh lãnh đạm giống như không hề để ý và nở một nụ cười vô hại... Vẫn là nụ cười ấy nhưng bỗng nhiên sống lưng bà lạnh buốt, một đường điện tê dại chạy đến tận đỉnh đầu làm bà bất giác run rẩy. Đường như bao nhiêu năm qua bà vẫn chưa thể hiểu về Nam Thành, rõ ràng bà đã không hiểu...

Ông Văn Đình bỗng trở nên kích động, chân tay yếu ớt không nghe theo sự điều khiển của chủ nhân bắt đầu cố gắng vận vẹo, miệng ông ú ớ những lời vô nghĩa, ánh mắt trợn trừng nhìn thẳng vào Nam Thành giống như đang quát tháo, giống như đang mắng chửi...

Nam Thành giật mình cau mày lùi lại... Anh giống như đang bị ông ta đe dọa... Ông ta muốn làm gì? Muốn đánh anh trong lúc này sao? Bàn tay anh bỗng chốc nắm chặt lại.

- Ba...ba sao vậy? Ba... – Tiên Dung la lên thất thanh, vội đứng bật dậy giữ ông Văn Đình đang muốn nảy khỏi giường.

- Con mau đi gọi bác sĩ! – Bà Vân Anh vội nói, cũng đứng dậy giữ lấy ông.

- Vâng...Vâng...! – Tiên Dung nước mắt như mưa, luống cuống đáp rồi chạy vọt ra ngoài.

Ông Văn Đình vẫn kích động như vậy và Nam Thành vẫn đứng một chỗ như vậy... Ánh mắt anh không hề trốn tránh, nhìn thẳng vào đôi mắt trợn trừng của ông Văn Đình. Để xem ông có thể làm gì?

Bà Vân Anh vội vàng ôm lấy ông Văn Đình:

- Bình tĩnh lại ông ơi!!!!

Thế nhưng sự kích động vẫn như vậy tăng lên, những tiếng bíp bíp trên máy đo nhịp tim càng lúc càng tăng lên vội vã. Nam Thành khóe môi nhếch lên cười, được, ông cứ như vậy mà chết đi cũng đáng!

- Ông Văn Đình! – Bà Vân Anh nhìn vào mắt ông hét lên.

Gương mặt bà che đi hình ảnh của Nam Thành đang đứng sau lưng, ông Văn Đình ánh mắt vẫn long lên nhìn bà, hai giọt nước mắt bất lực chảy xuống, toàn thân ông ngừng vận vẹo từng đợt run rẩy.

- Tôi hiểu...!! Tôi hiểu mà!... Mọi chuyện sẽ ổn thôi!!!

Đôi mắt ông chăm chú nhìn bà, dường như cố đọc trong đó những gì mà ông đang muốn nói.

- Tôi hiểu! – Bà gật gù đầu, ánh mắt kiên định nhìn ông Văn Đình. Phải! Bà hiểu rồi! Bà đã hiểu điều đang làm ông lo lắng... Và bà biết bà nên bắt đầu từ đâu và phải làm gì!

Ông Văn Đình nhìn bà , nhìn bà rất lâu, sự kích động dần dần qua đi, gương mặt ông dần dần mất đi vẻ tím tái, hai mi mắt ông rung rung, nước mắt trào ra dữ dội. Bà Văn Anh nhìn ông mà không kiềm nổi nước mắt, vội ôm lấy gương mặt ông:

- Không sao nữa rồi! Tôi hứa với ông. ...

Bà cắn chặt môi, lặng lẽ ngoảnh mặt lại Nam Thành, anh cũng vừa lúc nhìn bà, bốn mắt nhìn nhau giống như đã hiểu tất cả. Rồi bà nhanh chóng quay đi, bà đang sợ vì gương mặt bà vừa nhìn thấy không thay đổi nhưng ánh mắt đang nhìn bà lại quá xa lạ, quá lạnh giá và quá....chết chóc! Ánh mắt đó làm bà sợ...

Cạch!

Cửa phòng bật mở, Tiên Dung và một vài người mặc blue trắng bước vào. Nam Thành lặng lẽ rời khỏi phòng, bước đến cửa, anh vẫn còn nhận thấy ánh mắt bà Văn Anh vẫn đang nhìn theo đầy dò xét. Chuyện đã đến nước này, tiếp tục giấu giếm thật vô nghĩa. Nam Thành cười lạnh rồi bước đi thật nhanh. Đi thẳng về phía hành lang, thỉnh thoảng anh lại quay lại nhìn, khẳng định không có ai đang bước theo anh mới nhanh nhẹn bước tiếp.

Đầy phòng sáng sủa không một bóng người đi lại, tiếng bước chân của anh nện đều đều trên sàn sáng bóng, Nam Thành bước đi rất nhanh, qua rất nhiều hành lang gấp khúc và không dừng lại cho đến khi trước mặt anh là khu vực ghế chờ của bệnh viện. Trên bàn trực chỉ có hai cô y tá đang tán gẫu, lực lượng cảnh sát đi lại loang quanh khắp sảnh. Trên ghế có một người đàn ông đang ngồi. Nam Thành bước đến máy pha cà phê, tự rót cho mình một cốc rồi cũng bước đến ngồi trên ghế.

Viên thư kí đang ngồi sau quầy tiếp khách, nhìn quanh một lượt không có ai để ý đến bọn họ mới thì thầm:

- Cậu chủ!

- Mọi chuyện làm thế nào?

- Đúng như kế hoạch, hàng vừa về tôi đã được chuyển xuống kho lưu trữ, tôi đã cài người đảm bảo một liều thuốc hàng ngày của ông Văn Đình sẽ có một liều lượng hàng nhất định! 3 liều thuốc và sau 5 ngày sẽ có tác dụng, sẽ không còn một dấu vết được lưu lại!

- Người đó đáng tin chứ ? – Nam Thành nhanh chóng phát hiện ra khe hở của vấn đề.

- Giống như mạng sống của tôi vậy! – Viên thư kí khẳng định

- Tốt lắm! Hãy đảm bảo người đó sẽ biến mất ngay sau liều thuốc thứ ba và mọi thứ được giữ bí mật!

- Vâng! Tôi đều đã có sắp xếp ổn thỏa!

- Hãy chuẩn bị thêm cho người đó một ít tiền. ...

-và một cuộc sống mới! Tôi đã rõ thưa cậu chủ! – Viên thư kí sớm đã hiểu, khẳng định.

- Còn một vấn đề nữa! Bà Văn Anh đang nghi ngờ tôi, ông ít tiếp xúc với tôi càng ít càng tốt! Vai trò của ông rất quan trọng, đừng để bà ta nghi ngờ!

- Vâng!

- Hãy theo dõi tình trạng của ông Văn Đình thật kĩ... Ông ta hình như đã đoán ra điều gì đó! Cần hành động trước khi ông ta khỏe lại hoàn toàn! Tôi không muốn di chứng gì được để lại! – Nam Thành cau mày, ánh mắt của bà Văn Anh khi nhìn anh làm anh cảm thấy không yên tâm

- Cậu chủ yên tâm, tôi rất thân với bác sĩ điều trị của ông Văn Đình, ngay khi sức khỏe ông ta hồi phục 30%, cơ thể sẽ thích ứng được với thuốc!

- Tốt! Hãy cố gắng ngăn cản mọi cuộc xét nghiệm nếu thuốc có tác dụng phụ!

- Cậu chủ yên tâm! Tình huống này chúng ta đều đã có dự phòng!

-

Nam Thành gật gật đầu, thờ dãi... Anh luôn tin tưởng vào kế hoạch của mình nhưng thời gian gần đây, khi mọi chuyện trở nên quá lộ liễu, mọi ánh mắt đều hướng nghi ngờ về anh khiến anh phải tự hoài nghi chính mình. Đây chính là những bước cuối cùng trong kế hoạch của anh, không thể để xảy ra dù chỉ là một sai sót nhỏ!

1 tuần sau.

Nam Thành vội vã rời khỏi văn phòng, đã 6h tối và theo thường lệ anh sẽ ghé vào bệnh viện thăm ông Văn Đình, cũng như mang một ít đồ dùng cá nhân cho bà Văn Anh và Tiên Dung. Công việc ở SmartMart đang dần ổn định, suốt 1 tuần lễ cố gắng đã giúp anh lôi kéo các nhân viên quay trở về với công việc, các nguồn vốn nhanh chóng được kéo về. Điều làm anh đặc biệt bất ngờ đó là Minh Tùng, anh không thể ngờ anh ta lại chịu chi ra một khoản tiền khổng lồ đến vậy trong khi rõ ràng anh ta không hề tin tưởng anh. Nam Thành cười lạnh, chỉ 1 tuần, SmartMart dưới sự hậu thuẫn của nhiều nguồn lực đã nhanh chóng khôi phục lại hoạt động dưới bản kế hoạch của anh giống như một phép màu khiến cho rất nhiều các nguồn vốn khác đều nhanh chóng đổ xô về tìm kiếm những nguồn lợi từ khi giá cổ phiếu còn rất rẻ. Điều này làm trong đầu anh bỗng nảy sinh một ý nghĩ, nếu lúc này anh một lần nữa đánh

sập tập đoàn này, mọi chuyện sẽ như thế nào? Kết quả của nó quả nhiên làm anh hết sức thỏa mãn... Nhưng nếu đổi lại, để đánh bại Minh Tùng một cách đường đường chính chính sẽ còn làm anh vui sướng gấp bội. Cái nhìn cao ngạo của anh ta, vầng hào quang luôn tỏa sáng xung quanh anh ta làm anh cảm thấy chướng mắt. Minh Tùng có gì hay ho chứ! Anh ta chỉ là một kẻ may mắn sinh ra trong một gia đình vốn đã có tất cả mà thôi! Anh sẽ tước đoạt tất cả những thứ đó của anh ta!

Khỏe môi Nam Thành mỉm cười với những suy nghĩ mới nảy sinh trong đầu... Cuộc đời của anh là một chuỗi những tính toán không ngừng, những suy tính không ngừng, những kế hoạch không ngừng... Thật may mắn sau ông Văn Đình đã có một Minh Tùng xuất hiện, cuộc sống của anh giống như được tiếp thêm sức sống vậy! Từ khi quyết định với chính bản thân mình rằng, Tiên Dung không còn ý nghĩa gì với anh, Minh Tùng là một đích ngắm làm anh cảm thấy một lần nữa phấn khích.

Ring.... Ring.... Ring....

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Nam Thành nhìn lên màn hình một số máy quen thuộc, đeo tai nghe lên, giọng nói lạnh băng:

- Thế nào rồi ?

Không phải rồi hơi mà ngày nào anh cũng tìm cách vào bệnh viện Paramus. Công việc ở SmartMart giống như một mớ hỗn độn cần anh xử lý hàng ngày, thời gian để ngủ thậm chí anh còn không có. Thế nhưng anh vẫn luôn dành ra 2h mỗi ngày chỉ để vào bệnh viện và nhìn thấy ông Văn Đình. Điều làm anh lo lắng chính là tốc độ hồi phục của ông ta, nếu như đột nhiên ông ta phục hồi nhanh hơn so với dự đoán của bác sĩ, nếu như ông ta có thể tìm cách truyền đạt suy nghĩ của mình trước khi anh kịp hành động, mọi chuyện sẽ rất phức tạp, nhất là khi lực lượng cảnh sát vẫn luôn túc trực ở đó dù các đám đông đã sớm di tản đi hết.

Đầu dây bên kia chính là viên thư kí, người luôn cung cấp cho anh các thông tin cần thiết của ông Văn Đình:

- Ông ta vừa bập bẹ nói được vài chữ!

Nam Thành nhú mày, thở một hơi dài, bàn tay nắm chặt vô lăng:

- Bác sĩ nói thế nào ?

- Ông ta đã hồi phục được 40%! Ngay ngày mai chúng ta sẽ cho ông ta thử liều thuốc đầu tiên! Cũng đúng lúc bác sĩ đi dự hội thảo nước ngoài trong 4 ngày, chúng ta sẽ có vừa vặn thời gian để tiêm đủ cho ông ta liều lượng!

- Tốt! Hành động phải hết sức cẩn thận!

- Vâng!

Nam Thành tắt máy, từ ngày mai anh sẽ không xuất hiện trong bệnh viện nữa, cũng vừa lúc anh cần ra nước ngoài vài ngày. Vô tình liếc mắt qua gương chiếu hậu, Nam Thành nhú mày thật chặt... Một biển số xe hiện lên làm anh trong lòng dấy lên một cảm giác kì lạ.

Bàn tay nắm chặt lấy vô lăng, Nam Thành đột nhiên giật số, chân nhấn mạnh vào chân ga, chiếc xe đột nhiên tăng tốc vọt nhanh trên đường lớn... Nam Thành mở hơi trên trán túa ra, chiếc xe mạnh mẽ lao qua những chiếc xe phía trước, thỉnh thoảng anh lại hướng mắt vào gương chiếu hậu và nhận thấy chiếc xe đằng sau đang cố gắng tăng tốc vượt qua một vài chiếc xe theo mình... Cửa kính xe mờ ảo làm anh không nhìn rõ người trong xe, chỉ thấy một chiếc kính râm. Có kẻ đang theo dõi anh... Nam Thành cắn chặt môi dưới, nhấn mạnh chân ga, chiếc xe lao đi vun vút...

Giữ một khoảng cách nhất định không để chiếc xe theo sau mất dấu anh, Nam Thành nhìn bên lề đường, đột nhiên anh ngoặt tay lái vượt đèn đỏ lao thẳng vào một con đường nhỏ hơn, ngoảnh lại thấy chiếc xe phía sau vẫn tìm cách đuổi theo giữ khoảng cách với anh. Nam Thành nhấn mạnh chân thắng, chiếc xe phanh gấp trước một nhà hàng, tiếng phanh xe muốn đốt cháy mặt đường khiến mọi người đều đồng loạt nhìn lại... Chiếc xe đằng sau mất đà, không thể phanh đi thẳng về phía trước... Vừa lúc chiếc xe đi qua, Nam Thành bước xuống xe nhìn chiếc xe đang đi thẳng, khỏe môi chột mỉm cười...

Nam Thành bước vào bên trong nhà hàng, bước rất chậm để qua gương chiếu hậu của chiếc xe đi qua đủ nhìn thấy. Anh đi thẳng vào bên trong, hỏi đường ra cửa sau rồi vội vã đi thẳng xuống, vòng qua con hẻm nhỏ chở rác đi sang mé đường bên cạnh nhà hàng, một góc tối om, ánh mắt trong đêm giống như một con cú đêm quét qua đoạn đường trước mặt... Nam Thành đứng dựa lưng vào tường, chờ đợi...

5p sau, chiếc xe vừa vượt qua anh quả nhiên đi chậm chậm tới rồi dừng lại đối diện với nhà hàng... Người đàn ông đeo kính bắt đầu nhìn qua cửa kính vào nhà hàng... Nam Thành nhú mày nhìn người đàn ông đó thật kĩ, không thể tìm ra nét gì quen thuộc.

Qua thêm 10p, xa xa có tiếng còi hú cảnh sát... Quả nhiên màn tốc độ của hai chiếc xe đã không qua được camera giao thông. Đỗ xuống bên đường, hai người cảnh sát bước xuống, một người bước đến chiếc xe của anh nhìn một lượt rồi miễn cưỡng lấy giấy phạt đặt trên cần gạt nước. Một cảnh sát bước đến chiếc xe bên đường, người đàn ông bắt đầu mở cửa bước xuống xe, làm như vô cùng hối lỗi nhìn viên cảnh sát... Người đàn ông mặc một bộ quần áo bình thường, áo thun và quần bò, thân hình béo mập, chiếc kính đen được tháo ra đeo trước áo để lộ gương mặt nhợt nhạt giống như một kẻ nghiện game đủ 24h ngồi trước màn hình máy tính. Bề ngoài quá đỗi bình thường, không giống một kẻ nào đã từng được huấn luyện chứng tỏ anh ta không phải thuộc ngành cảnh sát. Thăm từ từ ? Điều này có vẻ hợp lý, Nam Thành nhú mày... Nhưng ai đã thuê anh ta ?

Một chú nhóc chột từ trong ngõ chạy tới:

- Chú ơi, có muốn một chiếc máy ảnh chụp một lần không ạ ? Nó vừa rẻ lại còn có thể chụp được đến mấy lần!

Nam Thành cúi xuống nhìn chú nhóc với chiều cao khiêm tốn chắc chỉ 12 tuổi, thân hình gầy gò đang bung một chiếc khay ở đó xếp những chiếc máy ảnh vuông vắn ngay ngắn. Trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng, anh ngồi xổm xuống:

- Nhóc, một ngày nhóc bán được bao nhiêu tiền ?

Thằng bé chớp chớp mắt không hiểu điều Nam Thành đang hỏi nhưng cũng thật thà trả lời:

- Một buổi tối cháu kiếm được khoảng 20\$, nếu có khách bo sẽ được nhiều hơn! – Chú bé hết sức hi vọng nhoèn miệng cười.

Nam Thành mỉm cười:

- Vậy nếu chú cho cháu 200\$ thì sao ?

Thằng bé há hốc mồm sững sột....

.....

Nam Thành vẫn đứng dựa lưng vào tường, trên tay anh chính là khay hàng của thằng bé bán dạo. Đôi mắt hướng về bên kia đường, thằng bé đang tung tăng chạy tới chạy lui, trên tay là chiếc máy ảnh chụp một lần. Thằng bé hết sức vui vẻ chụp những hàng quán bên đường, kể cả người đi đường nó cũng chụp, và cả cây cột đèn hết sức sáng trưng kia nữa... Nó giống như một đứa trẻ đang nghịch món đồ chơi mới của nó.

Xe cảnh sát đã rời đi, người đàn ông đang đứng bên chiếc ô tô đột nhiên chú ý sự xuất hiện của thằng bé, đôi mắt luôn nhìn theo mỗi khi nó di chuyển để chụp một đồ vật này nọ... Đột nhiên, người đó quay đi muốn ngồi lại vào xe, thằng bé nhanh nhẹn chớp thời cơ và chụp được thứ nó cần chụp... Nó nhoèn miệng cười rồi chạy vụt qua người đàn ông, chụp lia lịa những hàng quán đang trước... Người đàn ông còn nhìn theo nó mãi cho đến khi bóng nó khuất sau một con hẻm... Một lần nữa liếc nhìn vào bên trong nhà hàng, người đàn ông nhanh nhẹn đeo kính và ngồi lại vào trong xe chờ đợi.

- Chú ơi!!!

Tiếng gọi đằng sau làm Nam Thành quay lại nhìn, quả nhiên là thằng bé đã quay trở lại, trên tay là những bức ảnh nó chụp được. Nó chìa những tấm hình ra cho Nam Thành, cười rất tươi:

- Cháu đã hoàn thành nhiệm vụ!

Chỉ là máy ảnh một lần nên những bức ảnh trên giấy rất xấu và không được rõ nét nhưng gương mặt người đàn ông lại rất đầy đủ chi tiết. Nam Thành rút tiền ra đưa cho thằng bé và xoa đầu nó:

- Làm tốt lắm cậu nhóc!

Đưa trả lại cho nó chiếc khay, thằng bé hoan hỉ với số tiền, nó bước trở lại trên con hẻm, trước khi đi còn nháy mắt một cái:

- Khi nào chú cần lại đến đây tìm cháu nhé!

- Chắc chắn rồi! cháu là một chú bé rất thông minh! – Nam Thành hào phóng nói.

Đợi cho thằng bé đi khỏi, Nam Thành mới lững thững theo cửa hậu đi trở lại vào nhà hàng, rất bình thường đi ra đường, trên tay là những thức ăn này nọ được đựng vào hộp cẩn thận. Anh liếc nhìn sang bên đường làm người đàn ông vội vã quay đi, khóe môi mỉm cười, cầm lấy giấy phạt và ngồi lại vào trong xe lái xe chậm chạp đi tiếp... Trong túi anh chính là những bức ảnh về người đàn ông đó! Chỉ ngày mai thôi, anh sẽ biết được kẻ nào đang cố theo dõi anh.

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

Viên thư kí sau khi dặn dò thật cẩn thận người y tá tiêm thuốc cho ông Văn Đình, đặt một lọ thuốc nhỏ vào khay thuốc của cô ta, gạt đầu nhìn cô ta đẩy xe thuốc bước thẳng vào phòng bệnh của ông Văn Đình:

- Hãy cư xử thật tự nhiên! – Ông thì thầm

Cô y tá gạt gạt đầu rồi nhẹ nhàng đi thẳng. Đây là cơ hội duy nhất, không được để xảy ra sơ sót gì. Ông bước theo cô ta đến bên cửa, đứng đó nhìn vào... Tim ông đập thình thịch nhìn cô y tá chuẩn bị thuốc tiêm, cầm lên lọ thuốc mà ông đã chuẩn bị. Ông Văn Đình nằm trên giường, tuy chưa thể nói

nhưng sắc mặt đã khá hơn rất nhiều, bàn tay không ngừng nắm chặt lấy bàn tay Tiên Dung, ánh mắt biểu lộ cảm động đầy hạnh phúc.

Cô y tá bước lại gần giường, động tác nhanh nhẹn tìm thấy ven máu, mũi kim từ từ ấn vào, đôi mắt ông mở to giống như long lên nhìn từng giọt... từng giọt thuốc đi vào cơ thể ông Văn Đình... Cuối cùng cô y tá nhẹ nhàng rút lại kim tiêm vút thẳng vào thùng rác y tế dưới gầm xe thuốc.

- Tôi xin phép!

- Cảm ơn cô! – Tiên Dung mỉm cười.

Cô y tá mỉm cười đáp lại rồi nhẹ nhàng đẩy xe thuốc ra khỏi phòng, trao đổi với viên thư kí một cái gật đầu rất nhẹ rồi mới bước đi. Viên thư kí lúc này trong lòng mới được thả lỏng, nhìn xuống lòng bàn tay đã ướt đầm, theo Nam Thành nhiều năm, chuyện gì ông cũng đã làm qua nhưng chưa lần nào cảm thấy rõ ràng mình đang muốn giết một người cảm giác lại đáng sợ như vậy! Thật sự là thân kinh ông khó có thể chịu đựng được nếu cứ tiếp tục như vậy. Ông thở ra, lấy khăn tay chấm chấm qua mồ hôi trên trán.

- Kim!

Tiếng gọi từ ngay phía sau làm ông giật mình giống như phải bỏng, ánh mắt thẳng thốt nhìn lại thấy bà Vân Anh đang nhìn ông khó hiểu:

- Ông không sao chứ?

Viên thư kí nhìn bà, nhịp tim bỗng tăng lên vùn vụt... Không phải bà ấy đã phát hiện ra điều gì chứ? Bình tĩnh! Bình tĩnh lại! Ông tự nhắc nhở chính mình, cố hết sức điều hòa nhịp thở nhưng gương mặt vẫn không tránh khỏi nhợt nhạt, bờ môi run run:

- Bà...bà chủ...

- Nhìn sắc mặt ông kém quá! Ông đang bệnh à? – Bà Vân Anh quan tâm hỏi.

- À...không! – Thư kí Kim lắc đầu lia lịa, cố gắng trấn tĩnh – Chỉ là ở gia đình tôi đang...có chút trục trặc!

Bà Vân Anh ánh mắt chùng xuống cảm kích:

- Xin lỗi...những ngày qua đã vất vả cho ông quá!

Thư kí Kim cuối cùng cũng bình tĩnh lại, hình như bà Vân Anh vẫn chưa nghi ngờ ông, ông mỉm cười:

- Bà chủ đừng nói thế! Đây là trách nhiệm của tôi mà!

Bà Vân Anh nhìn ông mỉm cười:

- Ông là người bạn tốt nhất của gia đình tôi!

- Ông chủ là người đã cứu vớt cả gia đình tôi, nếu năm đó không có ông chủ giúp đỡ, vợ tôi đã không qua khỏi! Tôi mang nợ ông chủ bà chủ nhiều lắm... những việc con con này có là gì!

- Cảm ơn ông! Chúng ta cùng uống một ly cà phê được chứ?

- Vâng!

Thư kí Kim đáp rồi bước theo bà, trong lòng ông chợt thấy khó hiểu bà ấy muốn nói chuyện gì với ông.

Hai người bước đi trong im lặng tới tận máy pha cà phê, bà Vân Anh rót lấy hai cốc, đưa cho ông một cốc làm thư kí Kim không khỏi bối rối:

- Bà chủ... như này...

- Không có gì... - Bà Vân Anh mỉm cười – Mau lại kia ngồi xuống!

Hành lang vắng vẻ một vài bóng người đi lại, mặc dù bệnh viện Paramus đã thoát khỏi tình trạng bị bao vây nhưng vẫn cần thêm vài tuần nữa mọi hoạt động trở lại bình thường. Hai người cùng ngồi trên ghế chờ của bệnh viện, bà Vân Anh uống một ngụm cà phê rồi mới chậm rãi nói:

- Nhanh thật... mới đó mà ông cũng đã theo ông nhà tôi đến 20 năm rồi!

- Vâng... - thư kí Kim đáp, trong lòng càng tò mò điều bà Vân Anh muốn nói.

- Chưa có giai đoạn nào mọi chuyện lại khó khăn như lúc này, đã có lúc tôi còn tưởng ông ấy sẽ gục ngã... Thật may mắn là ông ấy đã tỉnh lại, nhưng tôi lại chưa thể hết lo lắng lúc này! – Giọng bà Vân Anh đều đều

- – thư kí Kim chỉ im lặng.

- Ông chính là người tôi tin tưởng nhất lúc này, ông Kim... – Thái độ bà Vân Anh trở nên trịnh trọng, đôi mắt bà nhìn ông thẳng tắp làm thư kí Kim giật mình:

- Bà chủ, nếu tôi có thể giúp được gì tôi sẽ cố hết sức mình!

- Ông là người đã không rời bỏ chúng tôi dù là trong hoàn cảnh khó khăn nhất, vẫn luôn là người tận tụy trong những ngày qua! – Bà cảm động nói.

- Bà...bà chủ! Bà quá lời rồi! Đây chỉ là những việc tôi nên làm thôi!

- Ông Kim, tôi muốn ông giúp tôi một việc!

- Vâng! Tôi sẽ cố hết sức mình!

Bà Vân Anh nhìn nét mặt ông thật kĩ đến khi hoàn toàn không nhận thấy dấu vết lưỡng lự nào mới khó khăn hỏi:

- Sự việc vừa rồi ở SmartMart... ông thấy... Nam Thành thế nào?

Thư kí Kim chần động, bà Vân Anh hỏi đến cậu Nam Thành chẳng lẽ cậu ấy đã đoán đúng? Bà Vân Anh thực sự nghi ngờ rồi sao?

- Bà chủ muốn nói đến kế hoạch của cậu Nam Thành sao? – Ông mỉm cười, kì thực gia đình này đối với Nam Thành mà nói lại là những người quan trọng nhất trong cuộc sống của cậu ấy, nếu như họ có thể giữ vững một cái nhìn tốt đẹp về cậu ấy thì mọi chuyện đã tốt lên nhiều rồi – Đó là một kế hoạch được đánh giá rất cao! Tôi cũng thấy cậu Nam Thành rất nỗ lực để làm việc! Tin là SmartMart sẽ nhanh chóng hồi phục!

- Không! – Bà Vân Anh lắc đầu làm nụ cười của ông chợt biến mất – Ý tôi là sự việc khiến SmartMart sụp đổ kia!

Thư kí Kim tròn mắt ngạc nhiên nhìn bà, nhưng cuối cùng lại thờ ra... Những người này không bao giờ muốn nhìn nhận những mặt tốt đẹp của cậu chủ, nhưng lại luôn biết cách căm ghét cậu ấy! Chẳng trách mà niềm tin của cậu ấy sớm đã không còn, xuống tay lại độc như vậy!

- Bà chủ... Tôi cảm thấy chuyện này rất vô lý! Cậu Nam Thành vào SmartMart chưa lâu, cũng không có đủ khả năng làm được chuyện này... Hơn nữa, cậu ấy còn đang bắt tay vào xây dựng lại SmartMart! Có ai lại dỗi hoi đi xây dựng lại cái mình đã làm đổ vỡ không? Bao năm qua, tình cảm của cậu Nam Thành với cô Tiên Dung rất tốt, ai cũng nhận thấy điều đó... Bà chủ nghi ngờ cho cậu Nam Thành là tội nghiệp cậu ấy lắm!

Những lời này là những lời ông muốn nói từ tận tâm can của mình. Nếu Tiên Dung không quá lợi dụng Nam Thành, nếu bà không quá nghi ngờ cậu ấy, mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn nhiều. Nam Thành đã sống vui buồn cùng gia đình này hơn 20 năm, hơn ai hết, ông hiểu được rằng, những người này đối với Nam Thành rất quan trọng, những tình cảm mà họ dành cho cậu ấy là những điều làm cậu ấy lưỡng lự rất nhiều với kế hoạch của mình. Nhưng cũng chính họ đã hủy hoại tất cả...

- Tôi...tôi biết điều đó... - Bà Vân Anh bối rối đáp, mặc dù bà nhìn thấy điều đó, nhưng trực giác của bà lại mách bảo điều ngược lại. Bà thực sự e ngại chàng trai này, những nghi ngờ không có cách nào gỡ xuống được – Ông Kim, ông là người tôi tin tưởng nhất! Hãy giúp tôi điều tra Nam Thành được không? Hãy giữ mọi chuyện thật bí mật... Tôi chỉ là đề phòng mà thôi!

Thư kí Kim nhìn bà, trong đôi mắt bà hiện lên sự bối rối lưỡng lự nhưng cuối cùng vẫn là lựa chọn hoài nghi... Điều này đánh tan mọi cố gắng trong lòng ông, từ Tiên Dung cho đến bà Vân Anh, tất cả bọn họ đều chỉ tổn thương đến tình cảm mà Nam Thành dành cho họ, nếu như vậy, việc dừng lại kế hoạch chẳng có ý nghĩa gì. Trong lòng ông bỗng trở nên tĩnh lặng, ông bình thản đáp:

- Vâng! Tôi sẽ cố gắng!

- Cảm ơn ông! Thực sự trong lúc này tôi không thể nhờ cậy ai khác....

Thư kí Kim cười lạnh trong lòng, người duy nhất bà có thể nhờ cậy được thì bà đã nghi ngờ rồi! Đã như vậy, mọi chuyện cứ tiếp tục tiến hành thôi...

Ring...ring...ring....

Tiếng chuông điện thoại làm Nam Thành nhìn lên, nhận thấy số điện thoại của ông Kim, anh vội vàng nghe máy:

- Có chuyện gì?

- “Cậu chủ! Có một vấn đề nhỏ... bà Vân Anh đã nghi ngờ và muốn tôi bí mật điều tra cậu!”

Một cảm giác trong lòng Nam Thành chợt nảy lên, anh bẻ ngoặt tay lái vào lề đường rồi phanh gấp lại.

Két!!!!

Bánh xe muốn đốt cháy mặt đường...

.....

- “Cậu chủ, cậu không sao chứ!”

- Không sao! – Nam Thành làm như hồ hững đáp, kì thực trong lòng đang cảm thấy nhói lên từng trận – Từ lúc nào ?

- “Cách đây vài phút, bà ấy đã tìm tôi nói chuyện! Tôi phải làm gì bây giờ?”

- Xem ra bà ấy đang rất tin tưởng chú! – Nam Thành cười lạnh - Tốt lắm! Hãy tìm một số thông tin làm bà

ấy tin, chú hãy nói rằng chú cũng đang nghỉ ngơi tôi!

- “Cậu chủ.”

- Tôi không sao cả! Vai trò của chú là rất quan trọng, cần phải chiếm được lòng tin tuyệt đối của bà ấy! Bà ấy càng tin tưởng vào những gì chú nói, tôi sẽ càng có thêm không gian để làm những gì mình muốn!

- “Vâng,” – thư kí Kim bất đắc dĩ đáp ứng.

- Tạm thời tôi sẽ không đến bệnh viện nữa! Mọi chuyện chú hãy tự mình lo liệu cho tốt!

- “Vâng!”

-

Nam Thành tắt máy, nhìn sang đồng hồ dừng bên cạnh anh đã chuẩn bị để mang vào bệnh viện, khoe môi bỗng nhếch lên thành một nụ cười mỉm lạnh giá nhưng cũng đầy chua xót. Anh còn tiếp tục mong đợi điều gì ở bà Vân Anh nữa chứ ? Chẳng phải anh đã sớm đoán ra bà ấy đối với anh đã không còn như xưa nữa sao? Vì sao vẫn cảm thấy trong lòng trống trải đến vậy.... Bàn tay run run nắm chặt lại, Nam Thành tóm lấy những túi đồ không hề khách khí quăng thẳng xuống lề đường!

Nam Thành thở một hơi dài, ngả lưng sau ghế, cố gắng điều hòa sự tức giận đang tăng lên ngàn ngút trong lòng, trước mắt anh tối om om bỗng hiện lên những khung cảnh của ngày xưa khi anh chỉ là một đứa trẻ đến chơi trong nhà ông Văn Đình, bà Vân Anh đã luôn mang bánh và pha trà rất ngon, nụ cười của bà ấy rất hiền và mỗi lần nhìn anh trong mắt ấy luôn chứa đầy sự cảm thông, bàn tay ấy xoa trên đầu anh... rất ấm áp....

Nam Thành ngồi bật dậy, anh cố lắc đầu xua đi những ý nghĩ đang làm lòng anh trở nên yếu đuối. Những người đó, họ đã hoàn toàn quay lưng lại với anh rồi! Cảm giác đơn độc lạnh giá chợt ủa về bữa vây lấy anh, trong lúc này... xung quanh anh không còn ai cả! Tất cả tuổi thơ của anh, tuổi thiếu niên, tuổi thanh niên và đến bây giờ khi đã trở thành một người đàn ông, anh đều dành tất cả cho kế hoạch trả thù của mình hay nói đúng hơn chính là gia đình này, gia đình ông Văn Đình... Tất cả chỉ có cảm hận thôi sao ? Trái tim anh đâu phải sắt đá, nó đã biết hận thì tự nhiên sẽ biết yêu... Nó đã ném mùi ám áp và rồi luôn thêm khát để có được nhiều hơn nữa... Thế nhưng mọi chuyện đã trôi vào dĩ vãng, bọn họ chưa bao giờ thực sự coi anh là một thành viên trong gia đình... đúng không ?

Đôi mắt Nam Thành đột nhiên hướng tới gương chiếu hậu, ngay đằng sau xe anh cách không xa là chiếc xe đã bám theo anh mấy ngày qua, không hề một phút từ sáng sớm khi anh rời khỏi căn hộ cho tới đêm khi anh trở về... Đôi mắt anh cau lại, chợt nghĩ đến cuộc điện thoại vừa rồi của ông Kim, bà Vân Anh không phải người đã thuê người đàn ông kia! Như vậy chỉ còn 1 người... Khỏe môi giật lên một nụ cười, Nam Thành chợt nghĩ ra anh muốn tìm ai để nói chuyện lúc này, giật cần số, chiếc xe lại đi chậm chậm về phía trước...

Minh Tùng vừa ngồi vào trong xe thì điện thoại anh chợt rung, số hiện trên màn hình là một số đem lại cho anh rất nhiều suy nghĩ. Minh Tùng nhú mồm, anh cầm điện thoại, trong lòng tự hỏi có nên nghe hay không ? Nam Thành, anh ta gọi cho anh có thể là chuyện tốt đẹp gì ? Nghĩ ngợi một lát rồi anh bắt máy:

- Alo! – Tùng lãnh đạm nói

Đầu dây bên kia là một tiếng cười khê:

- “Minh Tùng, cậu không chào đón người bạn này sao?”

- Không chào đón là một cụm từ quá lịch sự dành cho cậu rồi! Tôi nghĩ nên dùng cụm từ “vô cùng phiền toái” thì đúng hơn!

- “Không sao! Không sao! Dù sao tớ cũng không phiền với thái độ của cậu... Tớ đã quá quen với sự căm ghét rồi! Nhưng chúng ta có thể gặp nhau chứ ? Tớ rất muốn nói chuyện với cậu đấy! Thực sự chỉ là một lần... tâm sự như những người bạn thôi!”

Trong lòng chợt dâng lên cảm giác khó hiểu, Minh Tùng tự hỏi Nam Thành đột nhiên tìm đến anh là có chuyện gì ?

- Những người bạn ? – Tùng cười mỉa mai – Cậu nghĩ tôi và cậu là những người bạn sao?

Nam Thành bật cười :

- “Minh Tùng, tớ chưa làm gì hại đến cậu mà đúng không ? Cũng chưa làm gì ảnh hưởng đến tình bạn của chúng ta cả!”

- Tôi mới là người nên hỏi, cậu thực sự coi tôi là bạn sao ?

- “ Dĩ nhiên, ít nhất là lúc này... khi mà bên tớ chẳng có một người nào cả... - giọng Nam Thành đột nhiên chùng xuống – Hay là... tớ sẽ gọi gã đàn ông mà cậu thuê để theo dõi tớ đến làm vài ly nhĩ ? Một ý kiến không tồi!

Minh Tùng cau mày thật chặt, hóa ra là Nam Thành đã biết.

- “ Minh Tùng... – Nam Thành thở dài – Có rất nhiều chuyện mà cậu muốn biết về tớ đúng không ? Tớ không keo kiệt với một người bạn đâu! Cậu có thể trực tiếp đến hỏi tớ thay vì theo dõi như vậy... Ví dụ như... hôm nay là một cơ hội quá tốt! Hãy đến gặp tớ... Tớ sẽ đợi cậu ở nhà hàng Mauren, ở đó có món sốt thịt bò cực ngon! Hẹn gặp cậu trong 30p nữa!”

Tút...tút...tút.....

Nam Thành nói xong liền ngay lập tức tắt máy. Minh Tùng nghiêng răng thật chặt, đập tay thật mạnh vào vô lăng, trong lòng anh dâng lên tức giận:

- Chết tiệt! – Anh kêu lên. Nam Thành đã đoán trước, đoán trước được rằng anh sẽ không từ chối cuộc gặp này. Nhưng anh ta thực sự muốn gặp anh sao? Trong trường hợp này chẳng phải anh ta nên tìm cách tránh mặt sao ? Tự hẹn gặp người đang nghi ngờ mình, anh ta không sợ anh sẽ tìm cách lừa anh ta nói ra tất cả? Sự thật có lẽ...anh ta không hề sợ...

Minh Tùng thở một hơi thật dài, nếu anh ta đã không sợ thì bản thân anh có điều gì phải sợ ? Cầm lấy vô lăng, Tùng nhẹ nhàng khởi động xe lái ra khỏi gara...

Bạn đang đọc truyện *Lửa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.